EGY NAGY SZERVEZET

ONE BIG UNION

ÁRA 15 CENT



ELVINYILATKOZAT

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmi közösség nincsen. Nem lehet béke mindaddig, amig éhség és nélkülözés található a dolgozó emberek milliói között s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató osztály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotot ápolnak, amely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó másik csoport ellen uszitsák és ezáltal elősegitik hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomoru állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olykép felépitett szervezettel lehet, melynek minden egy iparban dolgozó — vagy ha kell valamennyi — tagja beszüntesse a munkát bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az egyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibért tisztességes napi munkáért," ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le a bérrendszerrel".

A munkásosztály történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a bérrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom keretein belül.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

EGY NAGY SZERVEZET
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD



AZ IPARI SZERVEZET SZERKEZETE

A munkásság érdekeit csak az a munkásszervezet szolgálhatja eredményesen, amely figyelembe veszi a következő két dolgot:

1. Úgy csoportositja a bérmunkásokat, hogy a legsikeresebben küzdhessenek a rövidebb munkaidőért, magasabb bérekért és jobb munkaviszonyokért a mindennapi harcaikban.

2. Végleges megoldást kell nyujtania arra, hogy megszabaditsa a munkásokat az örökös sztrájkok, kizárások, birói letiltások és egymás elleni sztrájktörésektől.

Ezen tervrajz átnézésénél kitünik, hogy az Industrial Workers of the World a mühelyek irányitását a munkások számára biztositja; alkalmat ad a tökéletes ipari szervezkedésre és az összes szervezett munkások erejét egy központban összpontositja, ahonnan aztán a gyengébb pontokat meg lehet erősiteni.

Különösen figyelemre méltó azonban az, hogy ez a szervezet a saját fejlődésével és növekedésével egyetemben épiti magát az **Ipari Demokráciát,** a munkásság kooperációján nyugvó töztársaságot, amely szét fogja repeszteni a kapitalista kormányzat által képezett burkot és akkor ez a szervezet lesz az egyetlen intézmény, amely az iparokat tovább is müködésben fogja tartani és a termelt javakat a dolgozók között szétosztja.

Ez a szervezet egyforma kötelezettséget szab ki mindenkire. Aki egyszer valamely iparban kivette a union kártyáját, az szervezett munkás minden ipar részére. Ezt biztositja az egyetemes transzfer kártya.

Egyetemes jelvény minden ipar részére!

Az egyes iparok összes munkásait egy unionban és az összes unionok összes munkásait Egyetlen Nagy Szervezetben egyesiti!

Ha az Industrial Workers of the World szervezetről és ezen terv- rajzról bővebb felvilágositást akar, irjon az "Egy Nagy Szervezet" cimü füzetünkért, melynek ára 15 cent..

IPARI SZERVEZET

A társadalmi viszonyok és csoportosulások a gazdasági állapotok visszatükröződései. Az embereknek egymáshoz való viszonyát mindig az szabja meg, hogy milyen módon termelik és osztják szét az élethez szükséges javakat.

Ma a termelés gépekkel történik. Az iparokban gépekkel helyettesitik a munkások szaktudását, a szétoszlásnál pedig kartelek kötésével, trösztök alapitásával és a termelő eszközöknek mindinkább kevesebb kezekben való összpontositásával a versenyt kiküszöbölik. A termelésnek ez a fejlődése az emberiséget két egymással ellentétes érdekü csoportra osztotta. Az egyik osztály a termelő eszközök tulajdonosai, a munkáltatók, akik birják ugyan a gépeket, de nem dolgoznak velük; a másik a munkásosztály, amelynek tagjai dolgoznak ugyan a gépekkel, de nem tulajdonosai azoknak.

A kisipar idején a munkások bizonyos fajtáju szerszámok használatát sajátitották el s szereztek ezáltal szaktudást. Ma azonban gépek készitenek mindent és a munkás egyszerü gépkezelővé lett. Az ujabb s tökéletesebb gépek egész szakmákat tesznek fölöslegessé. Egyes szakmák a szemünk előtt halnak ki. Az ilyen szakmák munkásai vagy beállnak a gyárakba gépkezelőknek, vagy a munkanélküliek seregébe sodródnak. Az ipari követelményeknek megfelelőleg egyszer itt, máskor ott dolgoznak. Igy még a polgári erkölcsök által annyira védett otthonnal sem rendelkezhetnek.

A szakmatudását többé érvényesiteni nem tudó munkást a munkáltató csak addig alkalmazza, amig elég gyors a gépek mozgásának követésére. A modern bérrabszolga előtt, ha bizonyos kort elér, könyörtelenül elzárják a gyárak kapuit és öregségére az utcára kerül. Ez a kor pedig annál hamarább elkövetkezik, minél többet dolgozik munkáltatói profitjának növelésére.

Mindezek ismert tények, amelyeknek részletesebb taglalására itt nincs helyünk. A kérdés az, miként védekezzünk és miként vethetünk véget annak a termelési rendszernek, amely az emberiség leghasznosabb osztályát, a dolgozókat csak szenvedésekkel jutalmazza.

A védekezést már a szaktudásukat féltő szakmunkások is megkezdték. Szaktudásuk értékesitésére szervezeteket. unionokat alkottak. Igy együttesen magasabb árakat tudtak kierőszakolni szaktudásukért. És addig, amig a szaktudásnak értéke volt, megfelelt a védekezésnek ez a módja, de a megváltozott viszonyok következtében ma ez hatástalan. Ezt bizonyitják az utolsó évek nagy bérharcai, amelyeket a munkások a saját szakszervezeteik ellenzésére kezdtek és amelyek a munkások által hozott nagy áldozatok daczára is kudarccal végződtek.

Láttuk, hogy az utóbbi években az Egyesült Államokban az asztalosok, a masiniszták, a nyomdászok, a vasutasok, a rakodómunkások, a kőmüvesek és még más szakmák munkásai is bérharcot kezdtek, amelyekre az a legjellemzőbb, hogy a szakszervezetek tisztviselői ellene fordultak a saját tagságuk bérharcának, a munkáltatókkal szövetkeztek azok leverésére, sőt számos esetben egyenest az állami hatóságokat kérték fel a "lázadó" munkások megbüntetésére.

Hogy a szakszervezetek meg a tagság összeütközésbe jutottak, az egészen természetes. A szakszervezetek a szakmatudást akarják védelmezni, tehát idejét multa intézmények. Hogy mennyire értéktelen a mai viszonyok között a szakszervezet, azt igen szépen láthattuk a nyomdászok bérharcából.

A nyomdaiparban a szakszervezeti elveknek megfelelőleg külön unionba vannak szervezve a gépszedők, a kéziszedők, a gépmesterek, a berakók (feeders), a vésnökök, az öntők, a lithografusok, az iroda személyzet, stb. Ennek következtében egy valamire való nyomdában legalább is 10 különböző unionhoz tartozó munkások dolgoznak, akiknek más és más feltételeket szabó és más időben lejáró szerződéseik vannak a munkáltatóval.

És ahelyett, hogy az egy nyomdában dolgozó összes munkásokat egyesitenék egy szervezetben, a különböző városokban dolgozó ugyanazon szerszámokat használó munkásokat csoportositják. Igy egy nagy szövetséget alkotnak a kéziszedők, egy másikat a gépszedők és igy tovább. Már most a bérskála megállapitását az ilyen országos szervezetek központi tisztviselőire bizzák, akik a munkáltatók egyesületeivel egységes árszabályt igyekszenek kötni az egész országra vonatkozólag; holott a különböző városokbab a viszonyok is különböznek. A new yorki szedők például 44 óra mellett 50 dollár fizetést követeltek. San Franciscoban ellenben rosszabb viszonyok lévén, ilyen követelésekről szó sem lehetett. Az országos tisztviselők tehát megkötötték a munkáltatókkal azt a szerződést, amely a munkásokat 48 órai munkára kényszeriti heti 36 dollár fizetés mellett.

A new yorki munkások ekkor egészen természetesen ugy látták, hogy az országos tisztviselők elárulták őket és nem akarták magukat alávetni a szerződésnek. A tisztviselők ekkor kizárták őket és ahol a gépmesterek sztrájkoltak, ott a lithografusokkal készittették el a munkát. Ahol a sztrájkolók voltak erősebbek, onnan kirendelték az öntőket és egyéb munkásokat, hogy a "lázadókat" engedelmességre kényszeritsék.

Ime igy fordult maga a szakszervezet a munkások ellen, mert szerződéssel adja el a szaktudást, amelynek ma már nincs értelme, mert mint a nyomdászok sztrájkja mutatta, a harcoló munkások egyik csoportját a másik csoport munkásaival veretik le, miután el tudják végezni egymás munkáját. Maguk a munkáltatók is felismerték azt a tényt, hogy a szakszervezetek már nem a munkások, de a munkáltatók javát szolgálják és azért támogatják a szakszervezeteket. Vannak olyan szakszervezetek, a melyek részére a munkáltatók fogják le a munkabérből a union tagságidijat.

És mialatt a munkásokat igy meggyöngitik az erők szétforgácsolásával, addig ők maguk alkalmazkodnak az uj viszonyokhoz és szervezkednek nem a szakmák, de az iparok szerint. Sőt ha kell mindennemü különbséget megszüntetnek maguk között, hogy a munkásokkal szemben egységes frontot alkossanak. Ezért alkotják meg a munkáltatók egyesületeit, a kutyaszövetségeket, veszik igénybe a biróságokat, a rendőrséget és ha szükség van rá, akkor a teljes állami hatalmat is. Ha az érdekeik ugy kivánják, akkor "Polgári Klubbokat", "Law and Order Bizottságokat", stb. alakitanak a munkásság elnyomására. A munkáltatók harci módszere megfelel az iparok fejlődésének, mialatt a munkások még mindig a már idejét multa szakmai alapon kiséreli meg a küzdelem felvételét.

Ezzel a módszerrel ma már csak a munkáltatók könnyü prédáivá leszünk. A szakszervezkedés csak örökös küzdelmet, szenvedést igér megváltás nélkül. Szemeit behunyja az ipari demokrácia megalkotásának lehetősége előtt és nem hisz abban, hogy a bérrabszolgaságnak véget is lehetne vetni. A szakszervezetek nem hisznek abban, hogy a munkások tulajdonosai is lehetnek azoknak a termelőeszközöknek, amelyekkel dolgoznak és hogy a munkaerejükkel termelt javakat saját maguk is élvezhetik.

A szakszervezkedés olyan kis csoportokra szaggatja szét a munkásságot, hogy a nagy küzdelemben képtelenek számbavehető erő kifejtésére. A szakmák szerinti széttagolás lehetetlenné teszi a munkások közötti szolidaritást. Union munkás végez sztrájktörő munkát ott, ahol ugyancsak union munkás sztrájkol; a munkások között megértés helyett gyülöletet fejleszt; a szakmatudás féltése kenyéririgységre vezet és igy monopolizálni igyekszenek a szakmákat; magas beállási dijakkal büntetik azokat, akiket a körülmények egyik szakmából a másikba kergetnek, ami mind gyakoribbá válik és ami a legrosszabb, a szakszervezetek elaltatják a munkás öntudatát, el akarják vele hitetni, hogy a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak érdekei azonosak.

Mindezen bajokon csak olyan szervezet tud segiteni, amely **iparilag** szervezi a munkásokat egyetlen nagy

IPARI SZERVEZETBEN.

Ilyen ipari szervezet az **INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD** szervezet, amely egyetlen nagy szervezetbe tömöriti a világ összes bérmunkásait vallás, nem, szin vagy fajra való tekintet nélkül. Mint a tuloldalon látható tervrajz mutatja, egyetlen ipari szervezetbe tartoznak mindazok a munkások, akik egy iparban dolgoznak, tekintet nélkül arra, hogy milyen munkát végeznek az ipar keretein belül és hogy milyen szerszámmal dolgoznak. Az I. W. W. szerkezeti formája mellett a nyomdában nem dolgoznak 10 különböző unionhoz tartozó munkások, — mint azt az emlitett példánál láttuk, hanem egy unionhoz, a nyomdaipari szervezethez tartoznak mindazok, akik a nyomdában dolgoznak, még az irodai alkalmazottak is.

Az I. W. W. az egymással rokon Ipari Szervezeteket ugynevezett Ipari Departmentekben egyesiti és az összes departmentek az egyetemes szervezetben, az Industrial Workers of the Worldban tömörülnek szoros egységet alkotva.

Ebben a szervezetben minden hatalom a tagság kezében van. A szervezet alapja a **mühely-szervezet**, amelyet a munkások megalakithatnak mindenütt, ha egy mühelyben, vagy egy munkán legalább hét munkás kivánja azt. A mühelyszervezetek a helyi ügyek elintézésére kerületi Ipari Tanácsokat alkotnak. Azonban az összes mühelyszervezetek a megfelelő ipari Unionokhoz tartoznak. Az Ipari Unionok közös ügyeit az Ipari Departmentek és az Egyetemes Szervezet intézik.

Minden tagnak azon ipari szervezethez kell tartozni, amelyben dolgozik, de ennek megkönnyitésére ingyenes transfert adnak az ipari szervezetek. Alacsony beállási dijak, más szervezetek tagsági könyveinek kicserélése lehetővé teszik a beállást minden bérmunkás részére. Az I. W. W. nem köt szerződést a munkáltatókkal, mert jól tudja, hogy azt a szerződést ugyis csak a harci készségével tartathatja be és a szerződés nem egyéb a munkások egy részének a lefegyverezésénél.

Az I. W. W. az osztályharc alapján áll. Elvinyilatkozatában ezt mondja:

ELVI NYILATKOZAT

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmi közösség nincsen. Nem lehet béke mindaddig, amig éhség és nélkülözés található a dolgozó emberek milliói között s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató osztály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotot ápolnak, amely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó másik csoport ellen uszitsák és ezáltal elősegitik, hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomoru állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olykép felépitett szervezettel lehet, melynek minden egy iparban dolgozó — vagy ha kell valamennyi — tagja beszüntesse a munkát bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az egyen esett sérelmet az összességg sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibért tisztességes napi munkáért," ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le a bérrendszerrel!"

A munkásosztály történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a bérrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom keretein belül.

Az I. W. W. arra oktatja a munkásokat, hogy állandóan készen álljanak a harcra addig, amig a kapitalista termelési rendszer teljesen meg nem szünik és helyét az ipari demokrácia foglalja el. Az a meggyőződésünk, hogy ha a magyarországi munkásság is iparilag és ilyen forradalmi végcéllal szervezkedett volna, akkor, ha nem is lett volna képes megtartani a Tanácsköztársaságot, de mindenesetre elég ereje lett volna arra, hogy megakadályozza azt a Fehér Terrort, amely olyan rettenetes kegyetlenséggel sujtott le magyar munkástestvéreinkre. A tények bizonyitják, hogy a szakszervezeteknek egymás közötti és a kommunistákkali huzavonájuk milyen óriási mértékben meggyengitette a magyar munkásságot és igy a Fehér Terror könnyü prédájává lettek.

A tuloldali mappán minden bérmunkás, aki a társadalom részére hasznos munkát végez, megtalálhatja helyét. A heréknek, a más munkájából élő parazitáknak nem hagytunk ott helyet.

Az Industrial Workers of the World arra szervezi a munkásokat, hogy átvegyék az iparok igazgatását és a termelt javak szétosztását. Jelszavunk ez: A munka gyümölcse a munkást illeti meg. És ha ennek érvényt szerzünk, akkor mindenki munkássá lesz, ha élni akar közöttünk. Igy véget vetünk az osztálykülönbségeknek és magának az osztályharcnak.

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
(Világ Ipari Munkásai)

KÖZPONTI MAGYAR SZERVEZŐ BIZOTTSÁGA.
1001 West Madison Street,
Chicago, Ill.

melyek részére a munkáltatók fogják le a munkabérből a union tagságidijat.

És mialatt a munkásokat igy meggyöngitik az erők szétforgácsolásával, addig ők maguk alkalmazkodnak az uj viszonyokhoz és szervezkednek nem a szakmák, de az iparok szerint. Sőt ha kell mindennemü különbséget megszüntetnek maguk között, hogy a munkásokkal szemben egységes frontot alkossanak. Ezért alkotják meg a munkáltatók egyesületeit, a kutyaszövetségeket, veszik igénybe a bíróságokat, a rendőrséget és ha szükség van rá, akkor a teljes állami hatalmat is. Ha az érdekeik ugy kivánják, akkor "Polgári Klubbokat", "Law and Order Bizottságokat", stb. alakitanak a munkásság elnyomására. A munkáltatók harci módszere megfelel az iparok fejlődésének, mialatt a munkások még mindig a már idejét multa szakmai alapon kisérelik meg a küzdelem felvételét.

Ezzel a módszerrel ma már csak a munkáltatók könynyü prédáivá leszünk. A szakszervezkedés csak örökös küzdelmet, szenvedést igér megváltás nélkül. Szemeit behunyja az ipari demokrácia megalkotásának lehetősége előtt és nem hisz abban, hogy a bérrabszolgaságnak véget is lehetne vetni. A szakszervezetek nem hisznek abban, hogy a munkások tulajdonosai is lehetnek azoknak a termelőeszközöknek, amelyekkel dolgoznak és hogy a munkaerejükkel termelt javakat saját maguk is élvezhetik.

A szakszervezkedés olyan kis csoportokra szaggatja szét a munkásságot, hogy a nagy küzdelemben képtelenek számbavehető erő kifejtésére. A szakmák szerinti széttagolás lehetetlenné teszi a munkások közötti szolidaritást. Union munkás végez sztrájktörő munkát ott, ahol ugyancsak union munkás sztrájkol; a munkások között megértés helyett gyülöletet fejleszt; a szakmatudás féltése kenyéririgységre vezet és igy monopolizálni igyekszenek a szakmákat; magas beállási dijakkal büntetik azokat, akiket a körülmények egyik szakmából a másikba kergetnek, ami mind gyakoribbá válik és ami a legrosszabb, a szakszervezetek elaltatják a munkás öntudatát, el akarják vele hitetni, hogy a kizsákmányolók és a kizsákmányoltak érdekei azonosak.

Mindezen bajokon csak olyan szervezet tud segiteni, amely **iparilag** szervezi a munkásokat egyetlen nagy

IPARI SZERVEZETBEN.

Ilyen ipari szervezet az **INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD** szervezet, amely egyetlen nagy szervezetbe tömöriti a világ összes bérmunkásait vallás, nem, szin vagy fajra való tekintet nélkül. Mint a tuloldalon látható [illegible] egyetlen ipari szervezetbe tartoznak

HUNGARIAN

EGY NAGY SZERVEZET

(ONE BIG UNION)



ÁRA 15 CENT

PRICE 15 CENTS

Kiadja:

Az I. W. W. Magyarnyelvü Központi Szervező Bizottsága
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

EGY NAGY SZERVEZET

A társadalmi viszonyok a gazdasági csoportosulások visszatükröződései. A vagyon forrásainak és termelő eszközeinek tulajdonosai egy társadalmi osztályt alkotnak, mig azok, akiknek a piacra vihető minden birtokuk csak a munkaerejükből áll, másik osztályba tartoznak. A politikai, jogi, közoktatási és egyéb intézmények csak tükrei a vagyon termelésére fennálló gazdasági rendszernek.

Egy osztály birja a vagyontermelésnek összes forrásait. Ez osztály saját védelmére és uralmának megtartására minden más intézményt osztályérdekeinek rendel alá. Ezzel ellentétben, van egy másik osztály, mely a gazdasági elrendezés alapjának megváltoztatására törekszik. A munkások felismerik azt, hogy a gazdasági átalakulásokat a társadalmi viszonyok átalakulása követi nyomon; hogy az intézmények, melyek a hatalmon lévő osztálytól nyerik támogatásukat, az előbbi gazdasági rendszer megbuktatása után az uj gazdasági viszonyokhoz kényszerülnek hozzáilleszkedni.

Társadalmi alakulások a gazdasági alap folytonos változásának következményekép összedölnek. De a ledöltek helyét elfoglaló uj alakulás nem kész terméke az átalakitás egy-egy korszakának. A történeti fejlődésfolyamat legmagasabb fokát a megállapitott rend forradalmi megdöntésével éri el. Az előző korszakok szerzeményeit mindig felhasználják a soha nem nyugvó, folyton előre törtető civilizáció alkotó munkájában.

Romlásnak indult elemek tápanyagot szolgáltatnak az anyaföldnek, hogy az uj fajoknak, uj alakulásoknak adjon életet. A természet változtató folyamatában nem vész el semmi. Éppen igy van ez a társadalmi rendszerekben is. A társadalmi és gazdasági fejlődések szerzeményeit, miután a forradalmi kor-

szak a továbbfejlődés minden akadályát elháritotta, továbbra is megtartják. Csupán azt az osztályt, mely előzőleg uralta a társadalmi intézmények politikáját és cselekvéseit, buktatja meg a forradalmi változás; az életszükségletek eszközeinek tulajdonát egy másik osztályra helyezi át.

Az iparok kapitalisztikus birtoklásának eredetét ama viszonyok kifejlődésében találjuk, melyek a hübéri rendszer bukását s egy másik osztálynak a hatalomra jutását siettették.

Az iparok társas birtoklása mindazok által, kik a termelésben részt vesznek, kell, hogy a mai árutermelés teljesen kifejlődött formáján és módszerein alapuljon s életerejét azon feltételekből meritse, melyek a magántulajdonra épült termelési és szétosztási rendszer bukását siettetik és előidézik.

A feudális uraknak át kellett engedniök a hatalmat a feltörekvő burzsoáziának, mely ma általánosan kapitalista osztály néven ismeretes. Ez az osztály eleinte a termelés erőinek szabad fejlődését tartotta szem előtt, korlátlanul folyván a verseny egyes tagjai közt. Amikor — körülbelül egy évszázaddal ezelőtt — forradalmak társadalmi átalakulást hoztak létre, a termelési eszközök egyenletesebben voltak elosztva. Győzelmes kapitalisták beláthatatlan sora birta azokat, akik aránylag kis tőkével rendelkeztek. A versenynek ezen korszakában a legtöbb ember remélhette, hogy alkalom adtán a legjobb életviszonyok magaslatára emelkedhetik. A termelési eszközök nem voltak még kifejlődve. Kézmüvesség, fejletlen gépek és egyszerü szerszámok használata volt általában uralkodó a termelésben. Aránylag igen kis tőke kellett valamely áru kevés profitra való gyártásának megkezdéséhez.

E korszaknak, mely Franciaországban az ugynevezett "harmadik rend" forradalmával vette kezdetét, kiegészitő része volt az amerikai nép forradalma a félig-feudális brit uralom ellen. Ezen időtől fogva a termelés formái, módjai igen sokat és egy irányban fejlődtek minden iparilag előrehaladt ország-

ban. A termelés eszközei mind kevesebb és kevesebb kézben összpontosultak. Ez összpontosulással párhuzamosan növekedett a tőkés osztály érdekeit védő intézmények hatalma is. S fokonként eltüntek mindazon elemek, melyek a mindent termelő munkás és a mitsem termelő, de mindent kisajátitó parazita osztály közötti határvonalat elhomályositották.

A hajdani kézmüveseket ma már csak a kisebb városokban, községekben találjuk. Ezek is többékevésbbé függnek azok jóakaratától, akik kegyelemből megengedik még nekik, hogy tovább tengethessék életüket, ellátván őket termékeik előállításához szükséges nyersanyaggal, vagy azoktól, akik tulajdonosai a szállitás eszközeinek, melyekkel a termékeket a piacokra juttatják.

Az átalakulás ezen folyamatában más dolgokat is megfigyelhetünk. Mint már emlitettük, a társadalmi viszonyok a termelési eszközök formáival és birtoklásával együtt változnak. Társadalmi csoportok kétségbeesett küzdelmet folytatnak a meglévő viszonyok fenntartásáért, de hiába. A gazdasági viszonyok és elrendezkedések gyors változásainak el nem fojtható következménye elől nincs menekvés.

Reformerek őrületes lármája és szinpadi menydörgései egyáltalán nem hatnak e folyamat következményeire. A középkori hagyományok alapján épült, szektákra osztott, trade-unionok destruktiv harcai nem lesznek képesek a haladás kérlelhetetlenül előre törtető kerekét visszaforditani vagy feltartóztatni.

A már annyiszor hallott kiáltás növekvő erővel hangzik fel ujra az egész földkerekségen: Forradalmat! Forradalom kell a viszonyok megváltoztatására. E kiáltás nemcsak a szocialisták részéről hallatszik. Ezek legalább ajánlanak valami módot forradalmi programmjuk keresztülvitelére. De a középosztály s az egyházak parazitái még kétségbeesettebben kiáltanak forradalomért, természetesen olyan forradalomért, mely a középkori viszonyokat állitaná vissza. Sajnos, a munkások nagy tömegét meg tudják nyerni követőikül. Milliókkal hitetik el,

hogy a hatalmas vagyon elleni küzdelem visszaállithatja a rég eltünt viszonyokat, visszaállithatja a régi jó időket, hogy megszoritó intézkedésekkel képesek lesznek meggátolni az iparok további koncentrációját.

A munkások nem vehetnek részt a társadalom egy pusztuló elemének reménytelen küzdelmeiben. Történelmi hivatásuk van, amelyet be kell tölteniök azon igéret ellenére is, hogy a mult viszonyainak visszaállitása az ő javukat is szolgálja.

Kezdik felismerni, hogy a jövőt alapozó munkában ama tanulságoknak kell utmutató gyanánt szolgálniok, melyeket a mult fejlődés folyamatai és forradalmai nyujtanak. Az ezek nyujtotta tényekben találják meg azt az elméleti irányt, melyet a föld s a saját maguk által termelt javak birtoklásáért folytatott küzdelmükben követniök kell. A munkásosztálynak e számban folyton növekvő része történelmi tények sziklaszilárd alapjára épit s az emelendő épület ama tervet követi, mely szerint: "A munkásosztály történelmi hivatása a kapitalizmus eltörlése," s erre "a termelő hadsereget kell szervezni. Iparilag szervezkedvén, a munkások az uj társadalom szerkezetét épitik a réginek burokján belül."

Az elmondottakból bizonyos határozott következtetést kell levonnunk. A munkásosztályra vár a feladat: az előző és létező termelő folyamat nagyszerü szerzeményeinek teljes mértékben való hasznositása a társadalom minden hasznos tagja javára.

Hatalmára és felsőbbségre jutásakor a mai uralkodó osztály egy másik osztályt követett, mely elpusztult a fejlődés folyamatában. A gazdasági források jelen tulajdonosai is utódoknak adnak és nyitnak utat. A munkásoknak — történelmi hivatásuk tudatában — el kell ismerniök azt a tényt, hogy az iparok a tökéletesség legmagasabb fokáig fejlődnek és üzemre készen fognak állni a dolgok uj rendje alatt, nevezetesen mikor már az azokat ma uraló osztály egy uj és magasabb civilizáció előre törtető erőinek nyomása által a pusztulás utjára szoritatott. Azonban a legfontosabb feladat a rengeteg ter-

melő források és termelő eszközök üzembe tartására, a termelés folytatására, a termelés emberi erőinek előkészitése arra a rendszerre, melyben a termelés nem haszonra, hanem egyedül az emberi szükségletek kielégitésére fog folyni. A fejlettebb és magasabb rendü gazdasági rendszer felépitéséhez feltétlenül szükséges, hogy az épitők alaposan ismerjék az anyagot és a feladat teljesitésére hivatott szervezeteket, hogy helyesen, maradandó módon épithessenek. Az épitőknek ismerniök kell az ipari kombinációk összetételében az alkotó részek helyes csoportositását, ugy, hogy amikor a harmoniát az emberi nem ipari rokonságában helyreállitják, az vissza fog tükröződni az uj korszak társadalmi, politikai, jogi és ethikai intézményeiben.

Ismételjük: Ipari és társadalmi rendszerek nem kész termékek. Egyik fokról a másikra való változásaikban előző korszakok szerzeményeiből és képződményeiből nyerik lüktető erőiket. Fejletebb rendszer felé haladásában a társadalom felhasznál mindent, amit a mai társadalom fejlesztett és alkotott. A munkásoknak ezt tudniok kell, s ha tudják, megismerhetik az egész ipari rendszer alkatrészeinek bonyolult elrendezését is. E tudással felszerelve képesek lesznek saját ipari szervezeteiket — az uj társadalom keretét — megfelelően felépiteni és összeállitani. A társadalmi viszonyok megértéséből s azok eredetének megismeréséből tanulhatnak és előkészülhetnek a társadalom ipari strukturájának megváltoztatására, mely maga után fogja vonni a rendszer társadalmi s politikai karakterének változásait is. És ez a probléma. A munkásosztálynak, mint magasabb rendü társadalmi viszonyokra való törekvés képviselőjének tudással kell felszerelve lennie, hogy képes legyen felépiteni azon szervezeteket, melyek a társadalmi osztálykülömbségek okát megszüntetik. Gazdasági egyenlőtlenség a forrása az emberi társadalomban létező minden más egyenlőtlenségnek. Az életszükségleteket termelő eszközök tulajdonában beálló változás automatikusan magával fogja hozni az egymás közti viszony és a társulás változásait,

valamint azon intézmények változásait is, melyek ezen dolgokat emberek között előmozditják.

Jóakarat, forradalmi akaraterő, bátorság, értékes kellékei a változásért folyó küzdelemnek. De olyanok ezek mint a viz a malom kerekén. Nincsenek tudatában ama nagy szogálatnak, melyet teljesitenek. Az erőnek és akaratnak hasznos értékesitése értelmességet igényel. És ezen értelmességnek kell bennünket vezérelni, midőn az összegyüjtött erőt meghatározott célra használjuk fel. E cél pedig uj társadalmi, vagy inkább ipari struktura formálása a réginek keretén belül. Hogy ez megvalósitható legyen, az uj rend hirdetőinek tudniok kell, hogy az ipari fejlődés jelen tényezői mennyire szervezték és rendszeresitették az ipari termelést. Ha ezt teljesen megértik, ez meg fogja magyarázni egyuttal az ipari birtoklásból folyó uralmat a mai és előző társadalmak politikai, társadalmi és más intézményei felett.

A világ munkásai, történelmi hivatásuk tudatában el fogják kerülni azon tévedéseket, melyeket elkövetnének ha más erőkre s nem a saját erejökre támaszkodva akarnák megoldani a világ problemáját. Azon intézményektől, melyeknek léte a mai uralkadó osztálytól ered, nem várhatunk támogatást. Ezek, szinleg, talán beleegyeznek radikális változtatásokba, mégis kétségbeesetten és erőszakos módon ellenezni fognak minden oly kisérletet, mely az alap vagy az ok megdöntésére irányul.

Egyedül a munkásosztály érdeke a gazdasági egyenlőtlenség eltörlése, ez pedig csak is a gazdasági rendszer forradalmi megváltoztatása által érhető el. A munkásoknak — a magok összességében — át kell venniök és üzemben kell tartaniok az összes lényeges ipari intézményeket, a termelésnek és szétosztásnak eszközeit, mindazok javára, akik a vagyontermelők nemzetközi nemzetét alkotják.

Nem kell rombolni, nem kell pusztitani, nem kell vissaztérni a barbarizmushoz! A civilizáció magasabb fokára való lépés a feladat. Ha a munkások megértik, hogy a mai ipari rendszer miként fejlődött, az egyik ipari foglalkozás miként fonodik a másikba és

valamennyi miként alkot egy elválaszthatatlan egészet, nem fogják meggondolatlanul lerombolni, mit gazdasági és társadalmi erők generációk alatt létre hoztak. A munkások századok tudását fogják hasznositani az uj ipari és társadalmi rendszer biztos alapra való felépitésénél.

Az alapozásnak sziklaszilárdnak kell lennie. A fennálló rend forradalmi megdöntése egyszer s mindenkorra meg fogja szüntetni az okot, mely a társadalmat gazdaságilag két ellenséges táborra osztja. A világ gazdasági forrásainak tulajdonában beálló változásból ki fog fejlődni az emberinem testvérisége.

Ennek elérése után férfiak és nők, a társadalomnak minden tagja, egyenlően élvezni fogják az élet javait, saját helyzetök urai lesznek, s szabad emberekként fognak járni a földön.

E bevezetéssel átadjuk az iparok összetételének rajzát azoknak, akik harcunkban és törekvésünkben társaink akarnak lenni.

AZ IPAROK ELRENDEZÉSÉNEK TAGLALÁSA

A TERVRAJZ RÉSZLETES MAGYARÁZATA

A tervrajzhoz füzött ezen magyarázatnak főcélja megmutatni, hogy az iparok tudományos módon miként csoportosithatók.

A termelés a föld természeti kincseinek kiaknázásával veszi kezdetét. Munkát használnak azon anyagok kifejtésére, melyeket a természet felhalmozott vagy összegyüjtött. A termelést ezen termékeknek — leginkább nyers- vagy tüzelő-anyagoknak —ipari és kereskedelmi központokba való szállitásával folytatják. Ember és állatok számára szolgáló lakhelyek készitése, közlekedési ügyvivőségi épületek épitése a rendszer más ipari ágának funkciói. Látni fogjuk végül, hogy a gondozás, nevelés, közszükségletek ellátása, miként esnek az ipari élet egymásba kapcsolodó folyamataiban egy más department hatáskörébe.

Az iparok szervezése ezen tervének bemutatásával egyedül az előbb emlitett célt tartjuk szem előtt. A munkásoknak, kiket a termelési eszközök kapitalista tulajdona mindezen iparokban szolgálattételre kényszerit, szervezkedniök kell igazi helyükön az iparokban, melyekben foglalkozást találnak. Minden munkás, aki tanulmányozza ezt a térképet, meg fogja találni hová fog tartozni, amikor az ipari szervezet az iparokat a munkások számára átveszi.

Ezen elrendezésnek végcélja természetesen az, hogy minden munkásnak egyenlő joga és egyenlő kötelessége legyen a többivel azon ipar igazgatásában, melyben a termelés folyama alatt dolgozik.

De másik, nem kevésbbé fontos célja, szervezni a munkásokat oly módon, hogy a szervezetnek bármely iparhoz tartozó tagja beszüntesse a munkát bármikor ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az egyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekintik.

Természetesen ez csak akkor érhető el, ha a munkások iparilag szervezkednek, vagyis bármely telep vagy ipar munkásainak egy és ugyanazon szervezethez kell tartozniok — szakmakülömbségre való tekintet nélkül. A kapitalista intézmények ma ugyanezen alapon vannak szervezve. Az iparok mai csoportosulása, egymásba kapcsolódása szolgáltatják az alapot a munkások szervezetének felépitésére, mellyel megvivhatják a mainál jobb életviszonyokért folyó harcait s azt a harcot, mely egy ipari köztársaság iparainak a termelő munkások által való igazgatásáért folyik.

A TERMÉKEK SZÉTOSZTÁSA RÉSZE A TERMELÉSNEK

A föld természeti kincsei, bányák és vizek első értéküket akkor nyerik, midőn munkát helyeznek beléjük a termékek hasznos dolgokká való átalakitására.

De mind ezeknek a termékeknek nagyobb társadalmi értéke van midőn azokat a manufaktura és ke-

reskedelem szinhelyeire szállitják, ahol aztán árucikkekké alakitják át a csere céljaira.

Az emberek élete nem merő vesződségből fog állni, hanem élvezni is fogják azokat a javakat, amelyeket termelnek.

A közszolgálati intézményeknek ugy a jelenlegi, mint a jövőbeni müködési körét meg kell határozni és az azokban foglalkozást nyert munkásoknak épen olyan helyet kell biztositani a szervezetben, mint azoknak, akik a betegeket és a munkanélkülieket gondozzák. Azok, akik másféle társadalmi vagy közszolgálatot teljesitenek, tudatára ébredjenek annak, hogy hasznos munkát végeznek, habár legtöbbje azon intézményeknek, amelyek alkalmazzák őket, most a kapitalista érdekek védelmére prostituálva van.

A departmentek aztán a kivánalmaknak megfelelőleg feloszlanak még különböző csoportokra. Tekintettel arra, hogy a munkásokat az iparok szerint kell szervezni, szükséges, hogy egy általános formulát készitsünk. Ez megkönnyiti annak megértését, hogy minden ipari alcsoport egy egységet képez azon munkások részére, amelyek abban az iparban dolgoznak és hogy csak ők vannak hivatva ezen ipar ügyeinek intézésére.

Az összes funkciókra vonatkozólag az iparok a térképen bemutatott általános terv szerint vannak elrendezve, amint következik:

1. Földmüvelési és halászati ipari osztály.
2. Bányászati ipari osztály.
3. Szállitási és közlekedési ipari osztály.
4. Általános gyáripari osztály.
5. Épitő ipari osztály.
6. Közszolgálati ipari osztály.

Mindezek az alcsoportok magukban foglalják az azon iparban dolgozó munkásokat, de azért nincsenek elkülönitve, válaszfalakkal elválasztva a többi munkásoktól. Dacára annak, hogy itt is csoportokról, osztályokról beszélünk, nem szabad ezt összetévesztenünk a szakszervezetek oly csoportositásával, amelynél az ugyanazon iparban, ugyanazon mühely-

ben dolgozó munkásokat különitik el egymástól. Ott azt nézik, hogy ki milyen szerszámmal dolgozik, itt pedig az árut, amelyet előállit. Az előbbi széttagolása a munkásoknak, az utóbbi pedig szervezése azoknak, akik ugyanazon ipari áru előállitásán dolgoznak. Az egyetemes szervezet minden alárendelt részének ezen elvi alapot kell szemelőtt tartani.

Ha egy szorosan vett ipari termelésbe vont munkások iparilag szervezkednek, valamennyien ugyanazon szabályoknak vannak alávetve, amelyek azon iparra vonatkoznak. De bizonyos alapvető szabályokat és elveket, melyek "a munkások egy nagy union"-jának összes alkotó részeit igazgatják, nem hághat át az alkotó részek egyike sem anélkül, hogy meg ne sértené az egész organikus testületet.

Még egy másik pontot is kell tisztáznunk: A termelés folyamata nem ér véget mig az elkészült termék a fogyasztóhoz nem jut. A szétosztás folyamatába vont valamennyi munkás ugyanazon ipari uniónak, vagy Department Szervezetnek tagja, melybe az árucikk készitői vannak szervezve.

Természetesen a vasuti és vizi szállitó ipari munkások a Szállitási Departmentben lesznek, bár mondhatni, hogy azok a szétosztás folyamatába is be vannak vonva. De itt a külömbség. Ezek csak más helyiségekbe, országokba szállitanak árukat, és a használatra szolgáló igazi szétosztási folyamat akkor megy végbe, miután a kész árucikkek a kereskedőhöz jutottak.

Például: Egy cipőüzletben alkalmazott elárusitó vagy irnok azon szervezetnek, vagy a szervezet egy branchének lenne tagja, melybe a cipőiparban foglalkoztatott valamennyi munkás van szervezve. Az a kocsis, aki hust, vagy más árukat szállit egy füszeres boltból, azon szervezetben lenne, melyben valamennyi élelmiszeripari munkás van szervezve. De egy társzekér hajtó, aki egy nagy rakomány, ruhákkal megrakott ládát vontat egyik raktártól a másikig s legközelebbi fordulóval egy rakomány szeget vontat továbbszállitás vagy szétosztás szolgálatára, a

szállitó munkás munkáját teljesiti s mint ilyen, ennek az iparnak szervezeteiben szervezkedik.

E szükséges felvilágositások segélyével könnyebben megérthető a szervezet alaprajza s az iparok csoportositása a mellékelt térképen.

I.
FÖLDMÜVELÉSI ÉS HALÁSZATI IPARI OSZTÁLY

Ez a department négy osztályt foglal magában:

A. Általános földmüvelési és állattenyésztési ipar

Ez az osztály magában foglalja mind azon munkásokat, kik az általános földmüvelésben és állattenyésztésben vannak alkalmazva.

1. A gabona és zöldség termelésben: minden mezőgazdasági munkást, u. m.: a szántó, vető, arató, termékenyitő müveletet végző munkásokat, természetesen a gépészekkel, fütőkkel, kovácsokkal, javitó munkásokkal, ácsokkal s általában a mezőgazdasági termékek előállitásába vont munkásokkal együtt. Ebbe a csoportba tartoznak a gyapot- és cukorültetvényeken dolgozó munkások, valamint az öntözést végző munkások is, a gépészek pumpázók, zsilipmunkások, csővezetők javitók stb.

2. Szarvasmarhát és baromfit tenyésztő gazdaságokban: gulyások, juhászok, birkanyirók, baromfi- és madártenyésztők és a tehenészetnél alkalmazott munkások.

B. Kertészeti ipar

Ez az osztály magába foglalja a gyümölcsösökben, virágkertekben, tea- és kávé-ültetvényeken, dohányföldeken foglalkoztatott összes munkásokat, — a selyemtenyésztésben alkalmazott munkásokat, — a melegágyak munkásait; a gyümölcsszüretelőket, ládakészitőket, pakolókat és a többit.

C. Erdészeti és épületfa ipar

Ebben az osztályban vannak egyesitve az összes erdei munkások: vadőrök, erdészek, favágók, az erdők szomszédságában levő fürészmalmok munkásai, akik előkészitik a fát gyári feldolgozásra való szállitásra; növénynedvet, levelet, gyógyfüveket, parafát, kérget gyüjtő munkások.

D. Halászati ipar

Ebbe az osztályba vannak szervezve az oceánokon, tavakon, folyókon alkalmazott halászok, gyöngy, szivacs- és koralgyüjtők, buvárok, selejtelők és a halászhajókon alkalmazott mechanikusok.

II.

BÁNYÁSZATI IPARI OSZTÁLY

Ez a department is négy nagy osztályból áll:

A. Szén- és koksz-bányászat

Az összes szénbánya munkások alkotják ezt az országos ipari szervezetet. Beletartozik minden butomin- és anthracit szénbányában dolgozó munkás, beleértve természetesen a bányában dolgozó gépészeket, tüziembereket, szivatyuzókat, kovácsokat, ácsokat, robbantókat, széntörő fiukat. A koxtermelésben foglalkoztatott összes munkások, tözeg- és barnaszénbányászok, a bányairodákban alkalmazott hivatalnokok, a szétosztás helyein levő szénraktárakban dolgozó munkások, mint kocsisok, lapátolók, kirakodók, mázsálók is ehez az alosztályhoz tartoznak.

B. Olaj, gáz és petroleumtermelés

Ezen osztályban szervezkednek a természetes gáztermelésében és az olajforrásoknál dolgozó összes munkások, aknasülyesztők, szivattyuzók, csővezetők, vizfogók, köbözők, valamint az olaj szétosztásának helyein dolgozók, mint: töltők, rézmüvesek, kocsisok, az olajtelepek munkásai, valamint a mellék-iparágakban alkalmazott munkások..

C. Fémbányászat

Ez az osztály foglalja magában az arany, ezüst, réz, zink, ólom, platina, vasérc stb. bányászokat és ugyanitt szervezkednek az olvasztók munkásai, valamint a javitó és mechanikai osztályokban dolgozók, mint a javitók, ácsok, lakatosok, kocsisok a fő- és mellék-vállalatokban, valamint a kisebb bányatelepeken alkalmazott pincérek és szakácsok is.

D. Só, kénkő, ásványkő és drágakő bányászat

A bányászati osztály e negyedik alosztályába tartoznak a só, sulphur, agyag, borax, csillámpor, bromin, graphit, szóda, gipsz, asphalt, mészkő, homokkő, márvány, anix, pala, épületkő, azbeszt és mindenféle drágakövek, mint gyémánt, saphir stb. bányászásában alkalmazott munkások.

Ez az osztály foglalja magában a finomitók munkásait is, akik a só- és szódafinomitókban dolgoznak és a kőbányákban dolgozókat stb.

III.

SZÁLLITÁSI ÉS FORGALMI IPARI OSZTÁLY

Rövid előszó

A szállitás folyamata, eltérően a végső szétosztás folyamatától, magában foglalja a föld, a viz és a bányák termékeinek a gyárak és az általános termelés szinhelyére való vitelét és a csak részben kész áruk ujabb szállitását vagy azokra a helyekre ahol a termelés folyamata befejezést nyer, vagy a teljesen kész áruk elszállitását oda, ahol azoknak a használók és a fogyasztók számára való szétosztása történik.

Ez a folvamat magában foglalja az embereknek egyik helyről a másikra való szállitását is. Miután a cserefolyamat nem folytatható mindig a nép közvetlen szállitásával, a kereskedelmi adás-vevés, egyezkedés lebonyolitására a posta avagy távirda utján való elintézés közvetett módjait veszik igénybe.

Mindazok a munkások, akik e department bármely alosztályában dolgoznak, együbé szerveztetnek. De öt országos alosztályt képeznek, amelyek részeit alkotják ennek a department-szervezetnek.

A. Szárazföldi szállitás nagy távolságra

Ez az osztály foglalja magában mindazokat a munkásokat, akik vasuti szolgálatban vannak alkalmazva, mint: mozdonyvezetők, fütők, kalauzok, fékezők, váltóőrök stb. s mindazokat, akik a fentartás és felügyelés munkáját végzik: raktári munkások,

vasuti őrök, kocsijavitók, vasuti távirdászok; a vasuti javitó mühelyek munkásait s a vasuti irodák összes hivatalnokait.

B. Vizi szállitás

Ezen osztályban vannak a matrózok, a gőzhajókon és uszályhajókon dolgozó összes munkások, pincérekkel, számtartókkal, ápolókkal együtt, ugyszintén a parti raktári munkások, akik a ki- és berakodást végzik, valamint a hivatalnokok, teherszállitó kocsisok stb.

C. Községi közuti szállitás.

Ebbe az osztályba szerveztetnek az összes városi személyszállitó munkások, villamos vasuti alkalmazottak, magas vasutak és földalatti vasutak munkásai, a hajtóerőt szolgáltató telepek, villanytelepek összes munkásaival együtt, ebbe tartoznak a mühelymunkások, valamint a bérkocsisok, automobilvezetők, istállókban és garageokban alkalmazott munkások, ahol a szolgálat közvetlen összeköttetésben van a közszállitási szolgálattal.

D. Léghajózás

Ez fogja magában foglalni a léghajózásban alkalmazott összes munkásokat, akik személyeket postát vagy bármit szállitanak.

E. Közlések továbbitása.

A posta- és kereskedelmi távirda- és telefon-alkalmazottak szerveztetnek ebbe az osztályba: a hivatalnokok, levélhordók, posta-kocsisok, sürgöny- és telefon-operatorok, a házfelügyelőkkel és tisztogató munkásokkal együtt.

IV.

ÁLTALÁNOS GYÁRIPARI OSZTÁLY

Ha ezt a departmentet csak országos ipari szervezetekre osztanánk fel, nem lennénk igazságosak azokkal szemben, akik azon különféle ipari osztályokban vannak bevonva, melyek a valamennyit magába foglaló összetett szervezetet alkotják. Ez a department olyan sok ipart foglal magában, hogy a

helyes elrendezés végett bizonyos sorrend szükséges. Minden egyes fajta használatra szolgáló kész áruvá — akár élelmiszerré, ruházattá, kényelmi vagy általános használati célra szolgáló tárggyá vagy az előrehaladt termelési mód további fejlesztésére szolgáló szerszámokká alakitott nyersanyag a termelés aldepartmentjének számára alkot alapot. Minden egyes aldepartmentnek meg van a maga országos alosztálya. Más department szervezetekben meg vannak ezek jelölve, mint ugyanezeknek részei, mig ezen elrendezésben az országos alosztályok, vagy országos ipari szervezetek egy aldepartment alkotó részeit képezik.

Az Általános Árutermelési Department ennek megfelelően a következő al-departmenteket foglalja magában:

a) Üveg- és agyagáru ipar.
b) Szövő- és ruhaáru ipar.
c) Bőráru ipar.
d) Fémáru és gépészeti ipar.
e) Fa-áru ipar.
f) Vegyészeti ipar.
g) Élelmezési ipar.
h) Nyomda-ipar.

Al-department A.

ÜVEG- ÉS AGYAG-ÁRU IPAR

1. Az üveg-áruk termelésében alkalmazott összes munkások ebbe az al-osztályba szerveztetnek. Ezek: a tüzkő üveg, zöld üveg, ablak-üveg-készitő munkások, olvasztók, keverők, fuvók, gyüjtők, beégetők, üvegvágók, fényezők, stb.

2. A fazekas mühelyek, porcellán gyárak összes munkásai, belefoglalva a diszitőket, minta rajzolókat, irnokokat, a cserép-árukat árusitó üzletekben alkalmazott elárusitókat, kocsisokat, stb.

3. Téglagyárak, cserépzsindely gyárak s általában a földégető telepek összes munkásai.

Al-department B.

SZÖVŐ- ÉS RUHA-ÁRU IPAR

Ezt az aldepartmentet a következő ipari osztályok munkásai alkotják:

1. A selyem-, vászon-, gyapju-, gyapju-áru gyártásban alkalmazott összes munkások, mint fonók, szövők s azok a munkások, kik a feldolgozandó anyagot a szövőszékekre kötik, orsón dolgozók, selejtelők, a gyárak és áruházak irodáiban alkalmazott irnokok, gépirók, belefoglalva a vegyészeket, felügyelőket, ugyszintén azokat a munkásokat, kik kötött áru- (pl. harisnya) és zsinór áru-gyártásban vannak foglalkoztatva.

2. Mindazon munkások, kik selyemből, utánzott selyemből, vászonból, gyapotból és gyapjuból készült áruk gyártásába vannak belevonva, mint amilyenek a ruhakészitők, a gallér és inggyárakban alkalmazott munkások, belefoglalva a szétosztás helyein (szövetáru üzletekben) alkalmazott árusitókat, irnokokat, gépirókat.

3. A szőrme, nemez, szalma-áru gyárak munkásai, mint szücsök, kesztyükészitők, kalaposok, szalmakalapkészitők és kalap-diszitő munkások.

Al-department C.

BŐR-IPAR

Ezt az al-departmentet három al-osztályba szervezett munkások alkotják:

1. Bőrcserző és bőrkészitőmühelyekben alkalmazott összes munkások.

2. A cipőgyártásba vont összes munkások, mint szabászok, kaptázók, beszegők, stb., természetesen az irodai alkalmazottakkal, irnokokkal, gépirókkal, ugyszintén a cipőüzletekben alkalmazott hivatalnokokkal és a cipőiparban dolgozó kocsisokkal, gépészekkel, fütőkkel, stb. együtt.

3. Más bőr-áru gyártó munkások, mint amilyenek a szijgyártók, övkészitő munkások, stb.

Al-department D.

FÉM- ÉS GÉP-IPAR.

Az összes fémáru gyárakban alkalmazott valamennyi munkás ebben az al-departmentben csoportosul, melyet három al-osztály alkot:

1. Az olvasztó kemencék, acélgyárak, hengermalmok, lemez-áru gyárak, drótgyárak, szöggyárak összes munkásai a mellék termékeket készitő gyárak összes munkásaival együtt.

2. A mozdony gyárak, kocsi gyárak, gépgyárak összes munkásai, mint a minta-készitők, vas- és más fémöntők, géplakatosok, a fentnevezett árukat gyártó ipari telepek összes munkásaival, valamint az ily telepek gépházaiban dolgozó munkásokkal együtt, gépszállitók, kocsisok, stb.

3. Mindazon fémáru gyárak összes munkásai, melyekben nem mozdonyokat és gépeket termelnek, mint amilyenek az óragyárak, kés-és fürész-gyárak, ékszeráru gyárak munkásai, müszerészek, ezüst- és aranymüvesek, stb.

Al-deparment E.

FAIPAR

Ezen department azon munkások szervezeteiből áll, akik a faáruk gyártásában vannak alkalmazva. Magában foglalja a faipari gyárak, gyaluló malmok, butor gyárak, szálloda-, étterem- és korcsmaberendezéseket készitő gyárak összes munkásait, a kádár mühelyek, nád és gyékény-áru gyárak, láda gyárak, stb. összes munkásait. Természetesen ezen iparok mindegyikének munkásai alosztályokat alkotnak, a melyek magukban foglalják az ugyanazon árun dolgozó összes munkásokat. Igy például a zongorát készitő munkások ipari szervezetében nyernek helyet nemcsak a famunkások, hanem a zongora gyárakban dolgozó fémmunkások, zongorahangolók, fényezők, zongoraszállitók és mindennemü más alkalmazottak is.

Al-deparment F.

VEGYÉSZETI-ÁRU IPAR

Ez az al-department foglalja magában mindazokat a munkásokat, akik:

1. A festék, gyógyszerek, gummi, gutta-percha, puskapor, dinamit s az összes robbanó anyagok termelésében vannak alkalmazva; tinták, illatszerek, terpentin, celluloid, szappanok stb. gyártásában alkalmazott munkásokat a gyári vegyészekkel s a gyógyszertári alkalmazottakkal, irnokokkal, árusitókkal együtt.
2. A cellulose készitésben s a nyomdai és kereskedelmi célokra szolgáló papirgyártásban alkalmazott összes munkásokat.

Al-department G.

ÉLELMEZÉSI IPAR

Öt országos ipari alosztály alkotja ezt az al-departmentet, melybe azok a munkások tartoznak, akik:

1. Gabonából készült élelmiszerek,
2. Állatok husából készült élelmiszerek,
3. Élvezetre szánt folyadékok,
4. Bóditó szerek termelésében és az
5. Élelmiszerek szétosztásában vannak alkalmazva.

Mivel a termelés folyamata nem ér véget mig az árut a fogyasztónak használatra nem kézbesitik, a szétosztás helyein, szállodákban, vendéglőkben, éttermekben stb. alkalmazott összes munkások az élelmezési ipari al-departmenttel kapcsolatos szervezeteket alkotnak.

1. Magában foglalja a gabonamalmok, sütődék, piskóta gyárak, cukrász mühelyek, cukorfinomitók, gyümölcspakolók és befőttkészitő telepek összes munkásait, belefoglalva természetesen a gépészeket, kádárokat, irnokokat, elárusitókat, kihordó kocsisokat, kik ilyen telepeken vannak alkalmazva.
2. Ez az alosztály magában foglalja a huspa-

koló házakban alkalmazott összes munkásokat, mind az ötvenkilenc gyári departmentben; a tejcsarnokok munkásait és kihordóit, valamint a halasházak összes munkásait.

3. Ebbe az alosztályba szerveztetnek mind azok a munkások, akik borpincékben, pálinkafőzőkben, sörfőzdékben, ecetgyárakban, almaborgyárakban vannak alkalmazva, ugy szintén az élesztő termelésben, szóda és nem szeszes hüsitő italok termelésében alkalmazott összes munkások. Ezek, éppen ugy mint a többi iparok, magokban foglalják ezen telepek gépházaiban és a szétosztás helyein alkalmazott munkásokat, az irodákban alkalmazott irnokokkat, gépirókat, stb.-t is.

4. A negyedik alosztály magában foglalja a dohányáru iparban alkalmazott összes munkásokat: szivar csinálókat, cigaretta készitőket és minden más dohánygyári munkást, a dohány és szivar üzletek irnokait, árusitóit, stb.

5. Az ötödik osztályba szerveztetnek a szállodák, éttermek, vendéglők összes munkásai, mint: szakácsok, pincérek, csaposok, szállodai pékek, konyha-mészárosok, borbélyok, ha azok szállodai alkalmazásban vannak, szobalányok, irnokok stb., sofförök és fiakkerosok, ha azok kizárólag a szállodák szolgálatában vannak.

Al-department H.

NYOMDA IPAR

A nyomda és kőnyomda intézetekben alkalmazott összes munkások ebben az al-departmentben szerveztetnek: szedők, gépmesterek, könyvkötők, fényképmetszők, lemeznyomatkészitők, litograph müvészek és nyomdászok, rajzolók, lapok és folyóiratok szerkesztői, korrektorok, természetesen a nyomdaiparban alkalmazott összes lakatosokkal, gépészekkel, fütőkkel, villanyszerelőkkel, házfelügyelőkkel és irnokokkal együtt.

V.

ÉPITÉSZETI IPARI OSZTÁLY

Ezen osztály három országos alosztályt foglal magában:

A. Az épületek emelésénél és épitésénél alkalmazott összes munkások ebben az osztályban szerveztetnek: épitészek, rajzolók, kivágók, kőfaragók, kőmüvesek vakolathordók, cement munkások, ácsok és épületasztalosok, villanyszerelők, elevator épitők, festők, épitészeti vasmunkások, ólom-müvesek, épitkezési anyagot szállitók, stb. De ezek a szakmák nem szakcsoportokban szerveztetnek, hanem munkájok természetének megfelelően az egy "Épitő Ipari Szervezet"-nek csoport-szervezeteit alkotják minden helyiségben.

B. Ebben az alosztályban szerveztetnek mindazok a munkások, akik az utak, alagutak és hidak épitésénél vannak alkalmazva, mint amilyenek az utkészitők, hidépitők, a dockok, alagutak, öntöző müvek, csatornák és sárcsatornák épitésénél alkalmazott munkások.

C. Hajók és csónakok épitésénél alkalmazott összes munkások ebben az alosztályban szerveztetnek: gőzhajók, motor-csónakok, kompok épitésénél alkalmazott munkások, mint réstömők és ácsok, vashajóépitők, géplakatosok, kazánkovácsok, rézmüvesek és a munkásoknak mindazon csoportjai, melyek közvetlenül ebbe az iparba vannak bevonva.

VI.

KÖZSZOLGÁLAT IPARI OSZTÁLY

Ebben a departmentben dolgozó összes munkásokat hat országos ipari szervezetben csoportositjuk, amelyek azonban szerves részei a departmentnek. Ezek a következők:

A. Kórházak és szanatoriumok.
B. Közegészséget védő osztály.
C. Nevelő intézetek.
D. Viz-, gáz- és villany-szükségletet ellátó szolgálat.

E. Szórakoztató szolgálat.
F. Általános szétosztás.

A. Ebben az osztályban szerveztetnek a kórházak, üdülőhelyek, szanatoriumok, stb. összes munkásai, mint orvosok, ápolók, felszolgálók, szakácsok, felügyelők s az ily intézetekben alkalmazott mosók s vasalók.

B. Ezt azok a munkások alkotják, akik a közegészséget védő szolgálatban vannak, azok a munkások, akik az utcák, nyilvános helyek, parkok tisztán tartásával és gondozásával vannak elfoglalva, a bevándorlási állomásokon dolgozó összes munkások, házfelügyelők, irodai munkások, temetőkben dolgozó munkások, gyászkocsisok, balzsamozók, sirások, a halottégetők munkásai, stb.

C. Ebben az osztályban szerveztetnek nyilvános iskolák s az összes nevelő intézetek összes munkásai, tanitók, felolvasók, könyvtárnokok, azokkal a munkásokkal együtt, akik a nevelő intézeteket egészséges állapotban tartják, u. m. iskolai és egyetemi felvigyázók, házfelügyelők, tisztogatók, gépészek, fütők, stb.

D. Ezt az osztályt az erőfejlesztő telepek, szivatyuzó telepek összes munkásai alkotják, azok a munkások, akik azokon a telepeken dolgoznak, melyek gázzal, villannyal stb.-vel látják el a községeket.

E. A szinházakban, mulató-helyeken, labdajáték-tereken, nyaraló helyeken dolgozó összes munkások mint szinészek, zenészek, szinpadi munkások, énekesek, ajtónállók, mulatóhelyeken alkalmazott pincérek stb. ebben az osztályban szervezkednek.

F. A nagy department-üzletek, áruházak — ezreket számláló munkásaikkal — többé-kevésbbé közszolgálati intézmények funkcióit vállalták magukra. Nem egy megnevezett cikk, de tényleg mindenféle áru és gyártmány megy keresztül a szétosztás folyamatán.

Csaknem lehetetlen volna ebben az üzemben a munkásokat azon áruknak megfelelően szervezni, melyeket munkaközben kezelnek. Ezért a szét-

osztásnak e házaiban, — a nagy áruházakban — alkalmazott összes munkások egy alosztályt képeznek, mely viszont részét képezi a közszolgálati munkások department-szervezetének.

Áruházakban dolgozó szabók, az áruház cipőosztályában alkalmazott irnokok — vagy bármily más munkát végző munkások — tekintet nélkül a helyre, avagy a szerszámra, amellyel dolgoznak, együvé szerveztetnek: gépirók, irnokok, szabók, javitók, vitelrakomány-kezelők, csomagolók, kereskedő-házaknál alkalmazott kocsisok, pékek, cukorka csinálók stb. valamennyien egy ipari unionnak tagjai.

KÖVETKEZTETÉS

Ha a jobb társadalmi rendszer hirdetői néhaněha utalnak az uj unionizmusra, teszik azt anélkül, hogy teljesen tisztában volnának ama különbséggel, mely a régi unionizmus és azon unionizmus között van, mely Egy Nagy Szervezet szükségességét hirdeti az egész világ munkásosztálya számára. De ha az itt leirt szervezeti forma birálói nem is értenek egyet a füzet szerzőjével az eszközökre vonatkozólag, melyekkel a kivánt célt el lehet érni, nem hozhatják fel többé védelmül azt, hogy nincs irodalmi termék, melyben az ipari unionisták vagy szindikalisták programja ki volna fejezve.

Szervezkedjünk iparilag; szervezkedjünk helyes alapokon! Ez a kiáltás hangzik fel szerte az egész világon. Az egész világ proletáriátusának folyton nagyobbodó tömegeiben ver gyökeret a forradalmi ipari unionizmus gondolata és a munkások mindenfelé előkészitik a talajt ama szervezet számára, mely kollektiv erejük megtestesülése lesz s amely eszközül szolgál közvetlen cselekvésük kifejezésére, amint azt az alkalom és viszonyok diktálni fogják.

A világ csaknem valamennyi országát azon kisszámu osztály érdekében kormányozzák, amely az ipari kombinációkat uralja. Valahányszor a munkások közvetlen támadást intéznek ezen érdekek ellen, vagyis egy időre megtagadják a munkát a ter-

melési folyamatban, az egész világ kapitalista osztálya dühös denunciálásban tör ki, holott ők maguk legkevésbbé részesitik tiszteletben a magántulajdont.

Az ipari unionisták még sokkal harciasabb cselekvésre szervezik a munkásokat a mai társadalmon belül, ugy hogy minden előny, melyet a munkások nyernek még több előnyre, a munka teljes gyümölcsére fogja fokozni étvágyukat és meg fogják találni az eszközöket annak megszerzésére.

És az indusztriálisták a nyugtalanságnak és a harcnak e napjaiban az ipari köztársaság közigazgatási, kormányzati szerveit készitgetik. Az ipari szervezetekben szervezett munkások által választott képviselők fogják alkotni a jövő ipari parlamentjét, a munkások tanácsát községi-, nemzeti- és nemzetközi ügyekben.

TANULMÁNYOZZUK A TÉRKÉPET

Figyeljük meg, hogy a kereskedelem, a kapitalista termelési rendszer fejlődésének főtényezője, miként fogja körül eszközeivel az egész földtekét.

A termékek országok és világrészek közötti kicserélésének eszközei nem ismernek határvonalakat — meghóditották a szárazföldet, a vizet, a levegőt és ama rettenetes erők szolgáivá tették őket, melyek a termelés és csere uralkodó ipari rendszere mögött vannak.

Az ipari fejlődés eltörölte a tartományok közötti határvonalakat.

Nemzeti határvonalak eltünnek a hóditó legyőzhetetlen ereje előtt.

Hosszu időn át határok és természeti akadályok által elválasztott világrészeket összeforraszt és egybefoglal a csere és szétosztás nemzetközi hordozójának hatalmas forrasztója.

De eme társadalmi rendszer eszközének funkciói ma még a kevesek számára való haszon-termelés szolgálatába vannak szoritva.

Ami még hátramarad az emberek agyában, a nemzetiségek szétválasztására szolgáló erő, csupán képzeletbeli,

Az embereket értelmi és ipari szolgaságában tartó tradiciónális hazugságok nehéz rakományának, el kell tünnie; nemzeti különválasztásokat el kell sepernie a nemzetközi kooperáció előre törtető erőinek, mielőtt az ipari fejlődés, a társadalmi haladás legmagasabb és legcsodálatosabb foka elérhető és egy magasabb rendü civilizáció megalkotható.

A MÁSODIK NEMZETKÖZI VONAL

Figyeljük meg továbbá, hogy a földkerekséget átfogó második vonal miként kapcsolja össze a világ alkotó részeit egy elválaszthatatlan egésszé. Tudomány, tudományos kutatás és felfedezések szolgálnak ama nemzetközi eszközökül, melyek a mindenség rejtélyeit és csodáit a magok nagyszerüségében megoldják és megmagyarázzák. A tanitás intézményeit, iskolákat és egyetemeket összekapcsolnak az egyöntetü törvények, melyek a tudományt és a tudásnak terjesztését szabályozzák.

Vannak ugyanazon forrásból eredő bajok, melyek alatt egyformán szenved minden élő lény az egész világon. Következésképp az orvoslásnak és az elháritás eszközeinek nemzetközi jelleget kell ölteniök. Támogatást a bajok kiküszöbölésének és orvoslásának szükségéből és keletkezésük okainak megszüntetéséből meritenek.

Kórházak, mint gyógyitó állomások; tisztaságra ügyelő, közegészséget védő intézmények, mint a bajok elháritására szolgáló eszközök; vizet, világosságot és egyébb közszügségletet szolgáltató állomások össze vannak ezért kapcsolva a tanitás intézményeivel és az üdülésnek és szórakozásnak intézményeivel a nemzetközi függés egy nagy láncába és a rosszat elháritó, jót elősegitő funkciók teljesitésére épületek, mint a közérdeknek és az általános jólétnek védői és előmozditói.

NÉGY SARKALATOS FUNKCIÓ

Figyeljük meg továbbá, hogy az életszükségletek termelésének bonyolult folyamatában miként alkotja az ipari tevékenység egymásba kapcsolódó, egymás-

tól függő láncát négy sarkalatos funkció, melyen át kell menni a föld erőforrásainak, mielőtt használatba jönnek.

A. A termő földből, az erdőkből és a vizekből a termelés céljaira szükséges minden anyagot azoknak a milliónak a munkája biztosit, akik az élelem, ruházat és hajlék előállitására szükséges nyers termékek megszerzésének társadalmi folyamatában szolgálnak.

B. A föld gyomrából és tárházaiból munka hozza fel a tüzelésre szükséges anyagot s azon lényeges dolgokat, melyek átformálásuk után a termelés és szétosztás szerszámait és gépezetét alkotják.

C. Az igy kapott dolgokkal megindul a tulajdonképeni életszügségleteknek és a kényelem szükségleteinek ellátására a termelés, a termelésnek különféle, de egymástól függő helyein, a malmokban és a gyárakban.

D. Mindezekkel a dolgokkal a munka alkotó keze épiti az élet és anyag védelmére szolgáló hajlékokat a természet erőinek viszontagságai ellen és állitja ez erőket a társadalmi jólét szolgálatába.

MUNKA AZ EGYEDÜLI TERMELŐ

E társadalmi intézmények alkotásához és fejlesztéséhez a munkások és egyedül csak ők járulnak hozzá értelmök és kezök munkájával. Ők alkották a vagyon termelésére szolgáló eszközöket és tökéletesitették azokat az idők folyamán.

Ez intézmények funkciói ama kevesek számára való haszonhajtásra vannak szervezve, akik soha sem járultak és nem járulnak hozzá azok alkotásához és fentartásához.

Az emberi erőket, melyek az eszközőket, intézményeket és szerszámokat alkotják és értéket adnak a természet adta anyagnak és természeti erőknek, elválasztják alkotásaiktól parazita természetü hatalmas kombinációk, melyek által kevesek kormá-

nyozzák az ipari élet minden állomását azon eszközök utján, melyeket ők szerveztek és állitottak uralmuk szolgálatába. Ez ellenséges erőkkel szemben a munkásoknak szervezniök kell saját eszközeiket és saját kollektiv erejöket oly szervezetekben, melyek felölelik a társadalom minden hasznos és minden vagyontermelő tagját.

A MUNKÁSOSZTÁLY HIVATÁSA

Egy munkás szervezetnek, hogy helyesen képviselje a munkásosztályt, két dolgot kell szem előtt tartania:

Először: Oly módon kell egyesitenie a munkásokat, hogy lehető legsikeresebben vivhassák a harcaikat és védhessék meg érdekeiket a rövidebb munkaidőért, nagyobb munkabérért és jobb viszonyokért folyó küzdelmeikben

Másodszor: A munkásproblémákra végleges megoldást kell nyujtania ugy, hogy a munkásokat megszabaditsa az örökös sztrájkok, kizárások, birói letiltásoktól és attól, hogy egyik csoportot a másik ellen sztrájktörőnek használják fel.

MEGFIGYELHETŐ

a mellékelt térképen, hogy az Industrial Workers of the World miként biztositja a mühelyek feletti uralmat a munkásság részére, miként teszi lehetővé a tökéletes ipari union kiépitését és miként egyesiti a szervezett munkások erejét egy központban, ahonnan a gyengébb pontokat védeni és támogatni lehet.

Figyeljük meg továbbá,

hogy ennek a szervezetnek növekedése és fejlődése miként fogja felépiteni saját magán belül az ipari demokrácia szerkezetét, mely végül szét fogja repeszteni a kapitalista állam burokját s lesz azon organizmus, mely által a munkások fogják üzemben

tartani az iparokat s magoknak fogják megtartani, amit munkájok által termelnek.

Egy kötelezettség mindenki számára!

Unionista egyszer és egy iparban, unionista mindenkor és minden iparban!

Egy ipar valamennyi munkása egy unionba, a munkások összes uniói egy nagy munkás szövetségbe az egész világon.

Az ipari unionizmusnak nem szabnak határt az országhatárok. Éppen azért az Industrial Workers of the World, — az ipari unionizmus legtökéletesebb kifejezője, — nem törődik az országhatárokkal, hanem a Föld egész felületén mindenütt szervezi a bérmukásokat. Ma nagyon kedvezőek a viszonyok az ipari unionizmusra. Ez természetes is, mert hiszen a mai előrehaladott és fejlett ipari rendszer a munkások részéről is hasonló fejlett szervezetet hozott létre.

Amint ebben a füzetben bemutattuk, a vagyontermelésnek annyira jól szervezett, mesterien összeállitott intézményei sugalják a munkások számára az ipari szervezetek legjobb formáit.

A tervrajzon bemutatott elrendezés nem önkényesen meghatározott vagy egy ember képzeletének müve. Különböző országok legkiválóbb statisztikusainak táblázatait tettük gondos tanulmány tárgyává és a szisztematikus elrendezés kiállja a tudományos vizsgálat próbáját.

Azt állitottuk és itt ismételjük, hogy a munkások ipari szervezetének ez elrendezése az összes termelő erők leghatásosabb szolidaritását biztositja ama viszonyok javitásáért folyó védő és támadó harcaikban, melyek alatt ma szenvednek, azon bajok elleni harcaikban, melyek a munka által termelt áruk szétosztásának kapitalista rendszerének sajátságai.

Ha a munkások azon intézményeknek megfelelő ipari szervezetekben szervezkednek, melyekben foglalkoztatva vannak, képesek lesznek együtt állani

mint hatalmas ipari kombinációk jobb munkaviszonyokért folyó harcaikban bármely iparban. Nem lévén elkülönitve szakmavonalak vagy a kizsákmányolókkal kötött szakszervezeti szerződések által, képesek lesznek nemcsak csökkenteni a termelést és a munkáltatók hasznát, de képesek lesznek, ha szükséges, hirtelen beszüntetni a termelést bármely iparban, vagy egy város, vagy egy orszzág valamennyi iparában, vagy — ha elég erősek — **lezárhatják a gyárakat a jelenlegi munkáltatók előtt** s megkezdhetik a használatra való termelést. Az ipari unionizmus mozgalmában a munkások szorosan ragaszkodnak a nagy gondolkodónak, Marx Károlynak nagy szavaihoz:

"A munkásosztály felszabaditása csak magoknak a munkásoknak a müve lehet."

Világ proletárjai egyesüljetek!

AZ INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD IPARI DEPARTMENTJEI ÉS SZERVEZETEI.

Az 1920-ban tartott Egyetemes Konvenció uj beosztása szerint.

Ezen uj beosztás a füzetben jelzett eredeti beosztást érvényteleniti, illetőleg módositja.

100—Department of Agriculture (Földmüvelési osztály).

110—Agricultural Workers I. U. (Földmunkások ipari szervezete).

120—Lumber Workers I. U. (Erdei munkások ipari szervezete).

130—Fishermen's I. U. (Halászok ipari szervezete).

140—Floricultural and Horticultural Workers I. U. (Virág és gyümölcskertészeti munkások ipari szervezete).

200—Department of Mining (Bányászati osztály).

210—Metal Mine Workers I. U. (Fémbányászok ipari szervezete).

220—Coal Miners and Coke Oven Workers I. U. (Szénbányászok és koksz munkások ipari szervezete).

230—Oil, Gas and Petroleum Workers I. U. (Olaj, gáz és petroleum munkások ipari szervezete).

300—Department of Construction. (Építészeti osztály).

310—Railroad, Road, Canal, Tunnel and Bridge Construction Workers I. U. (Vasutak, utak, csatornák, alagutak és hidak épitésénél alkalmazott munkások ipari szervezete).

320—Shipbuilders I. U. (Hajóépitők ipari szervezete).

330—House and Building Construction Workers I. U. (Házak és épületek épitésénél alkalmazott munkások ipari szervezete).

400—Department of Manufacture and General Production. (Általános gyári termelési osztály)

410—Textile and Clothing Workers I. U. (Szövő és ruhaipari szervezet).

420—Woodworkers I. U. (Famunkások ipari szervezete).

430—Chemical Workers I. U. (Vegyiárukon dolgozó munkások ipari szervezete).

440—Metal nd Machinery Workers I. U. (Fém- és gépipari munkások ipari szervezete).

450—Printing and Publishing Workers I. U. (Nyomda és kiadóhivatali munkások ipari szervezete).

460—Foodstuff Workers I. U. (Élelmezési munkások ipari szervezete).

470—Leather Workers I. U. (Bőráru munkások ipari szervezete).

480—Glass and Pottery Workers I. U. (Üveg és cserépáru munkások ipari szervezete).

500—Department of Transportation (Szállitási osztály).

510—Marine Transportation I. U. (Vizi szállitó munkások ipari szervezete).

520—Railroad Workers I. U. (Vasuti munkások ipari szervezete).

530—Telegraph, Telephone and Wireless Workers I. U. (Táviró, telefon és drótnélküli táviró alkalmazottak ipari szervezete).

540—Municipal Transportation I. U. (Községi közuti szállitó munkások szervezete).

550—Aerial Navigation Workers I. U. (Repülőgép és léghajózásnál alkalmazott munkások ipari szervezete).

600—Department of Public service (Közszolgálati osztály).

610—Domestic Workers I. U. (Házi munkát végző alkalmazottak ipari szervezete).

620—Health and Sanitation Workers I. U. (Közegészségi alkalmazottak ipari szervezete).

630—Park and Highway Maintainance Workers I. U. (Parkok és utak gondozására alkalmazott munkások ipari szerv.)

640—Educational Workers I. U. (A nevelő intézetekben alkalmazott munkások ipari szervezete).

650—General Distribution I. U. (Általános áruszétosztásnál alkalmazott munkások ipari szervezete).

660—Amusement Workers I. U. (Szórakoztató intézményeknél alkalmazott munkások ipari szervezete).



AZ INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

(VILAG IPARI MUNKASAI)

Magyarnyelvü hivatalos lapja a

"FELSZABADULÁS"

Az ipari unionizmus eszméjét szolgáló hetilap.

ELOFIZETESI ARA:

Egész évre $2.00
Fél évre 1.00
Egyes szám ára 5 cent.

Megrendelhető ezen a címen:

"FELSZABADULÁS"

1001 W. Madison Street, Chicago, Ill.

AZ INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD MAGYAR NYELVÜ KIADVÁNYAI:

A FORRADALMI I. W. W.
Ára 10 cent.

A HALADÓ PROLETARIATUS
Ára 10 cent.

AZ IPARI DEMOKRACIA FEJLODESE
Ára 10 cent.

UT A FELSZABADULÁSHOZ
Ára 25 cent.

A "FELSZABADULÁS"
1918. évfolyama belöle. Ára 50.

Megrendelhetök ezen a címen:

"FELSZABADULÁS"

1001 West Madison St., Chicago, Ill.

AZ INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD HIVATALOS LAPJAI:

THE ONE BIG UNION MONTHLY
Angol nyelvü havilap. Egy évre $2.50; egyes szám 25c.

SOLIDARITY
Angol nyelvü hetilap. Egy évre $3.

THE INDUSTRIAL WORKER
Angol nyelvü félhavi lap. Egy évre $2.00.

THE FELLOW WORKER
Angol nyelvü félhavi lap. Egy évre $1.20.

GOLOS TRUZENIKA
(A munkás szava) Orosz hetilap. Egy évre $5.00.

FELSZABADULÁS
Magyar hetilap. Egy évre $3.00.

IL PROLETARIO
(A proletár) Olasz hetilap. Egy évre $2.

SOLIDARIDAD
Spanyol havilap. Egy évre $1.

RABOTNICHESKA MYSL
Bolgár hetilap. Egy évre $2.

MUNCITORUL
(A munkás) Román félhavi lap. Egy évre $1.

INDUSTRIAL ARBEITER SCHTIMME
Zsidónyelvü lap. Egy évre $1.50.

DER KLASSENKAMPF
(Az osztályharc) Német nyelvü hetilap. Egy évre $2.

JEDNA VELKA UNINE
Cseh-szlovák havi folyóirat. Egy évre $1.

TIE VAPAUTEEN
(A szabadság útja) Finn havilap. Egy évre $2.

Megrendelhetők ezen a címen:

PRESS COMMITTEE

1001 West Madison St. Chicago, Ill.

FEJ-ÉN NYERÉK....
ÍRÁS-TI VESZÍTTETEK.



KIADJA

A "BÉRMUNKÁS"

A I. W. W. HIVATALOS
MAGYARNYELVÜ HETILAPJA

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

FEJ - ÉN NYEREK . . .
IRÁS - TI VESZITTETEK . . .

IRTA:
F. W. THOMPSON

FORDITOTTA:
ZÁRA JÁNOS

ÁRA 5 CENT

KIADJA A
A "BÉRMUNKÁS"
AZ I. W. W. MAGYARNYELVÜ HETILAPJA
347 EAST 72nd STREET, NEW YORK, N. Y.

Fej: - én nyerek
Irás: - ti veszittetek

A kapitalista osztály nagyszerü játékot üz. Amikor a viszonyok kedvezőek, azt mondják: most dolgoztatunk, hogy profitot préseljünk ki belőletek; mikor pedig a viszonyok roszszak, akkor ajánlják, hogy szoritsátok meg a nadrágszijat, csemetéitek hadd éhezzenek, házaitokat és butoraitokat pedig adjátok vissza nekünk hitelezőitek utján: "Fej: mi nyerünk; irás: ti veszittetek."

De a játék kétféle lehet

E soroknak a célja: kimutatni, megvilágitani, hogy hogyan és mit kell tenni a munkásságnak a munkanélküliség problémájának megoldására és egyben megszüntetni osztályunk kizsákmányolását. E sorok megvilágitják, hogy mit kell tenni a munkásosztálynak, hogy a játék szabályait megforditsa és mi mondhassuk: "Fej: mi nyerünk; irás: ti veszittetek".

Gondolkozott-e már azon, hogyha Ön egy dollárt elkölt, akkor azt mondja: "isten áldjon", mig ha a kapitalista elkölt egy zöldhátut, ő azt mondja, hogy a "viszontlátásra"? Ön-

nek el kell menni dolgozni, hogy egy másik dollárhoz juthasson: a kapitalista pedig elmehet aludni, vagy Floridába, vagy bárhová és a zöldhátu szépen megsárgulva és megtizszereződve jön vissza hozzá, mint a postagalamb. Ez azért van igy, mert Ön, mint termelő, azt nem kapja meg.

A kapitalista osztály birja tulajdonul a termelő eszközöket, melyekkel Önnek dolgozni kell, hogy a megélhetést megteremtse; megengedik annak használatát, de csak oly feltétellel, hogy amit termel, — legyen az cipő, hajó vagy pecsétviaszk — az a ő tulajdonuk. Önnek csak annyit enged át a termelt javakból, amennyi a puszta létezéshez szükséges és Ön megelégedett, ha alkalma van e puszta létezését megteremteni.

Ez az Ö nyereségüknek a titka. Ez a titok azért válik be a részükre, mert ők szervezkedve vannak arra, hogy Önt megrabolják, Ön pedig nincs szervezve a rablás megakadályozására.

Igy van ez, amióta osztályok léteznek, hogy egy maroknyi jól szervezett parazita uralja és rabolja a nagy szervezetlen tömeget.

Ebben rejlik a titka az Ön veszteségének; ebben találjuk a munkanélküliség problémáját és ez adja meg a kulcsot ezen problémák megoldásához. Ezek felett kell gondolkoznunk — a jövő gondolkozásra késztet, mert a munkanélküliség problémája ma már nem muló tünemény, mint az a multban volt. A jelen munkanélküliség

felhalmozott munkanélküliség.

Olyan, mint a hólabda; mennél tovább gurul, annál nagyobb lesz.

Munkanélküliség mindig volt, amióta kapitalizmus létezik. Azonban a multban ilyenformán volt: többet termeltünk a szükségleti cikkekből, mint amennyit meg tudtunk vásárolni, megtöltöttük a raktárakat, a bósznak nem kellett, eladni vagy pedig nem tudta és igy megállitotta a termelést. Minket elbocsájtott és mi pedig megszoritottuk a nadrágszijat, választottunk uj elnököt, elköptünk a balvállunk felett és ekkorra a felhalmozott áru egy része elrothadt, a másik része elhasználódott és a kirekesztettek ismét munkához jutottak. Ez a régimódi munkanélküliség elég rossz volt, azonban bizonyos idő elteltével megjavult, mig a jelenlegi munkanél-

küliség megszakitás nélkül állandóan fokozódik.

Azon tény, hogy többet termelünk, mint amennyit meg tudunk vásárolni, a jelenben is fennáll és ez késztet bennünket a munkavadászatra. Azonban ehhez még más tényezők is kapcsolódtak, melyek a munkanélküliséget uj szinben tüntetik fel. A multban a munkások tétlenek és éhesek voltak, a hátuk megett a gyárkémény nem füstölt és az ipar kerekei mozdulatlanul álltak. Ma azonban más képet látunk. A munkások tétlenek és éhesek, azonban a gyárkéményekből dül a füst és az ipar kerekei mozgásban vannak. A kép változott, mert az állandósitott munkanélküliséget előidéző tények kapcsolódtak hozzá. Ezek: (a) az elmaradt országok iparizálódása és (b) a termelés meggyorsulása az automatikus gépek nyomán.

(a) A modern ipar behálózta a világot

A világháboru idején nagy kelete volt mindenféle árunak, kivéve a radikális munkás lapokat. Az Egyesült Államok munkásai gyártották a gépeket és küldték más országokba. Jó és hüséges rabszolgák voltunk és az önmagunkról való megfeledkezés eredményeként a világháboru négy és féléve alatt munkáltatóink 22,974,000,000 dollár értékü árut exportáltak, ugyanakkor az import a fenti összegnek a felét sem érte el. Az eredmény az, hogy az itteni tőke elhelyezkedett más iparilag fejletlen országokban; az általunk termelt gép, acél és cementből hatalmas iparok keletkeztek ott és most ott gyártják azon árukat, melyeket régebben mi gyártottunk. Ennek eredményeként mind nehezebbé válik az amerikai munkásnak munkát találni. Ez a folyamat még a jelenben is tart. A Fordson traktorokat Irországban gyártják; a cigarettát Kinában; a gyufadobozokon Russia, Sweden, Litvia védjegyek vannak; a Jancsi bicskán "Made in Japan" olvasható; és ezen árukat majdnem kivétel nélkül Amerikában készült gépeken termelik, melyeket mi, mint felesleget termeltünk munkáltatóinknak. Az "elmaradt" országok iparai ma már azon a ponton állanak a fejlődés terén, hogy Amerika magas vámokkal és más intézkedésekkel védekezik az általuk termelt áruk behozatala ellen. A magas vámok azonban nem nyujtanak megoldást, mert ezáltal az illető országok is megtagadják az amerikai áruk vásárlását és ugyanakkor fokozottan fejlesztik saját iparukat, ami a munkanélküliséget csak növeli.

(b) öt perc napi munkaidő elegendő a szükségletek termelésére

A munkás termelőképessége az iparban állandóan fokozódott és a termelt javak mind nagyobb arányban halmozódtak fel. Chiozza Money konzervativ számitása szerint az átlagos ipari munkás termelőképessége a világháboru végén százszorta magasabb volt, mint egy század előtti átlagos munkásé. Ha figyelembe vesszük a változást a régi faeke és a jelenlegi tractor, a sarló és kaszálógép, a régi fürész és a jelenlegi fürészelőgép, a csákány és kalapács és a gépbányászat, az ásó és sáncásógép, a régi téglahordó és a jelenlegi felvonógép, a régi kézi orsó és szövőszéktől a modern textil iparig, a régi szabómühelyek és varrodák és a modern gépkezelők, az árbócos csónak és ökrös kocsitól a gőzhajó és vasutig, ha mindezeket figyelembe vesszük, akkor a fenti számitás nagyon konzervativnak látszik. A világháboru óta napjainkig — amint az alábbi számok bizonyitják — a termelés még jobban fokozódott, ugy hogy ma óránként kétszer annyit termelünk, mint 15 évvel ezelőtt. Eszerint ma kétszázszor többet termelünk, mint a dédnagyapáink termeltek. És mégis, gőzgép és villanymotor, vagy bármely számottevő gép nélkül Angolország munkásai már 300 évvel ezelőtt élvezték a 8 órai munkaidőt.

Már akkor elegendő volt 8 órai munkaidő a szükségletek előállitására és a munkásságon élősködő parazita-osztály kényelemben tartására. Ha ez állt 300 évvel ezelőtt, ma ugyanolyan szinvonalu megélhetést a 8 órai munkaidőnek egy kétszázad része alatt képesek volnánk előállitani — vagyis 2 perc és 24 másodperc alatt. Mert kétséges, hogy a mai munkás életszinvonala jobb, mint azoké volt. De tegyük fel, hogy a mi életszinvonalunk 100 százalékkal magasabb. A mai modern termelési rendszerben az elveszett munkaerő és pocsékolás kizárásával 5-percnyi napi munkaidő elegendő volna.

Az alábbi táblázat az 1919. évi fejenkénti termelés összehasonlitása az 1925. évvel.

	Munkások száma	Termelt mennyiség	Termelés fejenként
Földmivelés.....	95	112 és fél	118
Bányászat.....	100	127	127
Gyáripar.....	91 és fél	128 és fél	140 és fél
Szállitás.....	91 és fél	100	109
Összesen.....	93	120	129

E számok a következőket bizonyitják: A gyáriparban, ahol 1919-ben 100 munkás volt foglalkoztatva, 1925-ben csak 91 és fél és e kisebb szám 28½ százalékkal többet termelt, mint a nagyobb számu 1919-ben.

Az ipar egyetlen ágában sem volt több munkás foglalkoztatva, mint a korábbi években és igy könnyen megérthető, hogy mi okozza a munkanélküliséget. 26 év alatt, 1925 és 1899 között az összmunkásság termelőképessége 79 százalékkal emelkedett. A fenti számok által bizonyitott fejlődési menetet véve alapul, tulzás nélkül állithatjuk, hogy az ipar legtöbb ágában ma kétszer annyit termelünk, mint 1918-ban. Ezen idő alatt az iparokban történt gyökeres változások minden kétséget kizárnak. (A fenti számok hitelességeért az U. S. Department of Commerce által kiadott Editorial Research Reports 1927 augusztus 27-ik számára hivatkozunk.)

Nem szabad figyelmen kivül hagynunk, hogy a találmány gyorsaságot jelent, hogy minden találmány egy ujabb találmánynak az utját egyengeti, hogy az iparban minden uj folyamat egy ujabbnak teremt alapot. Ez tehát kétségtelenül egyik oka a munkanélküliség állandósitásának.

MI A MEGOLDÁS?

Alább következnek a válaszok, melyeket általában kapni szoktunk a kérdésre. Nézzük azokat át figyelmesen.

I. MAGAS VÁMOK

Fentebb kimutattuk ennek értéktelenségét. Ha összehasonlitjuk azon országokat, ahol magas védő vámok vannak az alacsony vámmal rendelkező országokkal szemben, azt fogjuk látni, hogy az egyikben a munkanélküliség épp oly nagyarányu, mint a másikban.

II. A BEVÁNDORLÁS KORLÁTOZÁSA

Ez éppen olyan értéktelen, mint az előbbi. Ha a munkások egy bizonyos helyhez vannak kötve, ahol a munkaalkalom nincs arányban a népességgel, ennek természetes következménye, hogy a bérek alászállnak. A kapitalizmus nemzetközi és érdekeinek azon helyek felelnek meg legjobban, ahol a bérek alacsonyabbak. Következésképen, ha a bevándorlás korlátozva van, a bérek alászállnak azon országokban, ahonnan

a munkások jönnének és igy az árugyártás, melyet itt kellene végezni, oda megy.

III. NE SZÜLJÜNK TÖBB BÉRRABSZOLGÁT

A szülés korlátozása némi könnyebbséget jelent az individuális munkásnak, azonban az osztály problémája megoldására alkalmatlan. Bármily védő eszközök is állanak a szülés korlátozásának segitségére, még mindig elég szerencsétlenség fog megtörténni ahhoz, hogy a bérrabszolgákból elegendő mennyiséget szolgáltasson. Azonban ha mégis előfordulna, hogy munkaerőhiány van, egyszerüen importálnak olyan országokból, ahol a munkaerő termelése és nevelése olcsóbb, mint itten. És minthogy nagyban már a munkaerő értékét is az előállitási költség szabja meg, ez alá fogja szállitani a béreket, ahelyett, hogy emelné. Az alacsonyabb bérek pedig sulyosabb munkanélküliséget eredményeznek.

IV. ALACSONYABB MUNKABÉREK

Az alacsonyabb munkabérek általános tetszésre találnak a munkáltatók között. Nemzetgazdászok érvelése odairányul, hogy bármely árunak az értékét ugy kell megszabni, hogy a kinálat egyenlő legyen a kereslettel. Ha az ár magas, az árunak egy része visszamarad, amig az ára alább száll és összhangba jön a kereslettel. Ezért az érvelések odairányulnak, hogy ha a munkabérek alacsonyabbak, nagyobb a munkaerő kereslet is. Ez azonban téves fogalom. Ha a bérek alacsonyabbak, kevesebb a vásárló képességük és ha kevesebbet vásárolunk vissza az általunk termelt árukból, kevesebb lesz a munkaalkalom.

V. ÁLLAMI MUNKANÉLKÜLI BIZTOSITÁS

E megoldást még az ugynevezett radikálisok közül is sokan ajánlják. Azonban ennek végrehajtása lehetetlen volna valamelyes nyilvántartási rendszer bevezetése nélkül. Ily rendszer bevezetése egyenlő lenne a fekete lista rendszerrel, mely megkönnyitené a munkáltatóknak a lázadó munkások felismerését, ami a munkásmozgalom elgyengülését eredményezné és szabad kezet adna a munkáltatóknak a munkabé-

rek és munkaidő megszabásában. Intelligens munkás ilyesmiért nem harcolhat.

VI. MAGASABB MUNKABÉREK

Ez csak **szervezett erővel** érhető el. Kétségtelen, hogy a magasabb munkabérek jók; és az iparokban termelt értéket kimutató számok bizonyitják, hogy megfelelő szervezettel a jelenlegi munkabért legalább is háromszorosára emelhetnénk anélkül, hogy a rendszer összeomlana. (A munkásság ne üljön fel azon ferde felfogásnak, hogyha magasabbak a munkabérek, magasabbak a megélhetési szükségletek árai is; mert ha lehetséges volna a megélhetési cikkek árait felsrófolni, az már megtörtént volna.) A magasabb munkabérek némi könnyebbséget nyujtanának azáltal, hogy valamelyes összeget félre tudnánk tenni a jelenlegihez hasonló időkre. Azonban a problémát meg nem oldaná. Hanem igenis uj formába helyezné.

A gép és munkabér közös viszonyba van egymással, ami nem szabad figyelmen kivül hagynunk.

A gépek nem munka, hanem munkabér megtakaritást szolgálnak

Oly országokban, ahol a munkabérek alacsonyak, — mint Indiában — nagyon kevés gépet használnak, mig ellenben oly országokban, ahol a munkabérek magasabbak, a gépek nagy használatnak örvendenek. Mennél magasabbak a munkabérek, annál jobban alkalmazzák a gépeket emberek helyett. A gép alkalmazása csak az esetben hajt profitot, ha az általa megtakaritott munkabér tetemesen felülmulja annak költségeit. Anélkül, hogy ujabb találmányok kerülnének forgalomba, a meglevőknek fokozásával ellensulyozni lehetne a magasabb munkabérekkel előidézett munkaalkalmakat. Például, ha az Egyesült Államok összes fürészmalmait a termelő képességük legmagasabb fokára emelnék, 45,000 munkás elegendő volna a jelenleg foglalkoztatott 292,000 helyett — Stuart Chase "Tragedy of waste" megállapitása szerint. A magasabb munkabér nagyon jó — de próbáljuk azt megszerezni a munkanélküliség idején.

VII. RÖVIDEBB MUNKAIDŐ

Az Egyesült Államokban körülbelül 27,000,000 bérmunkás van. A munkanélküliek számáról kiadott jelentések megbizhatatlanok. De hogy méltányosak legyünk, vegyük a számot, melyet a hivatalos körök gyakran hangoztatnak, mely szerint a munkanélküliek száma 6,000,000. Eszerint 21,000,000 dolgozik átlag napi 9 órai munkaidőt, mely 189 millió napi munkaórát tesz ki.

Ha a napi munkaidő csak 7 óra volna, mind a 27 millió dolgozhatna — feltéve, hogy a fenti szám megbizható. Ha azonban csak 18 millió dolgozik, akkor a határai napi munkaidő felelne meg; mert 6-szor 27 ugyanannyit tesz ki, mint 9-szer 18. Ez az egyetlen ut a munkabérek emelésére és az eredményben biztosak lehetünk. Ha bármely árunak emelni akarjuk az árát, — legyen az munkásizom energia vagy egy zsák burgonya, mérsékeljük a kinálat mennyiségét. Azonban a rövidebb munkaidőt csak **szervezettel** érhetjük el.

Rövidebb munkaidő, magasabb munkabért jelent. Magasabb munkabér, több gépet. A gépek terjedése még nagyobb méretü munkanélküliséget. Ilyen a körforgása a felgyülemlett munkanélküliségnek.

KÖVETKEZTETÉS

Az elmondottakban kimutattuk, hogy a munkanélküliségnek egyetlen orvossága a **SZERVEZET.** Rámutattunk, hogy a kapitalista termelési rendszerben a munkanélküliség megszüntetése lehetetlen. Annak megszüntetését csak forradalmi változással érhetjük el. Ha a termelő eszközök a munkásosztály tulajdonát képeznék, azoknak az üzemben tartását a közszükséglet szabná meg. A termelt javakat használnánk vagy ünnepelnénk. A termelő eszközök kisajátitását csak forradalommal érhetjük el. Hogyan történjen az?

A szó: forradalom, az éhező, elnyomott és agyongyötört nép képzeletében egy rémképet idéz elő, ahol az elnyomottak véres harcot vivnak a törvény és rend őreivel. Mi a hibája a képnek? Nem-e különös arra gondolni, hogy egy osztály, mely annyira erőtlen, hogy 10 cent napi béremelést képtelen kivivni a munkáltatóktól, elég erős legyen arra, hogy az egész földet elvegye a kapitalista osztálytól? És mégis sokan élnek e ferde felfogásban. Az uralkodó osztály hatalmát csak egy

módon lehet megdönteni; még pedig ugy, hogyha az elnyomott osztály ereje felülmulja az elnyomókét. Másként ez lehetetlen. Az osztályprobléma megoldására azonban **SZERVEZETRE** van szükségünk, mert szervezettségben rejlik az **ERŐ.**

Demonstrációk és kérvények, törvények és választások, lázadások és politikai manőverek semmivel sem viszik előbbre a munkásosztály ügyét. A mi helyzetünk javitásához és problémánk megoldásához — **SZERVEZETT ERŐRE** van szükségünk. Ez erő gyüjtésére csak oly szervezet alkalmas, mely illeszkedik az adott viszonyokhoz, mentes mindenféle sallangos hagyományoktól, mely nem köt szerződéseket, hogy ezzel akadályozza a munkásságot a kinálkozó alkalmak kihasználásában. A szakmák szerint széttagolt szervezetek erre alkalmatlanok. A biztositást hajszoló politikusok által kontrollált mozgalmak erre képtelenek. Erre csak a Világ Ipari Munkásai képesek, ha ugy szervezkednek, mint az iparokban foglalkoztatva vannak. Az ut a felszabaduláshoz a világ ipari munkásainak szervezete — az **Industrial Workers of the World.**

Ha ön akar önmagán segiteni, ha akarja a munkanélküliség nagy problémáját megoldani, ha tagja akar lenni annak a hatalmas hadseregnek, mely törtet előre, hogy a világot a munkásosztály tulajdonává tegye, csatlakozzon az

I. W. W.-hoz.

Elvinyilatkozat

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmi közösség nincsen. Nem lehet béke mindaddig, amig éhség és nélkülöség található a dolgozó emberek milliói között, s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató osztály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai, mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekedő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotokat ápolnak, mely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó és másik csoport ellen uszitsák s ezáltal elősegitik, hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomoru állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olyképp felépitett szervezettel lehet, melynek minden az egy iparban — vagy ha kell, valamennyi iparban — dolgozó tagjai beszüntessék a munkát bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az eggyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibért tisztességes napi munkáért", ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le a bérrendszerrel!"

A munkásosztály történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a bérrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom keretein belül.

BŐVEBB FELVILGOSITÁST KAPHAT AZ I. W. W. HELYISÉGEIBEN, A KÖVETKEZŐ VÁROSOKBAN:

Butte, Mont., 318 N. Wyoming St.
Bridgeport, Conn., 318 Spruce St.
Chicago, Ill., 1618 W. Madison St.
Detroit, Mich., 1004 Monnig Ct.
Detroit, Mich., 914 S. West End Ave.
Duluth, Minn., 24 N. Kane Ave.
Los Angelos, Call., 433 Bryson Bldg.
Brooklyn, N. Y., 158 Carroll St.
New York City, N. Y., 90 East 10th St,
Bérmunkás szerkesztősége, New York, 347 East 72nd St.
Houston, Tex., 7510 Avenue P, Ship Channel
Spokane, Wash., Box 1618.
Seattle, Wash., 512½ Second Ave.
Philadelphia, Pa., 332 W. Girard Ave.
Pittsburgh, Pa. (North Side), 805 James St.
San Francisco, Cal., 351 Third Ave.
Minneapolis, Ind., 10 First Street South
Port Arthur, 314 Bay St.
Salt Lake City, 410 S. W. Temple St.
Vancouver, B. C., 60 Cordova St. W.
New York, N. Y., 2036 Fifth Ave.
A. F. Harbough, 1610 Eight Ave., N. W. Calgary, Alta, Canada

AZ I. W. W. LAPJAI

INDUSTRIAL SOLIDARITY, angolnyelvü hetilap, az I. W. W. hivatalos közlönye. Egy évre $2.00; egyes szám ára 5 cent. Megjelenik 555 W. Lake Street, Chicago, Ill.

INDUSTRIAL WORKER, angolnyelvü hetilap. Egy évre $2.00; egyes szám ára 5 cent. Megjelenik Seattle, Was., Box 1857.

JEDNA VELKA UNIE, csehszlovák hetilap. Egy évre $2.00; egyes szám 5 cent. Megjelenik 11314 Revere Ave., S. E., Cleveland, Ohio.

IL PROLETARIO, olasz hetilap. Egy évre $2.00; egyes szám 5 cent. Megjelenik Brooklyn, N. Y., Box 24, Sta. I.

SOLIDARIDAD, spanyol félhavi lap. Egy évre $1.00; egyes szám 5 cent. Megjelenik New York City, N. Y., Box 32, Station D.

BÉRMUNKÁS, magyarnyelvü hetilap. Egy évre $2.00; egyes szám 5 cent. Megjelenik P. Box 17, Sta. Y, New York.

INDUSTRIALISTI, finn napilap. Egy évre $4.50, félévre $2.50, három hónapra $1.50. Egyes szám 5 cent. Megjelenik Duluth, Minn., Box 464.

TIE VAPAUTEEN, finn havi folyóirat, 32 oldalas; $1.75 egy évre; egyes szám 15 cent; májusi és decemberi példány 43 oldal, 25 cent. Megjelenik 555 W. Lake St., Chicago, Ill.

GOLOS TRUZENIKA, orosz havi folyóirat. Egy évre $1.00; egyes szám 15 cent. Megjelenik 555 W. Lake St., Chicago, Ill.

"A tudás hatalom!"

Az egyetlen magyarnyelvü ipari unionista hetilap a

BÉRMUNKÁS

Előfizetési ára egy évre $2.00, félévre $1.00. Külföldre egy évre $2.50.

Megrendelhető:

P. O. BOX 17, STA. Y.
New York, N. Y.

Erma Printing Co., 310 Halsey Street, Newark, N. J.

FELHIVÁS!

CHICAGO ÉS KÖRNYÉKE MAGYARAJKU MUNKÁSAIHOZ!

MUNKÁSTÁRAK!

Ezer sebtől vérezve, de azért nem lankadva, halált megvető bátorsággal folytatja a Világ Ipari Munkásai Szervezetében tömörült munkásság a harcot az ipari rabszolgaság alól való felszabadulásért.

Ezen harc sok áldozatokat követel. A meggyilkoltakon kivül ezrekre rug azoknak a száma, akik az ország különböző börtöneiben sinylődnek. De türelmesen várnak, mert a kint levők osztályhüségében vetett bizalmuk erőt ad nékik a börtön borzalmainak elviselésére; tudják, hogy a kint lévők pihenés nélkül fáradságot nem ismerve folytatják a munkát kiszabaditásukért.

Ebből a célból 1920 március hó 21-én, vasárnap délután 3 órakor a

FLEINER'S HALLBAN

1638 NORTH HALSTED STREET

NAGY NYILVÁNOS SZERVEZŐ ÉS VÉDELMI GYÜLÉST

tartunk. A gyülésen a magyar nyelvü szónokokon kivül WILLIAM D. HAYWOOD az I. W. W. ismert harcosa is fog beszélni.

Jöjjetek el munkástársak, hozzátok el ismerőseiteket, jó barátaitokat. Ezen gyülésről nem fog el maradni az, aki a munkásság ügyét a szivén viseli.

Ne felejtsétek: "ŐK ÉRETTÜNK VANNAK BENT, MIÉRETTÜK VAGYUNK KINT."

Munkástársi üdvözlettel

A Világ Ipari Munkásai Szervezetének Magyar nyelvü csoportjai és az Osztályharc foglyainak magyar nyelvü helyi védelmi bizottsága.

LEHETÜNK-E SEMLEGESEK?

MILYEN ÁLLÁSPONTOT FOGLALJON AMERIKA MUNKÁSSÁGA?

A fasizmus és a tőkés termelési rendszer rövid, szabatos ismertetése

AZ IWW NEW YORKI MAGYARNYELVŰ CSOPORTJÁNAK VITÁJA

Ára 10 cent

Kiadta a "BÉRMUNKÁS" lapbizottsága, Cleveland, Ohio

Az Industrial Workers of the World new yorki magyar nyelvű csoportjának tagjai január 26-án, majd pedig folytatólagosan február másodikán valóban magas nivón álló vita keretében kerestek feleletet arra a kérdésre, hogy vajjon Amerika munkássága lehet-e semleges a mai háboruval szemben? Vagy hogy még tárgyilagosabbak legyünk, azt kivánták megvitatni, hogy az amerikai öntudatos munkásság milyen álláspontot foglaljon el a háboruval szemben?

Szükségesnek tartottuk e vitát, mert a mai háboru a különböző érdekviszonyokat nagyon összekeveri és ennek következtében nemcsak a munkásság soraiban általában, de még magunk között is eltérő véleményeket hallunk. E vita folyamán mindenki kifejthette álláspontját és azon indokokat, amelyek ezen nézet vallására késztették.

Ez a vita nemcsak a feltett igen fontos kérdést tisztázta, de egyben alkalmat adott munkástársainknak, — akik három, sőt némelyük négy évtizedes forradalmi multra tekint vissza, hogy sulyos érvekkel megindokolják, miért hiszik, hogy legjobb belátásuk szerint az általuk képviselt álláspont szolgálja legjobban a munkásosztály érdekeit. A vitázók, noha hevesen védelmezték álláspontjukat, kellő tisztelettel és toleranciával viseltettek az ellenvéleményen levőkkel, tudván azt, hogy mindannyian csak egy végcélt kivántak szolgálni, A MUNKÁSOSZTÁLY FELSZABADULÁSÁT.

A vitagyülést Vlasits Márton munkástárs vezette. A vitakérdéshez Geréb munkástárs irt részletesebb tanulmányt, amelyet teljes egészében közlünk. A vitában Bodnár, Fishbein, Fülöp Izsák, Geréb, Godó, Gonda, Kissák, Nagy József, Nagy Gábor, Lengyel, Stefánkó, Szigeti, Vaszkó és Vlasits munkástársak vettek részt. Geréb munkástárs bevezető előadásában a következőket mondotta:

A KÉRDÉS LÉNYEGE

Tisztelt munkástársak:

Tagadhatatlan tény, hogy a jelen idők legfontosabb eseménye, legégetőbb kérdése az immár közel két éve folyó második világháboru. Noha az Egyesült Államokat hivatalosan még nem számitják a háborus felek közé, amerikai csapatok még nem véreznek a hadimezőkön, azért valójában ez az ország is benne van a háboruban. A modern háboruban nem az ember, hanem a felszerelés számit. És Amerika ugyancsak képviselteti magát a hadszerek szállitásával.

A modern háboru kétféle versengés folyamata. Az egyik a különböző frontokon folyik ágyukkal, gépfegyverekkel, tankokkal, repülőgépekkel, aknákkal, hadihajókkal és a pusztitás egyébb eszközeivel; a másik pedig a gyárakban, az ipartelepeken, ahol ezen hadieszközöket készitik. Bebizonyosodott hogy az az ország győz, amelyik gyorsabban és nagyobb menynyiségben tudja előállitani a hadiszerszámokat, amikből óriási mennyiséget pusztitanak el naponként.

Ilyen háboruban természetesen a hatalmas iparral rendelkező Egyesült Államok még akkor is részt venne, ha a kormánya a legszigorubb semlegesség elvét hirdetné is. A háboru mindenkor óriási profit alkalmat jelentett a magántulajdonban tartott hadiszer gyáraknak Most pedig egyenesen kényszeritik őket arra, hogy szállitsanak annyi hadianyagot, amennyit csak tudnak az egyik hadakozó fél számára. Igy Amerika ténylegesen háborus fél lett és ez természetszerüleg felveti a kérdést: **Lehet-e semleges Amerika munkássága?**

Erre a kérdésre nem lehet könnyen, minden gondolkozás nélkül választ adni. A multra való hivatkozás itt nem állja meg a helyét. Nemcsak a viszonyok mások, mint 1914-ben, de az osztályok, nemzetek, államok, fajok érdekei annyira össze vannak keverve, hogy mindegyiknél több érdek kerül összeütközésbe és éppen azért a felelet nem olyan egyszerü.

Sőt mi több, a viszonyok annyira bonyolultak, hogy magát a kérdést is szabatosan meg kell határoznunk, másképpen a válasznak egészen más értelme lesz, mint akarjuk. A tény ez: A tengelyhatalmak és a demokrata államok háboruban vannak. Amerika felszereléssel segiti Angliát. Ez a segitség olyan fontos, hogy maga Anglia beismeri, miszerint e segitség nélkül elveszne. Ha tehát ebben az esetben mi azt mondjuk, **legyünk semlegesek, ne szállitsunk hadiszereket Angliának,** akkor természetesen a

tengelyhatalmak javát szolgálnánk, hiszen azok éppen azt szeretnék. Vagyis már az ilyen tényleges semlegesség, sem jelentene semlegességet.

EGYIK 19, MÁSIK EGY HIJÁN' 20

Itt tehát nincs más hátra, mint a **két harcoló fél között választani.** És ez igazán nehéz dolog. Nehéz, mert nem arról van szó, hogy melyiket szeretjük jobban, hanem, **hogy melyiket gyülöljük jobban.** Melyik károsabb a munkásosztályra. Munkásosztály alatt itt csak az önálló véleménnyel biró és annak hangot adni merő forradalmi munkásságot kell érteni. A többiek nem törődnek közügyekkel, vagy vakon követik a vezéreiket.

Választanunk kell tehát a Hitler által képviselt **fasizmus** és az angol tőkések által reprezentált **"demokrata életmód"** között. A mult alkalommal használt népies kifejezés nagy tetszésre talált és igy megismétlem. A hadifelek közül **az egyik eb, a másik kutya.** Azonban jól tudjuk, hogy az eb és a kutya is csak kellő távolságról látszanak egyformának. A kutyaversenyeken, ahol közelről vizsgálják őket, észreveszik a különbséget és egyiket-másikat kokárdás kékszalaggal tüntetik ki. Most mi is ilyen vizsgálat tárgyává tesszük a hadakozó feleket, nem azért, hogy bármelyiket is feldicsérjük és bizalmunk vagy szeretetünk kék szalagjával tüntessük ki, hanem inkább azért, hogyha az lehetséges, megállapitsuk, hogy két nagy veszedelem közül, melyik oldalon van a kisebb veszedelem; két rosz közül, melyik a kevésbé rossz.

Ha ebben mindannyian megegyeztünk, még sem mondhatjuk, mint 1914-ben, hogy hadd verjék egymást, semmi közünk hozzájuk, nekünk egészen mind egy, hogy melyik falja fel a másikat. Az idő bebizonyitotta, hogy 1914-ben ez a felfogás helyes volt. Európa szocialistái nagyott vétettek a munkásosztály ellen, amikor ezt az álláspontott feladták. Az a háboru **valóban imperialista háboru** volt. Csupán a felcsigázott hazafias nemzeti érzelmek adták azt a fátyolt, amin keresztül a tisztánlátást elvesztették. De ma, nem ilyen tiszták a viszonyok.

A mult világháborut megelőzőleg a szabadversenyen alapuló tőkés termelési rendszer egyben a piacokért folyó harcot is jelentette. A bér-rendszernek, -- ez a tőkéstermelési rendszernek csak egy másik neve, -- az a legjellemzőbb tulajdonsága, hogy a bérmunkás munkája termelvényének csak egy részét kapja vissza bér alakjában. Ennek a ténynek a megértése és

tisztánlátása elengedhetetlen mert rendkivül fontos történelmi eseményeknek ez az igazság a magyarázója. Azonban, ha a bér a munkás munkatermelvényének csak egy része, akkor ebből következik, hogy egy másik részt megtartanak a termelő eszközök tulajdonosai, akiket röviden tőkésnek neveznek.

A BÉRRENDSZER LÉNYEGE

Nézzük csak most ezt az általános tételt egy speciális iparágra, mondjuk a cipőgyártásra. Nézzünk egy cipőgyárat, ahol mondjuk egy csoport munkás, tegyük fel egy millió pár cipőt gyárt egy éven át. A könnyebb megértés kedvéért tegyük fel, hogy ezen cipőmunkások az összes bérükért a saját maguk gyártotta cipőket vásárolnák, akkor is a millió pár cipőnek egy igen nagy része meg marad a cipőgyáros tulajdonában. Mármost, mint ahogyan feltettük, hogy ezen cipőmunkások az összes béreikért cipőket vásároltak, ugy feltehetjük, hogy minden iparban az összes munkások az összes bérükért vissza vesznek annyi termelvényt, amennyit a fenálló árak mellett tudnak. Minden iparban nagy, valóban jelentékeny fölösleg marad a tőkések kezében. De a termelő osztály már többet nem tud venni, nem tud fogyasztani, nem azért mert nem volna még többre is szüksége, hanem azért mert az összes keresetét már elköltötte.

Mi történjen tehát a sok felmaradt áruval? Maguk a tőkések csak egy kis részét tudják elhasználni, mert a számuk igen kevés. A tömegprodukció felhasználására csak a nagy néptömegek képesek. Igy ha annak a cipőgyárosnak megmarad százezer pár cipője, azt nem tudja elviselni Viszont itt, az ország határain belül már nem tudja eladni, mert a munkástömegeknek nincs vásárló képességük. A cipők értékesitésének tehát csak egy módja van, kiszállitani az ország határain tul valami olyan helyre, ahol nem gyártanak elég cipőt és vagy el lehet adni, vagy ahol valami olyasmit lehet érte kapni, amit valami módon értékesiteni lehet. Az ilyen helyeket aztán elnevezték 'gyarmat'-nak. **Az első világháboru a tőkések két nagy csoportjának a piacok fölötti marakodása volt.**

A tőkés csoportoknak a piacokért folyó versengése olyan tisztán látható volt, hogy a felszinre dobott jelszavak nem tudták elhomályositani az igazságot, mint ahogyan a tiszta vizre öntött piszkos olajcseppek alól is kiütődik a viz tisztasága Akkor könnyü volt azt mondani a forradalmi munkásságnak: "Ez nem a mi háborunk, semmi közünk hozzá!". Vagy ezt az

álláspontot hirdetni: "Ebben a háboruban a munkásosztály csak szenvedő alany, forditsuk tehát a fegyvert a harc okozói, a tőkések ellen."

AZ ELSŐ VILÁGHÁBORU EREDMÉNYEI

Noha sokan azt hangoztatják hogy az első világháboru teljesen céltalan volt, nem oldott meg semmi fontos kérdést és a világot éppen olyan zavaros állapotban hagyta, mint 1914-ben volt, mégis, a történelem alapos figyelői leszegezik, hogy az a háboru igen fontos, nagyon mélyreható következmény nyel járt. Az első ilyen, a tőkésosztály által egyáltalán nem várt következmény az orosz forradalom volt.

Vannak sokan, és bevallom, különösen az IWW tagjai között akik azt mondják, hogy az orosz forradalom nem hozta meg a munkásoknak a munkatermelvények fölötti jogát. És éppen emiatt nem tudják eléggé értékelni annak a forradalomnak azt a nagyon de nagyon fontos lényegét, hogy óriási nagy területen **meg tudta törni be tudta szüntetni a magántulajdon jogra épült életmódot.** Ezzel az orosz forradalom ugyanazt a szerepet játszotta a tőkés termelési rendszerrel szemben, mint például a reformáció a katholikus egyház egyeduralmával. Amikor valamely eszme, valamely rendszer már több generáción át tart, amikor az emberek több generáción beleszületnek és meghalnak ily rendszerben, akkor annak a rendszernek a gyökerei, ideológiája, mélyen lenyulnak az emberek szivébe, gondolkodásába és általánossá lesz a hit, hogy ez **mindenkor ugy volt és mindenkor ugyis lesz.**

Marx, Engels és a többiek hiába mutatták ki a történelemre támaszkodva a logika legtisztább, legerősebb érveivel, hogy társadalmi rendszerek keletkeznek, megnőnek és elpusztulnak, hogy a tőkés termelési rendszer előtt már más rendszerek is voltak, a nagy néptömegek nem vettek erről tudomást és akik hallottak is felőlük, csak szegény, megtévedt ábrándozóknak tartották őket. Sőt még ma is nagyon sokan nem hiszik el, hogy az a termelési rendszer, az az életmód, amibe beleszülettek, amiben az apáik, meg nagyapáik éltek, gyökeresen megváltoztak.

A MISZTIKUS VÉGZET

Franklin D. Roosevelt, az Egyesült Államok elnöke most, harmadszori elnöki beiktatása alkalmával mondotta: "Vannak olyanok, akik hisznek abban, hogy a demokráciát, mint államformát, mint életmódot, va lami misztikus végzet mérlege-

li és korlátozza. De mi, amerikaiak jól tudjuk, hogy ez nem igaz!"

Ime, most, amikor már csaknem egész Európában megszünt a "demokrácia, mint életmód" itt még mindig görcsösen tagadják annak lehetőségét. Vagy ha már Európában meg is történt ilyesmi, itt Amerikában a mai életforma örökké megmarad. Ezzel természetesen csak azt mutatják, hogy valójában ők hisznek valami "misztikus végzetben", **amely a történelmi fejlődés dacára is megtartja itt a tőkés termelési rendszert.**

Mint mondottam, az orosz forradalom legnagyobb érdeme tehát abban van, **hogy megtörte a tőkés termelési rendszerben való végtelen hitet.**

A világ munkásai láthatták mindenfelé, hogy nem a végzettől, nem az "Istentől" elrendelt törvény készteti őket a tőkések örökös jármába és ha összefognak, akkor ledobhatják magukról azt a jármot.

A mult háboru másik igen fontos következménye az ipari fejlődés ütemének meggyorsitása volt. A négy évig tartó háboru alatt és közvetlen utána éppenugy, mint most, az ipartelepeket mindenütt nagy mértékben fejlesztették, ujabb, tökéletesebb gépeket állitottak be. A nagy ipari terjeszkedés előbb csak hadiipart, a pusztitást szolgálta, de a béke beálltával az uj és tökéletesebb gépek segélyével **a tömeges produkálás olyan korszakához értünk, amiről előbb álmodni sem mertek.** A gépfejlődés azt jelenti, hogy a gép ugyanazon idő alatt és ugyanazon gépkezelővel több árut tud termelni. Másszóval, hogy ugyanazon áru tömeges elkészitéséhez kevesebb ember kell. De mint már előbb láttuk, a bérmunkás csak egy részét tudja visszavenni a termelvénynek, IGY MINÉL TÖKÉLETESEBB A GÉP, ANNÁL KEVESEBB MUNKÁS KELL HOZZÁ, ANNÁL KEVESEBB A BÉR ÉS ENNEK MEGFELELŐLEG KISEBB AZ A RÉSZ, AMIT A MUNKÁS VISSZAVEHET, VAGYIS NAGYOBB RÉSZ MARAD A TŐKÉSOSZTÁLY KEZÉBEN.

De volt még egy harmadik következménye is annak a 914-18-as háborunak. Miután Európában 4 évig óriási hadcsapatok álltak szemben egymással, rombolva, pusztitva a legfontosabb iparvidékeket, az ipari termelés egy részét a piacok területére helyezték és igy igen sok, azelőtt csak fogyasztó terület, a háboru után termelő területté vált, vagyis a piaci területek megfogytak. A gépek fejlődésének és a piacok megfogyásának aztán az lett a következménye, hogy rászakadt a világra az addig soha nem is-

mert óriási méretü munkanélküliség, amelynek direkt következménye a most folyó világháboru.

A TERMELŐ ESZKÖZÖK SZEREPE

Ezek a tények egy nagy általános igazságot mutatnak ki. Tudományosabb formában ezt igy fejezhetjük ki; A termelő eszközök fejlődése magával hozza a termelési rendszer fejlődését. És ha tekintetbe vesszük, hogy az emberi civilizáció alapjául az ember által használt eszközöket vesszük, akkor kimondhatjuk,

minden kort, annak a kornak a termelő eszközei jellemeznek. A termelő eszközök képezik azt az alapot, amin a gazdasági rendszerek nyugszanak.

És midőn a termelő eszközök elérik a fejlődésnek bizonyos fokát, kinőnek a régi rendszerből, használatuk akadályokba ütközik és a fejlődés kérlelhetetlen törvénye nem az eszközöket fejleszti vissza,

hanem a rendszert változtatja meg, hogy az eszközöket teljes effektussal lehessen használni.

A kapitalista termelés tarthatatlansága a háboru után hamar mutatkozott egész Európában. Mindenütt nagy munkanélküli tömegek járták az utcákat, életüket máról holnapra tengetve. Ezeknek jó része a munkásosztályból, másik része pedig a kis burzsuázia soraiból került ki. A nincstelenség összehozta őket és mindenütt rendszerváltozást követeltek. Az uralkodó osztály természetesen nem adja fel kiváltságait egyszerü követelésre. A forradalmi tömegek ellensulyozására nemzeti jelszavak alá rejtett kalandor mozgalmakat vettek igénybe.

A KRITIKUS IDŐK KALANDORAI

Kritikus időben a kalandorok egész tömege jelentkezik. lesve az alkalmat, hogy hol és kitől kaphatnak támogatást. Olaszországban, ahol a szindikalista munkások komolyan veszélyeztették a tőkések uralmát, szintén egy ilyen krizis kalandor jelentkezett és nyert támogatást egy erőszakszervezet felépitésére, amellyel képes volt az állami hatalmat magához ragadni és uralmát a terror minden eszközével, — beleértve a bérgyilkosságokat is, — sikerült neki megerősiteni.

Ugyancsak ezt a példát követte Hitler később Németországban. őt is a kritikus idők vetették felszinre és ő is az utcát járó, éhező munkanélküli tömegből szervezte meg erőszak szervezetét. őt is a német tőkések pénzelték és noha fajgyülöletet, bolsevizmus elleni küz-

delmet, meg ultra hazafias nemzeti eszméket hirdetett, valójában, ő is, mint Mussolini, a tőkések pénzén, azok hatalmának a megvédésére indult, nyert pénzbeli támogatást. Hatalomra jutásukat csak a speciális viszonyok tették lehetővé és a hatalom kezükbe hullásával talán ők voltak a legjobban meglepődve.

Most következett aztán a lényeges fordulat. Az ilyen kalandor módra szerzett hatalom feltartása csak egy igen nagy, állandó erőszakszervezettel lehetséges. Ugy Mussolini, mint Hitler nagy, csak tőlük függő hadsereget szerveztek, amelynek tagjait pusztán csak a hatalommal járó konc hozott és tartott össze. Mindkét országban egy uj, nagyszámu parazita osztály keletkezett,

amelynek egyetlen rendeltetése a vezető diktátor hatalmának minden eszközökkel való támogatása, mert ők annak a diktátornak a hatalmából élnek.

De ilyen nagy parazita osztály eltartására nem elegendő a szimpatizáló gazdagoktól kapott alamizsna, nem elegendő a tengődő iparok megadóztatása sem. A következő lépés tehát az volt, hogy az egész termelési rendszert megrendszabályozták

noha meghagyták a tőkések tulajdonjogát, de azoknak korlátlan hatalmát megszüntették s a profit jelentékeny részét saját maguknak foglalták le.

Ezzel megszületett az ugynevezett "totalitár" állam eszméje.

KORLÁTOLT KAPITALIZMUS

A totalitár állam tehát megegyezik a tőkés állammal annyiban, hogy az iparok még mindig magán kezekben vannak, hogy a tulajdonjog, a birtoklás még mindig jogot ad a termelvényekben való részesedésre; de különbözik attól abban, hogy a munkáltató osztály jogai nagy korlátok közé vannak szoritva és még inkább különbözik abban, hogy kivette a tőkés termelési rendszerben uralkodó anarchiát és annak helyébe, követve az orosz példát, behozták az iparok összpontositott és tervszerü irányitását.

A totalitár állam bizonyos tekintetben feleleventette a hübérrendszert. Itt is egy fegyveres osztály — kaszt — keletkezett, amely a vezérnek HÜSÉGGEL, feltétlen engedelmességgel adja a fegyveres támogatást és a hüségért anyagi jutalmazást kap. Ez az anyagi jutalmazás sokszor egészen ugy történik, mint hajdan, a feudális rendszerben. Az ellenzőktől elveszik a vagyonokat és a hiveknek adják. Hajdan a föld

volt az, amivel a kiválóbb hiveket jutalmazták, ma az iparok, a bankok, a kereskedelmi házak tulajdonába ültetik őket.

És éppenugy, mint ahogyan a feudális rendszer idején a hübérur birtokával velejártak a jobbágyok, most is a totalitár államokban az ipartelepekkel mennek a munkások is, nem jogaik kiterjesztésével, hanem inkább jogaik megnyirbálásával. Ugy Mussolininek, mint Hitlernek első ténykedése volt a munkásjogok kiterjesztéséért folyó harc durva elnyomása, a küzdelem élgárdájának kiirtása És ma is a totalitár álamokban a legnagyobb bün a munkásjogok emlitése.

A totalitár államban mindent az állam érdeke alá rendelnek. Az állam azonban nem más, mint a DIKTÁTOR ÉS AZ Ő HATALMÁT FENTARTÓ FEGYVERES KASZT, here osztály. Ez szabja meg a munkások jogait és kötelességeit, a munkaidőt, a munkabéreket és egyéb munkaviszonyokat. Ez ellen fellebbezés nincs, maguknak a munkásoknak nincs semmi beleszólásuk. Az elégedetlenség a hazaárulással egyenlő és akként is büntetik. Az egész rendszer tehát ennek a here, fegyeveres kasztnak az eltartását szolgálja.

Az ilyen rendszer igazolására aztán megteremtették a "német nép mester voltának" filozófiáját. A német nép jobb, tökéletesebb, fejlettebb minden más fajnál és éppen ezért

a többi fajok fölötti uralomra van hivatva.

Ezt mindjárt a gyakorlatba is átvitték a győzelmes hadsereg nyomán, amennyiben az elfoglalt területekről több mint 3 millió munkást vittek eddig is kényszermunkára, hogy szolgálják a mestereket.

A TŐKÉS DEMOKRÁCIA

Ezzel a totalitár államokkal és eszmékkel áll szemben az angol és az amerikai uralkodó osztály által képviselt "demokrácia", — mint államforma, mint életmód. Az az életmód,

amelynek alapja a magántulajdon, amelyben a közösség termelte javakból nem a munka, hanem a tulajdonjog alapján adnak nagy részesedést,

az az életmód, ahol a munkás a termelvényének csak kis részét tudja visszavásárolni és ezért a termelés időközönként megakad, nagy pangás áll be, magával hozva a nagy nélkülözést és kétségbeesett bizonytalanságot a munkásság részére. Az a társadalmi rendszer, amely alól kinőttek a termelőeszközök és amelynek erőszakos fentartása a munkásosztály kárát, további kizsákmányolását jelenti.

Amig tehát az első világhá-

boru a tőkés osztály két csoportjának a harca volt a piacokért, hogy a birtokukban maradt fölös termelvényeket értékesiteni tudják s igy profitjukat növeljék, addig a mai háboru

a tőkésosztálynak a harca egy a hatalomra került, megnövekedett fegyveres kasztal, amely magának követeli az iparok igazgatását.

Hogy ez a harc igazi lényege mi sem bizonyitja jobban, mint az, hogy azon tőkések, akik kezdetben támogatták is a fasizmust, ma már ádáz ellenségeivé váltak. Még a német Thyssent is ott találjuk az angol tőkések oldalán.

A termelőeszközök kifejlődése egyben az öldöklő fegyverek fejlődését is jelenti. Nekem ugy tetszik, hogy

egy uj fegyvernem behozatala adja meg az eszközök fejlődésének azt az idejét, amikor a társadalmi rendszerek változása ténylegesen megtörténik.

A feudális rendszer elpusztulásának idejével összeesik a lőporra alapitott tüzfegyverek kifejlesztése és használata. A kapitalista rendszer kimulását együtt fogják emlegetni a HADIREPÜLÉS KIFEJLESZTÉSÉVEL.

Ma természetesen minden sokkal gyorsabb tempóban történik, mint az előző rendszerek elbukásának idején. A fasizmus világnézet alapján álló katonai kaszt kifejlődésére alig egy évtized kellett. Igy készületlenül találta a tőkés osztályt. A kutyaszoritóba jutott tőkések, akiknek egyedüli gondjuk a profit volt, most **az eddig általuk elnyomott munkásosztályhoz fordulnak segitségért** Ugy Angliában, mint az Egyesült Államokban koncessziókat adnak a munkásoknak. A totalitáriánus állam és fasizmus elleni harcban "partneri" rangra emelik a munkásokat, fegyvertársak gyanánt ismerik el őket.

HÁROM KÜLÖNBÖZŐ ÁLLÁSPONT

Ezek után már feltehetjük a kérdést: Lehet-e semleges Amerika munkássága a háboruval szemben? Vagy, hogy még tisztábban jelezzük a vita lényegét: **Milyen álláspontot foglaljon el Amerika forradalmi munkássága?** A lehetőség a következő:

(A.) Mondjuk, mint 1914-ben hogy ez nem a mi háborunk, semmi közünk hozzá? Nekünk mindegy, akármelyik fél győz, hadd falják fel egymást. — Ha tényleg felfalnák egymást, akkor ez az álláspont helyes volna. A tény azonban az, — és az összes jelek arra mutatnak, hogy ez a háboru csak az egyik fél győzelmével végződhetik. Igy tehát, amikor azt mondjuk,

hogy ez nem a mi háborunk, ne törődjünk vele, ne segitsük egyik felet sem, — most, amikor Amerika már ténylegesen segiti Angliát, — ez az álláspont a Hitler támogatását jelenti. Ennek bizonyitása az, hogy Hitler itteni hivei is ennek az álláspontnak adnak kifejezést. Berlinben jól megérdemelt dicséretet kap mindenki, aki itt ezen álláspontot hirdeti.

(B.) Mondhatjuk, hogy mindennél fontosabb a már oly régen tartó tőkés termelési rendszer megtörése. Az angol kapitalizmus megtörése a világkapitalizmus halálát jelenti. A magántulajdon jogra épitett életmód helyett, bejön valami más rendszer, amit a munkásság idővel átvehet. A legfontosabb a magántulajdon szentségének megtörése. Igy tehát nem az angol kapitalizmust, hanem a totalitár államokat kell segiteni.

(C.) Egy másik felfogás szerint a legnagyobb veszedelem nemcsak magára az emberiségre, de a feltörekvő munkásosztályra is a fasizmus. A fasizmus diadala a munkás törekvések kipusztitásának a végállomása. A diadalmas fasizmus első ténykedése a munkáscélokat kifejező munkásvezérek könyörtelen kipusztitása. A fasizmus további ténykedése pedig a munkásság teljes leigázása, guzsba kötése. Vajjon elfogadhatjuk-e elegendő ellenértéknek azt, hogy ugyanakkor a tőkés osztályt is megfosztja jogaitól? Az öntudatos munkásság mindjárt felismerte a fasizmusban rejlő nagy veszélyt és az ellen ádáz harcot inditott. Folyt ez a harc fokozott hévvel egészen a mai háboru kitöréseig. Vajjon történt-e olyasvalami, ami e harc beszüntetését indokolttá tenné? Ha nem, akkor azt a felfogást kell vallanunk, hogy a háboru első célkitüzése a fasizmus elpusztitása legyen. Akik ezt vallják, azok ugy vélik, hogy nem kell semmi akadályt gördíteni a fasizmus ellen sorakozó erők gyarapitásában.

Ebben az esetben a munkásság szerepe arra szoritkozzon, hogy az **eddig nyert szabadságjogait megtartsa, sőt kibővitse.** Arra kell törekedni, hogy győzelem esetén döntő szava legyen a békében, hogy ha már a termelési rendszer megváltozik, akkor a változást ne egy mindent elnyomó, parazita erőszakszervezet vigye keresztül, **hanem olyan helyzetet tehemtsen, hogy a termelés irányitását maga a munkásság vehesse át.**

A mai adott viszonyok között ez a három felfogás lehetséges. Mindegyiknek meg vannak a maga előnyei és hátrányai. Mindegyik mellett sulyos érvek szólnak és mindegyik el-

len sulyos érveket lehet felhozni. Önökön a sor, hogy ezen érveket felsorakoztassák.

AZ ELSŐ ÁLLÁSPONT ÉRVEI:

(A) **Maradjunk semlegesek, tekintet nélkül arra, hogy ezzel egyik vagy másik hadakozó felet támogatjuk, avagy ártunk neki.**

(A-1) Az Industrial Workers of the World szervezet régi álláspontja az uralkodó osztály háboruival szembeni semlegesség. A mai háboru is az uralkodó osztály háboruja, dacára annak, hogy tetszetős jelszavakat használnak, mint pl. "a demokráciáért folyó küzdelem" stb. De ezek csak üres jelszavak Hiszen láthattuk, hogy ugyanazon államok, ugyanazon kormányok, amelyek ma oly nagy hévvel küzdenek a demokráciáért a legszégyenletesebb módon veszni hagyták a cseh, a kinai és a spanyol demokráciát. Ha akkor nem érdekelte őket a demokrácia, ma sem érdekli, csak ámitásnak használják a jelszót. Nincs tehát semmi okunk arra, hogy az IWW régi álláspontját megváltoztassuk.

(A-2) Azt mondják, hogy a semlegességgel a diktátorokat segitjük. Ez lehet, de a nem semlegességgel is a diktaturát, — a tőke diktaturáját támogatjuk. A két diktatura között nem lehet választani.

(A-3) Senki sem tudja, hogy a háboru hogyan fog végződni. Meg van az eshetőség arra is, hogy a hadakozó felek mindegyike elvérzik, vagy legalább is elgyengül annyira, hogy elbukik. Az olyan időszak alkalmas talaj a forradalomra. Ebben az esetben számunkra a leghelyesebb ut a mindkét fél elleni harc hirdetése. Szervezzük a munkásosztályt a végső küzdelemre.

(A-4) A munkásosztály harca csak az osztályharc lehet. Ha ezt az elvet feladjuk, másféle harcok támogatásával, akkor elveszitjük a felénk tekintő, bennünk reménykedő munkásság bizalmát. Ugy vélik majd, hogy csalódtak bennünk. Ellenben, ha látják, hogy kitartunk elveink mellett, midőn a folyton növekvő háboru szenvedései majd kijózanitják őket, felénk fognak fordulni. A forradalmi munkásmozgalom jövője megköveteli, hogy most semlegesek maradjunk.

(A-5) Ha most feladjuk semlegességünket és a demokrata államok mellé állunk, akkor e koalició révén elveszitjük forradalmi harci készségünket és ha a társadalmi rendszer változás ideje elkövetkezik, — ami már nem lehet messze, — nem leszünk képesek történelmi hivatásunk betöltésére.

(A-6) Tény az, hogy a fasizmus alatt a legnyersebb, a

legdurvább erőszak nyomja el a munkásosztályt. Az ugynevezett demokrata államokban a fegyveres elnyomás előtt a szellemi félrevezetést, a szellemi mákonyt alkalmazzák. A durva erőszak láncait érzi és látja a munkás s letépi azt az első pillanatban, ha arra alkalma nyilik. A szellemi mákonnyal megerősitett láncokat azonban nem látja. Az álhazafias, vallásos és egyéb jelszavak által félrevezetett munkás nem lázong. Sőt a lázadókat gyülöli. Saját osztályérdeke ellen mindenkor felhasználható. Nincs semmi okunk arra, hogy állást foglaljunk ezen álláspontok további fentartása mellett.

(A-7) A forradalmi munkásmozgalom, amely már száz éves multra tekint vissza, végcélul a magántulajdonra épitett tőkés termelési redszer lerombolását hirdette. Most, amikor ezt a rendszert valóban halálos ütések érik, az IWW, — amely kikristályosodása ennek a forradalmi mozgalomnak, nem siethet a haldokló kapitalizmus támogatására, megerősitésére.

(A-8) A forradalmi munkás szemüvegén át nézve mindkét hadakozó felet nagyon feketének találjuk. Mindkettőnek a multja borzalmakkal van tele. Nincs semmi garanciánk arra, hogy a jövőben majd megjavulnak. Igy nem választhatunk közöttük még akkor sem, ha valóban akarnánk is.

(A-9) Érzelmeink egyik fél felé sem huznak. Mindkét féllel szemben nagy gyülöletet érzünk és ez a gyülölet alapos. Igy még szentimentális alapon sem választhatunk közöttük.

(A-10) A mai háboruban a különböző érdekek annyira összebogozódnak, hogy a hadfelek között még Szoviet Oroszország sem tudott választani, noha közelről érdekelve van. Legalább is az eddigi események azt igazolják, hogy Oroszország eddig csak a kedvező alkalmat használta ki, saját határai és hatalmi állásának megerősitésére, de ténylegesen egyik oldalra sem csatlakozott. Ez az álláspont a leghelyesebb a forradalmi munkásságra is. A semlegesség mellett saját erejének gyarapitására kell törekednie.

(A-11) Az osztályharc egyik legfontosabb része az imperializmus elleni küzdelem.Az **osztályharccal jövünk ellentétbe, önmagunkat tagadjuk meg, ha akár hallgatással is, vagy erkölcsileg bármelyik oldalt támogatjuk.**

(A-12) Hirdetjük, hogy a kapitalizmusban rejlő ellentét véget fog vetni ennek a termelő rendszernek. A társadalmi fejlődés ezen törvényét nem fogja megmásitani sem a fasizmus, sem az angol imperializmus győzelme. Nem kell tehát egyik mellett sem állást foglalni.

A MÁSODIK ÁLLÁSPONT ÉRVEI:

(B) **Az angol kapitalizmus bukása a világ kapitalizmus halálát jelenti. Igy ennek megtörése mindennél fontosabb.**

(B-1) A munkásosztály igazi elnyomója a tőkés osztály, mely nek uralma ellen küzd már egy évszázadon át. E hosszu harc bebizonyitotta, hogy a munkásosztály nem képes az uralkodó osztály fegyveres hatalmának megtörésére. Oroszországban sem a munkásság ereje vetett véget a cári uralomnak és az azzal egybeforrt gazdasági rend szernek, hanem a vesztett háborut követő összeomlás. A többi országokban, — még a levert Németországban is csufosan elbuktak a forradalmak. Magyarországon még a győzelmes forradalom is csak pár hónapig tartotta magát. A mult tehát azt bizonyitja, hogy a munkásság nem elég erős a fegyveres forradalomra. Különösen nem addig, amig az uralkodó osztály fegyveres erőszakszervezetekkel rendelkezik. Most jelentkezik egy fegyveres erő, amely elvégzi azt a nehéz munkát, amire a munkásosztály nem volt képes és valószinüleg nem is lenne képes.

(B-2) Tény az, hogy a feltörekvő fasizmus, az az uj hatalom, amely arra vállalkozott, hogy a tőkés osztályt megfossza hatalmától, rosszabb, brutálisabb, erőszakosabb magánál a kapitalizmusnál is. Azonban ha a háboru tovább és tovább tart, a fasizmusnak mind szélesebb néptömegeket kell magához csatolni. Ezért vesziteni fog vérengző, erőszakos tulajdonságából. Példa erre a francia forradalom, mely a napoleoni véres háboruk után mégis az annyira népszerü polgári szabadságjogok megteremtője lett. Noha nem állitjuk azt, hogy a fasizmus is a népjogok kiterjesztésének apostola lesz, de a tőkés osztály uralmának megtörésével akaratlanul szolgálatot tesz a munkásosztálynak.

(B-3) Semmiféle társadalmi rendszer sem pusztul el ugy, mint azt ellenzői szeretnék. Azonban midőn a történelmi eseményeket figyeljük, analizáljuk és értékeljük, nem szabad megengednünk, hogy szemünket a személyi érzelmek, akár szimpátia, vagy gyülölet, elhomályositsák. Mi a tőkés termelési rendszer megszüntetését akarjuk. Most jelentkezett egy hatalom, — igaz, hogy nekünk gyülöletes hatalom, — amely utban van a kapitalizmus lüktető szivének, az angol imperializmusnak szétrombolásához Miért állnánk ennek utjába?

(B-4) A fasizmus is a társadalmi fejlődés egy foka. Fejlődésének gyorsasága arra enged következtetni, hogy szerepét betöltve, éppen olyan irammal

távozni is fog a történelem szinpadáról. Hasonlithatjuk a tüzhöz, amely nagy károkat okoz ugyan, de egyben a sok piszkot is elhamvasztja.

(B-5) Európában, már évszázadok óta Anglia tartja a hatalmi egyensulyt. Azt a hatalmi egyensulyt, amelynek fegyveres ereje biztositotta a magántulajdon jogra épült termelési rendszert, azt a hatalmi egyensulyt, amely lehetővé tette a nagy henyélő birtokos osztály kifejlődését és uralmát. Az angol hatalmi egyensuly mögött az ugynevezett "leisure class" uralma rejtőzik. A fasizmus kiirtja ezt a henyélő

(B-6) A fasizmus összpontositotta az iparokat s ezzel megcsinálta az államkapitalizmust amiből könnyebb áttérni a szocialista államformába. De nemcsak könnyebb, de egyben időbelileg is hamarább elérhető.

(B-7) A fasizmus az államot mindenek fölé helyezi és ezzel megtörte az iparfejedelmek hatalmát, éppen ugy, mint a napoleoni háboruk a hübérurak hatalmát. A napoleoni háboruk után Európa több száz fejedelemsége megszünt, a politikai és gazdasági hatalom összpontositást nyert és alkalmat adott az uj termelési rendszer kifejlődésére. A gazdasági hatalom átvétele könnyebb az összpontositott fasizmustól, mint a decentralizált demokráciától.

(B-8) A fasizmus alatt a javak elosztása arányosabb, mint a demokrácia alatt. Hitler például 8 százalékra korlátozta a háborus profitot, mig Amerikában a száz százalék is igen gyakori. A DuPontok például 540 százalékos profitot jelentenek. A profit korlátozása megszabja a kizsákmányolás határát és kisebbre veszi a kizsákmányoló és kizsákmányoltak közötti óriási gazdasági egyenlőtlenséget. Igy valójában közelebb áll a gazdasági egyenlőséghöz, mint a polgári demokrácia.

(B-9) A fasizmus véget vetett a kapitalista termelési rendszerben rejlő anarchiának azzal, hogy az iparokat központi, tervszerü irányitás alá vette.

(B-10) A szocialista vezéreknek nem volt bátorságuk a vagyonok lefoglalására, az iparok irányitásának átvételére akkor, midőn a hatalom kezükben volt. Hitler meg merte ezt tenni és ezért elismerés jár neki.

(B-11) Hitler meg tudta szüntetni a nagy munkanélküliséget, a munkásság nagy rémét, amire a demokrata államok még ma, a háboru alatt sem képesek. Angliából még mindig jönnek a munkanélküliségről szóló hirek és itt Amerikában még mindig milliók járják az utcákat "job"-ot keresve.

(B-12) Hitler meg fogja csinálni az Európai Egyesült Ál-

lamokat, amit a demokrata államok nem csináltak meg, noha alkalmuk volt rá.

(B-13) Az individuális munkásra mindegy, hogy ki zsákmányolja ki, — a saját nemzeti kapitalistája, avagy idegen nemzetiségü. A mult azt bizonyitja, hogy az idegen kizsákmányoló ellen hamaráb lázad a bérrabszolga, mint a nemzeti köntösbe öltöztetett, feldicsért elnyomó ellen.

(B-14) Leginkább félnek a fasizmustól azért, mert durván elnyomja a szabadság jogokat. Az annyira féltett szabadságjogok csak politikai jogok. Németországban az első világháboru utáni korszakban volt a népnek szabadsága, de nem volt kenyere. Az uralkodó osztály a szólásszabadságot és egyéb szabadság jogokat csak a szellemi elnyomatás korszakában adja meg, mert akkor nem ártalmas neki. Itt is meg volt a nagy szólásszabadság a legnagyobb pangás idején is, mert a szellemi mákonnyal elaltatott tömegtől akkor sem kellett tartani, amikor éhezett. Ki lehet vivni a szabadságjogokat a fasizmustól is, sokkal könnyebben, mint a gazdasági jogokat a kapitalistáktól. Politikai jogok elérése mindig könnyebb volt, mint a gazdasági jogoké.

(B-15) A demokrácia országaiban az államadósságok óriási méreteket érnek el. Ha ezen országok győznek, akkor ezen adóságokat a demokrata népeknek kell majd megfizetni. A munkásosztály generációkon keresztül fog dolgozni, hogy a kamatokat kitermelje a kölcsönző bankárok részére.

(B-16) A mai háboruban két erő mérkőzik. Az egyik továbbra is meg akarja tartani a mai termelési rendszert. A másik el akarja azt pusztitani. A támadás oly erős, hogy a megrettent kapitalizmus most a kizsákmányoltak felé fordul segitségért. Mi, akik jól ismerjük ezt a kegyetlen rendszert, nem mehetünk segitségére.

(B-17) Ha tekintetbe veszszük, hogy az angol tőkések lefoglalták az egész földrészt maguknak, akkor valóban jogos a német és egyéb nincstelen népek követelése a terjeszkedés lehetőségéhez, amit a "lebens-raum" jelszó alatt foglalnak össze.

A HARMADIK ÁLLÁSPONT ÉRVEI:

(C) **Az emberiség legnagyobb veszedelme a fasizmus. Diadala a forradalmi törekvések és a civilizáció bukását jelenti. Igy a fasizmus elpusztitása a legégetőbb, a legfontosabb forradalmi tevékenység.**

(C-1) A forradalmi ipari unionizmus lényege nem csupán a munkásság szervezése iparilag, hogy mindennapi harcaikban gyorsabban és kevesebb

áldozatokkal nagyobb eredményeket tudjanak elérni, hanem szervezése és tanitása a munkásságnak arra, hogy átvegyék az iparok irányitását. Az IWW ugy tartja, hogy a modern ipari államban már nem az a fontos, hogy egyik vagy másik földrajzi terület képviselője mit javasol, milyen politikát folytat, hanem az, hogy a népnek mennyi élelem, mennyi lakás, ruházat, nevelés szórakozás stb. kell. De ennek kiszámitására és a gyakorlatba való átvitelére a mai földrajzi területeket képviselő parlamenti kormányzat alkalmatlan, képtelen. Ezt csak maguk az iparokban dolgozó szellemi és fizikai munkások tudják megcsinálni. Igy például ha az épitőipar összes alkalmazottai EGY NAGY IPARI UNIOBAN volnának szervezve, nemcsak ki tudnák számitani, hogy meny nyi épületre van szükségünk, de magát az épitkezést is eltudnák végezni. Ugyan igy lehet a többi iparokban is. Igy a szervezett ipari állam központi intézményében, — mondjuk parlamentben, ahol a javak termelését irányitják, nem a földrajzi területek által választott politikusok ülnek, hanem az iparok képviselői. Az épitő, a ruházati, az élelmezési, a szállitási, a közszolgálati, meg a többi iparoknak a képviselői, akiknek teendője nem arra irányul, hogy melyik terület, vagy melyik osztály kapjon többet a közösség termelte javakból, hanem arra, hogy miként lehet a néptömegek szükségletét legnagyobb mértékben kielégiteni. De ehez szükséges az is, **hogy a munkások saját akaratukat érvényesitsék ipari szervezeteik révén. Az ipari szervezetekben a tagság igazi demokratikus szellemben válassza a vezetőségét.** Az ipari szervezetek uralma ily módon megvalósitja az IPARI DEMOKRÁCIÁT. A fasizmus által összpontositott és irányitott totalitár államforma ennek az ipari demokráciának **éppen az ellenkezője.** Az IPARI DEMOKRÁCIA ÉRDEKE MEGKÖVETELI A FASIZMUS MINÉL GYORSABB LETÖRÉSÉT.

(C-2) Az a marxi megállapitás, hogy minden harcnak van osztályjellege, ma is fennáll. A tengely-hatalmak területén egy uj osztály, — **katonai erőszakszervezet osztálya keletkezett.** A mai háboru ennek az uj osztálynak az uralmát akarja biztositani. Győzelmük esetén a hatalmi jogon állandósitanák uralmukat, letörve minden ellenállást, de leginkább a feltörekvő proletariátust. A feltörekvő munkásság érdeke, hogy ezt a győzelmet megakadályozza.

(C-3) Választanunk kell a fasizmus által hirdetett "UJ VILÁGREND" és az angol hatalom által képviselt régi POL-

GÁRI DEMOKRÁCIA között. Bátran kimondjuk, hogy mi, egyiket sem kedveljük, mi egyiket sem akarjuk támogatni, de KÉNYSZER HELYZETBE jutottunk, amikor választanunk kell. Az egyik egy megalomániás, szadista egyén és a hozzá hasonló hiveinek terror uralmát jelenti. Olyan uralmat, amelynek alapja a fajgyülölet hirdetése. Olyan uralmat, amelynek elrettentő mintáját máris láthatjuk Warsó város több méter magas fallal bekeritett ghettójában, Európa egész területén elszórt koncentrációs táboraiban, ahol az otthonaikból elhajszolt és rabszolgaságba fogott munkások milliói pusztulnak el. Jelenti annak a terror szervezetnek az uralmát, amely minden szabadságjogot elpusztit és amelynél kardinális alapelv a munkásmegmozdulások kegyetlen letörése és lehetetlenné tétele.

Jelenti azt az UJ VILÁGRENDET, amelyben egy állitólagosan, a többi népeknél sokkal magasabbrendü, kiváltságos "mester faj" szolgaságra kényszeriti a többi népeket. Ez a faj el van készülve arra, hogy a többi nepek feletti uralmát fegyverrel biztositsa és állandósitsa. Más szóval ebben az UJ VILÁGRENDBEN a világ összes népei robotoljanak a mester fajnak, — Hitler erőszakszervezetének. Ez az uj rend tehát a világ munkásságának is a politikai és gazdasági rabszolgaságát jelenti.

A tengelyhatalmak győzelme megerősitené ezt az UJ VILÁGRENDET és ezzel erőre kapnának világszerte, tehát Amerikában is a velük rokonszenvezők. A németek által támogatott báb-kormányok bizonyitják ezt. A fasizmus ellensulyozására, Amerika is militarista állammá lesz és ha sokáig tartana az ily állapot, akkor félő, hogy itt is katonai diktatura alá kerülünk. Ennek csak a fasizmus minél gyorsabb leverésével vehetjük elejét.

(C-4) A győztes fasizmus rabszolga árutermeléssel képes lesz minden versenyt letörni, igy ennek az országnak az összes kivitelét is, ami maga után vonja a nagy ipari pangást, a munkanélküliséget és az azzal járó mindenféle szenvedést.

(C-5) Tény, hogy az angol kapitalizmus bünei nagyok és semmi tekintetben nem rokonszenvezünk az Anglia által képviselt tőkés termelési rendszerrel. Midőn két rossz között a kényszerhelyzet következtében MUSZÁJ választanunk, senki sem vádolhat bennünket azzal, hogy az angol tőkés termelési rendszert támogatjuk, mert a két rossz között az általunk KEVÉSBÉ rosznak vélt felet választjuk.

(C-6) A polgári demokrácia

alatt a szellemi elnyomatás az uralkodó osztály legfőbb fegyvere. De ez ellen meg van a lehetőség a küzdelemre. A mi hibánk, a mi gyengeségünk, hogy nem tudjuk eléggé kihasználni a lehetőségeket. Azonban a fasizmus könyörtelen uralma alatt a harc minden lehetősége hiányzik. A burkolt ellenséggel lehet harcolni, de a durva terror ellen nem.

(C-7) Amig Németországból a kiszivárgó hirek rabszolgatáborokról beszélnek, meg arról, hogy milyen kegyetlenséggel irtják ki azokat, akik munkásjogokról mernek beszélni, addig Angliában még ma is sikeres sztrájkokról tesznek említést, bizonyitva azt, hogy a polgári demokrácia alatt a harc lehetősége még ma is meg van.

(C-8) A forradalmi munkásmozgalom gyenge arra, hogy ellenségeivel felvegye a harcot. Nincs tehát más hátra számunkra, mint erőnk további gyarapitása. Erre azonban a fasizmus uralma alatt nincs semmi lehetőség. Ebből következik, hogy a fasizmus leverését elő kell segitenünk.

(C-9) Nem állhatunk azok mögé sem, akik "békét" követelnek. Először is a béke a jelenlegi német katonai győzelmekkel a fasizmus megerősödését jelentené, amitől annyira félünk. De azonkivül Hitler és hivei ugyis csak addig és ugy tartanák be a béke pontokat, amig az ő érdekeiket szolgálnák. Hitler bebizonyitotta, hogy nála nincs semmi értéke az adott szónak. Midőn Ausztriát akarta, kijelentette, hogy másra nem tart igényt. Azután ugyanezt mondotta a cseh területekre, majd Lengyelországra. Megtámadta, feldulta és elfoglalta a szomszédos kisebb államokat, amelyekkel békeszerződése volt. Békéről beszélni ilyen minden erkölcsi alapot nélkülöző egyénekkel nem egyéb, gyerekes naivságnál.

(C-10) A jelenlegi béke a levertség, a defitizmus kifejezése s az UJ VILÁGREND elismerése. De egyben kegyelemre való megadást is jelent. Nem lehet szerencsétlenebb gondolatot elképzelni annál, hogy valaki a Hitler és hivei kegyelmére, emberi érzésére bizza magát. A fasizmus ugyan magáévá tette a rabló elkölcsöket, de nem a rabló romantikát. Hitler nem Robin Hood, aki a gazdagok javait elveszi, hogy a szegények között kiossza. Hitler elveszi nemcsak a gazdagok, de a szegények javait is (szabadságukat, munkaerejüket), hogy azt erőszakszervezeténck fentartásra használja fel. A fasizmus nem ismer kegyelmet, nem ismer könyörületet. A defitizmus hirdetőinek keserü kiábrándulásban volt részük az elfoglalt országokban és lenne

világszerte, ha a tengelyhatalmak győznek.

(C-11) Az antimilitarista program ma nem szolgálja a munkásosztály érdekét, mert meggyöngiti a fasizmus ellen felsorakozó erőket. És ha őszinték akarunk lenni, nem is hirdethetjük ezt a programot. Ma nem áldozhatjuk fel magunkat, nem vállalhatunk martirságot militarista ellenes propaganda hirdetéssel, mint tettük ezt a mult világháboru idején. Akkor az IWW száz és száz tagja ment a börtönbe azért, mert hirdette, hogy az a háboru az imperialisták háboruja volt a piacokért és nekünk, forradalmi munkásoknak egészen mindegy volt, hogy melyik fél kerül ki győzelmesen. Az IWW tagjai nem vállalhatnak maguknak martir szerepet Hitler győzelméért, amikor annak éppen az ellenkezőjét akarják.

(C-12) Csak meg kell vizsgálnunk azon csoportokat, amelyek ma a semlegesség vagy az azonnali béke mellett agitálnak és látni fogjuk, hogy az IWW törekvéseinek velük semmi közössége nincs.

(C-13) Spanyolországgal szemben egyformán nagy bünt követtek el Anglia és a többi demokrata országok. De azért, hogy ezen országok ilyen hibát követtek el, nekünk is követnünk kell őket ebben a hibában? Sőt ellenkezőleg, okulnunk kell a tévedéseikből és minden erőt fel kell használni a fasizmus letörésére addig, amig nem késő.

(C-14) Gyerekség, vagy rosszakarat azt mondani, hogy mi az Angol kapitalizmust dicsőitjük, vagy támogatjuk, mert azt mondjuk, hogy most legfontosabbnak találjuk a fasizmus leverését és ebben segitünk a polgári demokráciának, ha kell, még áldozatok árán is. Tegyük fel, hogy nagy árviz közepett vagyunk. Az ár minden percben ránktörhet s a mind kisebbedő száraz területre szorulunk ellenségeinkkel együtt, akik már épitik a gátakat. Helyes dolog volna-e nem segiteni a gát épitésében, hanem várni azt, hogy hadd törjön ránk az ár, mert igy ha mi elveszünk, az ellenségeink is elvesznek? Avagy nem-e sokkal emberibb, sokkal ésszerübb a gátak épitésében segiteni, hogy élve maradjunk és az ár elmultával elbánhassunk ellenségeinkkel? Most a fasizmus piszkos, veszedelmes árja fenyeget bennünket. A demokrata államok ereje az, amely ezt az árt fel tudja tartóztatni. Most ez az erő véd bennünket is. Ez az a gát, amit egyenlőre épitenünk kell. Az ár elmultával felvesszük ujra a küzdelmet.

(C-15) Az IWW felismerte a fasizmusban rejlő nagy veszedelmet, már születése pillana-

tában. Az ellene folyó kérlelhetlen harcot hirdette mindig. Nincs semmi akunk arra, hogy most feladjuk, vagy gyengitsük ezt a harcot csak azért, mert a gyülölt ellenség ellen egy másik erő is harcbaszállt, amellyel mi véletlenül nem rokonszenvezünk.

ELLENÉRVEK (E)

(Minden ellenérv előtt zárjelben jelezzük azon érv betüjét és számát, amelyre vonatkozik és amelyet ellensulyozni kiván. Igy az olvasó könnyen megtalálja az eredeti érvet és nem kell azt ujból megismételnünk.)

E-1, (A-1) Ha valóban őszintén akarunk felelni arra a kérdésre, hogy milyen álláspontot foglaljunk el, akkor figyelmen kivül kell hagynunk a feltevéseket, hipotéziseket és pusztán csak a ténnyel, a meglévő adott helyzettel kell számolnunk. A tény az, **hogy Amerika segiti az angolokat,** akarjuk, vagy sem. Nem dughatjuk fejünket struc módjára homokba, azt szinlelve, hogy ezt nem látjuk. Ez az ország, amelyben élünk, amelyben dolgozunk, amelynek polgárai vagyunk és igy amelyben szavunk van, segiti az egyik hadakozó felet. A kérdés tehát ez: Elősegitsük, vagy akadályozzuk ezt a támogatást?

Nem követhetjük azt az álláspontot, amit az Oroszországra figyelő politikai párt követ, hogy egyik szavában a fasizmus elleni harcot hirdeti, de a másikkal lerombolni törekszik mindazon erőket, amelyek itt a fasizmus elleni harcra felsorakoznak. Ez nem más, mint a "ne tudja a balkezem, hogy mit csinál a jobb" együgyü politikája. Ugyanolyan ez, mint mikor a nagy pangás idején a megriadt amerikai kormány nem tudta, hogy mit csináljon és a csőd előtt álló farmerok segitésére felfogadott egy csomó szakértőt, gazdasági professzort, akiknek jó fizetést adott azért, hogy tanitsák a farmerokat, miként termeljenek több és jobb élelmiszert és egyébb agrár terméket. Aztán gyorsan felfogadott egy másik sereg professzort is, akiket azért fizetett, hogy tanitsák meg a farmerokat, miként termeljenek minél kevesebbet, vagy ha esetleg termeltek is valamit, hogy kell azt elpusztitani.

Az IWW mindenkor a nyilt álláspont képviselője volt. A legnagyobb üldöztetés sem tudta elhallgattatni, avagy ugynevezett 'földalatti' titkos szervezetté tenni. Most is nyiltan állást kell foglalnunk. És amig 1914-ben a semlegesség volt a nyilt álláspont, ma nem. **A semlegesség ma a fasizmus segitését jelenti** és igy csak az mond-

hatja, hogy legyünk semlegesek, akik a fasizmust akarják támogatni. Ha ezt nem értik meg, akkor az IWW régi álláspontjához való csökönyös ragaszkodással vagy önmagukat is ámitják, vagy másokat akarnak ámitani. Tény, hogy a választás nagyon nehéz. De inkább válasszunk, bármily nehezünkre essen is, mintsem **hallgatásunkkal azt a háborus felet segitsük, amelyet legkevésbé akarnánk.**

E-2 (A-2) Elismerjük, hogy két diktatura, — a fasizmus és a kapitalizmus diktaturája között kell választanunk. De ezt a választást megtettük már akkor, amidőn idejöttünk. És ha szabad bevándorlás lett volna Amerikába a háborut megelőző években, akkor Európa népeinek fele idejött volna, jelezve, hogy a két diktatura között melyik a kevésbé rossz. És ha véletlenül egy-egy régi amerikás magyar (vagy más nemzetiségü) munkás pár dollárt összegyüjtött, haza ment látogatóba, milyen sietve jött vissza és milyen rém dolgokat beszélt el az ó-hazai életről. Dehogyis maradt volna otthon. És minél öntudatosabb volt ez a munkás, annál keserübb szavakkal emlékezett meg a hazai viszonyokról. Csak itt, a biztonságban mondhatjuk azt, hogy a két diktatura egészen egyforma.

E-3 (A-4) Midőn a Szovjet Unio békeszerződést kötött Hitlerrel, világszerte felzudult a forradalmi munkásság, azt látva, hogy az orosz kommunisták elárulták a nemzetközi forradalmat. A munkások nagy tömegei fordultak el a kommunista pártoktól, jelezvén, hogy a fasizmus elleni küzdelmet mindenek fölé helyezik. A munkásság éppen akkor csalódna bennünk, ha most feladnánk a fasizmus elleni harcot. Ez a forradalmi ipari unionizmus mozgalmának végelgyengülését jelentené. Éppen a **forradalmi munkásmozgalom jövője követeli meg, hogy most a fasizmus elleni harcot segitsük.**

E-4 (B-1) A fegyveres forradalmak kora lejárt. A mai modern fegyverek, amelyekkel pár ember valóban tömegmészárlásra képes, a mai gyors közlekedés és hirszolgálat lehetővé teszi, hogy maroknyi jól felfegyverzett ember nagy néptömegeket tudjon leigázni. Ha megengedjük, hogy Hitler hordái kiüssék a fegyvert a világ népeinek kezéből, a felfegyverzett fasizmus elleni forradalomról szó sem lehet. A fasizmust most kell elpusztitani, amig meg van rá a lehetőség.

E-5, (B-2) A francia forradalom és a napoleoni véres háboruk megszülték ugyan a polgári szabadságjogokat, de csak félszázad mulva. A fasizmus félszázados uralma valóban a

civilizáció bukása lenne. Félszázad mulva nyoma sem maradna a forradalmi munkásságnak.

E-6, (B-3) A mindkét fél elleni gyülölet elhomályositja látóképességünket és ez okozza azt, hogy némelyek nem tudják meglátni, hogy a két rosz között, melyik a kevésbé rossz.

E-7, (B-5) A fasizmus csak megtörte, de nem pusztitotta ki a birtoklás jogán élő, henyélő osztályt, a "leisure class"-t. De ha mindjárt kipusztitotta volna, akkor sem érnénk vele semmit, mert **helyébe teremtett egy sokkal rosszabb, kegyetlenebb rabló osztályt, a fasizta erószakszervezetet,** amelynek fentartása az egész fasizta uralom létkérdése.

E-8, (B-6) A fasizmus totalitár állama nem államkapitalizmus. Alapja még mindig a magántulajdon jogra épitett termelés. Németországban még mindig magántermelés van, még mindig vannak részvények, azok tulajdonosai százalékot kapnak. A berlini börze még mindig müködik és az ottani árfolyamokat gyakran az amerikai lapok is közlik. Csupán csak az történt, hogy a háboru sikeres vivása céljából a magántulajdonosok jogait korlátozzák és ugyancsak a háborus kényszer hatása alatt az irányitást összpontositották. Az iparokat sokkal jobban összpontositották a demokrata államok nagy iparfejedelmei, a Fordok, DuPontok, stb.

E-9, (B-7) A Napoleoni háborukat megelőzőleg a feudális rendszer volt az uralkodó, melynél a földesur ugy a politikai, mint a gazdasági hatalom megszemélyesitője volt. Az iparilag fejlett államokban, mint például Amerikában is, a politikai hatalmat az iparfejedelmek csak indirekt uton gyakorolták és ez a hatalom gyakran kicsuszott a kezükből és a feltörekvő középosztály kezébe jutott. **Hitler vissza akarja állitani a feudális rendszert,** amikor hiveinek kezébe adja a gazdasági hatalmat is. Mint valaha a győztes uralkodó, az elfoglalt földbirtokot kiosztotta hadseregének tisztjei között, most ugyanezt teszi Hitler az ipartelepekkel. Minden jel arra mutat, hogy ha győzelmeit biztositani tudná, Európa összes ipartelepei uj, Hitlerhez hü tulajdonosokat kapnának. Ezt a kicserélő folyamatot már jó részben elvégezték Németországban. A Hitler győzelme tehát visszafejlődést, **a feudális rendszernek az iparok terére való kiterjesztését jelentené. A fasizmus célja tehát nem állam kapitalizmus, sem állam szocializmu, hanem IPARI FEUDALIZMUS.**

E-10, (B-8) Hitler a profit korlátozásával nem kissebbitette a kizsákmányolás fokát,

mert amit elvett a tulajdonosoktól, azt nem a munkásoknak adta, hanem felhasználta erőszakszervezete fentartására. Sőt még a munkások részesedéséből is elvett és ma a német munkás életszinvonala alacsonyabb, mint a demokrata országok munkásaié, noha ott a a tulajdonosok nagyobb profitot huznak.

E-11, (B-10) Németországban a hatalmon levő szociál demokrata vezéreknek nem volt bátorságuk az iparok lefoglalására. Hitler meg merte tenni. De a Hitler merészsége és a szociáldemokraták bátortalansága között nagy külömbség van. A szociáldemokraták nem merték a **munkásság részére lefoglalni** a gyárakat, amivel nagyon nagy hibát követtek el. Hitlernek volt merészsége lefoglalni a gyárakat **a maga és a saját erőszakszervezetének a részére.** Hitler merészsége a a rabló vakmerősége, Hitler a nemzetközi Dilinger, aki fegyverrel vesz el a saját és hivei részére mindent, amit megkivánnak. Az ilyen "bátorságért" ugyan nem sok elismerés jár.

E-12, (B-11) Hitler a munkanélküliséget megszüntette, de helyette behozta a kényszermunkát, a rabszolga munkát. A munkanélküliség ily megszüntetéséből és az élet biztositásának ily módjából nem kérünk.

E-13 (B-12) Ha Hitler "egyesiteni" fogja Európát, akkor az nem Európai Egyesült Államok lesz, hanem Hitler jól felfegyverzett hordájának EURÓPAI GYARMATA, ahol fegyverrel kényszeritik majd munkára a dolgozók millióit.

E-14, (B-15) Az államadóságok valóban igen nagy terheket rónak a munkásosztályra. De már a multban volt eset arra, hogy megtagadták az államadóságok fizetését. Nagy a valószinüség, hogy a demokrata államok győzelme esetén ezt a példát ismételni fogják, fokozott mértékben.

E-15, (B-16) A mai háboruban két erő mérkőzik. Az egyik meg akarja tartani a mai termelési redszert minden hibájával, —de minden előnyével együtt. A másik a fasizmus, amely le akarja · ugyan törni ezt a rendszert, de helyette vissza akarja hozni a letünt korszak rendszerét, minden hibájával, előnyök nélkül. A tőkés termelési rendszer a történelmi fejlődés folyamatán átmenve, elvisz bennünket a szocialista államhoz. A fasizmus visszaesést jelent ugy erkölcsileg, mint politikailag és gazdaságilag. **Visszaesés mellé állni nem forradalmi álláspont.**

E-15, (B-17) Ugy a németek, mint az olaszok azzal érvelnek, hogy a kicsi és sovány területen nem tud megélni a nagyszá-

mu lakosság. Terjeszkedniök kell tehát és igy "lebens-raum"-ra van szükségük. De ugyanakkor az ésszerü szüléskorlátozás helyett a sok gyerek születést hirdetik. A sok gyermeket szülő anyákat dicsérik és jutalmazzák. Általában mindenféle propagandát felhasználnak arra, hogy a népességet szaporitsák. Hazugság tehát a "lebensraum" jelszó alatt terjesztett siránkozásuk. Nem egyéb az egyszerü fasizta propagandánál.

E-16, (C-3) Választanunk kell az uj világrend, meg az angol hatalom által képviselt régi (tőkés termelési) világrend között. Az uj világrendet nem ismerhetjük, csupán feltevések alapján itéljük, illetőleg gondoljuk el. A régit azonban ismerjük. Van egy betegség, amelytől világszerte rettegnek. Ez a betegség különösen a gyermekeket éri. A beteg kiszárad, csenevész lesz, csak a bőr és csont marad belőle. Ennek a betegségnek ANGOL KÓR a neve. Talán ez a betegség jellemzi azt a régi rendszert, amely az angol tőkések hatalmán alapszik, mert ez a rendszer is éppenugy kiszipolyozza,elhervasztja a gyarmatok népeit, mint az angol kór az áldozatait. Ilyen rendszernek nem foghatjuk pártját.

E-17, (C-3) Igaz, hogy a fasizmus uralma egy szadista megalómaniák uralmát jelentené. De a polgári demokrácia a "400" megalómániák uralma mindenütt.

E-18, (C-4) Még ha egész Európát tudná is uralni a győztes fasizmus, akkor sem lenne képes ellátni minden szükséglettel Európa népeit és kényszerülve lenne felvenni Amerikával a kereskedelmet. Vagyis támadás helyett kereskedelmi összeköttetést keresne, mert az nagyobb előnyöket biztositana nekik, mint a támadás 2000 mérföldről. Igy ha lesz is Amerikában gazdasági krizis, azt nem a német rabszolga munkán alapuló verseny fogja okozni.

E-19, (C-6) A demokrata államokban azért adja meg az uralkodó osztály a politikai jogokat, mert azok ártalmatlan fegyvernek bizonyulnak a szellemi elnyomatás következtében. **Mihelyt ezen jogok veszedelmessé válnak, meg vonják a munkásságtól.** Egészen nyilvánvaló, hogy a demokrata uralkodó osztály csak nagyon szorult helyzetében adta meg a jelenlegi szabadság jogokat és vissza fogja vonni, mihelyt nem lesz szüksége továbbra is a munkásosztály támogatására.

E-20, (C-14) Ha elismerjük azt, hogy a kapitalizmusban rejlő ellentétek el fogják pusztitani ezt a rendszert, akkor ez áll nemcsak az angol hatalmi egységen nyugvó kapitalizmus-

ra, de áll a fasizmus által megrendszabályozott, korlátolt magán termelési rendszerre is. Igy a fasizmus győzelme éppenugy nem tudja megállitani a fejlődést, mint ahogyan az angol győzelem nem tudja megállitani azt.

KONKLUZIÓ

A vita során elhangzott érvek és ellenérvek mutatják, hogy a vitázók mindegyike az egyéni érdekeket, vagy szimpátiát mellőzve, csupán azt tartotta szemelőtt, hogy MILYEN ÁLLÁSFOGLALÁS SZOLGÁLJA LEGINKÁBB A MUNKÁSOSZTÁLY ÉRDEKEIT. Milyen állásfoglalással felelünk meg leginkább történelmi hivatásunknak.

Megállapitást nyert, hogy a munkásosztály olyan kényszerhelyzet elé került, aminőhöz példát a történelem nem mutat, mert két ROSSZ KÖZÖTT KELL VÁLASZTANI. A munkásosztály két nagy ellensége harcol és mégis arra vagyunk kényszerülve, hogy választani kell közöttük. A vita tehát inkább arra szoritkozott, hogy A KÉT ROSSZ KÖZÜL, MELYIK A KEVÉSBÉ ROSZ?

Megegyeztek a vitázók abban, hogy e kényszerhelyzetnek egyik oka a forradalmi munkásmozgalom gyöngesége. Éppenazért törekednünk kell a kedvező alkalom kihasználásával a tanitásra, a szervezésre, hogy ha akár ez a világháboru, akár a kapitalizmusban rejlő nagy ellentétek megbuktatják ezt a termelési rendszert, akkor a munkásság készen álljon történelmi hivatására, át tudja venni az iparokat és képes legyen a haldokló kapitalizmus teteme fölött felépiteni az IPARI KÖZTÁRSADALMAT.

BÉRMUNKÁS

Az Industrial Workers of the World magyar nyelvü heti lapja. — Az ipari unionizmus magyar nyelvü hirdetője. — A munkások Egy Nagy Szervezetének a kiépitéséért 30. éve harcol.

Előfizetési ára
egy évre 2 dollár

P. O. Box 3912 Sta. S. S., Cleveland, O.

B & R Printing Co., 10401 Buckeye Road

Geréb József:

MIT VÁRHATUNK A HÁBORU UTÁN?

A HÁBORUT KÖVETŐ IDŐKRE
AJÁNLOTT GAZDASÁGI TERVEK
TUDOMÁNYOS BÍRÁLATA

ÁRA TIZENÖT CENT

Kiadja:
A BÉRMUNKÁS LAPBIZOTTSÁGA
CLEVELAND, OHIO

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

AFTER THE WAR, WHAT?

SCIENTIFIC TREATISE OF
THE POSTWAR PLANS

MIT VÁRHATUNK A HÁBORU UTÁN?

42 B. & R. Printing Co., 10401 Buckeye Rd., Cleveland, O.

A NAGY KÉRDÉS.

HABÁR a történelem legborzalmasabb világkatasztrófájának a végét még nem látjuk, a föld teljes felületét átölelő "global" háboru a javak mindnagyobb tömegét pusztitja és még mindig egyre több emberáldozatot kiván, de azért máris folynak a tanácskozások, hogy **mi lesz a háboru után?**

Magánosok, egyesületek és hivatalos intézmények, — szakértők és avatatlanok, mind többet és többet foglalkoznak ezzel a kérdéssel. A háboru első fázisában, amikor a háboru szerencse csillaga a tengelyhatalmak felé küldte reménytnyujtó sugarait, a németek bejelentették, hogy győzelmük esetén uj világrendet fognak teremteni. A "totalitár" vagy "parancs" államokban nem tanácskoznak az ilyen dolgok fölött. A közügyek iránt érdeklődők nem jönnek össze, hogy az ilyen valóban nagyfontosságu dologra vonatkozó véleményüknek kifejezést adjanak. Mindezt elvégzik helyettük a különböző cimeket viselő magasabbrangu vezérek. Az alantasabbak csak dicsérik és magyarázzák az ily terveket. A néptömegeknek pedig egyszerüen tudomásul kell venni, sőt lelkesedniök kell érte, — gondoskodnak erről az erőszakszervezetek.

A Hitler által bejelentett "Uj világrend" eszméje, amelynek 1000 évet jósolt, csak a názi párt belső környezetében született. Természetesen csak ott tudták érvényre juttatni, ahol fegyvereikkel támaszthatták alá és időtartamát is a katonai erejük kitartása szabja meg. Sőt máris látható, hogy a názi uj világrend oly mértékben sorvad el,

amily mértékben nyirbálják az Egyesült Nemzetek hadseregei a fasizta katonai hatalmat.

De egyben azt is láthattuk, hogy az Egyesült Nemzetek harctéri sikereinek növekedésével a háboru utáni uj világrendről ezen az oldalon kezdtek mind nagyobb mértékben foglalkozni. És ma már vajmi keveset beszélnek a názi világrendről, de annál többször halljuk ezt a kérdést:

Mi lesz a háboru után?

Az ugynevezett "demokrata" országokban az ilyen fontos problémához mindenki hozzászólhat, elmondhatja véleményét. Ez még nem jelenti azt, hogy az ily vélemény meghallgatásra talál, — ami sokszor szerencsének is mondható. Az ilyen vélemény nyilvánitásnak gyakorlati kifejezői a szabad szólás, a gyülekezés szabadsága és a szabad sajtó. Mindezeket ma már csak "mentő szelepnek" tartják, amelyen át a vitázók fölös gőze (mérge) kipárologhat.

Ugy Angliában, mint Amerikában megindult tehát a háboru utáni viszonyokra vonatkozó vita. Az Egyesült Államokban hivatalos bizottság gyüjti az erre vonatkozó adatokat. Nyomatékosan hangoztatják: "Mit érünk a háboru megnyerésével, ha elveszitjük a békét?" Ezzel azt akarják jelezni, hogy nem a háboru, nem a győzelem a fontos, hanem az, amihez ezek vezetnek: **A háboru utáni világrend.**

Az eddigi háboruknál, — beleértve az első világháborut is, ez a kérdés nem volt olyan nagy fontosságu és nem is hangsulyozták annyira. A régebbi háboruk célja legtöbbször az országhatárok ide-oda tolása és esetleg háborus sarc kierőszakolása volt. Országhatárokért, gyarmatokért, területi, politikai változásokért folyt a küzdelem. Igy az ezelőtti háborukra valóban rá lehetett mondani, hogy "real-estate" (telek) spekulációk voltak.

Tény az, hogy a jelen világháborunak is vannak real-estate érdekeltjei, akik mohón várják, hogy az országha-

tárokat saját érdekeiknek megfelelőleg szabhassák meg. De a telek érdekeltségek fölötti marakodók zsibaját már tulharsogják azoknak a szavai, akik azt kérdik, hogy **milyen gazdasági rendszerben fogunk élni a háboru után** — tekintet nélkül arra, hogy hol és miként szabják meg az országhatárokat.

Minél közelebb jutunk a háboru befejzeséséhez, annál nagyobb mértékben nyomul előtérbe ez a kérdés. Égető, nagyfontosságu kérdéssé lett, mert kitünt, hogy ebben a nagy világégésben nemcsak országhatárok, politikai rendszerek égtek el, de az a gazdasági rendszer is, amelylyel eddig az élethez szükséges javakat előállitottuk. Ez a világháboru valóban ennek a gazdasági rendszernek a halálvivódása.

OSZTÁLYHARC

A történelem tanusága szerint minden eddigi gazdasági rendszer kedvezett a népesség valamely csoportjának, mig a többieket elnyomta, kizsákmányolta. A kizsákmányoltak osztálya ezért állandó harcot folytatott a kizsákmányolók osztálya ellen. Ezt a harcot, mert osztályok vivják, **osztályharcnak** nevezzük. Marx Károly, a tudományos szocializmus megalapitója volt az első, aki rámutatott, hogy az emberiség története osztályharcok láncolatából áll. Az osztályharc tehát egyidős a civilizációval. Egyszer élesebben folyik, máskor letompul, de soha nem szünetel.

Azonban dacára annak, hogy az osztályharc ily régi eredetü és dacára annak, hogy Marx és követői ellentmondást nem türő bizonyitékokkal mutattak rá, mégis azok, akiknek a jelen termelési rendszer kedvező életmódot nyujt, tagadják annak létezését. Ugy tesznek, mint a katholikus egyház a középkorban, amikor nagy büntetésekkel, kinzó kamrával és máglyán való elégetéssel kényszeritette az embereket, hogy higyjenek a világteremtés bibliai meséjében még négy évszázaddal azután is, hogy annak valótlanságát kiváló tudósok bebizonyitották.

A mai uralkodó osztály, — vagyis azok, akiknek a mai termelési rendszer kiváltságokat biztosit, — ha a rendelkezésükre álló propaganda apparátus eszközei nem elegendők — szintén büntetésekkel, börtönökkel és kinzókamrákkal, törekszik fentartani azt a hitet, hogy **nincs osztályharc,** hogy a társadalmi rendszerek nem változnak, mindig ugy volt az élet folyása, mint ma. Mindig voltak gazdagok és szegények és igy is lesz mindig.

Görcsösen ragaszkodnak az ilyen felfogáshoz még ma is, amikor a föld igen jelentékeny részén már ténnyé lett a gazdasági rendszer megváltozása. Tehetik ezt azért, mert amikor valamely eszme vagy valamely rendszer már oly régen tartja magát, hogy az emberek több generáción át benne születnek és halnak el; amikor ennek a rendszernek a szokásai, törvényei és erkölcsei szülőkről gyermekekre szállnak; akkor azok annyira behálózzák az emberek gondolatvilágát, hogy attól csak igen nagy megrázkódtatások árán tudnak szabadulni.

Azt a termelési rendszert, amellyel jelenleg itt az élethez szükséges javakat előállitjuk **tőkés** (kapitalista) **rendszernek** nevezzük. Jellemzője ennek a rendszernek az, hogy a termelőeszközöket nem a munkások birják, hanem a munkáltatók, akik nem dolgoznak velük, hanem másokkal végeztetik a termelést. A termelőeszközök tulajdonosai a munkásoknak a munkájukért **bért** adnak. Ezért ezt a rendszert **bér-rendszernek** is mondják. A munkások a béreikkel az általuk termelt javaknak csak egy részét tudják visszavásárolni. A másik részt a munkáltatók tartják meg. Ez a visszatartott rész a nyereség, vagy profit. A munkáltatót első sorban is csak az érdekli, hogy a profit minél nagyobb legyen. Igy a tőkés termelő rendszerben nem a használat, nem a szükséglet, hanem a profit a hajtóerő. Ezért nevezik az ilyen termelést profitért, vagy profitra való termelésnek.

A tőkés termelési rendszert tehát az jellemzi, hogy a munkásság az általa termelt javaknak csak egy részét kapja meg, mig a másik rész a termelőeszközök tulajdono-

sainál marad. A munkásoknak adott és a visszatartott rész közötti viszony idő és iparok szerint változik. Azonban a tőkés termelő rendszernek törvénye, életszükséglete, hogy profitot hozzon. Minden iparvállalat csak ugy maradhat fenn, ha könyveit haszonnal zárhatja.

De nézzük csak ezt a termelési folyamatot a munkások szempontjából is. Mint mondottuk, a munkabér a munkás termelvényének csak egy részét képviseli, vagyis a munkabérrel csak egy részét tudja visszavásárolni annak, amit termelt. Igy tehát az összmunkásság az összes munkabérekkel a termelt javaknak csak egy részét tudja visszavásárolni és elhasználni. Viszont a munkáltatók, akiknek száma aránylag kicsi, nem képesek elhasználni az általuk visszatartott részt. Látható, hogy minél nagyobb a visszatartott rész, — vagyis a munkáltatók profitja — annál kevésbé képesek annak elhasználására, mert tömegfogyasztáshoz néptömegek kellenek. Mi történik tehát az igy fenmaradt termelvénnyel?

Az első világháborut megelőzőleg az ily javakat kiszállitották az országhatárokon tul, olyan helyekre, ahol az iparok még nem fejlődtek ki. Az ily helyeket **piacoknak** nevezték, amelyekért nagy verseny támadt a különböző tőkés csoportok között. Ez a verseny civakodásokhoz, háborukhoz vezetett, amelyek legnagyobbika 1914-18-ban már az egész civilizált világot lángba boritotta.

Az első világháboru tehát a különböző, egymással versenyző tőkés csoportoknak a piacokért folyó harca volt. Az osztályharc alapján megmaradt munkások már akkor is tisztán látták ezt és joggal mondották, hogy az **ilyen imperialista harchoz a munkásosztálynak semmi köze sincs.** Az Industrial Workeers of the World tagjai ezt az álláspontot foglalták el és hirdették minden üldöztetés dacára is.

Az első világháboru, — dacára annak, hogy imperialista háboru volt, számos olyan eredményt hozott, amelynek vizsgálata és ismerete hijján érdemlegesen birálni sem a mai viszonyokat, sem a háboru utánra ajánlott terveket

nem tudjuk. Az első világháboru eredményei között legfontosabbnak tartjuk az ipari fejlődés nagymérvü meggyorsulását. A négy évig tartó háboru alatt és közvetlen utána mindenütt nagy mértékben fejlesztették az iparokat, — akárcsak napjainkban teszik. Már az első világháborunál is az ipartermelvények óriási tömegére volt szükség, tehát akkor is, mint most, az uj ipartelepek százait nyitották meg. Ujabb iparositott területek támadtak, hogy ellássák hadianyaggal a rombolást és gyilkolást végző hadseregeket. Akkor is, mint most, a hadiszintértől messzeeső területek indultak ipari fejlődésnek, mert ily helyeken a termelést a hadmüveletek nem zavarták. Ennek következtében a béke beálltával, amikor a termelt javakat már nem pusztitották el, rövidesen a tömegprodukálás olyan korszakához értünk, amiről azelőtt álmodni sem mertek.

A SZERSZÁMOK SZEREPE.

A nagymérvü ipari fejlődés természetesen az emberiség életében is hasonló nagymérvü változásokat okozott, mert az emberiség története a szerszámok történetét követi. A történelem előtti lény a fejlődés folyamata alatt akkor lett emberré, amikor a természet nyujtotta dolgokat a szerszámok **tudatos használatával** átformálni kezdte, hogy céljainak megfelelőbb termékeket nyerjen. **A szerszámok tudatos használata az, ami az embert az állattól megkülönbözteti.** És amint a szerszámok fejlődtek, ugy haladt előre az emberi civilizáció is.

Marx "történelmi materializmus" elmélete szerint a történelmi események okait a gazdasági problémákban találjuk meg. Eszerint a **társadalom gazdasági szerkezete az az alap, amelyen ezen társadalom ideologiai** (jogi, politikai, vallási, irodalmi, müvészeti és filozofiai) **világa felépül.** Ehez most hozzátesszük, hogy viszont **minden társadalom gazdasági szervezetét a termelőeszközök fejlettsége irányitja.**

Termelőeszközök alatt természetesen nemcsak a kézi szerszámokat és a gyári gépeket értjük, hanem az épitkezés, a szállitás, közlekedés, nevelés a tudományos kutatások, stb. stb. összes eszközeit. Szóval mindazon dolgokat, amelyek segélyével az ember a fizikai és szellemi követelményeihez szükséges javakat előállitja. Mióta az ősember az első farudat mint emelőt, avagy az első kődarabot mint kalapácsot használni kezdte, ezen szerszámok állandó fejlődésnek vannak alávetve. És minél jobbak és tökéletesebbek a szerszámok, annál jobb és tökéletesebb uj szerszámokat lehet velük előállitani.

Jogosan mondhatjuk ki azt a természeti törvényt, hogy **minden kort, annak a kornak a termelőeszközei jellemeznek.** Ha ismerjük valamely kornak a termelőeszközeit, akkor meg tudjuk mondani, hogyan élt annak a korszaknak a népe. Ez egyben azt is mondja, hogy a **termelőeszközök adják meg azt az alapot, amin a gazdasági rendszerek nyugszanak.** Midőn a termelőeszközök elérik a fejlődés bizonyos fokát, vagyis nagy változásokon mennek át, használatuk uj módszereket kiván, minek következtében a **gazdasági rendszer is átalakul.** Ilyen esetekben áll be a társadalmi rendszerek változása.

A szerszámok fejlődése nem egyenletes. Üteme egyszer gyorsabb, máskor lasubb. Azonban ha a teljes történelmi korszakon át nézzük, akkor mondhatjuk, hogy **fokozottan gyorsuló.** Mennyiségtanilag az ilyesmire azt mondják, hogy geometriai hatvány szerint emelkedik. Olyanforma, mint a hegyről leguruló hólabda, amely minden lépésnél nagyobb és nagyobb tömeget ragad fel.

A szerszámok fejlődése kezdetben nagyon lassu volt. Nagyon, de nagyon sok évezred mulhatott el például csak addig, amig az irás szerszámai kifejlődtek. Ezért a történelem előtti korszak társadalmi rendszereit nem ismerjük. Ez a korszak szakértők szerint százezer évig, vagy még annál is tovább tartott. A történelmi korszak hajnala már a rabszolgarendszerről számol be, amely évezredekig tartott. Az ezt követő feudális rendszer hétszáz évig

állt fenn. A jelenlegi tőkés termelési rendszer. — ha születési idejének a Napoleon korát vesszük, akkor alig másfélszáz év alatt eljutott utolsó stádiumához. A társadalmi rendszerek természetesen nem adott pillanatban halnak el és születnek, hanem az átmenet hosszabb időt vesz igénybe. Egyik helyen már régen ténnyé vált, mig a szomszédos földrajzi területen még mindig a régi rendszer uralkodik.

De a szerszámok fejlődésével a hadieszközök, — a pusztitás szerszámai is fejlődnek. A történelem gondos tanulmányozása azt mutatja, hogy a **társadalmi rendszerek aktuális változásának ideje összeesik a hadieszközökben történt nagy fejlődés és változásokkal.** A rabszolgarendszer bukását siettették a középkori páncélfegyverzetek, melyek hatástalanná tették a nyilat; a feudális rendszer Napoleon ágyutüzében pusztult el, vagyis a lőpor hatásos kihasználásának idején. És láthatjuk, hogy a kapitalista termelő rendszer halálvergődése is összeesik egy uj fegyvernem, a légifegyvernek a kifejlődésével.

A TŐKÉS TERMELÉS

A hadieszközöknek ily szerepe egyben bizonyitja azt, hogy minden rendszer hivei csökönyösen ragaszkodnak a rendszer által nyujtott kiváltságaikhoz még akkor is, ha az a rendszer éppen a szerszámok fejlődése folytán már akadályozza a termelést. Ezzel az esettel álltunk szemben a két világháboru közé eső időben.

Igazán sajnálatos dolog, hogy a szerszámok fejlődésének történetét nem jegyezték fel. Az lesz az igazi történelem, amely a szerszámok fejlődését veszi alapul és nem a királyokat, hadvezéreket fogja dicsőiteni, hanem azokat, akik valamilyen uj szerszámot találtak ki, vagy javitottak a régieken, mert ezek gyakoroltak maradandó nagy hatást az utókorra. Lám Napoleont a müvelt világon mindenütt ismerik, könyvtárakat irtak győzelmeiről és bukásáról, ellenben az ugyancsak vele egykoru Hargreaves, Awkright és Jacquard neveit csak az ipartörténelem

iránt érdeklődő pár szakember ismeri, holott Napoleon minden tette ugyszólván eredménytelenül elenyészett, ellenben a felsorolt egyének által feltalált és kifejlesztett szövőgépek megvetették alapját a kapitalista termelési rendszernek és megváltoztatták az emberiség életmódját az egész civilizált világon.

A kéziszerszámok helyét a gépszerszámok első izben a szövőiparban foglalták el. Napoleon leverése után Anglia magához ragadta ezt az ipart és rövid idő alatt nagyon kifejlesztette. A szövőgépek az individuális vagy családi termelés helyébe a gyári termelést vezették be, ahol már nem részesedésre, hanem bérért dolgoztak a munkások. Ezzel megszületett a tőkés termelési rendszer.

A "megszületett" kifejezés itt valóban helyénvaló, mert a társadalmi rendszereket az emberek alkotják és megadják azoknak saját emberi tulajdonságaikat: születnek, gyermekkort élnek, kifejlődnek, megöregszenek és elhalnak. A kapitalizmust a szövőipar szülte meg. Miután ebben az iparban a nyersanyag leginkább gyapot és gyapju, a tőkéstermelés gyermekkorát **gyapot kapitalizmusnak** is nevezik. Abban az időkben csak Angliának volt számbavehető hajóraja, igy vetélytársak nélkül szállithatta a fölös szövetet a piacokra. Ezért a gyapot kapitalizmus békés természetü volt.

A szerszámok további fejlődése lehetővé tette a gyári termelést más iparokban is. A termelés sulypontja pedig bizonyos idő multán a szövőiparról átment az acéliparra. Ezen fejlődési folyamat ideje alatt azonban már számos tőkés csoport alakult ki, amelyek egymással versenyeztek és a piacokat katonai hatalommal igyekeztek maguknak biztositani. Ezt szükségessé tette az, hogy az acél árukat rendesen valamilyen koncesszióért vagy hosszabb lejáratu hitelre adták. Szóval nem fizettek értük azonnal vagy rövid idő multán mint a szövő árukért, hanem évek hosszu során át. Igy a piacot "biztositani" kellett, amit csak katonai erővel lehetett elérni. Ezért a férfikorát élő kapitalizmus, — az **acél kapitalizmus** — kardcsörtető lett,

harciassá vált és a kisebb-nagyobb háboruk egész sorát hivta életre.

A szerszámok fejlődése azonban még ezzel sem ért véget. A gépek egyre nagyobb, összetettebbek és költségesebbek lettek. Ennek megfelelőleg a munka is mindinkább megosztódott, de a termelt dolgok is mind komplikáltabbak lettek. Egy ilyen árucikk, — például az automobil, — számos gépszerszámnak a szülötte. Ezek nemcsak igen nagy értéket képviselnek, de mindinkább eltávolodtak a tulajdonostól. Amig a gyári ipar kezdetén a tulajdonos együtt dolgozott a munkásaival, vezette a gyárat, később már csak az iparvállalat pénzügyi részét intézte és az igazgatást is fogadott alkalmazottra bizta. A pénzügyi müveletek révén a tulajdonosok valóságos bankár jelleget vettek fel. Ezért a tőkés termelés ezen fázisát **bank kapitalizmus** néven is emlitik.

A bankárok azonban egyszer csak rájöttek, hogy profitjukat jóval megnagyobbithatják, ha verseny helyett megegyeznek. Igy jött létre a **kartel,** amely a vezető nagy iparokban végetvetett annak a versenyenk, amiről eddig azt tartották nemzetgazdászaink, hogy a fejlődés hajtóereje. Az első világháboru után a nagy iparvállalatok igazgatóságaiban ülő pénzfejedelmek az ilyen egyezségeket nemzetközi alapra helyezték. Ezt a korszakot tehát **kartel kapitalizmusnak** nevezhetjük. Ma már nyilvánosságra kerültek azon adatok, amelyek bizonyitják, hogy a német, angol, amerikai, francia és egyéb nagytőkések számos ilyen kartelt kötöttek. A német nagytőkések által kontrolált I. G. Farben vegyi céggel kartelben álltak a nagy angol, francia és amerikai hasonló vállalatok annak dacára, hogy ezen országok népei és kormányai ellenszenvvel viseltettek Hitler náci Németországával.

A kartelba tartozó nagykapitalistáknak nem kell háboru. Hiszen éppen azért egyeztek meg a termelésben és a szétosztásban, mert igy a profitjuk nagyobb és biztosabb lett. A kartel kapitalizmus már nem harcias, hanem

mint az aggastyán, nyugalomra vágyik, békés természetü, A kartel csak a békében arat és háborut legfeljebb csak azok ellen visel, illetőleg támogat, akik a kartelen kivül állnak, **akik veszélyeztetik a kartelt.**

Ez világosan mutatja, hogy a kartelok által uralt tőkés termelési rendszer már nem inditott háborut a piacokért. Éppen azért a jelen világháboru **nem imperialista háboru.** Hogy sokan annak nevezik, az egészen természetes, hiszen a folyó események elbirálása és megitélése igen nehéz, ellenben a száz év óta hangoztatott nézeteket könnyü ismételni és éppen azért nem véletlen, hogy még radikálisok is konzervativokká lesznek ily nézetek fentartásában. A több generáción át hangoztatott szólamokat egyesek még akkor is hangoztatják, amikor alapjuk már régen megszünt. Igy lesznek, akik imperialista háborukról fognak még akkor is beszélni, amikor az imperialista törekvések már régen feledésbe mentek.

IPARI PANGÁSOK.

A jelen világkatasztrófát tehát nem magyarázhatjuk meg a már elévült "imperialistá háboru a piacokért" szólammal. Itt megint csak a termelőeszközök fejlődésének a vizsgálatához kell folyamodnunk. A piacok jó részének iparositása, az ipartelepek számának nagy megnövekedése és mindenütt az ujabb még tökéletesebb gépek bevezetése a tőkés termelő rendszerben nem bőséghez, hanem nagy ipari pangáshoz vezetett. Mint már előbb kimutattuk, minél tökéletesebbek a termelőeszközök, a termelt javaknak annál kisebb része kerül vissza a munkássághoz, vagyis a fogyasztó tömegekhez. Ez természetes, hiszen éppen azért fejlesztik a gépeket, hogy a termelési költségeket leszállitsák. Ha a nyersanyag értékét állandónak vesszük, akkor a termelési költségek leszállitása csak a munkáért fizetett bér csökkentésével érhető el.

Ez nem jelenti azt, hogy a munkabér kisebb lesz. Sőt a legtöbbször a munkabér emelkedik. Azonban a javitott

gépekkel a munkás annyit termel, hogy a termelvény egysége kevesebbe kerül a munkáltatónak. Az Egyesült Államok munkaügyi minisztériuma 1939. óta egyes iparokban statisztikai adatokat gyüjt erre vonatkozólag. Ezen adatok szerint, — az 1929. évi termelést 100 százalékban véve — a munkás 1939-ben 118, 1940-ben 128 és 1941-ben 134 százalékot produkált az agrár felszerelési iparban. A kannázó iparban ilyen adatokat látunk: 1939-ben 145, 1940-ben 163 és 1941-ben 179 százalék. Az ujabb iparokban még nagyobb a fejlődés. A rayon (selyem utánzat) iparra a következő adatokat találjuk: 1939-ben 329, 1940-ben 374, 1941-ben 418 és 1942-ben 465 százalékot produkált a munkás ugyanazon idő alatt, de fejlettebb gépekkel dolgozva.

Ez utóbbi adat szerint a rayon iparban dolgozó munkás több mint négy és félszeresét készitette annak, amire 1929-ben képes volt. De a fizetése természetesen nem emelkedett ily arányban. Ennélfogva termelvényének is csak kisebb részét tudta visszavásárolni 1942-ben, mint 1929-ben, noha az órabére vagy heti keresete az utóbbi években esetleg magasabb is volt. Ez az egyes eset áll az egész munkásosztályra is. Ennek következtében kimondhatjuk, hogy a kapitalista termelési rendszerben minél tökéltesebbek a termelőeszközök, a termelt javaknak annál kisebb része jut a munkásságnak. Tehát a tőkés termelési rendszer törvénye, hogy a **termelőeszközök fejlődésével a munkástömegek fogyasztó képessége forditott arányban áll.**

A kapitalizmus ezen tulajdonságára már Marx rámutatott, habár akkor még nem lehetett ily tisztán látni, mint most. Marx lángeszüségét mi sem igazolja jobban, mint hogy már akkor észrevette, hogy a tőkés termelési rendszernek ez a jellegzetessége ipari pangáshoz vezet. Az ily ipari válságok időről-időre megismétlődnek, méghozzá mind sürübben, amit ugy fejeznek ki, hogy **gyorsuló ciklusban következnek.** Már előzőleg rámutattunk a szerszámok fejlődésének gyorsuló ütemére, ami tehát meg-

egyezik az ipari pangások **gyorsuló ciklusával.** Vagyis most már tisztán látjuk, **hogy a szerszámok fejlődésével az ipari pangások egyenes arányban állnak.** Ez azt jelenti, hogy minél fejlettebbek a termelőeszközök, annál gyorhabban követik egymást az ipari válságok a tőkés termelési rendszerben.

AZ OROSZ FORRADALOM.

Az első világháboru után is rövidesen jelentkeztek az ipari válságok. Tulajdonképpen nem kellene többes számban beszélni, mert valóban egy ipari válság volt, amely kiterjedt az összes tőkés országokra, habár nem ugyanazon időben vette kezdetét mindenütt és helyenként az intenzitás különböző fokát érte el. A termelőeszközök fejlődése nemcsak a termelést tette gyorsabbá, hanem egyben magukat a termelőket is mind szélesebb rétegekben utalta egymásra. Igy például az automobil elkészitéséhez nemcsak számos nagyon komplikált gép kell, de mindenféle anyagok, amelyeket a világ minden tájékáról hordanak össze. Vagyis a **szerszámok fejlődésével egyenes arányban halad az embereknek egymásra való utaltsága is.**

Ezért a modern iparokban sok ezer mérföld távolban is megérzik, ha valahol a termelésben zavar támad. Ezen szoros kapcsolat folytán az ipari pangás is elérte csaknem az összes ipari államokat.

Az élet a tőkés országokban bizonytalanná vált. Mindenütt nagy munkanélküli tömegek járták az uccákat napi eledelük után hajhászva. Éhinség támadt gazdagság közepette. És mint valaha Rómában a plebeusok, ugy most ezen munkanélküli tömegek is lázongtak és rendszerváltozásokat követeltek. Valami olyan változást, ami biztonságot hozna az életükbe. Tették ezt annál is inkább, mert egy ország már példát nyujtott a nagy társadalmi rendszer változásra.

Az első világháboru hozott egy előre nem látott eredményt is, — az orosz forradalmat. A győztes orosz forra-

dalom a világ egyhatodán megszüntette a tőkés termelési rendszert. Vannak, akik ennek a forradalomnak nem tulajdonitanak nagy fontosságot, mert az iparok irányitása még ott sem a munkásság, hanem az erre a célra kialakult bürokrata osztály kezébe került. Nem kivánunk e helyen ezen kérdés fölött vitatkozni. Itt inkább csak arra fogunk rámutatni, hogy az ilyen egyének nem látják az orosz forradalom igazi lényegét. Szerintünk az orosz forradalom ugyanazt a fontos munkát végezte a társadalmi rendszerek terén, mint a reformáció a vallások mezején. A reformáció megtörte a katholikus egyház óriási hatalmát, utat nyitott a szabadabb gondolkodásnak.

Éppen igy az orosz forradalom is bebizonyitotta, megmutatta, hogy véget lehet vetni a magántulajdonra épitett termelési rendszernek, amit a nagy néptömegek eddig teljesen hihetetlennek tartottak. Az orosz forradalom legnagyobb érdeme tehát abban áll, **hogy megtörte a tőkés termelő rendszerbe vetett végtelen erős hitet.** A világ munkásai most már láthatták, hogy nem a végzettől, nem valami "istentől" származó erő adta a termelőeszközöket a kisszámu kiváltságos osztály tulajdonába, akik ezen tulajdonjogra támaszkodva zár alatt tartották a szerszámokat és csak akkor engedték meg a munkásoknak, hogy azokkal javakat termeljenek, ha profitra volt kilátásuk, tekintet nélkül, hogy milyen nagy szükség volt az ily javakra. **Az orosz forradalom igazi lényege és legnagyobb érdeme tehát az, hogy felszabaditotta a termelőeszközöket.**

A termelőeszközök felszabaditása nemcsak azt jelenti, hogy a dolgozók megtermelhetik szükségleteiket, de azt is, hogy a szerszámok volt tulajdonosai elvesztik kiváltságaikat, létalapjukat. Ezért láttuk, hogy a tőkés rendszer hivei és bérencei olyan ádáz gyalázó hadjáratot indítottak az orosz forradalom és az uj orosz rendszer ellen, amihez foghatót a történelem nem mutat fel. Mint valaha az eretnekekre, ugy üvöltöttek a "bolshevizmus" név alá foglalt uj rendszer ellen. Sőt még a katonai beavatkozástól sem riadtak vissza. Az orosz forradalom azonban mind-

ezek dacára győzött és megtartotta a termelőeszközök szabadságát. Ennek következtében két évtized alatt az ipari fejlődés hihetetlen magas fokát érték el. A cári korruptság, a négyéves világháboru és a kétéves forradalmi háboru által teljesen kipusztított országban, kevés ipari tudással, csupán a termelőeszközök felszabaditása révén a termelés terén két évtized alatt századok mulasztását pótolták helyre.

A termelőeszközök felszabaditása lehetővé tette a tőkés termelési rendszerben uralkodó zür-zavar (anarchia) kiküszöbölését és helyébe a tudományos, vagy tervezett **gazdálkodás** bevezetését. Ezt fejezték ki az ugynevezett "ötéves tervek", amelyek segélyével megvetették a mai fejlett orosz ipar alapjait. A legfontosabb eredmény azonban az volt, hogy a **munkanélküliséget teljesen kiküszöbölték.** Ezzel gyakorlatilag bizonyitották, hogy az annyira rettegett ipari válságokat a termelőeszközök zár alatt tartása, vagyis magántulajdonban lételük okozza. Gyakorlati bizonyitékot nyertünk arról, amit Max kimutatott, hogy az ipari pangások a tőkés termelési rendszerben elkerülhetetlenek, mert azok ezen rendszerben, a **szerszámok magántulajdon jogán nyugszanak.**

Az orosz forradalmat párhuzamba állithatjuk a csillagászat terén történt nagy változással. Az emberek évezredekig azt tartották, hogy a világegyetem központja a Föld és körülötte forognak a Nap, a Hold és a csillagok. A tizenhatodik században Copernikus rájött, hogy a Föld és bolygók forognak a Nap körül. Megalkotta a naprendszerre vonatkozó elméletét, amit kétszáz évvel később Gallilei, Kepler és Newton bizonyitottak be. Azonban harmadfélszáz éven át bebörtönözték, kinozták és elevenen elégették azokat, akik Copernikus rendszerét tanitani merték, amit azonban minden üldözés dacára is ma már mindenütt elfogadtak és tanitják. Éppen igy Marx csak rámutatott az ipari válságok okaira, Lenin és társai pedig **gyakorlatilag bizonyitották** a termelőeszközök felszabaditásával.

IPARI FEUDALIZMUS

Az első világháboru utáni ipari válságok előbb az európai kontinens nagyobb országaiban jelentkeztek. Ugy Olasz, mint Németországban nagy nyomor és ennek következtében nagymérvü elégedetlenség támadt. A munkás és középosztályból kikerült éhező tömegek lázongtak. Egy részük az orosz példa utánzását követelte. Ilyen válságos időkben a demagógok és kalandorok könnyen felszinre vetődnek. Ilyen krizis-kalandor került hatalomra előbb Olaszországban, majd később Németországban is.

Mindkettő zavaros elméletekbe burkolt igéretekkel jelentkezett. Mindkettő a nemzeti sovinizmusra támaszkodva a gyülöletet élesztette. A már felkavart gyülöletet mindkettő "bünbakok" ellen irányitotta, akiket a nyomorért, a zavarokért és minden bajokért okoltak. Mindkettő erőszakszervezetet alakitott. És végre mindkettő ezen erőszakszervezetek segélyével, terrorisztikus módszerekkel, magához ragadta a hatalmat.

Az erőszakszervezetek felszerelésére mindkét kalandornak pénzre volt szüksége. Ezért mindkettő bünbakul elsősorban is a tőkés termelési rendszert fenyegető bolsevizmust jelölte ki, hogy megnyerjék a nagytőkések támogatását, ami sikerült is nekik. Mindkét kalandort a nagytőkések finanszirozták, mert bennük a feltörekvő munkásosztály elleni szövetségesüket látták. De nemcsak a saját hanem a külföld nagytőkései is szimpatizáltak velük és közvetve segitségükre voltak, mert mint előbb is mondottuk, a kartel kapitalizmust nem a piacokért folyó háboru, hanem csak a kartelt veszélyeztető orosz rendszer, avagy a mind nagyobb hatalomra szerttevő munkásmozgalmak elleni küzdelmek érdeklik.

A ma már nyilvánosságra került adatok mutatják, hogy ezen kalandor szervezeteket nemcsak a hatalmukat féltő egyes tőkések támogatják, hanem számos intézményük szervezetten segitette azokat és ebben vezető szerepet vittek a kartellokat uraló nagy tőkések.

Az olasz fasizta mozgalomnak az első segitséget a Turin városban székelő "Lega Industriale" nyujtotta, amelyhez itt nagyon hasonló alakulatok a számos "Associated Industries" (Iparok Szövetsége). A helyi ipari szövetségek után az olasz "Confederazionne General dell' Industria" is felkarolta a fasizta mozgalmat. Ennek a szervezetnek az amerikai gyárosok országos szövetsége "National Association of Manufacturers" felel meg, amely jelenleg központi irányitást ád az amerikai reakciónak és fasizta irányzatnak.

A nagyobb tőkés szervezeteket követték a kisebbek is és midőn 1923-ban Mussolini magához ragadta a hatalmat, a gyárosok szövetségének lapja eldicsekedett azzal, hogy ennek a szövetségnek nagy része volt a "rend visszaállitásában", ami alatt természetesen a kalandor csoport hatalomrajutását értették. Hogy mennyire kalandor mozgalom volt mutatja, hogy az érdekelt fasizta vezetők hamarosan nagy vagyonokra tettek szert. Ezek között első helyen szerepeltek C. Volpi, Arnaldo Mussolini, M. Ciano, Balbo, Beneduce és más később nagy szerepet játszó fasizta vezérek, vagy közvetlen rokonaik. Ugyanez az eset ismétlődött meg Németországban is és semmi kétség, hogy Japánban is ugyanilyen állapotok uralkodnak azzal a különbséggel, hogy ott maga az uralkodó a legnagyobb kizsákmányoló és elvégzi mindazt, amit Európában a kalandor fasizta vezérekre maradt. Megbizható adatok szerint Hirohito japán császár 3,800,000 hold földnek a birtokosa, amely területen számos város és ipartelep van és a teljes vagyona meghaladja a billió yent, ami békeidőben fél billió dollárnak felelt meg. Az uralkodó házon kivül a japán gazdasági rendszert négy család — Mitsubi, Misubishi, Sumitomo és Yasuda családok irányitják. Ezeknek a gazdasági érdeke kivánta meg Japánnak a tengelyhatalmakhoz való csatlakozását. Ez magyarázza meg azt is, hogy miért alakitották meg a kartellt fenyegető bolshevizmus elleni szövetséget.

Ennek megfelelőleg, miután a Szovjet Uniont katonailag nem tudták leverni, igyekeztek körülzárni ellenséges

országok gyürüjével, aminek "Cordon sanitaire" nevet adtak. A kartell kapitalizmus uralmának és filozófiájának gyakorlati kifejezése volt a hirhedt "müncheni paktumhoz" vezető "appeasement" (kielégitő) politika is, amit nem lehet egyes egyének szentimentális érzelmeivel kimagyaráznunk.

A müncheni paktum után Hitler elfoglalta Csehszlovákiát. De sem ez az ország, sem pedig a már előbb bekebelezett Ausztria nem nevezhetők piacnak, mert mindkét országnak olyan fejlett ipara volt, hogy a termelt javak jórészét külföldre szállitották. Igy tehát mint piac egyik sem érte volna meg az elfoglalásukkal járó nagy kockázatot. Ugyanezt mondhatjuk a németek által megszállt többi országokra is. Igy ezt a véres küzdelmet még a nácik részéről sem magyarázhatjuk meg a régi "imperiaista háboru" kifejezéssel.

A krizisek szülte kalandorok természetesen titokban tartották a pénzfejedelmekkel való összeköttetéseiket. Sőt éppen ellenkezőleg, a nagy tömegeknek nemzeti szinnel bevont szélsőségi "szocialista" frázisokat dobtak, amelyekkel az éhező, már türelmének fogytára jutott tömegek között könnyen tudtak követőket szerezni. És minél nagyobb tömeghez és hatalomhoz jutottak, annál nagyobb erőszakszervezetre volt szükségük.

Az ily terrorcsapatok hüségét azonban csak az állandó adományokkal, kiváltságokkal lehet biztositani. Ezt a célt szolgálta Hitler fanatikus antiszemitizmusa is, mert a zsidók vagyonait prédául dobhatta hadnagyainak. És mikor már ez is kevésnek bizonyult, — mert a pribékek mindig többet és többet követelnek, — lefoglalták az ország összes iparait, kereskedelmét és pénzintézeteit, amelyeken ugy osztozkodtak meg, mint hajdanában a feudális lordok az ellenségtől elfoglalt földterületeken. Ezért nevezhetjük az ilyen rendszert **ipari feudalizmusnak.**

Az ipari feudalizmus legtisztább formáját Németországban érte el. Köztudomásu, hogy a názi párt minden

ismertebb vezére az iparvállalatok vagy pénzintézetek direktorságába került és a a hiresebb tábornokok mindegyike többszörös milliomos lett.

A történelmi materializmus elmélete szerint az emberek gondolkodását gazdasági helyzetük irányitja. Ezt tisztán láthatjuk a názi rendszer "felsőbbrendü fajok" filozófiájában is. A názik szerint a német nép a többi népfajoknál magasabb rendü, ezért hivatva van az uralkodásra. Vagyis **erkölcsi alapot, jogot** eszeltek ki az uralkodásukra. Ime igy épül az ideológiai nézet a gazdasági érdekeknek megfelelőleg.

A felsőbbrendü faji elmélet aztán nagyszerüen fedi az ipari feudalizmus alapját. Sőt már azt is kitervezték, hogyan vihetik át a gyakorlatba. Készen álltak, hogy az elfoglalt területeket visszaszoritják az agrár állapotba. Az ipari termelés a felsőbb faji, vagyis a németek tulajdona marad. Arra számitottak, hogy a mai kifejlesztett fegyverekkel a jól felszerelt német hadsereg akár az egész világot leigázva tudja tartani. Mert a fegyverek hatásképessége is arányosan fejlődött a többi szerszámokkal. Ugy tervezték, hogy ha egyszer **villámgyors csapással** (blitzkrieg) lefegyverezhetik a többi népeket, akkor a felsőbbrendü faji elméletnek érvényt szerezhetnek és megalkotják a názi "Uj világrendet".

Ebben az "Uj világrendben" a legfelsőbb rend az erőszakszervezet, amelynek ipari munkát végez a "felsőbbrendü" német nép és ezeket ellátják az agrár viszonyokba visszakényszeritett "szolga" népek. A názi uj világrend tehát teljesen ellenkezik a társadalmi fejlődéssel, mert a már ipari fejlődést elért területekből ismét piacokat akar csinálni. Igy az ipari feudalizmus ellentétben áll a termelőeszközök fejlődésével és minden terror dacára is csak nagyon rövid életü lehetne.

Az ilyen rendszer természetesen megkivánja a háborut, a terrort. Az ipari pangást csak a háborus pusztitással tudja elkerülni. A háborus termelés mindenkinek ad

munkát, sőt munkáshiány áll be. Ennek megfelelőleg a názi filozófusik már azt is hangoztatták — különösen amig mindig csak győztek, — hogy az ember élete örökös harc. Harc a természet és harc egymás ellen. Igy az emberiség természetes állapota nem a béke, hanem **az állandó háboru.** Szerintük a békés állapot ellenkezik az emberi természettel. Ime igy simul a filozófia a gazdasági érdekhez.

KORLÁTOLT KAPITALIZMUS.

Csakhogy az ilyen tulfeszitett állapot, — különösen ha nagy veszteségek is mutatkoznak, — nem állhat fenn sokáig. Igy a názi filozófia dacára is egyszer csak vége lesz ennek a háborunak is. És ezzel megint eljutunk a nagy kérdéshez: de mi lesz a háboru után? Megismétlődik-e a mult? A békekötés után ujra megindul a készülődés a még nagyobb világkatasztrófára? Avagy találnak valami módot annak elkerülésére?

És minél közelebb jutunk a háboru végéhez, annál többet foglalkoznak ezzel a kérdéssel ugy Angliában, mint az Egyesült Államokban. Az ily irányu tanácskozásokban nagyszámmal vesznek részt nemcsak magánosok és privát intézmények, de az ily célból hivatalosan kinevezett bizottságok is. Az eddigi jelentésekből azt látjuk, hogy minden erejükkel a jelenlegi, az az a tőkés termelési rendszer fentartására törekszenek. A "Privát Enterprise" név alá rejtett magántulajdonon alapuló termelést akarják biztositani a háboru utáni időkre is.

Az egyetlen baj az, hogy az ipari pangás mint valami rémszörny leskelődik a háttérben. Ez a rém már megmutatta, hogy mire képes. Mindazonáltal a rendszer tulságosan kapzsi hivei igen erős nyomást gyakorolnak a tervezgetőkre, mintha a két háboru közti időszakot teljesen elfelejtették volna. A "private enterprise" tulajdonosok semmit sem akarnak feladni kiváltságaikból. Sőt, elvakultságukban hatalmuk és kiváltságaik további kiterjesztését követelik. Az Egyesült Államokban ujra kezükbe akarják

keriteni a korlátlan állami hatalmat, hogy annak segélyével a kizsákmányolást is zabolátlanná tegyék, mint volt az első világháborut megelőzőleg.

Azonban az ilyen tulmagas fokra csigázott kizsákmányolás reakciója a munkások nagymérvü elégedetlensége és lázongása. Igy láttuk ezt a Hoover adminisztráció idején. Ennek a forradami hangulatnak a lecsapolására vállalkozott a Roosevelt által képviselt "New Deal" adminisztráció, amely erre a célra igénybe vette az ország legkiválóbb politikusait, tudósait és nemzetgazdászait, akiket együttesen a "Brain Trust" néven emlitettek.

Kitünt akkor, hogy a nemzetgazdászat és hasonló ismeretek még ma is annyira kezdetlegesek, hogy jórészük valóságos áltudomány. Ezen a téren is szükséges volna olyan tisztitó munka, mint Marx végzett a szocializmus mezején, amikor az utópizmust elválasztotta az igazi tudománytól. Nemzetgazdászaink még ma is alkémiához hasonló kezdetleges, tudományos alapot nélkülöző elméleteket hirdetnek és semmi haladást sem tettek az évszázaddal ezelőtti nemzetgazdászatban, amit Marx már akkor "durva" (vulgar) gazdaságtannak nevezett.

Csak igy tudjuk megérteni, hogy a mindenféle doktori titulussal biró "tudósok" olyan ajánlatokkal álltak elő, amiken nemcsak most, egy évtized multán, de a gondos megfigyelők már akkor is mosolyogtak. Jól emlékezhetünk rá, hogy az ipari pangások idején a "Brain Trust" azt ajánlotta, hogy el kell pusztitani a már megtermelt javak egy részét és akkor minden jó lesz, akkor majd mindenkinek ki lehet elégiteni szükségletét. És a legérdekesebb, hogy az ilyen kézzelfogható őrültségnek érvényt is tudtak szerezni, az élelmiszerek meg egyébb javak nagy tömegét valóban megsemmisitették, noha millióknak igen nagy szükségük lett volna azokra.

Ennek a tanácsnak szégyenteljes volta hamarosan kiderült. "Tudósaink" azonban nem adták be a derekukat. Ragaszkodtak az ilyen alaptalan kisérletekhez, akárcsak

az alkémisták az aranycsinálás misztikus próbálgatásaikhoz. Az első kudarc után azzal a tanáccsal álltak elő, hogy hagyjuk meg a kész javakat, de ne termeljünk addig, amig a fölösleget fel nem használjuk. Másszóval azt hirdették, hogy gazdagok leszünk, ha keveset termelünk. És hihetetlen bár, de ennek a fura elméletnek is érvényt szereztek a gyakorlatban. Az állammal óriási összegeket fizettettek a nagy farmeroknak, farmterületeket biró pénzintézeteknek és iparfejedelmeknek azért, hogy ne termeljenek.

Ha a mai termelési rendszer lényegére gondolunk, arra, amit ujból meg ujból kell hangoztatnunk, hogy a munkásság a termelt javaknak csak egy részét tudja visszavásárolni és felhasználni, akkor világosan láthatjuk, hogy a "Brain Trust" ajánlatai **nem is vezethettek** eredményre, mert nem növelték a nagy néptömegek fogyasztó képességét.

A kudarcok után a New Deal adminisztráció eljutott ezen igazság felismeréséhez. Ekkor kezdték meg azon intézkedéseket, amelyeknek célja a munkástömegek fogyasztó képességének emelése. Ilyenek a "Social Security" és egyéb munkásjóléti intézkedések. Ide kell számitani a szervezkedést biztositó, a minimális béreket és maximális munkaidőt megszabó és egyéb munkásjóléti törvényeket, amelyeknek lényege a **kizsákmányolás fokának a korlátozása.** Éppen azért az ilyen rendszert **korlátolt kapitalizmusnak** nevezhetjük.

A korlátolt kapitalizmusban a termelőeszközök még mindig magántulajdonban, vagyis zár alatt vannak. A cél csupán az ipari pangás elkerülése, vagy letompitása a tömegek fogyasztó képességének emelésével. A profitjukat féltő munkáltató osztályt természetesen megijesztette ez a korlátozás. És miután gazdasági hatalmuknál fogva kezükben van a propaganda minden eszköze, amelyet ha kell a nekik nem tetsző, a nekik vakon nem engedelmeskedő államhatalom ellen fordulhatnak, akcióba léptek. Ennek az

akciónak az eredménye az amerikai tőkéseknek a New Deal adminisztráció elleni harca, aminek most tanui vagyunk.

A második világháboru kitörése megakadályozta a korlátolt kapitalizmus sikerének vagy kudarcának a kimutatását. A háborus szükséglet végetvetett nemcsak az ipari pangásnak, hanem ugyszólván máról-holnapra munkáshiányt teremtett. A háborus profit megnyitotta a termelőeszközök zárait, igy a gyakorlat nem mutathatta ki, hogy a korlátozás pár év alatt mit eredményezett volna.

FORRADALMI HANGULAT LECSAPOLÁSA

De mint mindennek, — jónak, rossznak egyaránt, — ugy ennek a háborunak is egyszer csak a végéhez jutunk és minél jobban közeledik az a nap, annál nagyobb számmal halljuk a háboru utáni időkre ajánlott terveket, amelyek igen nagy változást mutatnak. De az egész világra kiterjedő háborus termelésnek a békés viszonyokhoz való átformálása valóban óriási problémát nyujt. A háboru utáni tervek száz és száz kérdést ölelnek fel. A legfőbb kérdés természetesen az, hogy milyen módon, vagyis milyen rendszerben fogják termelni az élethez szükséges javakat?

Azonban ezzel a főkérdéssel szorosan kapcsolatban állnak az alsóbbrendü problémák is, amelyeknek összessége befolyásolja magát a főkérdést. Ilyen problémák például, hogy miként tudnak munkát biztositani a hadiszolgálatból hazatérő katonáknak és a hadianyagokat gyártó munkásoknak? A leszerelés napjai sok száz millió embernek adják fel ezt a kérdést: "És most mit fogok csinálni?"

De a gazdasági kérdéseken kivül a politikai problémák nagy tömege is megoldásra vár. A politikai problémák természetesen igazodni fognak a gazdasági viszonyok után. Azonban a "postwar planning" név alá fogott ajánlatok jórésze az ily kérdésekkel foglalkozik abban a hiszemben, hogy a termelési rendszerben nem áll be lényeges

változás és igy a régi rendszernek megfelelő politikát tartják a legfontosabbaknak. Ezek jó része össze van kötve az évszázadokon át felépitett nemzeti sovinizmussal, nemzeti dicsőséggel és a nagy néptömegek előtt sokkal népszerübb kérdések, mint a lényegesebb gazdasági problémák.

Ezen politikai kérdések lényegét az országhatárok megszabása képezi. Az átlagos ember előtt még ma is az a legfontosabb, hogy ennek vagy annak az országnak a határa hol lesz a háboru után? Abban a tudatban élnek, hogy a háboru után éppen ugy, mint a multban, az országhatárok jogot adnak egy kis számu csoportnak a határokon belüli népesség gazdasági kizsákmányolására. Éppen ezért az országhatárok fölötti marakodás veszedelme felboritással fenyegeti a legtöbb háboru utáni tervet.

Az a kis csoport, amelynek az országhatárok kizsákmányoló jogot biztositanak, a propaganda minden eszközének birtokában kiélesitik a nemzeti kérdéseket. Nem hajlandók feladni azt az állami hatalmat, ami a kiváltságos jogaikat biztositotta. Mert az állam, amely eredetileg azért alakult, hogy egyrészről védelmet nyujtson az államban egyesült tömegeknek a kivülről jövő támadások ellen, másrészről pedig a határokon belül védje a tömeget azon egyének ellen, akik testi erejük, ravaszságuk vagy ügyességük folytán a tömeg fölé emelkedtek és elnyomók, kizsákmányolók akartak lenni. A hosszu történelmi fejlődés folyamat alatt azonban ez a határokon belüli állami hatalom átalakult eredeti rendeltetésének éppen az ellenkezőjévé és ma elnyomó fegyver a kizsákmányolók szolgálatában a tömegek ellen.

Vannak, akik azt tartják, hogy az állam hatalmát vissza lehet adni régi rendeltetésének, — vagyis a tömegek védelmét szolgálhatja a gazdasági termelés gyökeres megváltoztatása nélkül is. Lényegében ezt mondotta Wallace alelnök azzal, hogy a világháboruval egyetemben a "század emberének" a küzdelme is folyik. Vele együtt az összes liberálisok ugy látják, hogy a háboru eredményeképen a népjogok kiterjesztéséhez kell jutnunk, — vagyis

az állami hatalom nagyobb védelmet nyujtson a kizsákmányoltaknak. Miután a régi termelési rendszert továbbra is meg akarják tartani, valójában tehát azt ajánlják, hogy az állami hatalom védje a kizsákmányolást, de egyben oltalmat is adjon ellene. Egészen olyan, mintha a kocsiba előlről és hátulról is lovat fognánk és hajtanánk azokat teljesen ellenkező irányokba.

Ezt az elgondolást tükrözik vissza ugy az angol, mint az amerikai háboru utáni "hivatalos tervek", amelyeket az ily célból hivatalosan kijelölt bizottságok állitottak öszsze. Az angol tervezet a "Beveridge plan", az amerikai pedig a "Bölcsőtől a sirig" név alatt ismeretesek. A termelést egyik sem érinti. Mindkettő csak kiszélesiti a jelenlegi társadalmi biztositási rendszereket. Mindkettőnek a célja a munkanélküliek, a betegek és a munkából már kiöregedettek állami segélyzése, illetőleg állami biztositása, amelyért az illetők megfizetnek azon idő alatt, amig dolgoznak.

Mindkét tervezetnek a végcélja tehát nem egyéb, mint alamizsna dobás utjáni segélyzése a valamilyen oknál fogva munkából kiesett és koldusbotra jutott munkásoknak. Felismerték, hogy ezzel a módszerrel bizonyos mértékben és bizonyos ideig elejét vehetik a lázongásoknak. Éppen azért tudományos nyelven szólva ezt a módszert a nyomorgó munkásság forradalmi hangulata lecsapolásának mondják.

Mindkét tervezetnek hibája az, hogy feltételezi a régi termelési rendszernek további zavartalan menetét és mindkettő hatálytalanná válik, ha a termelésben hosszu szünet áll be. Az ily tervek szerzői beismerik, hogy az ipari válságok problémáját nem oldották meg és nagy krizisek esetén ezen társadalmi segélyzések nem folytathatók. Olyan zárlat ez az ily terveken, mint bizonyos biztositási kötvényeknél az a kikötés, hogy a földrengési károkat, vagy nagy járványok halálozási biztositásait nem fizetik.

A liberális csoporttal szemben a kizsákmányolást élvezők az állami hatalom teljes birtoklását követelik. Itt,

az Egyesült Államokban a National Association of Manufacturers (Gyárosok országos szövetsége) és a National Chamber of Commerce (Országos kereskedelmi kamara) egyesitik azokat, akiknek gazdasági jogait az állami társadalmi biztositások bizonyos mértékben korlátozzák és megnyirbálják.

Ezek szerint a háboru utáni legfontosabb probléma a "Private enterprise", — a privát termelés — további fentartása, amit ugy vélnek elérni, ha az állam nem avatkozik be a termelésbe, hanem szabad kezet enged nekik. Tekintettel arra, hogy a termelőeszközök birtokaikban vannak, a nem beavatkozás mellett szigoruan követelik, hogy **az állam minden erejével védje ezen termelőeszközökhöz való jogaikat.** A munkásság természetesen termelőeszközök hijján teljesen ki van szolgáltatva a tulajdonosok kénye-kedvének. Igy tehát a legdurvább hazugság az, hogy az állam látszólagos semlegessége valóban semlegességet jelent, amennyiben mindig az adott fennálló állapotokat védi.

Ez a csoport azt állitja és hirdeti az ugyancsak a tulajdonát képező sajtóban, a rádión, a mozgóképszinházakban, a templomokban és az iskolákban, hogy a magán kezdeményezéssel és a "Private enterprise" fentartása mellett legkönnyebben át lehet menni a háborus viszonyokból a békés termelésre. Csupán azt kötik ki, hogy az államnak kötelessége megteremteni az ehhez kedvező "atmoszférát". Az ajánlatok tüzetesebb olvasása után aztán rájövünk, hogy ez az "atmoszféra" nem levegőből áll, hanem sok, sok millió vagy billió dollárból. A háborus profittól elvakult kizsákmányolók azt követelik, hogy akár kedvező adózással, akár pedig direkt kölcsönök vagy adományokkal lehetővé kell tenni nekik, hogy háborus ipartelepeiket átalakithassák a békés termelésre nem a saját, hanem állami, tehát a közköltségen.

Vagyis amig a legélesebben harcolnak a munkásság részére adott állami védelem ellen, addig még az ilyen közvetlen támogatást is követelik a saját maguk számára. Ez mutatja, hogy a kizsákmányoló osztály a határokon belüli

állami hatalmat teljesen uralni igyekszik. És ez alól nincs kivétel. Ez megmagyarázza, hogy miért olyan fontos kérdés sokak előtt az országhatárok problémája és miért adnak annak oly nagy teret a propaganda minden eszközének segitségével.

Pontosan ebbe a kategóriába számithatjuk a nemzeti kisebbségek, a vallási és a faji problémákat is. A nemzetiségi kisebbség csak azért probléma, mert az országhatárokon belül a kizsákmányolási jogot a többségi nemzetiségből kivált kizsákmányoló csoport gyakorolja. És ezen kizsákmányoló jognak a további fentartását célozzák a vallási és a faji tagozódás kiélesitései is. A kizsákmányoltaknak valójában mindegy, hogy a kizsákmányolók mily nemzetiségüek, mily vallásuak avagy mily szinü bőrt örököltek szüleiktől.

A kizsákmányoló csoport legfőbb érve az, hogy a társadalmi jogok kiterjesztése, vagyis a kizsákmányolás hatásfokának a korlátozása a demokrata országokból is totalitár államokat csinál, mert ezekben is az állami hatalom beavatkozik a termelésbe éppen ugy, mint a fasizta államokban. Az az érv éppen ugy hangzik, mint akik azt hirdetik, hogy a fegyver csak ártalmas lehet, akár támadásra, akár védelemre használják is. A gyengébb emberek azonban nem igen hisznek az ily érvelésben és az erősebbek ellen fegyverrel védekeznek.

Mint láttuk ezen tervek egyike sem hirdeti a termelőeszközök felszabaditását. A munkásság tehát megint csak egy részét kapja vissza termelvényének. Ez a rész kisebb és kisebb lesz, amint a szerszámok tovább fejlődnek. Igy a korlátolt kapitalizmusban a szerszámok fejlődése versenyre kel a korlátozás fokával. Amint a fejlődés foka eléri és tulhaladja a korlátozás fokát, **megint csak beáll az ipari pangás.** Ezt a tervezők is jól látják és maga Beveridge is beismerte, hogy az általa ajánlott terv nem küszöböli ki az ipari pangásokat. Igy a korlátolt kapitalizmust, mint a társadalmi bajok végleges megoldásának tervét, el kell ejtenünk.

De azért az az uj társadalmi rendszer, amelyben nem lesznek ipari pangások, be fog következni, mert a termelőeszközök fejlődése meg fogja valósitani. Erről azonban nem beszélnek a Brain Trust tagjai, még kevésbé a magánvállalatok szolgálatában álló állitólagos "tudósok". Sőt éppen ellenkezőleg, mint a bélpoklostól, ugy rettegnek attól a gondolattól, hogy a termelésből ki lehet küszöbölni a profitot, hogy elkövetkezhetik az ideje annak is, hogy a dolgozók visszakapják és felhasználják az általuk termelt összes javakat. Az ilyen társadalmi rendszer természetesen végét jelenti az annyira védelmezett "privat enterprise"-nak, amelyet eddig az egekig magasztaltak nemcsak a tulajdonosaik, de azok is, akik elhullajtott morzsáin élnek. A történelmi materializmus elméletéhez hiven az ily emberek az uj rendszert rossznak, kárhozatosnak tartják és mindent elkövetnek megakadályozására.

Viszont ugyancsak a történelmi materiálizmus elmélete szerint az ilyen rendszernek is csak azok lehetnek hivei, csak azok valósithatják meg, akiknek abból hasznuk lesz, tehát a **munkások.** A munkásosztályra vár az uj társadalmi rendszer, az uj termelési forma megteremtése.

Ez a gondolat sem uj, hiszen Marx, Engels és társaik már évtizedekkel ezelőtt rámutattak erre, mikor kimondották, hogy a **munkásosztály történelmi hivatása az uj társadalmi rendszer megalkotása.** Marx és társai jól látták hogy a következő termelési rendszerben a munkásosztály tulajdonába kerülnek a termelőeszközök. A munkásosztály fogja tehát irányitani a termelést a mai kis számu munkáltatók helyett. Vagyis az iparok irányitása kiszélesedik, a mai tulajdonosok önkényes rendelkezési jogait munkások által demokratikus módon választott tisztviselők fogják átvenni és gyakorolni. Igy az iparok irányitása is demokratikus formát ölt. Azért az ilyen termelési rendszert **Ipari Demokrácia** névvel jelöljük.

Marx szerint a munkásosztály történelmi hivatása az uj társadalmi rendszer megalkotása a termelőeszközök átvétele utján. Azonban ezen eszközök akkor még nem vol-

tak annyira kifejlődve, hogy tisztán mutatták volna, miként lehet átvenni a termelést, miként tölheti be a munkásosztály történelmi hivatását. De akadtak éleslátásu egyének, akik négy évtizeddel ezelőtt már nemcsak azt látták, hogy a termelésből a profitot csak ugy lehet kiküszöbölni, ha a munkásság átveszi a termelés irányitását, de azt is, hogy miként lehet ezt a **gyakorlatban megvalósitani.**

Az 1905-ben alakult Industrial Workers of the World szervezet legnagyobb érdeme abban áll, hogy rámutatott miként veheti át a termelést maga a munkásság, igy a Marx által kijelölt utat egy lépéssel tovább vitte.

Az Industrial Workers of the World megalakitói rámutattak, hogy az Ipari Demokráciában, ahol nem a profitért, hanem használatra termelnek, csak a társadalmilag hasznos munkának van helye. Csak aki ilyen hasznos munkát végez nyerhet munkája ellenértéke gyanánt részesedést az összesség által termelt javakból. Viszont, aki ilyen hasznos munkát végez, az megtalálja helyét a központositott tervezett gazdaságra alapitott ipari szervezetek valamelyikében.

Az Ipari Demokráciában a politikai szabadságnál nagyobb szerepe jut az ipari, vagyis **gazdasági szabadságnak.** Az ilyen társadalomban a jelenlegi politikai törvényhozók helyére a tervezett gazdaságot intéző ipari szervezetek képviselői kerülnek. Ezek azonban nem azon tanakodnak, hogy egyik vagy másik földrajzi terület milyen előnyöket nyerjen; hogy ez vagy az az osztály miképpen nyomhatja el és zsákmányolhatja ki a többi osztályokat, stb. — mint ahogy a mai törvényhozó testületek csinálják.

Az **Ipari Demokráciában** az ipari szervezeteket képviselő testületek rendeltetése oly kérdések megoldása, hogy a lakósságnak mennyi élelemre, hajlékra, ruházatra, nevelésre, szórakozásra, stb. van szüksége és hogy ezen javakat miként lehet a legnagyobb bőséggel a leggazdaságosabb uton előállitani? Ez a lényeges különbség az Ipari Demokrácia és a jelenlegi politikai állam között. Az ipari demokráciában a közszükségleti funkciókat a közszolgála-

ti alkalmazottak ipari szervezete látja el. Igy a "politika", — amely a hosszu fejlődési folyamat alatt az önzetlen közszolgálatból a pusztán csak egyéni, vagy osztályérdekeket szolgáló alávalóság és korruptság szimbolumává lett, történelmi emlékké sülyed. Országhatárok fölötti marakodások, nemzetiségi intrikák, álhazafiságot ápoló nemzeti sovinizmus, kiváltságos csoportok érdekeit szolgáló tarifa manipulációk, faji gyülölködés, stb. mind csak a történelmi könyvek tárgyává lesznek.

Teljes tudatában vagyunk annak, hogy a fenti pár sorral vázolt Ipari Demokrácia milyen gyökeres és óriási méretü változást jelent. De az utóbbi évtizedekben ilyen nagymérvü fejlődésen mentek át a termelőeszközök is. A rádió és a repülőgép felemésztette a távolságot. A földgömb legtávolabbi országai pillanatok alatt érintkezésbe léphetnek, pár óra alatt pedig már termelvényeiket is kicserélhetik. A Föld egy kis országgá zsugorodott, ahol az összes népek egymásra vannak utalva, kénytelenek tehát a kooperációra.

A fejlődést nem lehet megállitani. Pillanatnyira esetleg le lehet lassitani, vagy irányából kitériteni, de az utjába kerülő akadályokon átütve ujból halad a természeti erők által megszabott irányban. Éppen azért nem jövendölés, hanem ezen természeti törvények vizsgálatából nyert konkluzió, amikor kimondjuk, hogy a háboru utáni bármilyen kisérletezés, — tehát a korlátolt kapitalizmus is, ha a győztes Egyesült Nemzetek azt a formát igyekszenek alátámasztani, — csak ideig-óráig fog fennállni, aztán helyet fog adni az Ipari Demokráciának.

Nem állithatjuk azt, hogy az Ipari Demokrácia meghozza a végleges eszményi állapotot, a nagy **utópiát,** amely után már nem lesz további változás, mert a fejlődés szükségtelenné teszi. Amig a szerszámok fejlődést mutatnak, addig a társadalmi rendszerek is követni fogják a fejlődést.

De határozottan állithatjuk, hogy a szerszámok mai fejlődöttsége avulttá tette a tőkés termelési rendszert és nemcsak megköveteli a társadalmi rendszerváltozást, de megeremtette alapját az Ipari Demokráciának.

BÉRMUNKÁS

AZ INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
MAGYAR NYELVŰ LAPJA

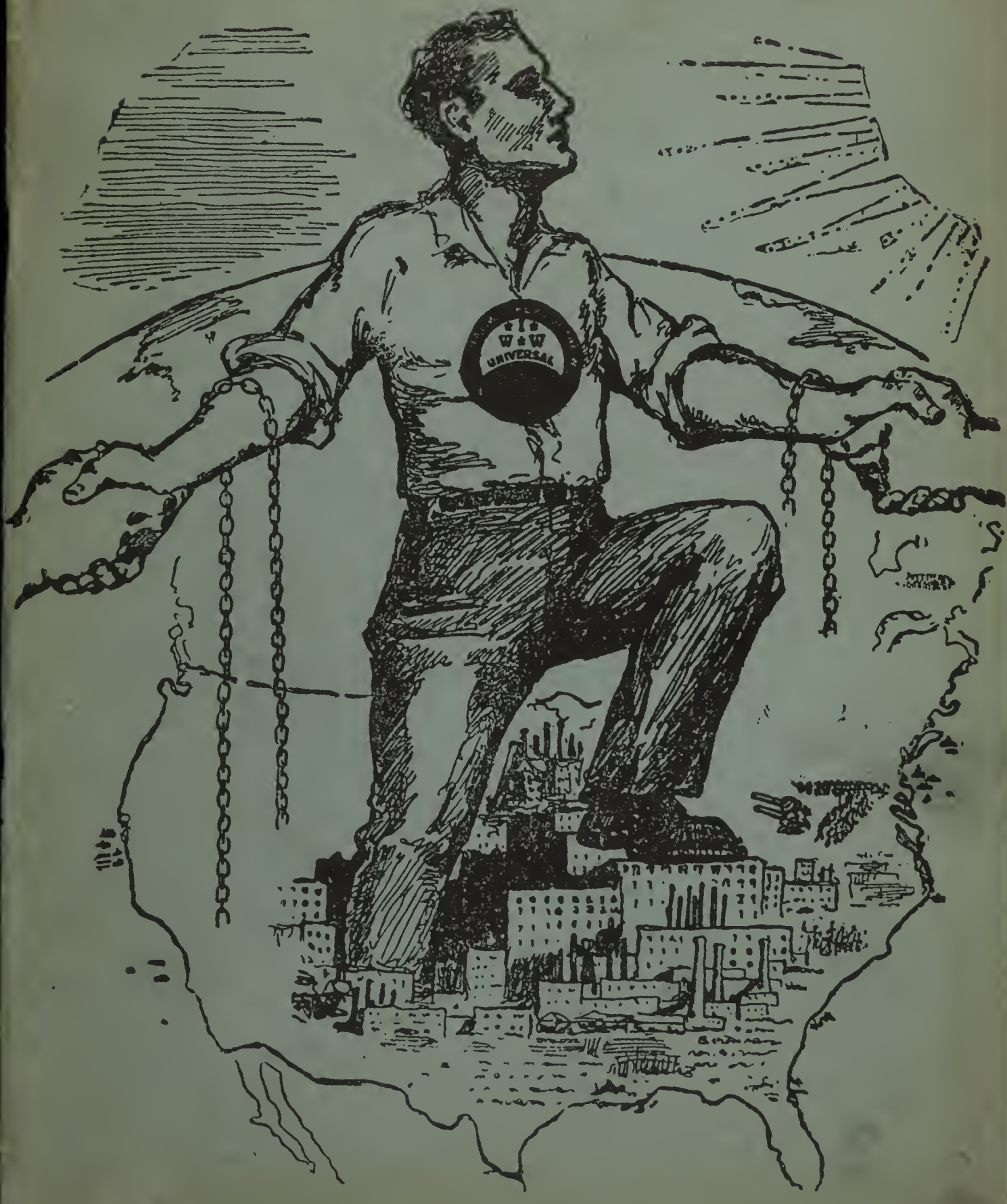
Ipari Demokráciát, amelyben minden ország valamennyi népe boldog és megelégedett lesz, egyedül az Ipari Szervezetek segitségével alkothatjuk meg. Ennek az eszmének hirdetője és gyakorlati tanitója a BÉRMUNKÁS.

ELŐFIZETÉSI ÁRA EGY ÉVRE $2.00

P. O. Box 3912 STA. S. S. CLEVELAND 20, O.

Népszerü Gazdaságtan

Irta: Mary E. Marcy



THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

NÉPSZERÜ GAZDASÁGTAN

IRTA:
MARY E. MARCY

FORDITOTTA:
GOLDBERGER L.

ÁRA 10 CENT

KIADJA
AZ I. W. W. EGYETEMES KÖZPONTJA
1001 W. MADISON ST., CHICAGO, ILL.

ELŐSZÓ A MAGYAR FORDITÁSHOZ.

Régi hiányt igyekszünk pótolni, amikor Marx gazdaságtanának népszerü magyarázatát bocsátjuk munkástársaink rendelkezésére. A munkásmozgalom minden tagjának — bármely frakcióhoz tartozik is — szüksége van a gazdaságtan alapkérdéseivel tisztába jönni. Nem folytathatjuk azt az energikus agitációt, amelyet az osztályharc kirótt reánk, anélkül, hogy magyarázatot ne adjunk a megszervezendő munkástársainknak arról, hogyan vannak kizsákmányolva, de azt is tudnunk kell, hogyan történik a kizsákmányoltatásunk.

Mindeddig abban a téves tudatban tartották munkástársainkat a különböző mozgalmak hivatásos vezetői, hogy a kizsákmányolás formájának a megértéséhez nagyobb és alaposabb képzettség kell, mint amilyennel, mi, átlagos munkások rendelkezünk. Ez a tévhit mindinkább hitelét vesziti. Mindig nagyobb azon munkások száma, akik saját erejükből igyekeznek megszerezni azon ismereteket, amelyek elengedhetetlenek az osztályharc helyes megvivásához. Ezek között első helyet foglal el annak a felismerése, hogy **hol** és **miként** történik a kizsákmányoltatásunk? Csak akkor tudjuk helyesen elbirálni azt a fontos kérdést, hogy **hol** és **miként** kell a kizsákmányoltatás ellen **helyesen** küzdenünk.

A füzet hézagpótlónak mondható, mint rhetorikai kézikönyv is. Tudást szomjazó munkástársaink, az egyes fejezetek figyelmes tanulmányozása után, a fejezetek után található összefoglaló kérdések és feleletek mintájára felvethetnek az azokban foglaltakra vonatkozó kérdéseket és ezzel gyarapithatják a saját és tanulni vágyó munkástársaink ez irányu nélkülözhetetlen tudását.

Azon tudatban adjuk a tanulni vágyó munkástársaink kezeibe ezen füzetet, hogy abban nagy segitséget fognak találni és ha elértük a kivánt célt; munkástársaink előtt tisztán fog állani, hogy **hol** és **hogyan** vannak kizsákmányolva és **hogy** és **hol** kell az ellen **sikeresen** küzdeni, akkor ugy hisszük, hogy nagy szolgálatot tettünk az osztályharc érdekében.

Az I. W. W. Magyar Központi
Szervező- és Lapbizottsága.

ELVINYILATKOZAT

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmiféle közösség nincsen. Nem lehet béke mnidaddig, amig éhség és nélkülözés található a dolgozó emberek milliói között s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató osztály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotot ápolnak, amely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó másik csoport ellen uszitsák és ezáltal elősegitik, hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomoru állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olykép felépitett szervezettel lehet, melynek minden az egy iparban — vagy ha kell, valamennyi iparban — dolgozó tagjai beszüntessék a munkát bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az egyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibért tisztességes napi munkáért," ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le a bérrendszerrel."

A munkásság történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a bérrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom keretein belül.

I. FEJEZET.

MIT ADUNK EL A MUNKÁLTATÓNAK?

A munkás férfiak és asszonyok, bármit is csináljanak a mühelyben, gyárban, bányában, avagy szántóföldeken, tudniok kell, hogy **kétféle** erőt használnak a gyárakban és szántóföldeken, — emberi- vagy **munka-erőt** és gőz-, ló- vagy vizi-erőt.

Egy indianai uj hordógyár tulajdonosa ugy találta, hogy olcsóbb valamely társasággal szállittatni a gyár üzemben tartásához szükséges **erőt,** mintha önmaga állitja elő, ezért magához kérette a városban volt három hajtóerő vállalat megbizottait.

Az első által képviselt társaság **gőz**-erőt ajánlott a gépek üzemben tartásához. A másik egy gazolin motort akart eladni, amellyel üzemben tarthatja a gépeit, a harmadik a városi nagy vizierő társaságot képviselte. Az utóbbi sokkal alacsonyabb árt kért a gyár gépeinek az üzemben tartásáért, mint az előbbi kettő. Természetesen ezt választotta.

Ekkor már majdnem készen állott a gyártulajdonos a gyár megnyitására. Meg voltak a kezdethez szükséges szálfák vagy nyersanyag; voltak gépei és az azokat üzemben tartó hajtóereje. Csupán még egyre volt szüksége, hogy a gépei meginduljanak és termeljék a hordóhoz szükséges dongákat és abroncsokat. Ez volt az az **áru,** amit mi munkások nyujtunk. Az **emberi erő.** Az **emberi munka-erő.**

Száz évvel ezelőtt majdnem mindent emberi munkaerő állitott elő, de az állandóan javitott gépek beállitásával mindig kevesebb emberi munkára van szükség a dolgok termeléséhez, előállitásához vagy aratásához. Gőz és vizierővel hajtott nagy gépek végzik el a nehéz és különleges munkák nagy részét. De a bányák, gyárak, malmok és földek tulajdonosainak még egy **árura** van szükségük a gépek vezetéséhez, kezeléséhez és jókarban tartásához. Szükségük van a **mi munkaerőnkre.**

Az indianai hordógyár tulajdonosának "kezekre" volt szüksége. **Dolgozó kezeket** értett ez alatt. **Munka erőt** gondolt. A lapokban közölt hirdetése szerint "emberek kellenek." Természetesen nem gondolta megvenni az **embereket**, amint a régi időkben szokták a rabszolgákat megvenni. Alkalmazott néhányat, hogy dolgozzanak neki. Megvette az emberi **erőnket** (a munkára) a **munka erőnket.**

És mi eladjuk a **munkaerőnket,** amint a lókereskedő a lovait és a pék a kenyerét. Elmegyünk a munkáltatóhoz, vagy a földbirtokoshoz, hogy **eladjunk** neki valamit. Ő pedig **vásárolni** akart emberi **munkaerőt** és ha elég alacsony árt kérünk, talán alkalmaz bennünket.

Sokan közülünk éveken keresztül dolgoznak, anélkül, hogy tudnák, hogy még nekünk, bérmunkásoknak is van **egy** eladásra váró **árunk.** Ameddig birjuk a munkát, **vásárlót** keresünk a **munkaerőnkre.** Vadászunk egy alkalmazást és a vele járó munkáltatót.

Azon férfiaknak és nőknek, akiknek nincsenek más eszközeik a fenntartásukra, **el kell adniok a munkaerejüket** bérért, hogy élhessenek.

Az **áru** valamely emberi szükségletet elégit ki: **a munkaerő** által eladásra vagy cserére előállitott dolog. Egy asszony által a saját használatára előállitott ruha nem áru. Az eladásra készitett ruha: áru. Nem használatra, hanem eladásra készült.

A juhok árut képeznek, éppen igy a cipő, keztyü, ház, buza, kukorica, kenyér, gőz és vizierő, ha az egyik ember eladja azokat a másiknak. És az ezeket előállitó **erőnk,** az emberi munkálkodó erőnk (vagy amint Marx mondja, a **munkaerőnk**) is áru, amikor eladjuk bérért a munkáltatónak.

Azt tudjuk, hogyha egy ember elad valami árut, olyan nagy árt akar azért, amilyent csak kaphat. A környékünkön levő kis üzlet tulajdonosa annyit számit a vaj eladásánál, amennyit tud. A szénkereskedők is mindannyiszor emelik a szén árát, amikor csak tehetik. És amikor munkaalkalom kinálkozik, olyan magas árt kérünk a munkaerőnkért, amilyent gondolunk, hogy megkaphatunk érte.

A munkások magas árt akarnak a **munkaerejükért.** A munkáltatók **alacsony áron** akarják a **munkaerőt.**

Azonosak az érdekeik?

AZ ELSŐ FEJEZET ÖSSZEFOGLALÁSA KÉRDÉSEKBEN ÉS FELELETEKBEN.

K. Mi történik, ha tiz ember verseng **a munkaerejük eladásában? Ki kapja meg a munkát?**

F. A tiz versengő munkás közül az kap munkát, aki a **legolcsóbban adja el a munkaerejét.**

K. Mi történik akkor, ha sok a munka-alkalom és kevés a munkás? **Magasabb vagy alacsonyabb lesz a munkabér? Jó áron adják el akkor a munkások a munkaerejüket?**

F. Ha sok a munka-alkalom és kevés a munkás, akkor a **munkaerőért versengenek** és igy a kis számu munkás magasabb **áron adja el a munkaerejét.**

K. Ha munkáshiány van egy adott városban és a munkáltatók kényszerülve vannak magasabb **bért** fizetni a **munkaerő tulajdonosainak,** sokáig fog tartani a munkáshiány?

F. A munkáshiány nem tarthat sokáig, mert amint tapasztalhatjuk, a magasabb **munkabér** oda csábitja a többi városok munkanélküli vagy rosszabbul fizetett munkásait.

K. **A keresletnek** és **kinálatnak** van valami befolyása azon **árra,** amelyen **eladjuk** a **munkaerőnket?**

F. Van. A **munkaerő** éppen olyan szabályoknak van alávetve, mint a többi **áru:** ha több a **munkaerő,** mint a kereslet, akkor esnek a bérek; ha nagyobb a kereslet, mint a kinálkozó **munkaerő,** akkor emelkednek a bérek. Ez azonban csak ideiglenes, mert a jobb fizetésre oda özönlő munkások versengése leszoritja a béreket.

II. FEJEZET.

AZ ÁRU ÉRTÉKE.

Az előbbi szakaszban megállapitottuk, hogy a bérmunkás viszonya a munkáltatójával szemben nem más, mint egy áru eladójának a viszonya. Dolgozzunk bár a gyárban, bányában, malomban, vagy földmunkán, amikor munkát kapunk, **eladjuk** a munkára való **erőnket, a munkaerőnket**, a munkáltatónak.

Tudjuk, hogy a **munkaerő** éppen ugy áru, mint a cipő, kalap, kályha vagy buza.

Minden árut, a munka állit elő. Soha sem volt még olyan áru, amelyet nem munkás férfiak vagy asszonyok fizikai vagy szellemi munkája állitott volna elő. Munkások csinálják a cipőt, sütik a kenyeret; a házak, villanyosok, vasutak, buza, paloták, hidak és kályhák mind, mind a dolgozó emberiség által állittatik elő. **Minden** áru a munka terméke.

Az összes áruk egy közös tulajdonsággal birnak: **munka** foglaltatik valamennyiben. Az árunak csak annyiban van értéke (csere értéke), amennyiben emberi **munkát** foglal magában.

A lovak árut képeznek, amint árut képez a bornyu és a bárány is. Emebri **munkát** forditottak valamennyi táplálására, nevelésére. A munkaerő is áru, amennyiben előbbi emberi munka eredménye.

Munkás férfiak és asszonyok munkát forditottak nevelésünkre. Valaki kenyeret sütött, cipőt és ruhát varrt és házat épitett a **számunkra.** Mindazt, amit megettünk, ittunk, viseltünk és használtunk, munkálkodó férfiak és asszonyok állitották elő. Ezek munkája, **hasznos** munka volt. Anélkül soha sem nőttünk volna elég naggyá, vagy erőssé, hogy eladni való **munkaerőnk** legyen. Munkaerőt forditottak a nevelésünkre mindaddig, ameddig magunk is nem voltunk képesek dolgozni.

Az áru értékét az előállitására forditott társadalmi munkaerő szabja meg. Az "Érték, ár és haszon"-ban azt mondja Marx:

"Feltételezhető volna, hogyha valamely áru értékét az előállitására forditott munkaidő szabja meg, mennél lustább, vagy hanyagabb egy ember, annál értékesebb az áruja, mert hosszabb idejü munkát igényel az elkészitése. Ez azonban igen komoly tévedés. Emlékezzünk rá, hogy a **társadalmi** munka kifejezést használtam és ebben a megállapitásban sokan foglaltatnak.

"Amikor azt mondjuk, hogy valamely áru értékét az előállitására forditott munkaidő szabja meg, az alatt annyi munkát értünk, amennyi szükséges az előállitására egy adott társadalmi viszonyban, bizonyos átlagos társadalmi termelésben, az adott társadalmi törekvéssel és a foglalkoztatott munkások társadalmi képzettségével."

Ha három hónapot töltünk el, ameddig egy szálfából kivágunk egy konyhaszéket, végeredményében nem lesz a szék értékesebb, mint a nagy gyárból kikerült konyhaszékek, ahol sok munkás dolgozik a hatalmas gépeken és a székek százait állitják elő naponta.

Amint tudjuk, a gépek minden ujabb javitása megrövidíti az áru előállitására szükséges munkaidőt. Az olaj nem olyan értékes ma, mint tiz év előtt volt, mert ke-

vesebb munkaerő szükséges az előállitásához. Az acélnak is esett az értéke, mert a gépek fejlődésével **kevesebb** emberi munkarő szükséges az előállitásához.

Minden ujabb gép feltalálásával, amely feleslegessé teszen egy bizonyos mennyiségü munkaerőt az áru előállitásánál, esik az áru értéke, mert kevesebb munkaerőt foglal magában.

Tegyük fel, hogy az ország minden cipőgyára állandóan müködne, hogy kielégitsék a cipő-szükségletet. Az elavult gépekkel dolgozó cipőgyáraknak több munkásra volna szükségük, mint az ujabb gépekkel dolgozó gyáraknak, mig a legujabb gépekkel dolgozó hatalmas nagy gyáraknak aránytalanul kevesebb **emberi** munkaerőre volna szükségük a cipők előállitásánál.

A cipők értékét, az előállitásukra forditott **átlagos** (társadalmi) munkaidő szabja meg, vagyis az összes cipőkben levő társadalmilag szükséges munkaidő. Ugyanez áll a fölmüves termékekre is.

Az arany és ezüst értékére is vonatkozik ez. Az arany előállitására szükséges társadalmi munka adja meg annak az értékét. Az arany értéke éppen ugy esik és emelkedik, mint a többi áruk értéke. Ma sokkal alacsonyabb az arany értéke, mint husz év előtt volt, mert a termelés javitott formája körülbelül félannyi munkaerőt igényel az arany előállitására. Ha van husz dollárunk, annak csak félannyi az értéke, mint a husz év előtti husz dollárosnak. Csak félannyi munkát tartalmaz.

Ugyanigy állapithatjuk meg a munkaerő értékét is. Mint minden más árunál az előállitására forditott munka mennyisége (vagy idő) szabja meg az értékét.

"Egy ember munkálkodó ereje csupán az egyéni életére terjed ki. Bizonyos mennyiséget kell az embernek elfogyasztania, hogy felnőjjön és fenntarthassa az életét. De az ember elkopik akárcsak a gép és más emberrel kell azt pótolni. A saját fenntartására szükséges mennyiség elfogyasztása mellett még egy bizonyos mennyiségre van szüksége, hogy adott számu gyermeket neveljen fel, akik helyettesitsék a munkás-piacon és fenntartsák a munkálkodók faját... Látható, hogy a munkaerő értékét az előállitására, fejlesztésére, fenntartására és szaporodására forditott szükségletek szabják meg." (Érték, ár és haszon).

Marx szerint — amint a fenti idézetből láthatjuk — egy ember munkaerejének az értékét az előállitására forditott társadalmi munka szabja meg. Ez alatt élelmet, ruhát, lakást (az élet szükségleteit) értünk és azon kivül fiuk vagy leányok nevelését értjük, akik elfoglalják a helyünket a gyárakban, ha a munkáltató szerint már kiöregedtünk a megszabott munka gyorsaságából.

Amennyiből megélünk és ujabb munkásokat nevelünk, hogy elfoglalják a helyüket, — annyi a munkaerőnk értéke„ ha munkások vagyunk.

A MÁSODIK FEJEZET TANULSÁGAIRA VONATKOZÓ KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

K. Mi egy áru és mit ad el a munkás a munkáltatójának?

F. Ami nem használatra, hanem eladásra készült, az áru. A munkás, az egyedüli áruját, a munkaerejét adja el.

K. Mi határozza meg az áru értékét?

F. Az áru értékét az előállitására forditott társadalmilag szükséges munkaidő szabja meg.

K. Mit értünk **társadalmi** munkaerő alatt?

F. Az adott áru előállitásánál foglalkoztatott **összes** munkások munkaerejét.

K. A gyufa értéktelenebb ma, mint tiz év előtt volt? Ha igen, miért?

F. Értéktelenebb, mert a gyufagyárakban használt modern gépek kevesebb **társadalmi** munkaerőt igényelnek a gyufa előállitásához, mint tiz év előtt.

K. Általában esett az áruk értéke az utolsó tiz évben? Ha igen, miért?

F. A legtöbb áru értéke esett, mert a gépek fejlődésével kevesebb **társadalmi** munkaerőt kell forditani az előállitásukra.

Ne feledjük, hogy bizonyos áruknál előforduló hiány esetében bekövetkezhet az, hogy értékükön felül vagy alól cseréltetnek ki (adatnak el), de ez nem változtatja az értéküket.

K. Ha az arany értéke 50 százalékkal esett volna tiz év alatt és a buza értéke is 50 százalékkal esett volna ugyanannyi idő alatt, változna ezen áruk ára, ha azokat az értékükön adnák el?

F. Nem változna, mert mind a kettő értéke egyformán esett, igy az értékük aránya megmaradna.

III. FEJEZET.

ÁRAK.

Az áruk értékét az előállitásukra forditott munkaidő szabja meg. Ha valaki azt mondaná, hogy egy télikabát és az öltözet ruha azért azonos értékűek, mert mind a kettőben azonos mennyiségü munkaerő foglaltatik, akkor tudnám, hogy azért azonos értékűek, mert mind a kettőben azonos mennyiségü munka foglaltatik.

Általánosságban azt mondják, hogy négy nadrág azonos értékü egy kabáttal. Miért értékesebb a kabát, mint a nadrág? És mi állapitja meg az érték mennyiségét, amikor kicserélésre kerül a sor?

A munkaerőnket kicseréljük a munkáltatóval — mondjuk — napi négy dollárért, amit viszont az életszükségletekért cserélünk ki. U. m. élelem, ruha és lakás. Miért cserélhetők ki ezen áruk egymással?

Amint előbb láttuk, a **munka** az érték mérője. A fentebb emlitett kabát azért ér négyszer annyit, mint egy nadrág, mert **négyszer** annyi **társadalmi** munkaerőt foglal magában.

Az áruba forditott szükséges társadalmi munkaerő (cipőben, buzában, aranyban, kenyérben, a **munkaerőnkben,** avagy bármi is legyen az) szabja meg azt az értéket, amelyért kicserélhető. Az egyenlő értékü áruk természetes sajátsága, hogy egymással kicserélhetők, vagy más hasonló értékü árukkal.

Például: tiz órai szükséges társadalmi munkaerő által előállitott buza, annyi ruhával, cipővel, székkel, arannyal vagy bármily más áruval cserélhető ki, amennyit tiz órai szükséges társadalmi munkaerővel termelnek.

Az áruk értéke állandóan változik, amint az előállitásukhoz szükséges társadalmi munkaerő mennyisége változik. Egy malter-keverő gépről hallottunk, amely annyit termel egy fiu segitségével, amennyit négy munkás termel naponta. Ezen malter értéke óriásilag csökkent (azokon a helyeken, ahol használatban van), de a malter általános értéke csak **alig** csökkent. A malter előállitásához szükséges **átlagos** munka mennyisége, csak kevéssé csökkent. Amikor általánosan fogják használni az uj gépet és a

szükséges munkaerő arányosan fog csökkenni, akkor a malter értéke is azzal arányban esik.

"Ha az árukat, mint értékeket tekintjük, akkor csak egy szempontból vizsgáljuk; a benne megállapitott, megszabott, vagy ha ugy tetszik, **tömöritett** munkaerő szempontjából. Ezért csak abban különböznek, hogy kisebb vagy nagyobb mennyiségü munkát tartalmaznak. Például egy selyem zsebkendőben nagyobb mennyiségü munka foglaltatik, mint egy téglában."

"Az árunak azért van értéke, mert társadalmi munkaerő eredménye... Ennélfogva, az áruk megfelelő értékét az előállitására forditott (vagy benne **foglaltatott**) munkaerő szabja meg."

"Az áruk csereértékének a kiszámitásánál hozzá kell adnunk az **utoljára** szolgálatott munkamennyiséghez, a nyersanyagba fektetett **előbbeni** munka mennyiségét, valamint az előállitásnál használt szerszámok, gépek, épületek, stb. előállitására forditott munka mennyiségét." (Marx: "Érték, ár és haszon.")

A hordók értékénél számitásba vesszük a dongák előállitására forditott munkaerő mellett még azt a társadalmi munkaerőt is, amennyi megkivántatik az előállitásához szükséges gépek kopásait pótlandó, valamint azt a társadalmi munkaerőt, amely a fatömbök levágására és elszállitására forditottak.

Minden olyan esetben, amikor **több** társadalmi munkára van szükség az áruk előállitásához — cipő, kalap, keztyü, buza, kályha, vagy szivar — bármi is legyen az áru: **emelkedik** az értéke. Minden esetben, amikor az áru előállitásához szükséges társadalmi munka mennyisége csökken, **kevesebb** lesz az értéke.

Majdnem az összes butornak az utóbbi években óriásilag csökkent az értéke, mert az előállitásuknál használt fejlett gépek által aránytalanul kevesebb munkaerőt tartalmaznak a butordarabok.

Az aranynak az értéke állandóan csökkent az utóbbi tiz évben, mert könnyebbé vált a termelése és kevesebb munkaerőt tartalmaz.

A gummi értéke mind inkább emelkedik, mert a világ erre használható készlete mind ritkább lesz és több időbe

kerül a gummifák megtalálása és ápolása. Több munkaerőt tartalmaz egy font gummi, mint évekkel ezelőtt.

Egy folyamatot látunk, amely kiszoritja a kisebb gépeket, hogy helyet adjanak a nagy termelő iparokban a fejlettebb, hatalmas gépeknek, a modern termelés mindinkább csökkenti az árukban foglalt munkaerő mennyiségét. Az ilyen áruk értéke is csökken minden egyes esetben, amikor kevesebb munkaerőt tartalmaz.

TOVÁBBIAK AZ ÁRAKRÓL.

Ár a neve a pénznek, amelyért az árukat kicserélik. Megszoktuk az arany árakban való számolást. Az összes bankjegyeinken az kellene hogy álljon: "beváltandó ennyi és ennyi aranyba." De az arany éppenolyan áru, mint a téli kabát, ruha, kenyér, vagy automobil. És az áruk annyi munkát tartalmazó aranyért váltódnak be, mint amennyi munka foglaltatik a becserélésre kerülő áruban.

Eszerint, ha tiz dolláros aranyban negyven órai munkaidő foglaltatik, az aranyat annyi pár cipővel cserélhetjük ki (vagy **vehetünk**) amennyi párt negyven órai szükséges társadalmi munkával elő lehet állitani.

Röviden kifejezve, tiz órai munkaidőt tartalmazó áru, olyan aranyért, vagy bármily más áruért cserélhető ki, amelyben **tiz órai munkaerő van.**

Ez a megállapitás helyes akkor, amikor az érték azonos az árral. Azonban a kereslet és a kinálat hatása alatt ideiglenesen az értékükön alul vagy felül cserélik ki az árukat. Amikor a termelők monopoliumnak adják el az áruikat, rendszerint értékükön alul adják azt el.

Az ideiglenes szénhiány, — amikor a készlet kevesebb a keresletnél, — lehetővé teszi, hogy a kereskedők értékükön **felül** adják a szenet egy rövid időre. Az automobilok **tulnagy** mennyiségü készlete késztetheti a gyárosokat, hogy egy időre az értékükön **alul** adják el (vagy cseréljék ki) az autókat.

Gyakran előfordul, hogy az áruk egy kicsivel az értékükön **alul,** vagy **felül** állanak, de mindig az áruk **értékéhez alkalmazkodnak.**

(Ne feledjük, hogy itten nem monopolizált árakról beszélünk. Erről később lesz szó.)

"Ha a kereslet és a kinálat fedik egymást, akkor az áruk piaci ára arányos lesz a természetes árukkal, vagyis az értékükkel, amint azt az előállításához szükséges munkaerő szabja meg... Természetesen ehhez nem a napi váltakozó árakat kell figyelembe vennünk, hanem a piaci árak hosszabb változatát... látni fogjuk, hogy a piaci árak változata, az értéküktől való eltérése, ellensulyozzák és fedik egymást; ugyannyira, hogy a monopolizált áraktól eltekintve meg kell állapitanunk, hogy az összes áruk, kevés kivétellel általánosságban az értékükön, vagyis a természetes árukon adatnak el...

"Ha általánosságban és hosszabb megfigyelés alapján állitjuk, hogy az áruk az értékükön adatnak el, akkor gyerekség azt feltételezni, hogy a haszon, nem az egyesek, hanem a különböző ágak rendszeres és állandó haszna az áruk árából, vagy azoknak az értékükön **felüli** eladásából származik...

A profit általános természetének a magyarázatához azon elméletből kell kiindulnunk, hogy az áruk rendszerint a **valódi értékükön adatnak el** és a **profit** a rendes **értékükön** való eladásból **származik,** amely arányban van az abban felismert (vagy tartalmazó) munkaerővel.

"Ha ezen az alapon nem **magyarázhatjuk meg a hasznot,** akkor egyáltalán nem magyarázhatjuk meg." (Marx: "Az érték, ár és haszon".)

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

K. Miért árusitják (vagy cserélik ki) nagyobb áron (több aranyért) a szakképzett munkaerőt, mint a gyakorlatlant?

F. Azért, mert a gyakorlott munkaerő előállitása, **előkészitése** több évi táplálást, hajlékot ruházatot kiván és az ezeket előállitó munkaerővel emelkedik a gyakorlott munkaerő **értéke.**

K. A világpiacra kerülő buza értéke csökkent annyira, az utóbbi tiz évben, mint az acélé?

F. Nem, mert a buza előállitásához majdnem annyi társadalmi munkaerőre van ma szükség, mint tiz év előtt, mig az acél előállitásánál használt modern gépek aránytalanul sok munkaerőt tettek feleslegessé.

K. Miért kell ma több arany száz mérő buza kicseréléséhez, mint tiz év előtt kellett?

F. Ha mind a két árunak az **értéke** megmaradt volna ugy, a mint tiz év előtt volt és ha egyik árut sem uralja a monopolium, akkor ugyanazon az alapon cserélődnének ki, mint előbb. De

arany előállitásához kevesebb társadalmi munkaerőre van szükség, mint tiz év előtt kellett, ezért több arany kell ugyanannyi mennyiségü buza vásárlásához (vagy cseréléséhez).

(Ne feledjük, hogy Marx szerint, ha a profitot nem magyarázhatjuk meg azon alapon, hogy az összes áruk az értékükön cseréltetnek ki, akkor egyáltalán nem magyarázhatjuk meg.)

Értsük meg ,hogy mi nem a munkánkat adjuk el, hanem a munkára való erőnket. Mikor munkát vállalunk nem a munkánkat kináljuk megvételre, hanem a munkára való erőnket.

IV. FEJEZET.

HOGY ALAKUL KI A PROFIT?

Sokan közülünk hozzá szoktak ahoz a gondolathoz, hogy a profit vesztegetésből, külön kiváltságokból, vagy monopóliumokból ered. Annyit beszéltünk a kapitalisták közötti lopásról, hogy teljesen figyelmen kivül hagytuk a profitszerzés legfontosabb módját.

Marx szerint, ha nem tudjuk magyarázatát adni a profitnak azon az alapon, hogy az áruk értékükön cserélődnek ki, akkor egyáltalán nem tudjuk megmagyarázni.

Ezért tételezzük fel (amint általánosságban megtörténik), hogy az áruk általánosságban az értékükön cserélődnek ki.

Tegyük fel, hogy napi két órai munka kell a munkásember életszükségleteinek az előállitásához. Más szavakkal, két órai munka kell a **munkaerő** előállitásához.

Tegyük fel azt is (amint nagyon valószinü), hogy négy arany dollár, két órai munkát tartalmaz.

Tehát a munkaerő értékét, (amit a munkás elad) az arra forditott társadalmi munkaerő szabja meg (amint minden más áru értékét). Ez, a napi két órai társadalmi munkánnk felel meg, amely idő alatt az életszükségleteket előállitják.

Ha a munkás az **értékén** adja el a munkaerejét, cserében egy árut fog kapni, amelyben két órai társadalmi muunka foglaltatik. A fentebb emlitett esetben, négy dollárt kell kapnia egy napra.

Más szavakkal, egy napi munkaerő, ruhában, élelemben és lakásban foglalt két órai munkának felel meg, éppen ugy, mint a négy dolláros arany is két órai szük-

séges munkát képvisel. A munkaerő egyenlő értékü a négy dolláros arannyal. A munkás az értékén adta el a munkaerejét.

A munkás eleget kap, hogy egyen, igyon, ruházkodjon — eleget ahoz, hogy **több** munkaerőt **termeljen.** A munkaereje értékét kapja meg.

De a bérmunkások egy napra vagy hétre adják el a munkaerejüket a munkáltatónak naponta végzendő bizonyos órákra. A kapitalista megveszi az árut (a munkaerőt) és megfizeti az értékét. A bányász bérmunkás **két óra** alatt annyi szenet fog kibányászni, amennyi egyenlő értékü a napi négy dollárnyi munkabérével. A kibányászott szén két órai munkát tartalmaz, éppugy, mint a négy dollárnyi arany is két órai munkát tartalmaz, valamint az élet szükségletei, amelyekért becseréli a négy dollárját.

Más szavakkal a bányász két óra alatt annyi értékü szenet fog kibányászni, amennyi megfelel a bére értékének (vagyis a munkaerejének). De egy napra vagy hétre adja el a munkaerejét és a munkáltató olyan hosszura nyujtja a napi munkaórákat, amennyire csak lehetséges.

A bányász két óra alatt annyi értéküt termelt, amennyivel kifizeti a saját bérét, de a munkáltató dolgoztathatja a napszámra megvásárolt munkaerőt esetleg napi tiz órán keresztül is. A bányásznak két órára van szüksége, hogy négy dollárnyit termeljen, a munkaerejét ujra termelje. Amint Marx mondja:

Négy dollárnyit kell naponta termelnie, amit két óra alatt tesz meg, hogy naponta ujra termelje a munkaerejét.

De amikor eladja a munkaerejét, akkor a munkáltató megkivánja a jogot, hogy egész napon — annyi órán használhassa azt ki, amennyit a munkás testi ereje feltételez.

Ha a bányászt napi tiz órai munkára kényszeriti, akkor **nyolc** órával többet dolgozik a munkás, mint amennyi szükséges a bére megfizetésére (vagy a munkaereje értékénél). Ezen **nyolc** órai **tulmunkában** foglaltatik a tulhaszon vagy a tultermelés.

A bányász két óra alatt annyi értékü szenet termel, amennyivel megfizetheti a munkaerejét, de a következő tiz óra alatt 16 dollár értékü szenet termel, amelyet a kapitalista megtart magának teljes egészében.

Miután a bányász eladta a munkaerejét a kapitalistá-

nak, a szén, vagy a bányász termelésének az értéke, a kapitalista tulajdonát képezi.

Igy a kapitalista négy dollárt fordit naponta munkabérre (vagy napi két órai munkára és ezért kap 20 dollárnak megfelelő szenet vagy más árut. Innen származik a profit.

Egyik évben a másik után a kapitalista munkaerőt vásárol és megfizeti az értékét (a bányász esetében négy dollárt). A kapitalista **tulajdonát képezi** a munkás termelvénye, ami tiz órai munkának felel meg. Kicserélnek egy árut (aranyat vagy pénzt), amely két órai munkának felel meg, munkaerővel (amely ismét két órai munkának felel meg, amelyet életszükségletek előállitására fordítanak). De mikor a bányász haza megyen este, a kapitalista **birtokában** marad az általa kibányászott szén, amely **tiz órai munkát tartalmaz.**

A szenet (amely tiz órai munkának felel meg) kicserélik arannyal (vagy pénzzel), amely tiz órai munkának felel meg. (Ebben az esetben 20 dollárral.) A bányász husz dollárt érő szenet termelt. Kapott érte négy dollárt.

A nyolc óra értéke, vagy a 16 dollár áru szén, amelyet a kapitalista megtart, az **ő profitja,** amelyért nem adott ellenértéket.

A tőke és a munka között fennálló csere az az alap, amelyre a kapitalista termelés, vagy a bérrendszer van alapitva és amely állandóan kényszerül ujra termelni a bérmunkást, mint bérmunkást és a kapitalistát, mint kapitalistát.

"A fölös érték aránya attól az aránytól van függővé téve, amennyit kiteszen a munkaerő értékének az ujra termelésére forditott munkaidő az azon tuli idő, vagy **tulmunka** között, amelyet a kapitalistának végzünk. Ennélfogva attól függ, hogy mennyivel nyujtják hosszabbra a munkaidőt, annál az időnél, amennyi szükséges a munkásnak a munkaereje értékének az ujra termelésére, vagy a munkabére pótlására. (Marx: "Érték, ár és hazon.")

A kapitalista birtokolja a bérmunkása termelvényét. Amikor eladja ezen termelvényt, akkor az is benne foglaltatik, ami neki egyáltalán semmibe sem került, habár a munkásának a munkájába került.

Könnyen láthatjuk, hogy kapta meg a bányász a mun-

kaereje **értékét**; 4 dollárnyi arany két órai munkaidőt foglal magában. A 4 dollár kicserélhető (vagy megvásárolható azzal) a két órai munkával előállitott életszükségletek, amellyel a bányász képes **több munkaerőt** termelni, a következő napi munkára.

Ebben az esetben, a bányász ötször annyi munkát tartalmazó szenet bányászott ki egy nap alatt, mint amennyi szükséges az életszükségletek előállitására, amely ujabb munkaerőt termel benne.

A munkaerejéért csak két órai munkaerőnek megfelelő dolgot kap, mig az általa termelt javak, amelyeket a kapitalista magának tart meg, **tiz órai** munkát tartalmaz.

A bányász eladja a munkaerejét és a kapitalista természetesen olyan hasznosan akarja azt foglalkoztatni (a saját részére) amennyire csak lehetséges. Ha a bérmunkás annyi árut követelne az általa termelt javak ellenértékéül, amennyiben azonos mennyiségü munka volna, akkor nem volna többé bérmunkás, mert a kapitalista nem alkalmazná őt többé. Nem maradna semmi — nem volna **fölös érték** — a kapitalistának.

De azon férfiaknak és asszonyoknak, akiknek a munkaerejükön kivül nincsen mit eladniok, ebben a rendszerben nincsen választásuk. Kényszeritve vannak eladni a munkaerejüket, hogy bért kapjanak, amiből éljenek. A kapitalisták viszont csak azért alkalmazzák őket, hogy profitjuk legyen. A kapitalisták kényszerülve vannak annyit adni a munkásosztálynak, amennyiből éljenek és dolgozhassanak, de minden eszközt felhasználnak, hogy a munkaidőt kihuzzák tiz, sőt sok esetben 12 órára, hogy több fölös termelésük vagy fölös értékük maradjon.

De a felvilágosult munkásokat nem elégiti ki, ha a munkaerejüket az értékükön adják el. Mindinkább követelik az **általuk termelt javak** értékét. Mindinkább belefáradunk a munkaerőnket bérért eladni a rendes "piaci áron." Meguntuk két órai munkát kapni tiz órai munkánkat tartalmazó javakért. Meguntuk nyomoruságos béren élni, amikor milliókat halmozunk fel a kapitalista osztálynak.

A forradalmi ipari unionizmus főkövetelése; a munkás férfiak és asszonyok szünjenek meg eladni magukat vagy erejüket, mint árut. Mi **birtokolni** kivánjuk az **általunk**

termelt árukat és egy adott mennyiségü szükséges társadalmi munkát magában foglaló munkát olyan árukért akarunk kicserélni, amelyekben azonos mennyiségü munka foglaltatik.

Valamennyien azért dolgozunk a munkáltatónak, mert ő **birja** a bányát, termőföldet, vasutat és gyárakat. A termelés és szétosztás eszközeinek a **birtoklása** (a gyárak, földek, bányák: a termelésben használt **gépezetek**) teszik uralkodóvá a kapitalistát és minket bérmunkásokká. Mi azt akarjuk, hogy a bányákat, gyárakat és földeket, minden termelő ipart a világ munkásai birjanak.

Amikor mi fogjuk **birtokolni** a gyárakat, amelyekben dolgozunk, vagy a földet, amelyet megmüvelünk, akkor többé nem lesz szükséges senkinek se átadni a termelt javakat. Együttes tulajdonosai leszünk a társadalmilag készitett cikkeknek. Munkát követelünk a munkáért az áruk kicserélésénél. Ez az I. W. W. célja. Férfiakat és nőket akar belőlünk alakitani és nem **áruk** eladóját, amelyet a legolcsóbb piaci áron vásárolnak meg, mint a cipőt vagy barmot.

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

K. A fenti képlet alapján megfizetheti a bányatulajdonos a bányászok munkaerejének az értékét, hogy profitja maradjon?

F. Igen, mert a bányász munkaerejének az értéke az előállitására forditott két órai munkának felel meg, mig a bányász tiz órai munka eredményét adja érte.

K. Fizethetne a bányatulajdonos **többet,** mint a munkaerő értékét és ha eladná a szenet az értékén alul, maradna még profitja?

F. Igen, mert csak két órai munkáért fizet meg és a fennmaradó nyolc órai munka eredményéből fizethetne többet és eladhatná az értékén alól, mert csak két órai munkának megfelelő a tiz óra alatt kibányászott szén értéke. Igy tehát még mindig maradna profitja.

K. Mi történik, ha a munkásság elég erős lesz a munkája teljes eredményét követelni? Maradna még profit?

F. Akkor a kapitalistának nem maradna profitja, mert nem volna fölös termelés, amiből a profit származik.

K. Mi történik az általunk termelt javak értéke és a munkaerőnk értéke közötti különbséggel?

F. A kapitalista megtartja magának. Ez képezi a profitját.

K. Feltéve, hogy egy californiai szénbányában dolgozunk napi öt dollárért és a munkáltatónk el akar küldeni bennünket

az alaskai bányájába dolgozni, ahol napi tiz dollárra van szükség az életszükségletek beszerzéséhez. Többet fogunk megtakaritani Alaskában a napi tiz dolláros fizetésből, mint Californiában az öt dollárból?

F. Nem takaritunk meg semmit, mert Alaskában tiz dollár lesz a munkaerőnk értéke, amennyiben annyiért szerezhetjük be a munkaerőnk termelésére szükséges életszükségleti cikkeket (élelmet, ruhát, lakást).

K. Ha az életszükségleti cikkek értéke **emelkedik,** ki fizeti a különbséget, a munkásosztály vagy a kapitalista osztály?

F. A kapitalista osztály fizeti a különbséget, mert mindig annyit kell fizetnie, amennyi értéke van a mi munkaerőnknek, hogy azt ujból előállithassuk; hogy erőnk legyen a további munkára.

V. FEJEZET.

ALACSONY ÁRAK.

Azt már tudjuk, hogy a munkánkra való erőnk, a munkaerőnk árut képez. Az áru értékét, az előállitására forditott szükséges társadalmi munka szabja meg.

Ha három órai társadalmi munka szükséges az egy napi életszükségleti cikkeink előállitására, akkor a munkaerőnk értéke, három órai szükséges társadalmi munka.

Az alábbi példa a munkaerő értékét képviseli:

A MUNKAERŐ ÉRTÉKE.

3 ÓRAI MUNKA
A
1 NAPI
ÉLETSZÜKSÉGLET

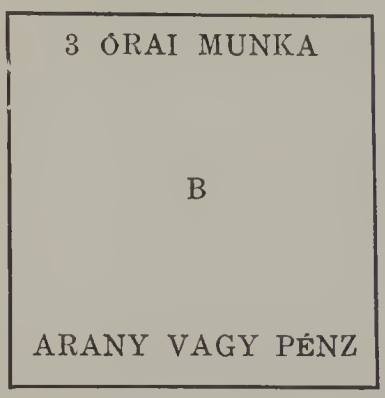
mert három órai társadalmi munka foglalataik azon életszükségleti cikkekben, amelyek bennünket 1 napra táplálnak.

A C. példa fogja képviselni az egy napi termelésünket. Ez kilenc órai munkát tartalmaz. A bennünket al-

kalmazó kapitalista, vagy földmüves, annyit kell hogy adjon nekünk, amennyivel megfizethetünk az első (A) példában foglalt életszükségleti cikkekért.

A B. kocka ugyanolyan nagyságu, mint az A. kocka, mert három órai munkát tartalmaz. Azt az értéket képviseli, amelyet a munkáltatótól visszakapunk bér fejében.

A MUNKABÉR.



Tudjuk már, hogy az A. kocka egyenlő a B. kockával. Azt is tudjuk, hogy a C. kocka háromszor akkora, mint az A. vagy B. kocka. Azt is tudjuk, hogy a kapitalista állandóan törekszik a C. kockát kihuzni **tiz** vagy ha lehet **tizenegy** órára és a munkabért minden esetben igyekszik kisebbiteni. Csak állandó küzdelemmel sikerül a munkásoknak megtartani ezt az arányt és egy átlagos bérjavitást és rövidebb munkaidőt elérni.

EGY NAPI TERMELÉSÜNK.

KILENC ÓRAI MUNKA	A BÉR FEJÉBEN VISSZATÉRITETT ÉRTÉK.
C	3 ÓRAI MUNKA

Magától értetődik, hogyha több bért biztositunk (B), akkor kevesebb értéke marad a termelésünknek (C) a bennünket alkalmazó kapitalistának, amint a bér redukálása több hasznot hagy meg neki.

A munkanapunknak (C) tiz órára való emelése esetén hét órai megfizetetlen munkát jelent hat óra helyett. A rövidebb munkanap kevesebb hasznot jelent a munkáltatónak.

Reformerek és egyes bérmunkások abban a hiszemben vannak, hogy az életszükségletek árainak a leszállításával javitanánk a viszonyunkon. Azt hiszik, hogyha A. (az életszükségletek ára) alacsonyabb volna, akkor megtakarithatnók a munkabérünk (B) egy részét. Bizonyos, hogy a munkaerő értéke csökken az életszükségletek értékének a csökkentésével, de azt hiszik, hogy lehet az életszükségletek árát csökkenteni anélkül, hogy hasonlóan ne csökkenjen a munkabérünk.

Tudjuk, hogy a háztulajdonos felére szállitaná a jövő hónap lakbérét, akkor több pénzünk maradna más szükségletek fedezésére. Az is bizonyos, hogy ha a fivérünk vagy valamely más hozzánktartozó felére szállitaná az ellátásunk költségét, még több pénzünk maradna a következő hónapra. Ez fennáll az egyesekre.

Azonban mi nem egyesekről beszélünk, ha mindjárt hivatkozunk is egyes példákra a könnyebb megértés céljából. A kérdés az, hogy az **alacsony árak** javitanának-e a munkásosztály helyzetén?

Egy tulzott példát fogunk használni magyarázatunk illusztrálására. Tegyük fel, hogy Chicago városa megvásárolná az összes bér- és magánházakat, amelyekben a **munkások** családjai laknak és tegyük fel, hogy a város félárban adná azokat bérbe. Tegyük fel, hogy minden városi kezelésben volna és lehetséges volna Chicago városának felényire szállitani a megélhetés összes költségeit. Ezzel azt akarjuk megállapittatni, hogy a munkásosztály érdekében történne ez, vagy a kapitalista **osztály** azon részének érdekében, amely nincsen közvetlenül érdekelve az életszükségletek termelésében?

Amikor az éltszükségletek ára nagyobb arányban csökken egy adott városban, akkor a munkás férfiak és asszonyok özönlenek oda, hogy eladják a munkaerejüket. Azt hiszik, hogyha munkát kapnak ottan, ahol kevesebbe kerül az **élet,** akkor megtakarithatnak egy bizonyos mennyiségü pénzt és talán maguk is kapitalistákká válnak.

Azonban mi történik? A munkások elárasztják az olcsóság városát. És megindul egyszerre a verseny a **munkaalkalomért a munkások között.** A kapitalisták alacsonyabb áron vásárolják a munkaerőt. A férfiak és nők mindig alacsonyabb áron kinálják megvételre munkaerejüket mig végül a munkabér ismét arányban lesz az élet-

szükségletek árával. Rövid idő alatt arra a tudatra ébrednek a munkások, hogy semmit sem nyertek.

Vegyük elő az A, B, C. példákat. Amikor az életszükségletek ára (A) felére száll, akkor a munkaerő árusitói között meginduló verseny arányosan szállitja le a munkabért (B). Ha a munkáltatónk acélgyáros, **több** vagy **kevesebb** jut neki a termelvényeinkből?

A kapitalisták ritkán kezdenek ipari termelésbe Alaskában, mert az életszükségletek árai (vagy a munkaerőnk értéke) olyan rendkivül magas a távol északon, hogy csak kevés haszna maradna az ottani termelésen.

Az áru értékét, az átlagos társadalmi munka szabja meg, amely benne foglaltatik. Az alaszkai acélgyárosnak éppenugy versenyeznie kellene a világpiacon, mint a garyi és bethlehemi telepeknek, már pedig egyedül a **szükséges** társadalmi munka adja meg az értéket.

A jelentések szerint, szövőgyárosok telepednek meg Guatemalában és felállitják ottan a szövészetüket. A közép-amerikai benszülöttek rendkivül alacsony béren megtudnak élni. Majdnem minden guatemalai benszülött felépiti a maga rozoga kunyhóját. Az éghajlat meleg, tehát fütésre nincsen szükség. Senki sem kivánja a gőz- vagy hasonló fütést. Egy karton ing és nadrág az összes öltözékük, igy az életszükségleteik igen szerények. Kenyér és gyümölcsfák vadon burjánzanak és napi 10—12 cent kényelemben tartja a benszülötteket. Egy folyóiratban megjelent cikk a közép-amerikai kapitalisták előnyeiről számol be és abban is láthattuk, hogy a guatemalai bennszülött átlagos napi fizetése 9, 10, 12 cent.

Ha a közép-amerikai benszülötteket ugy kényszerithetnék a munkára, amint bennünket, akkor Guatemala volna a kapitalisták menyországa. Azonban még meg tudnak valahogy élni sok munka nélkül is. Majdha a kapitalisták fogják ellenőrizni a földeket és a benszülöttek **kényszeritve** lesznek a **munkaerejük** eladására, hogy **megélhessenek,** akkor több munkás kizsákmányoló kerül oda, ahol a megélhetés alig kerül valamibe (kis értékü munkaerő) és ahol lehető lesz nagyobb mennyiségü megfizetetlen munka eredményét megtartaniok.

Semmiképen sem láthatjuk, hogy az alacsony árak a munkásság érdekeit szolgálhatják hosszabb időre, mert a munkáért folyó küzdelem mindjárt annyira redukálja a munkabért is, hogy csak éppen a megélhetésre elég.

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

Belgium munkás férfiai és asszonyai régen fáradoznak azon, hogy az élet költségeit leszállitsák Belgiumban. Co-operativ szövetkezeteket szerveztek és amint tudjuk **valóban** sikerült nekik leszállitani az életszükségletek árait. Talán meglepne bennünket az áraik és a mi áraink közötti különbség. És mégis éppen legutóbb irta egy belgiumi szocialista, hogy az ő országuk még mindig mennyország a kapitalisták számára és pokol a munkásoknak.

K. Olyan magas lesz a belgiumi munkabér, mint a coloradoi vagy ohioi?

F. Nem. Azért, mert az olcsó árak maguk után vonják a munkások áradatát, amely az egymás közötti versengést, a munkabérek esését vonja maga után.

K. Ha Salt Lake Cityben minden munkásnak saját háza volna, **emelné** vagy **csökkentené** ez a munkabért?

F. Csökkentené, mert a városhoz kötött munkások kényszerülve volnának erősebb versenyt kifejteni a munkaalkalmakért és igy leszállna a fizetésük.

K. Miért épitik a gyártulajdonosok kisebb városokban a gyáraikat. Miért van olyan kevés gyár New Yorkban vagy Chicagoban?

F.Azért, mert kisebb helyeken olcsóbb a megélhetés és igy olcsóbb munkaerőre van kilátásuk. Ellenben New Yorkban és Chicagoban nagyobb béreket kell fizetniök.

K. Ha a bérmunkás a bányában vagy gyárban végzett termelésnél van kizsákmányolva, mikor **csalják** meg, amikor elkölti a bérét?

F. Akkor, amikor három órának megfelelő termelésért fizetik meg, ellenben kilenc órai termelvényét tartja meg a kapitalista.

K. A termelés fejlődésénél fogva, az életszükségletek értéke lassanként csökken. Ami kevesebb munkát tartalmaz, kisebb értékü. Az arany értéke is csökken; kevesebb társadalmi munkát tartalmaz. Mi a természetes magyarázata annak, hogy mégis **kevesebb** áruval cserélhető ki az arany, mint néhány év előtt?

F. Az arany értéke jobban csökkent, mint az életszükségletek értéke.

K. Ha az életszükségetek értéke gyorsabban csökkenne, mint az arany értéke, kisebb lenne az életszükségletek ára?

F. Igen, mert minden az értékénél fogva cseréltetik ki. Ha az életszükségletek értéke gyorsabban csökkenne, mint az arany, akkor több életszükségleti áru, kellene egy adott mennyiségü arany becseréléséhez.

K. A közép-amerikai benszülötteket ha kizárnók az Egyesült-Államokból, hogy az alacsony életszinvonaluk következ-

tébeni alacsony munkabér igényeikkel ne versenyezzenek velünk, meggátolnók ezzel a munkaerejük versenyét?

F. Nem, mert a kapitalisták szivesebben mennek el Guatemalába, ahol reményük van megtartani az alacsony munkabéreket, mivel az életszükségletek értéke ottan sokkal alacsonyabb. Ellenben, ha ide jönnének a guatemalai benszülöttek, nem sokáig tartana az olcsó munkaerejük, mivel itten nagyobb értéke van a munkaerőnek, mert több társadalmi munkára van szükség a munkaerő előállitására.

VI. FEJEZET.

MAGAS ÁRAK ÉS MONOPOLIUM ÁRAK.

Megfigyeltük az alacsony árakat és azok hatását a munkásosztályra. Megállapitottuk, hogy a munkások egymás közötti versenye a munkaalkalmakért (mikor az árak esnek) a munkabér annyira esik, hogy csak éppen fedezik az életszükségletek árát. Az "alacsony árakról" beszélve, láttuk, hogy mi volna annak az eredménye a munkabérre.

Még mindig olyan árukról beszélünk, amelyek az értékükön cserélődnek ki.

MUNKAERŐ ÉRTÉKE

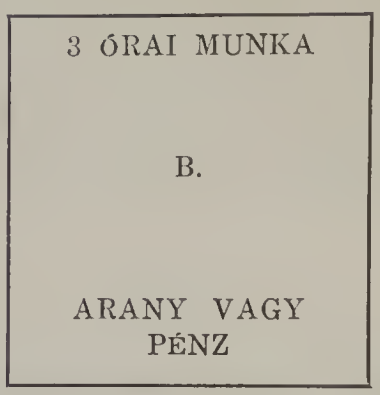
3 ÓRAI MUNKA
A.
1 NAPI SZÜKSÉGLET

Ha A. (vagyis az életszükségletek **értéke**) megkétszereződne, akkor a munkaerő **értéke** is megkétszereződik. Tegyük fel, hogy A. megkétszereződik, anélkül, hogy B. ezzel arányban emelkedne — az élelem, ruha és lakás kétszeresére emelkedne ellenben a munkabér megmaradna az előbbi arányában.

A reformerek azt mondják, hogy a husmérő, füszeres, ruhakereskedő és háztulajdonos zsákmányolnak ki bennünket. Azt mondják, hogy a munkáltatónk kizsákmányol bennünket, de amikor elköltjük a fizctésünket, megrabolnak vagy ezek is becsapnak bennünket.

De ha a bérek (B) nem emelkednek az életszükségletek arányában (A)

MUNKABÉR



csak azt jelenti, hogy a munkáltató nem **fizeti többé a munkaerőnk értékét.** Az élelem, ruha és lakás értéke **szabja meg** a munkaerőnk értékét.

Nehogy zavart idézzen elő a gondolatainkban az, hogy mivel a lakbér magas, vagy az élelmezés költséges, akkor vagyunk kizsákmányolva, amikor fizetünk ezekért. Amint A. emelkedik, a szerint emelkedik a munkaerőnk értéke. És csak akkor kapjuk meg a munakerőnk értékét, amikor az életszükségletek arányában kapjuk a munkabérünket.

A munkahiány következtében megtörténhetik, hogy ideiglenesen az értékén felül cseréltetik ki a munkaerő; bármely áruban beállott hiány vagy többlet következtében megtörténhetik, hogy egy rövi didőre az értékükön felül vagy alul cseréltetnek ki. De csakis a monopoliumok idézhetik elő, hogy valamely áru hosszabb időn át az értékén felül cseréltessék ki. Ismételjük:

A reformerek azt mondják: A bérmunkás megkapja a bérét, itten kizsákmányolja a munkáltatója. De amikor elmegyen hust, ruhát, cipőt vagy élelmet vásárolni, ugy találja, hogy az azokat árusitók magasabb árt kérnek azért, mint a mennyit fizetni tud. Ennél azt a következtetést vonják le a reformerek, hogy a kereskedők is kizsákmányolják a munkásokat. Ezek nem tudják megérteni, hogy az A. (életszükségletek) értéke **szabja meg a munkabért.**

Nem kapja meg minden egyes bérmunkás a munkaereje értékét. Egyes munkás (férfi vagy nő) valamivel többet kap, mint a munkaereje értékét. Ismerünk fiatal leányokat, akik a város nagy üzleteiben dolgoznak heti 10 dollárért. A 10 dollárért nem vásárolhat élelmet, ruhát

és lakást. A fivére 20 dollár munkabért kap. Igyekszik ennél kevesebből megélni és segiti a nővérét a kiadásai fedezésében. Ketten együttesen megkapják a munkaerejük értékét.

Hosszabb ideig nem dolgozhatnak az emberek a munkaerejük értékén alóli fizetésért. Másfelől kell segitséget kapniok. A család szerencsésebb tagjai segitik azokat, akik nem keresnek annyit, amennyiből megéljenek. Több ezer családot segitenek a jótékonysági egyesületek és mindezzel összevetve kapja meg a munkásosztály a munkaereje értékét. Másszavakkal, a munkások serege éppen annyit kap, amennyi elegendő arra, hogy több munkást termeljen holnapra és a következő husz évre. A munkanélküliség az, ami állandóan harcolva leveri a béreket annyira, hogy csak éppen a megélhetésre elég.

Látjuk, hogy A. emelkedése, hogy vonja maga után a munkaerő értékének az emelkedését. Ezért, nem a kereskedőket kell okolnunk, ha a munkaerőnk után nem kapjuk meg a munkaerőnk értékét. Kényszerülünk magasabb bért követelni, hogy megélhessünk.

De a **magas árak** nem jelentik szükségszerüleg azt, hogy az élelemnek, ruházatnak stb. **magasabb** lett az értéke. Jelentheti azt is, hogy az aranynak vagy a csereeszközének **alacsonyabb** lett az értéke. Minden áru természetszerüleg csökken az értékében, amint a modern termelés kevesebb munkaerőt kiván az előállitásához. Az aranynak esetleg gyorsabban csökken az értéke, mint a husnak, ruhának, buzának, cipőnek, kenyérnek.

Igy az A. értéke csökken, de a B. (munkabér) értéke gyorsabban csökken. Mivel az arany (munkabér) értékének a csökkenése felülmulja az életszükségletek csökkenését, mindig kevesebbet lehet azért becserélni. Egy dollárral kevesebb hust vásárolhatunk ma, mint öt év előtt.

A reformerek alacsony árért kiabálnak, ellenben a forradalmárok magasabb bért (a munkaerejük értékét) követelik. Ugyanakkor törekednek a bérrendszer eltörlésére. Mindenfelé tapasztalhatjuk a munkabéreket lassanként emelkedni, hogy fedezhessék az életszükségletek cikkeinek emelkedő árát.

Megtörténhetik ,hogy még mindig ugyanannyi dollárnyi bért kapunk, mint azelőtt, de ezen dollárok értéke

csökkent. A **valóságban** a munkabérünk csökkent. Amennyiben nem elegendő arra, hogy megvásárolhassuk azzal az életszükségleteket, a munkáltatónk nem adja nekünk a munkaerőnk értékét.

1. Az árak emelkedése bekövetkezhet az áruk **értékének** az emelkedéséből.

Ennek megfelelőleg magasabb bért kell kapnunk, ha a munkaerőnk értékét akarjuk megszerezni.

2. A munkabér (pénz) értéke annyira csökkenhet, hogy nem vásárolhatjuk meg azzal az életszükségleteket. Hacsak nem fogunk ennek megfelelőleg **több** bért kapni, kevesebbet nyerünk, mint a munkaerőnk értékét.

MONOPOLIUM-ÁRAK.

Az előbbi fejezeteken keresztül képzeletben halljuk a reformereket kérdezni: "De mi van a monopolium áraival?"

Először is soha sem volt még tökéletes állandó monopolium. Vannak acélgyárak Kinában, Japánban, Angliában, Mexicoban és Németországban, amelyek ellátják az amerikai piacot és olcsóbban árusittatnak, mint a hazai termékek. Kinából olcsóbban szállitanak mostan Californiába acélsineket, mint az amerikai gyárak.

Vannak még sok független olajtársulatok több országban. Automobil járatok, villamos vonatok, repülőgépek és viziutak mind befolyással vannak a vonatokra. Ha a vasutak a rendesnél magasabb szállitási dijakat szabnak, a gyáros más városba hurcolkodik.

Reménykedhetnek abban, hogy állandó monopoliumot létesitenek, de mindig meg van a fenyegető veszélye, hogy valaki előáll valami helyettesitővel. Mindig igyekszik valaki valami helyettesitő feltalálására.

Soha sem volt még képes egy ember felemelni egy áru árát és meg is **kapni** azt az árat. Ha bármelyik embernek meg volna az erre való hatalma, akkor a végtelenségig fokozná az áruja árát és a világ diktátorává válna.

John D. Rockefeller megteheti egyes helyeken, hogy az olaj árát felemelje, de senkit sem kényszerithet arra, hogy az ő árán vásároljanak. Az ugynevezett monopoliumok (egyedárusok) éppen ugy alá vannak vetve a gazdasági törvényeknek, mint a bérmunkások. Nem volt

még olyan jószivü monopolista, hogy ne kérjen olyan magas árat, amilyen csak módjában van. Ennélfogva láthatjuk, hogy nem emelhetik saját tetszésük szerint az árakat.

Azonban vannak az Egyesült Államokban nehány, majdnem tökéletesnek mondható monopoliumok. Ezek közül néhány kétségen kivül képes az áruit az **értékén** felül kicserélni. Ilyeneket találunk az élelmezési, ruházati és épitkezési iparokban.

De az a tény, hogy egy monopolium ideiglenes ellenőrzést gyakorol valamely áru felett, még nem azt jelenti, hogy azon áru árát emelni fogja. Minden esetre törekedni fog azon áru értékét csökkenteni a felesleges telepek lezárásával, jobb gépek használatával, amelyek csökkentsék az árujában foglalt munkaerőt. Sok monopolium **alacsonyabb** áron árusitja a termékét, mint amielőtt monopolium gyártotta azt.

Ha a monopolium utján termelt áruk az értékükön cseréltetnek ki, az árak olcsóbbak volnának. Több barátom azt állitja, hogy az olaj sokkal olcsóbb ma, mint husz vagy harminc évvel ezelőtt volt, mielőtt John D. megkezdte az "Octopus" épitését.

Ha egy monopolium az azelőtti áron árusitaná az árujáť, sokkal nagyobb hasznot tarthatna meg, noha az értéke **csökkent** talán 50 százalékkal.

Azonban vegyünk egy élénk példát arra, hogy ki fizetné a felemelt árakat, ha egy képzeletbeli "Octopus" **megkétszerezné** az életszükségletek **árait.**

Tegyük fel, hogy 500 bányász tiz dollárt kap naponta egy alaszkai bányában. Tiz dollárral türhetően megélhetnek Alaszkában. Azon embernek, aki élelemmel és ruházattal látja el Alaszkát ideiglenes, de tökéletes monopoliumja van Alaszkában ezen cikkek felett.

Ez az ember ugy találja, hogy egy idény alatt megkétszerezheti az árait. Ezzel az Alaskában való megélhetés ára napi 20 dollárra emeltetett.

A bányászok **munkaadójának** meg kell **kétszerezni** a munkabérüket, hogyha továbbra is fizetni akarja a munkaerejük értékét. Fizetnie kell 20 dollárt naponta, ha azt akarja, hogy továbbra is dolgozzanak. Vagy ha ugy találja, hogy 20 dolláros munkabér mellett nem marad

elegendő profitja, akkor lezáratja az alaszkai bányáját; a bányászok visszatérnek délre és a monopolista egyedül találja magát piac nélkül. Ilyen lehetőséggel mindig számot kell vetniök a monopoliumoknak. Mindig meg van a lehetősége az aranytojást adó tyuk pusztulására.

MUNKÁNK EGY NAPI TERMELVÉNYE

KILENC ÓRAI MUNKA	A BÉR FEJÉBEN VISSZATÉRITETT ÉRTÉK.
C	3 ÓRAI MUNKA

Látjuk, hogy az A. ára megkétszereződik, akkor a B. (munkabér) árának is követnie kell és kevesebb hasznot tarthat meg a munkáltató.

A monopolista, aki ebben az esetben megkétszerezte az életszükségletek árait és ezzel kényszeritette a munkáltatónkat a fizetésünk megkétszerezésére, tulajdonképpen arra **kényszeriti** a munkáltatót, hogy ossza meg vele az ő megmaradt hasznát.

Figyeljük meg a C. ábrát. Ha a nekünk juttatott bért megkétszerezik, éppen annyival kevesebb fizetetlen munka marad a munkáltatónak. A **nekünk** juttatott külön rész át lesz utalva a monopoliumnak.

Monopolium alatt általában azt értjük, hogy a monopolium elég erős arra, hogy kényszeritse a többi munkáltatót a tőlünk visszatartott termelvények értékének a vele való **megosztását.**

A tényleges harc a monopolium és a munkáltató között folyik, aki mindent elkövet, hogy elpusztitsa a trösztöt.

Ebben az esetben a bányatulajdonos felajánlhat nekünk napi 18 dollárt és mi megkisérelhetjük egy rövid időre, hogy megéljünk napi 18 dollárból. De nem leszünk erre képesek, mert **kevesebbet** kapunk, mint a munkaerőnk értéke.

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

K. Árusithatja a monopolium a termékeit olyan áron, mint egy független társulat és ugyanakkor nagyobb haszonra, mint emez?

F. Igen, mert nem az eladásnál csinálja a hasznot, hanem a termelésnél; a monopolium által termelt cikkekben kevesebb munka foglaltatik, ezért kisebb azok értéke.

K. Az Egyesült Államok gyáraiban általában emelkedtek az utóbbi években a munkabérek. A férfiak és nők óriási serege munkanélkül van, de azért nem csökkentették a munkabéreket a munkaalkalomért való versengésükben habár állandóan munkát keresnek. Még a munkanélküliek is **magasabb** béreket kértek, mint néhány év előtt. Miért emelkedtek általában a munkabérek?

F. Azért, mert a munkaerő értéke emelkedett. Az életszükségleti cikkek árainak emelkedésénél fogva, nem árusithatták alacsonyabb áron munkaerejüket.

K. Kinában nincsenek trösztök eddig. Az életszükségletek árai rendkivül alacsonyak. Egy ország "alacsony árai" szükségszerüleg jelentik azt, hogy a munkások jobb viszonyok között élnek, mint ahol magasabbak az árak?

F. Nem. Mert az alacsonyabb árak a munkaerő értékét is alacsonyabb szinvonalon tartják. A kinai alacsony áraknál fogva alacsonyabb a kinai munkások munkaerejének az értéke.

K. Feltéve, hogy egy ember birja egy városban a munkások által bérelt összes házakat. Feltéve, hogy a munkások kényszerülve volnának ottan lakni, mivel a munkaalkalmukhoz közel esik. Tegyük fel, hogy a háztulajdonos felemelné 50 százalékkal a lakbért. Ha a munkások továbbra is a munkaerejük értékét kapnák meg, mint azelőtt, mi történne? Ki fizetné meg a lakbér emelését?

F. A munkáltató, mert a munkásoknak mindig meg kell kapniok a munkaerejük értékét. A felemelt lakbérrel emelkedett a munkaerejük értéke is. Ennek megfelelően kényszerülve volnának a munkások magasabb bért követelni. Igy végeredményében a munkáltató fizetné az 50 százaléknyi lakbéremelést.

VII. FEJEZET.

BÉREK.

Több ut van, amelyen a munkások megkisérelhetik a helyzetük javitását. Az V-ik fejezetben beszéltünk az alacsony árakról és azoknak a munkásokra való hatásáról. Megállapitottuk, hogyha az árak esnek, ezzel együtt esnek a munkabérek is a munkásoknak egymás közötti versengésénél fogva.

A munkáltató óhajára lehetetlen csökkenteni a fizetést, éppenugy, amint nem emelheti az áruk árát sem saját óhajára. Megfelelő viszonyok kellenek az ilyen emelésre vagy csökkentésre. A munkanélküliek serege az, amely letöri a munkabéreket, ha az életszükségletek (a munkaerő értéke) esnek. Nem találtuk nyomát annak, hogy az alacsony árak a munkásság érdekeit szolgálnák.

Az előbbi két fejezetben árakról beszéltünk, de nem sokat emlitettünk a **munkabérről,** vagyis a munkaerő áráról. A munkaerő éppen olyan áru, mint a liszt, kályha, kabát, buza vagy gép. És a munkaerő értékét éppen ugy állapitjuk meg, mint a többi áruk értékét.

A bérmunkások mindig törekednek magasabb árt kapni a munkaerejükért.

Könnyü megértenünk, hogy a bányász, aki 4 dollárról 6 dollárra emelteti a fizetését, kevesebb hasznot hagy a munkáltatójának. **Többet** kap vissza a termelvényéből. És a forradalmi munkások és munkásnők célja az, hogy az **összes** termelvényeik birtokosaivá váljanak.

Állitólagos nemzetgazdászok szerint a munkabér emelése nem áll a munkásság érdekében. Azt állitják, hogy a kapitalisták a felemelt munkabérekkel együtt emelik az árakat és a munkások ott vannak, ahol azelőtt.

De Marx azt mondja az "Ár, érték és haszon", II. fejezet, 17. oldalán: "Milyen befolyással lehet a munkabér emelése az áru árára? Csakis ugy, ha ezzel arányossá tennék a keresletet és kinálatot.

"Tökéletesen igaz, hogy a munkásosztály elkölti és el kell költenie a jövedelmét az élet szükségleteire. Ennélfogva a munkabérek általános emelése maga után vonná az életszükségletek nagyobb keresletét és igy természetszerüleg bekövetkezne azok piaci árainak **(ideiglenes)** emelkedése is.

"Ezen szükségleteket gyártó kapitalista kárpótolva volna a felemelt munkabérekért a piaci árak fokozásával."

Figyeljünk: Marx azt mondja, hogy a szükségletek árai **ideiglenesen** emelkednének, nem azért, mert a kapitalisták ugy akarják, hanem a ruha, élelem, jobb lakás iránti **nagyobb keresletnél fogva.**

Milyen helyzetben volnának azok a kapitalisták, akik nem termeltetnek ilyen szükségleteket? A munkabérek

általános emelkedése folytán megcsökkenő hasznukért nem volnának kárpótolva, mert az ő termelvényeiknél nem mutatkozna a nagyobb kereslet . . .

"Ezen megcsökkent keresletnél fogva az árujuk ára természetszerüleg csökkenne. Az ipar ezen rétegeiben, a haszon aránya csökkenne . . .

"Ennélfogva a munkabérek **általános** emelkedése, miután rövid időre megzavarná a piaci árakat, a haszon általános csökkentését vonná maga után, anélkül, hogy hosszas befolyással lenne az áruk árára."

Az alábbi képlettel igyekezzünk megmagyarázni Marx nézetét. Egyik bányában, 4 dollárról 6 dollárra emelték fel a bányászok a fizetésüket. Az egyedüli vendéglő tulajdonosa azt hitte, hogy ő is felemelheti az ellátás árát heti 8 dollárról 10 dollárra. Nehány hétig fizették a bányászok a felemelt árt, de nemsokára még egy vendéglős jött oda, mert hallott az ottani "arany viszonyokról." Rövid időn belül négy vendéglős versengett egymással. A vendéglősök közötti ezen versengés leszoritotta az ellátás költségét heti 6 dollárra. Közülök egypáran elmentek onnan, amig az ellátás költségei az államban levő **átlagra** nem csökkent.

Ameddig jók voltak az árak, odajöttek, de amint az átlagnál alacsonyabbra esett az ellátás ára, elmentek onnan.

Marx azt mondja, hogyha jobb a munkások fizetése, akkor elköltik ezt jobb élelemre, jobb ruhára és jobb lakásra. Ez emeli az élelem, ruházat és lakás keresletet. Több kapitalista kezd befektetni az élelem, ruházat és lakás előállitásába. A kapitalisták egymás közötti versenye gyakran alacsonyabbra szoritja ezen áruk árát, mielőtt a munkások megkapták a magasabb béreiket, végül a kapitalisták ugy találják, hogy több pénzt csinálhatnak, ha más iparokba fektetik a pénzüket. Végül is a rendes arányukra esnek az árak.

Az "Érték, ár és haszon" utolsó oldalán Marx ismét azt mondja:

"A munkabér általános emelése maga után vonná a haszon általános csökkentését, de azt nem mondhatjuk, hogy befolyásolnák az áruk árait."

KÉRDÉSEK ÉS FELELETEK.

K. Ha egy aranybányában végzett munkáért napi négy dollárt kapunk, amit sztrájk utján hat dollárra emelünk, annyi haszna maradna a munkáltatónak, mint azelőtt?

F. Kevesebb, mert a két dollárral kevesebb kifizetetlen munka maradna a birtokában.

K. Mire költik a munkások a pénzüket? Fényüzésre?

F. Rendszerint jobb életszükségleti cikkekre.

K. Mi történik, ha egy adott áruban hirtelen emelkedik a kereslet?

F. Ideiglenesen emelkedik annak az ára.

K. Ha egy adott áru ára emelkedik, megragadja ez a többi kapitalisták figyelmét és mi fog történni?

F. Ebben az esetben több kpaitalista kezd befektetni azon áru gyártásába, ami maga után vonja az áru árának a csökkenését.

K. A kapitalisták továbbra is termelnek olyan árut, amelynek annyira csökkent az ára, hogy nem csinálhatják meg azon az átlagos hasznot?

F. Olyan esetben más áruk gyártásába kezdenek és igy a csökkent árak visszatérnek a rendes medrükbe.

K. Feltéve, hogy az Egyesült Államok háboru előtt állanak és lovakat vásárolnak háborus célokra. Egy gazdag birtokosnak nagy ló-állománya van. Mivel elsőrangu lovak, magas árakat kér értük. Mit fognak a többi lótenyésztők ekkor csinálni? A széngyártáshoz fognak?

F. Valamennyien lovakat igyekeznek nevelni eladás céljából, és az ezáltal bekövetkezendő verseny folytán a lovak ára rövid idő alatt esni fognak.

VIII. FEJEZET.

RÖVIDEBB MUNKAIDŐ.

A VII. fejezetben elmondottuk, hogy az általános béremelés hogy és miért válna a munkásosztály előnyére. Megállapitottuk, hogy az általános béremelés végeredményében a haszon általános esését vonná maga után, de nem befolyásolná tartósan az áruk árait.

Miután láttuk a béremelés kivánatos voltát, nézzük, hogy nyerhetjük meg azt? Való igaz, hogy a munkás**osztály** soha sem volt kellően megszervezve, hogy általánosan követelhesse a munkaereje magasabb árát — egy nagyobb részt a kapitalista osztálytól az általuk termelt javak értékéből.

Éppen ilyen igaz az is, hogy amikor kellően meg lesznek szervezve a magasabb munkabér követelésére, nem fognak megállani annál, hanem eltörlik magát a bérrendszert.

Azonban a tőke állandó harcban áll a munkássággal. Állandóan igyekszik csökkenteni a munkabért és az élet szinvonalát, amennyira csak lehetséges. Annyira igyekszik emelni a munkaidőt, amennyire csak a munkások fizikai ereje azt feltételezheti. És a munkások kényszerülve vannak állandóan harcolni azért a kevésért, amit addig megszereztek. Igy aztán láthatjuk mindenfelé a munkások egyes kis csoportjait harcban állva a munkáltatóikkal, a munkaviszonyok megtartásáért és hogy javitsák azt, ahol elviselhetetlenekké váltak.

Bizonyos, hogy a 10 és 16 órát dolgozó munkásoknak kevés szabad idejük marad az önmüvelődésükre, vagy a forradalmi tevékenységre. Az is bizonyos, hogy a bérek magasabbak ottan, ahol 8 órát dolgoznak, mint ahol 10 vagy 16 órát dolgoznak. Két csoport embernek napi nyolc órai munkájára van szükség egy gép kezelésére ott, ahol egy csoport kezeli azt napi 16 órán keresztül.

Nemcsak szükséges, de rendkivül kivánatos, hogy állandóan igyekezzünk ellentállani és fejleszteni a mindennapi küzdelmünket a kapitalista osztállyal szemben. Mert a jelenlegi vereségekből és győzelmekből tanuljuk meg az erőnket és gyengeségünket. **Harcolva** tanulunk meg harcolni. Telejesen eredménytelennek látszó küzdelmekben uj taktikákat sajátitunk el. És az osztályszolidaritás szelleme erősödik, ellentállhatatlan fegyverré válik, ha a lehetőséghez képest, mint osztály harcolunk és cselekszünk.

Még a csoportok összetartása is — a szakszervezeteknek a munkáltatók ellen folytatott különálló harcai — eredményes tanulságokat nyujt az osztályszolidaritásból. Mert a szakmai harcok mindinkább eredménytelenek és élénken mutatnak a forradalmi ipari szervezetek szükségességére.

Éppen a jelenben is, az egész föld munkássága, ahol az arany szerepel, mint az érték kifejezője, általánosan követelnek és a legtöbb esetben biztositják is maguknak a magasabb munkabéreket. Ez annak tudható be, hogy az arany értéke általánosan csökkent és az óriási mennyi-

ségben nyomtatott papirpénz ma sokkal kevesebb áruval cserélhető be, mint azelőtt. Ez maga után vonta az áruk árának az emelését.

Ezen munkások azzal nyerték meg a munkáltató osztálytól a magasabb munkabért, mert többe kerül a fentartásuk, amint a ló tulajdonosa is többet fizet a drágábbá vált szénáért, ha meg akarja a lovát tartani. Nem **osztálytudatos** törekvéssel nyerik meg a magasabb munkabért, annak dacára, hogy minden küzdelem bizonyos mértékig osztályjellegü.

A fejlődő gépezet mindig gyorsabban szoritja ki a szakképzett munkásokat. A gyakorlott munkások a gyakorlatlanok soraiba dobatnak s a gyakorlatlanok a munkanélküliségbe. És természetszerüleg mindig több és több munkás kényszerül versengeni a munkaalkalmakért. Semmi sem gátolhatja meg a modern gépezet fejlődését — minden idők legnagyobb emberi találmányát — annak a gépezetnek, amely egy napon arra van hivatva, hogy megszabaditsa a munkásokat a szakadatlan nyomoruságtól és kinok sorozatától.

De küzdenünk kell — ma és holnap. És az időkkel együtt, mindig vehemensebbé válik a küzdelem.

A munkások tizezrei, százezrei dobatnak a munkanélküliség árjába. Csökkentenünk kell a munkanélküliek hadseregét.

Iparilag kell szervezkednünk, hogy megröviditsük a munkaidőt. A hat órás munkanap bevezetése, további milliók munkába állitását jelentené az amerikai munkásságra. Időt biztositana nekünk a tanulásra és pihenésre, szervezési munkára és nevelésre, amint magasabb munkabért jelentene az egész amerikai munkásságnak. Mert mennél kevesebb ember verseng a munkáért, annál magasabb bért követelhetnek.

Ismételjük: A modern gépezet, mindig több és több munkást dob a munkanélküliek seregébe. Rövidebb munkaidővel több munkás nyer alkalmazást és megtarthatják, sőt fokozhatják a fizetésüket, nem is emlitve az ezáltal elérendő hatalmas értékü harci készséget, szolidaritást, osztályöntudatot, amelyet a munkásosztály megszerez.

K. Mi a legfőbb akadálya a munkások magasabb bérre irányuló követelésének?

F. A munkanélküliek hadserege, amelyek egymás közötti versengése lehetetlenné teszi a munkabérek emelését.

K. Mit eredményezne a munkaidő általános csökkentése?

F. Eltünne a munkanélküliek serege és ezzel együtt a munkások közötti verseny a munkaalkalmakért. Ezt magasabb munkabér követné.

K. Mikor találkozunk a munkáltatóval, mint egy áru eladója megyünk hozzá. Mi az áru?

F. A munkaerőnk.

K. Mi szabja meg az árunk értékét?

F. Az előállitására forditott (az élelmiszerekbe fektetett) munkaerő.

K. A kereslet és kinálat befolyásolják az áru **értékét?**

F. A kereslet és kinálat **ideiglenesen** befolyásolhatják az áru **árát,** de nem az értékét.

K. A munkásosztály általánosságban megkapja a munkaereje értékét?

F. Igen.

K. Megkapja-e a termelése értékét?

F. Nem.

K. Mi a különbség a kettő között?

F. A munkaereje értékét, a munkaereje előállitására forditott társadalmi munka képezi, mig a termelése értékét az általa előállitott javak képezik.

K. Ha az összes áruknak az árát kétszeresére emelnék az Egyesült Államokban, ki fizetné meg a különbözetet?

F. **A munkáltató osztály, mert minden körülmények között meg kell fizetniök a munkabérek értékét. Már pedig munkaerőnk értékét a szükséges élelmi cikkeink szabják meg.**

K. Mi a forradalmi ipari union célja?

F. A bérrendszer eltörlése, a termelés és szétosztás átvétele és továbbfolytatása a termelők javára.



A VILÁG IPARI MUNKÁSAI SZERVEZETÉNEK
MAGYARNYELVÜ HIVATALOS LAPJA

"FELSZABADULÁS"

Az egyetlen magyar hetilap, amely a munkásosztályt a forradalmi ipari unionizmus tanaira szervezi, neveli és tanitja. Minden bérmunkásnak kötelessége támogatni és terjeszteni a "Felszabadulás"-t.

Előfizetési ára egy évre.....$2.00
Félévre 1.00
Egyes szám ára 05

Megrendelhető a következő cimen:

"FELSZABADULÁS"

1001 W. Madison St. **Chicago, Ill.**

Az előfizetést money-orderen, készpénzben vagy bélyegekben is lehet beküldeni.

A VILÁG IPARI MUNKÁSAI SZERVEZETÉNEK MAGYAR KIADVÁNYAI:

FORRADALMÁROK KÖNYVE

176 oldalra terjedő, vaskos kötet, gazdag tartalommal. Minden forradalmárnak be kell szerezni ezt a munkásmozgalmakat ismertető, hasznos tanulmányul szolgáló könyvet. — Egyes példány ára, dijmentes küldéssel $1.25

EGY NAGY SZERVEZET

Részletesen vázolja az I. W. W. szerkezetét. Tervrajzzal együtt, egyes szám ára 10 cent.

FORRADALMI I. W. W.

Az I. W. W. szervezetét magyarázó rövidebb tanulmány. Megtudjuk belőle, hogy miért szervezték az I. W. W.-t és hogyan müködik az. Egyes példány ára.....5 cent.

A HALADÓ PROLETÁRIÁTUS

"Ellentállás az uralkodó osztálylyal szemben." "Az uj társadalom épitése." "A termelés, a szétosztás és az iparok átvétele" problémáit fejtegeti, amelylyel minden bérmunkásnak meg kell ismerkednie. Egyes példány ára.....5 cent.

AZ IPARI DEMOKRÁCIA FEJLŐDÉSE

Vázolja a munkásosztály helyzetét az őskortól a mai napig. Egyes példány ára 5 cent.

Megrendelhetők:

"FELSZABADULÁS"

1001 W. Madison St. **Chicago, Ill.**

BEKÖTÖTT

"FELSZABADULÁS"

Mindazon munkástársak, akik az I. W. W. mozgalmának eseményeit az elmult három évre visszamenőleg tudni akarják, azoknak ajánljuk lapunk bekötött példányait, melyekből még beszerezhetők az 1919-iki évfolyam, mely tartalmazza az egész világ munkásosztály harcainak eseményeit, valamint a magyarországi kommun keletkezése és bukása tanulságait. Egy kötet ára az összeg előleges beköldése mellett $3.00, bérmentes küldéssel.

Az 1920 és 1921-ik évek egy kötetben vannak erős vászonkötésben. A két évfolyam igen gazdag tartalommal rendelkezik s ajánljuk minden munkástársunknak, hogy azt szerezze be. Utmutatóul szolgál a világ munkásmozgalmát illetőleg. E két évfolyamára egybekötve $5.00. Megrendelhető:

"FELSZABADULÁS"

1001 W. Madison St. Chicago, Ill.



DOLGOZZATOK
KISZABADITASUKÉRT!

HUNGARIAN—
The Failure of
Craft Unionism.

Printed in U. S. A.

A SZAKSZERVEZKEDÉS KUDARCA.

"* * * A szakma-rendszer hivatalnokait okolni, olyan hiányokért és fogyatékosságokért, ami annak természetes velejáró kinövése, éppen annyit jelent, mintha egyes kapitalistákat okolnánk azon társadalmi hiányosságokért, ami a kapitalista rendszer veleszületett tulajdonsága. * * * Amig az Egyesült Államok munkásosztályát kontrolálja a szakma-rendszer, addig Amerika megmarad az 'elvesztett sztrájkok földjének'."

Kiadja az
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

A SZAKSZERVEZKEDÉS KUDARCA.

ÁRA 15 CENT

KIADJA AZ
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
1001 W. MADISON ST., CHICAGO, ILL.

Printed by Printing and Publishing Workers' Industrial Union, No. 450, I. W. W.

A SZAKSZERVEZKEDÉS KUDARCA.

ACÉL-SZAKSZERVEZETEK.

Az Amalgamated Association of Iron, Steel and Tin Workers' vezette a harcot a homesteadi sztrájkban s a legnagyobb és leghatalmasabb szakszervezet volt abban az időben, az American Federation of Labor kötelékébe tartozó szervezetek között. De dacára nagy multjának, szerkezetileg hatástalan volt, mert teljesen elmulasztotta a mesterséget tanult tagjai közé bevonni az iparba benyomuló szakképzetlen munkásokat. Sőt mi több, amig az acéltársaságok a világ minden részét összekutatták olcsóbb munkaerő után, ez a szervezet ragaszkodott ahhoz a föltételhez, hogy csakis polgár lehessen tagja. Rövidlátó, éretlen és veszedelmes irányelv volt. Ezáltal a benszülött és az angolul beszélő munkásokat fölbátoritották arra, hogy az "idegeneket" ipari ellenségeiknek tekintsék. Az ujonnan jöttek alacsonyabb megélhetési szinvonala határozott fölényt biztositott a munkáért folyó versengésben, ami ellen természetesen kitörtek a helyszinen már letelepedett munkások. A szervezet nem értette meg ama gazdasági erőket, amelyek az idegen munkások toborzását magukkal vonták; ahelyett, hogy a munkások közötti versengést igyekezett volna kiirtani, elzárta az idegeneket a tagságból, amiáltal még jobban élesztette — eloszlatás és csittitás helyett — a két csoport közötti ellenszenvet és gyülöletet. Az idegeneket üldözéssel fogadták nevelés helyett. Korbáccsal és nem szervezőkkel.

Igy, amikor a homesteadi sztrájk kitört, az acélmunkások két részre oszlottak: szervezett emberekre és idegenekre; vagyis szervezett szakmunkásokra és szervezetlen szakmanélküli munkásokra. Ez a különválás gazdaságilag végzetes volt. Ilyen viszonyok között szolidaritást kiváltani teljesen lehetetlen lévén, mert a legrosszabb a dologban az volt, hogy maga a szakszervezet szervezte meg a széthuzást; téves fogalmaival az egyesülés utjában állott — a szakadás volt megszervezve. Ennek következtében a szervezet olyan hátrányok terhe alatt lépett sztrájkba, amit az idegenek készséges sztrájkba menése és támogatása sem birt teljesen ellensulyozni.

A Carnegie Bros. and Co. akkoriban a leghatalmasabb acéltársulat, a szervezettől semmiféle korlátozást sem akart megtürni. A munkásokra akarta erőszakolni a leszállitott béreket és követelte a szervezet megtagadását. Ezeket a feltételeket az acélmunkások nem akarták elfogadni, mire kitört a sztrájk.

A homesteadi acélmunkások szilárd elhatározással és lelkesedéssel mentek sztrájkba. De itt megint csak hiányzott a szervezet céljának és müködési körének tiszta körvonalzása és megértése, amely hiány a siker lehetőségét előre lerombolva, az acéltársulatok kezére játszott. Bár a sztrájk névlegesen a szakszervezet és a Carnegie Co. között folyt, valóságban ez a

harc kezdete volt annak eldöntésére, hogy szervezett, zárt mühelyrendszer, vagy nyitott mühely-viszony legyen-e az acéliparban. Az Amalgamated igazi ereje ama munkaerő ellenőrzésében volt, amit tagsága képviselt, de a tagok ezt csak halványan sejtették. Igy amikor a Carnegie Co. egy csapat fegyveres Pinkertont hozatott, az acélmunkások fizikai erőszakkal fogadták és valóságos csatát viva megverték őket. Ha a Pinkertonok jövetelét azzal fogadták volna, hogy kimondják az általános sztrájkot az egész iparra, a kilátás egészen más lehetett volna; de amint volt, csupán a Duquesne telepek és néhány közeli gyár sietett a munka abbahagyásával, a homesteadiek segitségére. Amennyiben az egész acélipart illeti, a sztrájkban álló telepekért bőségesen kárpótolta a társulatokat a többi megfeszitett munkát végző acéltelep fokozott termelésével, ahol a munkát szintén az Amalgamated Association tagsága végezte. A sztrájk elbukott s a levezetéshez a legnagyobbrészt hozzájáruló tényező maga a szakegylet volt. Ettől az időtől kezdve az Amalgamated befolyása állandóan csökkent ugyannyira, hogy minden ereje elveszett az acélmunkások érdekeinek védelmezésére.

1901-ben az Amalgamated zászlója alatt ismét csufos vereséget szenvedtek az acélmunkások. Ez a sztrájk tizennégy hónapig tartott.

HALOTT SZAKEGYLET AZ UTBAN.

Áthaladva az acélipar egynéhány kisebb kitörésén, elérkezünk az 1919-iki emlékezetes nagy sztrájkhoz. Az Amalgamated 1901 óta semmivel sem volt több, mint puszta név, amennyiben a munkások és a munkáltatók közötti viszonyra való befolyást illeti. M. F. Tighe, a szervezet elnöke, az 1919-iki acélsztrájkot megvizsgáló szenátusi bizottság előtt kijelentette, hogy az Amalgamated hozzászokott, miszerint "elfogadja a társulatok minden föltételeit, ha erősen ragaszkodtak azokhoz." Milyen szégyenletesen megalázó vallomás; a szakszervezet eszközzé vált arra, hogy rajta keresztül a munkáltatók akaratukat a munkásokra tuszkolják.

Az Amalgamated, mint szervezet 1919-ig csontvázzá fogyott le. Még csak magja sem lehetett az acélmunkások szervezkedésének, hanem, amint azt a sztrájk bizonyitotta, mühelye lett azon erőknek, amelyek határozottan a szervezkedés megakadályozására törekedtek. Csak az acéltelepek tulajdonosai érdekében müködhetett éppen ugy, mint az összes többi szakszervezetek, a munkáltatók érdekeit szolgálva. A munkáltató és a munkásosztály közötti viszonyról hamis felfogást levonva alapoztatott meg. Az Amalgamated a munkáltatók leghasznosabb intézménye, amire az acélbárók támaszkodhatnak, abból a célból, hogy megakadályozzák az acélmunkásoknak egy hatalmas, országos ipari szervezetbe való szervezését. Sokkal inkább függ a munkáltatók elismerésétől, mint az ipar munkásaitól.

Ezzel kapcsolatban William Z. Foster megjegyzi (The Great Steel Strike, 19-ik oldal):

"Akkor, amikor fénykorában volt a szervezet, elégséges szervezői tevékenységet mutatott volna a szervezetlen telepeken és különösen a szakmanélküliek befogadása terén, annyira megerősithette volna magát, hogy Carnegie és bérence, Frick, nem birták volna sohasem kiüzni. De szerencsétlenségre szervezői munkájának tulságosan nagy részét a tárgyaló asztalra vitte és nem a telepek kapujához."

Igazán érdekes és fontos kérdés az, hogy — az Amalgamated a követett irányt miért fogadta el? Hogy ezen irány mindig az acélmunkások hátrányára alakult ki és a társulatok előnyére, az magában is kellett volna, hogy mély hatással legyen a tagságra és a szervezet vezéreire, ha volt őszinte hajlam az iparban dolgozó emberek érdekeinek előmozditására. Vagy a véletlenségnél több az, hogy dacára a bebizonyult tehetetlenségnek, mégis a régi módszerekhez és irányelvekhez ragaszkodott az Amalgamated Association? Van tér amire a gyanu alapozható, miszerint az Amalgamated az acéltársulatok érdekében tartatik fenn, mint akadály, nehogy igazi, harcos szervezet alakuljon az acélipar munkásai között. Harmincéves története tulságosan is támogatja ezt a föltevést. Homestead óta minden válságos helyzetben oda hatott, hogy az acélmunkásokat leverje.

És ha — amint Foster helyesen megállapitja — az Amalgamated Association of Iron, Steel and Tin Workers' szervezete 1909-ben "véglegesen összetöretett," hol volt a bölcsesség, annyi bajlódáson és kiadáson keresztülmenni 1919-ben, hogy egy ilyen hasznavehetetlen szervezetet visszaállitsanak az iparban? Anélkül, hogy kétségbe vonnók azon emberek őszinteségét, akik olyan bátran küzdöttek, hogy az A. F. of L. és a szakszervezetek fenhatósága alá vonják az acélmunkásokat, mégis rámutathatunk a fölötte sokszor megismétlődő jelenségekre. Azonban, ez csupán mellékes megjegyzés.

BALUL IRÁNYITOTT HATALMAS KISÉRLET.

Mégha leszámitjuk a szervezkedés mellett megnyilatkozó hangulatot, ami a háborus szükségletek nyomán maradt hagyományképpen, az acélipar megszervezésére alakult országos bizottság szervezőinek munkája csodálatosan sikeres vállalkozás volt. Soha ahhoz hasonló megkisérelve sem volt. Elismerés és dicséret jár mindazoknak, akikben megfogamzott az eszme és akik végrehajtották azt. A sztrájk elbukásáért nem ők felelősek, hiszen a szakszervezeti rendszer elkerülhetetlen következményeképpen bukott el a harc. A kisérlet irányitói lenyügözve és akadályozva voltak minden lépésnél. Cselfogásokba csalták válságos időben, az eszme kezdetétől fogva egészen az Amalgamated és a többi szakszervezetek utolsó áruló cselekedetéig. A sztrájk nem azért bukott el, mert vezetőségéből hiányzott volna akár képesség, akár komolyság, vagy igyekezet, hanem elveszett a felismerés és áttekintés hiánya nyomán, mert a szakszervezeti rendszert alkalmazták olyan célra, aminek az meg nem felel és igy nem is szolgálhatja azt.

Természetesen a szervezéshez, amitől az acélipari munkások jövője függött, pénz kellett: pénz nélkül nem lehetett megcsinálni. A szakszervezeti központokból vártak anyagi támogatást. Az országos bizottság ebből a szempontból is csalódott. Az acélipart a szakszervezeti minta szerint szervezni annyit jelent, mintha egy hatalmas oszlopot akarnánk egy fogpiszkálóval és egy kávékanállal beásni. Olyan emberek, mint John Fitzpatrick és Foster, a bennük bizó munkásokkal együtt, a rendszer rászedettjei voltak, áldozatai a vak bizalomnak. A szakszervezeti rendszer vezérei féltek attól, hogy a szakmai szervezkedés határán kivül valamilyen más erő lép közbe és harcos munkásszervezeteket alakit az acéliparban, igy hát hozzájárultak a kisérlethez, tisztán védekezés szempontjából, nehogy az A. F. of L.-nek valamilyen versenytársa alakuljon. Lawrence és más helyek emléke még mindig kisértette őket.

EGY SZTRÁJK, SOK SZERVEZET ÁLTAL.

Amennyiben a szervezés munkáját illeti, bámulatos eredményeket értek el, de ez leginkább azon eszme hangoztatásának volt köszönhető, hogy az acélipar munkásai mint egyetlen tömör gazdasági erő egyesülnek. A gyakorlatban pedig, amilyen gyorsan szervezték őket, éppen olyan sietve elkülönitették a többféle szakegyletekbe, amelyek fönhatóságot követelnek az iparban, a munkások különböző osztályozása fölött. Ennek hatásakép az acélmunkások szivüket és bátorságukat veszitették. Bár az elégedetlenség, később megtörte a sztrájkot. A bukás leginkább az Amalgamated Associationnak tudható be. Maga a szakszervezeti rendszer formája valószinütlenné tette, sőt mi több, teljesen kizárta a lehetőségét annak, hogy egység és egyetértés legyen, amire pedig a munkásoknak olyan nagy szükségük van a modern korporációk ellen folyó ütközeteikben. Az Amalgamated ténykedése példa arra, hogy a szakszervezkedési rendszer mit tartogat a nagy iparban dolgozó munkások részére, ahol a termeléshez a munka sokféle osztályozása szükséges. A szakmai rendszer ellentétben áll az iparok elrendezésével, miáltal csakis a munka leveretéséhez és pusztulásához vezet.

Több mint 300,000 ember volt sztrájkban — elég erős sereg arra, hogy egyetértés mellett még a fenhéjjazó United States Steel Corporation-t is térdre kényszerithette volna. De, amint Foster könyvében kimutatja: "A sztrájk november 15-ike körül kezdett gyöngülni."

> "Több telepen, különösen a Sharon Steel Hoop Co., Trumbull Steel Co. telepein, az Amalgamated Associationnak szerződése volt, az acélgyártás tanult mestersségeire vonatkozólag, de amikor a napszámosok beszüntették a munkát, ezeknek a szakembereknek is le kellett tenni a szerszámot. A kerületben a vereség akkor állott be, amikor az Amalgamated Association valósággal visszakényszeritette a napszámosokat a telepekre dolgozni, hogy a müveket üzemben tartsák * * * a társulatok megtagadták a napszámosok követelését tekintetbe venni a szerződés lejáratáig. Ez annyit jelentett, hogy a napszámosoknak megmondták, miszerint dolgozzanak és várjanak jövő

junius utoljáig, amikor követelésüket tárgyalni fogják. Az eredmény vészterhes volt: a napszámosok elvesztették hitüket az Amalgamated Association-ban, érezték, hogy feláldoztattak a szakmunkásokért. Kezdtek visszaözönleni a munkába, minden telepen. Más szakmák emberei erre azt határozták, hogy ostobaság volna nekik tovább harcolni, látva, miszerint az Amalgamated Association visszakényszeriti embereit a gyárakba. Általános mozgósitás indult meg a gyárak felé. * * * Erről beszélve egyben megjegyezhető, hogy **Pittsburghban és más helyeken, ahol szerződése volt, az Amalgamated Association hasonlóképpen járt el, általában hasonló eredménynyel.**"

Azonban ama föltevés helyett, hogy az A. A. a szakmunkásokat kedvezménybe részesitette a szakmanélküliekkel szemben, sokkal helyesebb és igazságosabb azt mondani, hogy a szakmunkásokat a szakmanélküliek ellen fölhasználták az acéltársulatok érdekében. Ez lett az eredmény és a munkásoknak ugy kell ismerniök az Amalgamated Associationt, mint a szakszervezetek mintaképét, mint azt a rendszert, amelynek elválaszthatatlan része. Osztályszempontból tekintve jellegét, a kapitalista ügynökségekkel azonos.

Foster felsorakoztatja a szakmai rendszer egyéb hatásait. Látszólag nem érti meg, miszerint a rendszer felelős. A szakszervezeti központok tisztviselőit okolja, akik — bármilyen is legyen a hajlamuk — csak alávetették magukat a szakmai rendszert kormányozó törvényeknek. Foster beszámolóján végig seholsem méltatja azt a tényt, hogy a szakszervezeti központok érdeke a szakmai rendszerben teljesen más valami, mint a munkásoké, akik azokat alkotják. Különös, hogy ő maga nem látja azt, amit olyan világosan feltár olvasói előtt. Steelton-ról irva, megjegyzi:

"Steeltonban az emberek erősen voltak szervezve a háboru idején, **de hiba volt az összes szakmákat egy szövetségi szervezetbe csoportositani. Mert amikor a szakszervezetek később követelték, hogy az embereiket átadják nekik,** a tagság bekövetkezett ellenszegülése, de különösen a fizetett alkalmazottak ellenállása valósággal elpusztitotta a szervezetet. Amikor a sztrájk kitört, csak egy kis százalék szüntette be a munkát s ezek sem tartottak ki sokáig."

A SZÉTTAGOLÁS VOLT VÉGZETES.

Nem követtek el hibát a steeltoni munkások egy szervezetben való tömöritésével, hanem azáltal, hogy a szakszervezkedési rendszer és szokás alapján széttagolták és szétosztották annak az egy szervezetnek a tagságát a különböző szakszervezetekbe. Ezen eljárás helyes és megfelelő azok nézete szerint, akik elfogadják és uralják a szakszervezeti rendszert. De hogy pusztulást hoz a munkásosztályra, ez olyan tény, amit csupán néhány harcos egyén vesz tekintetbe. Az, hogy a munkások ellenezték és ellenálltak a széttagolásnak, mutatja miszerint reményeikben csalatkoztak és a széttagolást reájuk kényszeritették. Érezték az egységes cselekvés szükségességét és felismerték, hogy azt nagyban előmozditják egy szervezet által, amely az ipar összes munkásait összefoglalja. Nem csoda, hogy a legtöbbjük nem sztrájkolt s a néhány, amely sztrájkba ment, nem tartott ki

sokáig, amikor megtudták, hogy a gazdasági kardjuk lécből készült.

Ismételten, Bethlehemet emlitve, Foster informál bennünket:

"Az első vereség egy héttel később jött (szeptember 29-én). Nagy részt a gépészeknek tudható be, akik az országos tisztviselőik sztrájktörő tanácsát követve, visszamentek dolgozni.

"Egy másik tényező volt a vasuti munkások támogatásának hiánya a telepek közötti vonalakon. Ha ezen két testület hivatalnokai embereiket a harcvonalba tartották volna, a bethlehemi sztrájk sikeres lett volna."

Leirva a sztrájk youngstowni részét, Foster hozzáfüzi:

"Youngstown közvetlen kerületében a sztrájk nagyon hatásos volt, aligha termeltek egy tonna acélt bárhol, több hétig. Ez nagyrészt a telepek udvarain alkalmazott vasuti munkások sztrájkjának következtében történt, akik saját elhatározásukból cselekedtek. Sokan közülök a Brotherhoodokhoz tartoztak, mások a Switchmen Unionhoz, mig néhányan szervezetlenek voltak, de összetartottak."

Foster az acélsztrájkról irt beszámolójában megvádolja a szakszervezeti rendszert, de láthatólag tartózkodik attól, hogy elitélje azt. A sztrájk elvesztése megdönthetetlenül a szakma-rendszerből kinövő széttagolásnak van betudva; söt mi több, olyan széttagolásnak, amelyet a rendszer föltételez, megszab és keresztül hajt. **A szakma-rendszer hivatalnokait okolni, olyan hiányokért és fogyatékosságokért, ami annak természetes velejáró kinövése, éppen annyit jelent, mintha egyes kapitalistákat okolnánk azon társadalmi hiányosságokért, ami a kapitalista rendszer veleszületett tulajdonsága.**

KUDARCOT VALLOTT A RENDSZER.

Sharonban az Amalgamated Associationt egyenesen a sztrájk megtörésével vádolják; Bethlehemben a mintakészitőket és a gépészeket teszik felelőssé; Steeltonban a szakma-rendszer a maga egészében tehetetlennek bizonyult, hogy sztrájk-szolidaritást valósitson meg, mig a vasuti szervezeteket mindenütt korholják, amiért nem álltak a sztrájkolók mögé.

A szakmai szervezkedés rendszeréből világosan kitünik, hogy más, mint vereség nem jöhet belőle. Az Amalgamated Association és a többi szervezetek éppen ugy csináltak, amint azt ezelött is mindig tették, müködésük köre az volt, amire megalakultak. A szakma-rendszer törvényeinek és gyakorlatainak igazolására törekszenek. Elvárni tőlük, hogy másképpen müködjenek a rendszerük meg nem értését jelenti, vagy a lehetetlenbe vetett reményt. Nem véletlenség az, hogy minden Fostertól idézett részletben a felelősséget a széttagolás által meggyöngitett sztrájkért kereken valamelyik szakszervezet nyakába sózta. De elmulasztotta megmagyarázni, hogy minden egyes esetben a szakszervezetek jogaik kereteiben álltak, a szakma-rendszer hitvallása alapján. A szakma-rendszert kormányozó törvények szigoru betartása szerint müködtek, amelyben az A. F. of L. és a vasuti Brotherhoodok a két fő széttagoló.

Foster beszámolójából két dolog magaslik ki: minden szervezett munkás olvassa el könyvét: "The Great Steel Strike and its Lessons": 1. **hogy a szervezkedés, amely a munkásokat egybeforrasztja, az első és a legnagyobb szükséglete az acélipar munkásainak; 2. hogy ilyen szervezet nem valósitható meg a szakmaszervezkedés rendszere alapján.**

Foster következetesen bebizonyitja, hogy az 1919-iki acélsztrájk elbukása nem az acélmágnások romboló hatalmának tudható be, hanem a széttagolást és gyöngeséget szülő szakmarendszernek. Ez a rendszer vesztette el a sztrájkot. Akár szándékosan történt, akár nem, az nem számit. Ami számit, az az, hogy a megszokott irányzattól való radikális eltérés nélkül nem volt arányban a győzelemre. Hogy a sztrájkot olyan módon harcolják, amely szerint a siker biztositva legyen, az szükségessé tette volna a szakmai rendszer forradalmasitását, hogy elfogadja az I. W. W. elvét, formáját és harcieszközét. Ezt nem fogják megtenni és azok az egyének, akik azt hiszik, hogy ismerik a munkásmozgalmat, jó lesz, ha figyelemmel lesznek erre.

VASUTI SZAKSZERVEZETEK.

A buffaloi vasuti váltóörök sztrájkja (1892) másik példa, amelyen a munkásság egy jó alkalmat elszalasztott. Ebből a sztrájkból a tanulságot levonhatta a szervezett munkás és a politikai akció hive is agyaránt. A sztrájk azért tört ki, hogy betartsák a New York állami törvényhozásban megszavazott vasuti munkástörvényt a 10 órai munkaidőről. A törvény meg volt a törvénykönyvben, de elérhetetlen álom a vasutakon.

A sztrájk teljesen megbénitotta a tehervonatok közlekedését kitörése idején, augusztus 13-án. Erre a kormányzó augusztus 18-án több ezer állami katonát küldött a sztrájk szinhelyére, aminek eredményekép a sztrájkőrszemek müködése lehetetlenné vált. Eme szorultságban a váltó-állitó munkások szakszervezetének tisztviselői tárgyalásokat igyekeztek kezdeni a brotherhoodokkal, hogy a sztrájkot kiterjesszék a mozdonyvezetőkre, fütökre, kalauzokra és fékezőkre is. P. M. Arthur a Brotherhood of Locomotive Engineers' részéről egyszerüen megtagadta a tárgyalásokon való részvételt és semmi sem lett belőle. A többi vasuti szervezetek kifejezték rokonszenvüket és hajlamukat a kooperációra a váltóállitó munkások érdekében, de a cselekvést megtagadták a mozdonyvezetők nélkül. Itten ismételten müködésben volt a szakma-szervezkedés rendszere a megszokott eredménynyel — a buffaloi váltóállitó munkásokat leverték. Mindegy az, hogy kit okolnak a sztrájk elbukásáért, egyedül a szakmai rendszer, a munkásság szervezett széttagolása felelős. Sokan a sztrájkban résztvevők közül annyira belátták a visszás helyzetet, hogy a vasuti munkászervezetek szerkezetének megjavitására mozgalmat kezdeményeztek. Az a módszer, amely a buffaloi váltómunkások sztrájkját leverte, olyan hatással volt Eugene V. Debs-re, aki akkor a Brotherhood of Locomotive Firemen központi titkára és a Firemen's Official

Journal szerkesztője volt, hogy otthagyta hivatalos állásait és hozzálátott az American Railway Union megszervezéséhez. Ez a szervezet arra lett tervezve, hogy magához ölelje a vasutipar minden munkását. Az A. R. U. gyorsan nött és 1894 tavaszán megverte a Great Northern Railway Company-t, egy körülbelül három hétig tartó sztrájkban.

AZ ELSŐ ÖNTUDATOS IPARI TÁMOGATÁS.

A Pullman általános sztrájk 1894 junius 26-án vette kezdetét. A vasuti munkásoknak nem volt bérkövetelésük, mert a sztrájk célja az volt, hogy a május 11-ike óta sztrájkoló mühelymunkások követeléseit teljesitse a Pullman társulat. Az A. R. U. igyekezett megakadályozni a Pullman-kocsik kezelését a vasutakon, miáltal nyomást gyakoroljanak a Pullman Company-ra, hogy a mühelymunkások követeléseinek teljesitésére kényszeritse. Az amerikai munkásmozgalom történetében ez a sztrájk az első öntudatos ipari támogatás.

A vasuti brotherhoodok, mint szervezetek ellenezték a sztrájkot, habár nagyon sok brotherhood tag csatlakozott a sztrájkolókhoz. A brotherhoodok ellenszenve rossz vért szült a bérharcban s a legelső alkalommal támadólag léptek fel, ami később végigvonult a Pullman-sztrájkon. A Brotherhoodok megérezték, hogy ha az A. R. U. sikereket ér el, győzelme az ő halálos itéletük lesz.

Amint a buffaloi váltóállitó munkások sztrájkjában, ugy a Pullman-sztrájkban is olyan helyzet állott elő, amikor az egyetlen hatásos válasz a kapitalisták támadására és tisztességtelen, sőt lelkiismeretlen módszereikre a munkásosztály általános munkabeszüntetése lehetett; mert amilyen eszközöket igénybe vettek az A. R. Union elpusztitására, a munkásosztály szervezkedésének jövőjét fenyegette. Az általános hangulat a munkásság között mindenfelé az országban az volt, hogy a helyzet követelménye szerint a munkásság szolidaritását kell demonstrálja az Egyesült Államokban. Ezt a hangulatot ugyan nem osztották a munkásvezérek, habár az A. R. U. meghivását egy Chicagoban tartandó konferenciára elfogadták. De ezek a vezérek nem azzal a szándékkal mentek a Briggs House-ban tartott konferenciára, hogy a sztrájk megnyerését segitsék tervezni. Hanem azért mentek, hogy az A. R. U. halálát tervezzék, ami sikerült is nekik. A szakszervezeti rendszer pusztulását jelentette volna, ha a sztrájkot megnyeri az American Railway Union.

A konferencia máris elhatározta, hogy nem segiti az A. R. U. harcát, amikor Debs a terembe megérkezett. Tudatták Debs-sel a konferencia határozatát, mely szerint a szakszervezetek megvonják az ipari támogatást és tudomására adták neki, hogy hiábavaló kisérlet lenne a határozat megmásitására törekednie. Debs ékesszóló kérelme is tehetetlen volt, nem birta meghatni a konferencia delegátusait, akik gazdáik akaratát teljesitették. A szakszervezeti rendszer halálraitélte ezt a munkáskisérletet is és a sokat igérő mozgalmat agyonszurták.

GOMPERS SEGITETTE LEGYILKOLNI AZ A. R. U.-T.

Samuel Gompers New Yorkban a chicagoi konferenciáról utban Washington felé, minden nyilatkozatot megtagadott az ujságiróktól arra vonatkozólag, hogy mi történt a konferencián, de amikor utja és célja felől információért sürgették, kijelentette az ujságiróknak, hogy utban van az A. R. U. temetésén résztvenni.

Szövetségi katonaság, Pinkertonok, birói tiltóparancs és a többi eszközök, amit ennek a sztrájknak megtörésére felhasználtak, tehetetlennek bizonyult volna a szolidaritással szemben, amit a chicagoi konferencia tervezett nyélbeütni. A szakmai rendszer bebizonyultan akadály a szolidaritás utjában. A kapitalista osztály által használt harcieszközöket okolták a Pullman-sztrájk elvesztéséért s ezen föltevés leple alatt meghuzódott az igazi bünös: a szakszervezkedési rendszer, szervezett széttagoltságával. Az a munkásmozgalom, amit ez a rendszer alkot, megölte az A. R. U.-t és elvesztette a Pullman-sztrájkot azáltal, hogy a szervezett munkásokat fékentartotta, holott a gazdasági szolidaritás néhány napi demonstrálása eldöntötte volna a sztrájkot a vasuti munkások javára; megmutatta volna az ipari szervezkedés előnyeit és az amerikai munkásságot messze előre vitte volna a haladás utján, a világ mozgalmának előcsapatába, amely hely jogosan megilleti.

SZAKSZERVEZKEDÉS MIATT VESZITETTEK A MÜHELYMUNKÁSOK.

A Harriman vonalakon 1911-ben a Shop Federation vezetése alatt sztrájkoltak a mühelymunkások s a szakszervezkedés aláásta a sztrájkot és a mühelymunkásokat sikertelenségre és vereségre itélte. Az eszközöket és módszereket, amit használtak, élénken leirja Carl Person a "The Lizard's Trail"-ben. Person ennek a sztrájknak legkimagaslóbb alakja volt és mint szervező és a Bulletin szerkesztője, alkalma volt, alaposan megismerkednie mindennel, ami a sztrájkkal kapcsolatban történt. Olvasóiban kétséget nem hagy arra vonatkozólag, miszerint a szakszervezkedés rendszere felelös a Harriman mühelymunkások sztrájkjának bukásáért.

A vasuti mühelymunkások legutóbbi általános sztrájkjában (1922), a munkások helyzete kedvező volt, mert a szénbányászok sztrájkja még folyt. Habár erre nem számitottak; de a sztrájk hatása, két egymással közeli kapcsolatban levő alapvető iparban — mindkettő előnyére szolgálhatott volna, ha nem a szakszervezkedés rendszere az s még ráadásul a munkáltató osztály szelleme nem dominálja, arra törekedve, hogy mindkét csoportot: a bányászokat és a mühelymunkásokat is, leverjék. Az "iparok kapitányai" és politikai csatlósaik elrémültek az érdekeikre annyira veszedelmes helyzettől és a váratlan fordulattól. Amint a népmondás tartja: ludbőrösekké váltak.

Az elsö lépésük az volt, hogy a két sztrájkot elválasszák

egymástól; az egyikkel kiegyezzenek, a másikat elszigeteljék. A bányászok sztrájkján a kapitalisták megelégedésére szolgált a kiegyezés azáltal, hogy felhasználták a United Mine Workers' of America szervezetet, hogy megcsalja és feláldozza a bányászokat. A bányászok munkába állitása után már csak a mühelymunkásokkal kellett elbánni s a szakszervezkedési rendszer gépezete kéznél lévén, összetörték a mühelymunkások szolidaritását, megakadályozva a lehetőségét annak, hogy a sztrájk a vasuti osztályozásokra is kiterjedjen. Amig a bányász sztrájk és a mühelymunkások sztrájkja egyidőben folyt, addig veszélyes volt, mert hátha a munkástömegek eszébe jut a nyitott mühelyekért folyó hajsza s a bérlevágás, ami felrázhatja őket és kitörnek az ósdi rendszer kontroljából: egyesülnek a bányászokkal és mühelymunkásokkal, országos tiltakozásban. Ilyen tüntetés megakadályozására csak egyetlen megbizható ellenszer volt — a szakszervezeti forma és ez nem is hagyta cserben a munkáltatókat. Valóban, sohasem hagyja cserben őket.

A RENDSZER VESZTEGETÉST SZÜL.

Mindjárt a kezdetnél, dacára annak, hogy a pályatest-épitő munkások tulnyomólag a mühelymunkásokkal való sztrájkra szavaztak, Grable elnök az össztagság akaratának megtagadását választotta s az embereket nem rendelte ki sztrájkra. Ez nemcsak zavart keltő volt, hanem árulás is. Bárha véletlenség is lehet és talán nem jelenti azt, hogy az árulásért bért huzott, ám Grable-t azóta kinevezték a vasuti munkaügyi tanács tagjának.

A pályatest-munkások visszatartása saját szervezetük által és a többi vasuti munkások müködése, mint rendesen, a harcot a kimerülés folyamatává változtatta, amelyben dacára a történteknek, a mühelymunkások még mindig előnyben voltak. Itt-ott megnyilatkozott a tagság a többi vasuti szervezetekben s kifejezték hajlamukat, hogy inkább szeretnék a mühelymunkásokat támogatni a harcban, mint a társulatokat, azáltal, hogy folytatják a munkát. De a szervezetek befolyása elég erős volt arra, hogy őket munkában tartsa. A vasutak személyzete, különböző gócpontokon megtagadta a vonatok kezelését, bár más kifogások alapján, de az igazi ok mégis az volt, hogy nem akartak sztrájktörők gyanánt dolgozni, amire saját szervezetük kényszeritette őket. Kényes helyzetek állottak elő ezen időkben, de a szakszervezkedés rendszerének mesteri diplomatái ilyen esetekben nagy gyakorlattal birnak, megakadályozták az általános vasuti sztrájk kitörését, amire pedig nem egyszer alapos kilátás volt.

Egészen a "kiegyezésig" fényes kilátás volt a mühelymunkások győzelmére s a sztrájkolók győzelmi kilátásával arányban bizonyossá vált, hogy a kapitalisták ingerülten megragadtak minden eszközt, tisztességest és becstelent, a munkások szolidaritásának megtörésére.

"KORMÁNYUNK" MEGMUTATJA SZINÉT.

A kormány közbelépett a küzdelemben, a társulatok oldalán. A Department of Justice gépezete a vasutigazgatók rendelkezésére állott és az Egyesült Államok igazságügyi minisztere, Harry M. Daugherty, Wilkerson bíróhoz folyamodott, — aki nem régi kinevezettje a bíróságnak, Landis biró lemondása révén megüresedett helyre — birói tiltó parancsot kért a sztrájkoló munkások megfélemlitésére. Wilkerson a munkásgyülölő Landis méltó itódjának bizonyult. Kiadta a birói tiltóparancsot. Ezzel akarták megfélemliteni a sztrájkolókat, hogy szolidaritásukat megtörjék. Ugy látszik, megvolt a kivánt hatása. Megegyezést kötött az A. F. of L. vasutügyi hivatala a Baltimore and Ohio vasutvonallal, amely állitólag alapvető egyezmény lett, amit a többi társulatok elismernek. Ezen egyezség aláirásával a sztrájkban kifejezett szolidaritás megtört, a sztrájk szétesett. A győzelem, amely már majdnem a mühelymunkások kezében volt, hirtelen a vasutak győzelmévé alakult át. A szakma-rendszer és módszerei leverték a mühelymunkásokat.

A brotherhoodok eljárása az 1919-es sztrájkban ugyanaz volt, ami 1877-óta minden válságos időben jellemezte. Mintegy félmillió mühelymunkás és napszámos kint lévén, minden határozott kisérlet a sztrájk kiterjesztésére, hogy a vonatszemélyzetet hozzácsatolja, gyors győzelmet biztositott volna s a sztrájkolókat megkimélte volna a sokáig huzódó küzdelem szenvedéseitöl. Ha a forgalmi munkások szabadon cselekedhettek volna, amint kötelességüket érezték a mühelymunkások iránt ebben az esetben, akkor az amerikai munkásság történetében uj lap iródott volna s uj korszakot nyitott volna az amerikai munkásosztály részére. De a szakma-rendszer müködésben volt a szolidaritás megakadályozására, holott ez a szolidaritás a vasuti munkát győzelemre vitte volna és bebizonyitotta volna a munkásosztálynak azt a hatalmat, amit az egyesülés képes kifejteni.

A SZAKMA-RENDSZER KIPRÓBÁLVA, ROTHADTNAK BIZONYULT.

A szakma-rendszer kebelébe tartozó szakszervezetek cselekvése mindig egybevágott a munkáltatók óhajával és szükségleteivel. Válságos időkben mindig azt tették, ami a munkáltatók érdekét a legjobban szolgálja. A sztrájk pedig igazi próbaköve a munkásszervezeteknek. A munkásosztály szempontjából nézve, mely szerint osztályok küzdelmét látjuk a harcban, a szakszervezeti rendszer a kapitalista osztály ügynökségének tünik fel, mely által végeredményben a szervezett munkásságot megtörik, guzsbakötik és amelyen keresztül a munkáltató osztály kivánságát végrehajtják. **Az 1922-iki vasuti mühelymunkás sztrájk eme rendszer s a szolgai és téves felfogás folytán bukott el. Ez a harc azt a leckét tanitja, hogy amig az Egyesült Államok munkásosztályát kontrolálja a szakma-rendszer, addig Amerika megmarad az "elvesztett sztrájkok földjének."**

A vasuti Brotherhoodok a yardmunkások sztrájkjában 1920-ban John Granua vezetése alatt világosan kimutatták mivoltukat és hasznosságukat, mint a vasutigazgatóság segédcsapata. Azon müködtek, hogy a sztrájk terjedését meggátolják és megmentették az igazgatóságot szorultságából, amiből máskép csak a sztrájkolók követeléseinek teljesitése árán menekülhettek volna. A sérelmek, amelyeknek orvoslására ezt a sztrájkot kezdték, igaziak voltak, amit általában elismertek a vasutiak. Granua és követői által elfogadott taktikát szintén hathatósnak ismerték. A nyerésre kedvező volt a helyzet a munkásoknak, ám azután a Brotherhood szervezetek minden befolyásukat latbavetették a sztrájk leverésére, miáltal kétségen kivül bemutatták jellegüket, mint a vasutak ügynökségei. A legelső feljegyzésektől kezdve, egészen a mai napig, a vasuti Brotherhoodok szemmelláthatólag a vasutvállalatok érdekében müködtek, a vasuti kapitalistáknak tették azt, amit képtelenek voltak saját maguknak megcsinálni s a vasuti munkásság ellen megtették azt, amire a kapitalisták a szakszervezetek segitsége nélkül sohasem lettek volna képesek. **A vasuti munkásságot visszatartják a brotherhoodok s amig a vasuti munkásság ezt föl nem ismeri s hagyja magát általuk vezetni, addig nem lesz előrehaladás részükre.** Ezek a szervezetek, felfogásuk, formájuk és módszereik miatt nem képesek a vasuti munkásságot szolgálni s csakis a vasuti vállalatok vagyonát védelmezve müködhetnek, a munkásság kárára.

Igy tehát a vasuti munkások nem arra vannak szervezve, hogy önmagukat elősegitsék, hanem hogy a vasutakat szolgálják és sajátmagukat leverjék. A szakszervezkedésnek pusztulnia kell, mielőtt a munkásság osztályérdekében cselekedhet.

ÉRCBÁNYÁSZ SZERVEZETEK.

A Coeur d'Alene vidék ércbányászai 1892-ben, a bérlevágások láncolata nyomán tiltakozásul sztrájkba léptek. A bányatulajdonosok igazolni igyekeztek eljárásukat az ezüst árának csökkenésére hivatkozva. Sztrájktörőket szállitottak a kerületbe, de a bányászok felfegyverkeztek és kiverték őket. Erre azután kirendelték a szövetségi katonaságot a kormány kérelmére. A bányászokat leverték, de a sok vereségből levonták a tanulságot.

Abban az időben a bányászok nagyrésze vándorló és kalandvágyó elemekből állott, kiket állandóan élesztettek azok a bányászok, akiknek a helyi szervezetek harcaiban sok gyakorlatuk volt. Ezek az emberek agitáltak a különböző telepek szakszervezeteinek tömöritésén s ennek eredményeképpen megalakult a Western Federation of Miners. Ez a szervezet egyenesen az osztályharc alapján épült és a legharciasabb szervezet volt az amerikai unionizmus teljes történetében. A munkásság harcát vivta a fémbányász iparban tisztán látva a bérmunkások és a bányatulajdonosok közötti viszonyt. A W. F. of M. volt az I. W. W. anyja.

1905-ben a W. F. of M. szükségesnek találta, hogy a coloradoi bányászokat a malmok és olvasztókemencék munkásait sztrájkba vigye a nyolc órai munkaidőről szóló törvény végrehajtását követelve, amely törvényt a coloradoi törvényhozás megszavazott s az állam szavazó polgársága referendummal indorszált.

EGY SZERVEZET KÖRÜLFOGVA ÉS NEM JÖTT SEGITSÉG.

A bekövetkezett harc emlékezetes a munkásság történetében. **Az állami kormányzás minden karhatalma, amit a törvény végrehajtására kellett volna felhasználni, a bányatulajdonosok oldalán teljesitett szolgálatot a harcban.** Az állami miliciát ténylegesen bérbeadták a bányatulajdonosoknak és a bányavidékeken a borzalom rémuralmát honositották meg, közös fenhatóság alatt, a bányatársulatok és az állami kormányzat. Megválasztott hivatalnokokat, akik megtagadták a társulatok akaratát végrehajtani, lincseléssel fenyegetve, állásukból elcsapták; törvényeket megsértettek, holott arra voltak felesküdve, hogy védelmezzék azokat; az állami és a nemzeti alkotmányt félredobták; a polgárjogokat és a tulajdonjogot is, ha bányászokról volt szó, sárba tiporták és azokat, akik rokonszenveztek a bányászokkal, figyelembe sem vették. A "fehér inges csőcselék" akarata trónolt a törvény helyén és a zavargások, amelyeken az állami hatóság részes volt, életveszélyessé tették a bányavidéket azon munkások számára, akik megtagadták a sztrájktörést és nem segitették a sztrájkot leverni.

A sztrájk folyamán kialakult helyzet nemcsak a munkásszervezeteket veszélyeztette, de a republikánus intézményeket is. S mégis, eltekintve bizonyos anyagi segélytől, a szervezett munkásság a szakszervezeti rendszer béklyóiba szoritva semmit sem tett a bányászok segitségére, hogy képesek legyenek szembeszállni a W. F. of M. kiirtására törekvö seregekkel, holott a munkásmozgalom jövőjét fenyegették. Világosan látszott, hogy Coloradoban a W. F. of M. ellen irányuló elnyomatás a munkásság guzsbakötése, ha nem hivja ki a szervezett munkásmozgalom tiltakozását, a munkáltatók felbátorodnak és hasonló módszereket használnak másutt is, a többi szervezetek ellenében. De a szakszervezeti rendszer szervezetei figyelembe sem vették a dolgot s nem adták meg a szükséges ipari támogatást, amivel a bányászok megállitották volna a kapitalisták dühöngő gőgjét és az amerikai munkásosztály felvilágositásához nagyban hozzájárultak volna. Amig a szakszervezkedés eszméje uralkodik, addig nem lesz országos kiterjedésü akció az amerikai munkásság között, mert nem lesz országos mozgalom és általános és tiszta felfogás, a munkásság feladatáról és céljáról. A coloradoi bányászokat leverték, de nem a bányatulajdonosok bérenc serege győzte le őket, hanem a munkásság közömbössége és tétlensége, amit a szakszervezkedési rendszer istápol, bátorit és igyekszik örökösen fentartani.

SZAKMA-SZELLEM A SZÉNMEZŐKÖN.

Az Egyesült Államok szénbányászainak története a küzdelem lajstroma. Időről-időre, sztrájkról-sztrájkra a szénbányászok olyan harciszellemről adtak tanubizonyságot, amire példa ritkán van és azt sohasem tudta felülmulni egyetlen ipar munkássága sem. De az elnyomatással szembeszálló akaratuk sohasem talált szervezett kifejezésre olyan mértékben és felfogásban, mely szerint megvédelmezhetnék magukat és előmozditanák érdekeiket, mint ipari munkások. Az amerikai szénbányászok története éppen olyan szomoru, mint a milyen dicsőséges. Kisérleteik, hogy országos egyesülést hozzanak létre, mindig vereséget szenvedett. A gazdasági tudatlanság, aminek tengerében az amerikai munkásság törekvése elveszett, a szénbányászok szervezetére is hatást gyakorolt és a bányászokat a kapitalista sáfárok kegyelmére kiszolgáltatta, akik vereségről-vereségre vezették őket. A legharciasabb és a legkitartóbb kisérlet sem hozott soha tisztán kivilágló győzelmet a bányászoknak.

Az American federation of Labor 1891-ben a szénbányászokat választotta ki, hogy május elsején a nyolc órai munkaidőért sztrájkoljanak. De már a néhány nappal a kitüzött idő előtt a connelsvillei pirkőszén (kox) vidéken a bányászok sztrájkba keveredtek. Keményen elnyomva álltak s az A. F. of L.-hez folyamodtak, hogy a nyolc órás alapból segitsék őket küzdelmükben. A kérelmet elutasitották. Egyedül álltak, a unionok segitsége nélkül, amelyekkel együtt voltak az A. F. of L.-ben. A United Mine Workers of America elvesztette a connelsvillei sztrájkot és a bányászok, a testvér unionok közömbösségét akarva megbosszulni, nem mentek sztrájkba a nyolc órai munkaidőért abban az esztendőben.

A szakma-rendszer müködött a connelsvillei bányászharc leverésében és meggátolta a nyolcórai munkanapért való sztrájk lehetőségét, ami pedig más unionokat is utánzásra birt volna, hogy a munkaidőt megröviditsék. A U. M. W. of A. eme kudarca nyomán az A. F. of L. fölhagyott az országos gazdasági harcok kisérletével és kolduló törvényhozási testületté aljasodott, létjogosultságára minden gazdasági okot nélkülözve, sőt ipari használhatóságára a munkásosztály szempontjából még csak ürügyet sem képes adni.

1892-ben Tennessee állam szénbányászai, akik a Knights of Labor szervezetéhez tartoztak, elfoglalták a bányákat és kiszabaditották a rabokat Tracy City, Inman és Coal Creek börtöneiből, leverték és lefegyverezték a miliciát. De történetesen Tennessee bányászait mégis megadásra kényszeritették.

A SZAKMA-GONDOLKOZÁS LEVERI A BÁNYÁSZOKAT.

A kőszénbányászok sztrájkja, 1902-ben, csattanós például szolgál arra, hogy a szakma-rendszer miképpen müködik a szolidaritás megakadályozására, holott csakis a szolidaritás biztositja a sztrájkok sikerét. A kőszénbányászokat olyan hely-

zetbe szoritották, amelyröl nyilvánvalóan látszott, hogy bukásuk elkerülhetetlen — ipari segitség nélkül. Ebben a végszükségben felszólitást küldtek nyomást gyakorolva a U. M. W. of A. vezetőségére, hogy kihivják a puhaszén bányászokat sztrájkra. John Mitchell, az akkori elnök megtagadta az ajánlat számbavételét azon az alapon, hogy az szerződésszegést és a rosszakarat megnyilvánulását jelentené. Igy hát a szénbányászok saját bányásztársaik által cserbenhagyva, körülvéve álltak a többi szervezett szakmákkal, amelyek mindegyike öntudatlanul és észnélkül dolgozott leveretésükön — elvesztették a sztrájkot. A U. M. W. of A. szigoruan szétosztotta a bányamunkásokat és megszegte az irántuk való hüséget, hogy hüséges legyen a tulajdonosokhoz. A Civic Federation befolyása átnyult a szakma-rendszeren keresztül s ez uralja a U. M. W. of A. munkaügyi gondolkozását. A munka vezetése, a munka ellenségeinek kezében van.

A szénbányász sztrájkoknak csak legfontosabbjait érinthetjük e füzet keretében, ugy, hogy az 1919-iki sztrájkot vesszük most már röviden tekintetbe.

A világháboru alatt a bányászoknak sok panaszuk és sérelmük volt, de hazafias érzelemből, lemondtak azok orvoslásának követeléséről, amig az Egyesült Államok minden igyekezetét megfeszitette a közép-európai hatalmak ellen. A bányászok keresetképessége szenvedett az életszükségletek emelkedésével, amit rendezni kellett. Ama nemzeti törekvésre, hogy megfelelő nagyságu haderő toboroztassék, a bányászok is nemzeti, azaz országos méretekben kezdtek gondolkozni és a rövidebb munkanap és munkahét eszméje hatotta át őket, hogy éven keresztül munkájuk egyenletesebben legyen beosztva. A bányászok főbb követelése a következőkben formálódott: országos egyezmény minden szénterület bevonásával, hatórás munkanap és ötnapos munkahét. A sztrájkrendeletet nagyszerüen követték. A szervezett szénvidéken a munka teljesen megszünt. Ez a sztrájk akkor tört ki, amikor a szénre nagy kereslet van — novemberben. Az idő nagyon hideg volt és a bányászok hatalmát, mint társadalmi tényezőét érezte az ország, de a U. M. W. of A. nem látott tisztán s nem volt eléggé harcias, hogy a szervezett bányászok kétségtelen előnyeit felhasználva a győzelmet kikényszeritse.

RENDSZER, AMELYIK ELLENT NEM ÁLL.

A kormány, minden iránt érzékeny lévén, ami a kapitalista tulajdont fenyegeti, igyekezett védelmezni a kapitalista osztály érdekeit és beleavatkozott a küzdelembe a bányatulajdonosok oldalán. Palmer igazságügyminiszter megjelent Anderson biró előtt Indianapolisban és birói tiltóparancsot kért. A tiltóparancs arra terveződött, hogy minden sztrájktevékenységet megbénitson és a szervezet pénztárának lefoglalásával megakadályozzák a sztrájkolók segélyezését, nehogy a bányászok kitarthassanak. A tiltóparancsot kiadták. A union tisztviselői ahelyett, hogy figyelmen kivül hagyták volna és ellenszegültek volna a tiltó-

parancsnak, alávetették magukat annak. A sztrájkot lefujták. **Később** volt bizonyos kiegyenlités a tonna, napszám és havi bérek szabályozása körül, de az országos egyezmény minden szénterületre, a hat órás munkanap és az öt napos munkahét követelése a bányászoknak, ignorálva lett. Ezt a hatalmasan sikeres sztrájkot feláldozták a kapitalista érdekek oltárán, a szakmarendszer szokása szerint. Az 1919-es sztrájkban elkészitették az alapjait annak az árulásnak, amely kiszolgáltatta a győztes bányászokat ipari ellenségeik kezébe 1922-ben.

Az 1922-iki sztrájk április 1-én kezdődött, ősz helyett. Nem mint 1919-ben. Ez magában véve is már hátrányos helyzetbe állitotta a bányászokat, mert a munkaidény a bányaiparban már elmult. Amint az előbbi sztrájkban a főkövetelések voltak ismét: az országos egyezmény; hat órás munkanap és ötnapos hét. Ezek voltak kétségtelenül a tulnyomó fontosságu kérdések.

Rögtön a sztrájk kezdetén, sőt már előtte, a vasuti kooperáció szükségét érezték a bányászok. Ezt a szükségletet sok előbbeni gyakorlatból tanulták meg. S Chicagoban össze is jöttek a bányásztisztviselők és a vasuti szervezetek főnökei, mielőtt a sztrájk kitört volna. Ám ezt az értekezletet csak azért tartották, hogy a radikálisokat megelőzzék, bár a résztvevők tudták, hogy a vasuti szervezeteket iparilag nem vonhatják be a bányászok segitségére a szakmarendszer alapján állva. "Erkölcsi támogatást" igértek a bányászoknak a vasuti szervezetek képviselői. Ami nem egyéb kézlegyintésnél s ipari fogalomba forditva, annyit jelent, hogy a vasuti szervezetek bár meggyőződtek a bányászok ügyének igazságáról, mégis minden erejükkel leveretésükre dolgoznak, vagy legjobb esetben, nem tesznek semmi lényeges dolgot érdekükben, csak jószerencsét kivánnak. A szervezeti kötelesség ilyen fogalma ellenkezik a munkásosztály észszerü tapasztalataival és igyekszik elodázni azt a felismerést, ami előbb-utóbb a munkásosztály tudatában fog fölébredni, hogy a munkásság egy bizonyos osztályozása az egész munkásosztály érdeke és hogy egy bizonyos csoport munkás sérelme az egész munkásosztály sérelme. A szakma-rendszer elrendezésében tagadja a termelés osztályjellegét és a munkáltatók és a bérmunkások között folyó harc osztálytermészetét.

Amig a szakszervezkedés elvét elfogadják a szervezett munkások, a sztrájkban levő union tagsága képtelen felismerni, hogy a társ-unionok állitólagos semlegessége, amelyeknek tagsága munkában marad s együtt dolgozik a sztrájktörőkkel, vagy kapcsolatban állva segiti öket, lényegében, cselekvésükben, a munkáltatók szövetségesévé válnak. Az Egyesült Államok szervezett bányászai ezt tisztábban megértik, mint akármelyik másik munkástömeg a szakszervezeti rendszer kötelékében. A bányászok ipari helyzete és viszonya, amelyben élnek és dolgoznak, tisztább áttekintést nyujt nekik. A szénmezőkön nagyon kevés alkalma van a kapitalizmusnak ámitásra.

A U. M. W. OF A. NEM IGAZÁN IPARI.

A united Mine Workers of America csodálatra méltóan megfelel a munkáltatók szükségleteinek a bányamunkásaikkal való alkudozásoknál. A bányászok önmagukból eredő jog és igazságérzet hatása alatt állnak. Közöttük az osztályérdek ösztöne nagyobb foku, mint a többi munkásoknál. A U. M. W. of A. látszólag kielégiti az egyesülésre vágyó törekvéseket anélkül, hogy azt megtenné. A kerületi szervezetek olyan veszedelmes széttagoltságot jelentenek a bányászokra, mint a szakegyleti széttagoltság más iparokban. Ezen széttagoltság a U. M. W. of A.-ban kiszámitottan fenntartatik, egyik vagy másik formában. S a bányamunkásokat ama nézet elfogadására szoritja, hogy az általuk felsorolt panaszok okai félreértésből származnak, amelyek tárgyalások nyomán eloszlathatók, s nem ellenségeskedésből, amely természetszerüleg fakad a munkáltató és a munkás viszonyokról. Sztrájkoló munkásokra az ilyen elvi felfogás hatása a fegyverszünet óhaját ébreszti a végletekig menő elszánt harc helyett. Sőt annál is többet tesz: a munkásság előtt elrejti a sztrájk társadalmi erejét. Ebben inkább, mint minden egyébben, van a szakma-rendszer haszna a munkáltatókra nézve. **A szakma-rendszer megállapitja** a munkásság képtelenségét az iparok irányitására, ebben és egyéb dolgokban elismeri a kapitalista osztály jogát az iparok uralmára, mint követelményét a munkásság munka-gyümölcsének. Csakis ezen elvi álláspont elterjedésének a U. M. W. of A.-ban, lehet betudni a csufos vereséget, amely a győzelmes sereget aljasul megtörve a bányába visszazavarta 1922-ben.

Április 1-jét megelőző hetekben a bányászok teljes erejükből dolgoztak s a kibányászott szénmennyiséget naponta tullicitálták olyan gondtalansággal, amely arra vallott, miszerint a bányászok nem tudták, hogy ezen tettükkel óriási szénkészletet halmoznak fel a sztrájk idejére.

Április 1-én a raktáron levő szénfölösleg mennyiségét 65 millió tonnára becsülték s ezzel a nagy szénmennyiséggel és a szervezetlen bányákból bányászott szénnel számitották a bányamunkásokat megadásra éheztetni. De a szervezetlen bányászok csatlakozása a sztrájkrendelethez, fölboritotta a tervet. Rövidesen kitünt, hogy a kitartásra tervezett harcban nem lehet legyőzni a bányászokat. A szervezetlen bányák termelése láthatólag megcsappant és a sok millió tonna szénfölösleg a szénraktárakban veszedelmesen összezsugorodott s a bányászok még mindig, nemcsak kitartottak eredeti erejükben, de egyre-másra szaporitották táborukat.

A felhalmozott 65 millió tonna szén bushelokra apadt, a tartályokat kikotorták, a szénudvarokat összeseperték, amikor a kapitalista osztály a komoly válság tudatára ébredt. A munkáltatók mögött álló ipari érdekeltség a fenyegető szénhiány láttára nagy aggodalommal hozzáfogott a sztrájk befejezéséhez. Lelkesedésük a munkáltatók mellett rohamosan hülni kezdett. Szénre volt szükségük s ezt egyedül a sztrájkban álló bányá-

szok termelhettek és biztosithattak. Az amerikai kapitalizmus az előtt a feladat előtt állott, hogy az embereket visszaterelje a munkahelyekre. A sztrájk megszünt a bányatulajdonosok és a bányászok ügye lenni, alapvető fontosságu társadalmi kérdéssé vált. A washingtoni politikusok eléggé hajlandók voltak tőlük telhetőleg mindent megtenni, de az igazságügyminiszterium képtelen volt sikerrel szolgálni ilyen végszükségletben, mert — nem tudnak szenet bányászni.

A U. M. W. OF A. KISEGITI A KAPITALIZMUST.

A sajtó mennydörgött az országos szénkérdés fölött, ami annak az osztálynak szorult helyzetére vallott, amelyért beszélt. És volt is oka a nyugtalanságra. A vasutak széntartaléka annyira megcsappant, hogy a szállitást fenyegette. A szervezetlen bányák terméke reménytelenül kevés volt az országos szükségletre. S a széninséggel szemben valóban volt ok riadalomra. A cél, amelyért a bányászok harcoltak és áldoztak, előttük állt. Ütött az óra arra, hogy a bányászok diktálják a bányatulajdonosoknak feltételeiket. Ekkor jobban, mint valaha, próbára tétetett a U. M. W. of A. értéke. Clevelandban konferenciát rendeztek. Amikor ez véget ért, csakugyan kipróbáltatott a United Mine Workers értéke — bebizonyult, hogy nagy hasznára van a bányatulajdonosoknak. A szénmezőkön aratott döntő győzelmet elsikkasztották a tárgyalások zöld asztalán. A bányászok győztek az iparban; de veszitettek a tárgyalásoknál. Csak a bányatulajdonosok voltak képviselve a tárgyaláson. Mikor ébrednek a bányászok ezen tény tudatára?

A fő-bányatulajdonosok megtagadták a clevelandi konferencián való résztvételt és azok a munkáltatók, akik résztvettek a bányatulajdonosoknak egy kis részét képviselték csupán.

Minden előnynyel részükön a bánymunkás konferencia elejtette a főkövetéléseket: 1. a hat órai munkanapot és öt napot egy héten; 2. az országos egyezményt. Természetesen az utóbbi lehetetlen volt, ama tény folytán, miszerint a bányatulajdonosok képviselete nem foglalta magában a hatalmas szén-érdekeltségeket. Mindazonáltal, hogy nem voltak ott a nagy bányabárók képviselői, mikor az egyezményt megkötötték Clevelandon, mégis kijelentették, hogy országos megegyezés történt. Ez örvendetes hir volt a sztrájkoló bányamunkások és hozzátartozóik részére. A győzelemre törekvő lelkes buzgalom, amely áthatotta és segitette őket helyet adott a bányába való visszatérés óhajának, hogy élvezhessék a képzeletükben elért eredményeket. Tódulás támadt a bányák felé s ahol az emberek visszamehettek, ott beálltak dolgozni. Ezzel megtört a sztrájk.

Az országos egyezmény egyszerü csalásnak bizonyult. Mindegyik kerület a saját feltételeit állapitotta meg, a legjobban, ahogy tudta. Némelyik kerületben, ahol a U. M. W. of A. gyenge volt a bányamunkások lehetetlennek találták megegyezést kötni s tovább kellett folytassák a sztrájkot, dacára annak, hogy a clevelandi konferencia "nemzeti" egyezményt ütött nyélbe.

Amikor az idő elérkezett, hogy a "győzelemből" beváltsanak, valamit, akkor látták csupán, hogy fából vaskarikát nyertek. A clevelandi munkásárulás az évszázad legnagyobb büne.

A U. M. W. OF A. CSERBEN HAGYTA AZ UJ TAGOKAT.

Szánalmasságában feltünő példája a clevelandi "nemzeti egyezményben" foglalt szivtelen árulásnak az, amint Fayette County, Pa., bányamunkásaival elbántak. Ezen vidék emberei szervezetlenek voltak a sztrájk előtt s azok közé tartoztak, akiknek a sztrájkhoz való csatlakozása a harc esélyeit a bányamunkások javára döntötte el. Magaviseletük mindvégig semmi kivánni valót sem hagyott hátra. Nagyrabecsülést vivtak ki maguknak. Mégis elhagyták őket, hogy csináljanak, amit akarnak. Megcsalva, elárulva és elhagyatva álltak. Az a szervezet tette ezt velük, amelyikre támaszkodtak és amelyikben biztak. Ha semmi egyéb bün nem terhelné a U. M. W. of A. szervezetet, mint a fayette countyi bányászok hütlen cserbenhagyása, az is elegendö arra, hogy gyanuba és megvetésbe kerüljön. De ha tekintetbe vesszük, miszerint fenntartották a kerületi megoszlást, amiből a bányamunkások menekülni igyekeztek és elejtette a rövidebb munkanap és munkahét követelését, olyan viszonyok közepette, amikor kitünő alkalom volt ezeket megszerezni, nyilvánvalóvá tette, hogy az az érdekkör, amelyet a U. M. W. of A. aggodalmasan istápol, nem a szénbányászok érdeke, hanem a bányatulajdonosoké.

Helyénvaló-e helyen megemliteni, hogy a szervezetlen területek megszervezése elsősorban az össztagság érdeme volt, akikből a sztrájk valóságos vallásos odaadást váltott ki. Az emberek átvonultak a közelfekvő szervezetlen vidékekre agitációs utakat téve, fölhivták a földalatti rabszolgatársaikat, hogy csatlakozzanak a lázadáshoz. Természetesen, amilyen mértékben tért hóditottak, a tisztviselőknek nem maradt egyéb hátra, mint a parancsnokságot átvenni. Az össztagság harca volt április 1-től kezdve, amig a clevelandi összeesküvést nyélbeütötték. A sztrájkolók vezetése sem megfelelö képességü, sem őszinte nem volt; hacsak nem volt az a bányatulajdonosok érdekében. A tisztviselők nyilt marakodása egymással, többször veszélyeztette az emberek szolidaritásának egységét. Alex. Howatt és a kansasi kerület kizárása a sztrájk előestéjén, a szervezet meggyöngitésére irányult. A harcvonal megállapitása a hivatalnokok követői és a harcos tagság között a Howattal szemben való eljárás nyomán történt. A sztrájkra folyó készülődés idején és a sztrájk tartama alatt, amit a clevelandi árulás betetőzött, azok az emberek, akik a U. M. W. of A. szervezetet a bányatulajdonosok érdekében uralják és vezetik, sulyos gyanuba keveredtek. A szervezet nem akarta a sztrájkot megnyerni, de a tagság igen. A szervezetlen munkások, akik sorsukat egybevetették a sztrájkoló munkásokkal, döntő tényezők voltak. Csatlakozásuk által olyan helyzetet teremtettek, amilyenre sem a bányatulajdonosok, sem a unionban levö eszközeik nem voltak elkészülve. Az embe-

reket nem birták leverni, tehát áruláshoz folyamodtak. S elárulták őket.

A bányákon kivül dolgozó szervezett munkások a szenet használták minden tekintet nélkül arra, hogy honnan eredt. Szervezett vasuti munkások szállitották a kocsikat a sztrájktörők által üzemben tartott bányákból és vissza, dacára annak, hogy felismerték, miszerint a szénszállitás által a bányászok sztrájkját megtörni segitik. A helyzet ez volt: a vasuti munkások segitették azt a termelést, amit a bányászok minden erejükkel igyekeztek beszüntetni. A szakma-rendszer a szervezeteket ellentétes célokért tartotta munkában. Arra van tervezve és alakulva, hogy ezt tegye. Egyik szervezetet szembeállitja a másikkal, mert amikor egyik szervezet sztrájkban van és a másik szervezet folytatja a munkát s ezáltal segiti a sztrájktörőket, akkor az szövetkezik a munkáltató osztálylyal s egészen mellékes, hogy mit mond magáról, hogy milyen elve van a munkásságról. A munkásság iránti rokonszenvet tettekkel kell bizonyitani, nem üres szavakkal. A vasutak és azok a union tagok, akik a szenet rakták és szállitották, éppen olyan bünösök sztrájktörésben, mint azok a gerinctelen nyomorultak, akik lementek a bányába. A szakma-rendszer szervezett sztrájktörés. Mindegyik szakszervezet elsősorban is sztrájktörő intézmény. Arra müködik, hogy az emberek munkájuk mellett maradjanak, amikor különben otthagynák a munkát. Ha a szén kezelésével foglalkozó szervezett munkásság részt vett volna a sztrájkban, akkor rövid időn belül megnyerték volna a sztrájkot s a bányászokat és családjaikat sok szenvedéstől mentették volna meg. De a szakma-rendszer egyedül álló harcra itél és szabályai szerint elárulták őket, amikor leverni nem tudták. Ám a szerzett tapasztalat, hozzáadva sok azelőtti hasonló tanulságot, meglazitotta a U. M. W. of A. befolyását a széniparban és munkásain. A bányamunkások között terjed a felismerés miszerint a bányatulajdonosok nem a union ellenére érvényesitették akaratukat, hanem annak segitségével. Amerika munkásaiban uj felfogás ébred.

A NAGY LAWRENCEI SZTRÁJK.

A történelmi nevezetességü szövőipari munkássztrájk Lawrence, Massachusetts államban, az I. W. W. zászlója alatt, az amerikai munkásmozgalom történetének egyik legkimagaslóbb eseménye.

Ezen emlékezetes küzdelem abból keletkezett, hogy a szövő ipari munkáltatók, az állami törvény nyomán, a heti munkaidőt 56 óráról 54 órára szállitották le s levontak két órai munkabért munkásaik fizetéséből. A szóbanforgó összeg csekélység volt csupán, de olyan fizetésből vették ki, amelyik már amugy is reménytelenül elégtelen volt. A rövidebb bér és az I. W. W. agitáció megszervezte a sztrájkot, a szövőgyárak kiürültek Lawrenceben.

A legelső pillanattól kezdve a szakma-rendszerhez tartozó unionok cselekedete odairányult, hogy aláaknázzák a sztrájkot,

hogy az I. W. W.-t befeketitsék. A United Textile Workers Union, néhai John Golden vezetése alatt, oda adta magát, hogy a textilmunkásokat leverjék. A lawrencei Central Labor Union tekintélyét arra használta fel, hogy megtörje a sztrájkoló szövőmunkások szervezett ellenállását, miáltal önmagukat aljasitották le még a saját követőik szemében is.

A sztrájkolók ellen elkövetett gyalázatos visszaéléseket nemcsak megtürték, de helyeselték is az A. F. of L. hivatalnokai és John Golden, aki önkéntesen ajánlkozott az I. W. W. törvénytelenségeinek megfékezésére. Sohasem tünt még fel az A. F. of L. kapitalista természete olyan arcátlanul nyiltan, mint akkor. Kisérletet tettek a többé-kevésbbé szakképzettséggel biró munkásoknak szakegyletekben való széttagolásával és ezek részére külön megegyezéseket akartak kötni a textilmunkáltatókkal, hogy ezáltal megtörjék a munkásság szolidaritását — aminek keresztülvitelét a Woolen Trust minden idegszálával óhajtotta.

RAZZIA AZ A. F. OF L. ÁLTAL.

A sztrájkolók fentartása érdekében szükséges volt az Egyesült Államok minden részében felszólitani a rokonszenvezö tömegeket anyagi támogatásra, mert a sztrájkolók alacsony bére folytán anyagi forrásuk roppant csekély volt s a szervezet uj lévén semmivel sem rendelkezett. A felszólításra nagylelkü válasz jött mindenfelől, ami nagyban megszilárditotta a sztrájkolók ellenállását. Természetesen a textilgyárosok kétségbeestek, amikor látták, hogy a munkásokat nem birják hamarosan kiéheztetni és a gyárakba visszakényszeriteni. Pénz, élelmiszer és ruhanemü állandó áradata folyt Lawrencebe. A gyárosok nem birták megakadályozni a kivülről jövő segélyt, de csökkenthették azáltal, hogy egy részét olyan irányba terelik, ahonnan a sztrájkolók részére hozzáférhetetlen lesz. Az A. F. of L. unionok gépezetét használták fel erre a célra. John Golden unionjának egy tagja sem volt Lawrenceben és a C. L. U. elnöke körleveleket adott ki s felszólitotta a sztrájkolók anyagi támogatására az összes Central Labor Unionokat az Egyesült Államok területén és Canadában. Ezen cselekedetért nagyon sok szakegylet elitélését nyerték. A lawrencei vasöntők unionja és a Boston Central Labor Union elitélték John Golden és a C. L. U. árulását, ami a textil-kapitalisták segitségére irányuló kisérlet volt. Sőt még a new yorki Central Federated Union is elitélte a textil-kapitalistáknak eme segitését. Amint Leslie Marcy megjegyezte az "International Socialist Review"-ben annak idején: "Amit Golden tett, az csupán összhangban állt az A. F. of L. tetteivel és irányelveivel." A szakma-rendszer csakis a munkáltatókat szolgálhatja. Marcy szoros kapcsolatban állott a sztrájkkal és beszámolását róla, nemcsak közönséges értelemben vett megbizhatóság jellemzi, amikor kijelenti, hogy: "Országszerte mindenfelé az A. F. of L. helyicsoportok elitélik Goldent és hivatalbarátait és az A. F. of L. össztagsága tömören ellene fordult hivatalnokainak, osztálytársaik érdekében."

De amennyiben ezek a hivatalnokok müködése "összhangban állt az A. F. of L. tetteivel és irányelvével," a helyicsoportok és központi testületek elitélő nyilatkozata lényegében a szakmarendszer elitélése volt, mert ami Lawrenceben és a lawrencei sztrájkkal kapcsolatban történt, ugyanaz jellemezte minden fontos munkásharcban az A. F. of L. magatartását, amióta fennáll és uralja az amerikai munkásügyeket. E helyen közbevetve megemlithetjük, hogy amikor az I. W. W. kivivta a nyolc órai munkaidöt Goldfielden, a város minden munkáscsoportja részére, az A. F. of L. volt az, amelyik meginditotta a harcot, ami a rövid munkanap elvesztését eredményezte és ismét visszaállitották a tiz és tizenkét órai munkaidőt. **McKees Rocks, Paterson, Akron és a többi helyeken is mindenütt, ahol a munkások az I. W. W. alatt harcoltak a szakmarendszer unionjai minden lehetőt megtettek a siker megakadályozására.**

Az I. W. W. által alkalmazott harcmodor ezen sztrájkokban sok uniont zuzott pozdorjává. Amint az ujabb fejlemények mindegyike szemléltetően bizonyitotta az uj felfogás hatalmát, a prostituált sajtó és a szakmarendszer prostituált szószólói mérges rágalmazókká váltak; a templom mögötti egyletek készséggel siettek odaadni magukat a munkáltatók érdekében folyó propagandának; igy felbátoritva, kegyetlen üldözést vezettek be, amelynél minden emberiességet és minden alkotmányos jogot figyelmen kivül hagytak. De a sztrájkot áthatotta az I. W. W. eszméje, ami megtörhetetlen volt és az alkalmazott harcmodor az ország munkásosztályát ébren és résentartotta, valamint a sztrájkolók harciszellemét is magas fokra emelve élesztette. Amikor a sztrájkőrszemek kiállitását betiltották, tömeges piketeléshez fogtak és naponta a munkások ezreinek felvonulása fenntartotta a férfiak és nők szellemét és hatásosan elhallgattatta a szövőgyárak gépeit. A szövőgyárak üresek és az utcák telve voltak a sztrájkolók éljenzö és éneklő tömegeivel. Ilyen körülmények között sztrájktörésről szó sem lehetett.

SZAKEGYLETEK A GYERMEKEKET ÉHINSÉGBE DOBTÁK.

Amikor a sztrájksegély megkönnyitése céljából és hogy a sztrájkolók hiányos táplálkozása más városokban hirdetve legyen, a gyermekeket, más városokban lakó barátokhoz küldték gondozni a sztrájk idejére, a textil-kapitalisták politikusaik utján megakadályozni akarták a gyermekek elküldését. A rendőrség és a milicia fogadta a philadelphiai küldöttséget a vasuti állomáson. Nőket és gyermekeket ólmos bottal összevertek és letartóztattak. Az A. F. of L. szó nélkül türte ezeket a gyalázatosságokat, amiáltal a szakmarendszer kapitalista természetét bizonyitotta. A sztrájk ideje alatt a szakszervezeti vezérek voltak a sztrájkolók legaktivabb és legveszedelmesebb ellenségei. Dokumentum bizonyitja Golden nyilatkozatát, hogy: a kapitalisták sokkal előnyösebbnek találják az A. F. of L. szervezetével tárgyalni, mint a forradalmi I. W. W.-val. Bizonyos, hogy a kapitalisták szivesebben tették volna azt, de a szövő-

munkásók tudni sem akartak az A. F. of L.-ről és mivel nem volt semmi és senki, akit eladhattak volna, Golden és az A. F. of L. máskép lett felhasználva. De fölhasználták őket.

A lawrencei sztrájk döntö győzelemmel fejeződött be. A bérek 5 százaléktól 25 százalékig emelkedtek, ugy, hogy évente több mint 5,000,000 dollárral szaporodott a szövőmunkások keresete.

A sztrájk hatása sem volt helyi vonatkozásu csupán. Azt mondja Marcy:

"A lawrencei sztrájknak messzenyuló hatása lett. A sztrájk közvetlen következményeképpen valósággal minden new englandi szövőgyárban fölemelték a béreket. Lowellben, amikor az I. W. W. szervezőket küldött a városba a kapitalisták sietve adtak öt százalékos béremelést munkásaiknak.

"Lényeges béremelést kaptak a következő városokban:

Fall River	25,000	alkalmazott
Nashua	3,500	"
Chicope	1,800	"
Waltham	1,500	"
Holyoke	1,400	"
Salmon Falls, N. B.	800	"
North Adams	600	"
Greenville, N. H.	400	"
Worcester	300	"

és sok más városban.

"A béremelkedés egyetlen esetben sem esik öt százalékon alul. S a legalacsonyabban fizetett munkásoknál 15-től 25 százalékig váltakozik."

Lawrenceben az amerikai munka hosszantartó veresége megtört; uj szervezet törte meg, amit uj szervezkedési eszme hatott át, uj fogalmak vezérlete által, uj formát adott és uj harcmodort alkalmazott. Az I. W. W. a lawrencei sztrájkban megmentette a munka utját, amelyen haladva megválthatja magát. A szakszervezkedés is bemutatta igazi mivoltát, kétségtelenül, miszerint munkásellenes formájában, szellemében és tetteiben.

Lawrence tanusága, hogy a munkásság ipari szolidaritása minden gazdasági szükséglettel felér. A legnagyobb kisérlet volt a munkásmozgalom terén évtizedek óta s ragyogóan sikerült, dacára a vezetése elé gördített akadályoknak. A kapitalisták minden törekvése az volt, hogy a munkásság előtt eltussolják a lawrencei harc tanulságait s erre készséges eszközökre találtak a szakma-rendszer hatalmas ügynökségeiben. Minden eszközt felhasználtak a munkáltatók és a szakma-rendszer: megvetendőt, becstelent és árulást, hogy az amerikai munkásosztályt tudatlanságban tartsák a lawrencei sztrájk felől és arról a szervezetről, amelyik azt olyan sikeresen vezette.

"Nem messze esik az alma a fájától."

SZAKSZERVEZKEDÉS ÉS AZ ÉPITŐMUNKÁSOK.

A legelső időktöl kezdve a munkáltatók tervszerü törekvése oda irányult, hogy a szervezkedés befolyását az iparra kiküszöbölje, ugy, hogy ők maguk önkényuralmat gyakorolhassanak

alkalmazottaik fölött. Még a szakma-rendszertől is féltek, pedig az mindig hüségesen szolgálta őket. Jól tudják, hogy a szakmaharcok balsikerei és vereségei olyan leckét nyujtanak, amit a munkásság kénytelen megtanulni. Rettegnek az ipari szervezet föltámadásától, mert az ipari szervezettel szemben tehetetlenek. Éppen ezért, valahányszor arra kedvező alkalom volt, hadat üzentek minden fajta munkásszervezetnek.

A világháboru után az Egyesült Államok kapitalista osztálya harcot inditott a nyilt mühelyrendszer mellett. Céljuk az volt, hogy a munkásságot minden védelmi eszköztől megfosszák s a segélytelenül álló munkásosztályt zsákmányul ejtsék. A bérek leszoritása kisérte ezt a harcot. Gondosan elrendezett, terjedelmes propagandát üztek abból a célból, hogy a munkásságot meggyőzzék, miszerint a bérek méltánytalanul nagyok s a tékozlásig emelkednek. Furcsán hangzik bár, de a munkásság nagy része mégis elhitte. Szakegyletek tagságuk részére bérlenyomást szavaztak meg s igy a szakszervezet, mint a munkásosztály védelmi eszköze, azok előtt is kétségbeejtőnek mutatkozott, akik már jól ismerték összetételét és müködését. Országos nemzeti szükségletnek mondták, a szervezett munkásság ilyennek ismerte el, de nem volt országos munkástestület, hogy az általános támadással szembeszegüljön. Az A. F. of L.-ben és a vasuti unionokban a munkásság nem talált országos kifejezésre. Őszinte emberek nem is gondoltak arra, hogy maga a rendszer kizárja az országos gazdasági kifejezés lehetőségét; észre nem vették, hogy a nyilt mühely-rendszer mellett folyt harc leghathatósabb támogatását a szakmarendszerből nyerte.

A NYILT-MÜHELY HIVEI LEGYŐZIK A SZAKEGYLETEKET.

Szervezett és szervezetlen munkások egyaránt a szakmarendszer vezéreire támaszkodva várták, hogy szembe állnak a nyilt mühely-rendszer hiveinek támadásával, a szervezett munkásmozgalom teljes erejével. Nemcsak nem tették ezt meg, de ahol helyi unionok ellenszegültek, leintették őket, sőt még törvénytelennek is nyilvánitották. Autonomia, a rendszer sarkalatos elvi álláspontja és egyben a széttagoltság választutja; müködésében annyira megkötötte a munkásságot, hogy a munkásellenes erők győzelme könnyü szerrel sikerült. Nyilt titok, hogy a szakmarendszer nélkül a nyilt-mühely harc vezetőinek sokkal keményebb dolguk akadt volna. Csakis a szétosztásra itélt munkásság miatt sikerült a munka ellenségeinek olyan könnyü győzelmet aratniok.

San Francisco, New York, Chicago és más városok unionjainak lázadó tagsága kiakart törni a szakma-rendszer gépezete alól, amely tehetetlenné tette őket. Hamar ellenük forditották a rendszer gépezetét, hogy meghajlitsák vagy megtörjék őket. Sztrájkok vagy egyéb megmozdulások, ami nem vágott össze a szakmarendszer felfogásával, gyorsan törvénytelennek, nyilvánittatott a rendszer érdekében, ami egyben a munkáltatók érdeke is. "Szétosztani és legyőzni," ez volt mindig az uralkodók

elve és azok, akik a szétosztást megvalósitják és fenntartják, hogy a leveretést könnyüvé tegyék, mindig az uralkodó osztály ügynökei. A szakmarendszer nem kivétel. A unionok tagjai ezt kell hogy megtanulják és ehhez alkalmazkodjanak.

A nyilt mühely-rendszerért folyó harc legelején látható volt osztályjellege. Mindenki, aki valamit értett a munkásmozgalomhoz, tisztában volt vele, mig akik a szakmarendszert uralták letagadták osztályjellegét. Ha **elismerték** volna, akkor azzal egyidőben nyilvánvalóvá vált volna az is, hogy Amerika munkásosztálya olyan gazdasági harcieszköz hiányában van, amelylyel visszaverhetné a munkáltatók támadását — ezáltal az amerikai munkásság szervezkedési csődje is szükségszerüleg megnyilatkozott volna. A szakmarendszertől nem várható, hogy önmagát elitélje. A munkásoknak kell ahhoz hozzálátni.

A gyalázatos "Landis Award" (Itélet, amely intézménynyé vált. Forditó.) tipikus gyümölcse a szakszervezeti módszernek s bemutatja a veszedelmet, amit a szakmarendszer magában rejt a munkásság részére. Az a módszer, mely szerint az ipari ellentéteket kivül álló békéltető birószágra vagy békéltetö egyénekre bizzák, abban a hiszemben, hogy a békéltetők semlegesek és pártatlanok, éppen olyan nevetséges, mint veszedelmes eljárás. Sőt mitöbb, ha olyan embert, mint Landis biró, aki birás-kodása idején radikálisokat és az I. W. W. vádlottakat olyan kegyetlen itéletekkel sujtotta, s ezek után még pártatlannak tekintették, ez valóban nem mutat arra, hogy gondot vagy megfontolást tanusitottak azok, akik a munkásság nevében elfogadták őtet. Landis békéltető elé csupán a bérkérdést terjesztették, de az ő "Awardja" kiterjeszkedik az épitő szakmák és az épitővállalkozók minden viszonyára. Ezen pártatlan (?) és semleges (?) uriember fönhatóságát a munkáltatók érdekeinek megfelelőleg terjesztette ki. Igen bizonyos, hogy az "Award"-ot soha előterjeszteni sem merték volna, ha már előzetesen néhány érdekelt szakegylet nem biztositotta volna elfogadását. Az "Award" az épitőszervezetek széttagoltságára alapult. Megoszlottak. Némelyek elfogadták az "Award"-ot mások nem és amennyiben egy rész elfogadta, mig a másik rész elvetette, alapot kapott fennállására. Chicagoban sikerült bevezetni bizonyos mértékig az épitőiparban. Azóta a különböző unionok késhegyig menő harcban állnak egymással szemben, a munkások szolidaritása lehetetlenné vált az épitő iparban. Harag és ellenségeskedés keletkezett a union tagjai között.

A SZAKMA-RENDSZER ÁRULÁSA A CHICAGOI ÉPITŐ-SZAKMÁKBAN.

Szakadékba esett az A. F. of L. épitőszakmákból álló departmentja s ahelyett, hogy egyetértésre törekedett volna, John Donlin és a többi tisztviselők összeálltak a munkásgyülölő és szervezetellenes Citizens' Committee-val a "Landis Award" bevezetésére. Az ilyen eljárás, habár teljes összhangban áll az A. F. of L. irányelvével, mégis kiváltotta az emberek ellenállását

a vezérek diktaturájával szemben. Eljárásuk két részre osztotta a union tagjait: "rendes" tagokra, akik elfogadták a Landis által megszabott munkabéreket és feltételeket és "törvénytelen" tagokra, akik ellenszegültek. A két csoport között nagyobb volt a gyülölet és az ellenségeskedés, mint a szervezett munkások és a sztrájktörők között. Ilyen a szakmarendszer gyümölcse.

Nemrég a kőmüvesek unionja szerződést kötött a vállalkozókkal, amely arra kötelezi őket, hogy ahol dolgoznak, más munkások követeléseit teljesen figyelmen kivül hagyták.

Ezután a kőmüvesek "egyedül állva haladnak." Visszaestek arra a pontra, ahol az épitő szakmák száz esztendővel ezelőtt álltak. Néhány más union is hasonló egyezményt kötött. Ez a rendszer még mindig fojtogatja az épitőipar munkásait, habár egyre gyengül ereje.

Dacára a bizonyitékok sulyának, még mindig vannak olyanok, akik azt hiszik, hogy a szakmarendszer a munkásság képviselete, hogy gépezete a munkásság érdekeinek előmozditására használható. Csakugyan ugy állunk velük, amint Barnum mondta: "szeretik magukat bolondittatni." Ám Ábrahám Lincoln megvigasztal: "Nem bolondithatjátok az egész népet, minden idöre." A jelek arra mutatnak, hogy nincs messze az az idő, amely a szakma-rendszer pusztulását fogja jelölni, hogy helyet adjon a munkásság ipari szervezkedésének az osztályharc alapján s az osztályharc szellemében, ama tudattól vezéreltetve, miszerint az osztályok között folyó harcban a békéltetés a helyes szervezkedés és a szolidaritás hiányát jelenti.

AZ ELSŐ SZERVEZETEK.

A Bostoni házépitő ácsok sztrájkja 1825-ben kettős célból kezdődött: a tizórás munkanap bevezetése és az ácsok béremelése miatt. Ezer embernél csak valamivel kevesebb bonyolódott a harcba. Bostonban annak idején ilyen nagy számu szakmunkás sztrájkja nagy méretü és nagy fontosságu harc volt s mégis az ácsok döntő vereségével végződött.

A többi épitőszakmák közül egy sem ment iparilag segitségükre. Némelyik talán anyagilag segitette, habár nyoma nincs annak, hogy ezt tették. Annak idején a pénzbeli segélyezés általános szokás volt a szakszervezetek között. Mig az épitőipar egyetlen szakmája sem sietett az ácsok segitségére iparilag, addig a többi munkáltatók, mind az épitöipari munkáltatók támogatására sorakoztak. Az egyesült munkáltatók olyan propagandában kerestek menedéket, amelyik egy cseppet sem különbözik a mai munkáltatók propagandájától. Az alkalmazottak szorgalmáról ,mint legszebb erényről beszéltek. Kimutatták a nagy erkölcsi veszedelmet, ami a tétlenség nyomán fakad s a bérmunkásságot veszélyezteti. A munkásság hazafias érzelmeinek felébresztésére törekedtek, hogy azon megtörjön az "idegen agitáció," ami New England példaszerü "erőteljes fiait" megmételyezéssel fenyegette.

Az ácsok követelésüket a hazafiság és az emberszeretet alap-

ján igazolták és bizalommal várták a közvélemény támogatását. De a munkások még mindig nem tanulták meg, hogy a sztrájkok nem elvont fogalmaktól függnek, hanem az erő gyakorlásától. Az ácsok természetesen becsapódtak.

A munkáltatók azonban nem ringatták magukat álamképekben s amennyiben ők is propagandát fejtettek ki, csak azért tették, hogy igazolják a rendkivüli intézkedéseket, amit az ácsok leverésére foganatositottak. Ugy találták, hogy a sztrájkolók leverésére és a szervezet elpusztitására, egy időre az épitkezés beszüntetése szükséges. Eltökélt szándékuk volt, hogy az embereknek ők diktálják a feltételeket.

A sztrájk kitörése után az üzletemberek gyülésén elhatározták az épitömunkáltatók támogatását a következőképpen: "mégha akármilyen kényelmetlenséget és áldozatot vonna is maga után ezen cél elérése, a szerződések betöltésének határideje meghosszabbittatik, sőt, ha szükséges, az épitkezés teljesen abbahagyható."

Ebből világosan láthatjuk a nagy készséges, amelylyel a munkáltatók a veszedelmes ellenfél leverésére egyesültek, saját jól felfogott érdekükben. Az ácsok kitörését vészjelnek tekintve, azonnal cselekedtek. Nagyon jól tudták, hogy az ácsok sikere esetén más munkások is felbátorodtak volna: követelésekkel állottak volna elő és szervezkedtek volna s éppen ezért, minden időfecsérlés nélkül összeálltak s közös ügygyé tették az épitőmesterek érdekét.

EGY SZAKMA ÁLLT EGYEDÜL.

Hogy milyen különbség volt a munkásság szenvedőleges álláspontja és a munkáltatók megnyilatkozott szelleme között, látható abból, hogy az ácsok egyedül állottak a bostoni munkáltatók egyesült támadásával szemben. A munkások félelmükben nem tudták értékelni azt a tényt, hogy ipari támogatásuk az áradatot megforditotta volna az ácsok javára, miáltal önmaguknak is kivivhatták volna a jobb viszonyokat, amiért az ácsok küzdöttek. A munkáltatók összetartására csak egy lehetséges válasz maradt: a munkások ipari szolidaritása. De a közömbösség és a félreértések nyomán elveszitették az ácsok a bostoni harcot s elveszett a példaadásra kinálkozó nagy alkalom a munkásosztály részére.

A harc célja — rövidebb munkaidö és magasabb bér — életkérdése nemcsak az ácsoknak, hanem az egész munkásosztálynak. A küzdelem igazán osztályküzdelem volt, amely ténynyel a munkáltatók nagyon is tisztában voltak, habár annak tudatára a munkásság nem ébredt. Ám az ácsok veresége nyomán a munkásságot saját visszaesésének halvány sejtelme kellett, hogy elfogja. Az összmunkásság vágya volt a munkaidő csökkentése minden szakmában és foglalkozásnál s ennek elodázását látták a bukásban, anélkül, hogy tudták volna, mi szerint a felelősség őket terheli. S igy van ez még ma is, dacára a mult sokoldalu tapasztalatainak, ami kimutatta a munkásság

gyengeségét a szervezeti rendszerében. Ha a tapasztalat jó tanitó, akkor kétségtelen, hogy az amerikai unionisták nagyon lassu tanulók.

A bostoni sztrájk mintaképe azon idők harcainak. A legtöbb sztrájk azért veszett el, mert olyan helyzetbe kerültek a sztrájkolók, hogy elszigetelten egyedül, segélytelenül harcoltak a munkáltatók egyesült erejével szemben.

A sorozatos bukások nyomán a gazdasági szervezkedés hatásos voltában való kétség kerekedett felül s a munkásokat hajlamossá tette arra, hogy más eszközöket és más teret keressenek céljaik megvalósitása szempontjából. Ugy látszik ezek a régi unionisták sohasem ébredtek annak tudatára — a szigoruan megszokott szakmafelfogás nyomán, — hogy a megismétlődő bukások oka nem a gazdasági szervezkedés, hanem a módszer, mely szerint szervezték és alkalmazták.

Igy hát, amikor a politikusok jelentkeztek, olyan programmal, amelyben látszólag megvolt minden: jólét, képesség és biztonság, igen könnyü dolog volt rávenni a támogatására azokat, akik sztrájkokban áldozatokat hiába hoztak s azokat is, akik a kudarccal végződö sztrájkokat látták és a politika utján igyekeztek reformokat elérni.

Bizonysága van annak, hogy voltak a munkások között néhányan abban az időben, akik a munkásosztály összetartásának szükségességét látták. Mert olyan szervezetet, mint a "The New England Association of Mechanics, Farmers and Other Working People," csakis azok alakithattak, akik az egyesült osztálycselekvés szükségességét látták. De részünkre fontos dolog megbirálni nemcsak keletkezésének, hanem elpusztulásának az okát is. Ugy találjuk, hogy a politika pusztitotta el.

EGY NAGY SZERVEZET 1830-BAN.

Ennek a szervezetnek sok gyöngesége volt. Többek között az is, hogy tagjai sorába felvette a munkáltatót is, de mégis csirája volt a munkásosztály egyesülésének s éppen ezért fontos munkástényező. Olyanfajta szervezet volt, amitől a bostoni munkáltatók rettegtek, ami az általuk kiadott kiáltványból is látható, amely azt mondja:

> "Ha ezt a szövetkezést pártfogolja a közönség, kell hogy következésképpen kiterjedjen és magába ölelje az összes munkásokat minden munkaágban, városban és falun."

Ime egy szervezet, hogy magába foglalja az összes munkásságot városban és falun! Ez az, amit a munkáltatók már 1825-ben láttak s amire a munkásságnak már akkor szüksége volt s azóta is szüksége van. Pedig a munkások még mindig ott állnak szervezkedés dolgában, ahol a munkáltatók akarják őket látni. A munkáltatók érdekeit nagyon jól szolgálta az amerikai unionizmus. Ami a bostoni ácsokkal történt, az napjainkban is megtörténik mindenfelé, ahol a szakszervezkedés áll fenn és ez a tulajdonképpeni oka annak, hogy a sztrájkok miért buknak el.

Ma éppen ugy, mint a régi időben a munkásokat politikai akcióra biztatják, mintegy orvoslásul a szervezeti gyöngeségre. Csak kevesen ismerik el, hogy a politikai akcióhoz való menekülés bevallása egyben a szakszervezkedés teljes kudarcának. Amint a bostoni sztrájk idején is a kudarc a széttagoltságot szülő szakszervezkedés eredménye volt. Olyan szervezkedésre van szükség, amely magában foglalja minden ipar, város és falu összes bérmunkásait, egy tömör szervezetbe, amely szervezetben a munkaerö ellenőrzése által a munkások ellenőriznék a társadalmat és diktálnák szolgálatuk föltételeit. A munkásoknak arra kell támaszkodniok, hogy hatalmukat mint munkások megszervezzék és gyakorolják, nem pedig mint polgárok. Ha a munkásság egyszer az osztályharc alapján meg van szervezve, rendelkezésére áll a hatalom minden időben s könnyedén megvalósithatja céljait.

MECHANICS UNION.

A "Mechanics Union of Trade Associations" 1835-ben Philadelphiában sztrájkba ment a tiz órás munkaidőért. Ez a sztrájk is tanulságos példa az első unionok történetéről. S itt megjegyezhetjük, ez a union később alakult, miután teljesen összeomlott az a politikai mozgalom, melybe elődjét vezették. New York, Philadelphia, Baltimore és más városok munkásai meggyőződtek arról, hogy a politika káros a munkásság gazdasági szervezetére s hogy az egyedülálló szakma sztrájk-bukásra van itélve.

Hogyan tekintették ezeket a dolgokat, azt a "National Labor"-ból vett következő idézet megmutatja:

> "Kijelentjük, hogy a szakmák szervezete nem politikai (politikai alatt értünk mindent, ami pártpolitikára vonatkozik) sem természetében, sem müködésében. Hanem társadalmi alakulat, mesteremberek és munkások szövetségeiből és egyleteiből formálódva, **amelyek fölfedezték, hogy képtelenek egyedül állva megütközni az ellenük fölsorakozó számos erőkkel s egyesültek közös védelmükre."**

Ebből nyilvánvalónak látszik, hogy ezen szervezetek tevékenységüket gazdasági akcióra szoritották. Ez valóban kétséget nem szenved, bebizonyul még egy okból, ami ugyanebben a nyilatkozatban jelent meg, hogy a "szakmák szervezete sohasem lesz politikai, mert tagjai tapasztalatból tanulták meg, miszerint ha egyleteikbe a politikát bevezették, az meggátolta helyzetük megjavitását." A unionisták tapasztalata a politikáról eléggé közelfekvő volt ahhoz, hogy véleményt tudjanak mondani róla. Ugy gondolták, hogy leszámoltak vele.

A Mechanics Union ujjászervezését 1833-ban hajtották keresztül, amikor a politikai mozgalom összeomlott, de az akkori pangás lehetetlenné tette, hogy lényeges munkásreformokat kezdeményezzenek. A pangás egyre tartott 1834-ben s igy ez az év is kedvezőtlen volt. Ámbár a szervezet széleskörü agitációt és szervezést végzett.

Végre 1835-ben a pangás bizonyos mértékig elmult és

sztrájkhatározatot hoztak. Juniusban tizenhat egylet tagsága egyszerre letette a szerszámot.

A sztrájk három hétnél rövidebb ideig tartott s a történetiró feljegyzi, hogy "a szervezet nyert tekintélyben és erőben."

Ez a szervezet helyi központi testület volt, arra törekedett, hogy minden foglalkozás munkásait egy szakegyletbe szervezze s a szakegyleteket magába foglalva egyesitse közös cselekvésre. Hatásossága bebizonyult a sztrájk rövidsége és döntő sikere által. Hogy a siker annak köszönhető, miszerint többé-kevésbbé általánosan az egyesült szakmák egyszerre abbahagyták a munkát, az kétségen kivül bizonyos.

Ha ezek a philadelphiai munkások helyzetük javitására mint különálló szakmák, külön-külön törekedtek volna, ugy jártak volna ők is, mint tiz évvel előbb a bostoni ácsok. A Mechanics Union szolidaritásának láttára a munkáltatók egysége megtört s külön-külön siettek ipari helyzetük mentésére.

A SZOLIDARITÁS ŐSI PÉLDÁJA.

A szervezkedés ezen uj formáját, — amint azt a fenti központi testület kifejezte, — igazi munkásszellem hatotta át, amit bebizonyitott a philadelphiai rakparti munkások és a szénlapátolók esetében, akik sztrájkjuk miatt, a városi hatóság üldözésének tárgyai voltak. Dacára annak, hogy a sztrájkolók nem voltak tagjai a Mechanics Unionnak, ez mégis felkarolta ügyüket és sikerre vitte. Komolyság, őszinteség és a munkásosztály szolidaritásának óhaja jellemezte ezt a szervezetet, mint a leghaladottabb testületet, olyan időben, amikor a munka sem harcos, sem osztálytudatos nem volt.

A Mechanics Union jelét adta nyilatkozatában az osztályharc észlelésének, dacára annak, hogy Marx és Engels még nem formálták meg elméletüket. Egyik megállapitásuk szerint felismerik, hogy egy összekapcsoló és együttmüködő szervezet "az utolsó reménye a szakmunkásoknak és napszámosoknak; tudva azt, hogyha az arisztokrácia széttéphetné ama láncszemeket, amelyek most összekötik a munkásokat, minden szakegylet meg lenne támadva és sorra elsülyedne a gazdagság és fösvénység befolyása alatt."

Ha tekintetbe vesszük, miszerint a munkásság nagy többsége irástudatlan volt, sem gondolkozók, sem tanulók nem voltak és hiányában voltak ama tapasztalatnak, amit csakis az idő nyujthat, de azért az osztályérdek észlelése és a megnyilvánuló harciasság valóban elismerésre méltó.

A szervezet formája bámulatosan födte a munkásság szükségleteit, amikor az ipari vállalkozások és tulajdonok helyi jellegüek voltak. Ez az általános szervezet, ha megmarad, képesitette volna a munkásokat, hogy a szervezetet és önmagukat is előkészitsék a változásokra, amely azóta az ipar technikájában, vezetésében és kontroljában végbement.

Az ilyenfajta szervezetek képezték a munkásság reményét és a kapitalisták félelmét, abban a korban. De az 1837-iki nagy

pangás következtében beállott munkanélküliség nyomán a Mechanics Union elveszett a munkásság részére. Ám azért beigazolta, hogy minél nagyobb a munkásság egyetértése és összetartása, annál nagyobbak sikerei. Nagy haladást jelzett az elöbbi korral szemben.

OSZTÁLYÖNTUDAT A RÉGIEKNÉL.

Az amerikai munkásmozgalom történetében a korai szervezetek sztrájkjainak elbukása annak tudható be, hogy a unionok képtelenek voltak tiszta határvonalat huzni a munkásosztály és a munkáltató osztály között. Ez a rövidlátás még ma is észlelhető a munkások között. Elannyira, hogy emberek, akik nem haboznak nagy vállalattal szembeni követelés esetén, kisvállalkozók és farmerok ellen restellenek hasonló követeléssel föllépni. A munkásmozgalom, hogy betöltse hivatását a bérviszonyt társadalmi és ipari vonatkozásban kell hogy nézze. **A bérmunkások — a munkaerő eladói — harcban állanak a munkaerő vásárlóival — a munkáltatókkal — és csak saját káruk és veszedelmük árán tehetnek különbséget köztük. A kis munkáltatóknál dolgozó bérmunkás problémája ugyanaz, ami a nagy vállalatok munkásseregének problémája.**

Egy a régi amerikai sztrájkokkal kapcsolatban megjelent körlevél kijelenti: "Nem kellene tulszigoruaknak lennünk munkáltatóinkkal szemben, (mert) azok a kapitalisták szolgái * * * De mi nem lehetünk szolgáknak szolgái és az elnyomatás rabjai, bárhonnan is keletkezzen az eredeti ok." Ime itt van a bevallása annak ,miszerint nem akarták magukat az ipari tanulságok által vezettetni, amelyeket a munkán napról-napra észleltek. Ám az akkori munkások javára el kell ismerni, hogy a vállalkozó sok esetben még munkástársuk volt az előző munkán s igy hát bajos volt nekik felismerni azt, hogy a szerződéses vállalkozás által, uj és különböző viszony lépett életbe közöttük, amely iparilag különválasztotta öket. A munkásmozgalomban nem szabad a barátság érzelmeit táplálni egyetlen munkáltatóval szemben sem, aminthogy két ellenséges sereg között sincs barátság. Ez olyan gyengeség, amely alól a mai munkás unionok, a tőke és a munka közösségén alakulva, még mindig nem szabaditották fel magukat. Ilyen érzelmek megtürése sztrájk esetén gyengiti a munkások ellentállását, ami végül is bukásra vezet.

A gyenge munkáltatók barátságos képet mutatnak a munkásunionokkal szemben. S ahol a munkások nem osztálytudatosak, ez a viselkedés barátságos nézetet vált ki belőlük és sztrájk esetén hajlandók a győzelmet is kockára tenni, hogy egy "jó ember" kedvébe járjanak. E helyen kapcsolatban megemlithetjük, hogy az első munkahelyek, amit a visszatérő union emberek betöltenek, nagyobb veszedelem a sztrájkolók szolidaritására, mint egy teljes vállalat, amit sztrájktörők tartanak üzemben. Az ujkori szakszervezetek tagjainak ezt a tényt is még meg kell tanulniok és orvosolniok a hibákat.

SOKSZOR TANITOTT, DE MEG NEM TANULT LECKE.

Az emberek napjainkban is sajnálattal emlékeznek meg arról, hogy a Mechanics' Union philadelphiai nagy sztrájkjából, amely bebizonyitotta miszerint minél nagyobb a szolidaritás, annál nagyobb eredményeket érhetnek el a munkások és biztosabb a siker és a munkások abban az időben mégsem tanulták meg a leckét. De a mi időnkben is elég példa volt erre a mult eseteitől eltekintve és a mai munkások mégsem haladták tul a régieket. Abban az időben legalább nem szervezték széjjel a munkásokat, mig ma széttagolják a szakma-rendszerbe, holott szakma már nincs.

Napjainkban kevesebb munkásszolidaritás jelét látjuk az Egyesült Államokban, mint a régieknél, amikor a munkásmozgalom még minden gyakorlat hiányában volt s az információk bő forrása nem állott a munkásság rendelkezésére. Csakis a gazdasági tudatlanság hátráltatta a munkásságot, ami a legintelligensebb és a legmesszebblátó munkásokat is beködösitette s ez akadályozta a munkásmozgalom fejlödését a kor követelménye szerint, mivelhogy az amerikai ipar uj korszakba fejlödött és uj formát öltött. Az amerikai iparban egyedül a munkásmozgalom állott csendesen egy helyben.

A szövetkezeti vállalkozás és a politika volt a két tényező, amely legyilkolta az amerikai munkásság minden szépnek igérkező mozgalmát. Ezek egyike sem hivatott funkciója a munkásszervezeteknek s bevezetésük mindig végzetessé vált. Egy időben a munkás unionok szokásában volt, hogy szövetkezeti vállalatokat alakitottak s versenyezni kezdtek a munkáltatókkal. Ezek a kisérletek a kudarcok hosszu sorozatát bizonyitják.

A politika, egy másik kapitalista eszme, halálba juttatott minden gazdasági mozgalmat, amire sikerült rákapaszkodnia. Mig a politika és a szövetkezeti vállalkozás között oszlott meg a union eszmemenete és cselekvése, vesztes sztrájkoknál egyebet aligha jegyezhetünk fel. Mert a politikusok sarkalatos módszere az, hogy semmi rosszat nem látnak a létező unionok szervezetében, amelyeket felhasználni akarnak. Hasonlóképpen a szövetkezeti vállalkozás irányelve is ilyenforma; vigyáznak arra, nehogy magukra haragitsák azokat az érdekeltségeket, amelyektől, avagy amelyeken keresztül számitják a szükséges tőkét összehozni. Ez két olyan energia pazarlás, amit egyetlen gazdasági szervezet sem engedhet meg magának.

TÖBB ÉS TÖBB SZTRÁJK.

A polgárháboru után gyakoriakká váltak a sztrájkok. Nagyon sok közüle bérlevágás következtében tört ki s majdnem kivétel nélkül, kudarccal végzödött.

A massachusettsi szövőiparban, különösen Fall Riveren, az alkalmazottak ellentállni próbáltak a bérlevágásnak (1873—1880), de sikertelenül. Francia és kanadai bevándorlókat csődditettek oda s a benszülött szövőmunkások harcát az olcsóbb munkaerő versenyével megtörték.

A bányászok is sztrájkba mentek a bérlevágás ellen. S ezen sztrájkkal kapcsolatban lépett életbe először a "közös megállapodás" a szénbánya munkáltatók és a szervezett bányászok között. A munkáltatók egymás közti marakodása miatt a bányászok rövidesen eldobták a megegyezést, de tiz év mulva ismét életbe léptették.

A megegyezés ezen formájától a termelés állandósulását várták, de a bányászok szerint, a megegyezést kihasználták a bányászok ellen. Ezért dobták el a szerződést. Ha a munkáltatók megtartották volna egységüket, a megegyezés fönmaradt volna, de amikor néhány cég kijelentette, hogy a megegyezés szerinti megállapodásnál jóval többet ad a bányászoknak, a bányászok mindenfelé nyugtalanok és elégedetlenek lettek, félrelökték a szerződést s a többi munkáltatók is kénytelenek voltak bevezetni a független munkáltatók árszabályát.

A bányászok (hosszu) sztrájkjából (1874 decembertöl 1875 juniusig) emelkedett ki az irigylésre nem méltó hirnévre jutott Molly Maguires. Dacára a Mollies rossz hirnevének, amit ellenséges és lelkiismeretlen propagandisták költöttek, minden jel arra vall, hogy harcos munkáscsoport volt az irek között, akikből a bányászok tulnyomó többsége állt.

Hogyha a mai harcos munkásszervezetek és egyének ellen inditott hamis és gyalázatos propaganda szemléletéből kiindulva tekintjük ezeket a régieket, megállapithatjuk, hogy sok bün, amivel a Molly Maguires vádolva volt éppen olyan légből kapott, mint a mai harcos munkásszervezetek ellen emelt vádak. A Molliesek, ugylátszik, harcos emberek voltak, akik a bányamunkások érdekeit védelmezték a rendelkezésükre álló eszközökkel. Ebből a célból igyekeztek munkástársaik harciszellemét életben tartani. Politikába kezdtek, hogy a fontos hivatalokat megszerezzék és azt a keményszén rabjai javára fölhasználják. Nem csoda, hogy a szénbárók siettek őket eltüntetni, mint munkástényezőket.

Philadelphiából akadt egy nyomorult, James McParland, akit a munkáltatók a szénvidékre küldtek kémkedni és agent provokatőr szolgálatra — az amerikai történelem elsö ilyen természetü feljegyzett esete ez. Ennek a nyomorultnak a feladata volt, zavargásokat szervezni és gyilkosságra bujtogatni. Mint a munkáltatók ügynökének, feladata volt a munkásmozgalom elkorcsositása. Gazdáinak várakozásán felül végezte undok munkáját.

McParland ir származásával kérkedett, hogy az irek bizalmát megnyerje és elárulja földijeit; vallásos foglalkozását felhasználta, hogy rávigye őket az akasztófához vezető utra. A munkásmozgalom azóta is megvan verve az ilyen erkölcsileg zülött fajtával, akiknek árulás, hamis eskü, gyilkosság és méregkeverés a napi munkához számit.

AZ IPARI UNIONIZMUSHOZ HASONLÓ ESZME.

Az amerikai történelem egyik kimagasló eseménye a nagy vasuti sztrájk 1877-ben. Ebben a sztrájkban használták a szövetségi katonákat először bérharcban. S ennek a sztrájknak előkészitésénél keletkezett először a modern ipari unionizmushoz hasonló eszme alapján, a Trainmen's Union.

A fő vasutvonalak követve a Pennsylvania Railroad-ot, levágták a vasuti alkalmazottak bérét tiz százalékkal. Amikor később ismételten tiz százalékkal levágták a béreket, általános zugolódás és elégedetlenség származott belőle a vasuti alkalmazottak között.

A The Brotherhood of Locomotive Engineers volt az egyetlen számottevő szervezet a vasuti iparban, bizottságot küldött tanácskozásra a Pennsylvania Railroad elnökéhez, Thomas A. Scott-hoz. Ez a bizottság elfogadta Scott magyarázatát és igéretét, hogy "mihelyt föllendül a helyzet," a régi bérek visszaállittatnak.

A többi vasuti munkások elégedetlenséggel és gyanakvással fogadták az Engineers bizottság akcióját és Robert Ammon, egy fiatal fékező vezetése alatt hozzáfogtak egy olyan egybefoglaló union szervezéséhez, amely a vasut minden munkását felveszi: mozdonyvezetőket, kalauzokat, fékezőket és váltóőröket. Céljuk volt a vonatszemélyzetet a mühelymunkásokkal egy szervezetbe tömöriteni, az egységes támadás és védekezés szempontjából. Az uj eszme hamarosan terjedt és a Trainmen's Union rohamosan fejlődött a P. R. R.; B. & O.; Erie; Atlantic; Great Western és más vonalakon.

Az általános sztrájkot 1877 junius 27-én délben akarták megkezdeni. Ami akkor történt, érdemes följegyezni: negyven embert küldtek Pittsburghból, hogy értesitsék a különböző kerületeket arról, hogy a sztrájk mikor kezdődik, **de a sztrájk napja előtti este egy gyülésen kétfelé oszlottak.** Aminek következtében a "vezérek egy része nyugatra ment s azt hirdették ki, hogy a sztrájk nem fog kitörni."

Ez a kijelentés nagy fontosságra emelkedik, ha tekintetbe vesszük azt a tényt, hogy a mozdonyvezetők a P. R. R.-on áprilisra készültek sztrájkba menni, de . . .

> "Gowen elnök felbátorodott a Molly Maguires csoport elleni sikeres eljáráson és mivel félt a mozdonyvezetők sztrájkjától, rájuk parancsolt, hogy lépjenek ki a Brotherhoodból. Vonakodva alávetették magukat, de készülődtek, hogy április 14-én hirtelen kitörő sztrájkkal lepjék meg a (vasuti) igazgatóságot. Ezt a tervet azonban a Pinkerton detektivek müködésével meghiusitották és a vasutak elégséges számu sztrájktörőt szereztek az emberek helyére, miáltal alaposan fölkészülve állottak az események elé."

Itt már láthatjuk a B. of L. E. munkáskémeit a vonalakon 1877-ben, a munkásság ellen alkalmazva. A unionhoz való ragaszkodás leple alatt müködve, aláásták a szervezetet és meghiusitották munkástársaik céljának elérését sztrájkok esetén, amely sztrájkok az éhségtől törekedtek megmenteni az immár

kétszeres bérlevágást szenvedett vasuti munkásokat. Csak természetes arra a következtetésre jutni, hogy vajjon ezekből az alakokból nem e volt néhány felelős abban, hogy a **"sztrájk napja előtti este egy gyülésen kétfelé oszlottak"** a Trainmen's Union vezérei.

A vasuti társulatok minden óvintézkedése sem volt képes a sztrájk kitörését megakadályozni. A vasuti munkaviszonyok olyanok voltak, hogy az emberek bármit kockára tettek, semhogy elviseljék azokat.

A MOZDONYVEZETŐK FÉLVÁLLRÓL VALÓ KÖZREMÜKÖDÉSE.

Martensburg, West Virginia-ban kitört a sztrájk a B. & O. vonalon másnap, hogy a második tiz százalékos bérlevágás érvényre jutott. A B. of L. E. megtagadta a sztrájkban való részvételt, de a mozdonyvezetök "csak félvállról tettek kisérletet a vonatok elinditására."

A helyi állami miliciát hivták ki, de a csapatok a sztrájkolókkal rokonszenveztek, erre Hayes elnök segitségét kérték, aki szövetségi katonákat küldött a helyszinére.

A sztrájk ugy terjedt, mint a futótüz a B. & O. összes vonalain és Baltimore, Md.-ben a sztrájkolók és a rokonszenvezők megtámadták a miliciát a kaszárnyájukban, amig a szövetségi katonaság megérkezett.

Pittsburgh és környékén a sztrájkkedv magasan csapongott és a milicia megérkezése jel volt a város munkásságának tiltakozására, tekintet nélkül arra, hogy vasuti munkások voltak-e vagy nem. A philadelphiai miliciát kiverték a városból, miután megöltek 26 embert és sokat megsebesitettek.

A sztrájk kiterjedt az összes vasuti vonalakra és megbénitotta New York, Toledo, Louiville, Chicago, St. Louis és San Francisco városok forgalmát.

Commons történelme leirja ezt a sztrájkot és a következőket mondja róla:

> "A sztrájk minden tekintetben elbukott, de az erkölcsi hatása óriási volt. Mert először söpörte végig az országot egy általános sztrájk. * * * * * * A milicia tehetetlensége megmutatta a szükségét annak, hogy a csapatok megbizható helyröl müködjenek és a számos és erős kaszárnyák és fegyverraktárak épitése 1877-től kezdődik. A birróságok kezdték megváltoztatni magatartásukat a munkásszervezetekkel szemben; a sztrájkok és a zavargások ismét a gonosz összeesküvés vádját hozta vissza a feledésből, hogy a munkásszervezetek ellen alkalmazzák. Sok állami törvényhozás összeesküvési törvényt hozott a munkásság ellenében. De a legerősebb erkölcsi hatása volt a bérmunkás osztályra. A munkásszolidaritás szelleme megerősödött és országos lett. * * * A sztrájk hatása a szakszervezeteket távolról érintette. Mindazonáltal biztonsággal megállapitható a szakmanélküliek előretörtetéséből a sztrájk alatt, hogy közvetlen kapcsolatban álltak azzal a kisérlettel, amely olyan nagyon titokban, rögtönösen utána, ezen munkásrétegek szervezéséhez fogott."

E sztrájkból kifolyólag megjegyezzük a következőket:

1. Önmagától tört ki. A létező vasuti szervezetek közül egy sem rendelte el.

2. A harccal kapcsolatban kialakult a munka osztályszelleme, ami mindig szemmelláthatóan kitünik ott, ahol nincsenek kapitalista ellenőrzés alatt álló munkásszervezetek, hogy lenyügözzék és béklyóba verjék a munkásokat.

3. Hogy a legerősebb vasuti union a B. of L. E. megtagadta a részvételt. Azok a mozdonyvezetők, akik a sztrájkhoz csatlakoztak, tisztviselöik ellenére tették azt.

4. "A sztrájk hatása a szakszervezeteket távolról érintette."

5. S hogy a szakmanélküliek (és kevésbbé szakképzettek) fölbátorodtak a szervezkedés megkisérlésére.

Az 1877-iki vasuti sztrájkban a Brotherhood of Locomotive Engineers árulása szemléltetően mutatja, hogy a bérviszonyról alkotott felfogás mennyire uralja a szakszervezeteket. A B. of L. E.-ben a munkásköveteléseknek nincsen semmiféle osztályjellege s csak akkor vesznek tudomást valamiről, ha az a mozdonyvezetők panasza. Akkor mindjárt olyan kérdésekké válnak azok, amelyben az egész vasuti munkásságnak érdekelve kell lennie, föltéve, ha a mozdonyvezetők maguk nem tudnak megelégedésükre szolgáló elintézést kivivni. A B. of L. E.-nek semmi ellenvetése nincs a bérviszony ellen. Szerintük az igen helyes rendszer, csak néha-néha módositásokra szorul. Ami a mozdonyvezetőket illeti a szervezeti és munkaügyüket különállóan kezelik és megkülönböztetőnek tartják a vasuti ipar összes többi munkáscsoportjaitól. Ilyen B. of L. E.-ben tömörül a mozdonyvezetök ipari felfogása.

A SZAKKÉPZETTSÉG ELTOMPITJA AZ OSZTÁLYÖNTUDATOT.

A saját érdekükben való külön dolgokat szeretnék a többi vasuti munkásokkal kiharcoltatni, a többiekkel meg nem törődnek. Ilyen a B. of L. E. tagságának nevelése a vasuti mágnások fenhatósága alatt. És ez a jellemvonás, sajnos, ráillik a legtöbb szakszervezetre.

1877-ben egyedül a szervezett mozdonyvezetők nem látták be azt, amit Ammon és követői olyan tisztán megállapitottak, hogy a helyzet szolidaritást kiván, amit olyan unionok, mint a B. of L. E. és az O. R. C. megtagadnak. Megállapittatott, hogy a mozdonyvezetők "csak félvállról tettek kisérletet a vonatok elinditására." Ami félvállról jövő rokonszenvnek is nevezhető. A fontos dolog az, hogy tovább dolgoztak akkor is, amikor a többi munkások mind sztrájkba mentek. Talán nem tetszett nekik a munka, de mégis elvégezték. Ha csakugyan rokonszenveztek a sztrájk céljával és nem volt hajlamuk a sztrájk-

törés szerepét betölteni, illö megkérdezni, hogy akkor miért tették azt mégis? A válasz az, hogy a B. of L. E. rávette avagy kényszeritette őket arra. Ez a szervezet sztrájktörőket csinált tagjaiból 1877-ben. Nagyon különös az, amikor szervezett munkásokat sikeresen tartanak a munkában sztrájkviszony esetén, amikor ösztönszerüleg is minden idegszál azt sugalmazza, hogy jobban szolgálnák önmagukat is, ha a sztrájkhoz csatlakoznának. És mégis, minden alkalommal, amikor a szakmarendszer unionjai sztrájkolnak, embereket, akik tudják, hogy a sztrájktörés funkcióját töltik be s mégis munkában tudnak tartani a union parancsa folytán. Ha semmi egyéb nem volna, ugy ez magában véve is elég bizonyiték lenne arra, hogy a szakmarendszer unionjai kapitalista kontrol alatt vannak. Ilyen unionok visszatartják és kontrolálják a munkásságot a kapitalista kiváltságok érdekében.

Az 1877-iki vasuti sztrájkban és későbbi esetek alkalmával a Brotherhood of Locomotive Engineers viselkedése ugylátszik teljesen igazolja P. M. Arthur kijelentését, hogy "a B. of L. E. nem munkásszervezet." Arthur a "legfőbb mozdonyvezető" volt amikor ezt a kijelentést tette, tehát olyan helyzetben, hogy tudta miről beszél.

Amikor 1864-ben W. D. Robinsont koholmányok alapján félrelökték és a New York Central & Hudson River Railroad egy eszköze, Charles Wilson lett megválasztva helyette, mint a B. of L. E. feje, a szervezet az American Railroad Association kontroljába került s azóta is a vasutmágnások uralma alatt maradt.

Robinson alatt, aki a munkáért lelkesedö ember volt, a B. of L. E. utban volt arra, hogy harcos munkásszervezetté fejlődjön. Az éber és messzelátó vasuti igazgatóságok kémjeik és besugóik által hozzáfogtak, hogy a vasuti ipart megmentsék a veszedelemtől. Robinson személye ellen hamis vádakat koholtak; Wilsont tették helyére és igy a helyzetet megmentették a vasuti vállalatok részére. Ahogy Robinson elkerült az utból és Wilson jutott parancsnokságba a B. of L. E. elveszett, mint munkásszervezet és a vasuti igazgatóságok rendszerének alárendelt részévé vált.

A SZAKMA-RENDSZER ÁRULÓ VEZÉREI.

De Wilson vakmerően szolgálta a vasutakat s végeredményben fölkeltette a tagság gyanuját. Egy rendkivüli konvención 1874-ben elcsapták és P. M. Arthur, a Wilson-ellenes mozgalom vezére választatott meg helyette. Dacára ennek, Arthur Wilson irányelvét tette magáévá s haláláig követte azt. Halálával a szervezet a vasuti igazgatóság alárendeltje maradt Warren A. Stone elnöksége alatt is, aki még mindig feje a B. of L. E.-nek.

A B. of L. E., amint Arthur mondta, nem munkásszervezet, hanem egy tákolmány, mely által a mozdonyvezetőkkel végrehajtják a vasutigazgatóságok akaratát és védelmezik a vasutak érdekeit a vasuti munkástársaik bőrén, vagyis a kapitalista érdekeket szolgálják a munkásság rovására.

Ezek a dolgok is hozzájárultak ahhoz, hogy a vasuti munkások megtanulták az ipari szervezkedés értékelését. Ám azok a munkásszervezetek, amelyek a tőke és a munka érdekközösségét hirdetik, tagjaikat annyira megmételyezik ezen helytelen gazdasági felfogással, hogy nem képesek megérteni ama kérdéseket, amelyek előttük állanak. Ameddig a vezérek szava törvény a tagság előtt, nem lehet független gondolat és kezdeményezés, összefoglalva annyit jelent, hogy nem lehet helyes felfogás, tökéletes szervezet és hatásos harcmodor a szervezetben.

NÉGY ESZTENDŐ SZTRÁJKJA.

1880-ban s 1884 között számos sztrájk zajlott le több szakmában, de legtöbbnyire elbuktak. Nagy ipari pangás ideje volt s a sztrájkok nagy része azért tört ki, hogy a bérlevágásokat megakadályozza. Habár a bérlevágások általánosak voltak, mégsem volt egyöntetü osztály-akció a munkásság részéről. Csakis ahol és amikor bevezették a bérlevágást, akkor törtek ki a tiltakozó sztrájkok. S azok is ugy sztrájkoltak, hogy csak a helyi szakmák és egyes mühelyek álltak harcban időről-időre.

A bevándorlás áradata magasra emelkedett ebben az időben (a nyolcvanas években) ugyannyira, hogy a munkástartalék messze tulhaladta az üresedésben levő munkaalkalmakat, miszerint egy sereg munkanélküli mindig kéznél volt arra, hogy könnyen toborozhassanak sztrájktörőket belőlük. Igy például Massachusettsben 5,000 szövö 18 hétig tartó sztrájkját Svédországból hozatott sztrájktörőkkel verték le.

Hocking Valley-ben négyezer bányász hat hónapig állt sztrájkban és az anyagi segitségük elég bőkezü volt s mégis visszakényszerültek azon viszonyok mellett dolgozni, amik ellen fellázadtak s még arra is kényszeritették őket, hogy megtagadják az Ohio State Miners Union szervezetet. A munkába állást ahhoz a szigoru feltételhez kötötték, hogy a bányászok szervezetlenek maradnak. Ezek a bányászok egyedül állottak a harcban, egyetlen szervezett munkáscsoport sem segitette iparilag őket. A szénbányászok más bányákban dolgoztak, hogy a piacra elegendő szenet termeljenek s bár pénzbeli támogatást adtak a Hocking Velley-i bányászoknak, de nem nyujtottak oly támogatást, ami megakadályozta volna azt a csufos vereséget, amelyhez foghatót sztrájkoló munkások aligha szenvedtek. A szervezett munkások a sztrájkoló bányászokat a termelés bunkójával leütötték és sebeiket anyagi támogatással kisérelték beheggeszteni. Az anyagi segitség ilyen esetben büntetéspénz, amit a szervezett munkások fizetnek a munkásosztály elárulásának bünéért. A bányászok veszitttek, mert a szervezett munkások szállitották és használták a sztrájktörők vájta szenet és más szervezett bányászok bányászták a szenet a piacok ellátására. Nem volt osztályszolidaritás a munkások között, sőt fel sem ismerték annak szükségességét és hatásosságát.

Hasonlitsuk össze a Hocking Valley-i bányászok történetét a Union Pacific vasut mühelymunkásainak esetével, ugyanabban

az évben. Ezen sztrájkok között csak egy hónap telt el, sztrájkok részére rossz esztendöben. De a sztrájk vezetésétől is függ, hogy az év jó-e vagy rossz.

A Union Pacific Railroad a mühelymunkások bérét tiz százalékkal levágta. Dacára szervezetlenségüknek, a mühelymunkások sztrájkba mentek 1884 május 4-én. Meghivták Joseph R. Buchanant, a Knights of Labor kiváló tagját, a Denver Labor Enquirer szerkesztőjét a sztrájk vezetésére. Buchanan nagy élénkséggel vetette magát a küzdelembe s harminchat óra mulva Omaha-tól Ogdenig, minden mühely az összes vonalakon kint volt sztrájkban. A harmadik nap a U. P. visszavonta a bérlevágásról szóló rendeletet. A U. P. munkásainak nagyszerü szolidaritása legyőzte a U. P. vállalatot pangás idején.

De a vasuti vállalat még egy kisérletet tett, hogy akaratát a munkásokra kényszeritse. A következő augusztusban éppen három hónappal később, tizenöt első osztályu gépész munkabérét redukálták Ellis, Kansasban és husz embert a denveri mühelyből elbocsájtottak, mert a K. of L.-ben vezető szerepük volt. Emiatt sztrájkba hivták az egész U. P. vonalat, ami teljesen sikeres volt. A szolidaritás egy ujabb, második győzelmet aratott a U. P. felett, a sztrájkokra nagyon rossz esztendőben.

A Wabash-vasut mühelymunkásainak bérét tiz százalékkal levágták 1885-ben. Az emberek bérét hasonlóképpen csökkentették az M. K. & T. vonalon 1884-ben. Mindkét vonal munkásai abbahagyták a munkát s a hozzájuk csatlakozott Missouri Pacific vonal munkásaival körülbelül 5,000 emberre nőtt számuk. A mozdonyvezetők, fütők, kalauzok és fékezők a három vonalon a sztrájkolókhoz csatlakoztak. A Gould-vállalat, a legnagyobb kapitalista érdekeltség annak idején, beadta a derekát. A régi béreket visszaállitották a sztrájktörőket elbocsájtották s az összes sztrájkolókat ujra alkalmazták. A szolidaritás ismételten bebizonyiotta erejét arra, hogy sikeresen megütközhet a leghatalmasabb kapitalista vállalattal is.

A KNIGHTS OF LABOR KERESZTTÜZBEN.

De ismételten augusztusban a Wabash, azzal a szándékkal, hogy kiirtja a Knights of Labor szervezetet, megtörte a feltételeket, amelyek alapján a sztrájkot néhány hónappal előbb beszüntették azáltal, hogy Moberly, Mo., összes K. of L. tagjait elbocsájtotta a munkából.

A Knights Egyetemes Végrehajtó Tanácsa rendeletet adott ki a U. P. vonalon levő csapatjaihoz és Gould dél-nyugati vonalain dolgozó tagjaihoz, amely rendeletben fölszólitotta a tagokat, hogy a Wabash vasutvonal részére tagadják meg a javitást és a szállitást, avagy a munka bármilyen formáját az E. V. T. további rendelkezéséig. Ezen rendelet hatása alatt Jay Gould személyesen avatkozott a dologba. Nemrég kapott már kóstolót a szolidaritásból s nem nagyon örült a kilátásban levő ütközetnek a K. of L. szervezetével. A Wabash megadta magát és az elbocsájtott embereket visszaállitották a munkába.

Ebben a második Wabash-sztrájkban a vasuti személyzet nem vett részt benne olyan mértékben, amint az előző sztrájkban tette. Ha megtették volna, akkor aligha találta volna szükségesnek a K. of L. Egyetemes Végrehajtó Tanácsa, hogy kiadja rendeletét a U. P. és Gould dél-nyugati vonalain dolgozó vasutasaihoz.

Figyelemre méltó az, hogy az első sztrájk a U. P. és a többi vasutvonalakon a szervezetlen munkások önkéntes felkelése volt, mig a második sztrájkot mindkét esetben olyan emberek vivták, akik alig néhány hónapja voltak szervezve. Helyén való itten meggondolni, hogy mi lett volna az eredmény, ha olyan szervezetek akadályozták volna a vasutasokat, mint a mozdonyvezetők, fütők és kalauzok szervezetei.

Ez a négy sztrájk a K. of L. tekintélyét rendkivül emelte, migha szakma szerint vezetett sztrájkok lettek volna, csufos kudarc halmaza lett volna az eredmény.

Az első Wabash sztrájkban a vonatszemélyzet ösztönszerüleg cselekedett, miáltal a sztrájk megröviditéséhez és a győzelemhez tetemesen hozzájárult. De a tanulság értéke elveszett reájuk nézve, mert a második sztrájkban már szakmaszervezetekben külön-külön szervezve, a sokféle unionjaik befolyása nyomán, munkában maradtak a sztrájk idején. Valóban igaz az az állitás, hogy "a vasutiak jobban elintézhetnék ügyeiket jelenlegi szervezeteik nélkül; sokkal jobb helyzetben lennének, de ez valóságos pokol lenne a vasut-mágnásoknak."

AZ 1886 MÁJUS ELSEJEI SZTRÁJK.

A nyolc-órai munkanapért folyó sztrájk 1886 május elsején az amerikai munka egy másik nagy eseménye. Ezt a sztrájkot a Federation of Organized Trades and Labor Unions of the United States and Canada (A. F. of L.) határozta el és az utolsó ipari kisérlet volt az I. W. W. megalakulásáig arra, hogy a szervezett munka országos gazdasági kifejezéshez jusson.

Meghivás ment a Knights of Laborhoz, hogy csatlakozzon a küzdelemhez. A meghivást elfogadta a General Assembly és az össztagság, de Terrence V. Powderly, aki a Grand Master Workman of the Knights szerepét töltötte be és hivatali klikkje ellenezték a dolgot és titokban teljes erejükből ellene dolgoztak a sztrájkban való résztvételnek. Powderly a májusi 8 órás munkanapért folyó sztrájk ellen a legnagyobb árulást követte el. S az A. F. of L.-hez tartozó nagy unionok központi vezérei sem voltak őszintébbek támogatásukkal Powderleynél és hadnagyainál.

Hogy helyesen értékeljük az 1886. évi nyolc-órás munkaidőért folyó sztrájkot, szükséges megismerkednünk azzal a küzdelemmel, ami az A. F. of L. belsejében folyt, azok között, akik országos gazdasági szervezetté akarták tenni és azok között, akik megakadályozni akarták, hogy az lehessen.

Kezdettől fogva a Federation of Organized Trades and Labor Unions of the United States and Canada, az A. F. of L. törvényhozási kunyerálások érdekében müködött, minden eredmény

nélkül. Éppen ezért képtelen volt a munkásság érdeklődését fölkelteni, akik elég helyesen, inkább érdeklödtek a munkájuk helyzetére vonatkozó kérdések felől, mint a politikai megnyilvánulások iránt.

Történetesen vezérei rájöttek, hogy a szervezet fönn nem maradhat, ha csupán alárendeltje lesz a törvényhozási céloknak. Igy az 1884-iki konvenció elhatározta, hogy uj életet ad a Federation részére azáltal, hogy megteszi a nyolc-órai munkanapért folyó küzdelem országos mozgalmának vezetőjévé.

A konvenció egy másik kérdést is tárgyalt, az egységes nyolcórai munkaidő mozgalmon kivül, azt, hogy a Federation jogában álljon sztrájksegélyeket kiutalni. Mindkét ajánlat olyan természetü volt, hogyha elfogadták volna, a Federationt tisztán törvényhozásra törekvő testületből nagyrészt gazdasági szervezetté tették volna.

Az ajánlatot, hogy a betartozó országos szakszervezetek "teljes jövedelmük két százalékát sztrájkalapra kötelezzék, a konvenció a unionok elé utalta." A nyolc-órai mozgalmat hidegen fogadták még a Federation kötelékébe tartozó unionok is. Igy hát csak néhány union határozott a sztrájksegély-ajánlat ügyében, ugyannyira, hogy az 1885-ik évi konvenció már nem merte elfogadni. Ennek következtében a Federation egy dollárt sem volt képes sztrájk segitésére költeni. Az A. F. of L. kötelékébe tartozó unionok közül, amelyek eredetileg a sztrájkot elhatározták, csak az ácsok, szivarkésziték és a németamerikai nyomdászok kötelezték magukat annak támogatására.

EGY TEHETETLEN MUNKÁSSZERVEZET.

A "nyolc-órai munkaidőt május 1-én" hirdetési jelszó lett az A. F. of L. részére, de érdekében semmi egyebet nem tett, mint kimondta a sztrájkot. Powderly és klikkjének ellenszenve dacára a Knights of Labor volt a sztrájk igazi hirdetője és szervezője.

A Federationnek nem volt rátermettsége, hogy általános sztrájkot vezessen és nem volt felhatalmazva, hogy azt kihivja. Ma is ugyanabban a helyzetben van. Az A. F. of L. befolyásos vezéreiből sem jó szándék, sem őszinteség nem tanuskodott arról, hogy a sztrájk anyagi támogatására valamit is akartak volna tenni. Az A. F. of L. és a K. of L. tagsága a nyolc-órai munkaidő harc mellett volt és a szervezetlenek nagy tömegei seregletek a szervezetek kötelékébe a sztrájk előtti hónapokban. De a vezérek nem mutattak lelkesedést. Minden anyagi felkészültség nélkül állottak a harcra, sőt mi több az A. F. of L. taglétszáma a sztrájkhatározat idején 50,000 tagnál kevesebb volt. Gyanu fér azon szervezet szándékának becsületes voltához, amelyik a szervezett munkásság létszámának alig egy negyed részét tette ki és a sztrájkot elrendelte. Inkább látszik a munkás-politikusok cselfogásának, mint őszinte szándéknak. Ami a sztrájkot illeti, ha a Knights of Labor nem cselekszik összeomlott volna az egész. Nem is lett volna sztrájk.

AZ ÖSSZTAGSÁG ELKEDVETLENITÉSE.

A vezérek eljárása mindkét táborban nem kelthet meglepetést, hiszen a munkásvezérek általános gyakorlata és szokása minden időben kedvét szegni az olyan sztrájkoknak, amelyek nem vágnak össze saját terveikkel s csak amikor az össztagság szilárd elhatározása kétséget nem szenved, akkor tesznek ugy, mintha ők is támogatnák azt. A munkásmozgalom történetén át mindig arra törekedtek a vezérek, hogy a munkásságot visszatartsák inkább, mint fölbátoritsák. Powderly klikkjének ellenszenvével és az A. F. of L. lagymatag immel-ámmal való részvételével szemben az össztagság minden lelkesedése megtörött. Nagy eredményeket elértek ugyan, bár veszteségek jöttek később, de közel sem jöhet ahhoz, amit meg lehetett volna valósitani.

Közel 400,000 munkás vett részt a nyolc-órai mozgalomban s körülbelül fele megkapta a nyolc-órai munkaidőt, némelyek a sztrájk előtt, mások a sztrájk következtében. A gyengén leplezett vetélykedés az A. F. of L. és a K. of L. között gyöngitette a küzdelmet. Ahol a feltételeket megadták, ott a munkások rögtönösen munkába állottak, tekintet nélkül arra, hogy a többi sztrájkolók milyen helyzetben vannak. Ez a módszer csökkentette a szervezett munkások lelkesedését, amit a chicagoi Haymarket-i zavargás teljesen összezuzott. Sőt mi több az A. F. of L. és a K. of L. szervezeteket uraló szellem annyira különbözött egymástól, hogy az ilyen nagykiterjedésü sztrájkhoz szükséges egyetértésről szó sem lehetett.

A Knightsek között voltak az osztályharc felfogásának kifejezett és képzett szószólói. Az A. F. of L. tagjai között is voltak, bár kisebb számban, emberek, akik az osztályharc elméletét elfogadták, mint társadalmi tényezőt. Az elért eredmény ezen réteg müködésének köszönhető, nemcsoda, hogy nagyon rossz lábon álltak az A. F. of L. és a K. of L. vezéreivel. Veszedelmes agitátoroknak tekintették őket, akik nélkül a szervezetek jobban állanának.

A NAGY HAYMARKETI "FRAME-UP".

A mikor az ugynevezett haymarketi zavargás történt Chicagoban a sztrájkolók seregei országszerte megdöbbenve és megrettenve álltak meg. Általában még a munkásság is föltételezte, hogy a sztrájkolók dobták a bombát, habár a bombavető kiléte sohasem került nyilvánosságra. Lehetetlen, hogy a bünöst ne fedezték volna fel, ha a szervezett munkássággal és a nyolcórai mozgalommal állott volna összeköttetésben. A munkáltatók olyan eredményeket értek el ezen eset következtében, hogy könnyü szerrel és észszerüen gyanuba vehetők, miszerint ők rendezték azt. Sok "frame-up" bizonyitja, hogy nem tulságosan lelkiismeretesek az ilyen dolgok rendezésében. A munka erkölcsileg és tekintélyben vesztett a haymarketi eset nyomán és a munkáltatók ehhez mérten nyertek mindkét irányban.

A chicagoi letartóztatott munkásvezetők, akiket a bombavetéssel kapcsolatban elitéltek, a legeszesebb és a legbátrabb emberek voltak, akik a szervezkedést az uj társadalom alapjának hirdették. Törvénykezés szempontjából a tárgyalás a majmolás tákolmánya volt. A bíróság épületének levegője részrehajlással volt telitve s a kirendelt esküdtszék a bizonyitékok ellenét ismerte el és jelentette ki. A birósági eljárás nem tárgyalás volt. Hanem formalitásképpen odaállitott szinjáték, hogy a törvényesség látszatát keltsék kifelé, hogy igazolják az előre elhatározott, bosszuból eredő kivégzéseket.

Powderly, dacára annak, hogy az elitélt emberek a K. of L. tagjai voltak, minden befolyását fölhasználta, mint a Grand Chief of Master Workman, hogy a K. of L. General Assembly tiltakozását az elfogottak érdekében megakadályozza. És ilyen tiltakozás nem is hangzott el. Az A. F. of L. kérvényezett ugyan enyhitésért, de az iparok urai elhatározták, hogy a legnagyobb büntetést szabják ki és politikai bérenceik nem is hallgattak igazságra, avagy kegyelemre.

Louis Lingg börtönben halt meg; Albert Persons, Adolph Fischer, August Spies és George Engel felakasztatott 1887 november 11-én. Samuel Fielden és Michal Schwab itéletét halálbüntetésről 15 évi börtönre szállitották le; Oscar Neebe itéletét a bíróság 15 esztendei börtönben állapitotta meg. John P. Altgeld kormányzó megkegyelmezett a börtönben levőknek 1893-ban.

— Az állitólagos anarkistáknak a börtönbe való bezárásával megtört a sztrájk szelleme s a munkáltatók hozzáláttak a sztrájk eredményeinek elpusztitásához. Érezték, hogy a Cook County börtönén keresztül nem hat a munkások közé a lelkesités.

A vágóhidak ismét bevezették a tiz-órai munkaidőt s a K. of L. tagjait nem vették fel munkába. Huszezer vágóhidi munkás lépett sztrájkba és bojkottot rendelt el az Armour & Co. husáruja ellen.

A szolidaritás a vágóhidi munkások közt nagyszerü volt s az emberek a győzelem előtt állottak, dacára a két regiment milicia és a több száz Pinkerton jelenlétének. November 10-én a vágóhidak visszavonták a tilalmukat a K. of L. ellen. Öt nappal később Powderly sürgönyi rendeletben lefujta a sztrájkot. Ez a rendelet ugy hatott "mint derült égből a villámcsapás." Az emberek akarata ellen történt, mivel érezték, hogy a sztrájkot megnyerhetik. Powderly megszolgálta a kormányhivatalt, amit ezidőszerint is betölt. Ezen eljárás hatása, a nyolc órai mozgalom elleni titkos áskálódások és a haymarketi áldozatok érdekében való tiltakozás elmaradása demoralizálta az amerikai munkásosztályt és halálos csapást mért a K. of L. szervezetre.

Ha a haymarketi vértanuk ügyében a Knights of Labor hatalmában levő ipari erő felhasználtatott volna, elegendő lett volna arra, hogy igazságot szolgáltasson a vérszomjas uralkodó osztály és a részrehajló bíróság és esküdtszék áldozatainak. S Powderly uralma alatt a General Assembly még csak nem is mert tiltakozni

A májusi sztrájk 1886-ban minden munkásmozgalmi történet egyik legnagyobb eseménye. Azon a napon született meg az eszme, amely azóta kifejezést nyert az Industrial Workers of the World szervezetében. A munkásság általános sztrájkjának eszméje 1886 május 1-én vértanuságban fogamzott és börtönben fejlődött, végre otthonra talált az I. W. W.-ban, ahol nincs osztály-bonyodalom és más szolgálandó érdek, csupán a munkásság kizárólagos érdeke. Osztályszervezet az I. W. W., osztálycéloktól, az osztály szellemtől áthatva teljes gyümölcsöztetésbe fogja hozni azt a növényt, amelyet a nyolc-órás általános sztrájkkal 1886-ban elültettek.

A szakszervezkedés teljes története egyszerü és világos tanusága annak, hogy a szakmaszerinti formában alakult szervezetek nem is lehetnek egyebek, mint a munkásság érdekeire hátrányos és káros testületek. Az ujkori ipari fejlettség követelménye az IPARI UNIONIZMUS, az IPARI SZERVEZKEDÉS, mint az egyetlen lehetséges eszköz, amelylyel felkészülve a munkásság ellentállhat a mai kor kapitalizmusának rettentő hatalmával szemben. Az I. W. W. ilyen union. Magában foglalja az ipari szolidaritás követelményeit. Forradalmi elvi álláspontja szerint a munka gyümölcse a munkásosztályt illeti. Célja a bérrendszer eltörlése. Csakis ennek a módszernek a megértése és az Egy Nagy Szervezet megvalósitása képes a munkásságot elnyomott osztályhelyzetéből felszabaditani.

Forditotta: Bartha Lajos.

A VILÁG IPARI MUNKÁSAI SZERVEZETÉNEK ELVINYILATKOZATA.

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmi közösség nincsen. Nem lehet béke mindaddig, amig éhség és nélkülözés található a dolgozó emberek milliói között s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató osztály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotot ápolnak, amely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó másik csoport ellen uszitsák és ezáltal elősegitik, hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomoru állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olykép felépitett szervezettel lehet, melynek minden az egy iparban — vagy ha kell, valamennyi iparban — dolgozó tagjai beszüntessék a munkát bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az egyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibér tisztességes napi munkáért," ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le a bérrendszerrel."

A munkásosztály történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a bérrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom keretein belül.

MUNKÁSTÁRS! MUNKÁSTÁRSNŐ!

Ha a mai gazdasági helyzetet akarja megismerni;
ha a társadalmi viszonyokkal akar tisztába jönni;
ha ipari hireket akar megtudni;
ha az osztályharc nagy ütközeteiről igaz tanulságot akar hallani;
ha a világeseményekről alkotott elfogulatlan vélemény érdekli;
ha magyarország gazdasági és társadalmi életéről megbizható hireket keres;
ha a különféle tudományos és bölcseleti értekezések iránt érdeklődik;
ha jó tárcát akar szellemi táplálékul;
ha a magyar költészetet szereti;
ha az I. W. W.-t akarja megismerni;
ha tudni akarja, hogy a munkásság milyen eszközökkel harcoljon;
ha a munkáltató osztály felszabadulását őszintén óhajtja;
ha nem akar telek és részvényhiénák, vagy csodadoktorok hirdetéseinek áldozatául esni;
ha olyan lapot akar, amelyben nincsen magánérdek és személyi kultusz;
ha a bérmunkások igaz, őszinte és harcos lapját akarja, amit munkások irnak, a munkásoknak irják és a munkások áldozatkészségéből tartanak fenn a Világ Ipari Munkásai Szervezetének magyar tagjai, akkor **rendelje** meg és **olvassa** a

"BÉRMUNKÁS"

hetilapot.

Előfizetési ára: egész évre 2 dollár, fél évre 1 dollár.

A "BÉRMUNKÁS" az I. W. W.
hivatalos magyar nyelvü lapja.

Megrendelhető a lapkezelőknél és az alábbi cimen:

"BÉRMUNKÁS"

1001 W. Madison St. **Chicago, Ill.**

A Világ Ipari Munkásainak Szervezete

által kiadott magyar irodalom olvasása minden öntudatos munkás erkölcsi kötelessége. Mert nem mondhat véleményt egy mozgalomról, ha irodalmát nem tanulmányozta. Rendeljen irodalmunkból.

A Forradalmárok Könyve. 174 oldalas könyv....$1.00

Egy Nagy Szervezet. Térképpel..... .15

Népszerü Gazdaságtan. 10

A Szakszervezetek Kudarca. 15

Az alanti füzeteket kivánatra mindenkinek dijmentesen küldjük meg, ha kéri:

Forradalmi I. W. W. **Haladó Proletáriátus.**

Ipari Demokrácia Fejlődése.

Minden levél s küldemény az alanti cimre küldendő:

"BÉRMUNKÁS"

1001 W. Madison St. **Chicago, Ill.**

Technokrácia vagy Ipari Unionizmus

Wiener Andor előadása

5 cent

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

Technokrácia
vagy
Ipari Unionizmus

MÉG az amerikai sikereket is felülmuló gyorsasággal terjedt a Technokrácia kifejezés szerte az országban. Állandó rovatját képezi a polgári sajtónak, amely rejtvény kocka módjára kezeli és adja az olvasói elé.

Akiknek még van veszteni valójuk, azok hamar meglátták, hogy ez az elmélet nem ennek a társadalmi rendszernek a kereteit erősiti, ellenkezőleg hosszu számsoraival bizonyitja, hogy társadalmi változásoknak kell bekövetkezni, hogy a termelésből feleslegessé vált milliók ismét munkához jussanak.

A munkások, akik negyedik esztendeje járják az utca kövezetét, gyárkaputól, gyárkapuig, megváltóként néznek a Technokráciára, mint a róluk beszélő elméletre, de nem tudják, hogy miként valósulhat meg, mert erre utmutatásuk a Technokratáknak nincsen.

Ezt az utat-módot egyedül az Industrial Workers of the World, a Világ Ipari Munkásainak a Szervezete (IWW) tanitja és mutatja a munkásoknak, amelyet **Wiener Andor** munkástársunk egyik Cleveland West Side-on tartott előadásán olyan hüen ismertetett, hogy mulasztást követnénk el, ha ezt nem juttatnánk el Amerika minden magyar munkásának a kezébe.

Olvassa el ezt a kis füzetet, gondolkozzon rajta és ha az abban foglaltakkal együtt érez, keresse a kapcsolatot az IWW szervezetével, hogy a társadalom összeomlása pillanatában ott legyen a termelés folytatására és annak szétosztására megszervezett Ipari Munkások nagy táborában.

A BÉRMUNKÁS lapbizottsága.
Cleveland, O.

Kiadja a
BÉRMUNKÁS
lapbizottsága
1933

Nincs olyan szenzációs ügy, mely napjainkban nagyobb érdeklődést váltott volna ki, mint a Technokrácia. Amerika széltében, hosszában, a társadalom minden rétegében, sőt világszerte, a föld minden kultur-országában, pro és contra, a Technokráciáról beszélnek. Ez "uj" elméletről, ugyszolván mindenkinek van véleménye. S csak természetes, hogy nekünk IWW-istáknak is van, kell, hogy legyen. Hiszen a társadalmi kérdések boncolgatásával foglalkozunk, több mint negyed századon keresztül.

Nem kis feladatra vállalkozunk akkor, midőn egy ilyen tárgy ismertetését egy rövid, meghatározott idő keretében kivánjuk elmondani. Egyébbként pedig, a technokrácia eddig ismert munkái, egekig nyuló, beszédes számadataik, szinte lehetetlenné teszik, hogy róluk ilyen alapon adjunk ismertetést. De hiszen nekünk, munkásembereknek, nem is ez a legfontosabb a technokrácia megismeréséhez.

Mi, életünkön keresztül, az iparokban, a termelésnél kaptunk helyet, nem lepődünk meg a számok összehasonlitó eredményétől. A folyton tökéletesedő gépeket, mi teremtettük, mi készitettük, mi állitottuk a régiek helyére, és mi próbáltuk ki először. Mi éreztük azoknak hatását, mert tökéletesedésük eredményeképp, mi kerültünk ki az utcára.

Munkában megnehezedett kérges kezünk nem alkalmas a számvetésre, kivonások készitésére, de a termelésben végbe ment kolosszális változások és tökéletesedések számbeli megértéséhez, nekünk munkásoknak nincs szükségünk.

Mi a Technokrácia?

A technokrácia, tudományos elmélet. Tudósok és mérnökök, válogatott legjobbjai szervezetben tömörültek össze azon célból, hogy a termelési folyamat fejlődésmenetét számokban öntve tárják föl a társadalom elé. Eredeti tervük szerint, mint-egy 300 térkép (chart) kidolgozására vállalkoztak, hogy az árutermelés, minden ágát részletekre bontva összegezzék és számokban mutassák be a szédületes haladást mely a legkülönbözőbb egyenlegek szerint, az ember és a gép társulásának eredményeként, a termelést tiztől ezerszeresig fokozta.

Legjobb ismeretünk szerint, a technokrácia Howard Scott, fő-technokrata személye és neve körül csoportosul. Ennek a száraz, csontos, sugár magas amerikai mérnök-

nek képzeletbeli alakja mindenütt megjelenik, mindenütt ott van, ahol a technokráciáról, akár mellette, akár ellene beszélnek.

Howard Scott-ról, a legellentmondóbb vélemények cirkálnak s anélkül, hogy azok hiteles, vagy hitetlen voltát elemeznénk, mi is elmondjuk róla, amit tudunk.

A fegyverszünet után ismertük meg. Azon nevezetes IWW konvenció után, melyen az IWW háboru alatt bebörtönzött tisztviselői és tagjai is nagy számban résztvettek. Az IWW legjobbjai, legképzettebb harcosai, ekkor még csak föltételesen, biztositék mellett voltak szabadlábon. U.S.A. Supreme Courtja, (Legfelsőbb Bíróság) előtt volt ügyük felülvizsgálás végett. Mint ismeretes, a bíróság ugy döntött, hogy vissza kell menjenek a börtönbe. Két évvel később, miután a háborus hisztéria valamelyest szanálódott, Harding elnöktől kaptak a fiuk kegyelmet.

Ezen nevezetes IWW konvención, egybehangzó vélemény alakult ki egy Ipari Felülvizsgáló és Oktató Bizottság felállitására. Mint fejlődő szervezet az IWW mindenáron arra törekedett, hogy az ipari fejlődéssel lépést tudjon tartani. Hogy az uj alakulatokat, uj találmányokat, a termelés ujabb módozatait tökéletesen ismerje.

Ezt a bizottságot, hozzáértő, müszaki emberekből állitotta össze a Végrehajtó Bizottság. És e müszaki csoport egyike volt Howard Scott is.

Az IWW tudományos havi folyóiratában, az "Industrial Pioner"-ban jelent meg ennek a müszaki bizottságnak a munkája. Magyar forditásban, lapunk, a "Felszabadulás" is számos cikket közölt, melyek az ő tollukból eredtek. Ám a nagy üldözés tagjainknak ujbóli bebörtönzése, arra kényszeritette az IWW központi adminisztrációját, hogy e minden tekintetben hasznos vállalkozást anyagiak hiányában, a tudományos havi folyóirattal egyetemben feladja.

Megalakulnak a Technokraták.

Howard Scott-ról, azóta sem nem hallottunk, sem nem tudtunk semmit. Mint később kitünt, megkedvelt munkájával nem hagyott fel. New York felé vette utját, ahol megismerkedett, Amerika legjobb mérnökeivel, szaktudósaival. Itt találkozott Charles Steinmetz-el egyik legnagyobb, lángelméjü villanymérnökével korunknak. Amint Steinmetz halála után, nyilvánosságra is hoztuk, Steinmetz is mint sok más tudós, éles figyelője volt az IWW mozgalomnak. Lapjainkat, állandóan olvasta és a mozgalmat

anyagilag is támogatta. (Az Industrial Pioner, előfizetése halála után hat esztendővel járt volna le).

Kétségtelen, hogy Steinmetz, mint a Technokraták szervezetének egyik alapitó tagja, teljesen tisztában volt az Ipari Társadalom elméletével. Élénk emlékünkben él még ma is, azon szenzációs nyilatkozata, mely szerint, látnoki szemével meglátta és megjósolta, hogy kevesebb mint ötven éven belül, oly magas fejlődési fokot ér el az Egyesült Államok, hogy az átlagos ember képzeletét, a kijelentés, ugymond szinte megcsiklandozta. "Nem lesz hamu, piszok. Nem lesznek nagy városok, munkás ghettókkal. Nem lesz nyomor és nélkülözés és az egész ország egy nyüzsgő méhkashoz fog hasonlitani, melyben alig pár órai munka mellett, a legnagyobb megelégedésben és boldogságban fogunk élni.

A technokraták akkor még maroknyi csoportja, ilyen és hozzájuk hasonló emberekből verbuválódott össze. Később, mint tudjuk, számuk már meghaladta a háromszázat. Munkahelyükül, a Columbia University egyik terme szolgált, ahol csöndes elvonultságban, teljes tiz éven keresztül dolgoztak anélkül, hogy körülöttük nyüzsgő és viaskodó világra hederitettek volna.

A Technokraták a Nyilvánosság Elé Kerülnek.

Rengeteg munka elvégzése várt rájuk, mely nem is türhetett beavatkozást és zavart. Hiszen az utóbbi, százszázötven év poros aktáiból kellett ki keresniök és összeállitaniuk a számoszlopokat. Az utóbbi 25-év is hiányos volt, de ennél sokkal hiányosabb az azt megelőző évek statisztikája.

A lassu munka erdménye, mintegy hatvan térkép-vázlat elkészitésével öltött testet. Ezeket, ellenőrzés végett, a különböző forumoknak küldték el. A hiányos anyag miatt önmagukat kivánták biztositani, számoszlopaik helyes voltáról. És ezek a vázlatok, mint ők mondják, illetéktelen kezekbe kerültek. Nyilvánosságra hozták, megkérdezésük, az ő jóváhagyásuk nélkül.

Az ujságirok szenzációra éhes hada, meglepte a Columbia Egyetem termében szorgoskodó mérnök-tudósokat és a kérdések garmadájával halmozták el őket. Nem lehetett ki térni. Beszélni kellett. Feltárni tervüket, munkálkodásuk alapját, annak mibenlétét és célját. Akarva nem akarva a nyilvánosság elé kerültek.

A vezető, nagy kapitalista napilapok, milliós példány-

számban, terjedelmes cikkekben számoltak be szenzációra éhes olvasóiknak, az "uj" elméletről. A hirek eljutottak a legkisebb falu hetilapjáig. Átszelték az óceánokat és mindenütt tárgyalni kezdték a technokráciát. Tudományos heti és havi folyóiratok, folytatásos cikkekben, legjobb tollu munkatársaikat szólaltatták meg az ügyben. Intervjuk százai jelentek meg. Sőt még az előadások tartásától sem zárkózhattak el.

Az Amerikai Szellemi Forradalom.

Az elfásult, novellákon, base-ball-on és boxoláson csámcsogó amerikai életben kitört a szellemi forradalom. Megindult az eszmecsere és vita. Oly annyira, hogy maguk a Technokraták, az egyesületüket szükségesnek tartották egy konvencióra összehivni, hogy konkrét állást foglaljanak.

A sivár amerikai szellemi élet egyszerre szinessé változott. Hiszen tudott dolog, hogy az amerikai munkásmozgalom, intellektuelekben a legszegényebb volt mindig. Mert amig Európában sőt magyarországon is a Dr. Varga és László Jenők, tucatját látjuk a munkásmozgalomban, ahol egy Szabó Ervint látunk, amint törte az ugart és csoportositotta maga körül a társadalmi forradalomért buzgó erőket, addig egy ilyen roppant nagy ország éppen ilyen emberekkel nem dicsekedhetett. Kivéve a bukott ügyvédek és elesett kis-ekszisztenciák érdekcsoportját, akik a politikai pártokon keresztül, mint konjuktura lovagok, szédítették a jobb sorsra érdemes munkásságot.

Az amerikai szellemi élet eme sivársága egyébbként érthető is. A mérnökök, s szaktudósok, a tőkések által olyan kiváltságos helyzetbe kerültek, hogy még ha pozicijuk nem is forgott veszélyben, akkor sem voltak hajlandók közösséget vállalni az overall-os munkásokkal, mert az ily fajta érintkezés, nekik nem derogált.

Az ugynevezett kapitalista nemzetgazdászok meg éppenséggel azért huzzák nagy fizetésüket, hogy a népet maszlagolják és a dolgok mai rendjét kényszerzubbonyba huzzák és örökkévalóságukat bizonyitsák.

Ám beteg rendszerünk hullafoltjait eltakarni a depresszió következtében többé nem lehet. A fehérgalléros rabszolgákból is tultermelés van. A "Kollegák" egész sora szintén az utcára került és közülük nem egy törött ekszisztencia keresett már eddig is az öngyilkosságban menedéket.

Az amerikai szellemi élet sivatagi sivárságában, mint oázis jelent meg a technokrácia. Reményt öltött a fehér-

gallérosokba is és a létező dolgok ferdeségeire figyelmüket felhivta. A pusztulásra itélt rend iránti bizodalom, megingott oszlopos fentartóiban is. Bekövetkezett a szellemi forradalom.

Felbomlik az Egység a Technokratáknál.

Mint az események beigazolták, a Technokrácia tudományos összetétele dacára, a Technokraták tábora sem maradhatot egységes. A már előbb emlitett és Atlantic City-ben megtartott országos konvenciójukon, nem a szintiszta forradalmi meglátás került előtérben. Azok kerültek többségbe, akik még mindig foltozhatónak tartják a mai rendszert. Akik ugy hiszik, hogy a politikai kormányformákat ipari adminisztrációval kell ugyan helyettesiteni, de a gyökeres változás a magántulajdon rendszerének feladása, nem szükségszerü.

Az ilyen többségi állásfoglalás elkerülhetetlenné tette a szakadást. Ezt alig pár hétre követte Scotték eltávolitása a Columbia Egyetemről. "Bünük" érthető. Hiszen ők (Scott-ék) a kapitalista rendszer ellen foglaltak állást. Rábizonyitották, hogy menthetetlen, napjai megszámláltak. A NÉGY ÓRÁS MUNKANAP ÉS NÉGY NAPOS MUNKAHÉT SÜRGŐS BEVEZETÉSÉT JAVASOLTÁK. Ezért, hogy ugymondjuk, enyhén bántak el velük a tőkések. Mert éppen mi vagyunk azok, akiknek ilyesminek követeléseért, gyilok és börtön jutott osztályrészül.

Jelenleg a technokratáknak, már három különböző alakulatuk van. De számoszlopaik és megállapitásaikon kivül, a dolgok mikénti végrehajtására, nincsen programjuk, az osztályharcot teljesen mellőzik s mint ilyenről nincsen mit beszélni. Ezekután, egyenlőre végezhetünk is a Technakráciával és rátérhetünk tárgyunk második részének ismertetésére, az Ipari Unionizmusra, annak megtestesitőjére, az IWW-ra.

IWW a Tudományos Ipari Unionizmus.

Huszonhét évvel ezelőtt alakult meg az IWW szervezete, melyet a géptechnika fejlett termelő rendszere keltett életre. Minden további vita és okoskodások elkerülése végett, meg kell állapitanunk, hogy az IWW megalapitásánál, bár sokan müködtek közre, de téves minden olyan magyarázat, mely egyes emberek, vagy pártokra iparkodik ruházni a megalapitás érdemjogát. A születésnél ott voltak

EGY NAGY SZERVEZET
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD



Az Ipari Társadalom Alapja.

A technokraták 300 térképet (chart-ot) készitettek, amelyeken kimutatták, hogy a gépfejlődés milyen arányokban tette feleslegessé megalkotóját a munkást.

Az IWW egyetlen térképe mutatja az EGY NAGY SZERVEZET összetételét, mint egyedüli módját a szervezkedésnek, amely vissza juttatja a munkások millióit a munkába, hogy valamennyi dolgozó összefogva megszüntessék magát a bérrendszert.

az akkori munkáspártok és a szervezetek számos képviselői, akiket a fejlődési viszonyok élesebb látókörrel felruháztak. Ám a születésnél, valamennyien, csak a bába szerepét töltötték be, mert az Industrial Workers of the World-ot, nem ők teremtették, hanem a MODERN GÉPTERMELÉS FOLYAMATA SZÜLTE MEG.

Az életenergiával, tettrevágyással és forradalmi készséggel fütött szervezet, joggal vonta magára, az uralkodó osztály haragját. Mert Amerika történelmében, páratlanul állók azok a fejezetek, amelyeket az IWW irt harcaival.

A kisipari rendszer hatalmas gyárakká, trösztökké való átalakulási idejével van szoros kapcsolatban az IWW ifjukora. Ma is páratlanul álló sztrájkokkal, osztályharcokkal döngeti az IWW, a kapitalizmus várfalát. Közvetlenül a harcok alatt és utána, már tényleges formát öltött a termelésre való átmenet.

Lawrence, McKees-Rocks, Schenectady, Akron városokban levezetett sztrájkok, a nyugati ércbányászok hatalmas sztrájkja, a Massabee Iron Range, Butte, Seattle mind, mind történelmi példákkal szolgálnak arra, hogy az IWW az ipari korszak szülöttje, a legalkalmasabb időben jelent meg az élet porondján. Nem csoda, hogy az amerikai kapitalizmus, minden eszközt megragadott, az IWW elpusztitására. S hogy ez nem sikerült mégse, bár nem kizárólag, de jó részben annak tudható be, hogy az IWW,mint a kizsákmányolási rendszer ellentéte, az uj társadalom tudományos alapja, az ipari adminisztráció megtestesitője s mint ilyen elpusztithatatlan. Bele született a rendszerbe, melyet a magában hordott ellentétek megérlelnek ugyan de el is pusztitanak. EZEN TUDOMÁNYOS MEGÁLLAPITÁS BENFOGLALTATIK AZ IWW LEGKORÁBBI IRODALMÁBAN és éppen ezért a Technokraták szenzációs efajta megállapitásai, csak azoknak ujak, akik tőlük hallották először.

A Kapitalizmus Mint a Javak Tékozlója.

A termelés anarchiájáról annyit irt az IWW, hogy vaskos kötetetek kellenének teljes összefoglalásához. Szónokaink, kik egyébbként valamennyien a bérmunkások táborából kerülnek ki, gyakorlatból ismerték és ismerik a kapitalisták tékozlását s mint ilyent döntő érvekként sorakoztatták fel, a gyülések ezrein. A háborukban használt öldöklő szerszámok, ágyuk, munició és más felszerelések készitését, haszontalannak minősitettük, károsnak tartottuk és tartjuk. Nem

egyszer mutattunk rá, hogy azok a munkásezrek és milliók, kik az ilyen eszközök gyártásánál nyernek alkalmazást, a társadalom részére nem végeznek sem hasznos, sem maradandó munkát.

Hogy a hadsereget szolgáló ifjuság legszebb idejét a rombolással tölti, holott ha őneki is megadatna az alkalom az iparokbani termelésben résztvenni, hasznos munkát végezni, az erre alkalmatlan, nőket, gyermekeket és a munkából kidőlt öregeket helyettesiteni, nagyott változna, társadalmunk torzképe.

Rámutattunk, hogy kizárólag csak profitért, milyen silány anyagokból állitják elő a szükségleti cikkeket. Hogy a tőkések érdeke, azoknak minnél előbbi elkopása, mert az ujakkal való helyettesités, még több profitot jelent. Hogy a széntermelő vidékekre, ötszáz mértföldekről szállitják más államokból a szenet, a vaskohókba a vasat csak azért, mert egy-egy versenytárs olcsóbb költségvetést adott. És hogy ilyesmi, mennyi fölösleges munkát, energia pocsékolást jelent.

Régen megállapitott tényként szerepel az IWW irodalmában, hogy egyes iparágakban, annyira fokozott a termelés, hogy a tőkések nem merik alkalmazni az ujabb találmányokat, mert azok gyakorlati használata, döntő kihatással volna rendszerünkre. S hogy nem találunk nagyobb megértésre a munkásság részéről, az leginkább annak tudható be, mert az utóbbi huszonöt év (1929-ig), rövid megszakitásokkal, az amerikai fejlődés aranykora volt. A szédületes fejlődés és haladás közepette, mindaddig, amig elhelyezkedési lehetőséget tudott biztositani a tőke a munkásságnak, azok a beléjük nevelt individualizmus (ki-ki magának) elve alapján, meggazdagodni akartak.

A mérték betelt. A kapitalista redszer kifejlődött és csak idő (az is nagyon rövid) kérdése, hogy a fejlődés utjából eltakaritsuk. Ezt magyarázzák a technokraták is. Tudományosan, számokkal alátámasztva tárják a nyilvánosság elé, a megállapitott tényeket.

Az Áru Rendszer Felmondta a Szolgálatot.

Az IWW abban különbözik minden politikai párttól, vagy szervezettől, hogy a BÉRRENDSZER MEGSZÜNTETÉSÉT TÜZTE KI ZÁSZLAJÁRA. Amig a szakszervezetek a tőkésekkel való testvériességüket vallják, amig a poli-

tikai pártok, valamennyien (módozat különbségekkel) az államhatalom lefoglalását tüzte ki, mint "forradalmi" föladatot, addig az IWW a társadalom alapját, fundamentumát akarja megváltoztatni.

Az állam, csak az iparok cselédje. Az ökrösszekerek idejéből ránkmaradt, mesterségesen ránk erőszakolt kormányzási forma, mely egy modern társadalmi redszer irányitására alkalmatlan. A törvények hatalmával, azok rendelkeznek, kik a termelő eszközöket és az élet javait birják. Személycsere e téren, minket nem elégit ki. Az események egyébbként is igazolják az IWW ezen megállapitását. Még az Oroszországi események is. Az Államgépezetben személycserék történtek, Orosz, Német, Angol és más országokban, de a bérrendszer megmaradt. A kizsákmányolás tovább folyik. És folyni is fog mindaddig, "amig a munkásság, birtokába veszi a földet, bányát, gyárakat és termelő eszközöket és megszünteti a BÉRRENDSZERT."

A technokraták más szóval fejezik ki tudományos megállapitásukat. Ők bérrendszer helyett "ÁRU RENDSZER"-ről beszélnek. Akadémikus okoskodás volna a kettőközötti különbségnek magyarázata. Mi azért megmaradunk a bérrendszer kifejezés mellett. Bérmunkások, bérrabszolgák vagyunk és e rendszer jeleit, mint sulyos keresztet a válunkon cipeljük. A bérrendszer megszüntetése, szervezetünk határozottan kifejezett célja, melyhez fanatikus meggyőződéssel kell ragaszkodnunk.

Amig azonban a technokraták csak tudományos megállapitásukban fejezik ki az "ÁRU RENDSZER" káros voltát, addig az IWW programot dogozott ki, a bérrendszer megszüntetésére. Harci programot, melyet osztályharcal, sztrákokkal egy végső nagy ütközettel, az általános sztrájkkal törekszik megvalósitani.

Tehát ezen megállapitás sem "uj". Legfeljebb azoknak uj, akik a technokratáktól, vagy velük kapcsolatosan hallották először.

A Rövidebb Munkaidő Mint Forradalmi Cél.

A kapitalizmus szive, zsebében, bugyellárisában van. Nem az ellene el hangzott beszédek, sem pedig a szidalmak azok, melyek megharagitják. Szimatja és érzéke, pénzel és arannyal mérhető csupán. Kegyetlen, mint maga a rendszer, melynek könyörtelen ura. Melyhez való görcsös ra-

gaszkodása, horibilis hasznában, profitban, nélkülözésben és nyomorban jutt kifejezésre.

Negyedik esztendeje tart már a depresszió, mely mérhetetlen szenvedést és nyomort juttatott a munkásnépnek osztályrészül. Az IWW megalakulása óta a rövidebb munkaidőt, mint forradalmi követelést tüzte zászlajára. A munkásszervezetek, (még szakszervezetek is) azon célból alakultak, hogy eredményes harcot vivhassanak a tőkésekkel szemben. Hogy a termelt javakból, nagyobb részesedést kapjanak, hogy a gépek fejlődése áldást és ne átkot hozzon részükre.

A munkásharcok évszázadokon át, kifejezetten a rövidebb munkaidő megteremtéséért folytak. Az IWW mint a szervezkedés legtudományosabb és legfejlettebb megtestesitője, átvette a küzdelmek továbbvezetését, melyet harcos multja és jelenje bizonyit legjobban.

A közelmultig határás munkanapot és öt napos munkahetet követelt. Ám bekövetkezett az előre megjósolt összeomlás. A munkásmilliók utcára kerültek és könyöradományon tengődnek. Az IWW őszinte jóakaratu figyelmeztetése és a munkásság harcra való ösztökélése nem talált kellő megértésre és ez most megbosszulta magát a szervezetlen munkásság tehetetlenségében.

És amig a munkáspártok reformokkal való bibelődéssel vannak elfoglalva, amig természetükhöz hiven tovább ámitják a tömegeket, addig az IWW elvetette a hat órás munkanap és öt napos munkahét követelését illetve az 1932-ős konvencióján november havában, négy órás munkanap és négy napos munkahét követelésére módositotta át.

Ezen követelés forradalmi volta abban nyilvánul meg, hogy az uj társadalomban is maradandó, melynek teendője a munka teljes és egyenlő felosztása kell legyen. De ugy is, hogy a jelen társadalomban a munka arányosabb fölosztását eredményezné. Könyöradományon és éhbéreken való tengődés helyett, vissza nyerheti a munkásság megpuhitott gerincét, beleszólást nyer az iparok irányitásába, arányosabb munkamegosztást teremtve, ellenőrzés gyakorlásához jutt a termelésben.

Mint az IWW a technokraták is a négy órás munkanap megteremtésében látják a vajudás megoldását. S ha ezt nem lehet a rendszer megdöntése nélkül megvalósitani, akkor annál inkább sürgetni kell az érte való forradalmi harc megindítását. Amiről egyébként a technokraták hallgatnak. Harcról, szervezkedésről ők sehol sem beszélnek.

Figyelemre méltó még az is, hogy az IWW konvenciója, teljes három héttel előbb fejeződött be és a négyórás munkanapról szóló kiáltványunk, már előbb került forgalamba, mintsem a technokratáktól hallottuk volna.

Tovább Vittük a Marxi Elméletet.

A munkásmozgalom akárhány felé tagozódott is a tudományos szocializmus, a Marxi elméleten alapszik. Az IWW-ra várt az a feladat, hogy minden politikai pártelmélettel szakitson és a Marxi elmélet alapján, gyakorlati programot dolgozzon ki. Mi elfogadtuk az értéktöbbletről szoló tudományos megállapitást és a történelmi materializmust is. De volt tudásunk, bátorságunk és erőnk a mult század alkalmazhatatlan, politikai pártformáival teljesen szakitani.

Ezért a nagy harag a párt-szocialisták és az ugynevezett kommunisták részéről. Ragaszkodtunk ahoz, hogy az osztályharc, maga a forradalom, minden országban, a helyi viszonyok fejlett vagy fejletlen voltához kell idomuljon. Ragaszkodtunk ahoz, hogy Amerikában, mint a legfejlettebb ipari országban a taktikák és forradalmi eszközök, mások kell legyenek, mint a fejletlen Európai országokban. Még orosz csizmában se engedtük az amerikai osztályharc beleszoritását.

Még 1908-as konvenciónkon szakitottunk a pártelméletekkel, alkalmatlanoknak találtuk és minősitjük ma is az osztályharcra. Ez idő alatt, tudományos elméletünket, az államot illetőleg teljesen kifejlesztettük. Az uj társadalom adminisztrációját, csak tudományos ipari alapon tartjuk müködőképesnek.

Mi csak egyetlen egy térképet készitettünk e társadalomról, (lásd a 8 és 9 oldalon) mely egyben az uj társadalom tudományos szerkezetét ábrázolja. E tervezetben, minden ipar tudományosan osztályozva van. De e mellett, hely biztosittatik, mindenkinek arra, hogy hasznos müködő tagja legyen a társadalomnak. Kivételesen két elem nem talál benne helyet, illetve két mesterség. Nincs hely a politikus és az ügyvédi szakmák részére.

Két dolog között kell majd választaniok azoknak, kik ezen mesterséget üzik. Vagy ráadják magukat hasznos munkára, vagy elköltöznek a holdba. De abban a társadalomban, melynek alapja a bemutatott ábra, részükre nincsen hely biztositva. Akik ezt megértik, megérthetik azt is

hogy miért haragszanak miránk annyira a politikusok. De eggyel több lett nekik is a haragosuk. A technokrácia e tekintetben is a mi nézetünket vallja.

Ők is azt mondják, hogy semmi néven nevezendő államforma nem felelhet meg egy iparilag fejlett ország tudományos vezetéséhez. Ipari adminisztráció felállitását sürgetik. Tudományosan birálják a helyzetet és annak tarthatatlanságát. Teljes lezüllést a középkorba való vissza esést, a társadalom bomlását jósolják, ha időben nem sikerül a politikusok eltávolitása és az iparok vezetésének a társadalom irányitásának, ipari adminisztrációjának megteremtése.

Az Ipari Szervezet Mint Egyedüli Harcieszköz.

Ám amig a technokraták, megállapitásokat tesznek csupán, addig az IWW tudományos szerkezettel Ipari Szervezetet épit és azt hirdeti, hogy a kapitalista rendszert, meg kell dönteni. Amig ők kizárólag Amerikáról beszélnek, az IWW tervezetet nyujt, az egész világ dolgozóinak mikénti összefogására az uj társadalom megteremtésére. Minden tekintetben tovább vittük az elméletet, mely szenzációként a technokráciával kapcsolatosan közismertté vállott. Egy kivételével amire a befejezés előtt, még rátérünk.

Annyit már az eddigiekből is megállapithattunk, hogy mi sem vagyunk többé árvagyerekek (általános derültség és mosoly a hallgatóság részéről). Mert eddig még minden munkásalakulat, nagy embereikre hivatkozott. Mindegyiknek kezében ott volt Marx könyve, mint egy biblia és olvasták belőle az ő vallásukat igazolni látszó igazságokat. Marx, Lenin, De Leon. Mi pedig egyszerü munkásemberek a magunk módja és tapasztalata szerint magyaráztuk az igazunkat. Annyit azonban nekünk is hozott a technokrácia, hogy most egészen bátran hivatkozhatunk nagy emberekre korunk tudósaira, nemcsak mi kérges kezü munkásemberek hanem a technokraták is igy mondják. Egyébbként részünkre más ujat nem hoztak ők sem, programnélküli megállapitásaik sem. Számadataikból idézhetünk és egyenlőre el is intéztük az uj alakulatot.

Amenyiben a társadalmi tudományt messze tovább vitték mégis, az a mérték egység uj módszerének megállapitásában van. Habár ők tagadják, de szorosan Marxot követik ebben is. Csupán annyival mentek messzebb, hogy értéket nem emberi erővel, hanem energia erővel mérik.

Ám az emberi erő ma még és valószinüleg még sokáig, nélkülözhetetlen a termelésnél igy szerepét ki kapcsolni az izom és erőkifejtést eltávolitani egyenlőre nem lehet. Az ujitás, igazán csak akkor válik be, ha egy olyan rendszert teremtünk, melyben a fizikai erő a minimumra fog csökkenni.

Az osztályharc szempontjából birálva és összegezve a dolgot: Sokat fog jelenteni a technokrácia megjelenése. Akkor és olyan arányban, amint fejlődik és erősödik, osztályszervezetünk. Mert a mérnökök és üzemvezetők sem kiváltságosak többé. A fejlődés rájuk is kihat. Belőlük is mind több lesz a fölösleg. Nem is beszélve arról, hogy évente, több mint egy millió magas iskolát végzett férfi és nő kerül a munkapiacra, kiknek az elmult évben csak hét százaléka talált elhelyezkedést.

Megvan a remény arra, hogy mind közelebb kerülnek az ipari munkások táborához. Hogy mint az ipar rabszolgái, mind jobban meggyülölik a rendszert és ha nem is teljes számban, de az eddiginél nagyobb arányban töltik ki majd a szervezett munkások harcos táborát, adnak értéket és tartalmat ahoz a harchoz, melyet eddig csak nagyon kevesen látnak meg és még kevesebben ismernek el.

Az uj társadalom, melyről a technokraták beszélnek, harc nélkül nem valósitható meg. Történelmi tények igazolják, hogy minden uralkodó osztály, görcsösen ragaszkodik uralmához. Fel, csak erőszakkal adta. El kell tehát készülnünk, a harcra, melynek sikere és eredményeképp a technokrácia álomországa, megvalósulni fog. Ezt a harcot készíti és szervezi az Industrial Workers of the World (IWW), mely szervezet semmit sem igér, de ha tagjaivá válunk és annak kereteit kitöltjük, harcunk busás jövedelmeként, egy uj szabad és boldog rendszert nyerünk.

Egy olyan redszert, melyben nem lesznek osztályok, bérért dolgozók s mitsem tevő parazita henyélők. Egy olyan rendszert, melynek tudományos vezetését nem a kiváltságosaknak, de a társadalom hasznos termelőinek ellenőrzése mellett, hozzáértő és rátermett emberek fognak vezetni.

Egy olyan rendszert, melyben mindenkinek el kell végeznie a reá eső hasznos társadalmi munkát, ha élni akar.

Szervezkedjünk, olvassunk, tanuljunk, mert veszíteni valónk nincs. Harcosoké volt és lesz a jövő, a megalázkodók pedig, gyáván kell, hogy elpusztuljanak.

Az IWW elvinyilatkozata

A munkásosztály és a munkáltató osztály között semmi közösség nincsen. Nem lehet béke mindaddig, amig éhség és nélkülözés található a dolgozó emberek milliói között, s az élet összes javait ama kevesek birják, akikből a munkáltató oszály áll.

E két osztály között küzdelemnek kell folynia mindaddig, mig a világ munkásai, mint osztály szervezkednek, birtokukba veszik a földet, a termelő eszközöket és megszüntetik a bérrendszert.

Ugy találjuk, hogy az iparok igazgatásának mind kevesebb és kevesebb kezekbeni összpontosulása a szakszervezeteket (trade unions) képtelenné teszi arra, hogy a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával felvegyék a küzdelmet. A szakszervezetek olyan állapotot ápolnak, mely lehetővé teszi, hogy a munkások egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó, másik csoport ellen uszitsák s ezáltal elősegitik, hogy bérharcok esetén egymást verik le. A szakszervezetek segitenek a munkáltató osztálynak a munkásokba beoltani ama tévhitet, hogy a munkáltatókkal közös érdekeik vannak.

E szomorou állapotokat megváltoztatni és a munkásosztály érdekeit megóvni csakis olyképp felépitet szervezettel lehet, melynek minden az egy iparban — vagy ha kell valamennyi iparban — dolgozó tagjai beszüntessék a munkát, bármikor, ha sztrájk vagy kizárás van annak valamelyik osztályában, igy az eggyen esett sérelmet az összesség sérelmének tekinti.

E maradi jelszó helyett: "Tisztességes napibért tisztességes napi munkáért." ezt a forradalmi jelszót irjuk a zászlónkra: "Le bérrendszerrel!"

A munkásosztály történelmi hivatása, hogy megszüntesse a bérrendszert. A termelő hadsereget nemcsak a tőkésekkel való mindennapi harcra kell szervezni, hanem arra is, hogy folytassa a termelést akkor, amikor a berrendszer már elpusztult. Az ipari szervezkedéssel az uj társadalom szerkezetét épitjük a régi társadalom kertein belül.

IndustrialWorker

Az IWW angol nyelvü hivatalos lapja

MEGJELENIK HETENKINT

Előfizetési ára egy évre $2.00.

555 W. Lake St. Chicago, Ill.

Bérmunkás

Az IWW magyar nyelvü lapja

MEGJELENIK HETENKINT

Előfizetési ára egy évre $2.00.

3912 Sta. S. S. Cleveland, O

B. & R. Printing Co., 2655 Grand Ave.

Printed in U. S. A.

Italian—
What Is The I. W. W.?
Price 10c

CHE COSA È L'I.W.W.?

Una candida dichiarazione dei suoi principii, scopi e metodi

Prezzo, 10 Soldi

Edito a cura della
Industrial Workers of the World
1001 W. Madison Street, Chicago, Ill.

Per essere al corrente sugli eventi del movimento operaio rivoluzionario americano e specialmente sulle notizie riguardanti l'I. W. W. leggete:

"INDUSTRIAL SOLIDARITY"

Edita dal G. E. B. dell'I. W. W.

1001 West Madison St., Chicago, Ill.

Abbonamento annuo $2.00; sei mesi $1.00

"THE INDUSTRIAL PIONEER"

Rivista mensile

1001 West Madison St., Chicago, Ill.

Abbonamento annuo $2.00; sei mesi $1.00

"INDUSTRIAL WORKER"

Bisettimanale

Box 1857 P. O. Seattle, Wash.

Edito dai branches dell'I. W. W.
del Nord-Ovest

Abbonamento annuo $4.00; sei mesi $2.00

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

CHE COSA È L'I. W. W.?

UNA CANDIDA DICHIARAZIONE DEI SUOI PRINCIPII, SCOPI E METODI.

Edito a cura della

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

1001 W. Madison Street, Chicago, Ill.

Traduzione Di
MARIO De CIAMPIS
Settembre, 1923

Printed by
Printing and Publishing Workers'
Industrial Union No. 450, I. W. W.

CHE COSA È L' I. W. W. ?

Quasi ogni persona in America ha sentito o letto qualcosa intorno all'organizzazione chiamata *Industrial Workers of the World,* o I. W. W., come è comunemente denominata, ma poca gente conosce quello che veramente è e rappresenta, e quello che vuole attuare con lo svolgimento del suo programma. Intorno al nome "I. W. W." è cresciuta una enorme raccolta di misconcezioni. La stampa borghese ha dato all' I. W. W. un significato nella pubblica opinione che poco corrisponde ai fatti e alla verità. Per questa ragione noi siamo più che sicuri che i lettori dell'opuscolo con vero interesse leggeranno questa autorevole dichiarazione dei principi, finalità e metodi dell'organizzazione, come pure altri interessanti fatti di pertinenza all' I. W. W.

ALCUNE MISCONCEZIONI SULL' I. W. W.

Generalmente si crede in mezzo al pubblico che l'I. W. W. è un'organizzazione segreta; che essa, principalmente è formata di stranieri; che noi siamo un'organizzazione di congiurati complottando nelle tenebre per commettere atti di violenza e per spargere sangue umano, per distruggere la vita e la proprietà, e, finalmente, per abbattere il governo degli Stati Uniti! Nel paese, dappertutto, ci sono grandi e potenti organizzazioni che hanno per iscopo di creare tali misconcezioni intorno all' I. W. W.

L' I. W. W. non ha niente a che fare con l'azione politica di qualsiasi sorta, come voi vedrete leggendo le pagine che seguono. Organizzando i lavoratori noi non chiediamo ad essi la loro fede politica, nè qual'è la loro fede religiosa e neppure di qual colore o nazionalità essi sono. Tutto questo non interessa noi.. Infatti, l' I. W. W. è così disinteressata dei problemi politici, nazionali, religiosi e di razza che essa non se ne preoccupa affatto.

L' I. W. W. concentra tutta la sua attenzione e tutti i suoi sforzi sulla questione che concerne egualmente tutti, cioè, la questione economica, pagando fuggevole attenzione alle altre questioni soltanto quando altre correnti di pensiero e di azione passano per la nostra via e interferiscono con la nostra opera, o per scopi educativi, ma mai per fare con esse propaganda per questo o quel partito, razza o setta religiosa.

L' I. W. W. E' UN'ORGANIZZAZIONE OPERAIA RIVOLUZIONARIA.

Il primo passo nella formazione dell' I. W. W. fu fatto nel 1905, ma la formazione della nuova organizzazione fu completata nella memorabile Convenzione di Chicago del 1906, quando i suoi principi, le sue finalità, i suoi metodi e la sua struttura furono discussi ed approvati, rimanendo intatti sino ad oggi nelle loro caratteristiche generali. L' I. W. W. fu dunque formata come un'organizzazione del lavoro e così è restata. Gli organizzati di questo movimento economico non hanno gli occhi fissi sui pubblici uffici e poteri, come i partiti politici, ma sulle fattorie, sulle fabbriche, sulle officine, sui campi e sulle miniere. L' I. W. W. non tira nessuna linea di distinzione tra l'operaio indigeno e quello forestiero, il primo col diritto di voto e il secondo senza di questo diritto. Ognuno che lavora per un salario, sia uomo o donna, può far parte della nostra organizzazione con gli stessi diritti e gli stessi doveri.

L' I. W. W. MONDIALE.

I fondatori di questa gloriosa organizzazione dettero ad essa il nome di *Industrial Workers of the World,* così indicando che il fine suo dovrebbe essere quello d'unire tutti i lavoratori industriali, e quelli dell'agricoltura industrializzata, in una organizzazione mondiale. Quest'obbiettivo non è stato ancora realizzato, ma i confini dell'influenza dell' I. W. W. sono molto larghi. Delle amministrazioni furono formate in Inghilterra, in Australia e nel Sud-Africa; nel Messico, nell'Argentina e nel Chile, funzionano tutt'ora. Dei movimenti simili all' I. W. W. ve ne sono in tutte le parti del mondo civilizzato, con programmi e finalità generalmente identiche.

Benchè gli organizzati dall' I. W. W., in regola con i pagamenti, si aggirano intorno ad una media annua di 100,000, l'organizzazione fa sentire la sua influenza anche nelle altre organizzazioni operaie. Oltre un milione di tessere sono state emesse ed i nostri membri sono sparsi per ogni angolo della terra. Si deve sopratutto alla propaganda e all'opera svolta sinora dall' I. W. W. se oggi giorno le unioni operaie d'America hanno assunto un'attitudine simpatetica verso i principii e gli scopi dell'Unionismo Industriale rivoluzionario.

Al presente, quando tutte le altre teorie sociali ed i movimenti politici sono venuti meno a se stessi e non danno segni incoraggianti per il futuro, l'I. W. W. è viva nella mente e nei cuori dei proletari di tutto il mondo. In questo senso gl'ideali di libertà e d'emancipazione dei suoi fondatori sono stati in parte realizzati. Ora come ora rimane di piantare l'idea scaturente dal cervello dei lavoratori nel terreno dell'attività industriale. Con l'aiuto dei movimenti sindacalisti d'altri paesi, l' I. W. W. spera e lotta per liberare la classe lavoratrice dall'oppressione politica e dallo sfruttamento economico del capitalismo.

LA STORIA DELL' I.W.W. SCRITTA COL SANGUE

Sin dal principio l' I. W. W. consistette largamente di minatori dell'Ovest, di metallurgici, di ferrovieri e di braccianti nomadi. Nel corso degli anni l' I. W. W. ha estesa la sua attività in molte altre industrie ed al presente ha 29 unioni industriali con scopi nazionali. Queste unioni si troveranno enumerate più oltre. Una larga parte degli organizzati sono lavoratori nomadi e le più forti unioni sono composte da minatori, da lavoratori agricoli, da quelli dei boschi, dai lavoratori dei porti e delle costruzioni, dai tessitori e dai metallurgici.

L' I. W. W. ha condotto molti grandi scioperi con vario successo in molte industrie. Particolarmente soddisfacenti sono stati gli sforzi dell'organizzazione nel miglioramento delle condizioni dei lavoratori nomadi nelle industrie agricole, in quella dei boschi e in quella mineraria; i lavoratori delle altre industrie, specialmente quelli dell'industria tessile e di quella marinara, hanno vivamente apprezzati i benefici effetti delle agitazioni industriali dell'I. W. W. Prima dell'avvento della I. W. W. e durante il suo primo periodo di vita, le condizioni dei lavoratori nomadi che giravano il paese con gl'indumenti per dormire sulle spalle nel lontano nordovest, erano disperate. Una volta un'uomo entrato nella categoria dei lavoratori nomadi non aveva più speranza d'uscirne per salire qualche gradino della scala sociale. Era, come comunamente si dice: *down and out.* Oggi le cose sono assai differenti—grazie all'azione energica e classista dell' I. W. W.

Naturalmente, l'attività principale dell'organizzazione sin'oggi è stata di natura educativa e di propaganda. Nel condurre a compimento questo lavoro l' I. W. W. in moltissime circostanze è venuta in conflitto con le autorità. L' I. W. W. ha combattute delle strenue lotte per la libertà di parola, di stampa e di associazione. Nessun'altra organizzazione operaia ameri-

cana o partito politico sovversivo ha combattuto così strenuamente per l'emancipazione dei lavoratori come l' I. W. W.

DIECIMILA MESSI IN GALERA

Se noi avremmo dovuto pubblicare i nomi di tutti gli organizzati dell' I. W. W. messi in galera sin dai primi vagiti del nostro movimento, potremmo riempire un libro grande come una guida telefonica di una grande città. Più di 10,000 membri furono gettati in carcere durante le lotte per la libertà di parola forzate sull' I. W. W. in varie parti del paese. Intorno a 900 membri dell' I. W. W. furono arrestati durante lo sciopero dei tessitori di Lawrence, Mass., nel 1912; 100 ne furono arrestati poco dopo a Little Falls, N. Y., (1912-1913) ; 1800 nel grande sciopero dei tessitori di Paterson, N. J., nel 1913; 1164 lavoratori, in gran parte organizzati nell' I. W. W., furono illegalmente "catturati" e "deportati" da Bisbee, Arizona, nel 1918, condotti nel deserto del New Mexico e mantenuti dentro palizzate senza alcun motivo serio o sembianza di procedura. Migliaia di minatori della Western Federation of Miners ebbero ad esperimentare la violenza borghese, le carceri, mentre quell'organizzazione fece parte dell' I. W. W. Nel 1920 una lista molto incompleta e parziale venne compilata con tutti i nomi dei membri dell' I. W. W. messi in carcere sin dal principio della guerra. Quella lista mostrò 1327 nomi. Fin d'allora c'è stata una costante corrente di organizzati nostri che ha passato i cancelli di molte prigioni. Solo recentamente 450 I. W. W.'s furono arrestati in Portland, Ore., senza nessuna ragione valida. Al presente, sparsi nelle prigioni federali e statali di ogni parte del paese, più di 200 membri dell' I. W. W. sono rinchiusi dietro le sbarre, alcuni con sentenze a vita, altri condannati a 5, 10, 15 e 20 anni di lavori forzati nei penitenziarii — tutti per le loro attività in favore dell' organizzazione. Il numero totale dei membri dell' I. W. W. messi in prigione sin dal 1905 sorpassa di gran lunga i 10,000.

Fuori della scala sociale alcuni membri dell' I. W. W. sono stati freddamente assassinati dai nemici del movimento operaio rivoluzionario, o dai loro ciechi strumenti d'assassinio e di delitti.

Oltre a questi crimini maggiori a danno di nostri compagni, ci sono innumerevoli altri commessi contro di noi sia nel nome della "legge e dell'ordine" o senza sanzione ufficiale.

Molti membri dell' I. W. W. sono stati in diverse occasioni incatramati e piumati, deportati, battuti; hanno avuto negati i diritti come cittadini, esiliati hanno avuto la loro proprietà sequestrata, si è negato loro il privilegio di difendersi, mantenuti in libertà sotto esorbitanti *"bails,"* assoggettati a servitù involontaria e ad altre sconcezze simili in nome della patria, della religione, dello stato, ecc., ecc., abolendo di fatto i diritti concessi ad ognuno e garentiti al popolo dal *Bill of Righs.*

Ai membri dell' I. W. W. si sono negati i diritti proclamati nella Dichiarazione d'Indipendenza, cioè quelli alla vita, alla libertà e al godimento della felicità.

Gli ufficiali e le sale dell' I. W. W. sono state assalite e distrutte senza nessun permesso legale.

La proprietà, le pubblicazioni, la letteratura ed altre cose in diversi periodi della vita dell'organizzazione sono state illegalmente sequestrate o distrutte.

Ecco in qual modo la borghesia combatte l' I. W. W.

L'I. W. W. RIVIVE PERCHE' POGGIA IL SUO PROGRAMMA SULLA ROCCA DELLA NECESSITA' ECONOMICA.

E' facile comprendere che solo uomini e donne di coraggio e convinzione volontariamente s'inscrivono in una organizzazione come la nostra. Ma la maggioranza dei lavoratori ne restano fuori. Molti vengono all' I. W. W. spinti dalla fame, dalle sofferenze, dalla disperazione, dalla miseria, proprio nel modo come le sponde d'un fiume sono portate via dalla violenza

della piena e portate al mare. Il fiume turbolento del capitalismo in rovina è anche la ragion d'essere dell' I. W. W.

Così le terribili persecuzioni non sono riuscite a sopprimere ed estinguere l' I. W. W. Al contrario, i principi dell'organizzazione sono stati seminati dappertutto, tanto che nessun genere di violenza può ora sopprimerli. Per ogni centinaio di membri messi in galera, diecine di migliaia vengono a rimpiazzarli, incoraggiando col loro entusiasmo quelli che combattono le nostre lotte sulla linea del fuoco.

Questo fatto, appare a noi, dovrebbe indicare al mondo che ci è nemico, che c'è una grande forza naturale che spalleggia il nostro movimento, e che è ben inutile il perseguitare noi come lo era per Xerxes, il re persiano dei tempi antichi, di far battere dai suoi soldati con lo scudiscio le onde del Bosforo per farle ritirare e così permettere al suo esercito di passare liberamente. Questa forza naturale, la necessità economica, dà al nostro movimento una potenza morale e materiale che nessun nodo scorsoio, nessuna squadra d'esecuzione, nessuna prigione può uccidere e sottomettere. Finanche i più bigotti dei nostri nemici dovrebbeno capire che l'I. W. W., per rivivere, deve essere animata da una verità fondamentale che non può essere ignorata, ma essere investigata e studiata. I lavoratori sempre in più numero accettano il nostro messaggio rivoluzionario e gli insegnamenti dei nostri principii, come messaggio e insegnamenti di salvazione malgrado i pericoli che importa l'abbracciare le nostre idee di emancipazione operaia e di libertà.

Quali potrebbero essere i principii dell' I. W. W. che così gran chiasso hanno fatto nella sorpresa ed ignorante coscienza pubblica americana? Essi sono espressi nel modo seguente nel Preambolo alla Costituzione:—

PREAMBOLO DELL'INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD.

"La classe dei lavoratori e quella dei capitalisti non hanno niente in comune.

"Non vi può essere pace finchè la fame e l'indigenza sono il retaggio di milioni di lavoratori; finchè lo scarso numero di persone che compongono la classe capitalistica gode tutte le buone cose che valgono ad allietare l'esistenza.

"Fra queste due classi, la lotta deve continuare finchè i lavoratori di tutto il mondo non si organizzino e non diventino una unità che pigli possesso della terra e delle macchine produttrici, finchè non venga abolito il sistema delle mercedi.

"Noi crediamo che il concentramento delle industrie nelle mani di persone che diventano sempre più esigue di numero metta le unioni di mestiere (Trade Unions) nell'impossibilità di tener fronte alla sempre crescente potenza della classe dei padroni. Le unioni di mestiere favoriscono uno stato di cose che permette ad una categoria di lavoratori di danneggiare un'altra, anche se è parte della medesima industria... contribuendo così reciprocamente alla comune disfatta nelle quotidiane lotte economiche. Inoltre le unioni di mestiere aiutano la classe capitalistica coll'indurre gli operai nella credenza che la classe lavoratrice ha interessi comuni con quella di chi l'impiega.

"Queste condizioni possono essere mutate, gli interessi della classe lavoratrice possono essere tutelati solo da un'organizzazione formata in modo che tutti i suoi membri addetti ad una data industria, ed anche se necessario, a tutte le le industrie, cessino di lavorare quando sia indetto uno sciopero od una serrata, in qualsiasi ramo di questa o quella industria, considerando così il danno arrecato a qualsiasi voglia gruppo di lavoratori, come danno od ingiuria a tutti quanti.

"Invece del motto reazionario: "una paga equa, per

un'equa giornata di lavoro", noi dobbiamo iscrivere sul nostro vessillo l'ammonimento rivoluzionario: "Abolizione del sistema delle mercedi."

"Missione storica della classe operaia è quella di sottrarsi completamente alla servitù del capitale." L'esercito dei produttori dev'essere organizzato, non solo per la lotta giornaliera contro il capitalista ma anche per continuare a produrre quando il capitalismo sarà rovesciato. Organizzandoci industrialmente noi prepariamo la società avvenire nell'alveo stesso di quella vecchia..."

L'OBBIETTIVO DELL' I. W. W.

D'accordo con questa dichiarazione di principii l'I. W. W. propone di organizzare tutte le forze umane produttive in questo paese nelle Unioni Industriali rivoluzionarie che a loro volta suddividendosi in sezioni industriali (branches), compongono i Consigli distrettuali ed i Dipartimenti. Più in là enumereremo le principali divisioni della nostra organizzazione.

UNIONISMO INDUSTRIALE E UNIONISMO DI MESTIERE.

L'organizzare i lavoratori industrialmente fu un'idea nata come reazione a quella prevalente che indirizzava gli operai alle organizzazioni per mestiere. L'unionismo di mestiere organizzando i lavoratori per categoria o secondo l'arnese o lo strumento usato, lasciava le grandi masse disorganizzate e facile preda degli interessi capitalistici. In tal modo, organizzando gli operai per mestiere e per categoria, si avevano tante differenti unioni, mai strette insieme dai vincoli della solidarietà, spesso in conflitto tra loro. Questa specie d'unionismo separando mortalmente le forze vive della produzione aveva creato tale stato di cose da far nascere una forte reazione nell'animo dei lavoratori coscienti.

Per illustrare il nostro asserto citiamo un cantiere navale americano a mo' d'esempio. In un cantiere dunque si costruiscono piroscafi di ferro, ci sono quindi intorno a 40 differenti occupazioni e mestieri. Enumereremo alcune d'esse citando gli *shipfitters*, che tagliano le lamiere, ci sono i *boilmakers*, i macchinisti, gl'ingegneri, gli elettricisti, i *plumbers*, gli *steamfitters*, i lavoratori *d'asbestos*, i carpentieri, i *joiners*, i *caulkers*, i pittori, i *riggers* e così di seguito. Secondo il principio organizzativo dell'unionismo gompersiano per ogni mestiere vi deve essere una "internazionale," ma come l'esperienza ci fa vedere, per ogni cantiere navale americano ci sono un numero straordinario di unioni di mestiere, l'una non avente apparentemente niente in comune con l'altra, eccetto che esse devono pagare una data percentuale all'ufficio centrale.

A volte le unioni di uno stesso cantiere sono accanitamente in lotta fra loro a cagione delle solite bizze giurisdizionali, e quando lo scontento bolle tra gli organizzati non è una cosa fuori di luogo vedere un'unione scioperare e un'altra compiere opera di sfacciato e condannevole crumiraggio a cagione del "contratto" che strozza ogni attività sana e ribelle di queste unioni. Tutti coloro che hanno lavorato in cantieri navali troveranno questa descrizione corretta. Ma quel che è più, essa può essere adattata alle altre industrie organizzate per unioni di mestiere.

Questo è quello che noi diciamo "crumiraggio organizzato." Esso lascia i lavoratori alla mercè dei padroni. Queste divisioni e sottodivisioni tagliano il proletariato in diversi gruppi, spesse volte irreconciliabili, che aiutano i capitalisti e gli industriali a tagliare i salari, ad allungare la giornata di lavoro, a peggiorare le buone condizioni lavorative, ad annullare le conquiste fatte con tante lotte e sacrifici. E' sufficiente il dire che l' I. W. W. nacque come reazione a questo stato di cose intollerabile e irrazionale.

Se si aggiunge a questo la mancanza d'idealismo che caratterizza l'unionismo di mestiere in ogni paese,

la sua accettazione del sistema capitalistico e di quello del salario come finalità, la sua incompetenza di imprimere speranza per il futuro nei lavoratori come classe, e per la loro tendenza d'organizzare i cosidetti trusts del lavoro con l'idea di chiudere le industrie agli ultimi venuti piuttosto che risolvere il problema della vita delle masse, e voi avete la base o lo stato di cose contro il quale l' I. W. W. sorse a dire la sua parola di liberazione e d'emancipazione.

Il mezzo con il quale il nuovo movimento unionistico propose la riorganizzazione della società, fu con l'unionismo industriale rivoluzionario.

Per illuminare meglio la nostra tesi ritorniamo ad un caso pratico. La prima cosa che l' I. W. W. fa in un cantiere organizzato dalle unioni di Gompers, quando ha la sua opportunità, è quella di abbattere tutte le divisioni e sottodivisioni create dall'unionismo di mestiere. Delle diverse unioni ne fa una sola; uniti in tal modo gli operai, tutti quelli che lavorano in un cantiere, per modo d'esempio, appartengono ad una sola grande unione industriale. Ogni cantiere dunque, invece di avere tante e diverse unioni di mestiere, indipendenti l'une dall'altra, forma una sezione *(branch)* dell'Unione Industriale, unendo in una sola organizzazione tutti i lavoratori dell'industria. Quando è necessario, in un cantiere vengono formati i consigli operai per assicurare maggiore interesse e cooperazione fra gli organizzati.

In questa maniera tutti i lavoratori di un cantiere sono uniti in un solo organismo; tutti i cantieri navali del paese formeranno l'Unione industriale, in tal modo unendo le forze operaie per l'azione comune. I consigli operai formeranno anch'essi la loro parte nell'organizzazione. Così non ci sarà più lo spettacolo di vedere un gruppo di lavoratori in isciopero mentre un'altro gruppo rimane al lavoro a compiere opera di crumiraggio. Organizzati tutti in una sola e grande unione, quando sciopereranno lo faranno tutti insieme vincendo la lotta. Ecco come gli unionisti industriali

parlano, scorgendo nell'unione industriale un nuovo strumento di lotta nella guerra contro il capitalista e il capitalismo.

GLI OBBIETTIVI IMMEDIATI E ULTIMI DELL'I. W. W.

Gli obbiettivi dell' I. W. W. sono di due maniere:— Il primo, per il presente, per l'Unione Industriale, è quello d'essere un organo di militanza nella lotta giornaliera con la classe borghese per ottenere il miglioramento delle condizioni morali e materiali degli organizzati.

Questo compito non ha bisogno d'essere svolto oltre il dire che noi consideriamo l'Unione Industriale come un organismo che unisce tutti i lavoratori di una data industria in un sol corpo, meglio preparato a sostenere le lotte del lavoro, che non è l'unione di mestiere sempre debole e ristretta nei suoi movimenti.

Il secondo obbiettivo è quello d'avere l'Unione Industriale come mezzo per servire alla presa di possesso dell'industria quando gli organizzati avranno acquistate abbastanza capacità tecniche da consigliare tale passo. Più ancora, da funzionare come organo produttivo e distributivo quando il capitalismo sarà rovesciato o quando per il suo cattivo funzionamento crollerà sotto il peso della sua inconsistenza e inutilità a governare le cose del mondo.

IL CROLLO DEL CAPITALISMO

Noi pensiamo che il sistema capitalistico di produzione e di distribuzione è in uno stato caotico e insicuro attraverso tutto il mondo, questo paese compreso, senza riguardo alla sua apparente floridezza e noi dubitiamo se questo sistema potrà rimetersi in gamba come ha fatto con ogni precedente crisi. I vecchi organi non funzionano e ogni paese, più o meno, è in uno stato di bancarotta. Sembra che miliardi di dollari presto dovranno essere considerati co-

me pura perdita e ben sappiamo che cosa tutto ciò significa per coloro che non hanno altro da vendere se non le loro braccia.

I vecchi organi di produzione, cioè: il proprietario col suo piccolo usuale stabilimento, la compagnia d'azioni, il *trust,* la combinazione di *trusts,* sembrano che non possono più soddisfare i bisogni degli uomini. Centinaia di milioni d'esseri umani vivono a mala pena in ogni parte del mondo per il fatto che essi non hanno accesso alla terra, alle risorse naturali o ai mezzi di produzione. Le necessità della vita si fanno sempre più rare per la grande massa del popolo, che, a volta, divenendo disperata, rompe con furia l'ordine di cose esistente per affermare il suo diritto alla vita. Le insurrezioni, gli scioperi, le grandi agitazioni operaie industriali, le dimostrazioni, sono cose che accadono giornalmente ovunque, specialmente negli Stati Uniti. Più ancora, vi è stata molta disoccupazione sin dal finire della guerra, rilevata durante il 1923 notevolmente. La miseria spinge i popoli alla disperazione!

Tutti questi fenomeni sociali sono sintomi della progressiva disintegrazione del capitalismo. Le condizioni dell'Europa e d'altri continenti autorizzano a credere che il crollo finale del presente sistema si avrà quando il credito capitalistico sarà deragliato, e, per risultato, quasi tutte le imprese industriali dovranno cessare la loro attività. Almeno tutte queste terribili possibilità non sono da nessuno escluse, poichè anche la stampa borghese le ammette.

Così la insicurezza economica e il pensiero per il futuro ignoto fanno menare una vita insostenibile a milioni d'esseri umani. La tensione risultante da questo stato di affari costringe i proprietari dei mezzi di produzione e di scambio ad inaugurare un sistema di oppressione e di violenza per mantenere inalterato il loro potere economico e politico. Si può quasi dire che la produzione oggi è fatta con le punte delle baionette o sotto la minacciosa apparenza delle mascherate mitragliatrici dei pretoriani borghesi, mentre il *gas* asfis-

siante può mantenere in soggezione le città ribelli, giusto come si discute giornalmente su per i giornali dei padroni e dei parassiti. Da ciò si dimostra che il capitalismo non può più mantenersi con l'autorità dei suoi meriti. Esso può solo, quindi, mantenersi in vita con la minaccia della forza.

In queste circostanze, milioni di lavoratori lentamente moiono, essendo spinti sul limite del precipizio sociale, e il resto di noi sono minacciati con lo stesso destino, se non sorgeranno a difesa del loro diritto alla vita ed alla felicità. Noi non possiamo portare il penoso fardello della miseria indefinitamente e quando l'ora nostra chiamerà tutti i lavoratori alla riscossa, essi devono rispondere unanimamente presente all'appello. Il caos, la dissoluzione, la guerra civile, il terrore bianco, ecc., tali cose ingolferanno la società attuale se la classe lavoratrice non penserà ad organizzarsi e prendere nelle sue mani la terra ed i mezzi di produzione. E chi sarà colui che dirà che gli Stati Uniti saranno immuni da questo fato? Al contrario, a cagione della brutalità della classe borghese nell'amministrazione della società, noi abbiamo, senza riguardo alla ricchezza del paese, gli ingredienti per una colossale rivoluzione sociale. Certi elementi sembrano che già lavorano per la collisione fatale. E' tempo dunque per tutti gli uomini responsabili, per tutti i lavoratori, di prevenire un certo disastro organizzando la loro potenza economica nelle unioni industriali dell' I. W. W.

Col mezzo delle nostre unioni industriali noi proponiamo di continuare la produzione e gli scambi quando il capitalismo avrà cessato le sue funzioni. Noi proponiamo di inaugurare un sistema razionale di produzione e di scambio, senza oppressione di classe e senza lo sfruttamento dell'uomo sull'uomo. Noi sosteniamo che l'unione dei lavoratori in ogni stabilimento è il miglior organo per gestirlo. In altre parole, noi vogliamo rimpiazzare la proprietà privata della terra e dei mezzi di produzione con la gestione sociale d'essi a mezzo della classe operaia sindacata.

I METODI DELL' I. W. W.

Quando si viene alla questione dei metodi l' I. W. W. è stata forse l'organizzazione più incompresa e falsamente rappresentata di qualsiasi altra. Noi stessi preferiamo di descrivere i nostri metodi come metodi *d'azione diretta.* Che cosa è *l'azione diretta?*

C'è l'azione politica (indiretta) che fa uso della scheda per la conquista dei pubblici poteri a favore della classe lavoratrice. Quest'azione è voluta e propugnata da tutti i partiti social-democratici, dal più rosso (come si dice) al più giallo.

Per rendere più semplice la nostra dimostrazione ora noi definiremo entrambi i metodi su accennati.

LE DIFFERENTI FORME D'AZIONE.

L'azione politica è quella specie d'azione usata da qualsiasi partito politico per ottenere un obbiettivo o per assicurare la sua influenza o il controllo del potere politico e amministrativo dello Stato. Tale azione viene generalmente svolta a mezzo della scheda, con le raccomandazioni politiche, con la corruzione, con la mediazione, ecc., ecc. Questi ed altri mezzi che qui non enumeriamo per brevità, sono mezzi d'azione politica. L' I. W. W. come organizzazione operaia svolgente la sua azione nel campo economico rigetta tutti questi metodi e tutta l'azione politica dei partiti, senza però infringere con le libertà e le convinzioni politiche dei suoi membri.

L'azione diretta è quella specie d'azione che i lavoratori organizzati usano per ottenere la conquista di migliori condizioni di lavoro e salariali, la conquista dei mezzi di produzione e della terra in opposizione alla conquista dello Stato come vogliono i partiti social-democratici con la loro azione e legislazione sociale.

Ci sono alcuni politicanti imbevuti di idee rivoluzionarie, che vorrebbero usare le organizzazioni operaie come mezzi per soddisfare il loro condannabile ar-

rivismo e muovere alla conquista della macchina governativa. L'I. W. W. si oppone a questa geldra politicantista e desidera proclamarlo in ogni occasione.

L'AMERICAN FEDERATION OF LABOR CONTRO L'AZIONE DIRETTA.

La differenza tra l'azione diretta dell' I. W. W. e quella *(?)* in uso presso le altre organizzazioni operaie potrebbe essere illustrata facendo dei paragoni con le unioni di mestiere. Gli ufficiali dell' I. W. W. d'accordo col programma dell'organizzazione e con le istruzioni avute, sistematicamente ad ogni termine d'ufficio ridanno i loro poteri e le loro responsabilità alla massa degli organizzati per stimolare il loro interesse negli affari dell'organizzazione e del movimento. Gli ufficiali delle unioni di mestiere, al contrario, fanno tutto il possibile e l'immaginabile per mantenersi in ufficio e imporsi alla massa, dettando un falso indirizzo alle loro organizzazioni, alieno di qualsiasi spirito solidaristico e rivoluzionario. Avviene spesso che nelle unioni di mestiere ogni segno di opposizione alla *machine* degli ufficiali viene combattuta aspramente con la forza e la violenza dei pretoriani assoldati per la bisogna. Così avviene molto spesso che gli operai coscienti si disgustano e non prendono parte alcuna nelle cose di dette unioni. E' vero che in alcune unioni tali metodi non sono in uso, ma nella grande maggioranza dei casi, la violenza ed il terrore soffoca ogni voce ribelle nelle unioni di mestiere.

Finanche quando gli unionisti dell' A. F. of L. e d'altre organizzazioni simili come l' A. C. W. of A., scioperano — e lo sciopero certo è una forma di azione diretta — essi frequentemente non fanno altro che eseguire gli ordini degli ufficiali in auge, e in tal caso anche lo sciopero perde il suo carattere d'azione diretta. Ognuno al corrente con gli eventi della vita pubblica ha letto o sentito come gli scioperi sono "ordinati cessati" e gli operai "ordinati al lavoro." Sono i panciuti

politicanti ed i loro scherani, quelli che ordinano gli scioperi degli unionisti di mestiere e li fanno cessare, giusto come le loro camorristiche operazioni consigliano. Anche quando si vota per uno sciopero ciò non avviene per cause naturali e spontanee, ma per effetto della scaltra imposizione degli ufficiali di queste unionì. Così gli scioperanti divengono le marionette nelle mani degli *zars* delle unioni di mestiere.

L'AZIONE DELL' I. W. W.: AZIONE DIRETTA E SOLIDARIETA'.

E' stato per negazione e reazione contro simili metodi in uso che l' I. W. W. propaga *l'azione diretta.* L'I. W. W. vuole agitare i lavoratori a farli personalmente consapevoli della loro missione rivoluzionaria nel mondo, con la lotta ad oltranza agli sfruttatori delle loro attività produttive e per formare la nuova società umana basata sulla fraternità, sulla cooperazione e sull'uguaglianza. L' I. W. W. vuole che i problemi del lavoro e della classe lavoratrice siano risolti dai lavoratori direttamente interessati. Se essi si accingono a pensare ed operare per la propria salvezza, certo non potranno di molto sbagliare. Ma se poi affidano i loro destini nelle mani dei *fakiri* del lavoro e dei politicanti dei partiti politici, certo commettono un grande errore e presto o tardi saranno traditi. Gli ufficiali delle organizzazioni operaie non dovrebbero avere il potere che hanno e le loro mosse dovrebbero essere assiduamente scrutinate dagli operai organizzati!

I metodi dell'azione diretta gettano l'attività dell'unione nella fabbrica, nella miniera, sul campo, e in tutti gli altri luoghi di produzione, dove essi hanno per risultato la stimulazione della militanza e della responsabilità individuale e sociale del lavoratore e l'ammaestramento nella gestione dell'impresa e in ultimo dell'industria.

I metodi delle unioni di mestiere gettano invece l'attività dell'unione nelle mani degli ufficiali di que-

sta e consiste principalmente nel loro questionabile *"armchair work."*

Nel presente, l'azione diretta nell' I. W. W. piglia la sua espressione con lo sciopero, il boicottaggio, l'ostruzionismo e altre forme d'azione operaia nel campo economico. Per ogni dove un gruppo di I. W. W.'s è occupato essi prendono su se stessi le mansioni di *"job delegates"* e formano il *job committee.* Avendo così formato il nucleo principale d'organizzazione i *job delegates* procedono ad organizzare gli altri operai occupati intorno a loro. Così presto la pressione degli organizzati non potrà non farsi sentire contro i padroni per l'aumento dei salari, per la diminuzione delle ore di lavoro, per i miglioramenti igienici e sociali della fabbrica o di altri generi d'imprese. Con l'azione unanime di tutti i lavoratori, le condizioni degli sfruttati vengono rialzate su di un piano superiore. Prima dell'organizzazione dell' I. W. W. era costumanza di un padrone far morire il lavoratore nomade esausto sullo strumento di lavoro. Ma l'azione energica dell' I. W. W. ha fatto cessare simili sconcezze. L' I. W. W. ha costretto gli agricoltori a ridurre le ore di lavoro; così ha fatto anche nelle industrie del legno, in quelle minerarie e dei trasporti marittimi. Per quest'azione diretta sul campo della produzione, fatta esclusivamente dalla massa degli organizzati senza il menomo incentivo degli ufficiali dell'organizzazione, gli I. W. W.'s hanno migliorate le loro condizioni di vita e di lavoro, poggiando la prima pietra per il glorioso edificio della nuova società proletaria.

L'AZIONE DI SCIOPERO DELL' I. W. W.

L' I. W. W. pratica anche quella forma d'azione diretta conosciuta come lo sciopero e il boicottaggio, ma lascia sempre alla responsabilità dei suoi membri il decidere la chiamata di uno sciopero o la proclamazione del boicottaggio. L' I. W. W. preferisce lo sciopero *sul luogo di produzione* anzichè l'incrocio delle braccia

fuori del luogo di produzione, ricorrendo a quest'ultimo solo in caso di estrema necessità, quando tutti gli altri mezzi per fiaccare la resistenza padronale hanno falliti. Lo sciopero sul lavoro consiste nel ritirare l'efficienza degli operai nella produzione col calcolo di forzare il padrone a concedere le domande della massa. Tale sciopero ha il vantaggio di non permettere ai crumiri d'occupare il posto degli scioperanti, mentre questi ricevono le loro consuete paghe. Allo sciopero *bianco* è vero che può far seguito la *serrata,* ma ciò mentre è una possibilità, non è molte volte il risultato di quello. Gli organizzati nell' I. W. W. realizzano che lo sciopero *comune* (fuori del luogo di produzione) diventa noioso e lungo, con molte probabilità di perderlo; per questa ragione essi vogliono combattere la loro battaglia nella fabbrica, nell'officina, nel cantiere, nella miniera, ecc. ecc., piuttosto che cedere il campo al nemico.

I principi fondamentali dell'organizzazione consigliano i lavoratori di non mai abbandonare il posto di lavoro, ma di preparare le forme del controllo operaio e della gestione delle industrie a mezzo della classe lavoratrice organizzata sul terreno economico. Fuori dei cancelli delle fabbriche i lavoratori contano poco o niente! Far lottare i lavoratori sul posto di lavoro è uno dei mezzi tattici di lotta operaia più moderni e secondo queste linee la forma d'organizzazione dell' I. W. W., è stata foggiata.

L'AMMINISTRAZIONE INDUSTRIALE E L'AMMINISTRAZOINE POLITICA.

I più importanti cambiamenti nella struttura economica della società che sono forzati su noi dallo sviluppo dell'industrialismo capitalistico, portano con essi i germi di altri e più importanti cambiamenti nell'organizzazione della società.

Noi pensiamo che la disintegrazione del capitalismo sarà presto seguita dal crollo del regime politico della

società attuale. Questa concezione è in pieno accordo con gli insegnamenti rivoluzionari della concezione materialistica della storia, secondo la quale tutte le istituzioni sociali sono il prodotto della struttura economica della società. Se la struttura economica crolla o si disintegra i governi e gli stati seguiranno la stessa sorte. Se le amministrazioni politiche non aggiustano se stesse al nuovo stato di cose non potranno sostenere l'urto prodotto dalle nuove forze sociali che in un dato punto o nel mondo ribollono per un cambiamento.

Essendo queste le concezioni direttive del nostro movimento, per conseguenza l' I. W. W. non da nessuna importanza alle lotte politiche per la conquista dello stato o per il controllo del governo. Gli stati ed i governi sono creazioni dell'attuale sistema di società e di produzione. Ben disse Marx che i governi sono i *comitati esecutivi della borghesia*; quei comitati incaricati della difesa e protezione di tutto l'ordinamento attuale.

Essendo i governi e gli stati dunque, se non il riflesso del prevalente sistema economico, non è per noi e per la classe operaia il correre dietro a queste ombre quando i lavoratori, organizzati nei loro sindacati di classe e rivoluzionari, potranno rivolgere la loro attenzione alla gestione sindacale della produzione e degli scambi, dopo aver espropriati e la terra ed i mezzi di produzione.

LA GESTIONE ECONOMICA DELLA SOCIETA'.

Come si è detto prima, quando il crollo o la disintegrazione del capitalismo è arrivata a tal punto da non giustificare più la sua esistenza, la classe lavoratrice avrà nuovi organi con i quali governare la società, produrre i viveri, fabbricare le case e tutto l'occorrente al benessere sociale dell'umanità. L'intera massa di lavoratori utili dovrà organizzarsi sul terreno economico per evitare il caos, la confusione, nel momento del cambiamento delle forme politiche ed economiche della società. L' I. W. W. allora, non può pensare di rimettere

in piedi o dar nuova forza al capitalismo! Piuttosto gli darà un poderoso calcio nel sedere per farlo più rapidamente ruzzolare nel nulla della sua inconsistenza.

In quel dato momento i lavoratori troveranno che gli organi della vecchia società non funzioneranno. Allora essi sapranno che per reggere le sorti della società umana vi sarà bisogno di nuovi organi amministrativi, che prendendo la direzione economica degli affari e della produzione faranno a meno dell'amministrazione politica dello stato.

Sappiamo come le amministrazioni politiche sono fatte e mantenute. Il votare e la rappresentazione sono fatte con un concetto puramente geografico. I cittadini votano promiscuamente nei loro distretti elettorali, la maggior parte d'essi sconosciuti agli uni e agli altri, senza conoscere con competenza nemmeno i candidati per i quali vanno a votare. Quest'ultimi sono presentati agli elettori da una *machine* politica con molti segreti da favorire onde servire le classi alte, i padroni della ricchezza ed i capitani dell'industria, della finanza e del commercio. Gli ufficiali del governo ed i rappresentanti del popolo non sono dunque eletti per la loro capacità a coprire le cariche, ma perchè essendo influenti in vario modo presso le moltitudini sono portati a sfruttare la buona fede di queste per gl'interessi occulti e palesi delle classi dominanti. Per risultato noi vediamo negli Stati Uniti una forma di società altamente industrializzata diretta da avvocati chiacchieroni e da politicanti professionali. Le amministrazioni politiche così divengono incompetenti e aiutano la discesa del capitalismo verso la china fatale della sua rovina. Questo ragionamento non solo è applicabile alle amministrazioni politiche capitalistiche ma anche a quelle social-democratiche dei partiti socialisti e comunisti. *"Riempire i posti più importanti del governo con responsabili bolscevichi irrespettivamente della loro capacità e competenza"*, fu il motto che prevalse e prevale ancora in Russia sin dallo scaturire della Rivoluzione. Per risultato si ebbe la rovina economica di

quella nazione. La moderna società, altamente industrializzata è un meccanismo troppo complesso per essere diretta dai politicanti dei partiti e dagli stati. Una società industriale, per prosperare, bisogna che abbia un'amministrazione di esperti in ogni campo dello scibile. La società futura alla quale noi tutti oggi aspiriamo, sarà una società gestica secondo i principi dell'economia del lavoro. In caso contrario non sarà nè libera, nè egualitaria.

Per questo noi non vogliamo una azzardata mistura di avvocati e di politicanti professionali con la lingua *argentata* per nostri governanti. I cittadini di una società proletaria eleggeranno la loro amministrazione nelle fabbriche, nelle officine, nei cantieri, nelle miniere e negli altri luoghi di produzione e di utile attività umana. Ogni ramo delle industrie così penserà ad accudire alle sue faccende con competenza, mentre oggi, per la costituzione politica del governo della società, dei politicanti sono al potere senza sapere o conoscere nessun lavoro utile. Quello che sanno, la loro scienza di governo consiste negli intrighi di partito e nel "lavoro" della *machine* di partito.

Nel capitolo seguente cercheremo di dare un abbozzo della organizzazione della società proletaria a mezzo delle Unioni Industriali. Con queste l' I. W. W. propone di poggiare le fondamenta del mondo operaio sull'attività degli uomini che con le braccia e con la mente compiono opera buona per l'umanità.

Il meccanismo delle Unioni Industriali che sarà più avanti descritto, è l'ancora di salvezza con la quale l' I. W. W. propone di conquistare la libertà per i lavoratori nel prossimo e nel lontano avvenire.

LA STRUTTURA DELL' I. W. W.

Come si è detto altra volta, l' I. W. W. al presente ha 29 Unioni Industriali in pieno funzionamento, raggruppate in 6 dipartimenti. Alcune di queste Unioni sono considerevolmente piccole e sono considerate come un incominciamento per il loro maggiore sviluppo.

Il fronte di battaglia d'oggi — La struttura della nuova societa' domani

La seguente è una lista dei Dipartimenti Industriali e delle Unioni Industriali:—

Dipartimento d'Agricoltura No. 100

Unione Industriale degli Agricoltori No. 110.
Unione Industriale dei Lavoratori del Legno No. 120.
Unione industriale dei Pescatori No. 130.
Unione Industriale dei Fioricoltori e Orticoltori No. 140.

Dipartimento delle Miniere No. 200

Unione dei Minatori di Metalli No. 210.
Unione dei Minatori di Carbone No. 220.
Unione Industriale degli Estrattori di Petrolio, Gas naturale, ecc. No. 230.

Dipartimento delle costruzioni No. 300

Unione Industriale dei Manovali di Strade Ferrate, Rotabili, Canali, Trafori, Ponti, ecc. No. 310.
Unione Industriale dei Costruttori Navali No. 320.
Unione Industriale dei Lavoratori dell'Edilizia No. 330.

Dipartimento delle Manifatture e della Produzione generale Numero 400

Unione Industriale dei Tessili e degli Operai dell'ago—No. 410.
Unione Industriale Lavoratori del Legno—No. 420.
Unione Industriale Lavoratori chimici—No. 430.
Unione Industriale Operai metallurgici—No. 440.
Unione Industriale Lavoratori del Libro—No. 450.
Unione Industriale Foodstuff Workers—No. 460.

Unione Industriale dei Lavoratori di pellami—No. 470.

Unione Industriale Lavoratori del Vetro e Ceramiche—No. 480.

Dipartimento dei Trasporti No. 500

Unione Industriale della Gente di Mare—No. 510.

Unione Industriale dei Ferrovieri—No. 520.

Unione Industriale Lavoratori Postelegrafonici—No. 530.

Unione Industriale Lavoratori Tramviari—No. 540.

Unione Industriale Lavoratori Navigazione Aerea—No. 550.

Dipartimento dei Servizi pubblici No. 600

Unione Industriale dei Lavoratori della Sanità—No. 610.

Unione Industriale Lavoratori Strade e Parchi—No. 620.

Unione Industriale Lavoratori dell'Educazione—No. 630.

Unione Industriale Lavoratori Distribuzione generale—No. 640.

Unione Industriale Lavoratori Utilità pubbliche—No. 650.

Le divisioni decimali delle Unioni rende possibile l'inserzione di altre unioni nello schema numerico quando ve n'è il bisogno.

DETTAGLI DI STRUTTURA

Come si è detto prima, queste Unioni Industriali sono composte da tanti *branches* (sezioni). Quando la necessità consiglia la formazione di una amministrazione dipartimentale allora le Unioni Industriali che la vogliono comporre prendono gli opportuni passi.

Gli organi direttivi dell' I. W. W. sono la Conven-

zione annuale, la Convenzione dell'Unione Industriale, la Convenzione delle Unioni del Distretto.

Gli organi esecutivi dell' I. W. W. sono il *General Executive Board* e il segretario-tesoriere. Le Unioni Industriali hanno un Segretario-Tesoriere e un Comitato d'Organizzazione.

Lo schema più sopra dato è il fronte di battaglia contro il capitalismo oggi mentre per il futuro sarà lo scheletro dell'attività produttiva e distributiva della società proletaria come voluta dagli operai ribelli che vogliono rompere le catene dell'attuale schiavitù.

In addizione, vi sono organi aventi funzioni puramente geografiche come i Consigli distrettuali (qualcosa di simile alle Camere di Lavoro) che raggrupperanno gli operai localmente per le questioni d'interesse pubblico.

In linea di principio, però, l' I. W. W. non può dettare niente di permanente per le future generazioni. Oggi essa preferisce organizzare i lavoratori secondo le esigenze delle industrie piuttosto che cristallizzarsi nei dogmi degl'ismi politici. Agli operai di ogni credo politico apre le sue braccia per indicar loro la via dell'emancipazione. L' I. W. W. procede per una via propria e procederà su d'essa sino alla vittoria completa del proletariato.

Il movimento industrial-unionista dell'I. W. W. non è altro che quello sindacalista rivoluzionario d'Europa. Tenendo conto della differenza nello sviluppo del capitalismo in America e nel vecchio mondo apparirà che se c'è qualche punto tutto caratteristico all' I. W. W. ciò è dovuto alle moderne tendenze dell'industrialismo capitalistico che consiglia, per l'emancipazione del proletariato, una forma d'organizzazione un po' più rigida che non quella in uso in Europa. Il movimento operaio americano è il prodotto di condizioni economiche di un paese a grande industria; e l'epoca delle organizzazioni di mestiere indipendenti l'una dall'altra è pressochè finita. Sulla base di queste concezioni noi stendiamo la mano ai nostri compagni e militanti d'Euro-

pa: auspicando il giorno quando i sindacalisti e gli unionisti industriali conviveranno in una sola organizzazione internazionale per lottare insieme contro il capitalismo.

LA PROPAGANDA DELL' I. W. W.

Benchè l'opera dell' I. W. W. nel campo economico è stata rilevante, la sua funzione principale è stata sin'ora quella di spargere a piene mani tra i lavoratori d'America il seme della propaganda rivoluzionaria. Lo stesso movimento unionistico giallo dell'American Federation of Labor, ha fortemente sentito l'urto delle idee che i coraggiosi assertori dell'unionismo industriale da un ventennio vanno diffondendo. E nonostante il fatto che le persecuzioni poliziesche e giudiziarie, una dopo l'altra, hanno tormentato la sua vita, l' I. W. W. vive e s'afferma nella coscienza delle masse.

Sin dai suoi primi vagiti, l'I. W. W. ha dato grande importanza all'educazione politica e rivoluzionaria delle masse lavoratrici. I membri dell'organizzazione a piene mani dappertutto, con buono o cattivo tempo, incontrando i colpi della neazione con coraggio e abnegazione, hanno disseminata la buona propaganda con la parola e con gli scritti, sperando di scuotere il colosso che dorme — il proletariato, ai sensi dei suoi doveri e dei suoi diritti come produttore della ricchezza sociale.

Nella gran parte questa propaganda è stata di natura sociologica. Sinora l'organizzazione non ha potuto avere dalla sua parte le grandi masse del lavoro perchè è restata incompresa o sconosciuta ai piú. Se si considera la percentuale dell'analfabetismo negli Stati Uniti sulla base delle statitiche del tempo della guerra si vedrà tosto che in America vi è una considerevole popolazione analfabeta o semi tale, di grande ostacolo all'avanzata e al progredire dei movimenti rivoluzionari.

L'I. W. W. pubblica piú di una dozzina di giornali e riviste, qualcuno dei primi quotidiano e gli altri settimanali. Pubblica ininterrottamente manifesti, opuscoli

e libri di propaganda nelle lingue più importanti. La sua letteratura è conosciuta da molti e altamente apprezzata dai lavoratori che per apostolato hanno dedicata la loro vita alla lotta contro il capitalismo e le sue degenerazioni.

LA PARTE ETICA DELL' I. W. W.

Il Preambolo dell'I. W. W. è nel suo insieme un documento economico, ma se si realizza il suo spirito si vedrà che è un documento che grida giustizia per gli oppressi e speranza nel sorgere delle classi lavoratrici alla storia. "Un'ingiuria fatta ad uno é un'ingiuria fatta a tutti", dice la nostra dichiarazione di principio, e questo é un motto d'oro considerato dal punto di vista della classe lavoratrici. La potenza delle nostre idee non è nel vantaggio materiale che esse offrono. I nostri compagni non andrebbero in galera a diecine per l'amore di pochi dollari da strappare al capitalista. Il fatto é che la dichiarazione di principio dell'I. W. W. é uno dei documenti etici più poderosi che mai siano stati dati alle moltitudini; a molti essa è una religione. Nell'affratellamento degli uomini essa è una di una forza considerevole. Ha dato ad essi una acuta analisi in poche righe della lotta delle classi; della necessità per il proletariato d'organizzarsi efficacemente per combattere il capitalismo; del bisogno di poggiare su salde basi sin d'ora le strutture della futura società del Lavoro.

Ciò che mantiene l'I. W. W. insieme anche quando la reazione e la pressione del sistema capitalsitico diviene più violenta, non è la necessità di avere un unione, ma la speranza e l'ispirazione derivata dal principio della solidarietá umana e della fratellanza degli uomini. Questi sentimenti sono al fondo delle nostre attività. Gli uomini giorno per giorno divengono disgustati mentalmente e spiritualmente con l'infermo della societá attuale. Essi guardano per qualche cosa di meglio per il futuro, se non per essi stessi, almeno per le future generazioni. Essi guardano in avanti verso la loro libera-

LAVORATORI ORGANIZZATEVI NELL'I. W. W.!

Per ottenere una "charter" del'Industrial Workers of the World, bisogna che si formi un **branch** con non meno di 20 membri, attualmente impiegati in qualche industria. Possono far parte dell'I. W. W. tutti quelli che lavorano per un salario.

Tutti quelli che fanno domanda per appartenere al "branch" devono dichiararsi solidali con i principii del'I. W. W. come espressi nel Preambolo.

La tassa per ottenere la "charter" è di $2.00. Quella per ottenere la tessera, di $2.00, con 50 soldi mensili come quota.

I metodi in uso per incominciare a dar vita ad un **branch** dipendono dalle circostanze che si ottengono per ogni località dove un'unione si vuol formare. Se fra i lavoratori che vogliono costituire un "branch" o una unione, ci sono quelli che possono spiegare i principi a cui l'I. W. W. s'informa, s'incarichi loro di fare ciò in ogni evenienza.

Quando nella prima riunione il "branch" si è formato con i richiesti 20 membri, che questi firmino l'applicazione con nome, cognome e indirizzo. Dopo si elegga un segretario e si stabiliscano le date delle riunioni regolari.

Nel far domanda all'Ufficio Generale dell'I. W. W., bisogna specificare chiaramente a quale industria gli aspiranti membri appartengono. Venti operai di differenti industrie non possono avere nessuna "charter," e nè possono costituire un **branch.**

E' permeso a lavoratori autentici di far parte individualmente all'I. W. W. semprechè nella località dove risiedono non vi sia un **branch** dell'industria nella quale lavorano.

Scrivere per informazioni al:

GENERAL SECRETARY-TREASURER
1001 W. Madison Street, Chicago, Ill.

I LIBRI DEL GIORNO

Justus Ebert:—

L'I. W. W. nella teoria e nella pratica

— Prezzo, 25 soldi —

Enrico Leone:—

(Il Neo Marxismo)

SOREL E MARX

— Prezzo, 70 soldi —

Giantino:—

Unionismo Industriale e Sindacalismo

— Prezzo, 5 soldi —

Mario Viana:—

Sindacalismo

— Prezzo, $1.50 —

A. Braida:—

La Societa' proletaria

— Prezzo, 30 soldi —

M. Slonim:—

Da Pietro il Grande a Lenin

— Prezzo, 70 soldi —

William Morris:—

La Terra promessa

— Prezzo, 70 soldi —

F. Venanzi:—

Scritti politici e letterarii

— Prezzo, $1.25 —

Enrico Leone:—

L'economia sociale in rapporto al socialismo

— Prezzo 50 soldi —

C. Marx:—

Rivoluzione e contro-rivoluzione in Germania

— Prezzo, 30 soldi —

"SEMPRE"

L'Almanacco di "Guerra di Classe"

— Prezzo 50 soldi —

La Libreria del Proletario fornisce ai suoi lettori qualsiasi altro libro a loro richiesta, quadri, cartoline rivoluzionarie, ecc. Mandare sempre importo anticipato ad:—

"IL PROLETARIO"

1001 W. Madison St.

Chicago, Ill.

Lavoratori!

Leggete e diffondete

"Il Proletario"

Giornale sindacalista
D' America, edito a cura
Dell' I. W. W., per l'organizzazione
Operaia e lotta di classe,
Per l'azione diretta

Abbonamento annuo $2,00;
Sei mesi $1,00

Inviare Money Orders
Impersonalmente a "Il Proletario"

1001 W. Madison St.
Chicago, Ill.

Opuscolo di propaganda

ENRICO MELEDANDRI

LA CRISI DEL SOCIALISMO

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

2422 NW. HALSTED, CHICAGO, ILL.

PREZZO: 10 SOLDI

Edito a cura de
"IL PROLETARIO"
1001 West Madison Street
Chicago, Ill.



ENRICO MELEDANDRI

LA CRISI DEL SOCIALISMO

Edito a cura de
"IL PROLETARIO"
1002 West Madison Street
Chicago, Ill.

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

2422 No. HALSTED, CHICAGO, ILL.

DUE PAROLE AI LETTORI

Abbiamo voluto ripubblicare in opuscolo questo interessante scritto del comp. Meledandri già apparso quest'anno sul "PROLETARIO" per fare opera di buona propaganda nostra.

I lettori del giornale, senza dubbio, lo rileggeranno di nuovo in questa sua altra forma, non solo, ma quando certamente lo spargeranno ai quattro venti fra le masse proletarie per far conoscere le cause del disfacimento del socialismo politico organizzato in partito, al quale risalgono le responsabilità della rotta del proletariato nell'immediato dopo guerra.

E' a tutti fresca nella memoria, perchè sono cose di ieri, la verbosità rivoluzionaria del socialismo italiano appena dopo cessata la grande tragedia europea. Ma quando si tratto' di passare dalle quisquilie teoretiche e dottrinali al fatto dell'azione che chiamava il proletariato alla ribalta della storia per imprimere con la sua orma possente una nuova era di rinascita sociale, questo socialismo si perdette, già come aveva fatto anche prima, nella morta gora degli effimeri successi dell'azione politica e parlamentare tanto caratteristici a tutte le gradazioni della social-democrazia.

Dalla bella presentazione dei fatti, i lettori di questo scritto apprenderanno cose e nozioni inconfutabili. Noi lo lanciamo in mezzo al pubblico proletario con la speranza che faccia sana opera di educazione politica e di classe.

m. d. c.

Chicago, Ill., Novembre 1922

MASSIMALISMO INERTE

Il socialismo attraversa in tutti i paesi una crisi. Forse si tratta della crisi piu' grave e profonda che si sia mai verificata nella storia dei movimenti, e lo sviluppo di tale argomento meriterebbe un'ampiezza che non puo' essere certamente consentita da un articolo di giornale. Comunque si tratta di una crisi fondamentale la cui portata non e' per il momento precisabile. In tutti i paesi il socialismo e' scosso non solo da un profondo travaglio interno che si manifesta, da una parte con la revisione spietata di tutti i suoi principi e di tutte le sue vedute teoriche, e dall'altra con il moltiplicarsi di divisioni, suddivisioni e scissioni, ma esso deve affrontare l'urto esterno di una reazione senza pari che si ripercuote sinistramente su tutto il fronte del movimento operaio. A questo punto il socialismo, specie quello ufficiale, si potrebbe paragonare ad una enorme Bisanzio, nella quale si discute e si sofistica a perdifiato, mentre il nemico non e' gia' alle porte per premervi ma le ha bensi' superate e sta operando per la capitolazione generale degli inerti difensori.

In Italia, ove il fenomeno della reazione prende ogni di' aspetti cotanto gravi e pericolosi, il socialismo ufficiale nonche' massimalistico, sostiene una posizione che lo storico giudichera' incredibile.

Quasi che nulla avesse insegnato il fatto della mancanza di un piano, d'una direttiva energica e decisa, nel periodo in cui senza dell'uno e dell'al-

tro, il socialismo abdicava alla sua funzione ed impediva il risolversi della questione sociale, quasi che nulla avesse insegnato la disfatta sul terreno rivoluzionario, del proletariato nell'immediato dopo-guerra, anche dinanzi all'inevitabile reazione che tale disfatta doveva necessariamente produrre. Il socialismo ufficiale non ha creduto di modificare il suo spirito e la sua tattica tradizionale che si compendiano nell'inerzia e nella passivita' elevata a metodo ed a dottrina.

In Italia, quasi che in questi ultimi tempi, nulla di nuovo fosse accaduto nelle cose e negli uomini, il socialismo ufficiale non e' che il socialismo di quindici anni fa, rivoluzionario si', ma solo per la pratica della pura e semplice intransigenza elettorale, che se poteva essere un progresso dinanzi al vecchio socialismo massonico bloccardo e azzeccagarbugli, certo non era atto a suscitare preoccupazione alcuna per gli interessi fondamentali della borghesia.

Siamo ancora li': l'azione legale, collaborazionista: no; ma nemmeno l'azione pratica rivoluzionaria. Mentre intere provincie trovansi sotto il giogo di una vera e propria dittatura di armati, mentre la classe padronale, organizzata in potenti sindacati procede, con spietata energia, allo sgretolamento progressivo e metodico delle posizioni nostre e allo schiacciamento politico d'intere masse di proletari, il socialismo ufficiale non ha una parola per la difesa e l'azione, protesta in Parlamento e si appella... alla storia!

Certo, tutto cio' e' molto strano, ma sarebbe superficiale imputare tale condotta assurda, anacronistica e incongruente del socialismo ufficiale alla malafede degli uomini che lo dirigono. Vi sono certamente dei motivi molti piu' alti e piu' complessi, d'indole tradizionale e teorica, forse piu' atti a farci intendere il perche' dell'attuale posizione del socialismo ufficiale in Italia.

LA FATALITA' NEL SOCIALISMO

Noi abbiamo gia' segnalata ancora una volta, la straordinaria credenza, merce' la quale la Societa' sarebbe destinata — checche' si faccia ed avvenga — prima o poi a crollare sotto il peso della dissoluzione delle sue forze economiche e dei suoi istituti politici e giuridici. I riformisti, veramente, (a parte le critiche delle scuola sindacalista) sono stati i soli, con a capo il Bernstein a tentare di opporsi a tale credenza che sapeva di miracolismo, ma per cadere in un'altro pregiudizio, quello non piu' catastrofico ma democratico e positivistico, merce' il quale il socialismo non sarebbe stato piu' il risultato di una inevitabile dissoluzione o della rivolta delle forze produttive contro la forma della societa'; ma bensi' l'epilogo di una lenta e progressiva evoluzione, alla cui spinta si sarebbero adoperati i rappresentanti del proletariato, permeando gli istituti borghesi del nuovo spirito socialistico.

Non sappiamo con quanta utilita' per la chiarezza delle idee, il mondo socialistico e' quasi tutto convinto alla prima tesi, e, pur tra gli esempi lampanti di quanto possa negli accadimenti umani il peso e la influenza delle volonta', ha ancora una fiducia cieca nella fata dell'automatica catastrofe, per nulla sospettando che se Carlo Marx fosse ancor vivo, forse avrebbe a disdegno quella *clique* intellettuale, pigra e misoneistica che succhiando parassitariamente dal rigoglioso tronco delle sue superbe teoriche, ha ridotto il socialismo politico a una pura esercitazione di iperbolici rifacimenti e di sterile ripetizione. Cosi' mentre i sistemi sociali si incalzano turbinosi d'intorno e i metodi dell'indagine economica si rivoluzionano, mentre le forze conservatrici, della societa' si rinnovano in un pragmatismo pieno di vitalita' e in forma di lotta sempre piu' vivaci e poliedriche, il sociali-

smo ortodosso invece rimaneva immoto nella sua veste antiquata ed anacronistica, che se si appella ad un massimalismo rivoluzionario nella fraselogia, nella sostanza non rappresenta che un onanismo da visionari, ignari della storia, della vita e della realta'.

Per tanto si arriva a ritenere, che la reazione padronale sara' automaticamente arrestata, che il piano generale di distruzione e di asservimento del fascismo, dovra', a lungo andare, esaurirsi per un giuoco naturale di cose e che le forze del proletariato avranno prima o poi, il sopravvento in maniera meccanica e sicura.

LE LEGGI ECONOMICHE

Cerchiamo ora di vedere da quali motivi teorici ha origine questa concezione diremo cosi' idealistica delle vicende umane.

1) Secondo i pedissequi principali epigoni del pensiero di Marx, il grande teorico di Treviri, avrebbe stabilito, senza possibilita' di confutazione, che la societa' presente e' soggetta a leggi che si appalesano come tendenze di una fatale necessita'. Essa sarebbe conformata in modo che per la evoluzione del reddito e della capitalizzazione, si andrebbero eliminando le intraprese private a vantaggio di una produzione sempre piu' estesa e progressivamente unitaria. In altri termini dovrebbe giungere la quasi totalita' della popolazione, la ricchezza sociale passerebbe nelle mani di pochi individui, che non potrebbero reggere il peso del governo economico e politico della societa'.

Questa sarebbe l'ora in cui gli espropriatori verrebbero espropriati.

Il socialismo sarebbe cosi' divenuto una ferrea necessita' e avrebbe potuto racchiudersi in una musulmana indifferenza, rispondendo con Dante

ai mordaci scherni degli avversari "impossibil veggio, che la natura in quel che e' uopo stanche".

Si potrebbe dire, pero' che con cio' Marx non veniva a negare la necessita' dell'azione e della violenza; anzi egli riteneva che 'se il sistema capitalistico ben lungi dal costituirsi per l'autogenetico sviluppo delle forme sociali, e per un processo di lenta sostituzione delle forme e dei rapporti sociali, era stato risultato di diversi fattori concomitanti, non altrimenti potrebbe accadere per la formazione di un nuovo ordinamento e specie quando un sistema sta per sfasciarsi ed un altro deve sorgere, (come assicuravano ad esempio gli aspetti della crisi della societa' nell'immediato dopo-guerra) il disegno, la volonta', l'arbitrio umano riaffacciano le loro pretese. Senza di questi elementi (tanto affermava se non la lettera lo spirito delle opere di Marx) il sistema puo' decadere, puo' degenerarsi, ma puo' anche continuare a vivere senza che, per tanto, gli interessi fondamentali che il sistema reggono siano profondamente e radicalmente turbati.

Ma, a parte questo lato, diremo cosi' psicologico e politico del pensiero Marxista, le previsioni di Marx circa il concentramento della ricchezza, con tutte le conseguenze che da tale fatto dovevano derivare, non si sono verificate che in parte. Arrivato ad un certo punto il capitalismo ha abbandonato il terreno della libera concorrenza — che secondo Marx doveva far sparire tutto l'artigianato, far crollare le piccole e medie fortune, produrre la proletarizzazione d'intere popolazioni, — per raccogliersi in grandi Sindacati che monopolizzando i principali rami della produzione e dei mercati, se contraevano e limitavano la produzione stessa, arrestavano l'assorbimento della piccola proprieta' agricola e industriale e dell'artigianato alla cui fine il grande capitalismo non era piu' interessato.

A questo punto il sistema di speculazioni dal

campo della fabbrica si trasferiva in quello della banca, della quale la piccola proprieta' agricola e industriale diveniva la necessaria tributaria.

Lo schema di Marx veniva, con questo processo involutivo, della societa' capitalistica, a subire una prova difficile. La catastrofe della societa', sotto questo aspetto, non doveva parere piu' sicuro. Ma il socialismo ufficiale, chiuso nei suoi dogmi, e' ancora allucinato come prima dalla visione messianica.

Eppure i nuovi aspetti che aveva assunto il sistema, venivano a dimostrare che l'uomo puo' sprigionare delle forze volontarie modificatrici sull'aggregato economico e come per il movimento della concentrazione che veniva eliminato dall'iniziativa individuale delle classi interessate.

MISERIA E RIVOLUZIONE

Quel carattere di necessita' causale che aveva accreditato il principio del socialismo come una previsione obbiettiva e morfologica veniva così a cadere.

E' vero che a costo di tale previsione vi era il peggioramento progressivo nelle condizioni materiali della classe lavoratrice, che in parte si e' verificato. Ma si sa che la rivoluzione non ista' nelle condizioni materiali che la giustificano.

Lo stato miserabile delle plebi delle grandi citta' mostra che l'uomo si adatta a tutto. Nelle civilta' classiche abbiamo esempi numerosi dell'estremo di abbiezione a cui puo' essere ridotta una popolazione senza che pensi a rivoltarsi.

Ma se si rivolta, normalmente, non lo fa che per fini i quali o giovano alla stessa causa dei dominatori o non si traducono che in appelli alla beneficenza. Nelle regioni piu' incolte e povere d'Italia le popolazioni quando insorgono contro il governo

centrale o contro le Amministrazioni locali per favorire spesso fazioni delle quali sono sobillate, cio' fanno con il ritratto del re o con la bandiera tricolore.

Non e' senza significato il fatto che il piu' grande movimento rivoluzionario d'Italia (l'occupazione delle fabbriche) e' stato compiuto dalle categorie operaie piu' capaci ed intelligenti, le meno che potessero fondare le loro ragioni su di uno stato di miseria.

La rivoluzione della classe operaia non puo' essere il fatto di una guerra dei poveri contro i ricchi.

SOCIALISMO SCIENTIFICO

2) Con Marx — comunemente si dice — il socialismo passava dal campo dell'utopia su quello scientifico.

Certo questo giudizio deve considerarsi non del tutto infondato.

A differenza dell'Owen, del Saint-Simon, del Fourier, i quali accampavano le loro teorie societarie sul puro terreno ideologico, sviluppando cioe' una concezione che partiva da costruzioni fantastiche, Marx poneva, egli per il primo, il socialismo su di una base dialettica, facendolo apparire come il risultato obbiettivo della economica e delle forze antagonistiche che la stessa economia determina e sviluppa.

Gli elementi del suo sistema teorico percio' dovevano acquistare una importanza ed un interesse senza pari.

Il passo fu veramente gigantesco e bisogna riconoscere che, a ragione, il mondo socialista moderno e' tutto sotto l'influenza delle teorie del grande pensatore di Treviri. Lo stesso Turati a chi un giorno gli domandava quali fossero le opere

migliori da consigliare ai giovani affinche' questi si formassero una sana cultura socialista, rispondeva: Marx, dopo Marx ed ancora Marx.

Mai poi, arrivati ad un punto, si e' sentito il bisogno di esagerare. E mentre lo stesso Marx affermava che egli per il primo non si considerava Marxista, cioe' non sentiva di sopprimere la liberta' spregiudicata del suo pensiero critico anche di fronte a se' stesso, conscio che l'accettazione acquiesciente di qualunque sistema conduce allo stagno intellettuale, si ando' via via formando una larga corrente nel socialismo che credette di rendere omaggio all'autore del *Capitale* con il seguirne pedissequamente ogni manifestazione teorica. In tal guisa, si giunse al punto di considerare tutto il sistema Marxiano, laddove pure dominano la polemica e la critica politica, come scienza pura, al pari della matematica e della fisica.

Come artificio nella propaganda per il proselitismo, questa esagerazione riusci' senza dubbio d'una efficacia veramente sorprendente. Ma la tesi porta ad illudere le masse le quali suppongono che essendo i principi Marxisti effettivamente fondati su di un terreno scientifico e quindi indiscutibile, debbano finire necessariamente per convincere anche gli avversari e far trionfare la nuova societa' senza urti considerevoli.

Vilfredo Pareto, pur avendo emesso giudizi lusinghieri sul sindacalismo, mancava di tacciare la pretesa degli ortodossi del socialismo come pura ciarlataneria.

La verita' e' che Marx con tutto il suo meraviglioso apparato di dottrina e di dialettica, non poteva sfuggire come non sfuggi' alla critica non sempre superficiale, degli avversari prima e degli stessi socialisti revisionisti poi.

LA TEORIA DEL REDDITO CAPITALISTICO

a) *Il valore ed il plusvalore.* — Il Marxismo affermava che il reddito delle classi capitalistiche rappresenta lavoro operaio non pagato. La scienza economica non ha avuto mezzi per stabilire, con indagine sperimentale la esattezza di tale postulato. Prova ne sia che in proposito si sono battute in contradittorio diverse scienze, a secondo del punto di vista da cui erano influenzate.

Per la *scienza Marxista*, tutte le varie combinazioni tecniche, tutti prodotti derivanti da tali combinazioni non sono che opera dei lavoratori, considerando come lavoratori anche i sorveglianti e i direttori.

Per tale scienza quindi il profitto capitalista e' lavoro operaio non pagato.

Per la scienza avversaria, invece, il giudizio è naturalmente diverso; il capitalista che riesce a combinare il materiale vivo (uomini) con il materiale morto (macchine) il profitto non rappresenta che il risultato legittimo della produttivita' del capitale; e cosi' di seguito.

Va ricordato in proposito l'apologo di Bastiat, nel quale si suppongono due falegnami; il primo fa una pialla, l'altro gliela chiede in prestito ed in cambio di tale "servigio" consente a dargli una delle tavole fatte con essa. Per stabilire se fosse legittimo tal compenso vi fu una curiosa ed interminabile polemica fra Bastiat e Proudhon. Ma i risultati di essa furono naturalmente molto oscuri.

L'ATMOSFERA DI UNA DOTTRINA

b) *Il materialismo storico* e' come l'atmosfera dottrinale entro la quale respira, vive e si svolge l'organismo teorico di Marx. Da esso derivano, come da un tronco i rami, tutte le altre teorie Marxiste. E non senza motivo. Con il materialis-

mo storico si veniva in breve a stabilire che ogni forma ed era sociale si spiega, nelle sue molteplici manifestazioni giuridiche, religiose, estetiche, politiche, colla reale struttura della produzione dei mezzi materiali della esistenza sociale. La storia dell'umanità sarebbe una storia di lotte di classi. E l'evoluzione sociale si risolverebbe in una lotta tra le nuove forze produttrici che si vengono sviluppando e le vecchie forme di produzione.

Con tale spiegazione gli accadimenti umani non apparrebbero piu' come il risultato della causalità di ordine morale, tecnico e psicologico, del capriccio della volonta', ma bensi' l'espressione dello sviluppo logico, di una serie di processi delle economie che in se' stessi troverebbero la regione della loro negazione e del formarsi di nuovi processi.

Questo profondo ritrovato del pensiero Marxista, essendo il piu' importante, e' stato quello che piu' e meglio ha resistito e resiste agli attacchi che gli sono stati mossi da diverse parti.

Ma sarebbe resistito ancor meglio se gli ortodossi non avessero sentito il bisogno di dare alla teoria del materialismo storico un valore assoluto. Valore che non ha.

Certo la vicende umane risentono enormemente dell'influenze che su di essi esercitano e il modo di vivere e il modo di produrre ma vi agiscono vari altri elementi dei quali giova tener calcolo. Purtroppo la storia della umanita' e' una cosa molto difficile e complessa e si presta alle piu' svariate interpretazioni.

Sorel nel suo aureo volume *"Degenerazione Socialista e Degenerazione Capitalista"* stabiliva, ad esempio, che nonostante il dissidio che genera una societa' capitalista sviluppata, ad un certo punto sia nel campo proletario che in quello industriale, si possono, astraendo dalle esigenze della stessa economia, formare dei fenomeni degenerativi, atti

a condurre le classi antagonistiche sul terreno della solidarieta' sociale e rendere oscura la possibilita' di un cambiamento di regime.

Non puo' disconoscersi che l'inizio del Rinascimento in Italia fu precisamente opera quasi spontanea dei poeti e degli artisti di quell'epoca.

Lo czarismo in Russia era riuscito a conciliare le esigenze del capitalismo in certe zone rigoglioso, con istituti politici amministrativi antiquati e retrivi. In Germania, sotto il Kaiser, si poteva reggere un potere quasi autocrate e feudalistico mentre il capitalismo aveva raggiunto il suo maggiore sviluppo. (1)

Con cio' si intende la teoria del materialismo storico non cade completamente. Ma essa diventa una teoria pur essa relativa; una teoria sulla quale non si puo' fondare pero' la successione fatale che nel concepimento degli ortodossi Marxisti fa derivare necessariamente la societa' a produzione collettiva della societa' capitalistica.

LA RIVOLUZIONE NELLA BIOLOGIA E NELLA STORIA

c) *Il Positivismo applicato alla Sociologia.* Enrico Ferri nel 1894 pubblicava un libro che ebbe un largo successo, per dimostrare che Marx completa Darwin e Spencer.

In tale lavoro che si ebbe le critiche piu' mordaci

(1) *Si conosce l'azione che i fascisti vanno svolgendo nella Valle Padana al fine di suddividere la proprieta' terriera. La Critica Sociale, nota giustamente che tale azione avrebbe per obbiettivo di ricondurre non solo le masse dei contadini alla mentalita' piccolo borghese, ma di arrestare l'applicazione industriale alla produzione agricola.*

Tale fatto potrebbe dimostrare che la volonta', il disegno possono anche agire sull'apparato economico della societa'.

da parte dei teorici del sindacalismo, Ferri sosteneva che le teorie enunciate da Marx portavano alla conclusione che, come nel campo naturale nel campo sociale si procederebbe per via di evoluzione e di selezione.

Intanto sarebbe bene incominciare a stabilire che la spiegazione positivistica o Ardighiana, come meglio si potrebbe dire, della storia naturale non persuade piu' gli spiriti critici. E' in decadenza assoluta la teoria merce' la quale l'uomo sarebbe un portato della selezione naturale, dell'adattamento, della sopravvivenza del piu' forte, del piu' abile nella lotta contro gli elementi.

Si fa sempre piu' strada, invece, la teoria merce' la quale l'uomo, con il dominio dell'intelligenza, ad un certo punto sarebbe comparso sulla faccia della terra non per gradi ma per un fenomeno straordinario, per un processo rivoluzionario della specie. Cio' sarebbe avvenuto quando l'uomo staccandosi violentemente dal resto dell'animalita' veniva finalmente mosso dalla scintilla del pensiero. Il fatto che l'uomo pensa, come non puo' e non fa pensare il resto dell'animalita' e' un abisso di mistero.

Da che deriva questa sua spontanea scintilla dell'intelligenza che gli fa tutto ad un tratto intravedere il focolaio, la caldaia, l'arnese del lavoro e infine il progresso indefinito, come non puo' fare la formica che ripete sempre gli stessi identici movimenti, come non puo' fare il cane che non sa che seguire l'istinto e il comando, da che deriva questo salto della *bestia* che divento' *uomo* nella oscura notte dei tempi?

Qui' muore ogni spiegazione positivistica, qui' tramonta il pesante castello teorico di Darwin e di Spencer.

Ma comunque, non vi e' nulla che possa effettivamente provare che le societa', come nella biologia

cosi' detta sperimentale, proseguano e possano proseguire sulla falsa riga d'un indeterminato progresso.

Anche questo contributo teorico alla concezione fatalistica e' da combattersi.

Dato e non concesso che l'uomo sia il portato dell'evoluzione, non cosi' potra' mai dirsi per la storia delle societa' umane, che, sia sul terreno economico che su quello politico non possono considerarsi, pur essendovi dei rapporti tra loro, per ordine di derivazioni ma bensi' per ordine di negazioni.

La societa' medioevale, sul terreno giuridico ed economico, rappresenta l'antitesi delle antiche societa' romane e greche e la societa' capitalistica, nel suo complesso, trovasi nella identica condizione nei confronti della societa' feudale. Nella societa' feudale ad esempio, attorno allo strumento di tortura si applicano tutte le scienze fino a rendere lo stesso strumento sempre piu' suscettibile di perfezione, ma morta la societa' feudale il progresso per le macchine dell'inquisizione viene arrestato non solo ma ha luogo addirittura la fine dell'impiego di tali macchine. Nella societa' capitalistica invece la macchina e' lo strumento dedicato alla produzione ed intorno ad essa si avvicendano tutte le discipline scientifiche.

Con questo esempio appare evidente che se non e' possibile sperare come Darwin per la biologia in una lenta evoluzione e sostituzione delle forme, della societa' attuale, cade un altro puntello che sorregge la teoria della fatalita'.

Con queste modeste osservazioni che, meriterebbero uno studio piu' approfondito, si voleva ancora una volta affermare che occorre fare affidamento, ora piu' che mai, nella filosofia del volere, sullo spirito di battaglia, nell'ideale della conquista violenta per vincere le battaglie del socialismo.

I LIBRI DEL GIORNO

MAX NETTLAU:—

ENRICO MALATESTA

(Vita e pensieri)

— *Prezzo* $1.25 —

LUISA MICHEL:—

LA COMUNE DI PARIGI

(Nuova edizione)

— Prezzo 70 soldi —

ROMAIN ROLLAND:—

I PRECURSORI

— Prezzo $1.00 —

HENRY BARBUSSE:—

CHIAREZZA

— Prezzo 60 soldi —

VIRGILIA D'ANDREA:—

TORMENTO

— Prezzo 40 soldi —

MARCO SLONIM:—

"DA PIETRO IL GRANDE A LENIN"

— Prezzo 70 soldi —

FEDERICO NIETZSCHE:—

L'ANTICRISTO

(Nuova edizione)

— Prezzo 50 soldi —

CHARLES ALBERT:—

L'AMORE LIBERO

— Prezzo 50 soldi —

Richiederli con importo anticipato ad "IL PROLETARIO", 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Lavoratori!

Leggete e diffondete

"Il Proletario"

Giornale sindacalista
D' America, edito a cura
Dell' I. W. W., per l'organizzazione
Operaia e lotta di classe,
Per l'azione diretta

Abbonamento annuo $2,00;
Sei mesi $1,00

Inviare Money Orders
Impersonalmente a "Il Proletario"

1001 W. Madison St.
Chicago, Ill.

LA TECNICA INDUSTRIALE E LA RIVOLUZIONE PROLETARIA

G. CANNATA

◆

Industrial Technique and the Proletarian Revolution
(In Italian)

5

PRICE 10 CENTS

Edito a cura della Libreria dei Lavoratori Industriali del Mondo

23 CARROLL ST. BROOKLYN, N. Y.

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

LA TECNICA INDUSTRIALE E LA RIVOLUZIONE PROLETARIA

di

G. CANNATA

◆

Industrial Technique and the Proletarian Revolution
(In Italian)

5

PRICE 10 CENTS

Edito a cura della Libreria dei Lavoratori Industriali del Mondo

23 CARROLL ST. BROOKLYN, N. Y.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

— INTRODUZIONE —

La rivoluzione bolscevica in Russia, mentre generalmente ha verificato le previsioni di Marx sull'avvenire proletario, ha anche fatto sorgere dei problemi pratici d'importanza vitale che non furono quasi mai discussi nella letteratura rivoluzionaria.

Lo sforzo del proletariato russo verso la realizzazione del suo dominio e' essenzialmente un'opera continua di distruzione e di costruzione, la prima condotta dagli organismi politico-militari dei lavoratori, la seconda, dai sindacati e dagli organismi produttivi industriali.

I problemi particolari della Russia sono di una gravita' tale da richiedere i massimi sforzi intellettivi di uomini come Nicolai Lenin, che Sorel paragona a Pietro il Grande nella sua qualita' di statista. Nel campo politico il proletariato va gradualmente risolvendo i problemi della resistenza contro-rivoluzionaria e del capitalismo straniero, dell'analfabetismo; del malcontento fra i contadini e della eterogeneita' del popolo russo; esso marcia trionfalmente verso la liberta', basata sulla solidarieta' unanime della nazione.

I lavoratori oggi concentrano i loro sforzi su un nuovo "fronte" apparentemente meno eroico e spettacolare di quello politico-militare, ma di maggiore importanza al benessere morale e materiale delle masse di lavoratori e contadini. Questo nuovo fronte e' quello della produzione industriale; e' qui che si combatte oggi in Russia la Grande Guerra contro la fame ed il freddo; contro le epidemie e la morte!

Le grandi sofferenze del popolo di Russia dovute al blocco ed alla disintegrazione industriale causata da sei anni di guerre e rivoluzioni, debbono fare interessare sempre piu' le avanguardie del proletariato rivoluzionario nel problema della produzione industriale del futuro.

Credo di fare opera utile al nostro movimento illustrando brevemente una fase di questo vasto problema, quella, cioe', delle relazioni fra il proletariato rivoluzionario e l'unica altra casta sociale che con esso collabora utilmente nello sforzo eroico della produzione industriale moderna: i tecnici industriali.

G. C.

La Tecnica Industriale e la Rivoluzione Proletaria

LA TECNICA INDUSTRIALE

La cellula dell'industria borghese e' la fabbrica; analizzando l'organizzazione della produzione in una fabbrica anche di piccole proporzioni noi incontreremo quasi tutte le caratteristiche e tutti i problemi inerenti all'intera industria. Vi sono delle industrie che per la semplicita' delle loro funzioni non presentano dei problemi tecnici all'infuori di quello della scelta ed organizzazione efficiente del loro personale.

Siccome le industrie piu' interessanti della produzione sono quelle in cui la ricerca scientifica ha ancora grande importanza, considereremo nella nostra esposizione illustrativa una fabbrica delle industrie piu' complicate -- come quelle chimiche o elettriche.

La fabbrica, dunque, e' un'entita' produttiva completa; essa puo', o non, secondo le sue proporzioni, essere divisa in dipartimenti. Il personale della fabbrica capitalista corrisponde ad una organizzazione gerarchica con il potere supremo investito nel *maneggiere generale,* che deriva la sua autorita', ed e' responsabile all'aggruppamneto che esercita il diritto di proprieta' sulla fabbrica. Le funzioni del *maneggiere* sono quelle di sopravvedere in senso generale il funzionamento della fabbrica intera e mantenere le relazioni necessarie con i padroni. Esso puo' avere alla sua assistenza dei *sopraintendenti* di dipartimenti che esercitano una sopravvisione piu' localizzata e piu' esperta, e che sono ad esso responsabili. Questi *sopraintendenti* hanno a loro volta i *"foremen"*, scelti fra i lavoratori piu' abili per una sorveglianza minuziosa delle operazioni ed anche a compiere loro stessi i lavori piu' delicati. Questi elementi direttivi

con la "mano d'opera" costituiscono la cosidetta "organizzazione di fabbrica".

La fabbrica poi ha il suo ufficio con le seguenti funzioni:

1o. Di tenere inventarii ed altre date statistiche e di contabilita' sulla produzione della fabbrica, ed il suo costo.

2o. Di fare le trattative con gli incaricati per l'acquisto del materiale primo e lo smercio dei prodotti.

3o. Di condurre tutta la corrispondenza inerente alla fabbrica stessa.

Questo ufficio *di fabbrica* non e' da confondersi con l'ufficio centrale della compagnia che ha funzioni anche nelle sfere finanziarie e speculatrici, che non interessano strettamente il lavoro di produzione.

La fabbrica moderna, poi, ha il suo laboratorio scientifico dove si svolge il seguente lavoro importantissimo:

1o. Esamine del materiale comprato, che deve corrispondere allo "standard" stabilito.

2o. Esamine dei prodotti di fabbrica, che debbono anche corrispondere ad un certo "standard".

3o. Ricerca scientifica allo scopo di migliorare i prodotti, o economizzare sul materiale.

Gli elementi direttivi della fabbrica, assieme al personale dei laboratorii scientifici e gli uffici, costituiscono al massimo il 10 per cento degli impiegati. Eppure il lavoro di questo elemento del personale produttivo e' di tale importanza, che difettandone, l'industria puo' subire una completa disorganizzazione e perdere molto della sua efficienza.

Le funzioni della maestranza direttiva nella fabbrica sono essenzialmente quelle di migliorare la produzione sotto tutti gli aspetti; migliorare, facendo una sapiente disposizione della mano d'opera, utilizzando nuovi apparecchi meccanici, introducendo cambiamenti scientifici nei processi di manifattura; insomma migliorare con il duplice obbiettivo di di-

minuire il costo della produzione e raffinare sempre piu' il prodotto. Collo sviluppo progressivo dell'industria moderna attraverso gli ultimi sessant'anni, ogni singola industria ha accumulato una letteratura propria che puo' dirsi la "coltura" di quella data industria, mentre che i dettagli piu' preziosi e le cognizioni piu' intimamente connesse alla perfezione scientifica dei processi di manifattura vengono tessuti nella pratica giornaliera delle officine e custoditi come segreti dalle compagnie.

I detentori di questa coltura industriale nonche' delle attitudini e capacita' intellettuali necessarie alla soluzione dei problemi complicati della produzione moderna sono i tecnici industriali.

Il fatto che il proletariato rivoluzionario deve ben fissarsi in mente e' quello che le maestranze direttive, malgrado le loro attuali affiliazioni politiche e di classe, sono fondamentalmente i cittadini piu' legittimi del mondo industriale ed inevitabilmente diventeranno gli architetti massimi del futuro edificio produttivo. Certamente il lavoro utile e di valore permanente compiuto oggi dai tecnici industriali e' connesso a meschine funzioni autoritarie e sfruttatrici che possono diminuirli nella stima dei lavoratori rivoluzionarii; ma in fondo, la tecnica industriale mira al perfezionamento della produzione e questa sua funzione gli da posto importante nei calcoli di chi vuole edificare la nuova civilta' del lavoro.

I sociologhi capitalisti hanno gia' classificato i tecnici industriali nella categoria dei "piccoli borghesi", assieme agli avvocati, ministri di Dio, l'impiegatume delle aziende commerciali, finanziarie e speculatrici, giornalisti venduti, letterati dilettanti ed altri spregevoli elementi semi-parassitarii della vita borghese.

La sociologia rivoluzionaria pesa con ben altre bilancie i valori delle classi sociali; essa giudica e

classifica gli uomini secondo il "lavoro socialmente utile" che essi contribuiscono alla societa'. E giudicati con questi criterii i tecnici industriali debbono essere considerati come gli elementi piu' essenziali alla ricostruzione del mondo produttivo su basi comuniste.

I TECNICI E LA RIVOLUZIONE RUSSA

Per esaminare il problema della tecnica industriale in relazione alla rivoluzione russa, e' anzitutto necessaria un'esposizione del peculiare assetto economico del grande impero moscovita. Nel consorzio delle grandi potenze moderne all'inizio della grande guerra europea, la Russia occupava un posto unico in quanto essa traeva la sua importanza economica quasi esclusivamente dalla vastita' delle sue risorse naturali di materie prime e di forza-lavoro. Essa era la grande fonte Europea del grano, del legname, del lino, del petroleum, del platino e di altri prodotti naturali che appaiono sui mercati internazionali senza subire i processi complicati dell'industria dei tempi nostri.

Il lavoro dei contadini russi si esplicava ancora in modo primitivo; gli stabilimenti metallurgici e chimici erano in uno stato embrionale di sviluppo. La Russia dipendeva per il suo macchinario e per gli altri prodotti di fabbrica quasi esclusivamente sulla Germania e sulle altre nazioni occidentali. Il numero di graduati degli istituti politecnici in Russia era inadeguato anche ad adempire alle esigenze delle poche industrie funzionanti; molte fabbriche erano gestite da stranieri con personale tecnico importato.

La scarsita' di tecnici in Russia ha dato a questa categoria sociale un prestigio ed una importanza che non ha in nessun'altra nazione del mondo. Il tecnico russo, per quanto fosse un produttore, si

sentiva completamente separato dalla massa amorfa di contadini e lavoratori; esso era uno degli eletti, uno dei pochi che avevano potuto godere i benefici dei corsi universitari; un'uomo abituato ad esercitare delle funzioni direttive, bene stipendiato ed abituato a muoversi negli ambienti piu' scelti della borghesia e dei professionisti.

Questa situazione del tecnico russo, e' utile rilevare, e' la perfetta antitesi di quella dei tecnici industriali in America, Germania, Inghilterra, Francia, Austria ed Italia dove un secolo di istruzione universitaria diffusissima ha creato una numerosa classe di professionisti e tecnici che per la loro sovrabbondanza sono oggi ridotti quasi a pari condizioni dell'operaio con o senza mestiere.

La rivoluzione bolscevica in Russia ha assunto nelle sue prime fasi per necessita' di cose il carattere di una vera e propria guerra interna contro tutti gli elementi costituenti le classi privilegiate e contro-rivoluzionarie, fra queste, certamente, anche quella dei tecnici industriali. Questi, vistosi minacciato il loro prestigio sociale assieme alla borghesia, si vendicarono rifiutando i loro servizii alle industrie ed attraverso un sabottaggio cosi' diffuso che porto' quasi alla rovina completa della struttura industriale russa, gia' indebolita da quattro anni di guerra e di tumulti rivoluzionari.

Lenin, uomo eminentemente prammatico, si e' accorto subito che la quistione della gestione tecnica delle industrie richiedeva misure particolari. I sovietti stabilirono delle punizioni rigorose per atti di sabotaggio e nel medesimo tempo offerte di alti stipendi e privilegi speciali per quei tecnici che avrebbero lavorato sinceramente per il benessere dell'industria.

Ecco quanto scrive Lenin stesso in riguardo: "Senza la direzione degli specialisti nei vari rami della scienza e della tecnica la trasformazione verso il socialismo e' impossibile, poiche' il socialismo richiede un movimento consapevole delle masse verso

le forme piu' perfette di produzione sulle basi gia' preparategli dal capitalismo..... Molti sabottatori si infiltreranno nei nostri servizi, ma i migliori organizzatori ed i specialisti piu' grandi possono essere utilizzati dallo stato proletario sia col vecchio metodo borghese (cioe', con l'offerta di alti stipendi) sia col nuovo metodo proletario cioe', creando un nuovo ambiente di controllo e di contabilita' generale che inevitabilmente ci portera' la sottomissione e la cooperazione degli specialisti".

(*N. Lenin*: *"The Soviets at Work"*, *P.* 14)

La gestione generale delle industrie russe e' nelle mani del Consiglio Supremo di Pubblica Economia, e la direzione di ogni singola industria e' affidata ad un comitato di nove persone, tre rappresentanti del Consiglio Supremo, tre tecnici della particolare industria e tre lavoratori della rispettiva unione industriale.

Questo sistema, come si vede, sostituisce ai corpi direttivi del padronato borghese un comitato composto essenzialmente di pari rappresentanze di lavoratori manuali e degli elementi tecnici della industria stessa (*Vedi*: *"The Structure of Soviet Russia — economic and political"*, *di Wilfred R. Humphries*).

Per quanto poi alla gestione delle singole fabbriche e dipartimenti, sembra che, specialmente nel periodo tumultuoso di guerra civile e disorganizzazione interna, quando la produzione industriale acquista tale vitale importanza, Lenin abbia insistito sul criterio che i principii di dittatura ed autorita' borghese, fossero continuati. "Riguardo la quistione del potere dittatoriale individuale in confronto ai problemi specifici del periodo attuale, e' necessario considerare che ogni grande industria meccanica che e' la fonte produttiva e la base del socialismo — richiede l'assoluta unita' della volonta' dirigente il lavoro congiunto di migliaia e migliaia di operai..... Oggi la medesima

rivoluzione — e proprio negli interessi del Socialismo — richiede l'assoluta sottomissione delle masse alla singola volonta' di chi dirige i processi produttivi dell'industria." (*N. Lenin*: *"The Soviets at Work"*, *P.* 36).

Leonida Krassin, il famoso tecnico e rivoluzionario russo, ha insistito sul sistema di responsabilita' ed autorita' individuale nel sistema ferroviario, che versava in condizioni disastrose di disorganizzazione e di inefficienza.

Questi criterii a cui s'ispira la nuova struttura industriale della Russia da' ai tecnici industriali un prestigio sociale uguale alla utilita' delle loro funzioni produttive. Gli uomini di immaginazione, di onesta' e di intraprendenza fra di loro non esitano piu' a schierarsi al lato del proletariato rivoluzionario nella grande opera di ricostruzione industriale che in questi tempi si inizia in Russia. Vi e' ragione per credere che l'opera di conciliazione fra proletariato e tecnici industriali e' gia' compiuta in Russia; se essa soffre ancora di disorganizzazione e di anemia industriale, questo si deve oggi quasi esclusivamente alle eredita' funeste della grande guerra, alle vicende della attuale guerra contro le potenze borghesi ed al blocco.

In Russia si progettano e si compiono gia' dei capolavori della ingegneria moderna che la burocrazia czarista non ha potuto o voluto attuare in tempi normali.

L'esperienza del proletariato russo in relazione alla tecnica industriale nel periodo rivoluzionario ci insegna anzitutto che le difficolta' della Russia si debbono in parte a circostanze particolari che non hanno paragone nelle piu' moderne nazioni occidentali; come disse Lenin, "La Russia e' il paese dove il socialismo *trionfera'* con piu' facilita', e si *applichera'* con piu' difficolta' che altrove".

I sistemi di organizzazione industriale sotto il Consiglio Supremo di Pubblica Economia sono sem-

plici e praticabili e degni dello studio da quelle organizzazioni operaie che aspirano ad assumere le responsabilita' del regime proletario nel periodo rivoluzionario.

La borghesia internazionale, che oggi e' cosi' interessata ad additare il "caos" industriale in Russia, avra' causa fra non molto di constatare con rammarico che il comunismo s'imporra' su di essa per maggiore efficienza produttiva, come oggi trionfa per superiorita' morale.

LE ORGANIZZAZIONI OPERAIE E LA TECNICA INDUSTRIALE

Le difficolta' che il regime proletario in Russia ha incontrato nel campo della produzione industriale hanno fatto sorgere negli ambienti operai rivoluzionari un vivo interesse nei problemi della futura gestione delle industrie. Si e' detto che "il proletariato deve sviluppare le sue capacita' tecniche"; che deve gia' incominciare ad esercitare controllo nel maneggiamento delle industrie. La Industrial Workers of the World ha gia' creato un Bureau di Ricerca Industriale e molti rivoluzionari hanno consigliato che gli operai prestassero piu' attenzione al funzionamento tecnico delle industrie in cui lavorano.

Io credo di avere dimostrato nel capitolo precedente che la disintegrazione industriale verificatosi in Russia in seguito alla rivoluzione si e' dovuta quasi esclusivamente a condizioni d'indole locale che non incontrerebbe un regime proletario nelle regioni del capitalismo moderno — l'Europa occidentale e l'America. Se oggi noi assistiamo anche in questi paesi e delle condizioni critiche, egli e' che il capitalismo come sistema politico ed economico si disintegra sotto i nostri occhi per un colossale fallimento morale in seguito al suo ultimo e piu' mostruoso delitto — la guerra mondiale.

Eppure questo fallimento morale del capitalismo

e' coesistente con il massimo sviluppo tecnico nelle sue industrie. Le scienze hanno fatto notevoli progressi durante la guerra ed in molti paesi (notevolmente in Italia) sono sorte delle moderne e colossali officine meccaniche e stabilimenti chimici. Oggi la parte piu' sana della struttura capitalista, la parte che il proletariato deve ereditare intatta, e' la organizzazione produttiva industriale. Per il comunismo, che avra' altri fattori determinanti la produzione ed altri sistemi di gestione, una buona fabbrica oggi serrata ha il medesimo valore di una funzionante: per il capitalismo essa e' segno di crisi e di fallimento.

Stabilito dunque, che il compito di gestione industriale che dovra' affrontare il regime proletario sara' meno arduo di quanto molti pensano rimane ancora il fatto che questo compito e' abbastanza importante acciocche' le organizzazioni operaie gli prestano anche oggi attenzione. Quali misure possono adottare le unioni ed i gruppi rivoluzionari rispetto a questo problema?

E' anzitutto necessario, onde non si crei negli ambienti rivoluzionarii un dilettantismo tecnico-scientifico per far seguito a quelli letterarii e filosofici, chiarire il fatto che gli operai non possono facilmente convertirsi in tecnici leggendo qualche libro o facendo qualche corso di pochi mesi. Gli studii tecnici richiedono come base preparativa la istruzione delle scuole secondarie e su questa base deve erigersi un corso teorico specializzando di almeno quattro anni (scuole serali); questi studii poi sono di poco valore se non ne fa seguito una assidua pratica industriale. Non e' da desiderarsi dunque, che gli operai oggi facciano uno sforzo particolare di diventare tecnici; essi non hanno generalmente la preparazione necessaria e l'arduo lavoro delle fabbriche non gli permette degli studii di sera che esigono un'impiego di forti energie mentali. Non e' cosi' che si affrontera' il problema.

La categoria dei tecnici nei moderni paesi industriali non e' piu' una casta privilegiata; la volgarizzazione della istruzione universitaria rende oggi studii tecnici raggiungibili ai figli del proletariato, come ai figli della piccola e della grande borghesia. Molti tecnici negli Stati Uniti oggi sono figli di lavoratori manuali, e per la sovrabbondanza di essi, la loro condizione sociale non e' molto migliore di quella dei lavoratori manuali. Questo deprezzamento del prestigio sociale dei tecnici ha fatto sorgere varii tentativi di unionismo di professione fra di loro; La American Federation of Labor ha da quasi due anni organizzato una Locale Nazionale di Tecnici che conta migliaia di membri.. Il "trade-unionismo" applicato alla peculiare situazione dei tecnici e' quanto di piu' ridicolo al mondo si possa immaginare, ed a priori destinato al fallimento.

Se mai una categoria di produttori fu impotente d'imporsi con la forza di fronte al padrone questa e' quella dei tecnici che in certe fabbriche non raggiungono l'uno per-cento del personale.

Il tentativo di attirare nel cerchio dell'unionismo operaio i tecnici non deve pero' per questo abbandonarsi; sara' questa una delle ultime fasi del crescente controllo unionistico, possibile solamente nelle "unioni industriali rivoluzionarie", che gia' intravedono nella loro attuale struttura la "nuova societa' nell'alveo della vecchia". L'unione industriale puo' seriamente promettere al tecnico un valido appoggio nella sua lotta contro il padrone, e puo' da questo esigere i frutti di quella ricca istruzione ed esperienza che possiede. Una intesa definitiva fra proletariato organizzato e tecnici industriali e' molto da deciderarsi nei tempi che precedono la rivoluzione proletaria. Gia' l'On Turati in Italia, in un discorso alla Camera, scorgendo l'importanza dei tecnici dichiarava, "che trovandosi la borghesia in piena disintegrazione, ed il proletariato incompetente a prendere il potere, questo devolvera' al partito

socialista che *si coltivera' l'appoggio dei tecnici e specialisti necessari.*" E' questo quanto debbono evitare le organizzazioni operaie rivoluzionarie che hanno lunga veggenza: che i tecnici abbiano a dare il loro prezioso contributo sociale a valorizzare delle caste politicanti e semi-parassitarie. Attraverso una propaganda apposita, il tecnico deve essere convinto che il suo luogo e' accanto agli operai che con esso, compiono il lavoro produttivo dell'industria moderna.

Le unioni industriali che hanno raggiunto un dato sviluppo dovrebbero creare anche una letteratura propria intorno alla storia, lo sviluppo e la tecnica di ogni industria. Questa letteratura servira' a dare delle cognizioni generiche ai lavoratori sulle industrie in cui lavorano, e li rendera' competenti ad esercitare la loro parte di controllo con intelligenza nel periodo rivoluzionario. Io credo che con questo scopo la Industrial Workers of the World ha creato il suo "Bureau of Industrial Research," e se la letteratura pubblicata da questo Bureau sara' compilata con competenza, la suddetta organizzazione si sara' mostrata ancora una volta all'avanguardia in ogni iniziativa che riguarda gli interessi vitali del proletariato rivoluzionario.

Un'altro compito incombe alle organizzazioni industriali operaie in rispetto al problema della futura gestione delle industrie e cioe' quello di fare uniformare la loro struttura organica alla struttura dell'ente produttivo borghese. In pratica questo implica l'organizzazione dei lavoratori sulle basi della *fabbrica e dell'industria.* Nella perfezione dei piani di organizzazione industriale su questi criterii, la Industrial Workers of the World torreggia al disopra di ogni altro organismo proletario del mondo. Il piano strutturale dell'I. W. W. fa sorgere in ogni industria un'organismo che tende ad aggruppare *ogni operaio di quella industria* — dal lavoratore piu' inesperto al tecnico piu' illustre. Questa Unione Industriale, seguendo la sua lotta anti-capitalista, secondo le sue

forze strappera' giorno per giorno dal capitalismo parte del suo profitto e della sua autorita' sulla industria; essa prepara nel suo seno le forme di direzione industriale per il futuro.

Essa e' "la Nuova Societa' che si forma entro la compagine della vecchia, per continuare la produzione anche quando il capitalismo sara' stato eliminato."

LA TECNICA INDUSTRIALE SOTTO IL COMUNISMO

Malgrado il fatto che l'epoca capitalistica sara' registrata nella storia come l'era dei grandi progressi nelle scienze teoriche e pratiche e dello sviluppo e perfezionamento della tecnica industriale moderna vi sono delle caratteristiche e tendenze inerenti al sistema che circoscrivono e limitano l'applicazione della scienza all'industria con lo scopo di raggiungere il massimo di perfezione e di efficienza.

Egli e' che mentre i tecnici e dirigenti delle industrie godono una certa liberta' ed autorita' entro i limiti della fabbrica stessa, le sorti piu' vaste ed i progetti piu' importanti sono discussi e delineati negli uffici delle compagnie talvolta senza consultare i competenti in materia, da speculatori, promotori e finanzieri in base a considerazioni di profitto e non alle esigenze della produzione.

Il sistema borghese e' sistema di produzione *per profitto*: ecco il difetto massimo della morale che regge l'industria contemporanea. Un sistema tale adempisce in qualche modo ai bisogni dell'umanita' ma crea anche dei danni e perdite nella economia produttiva; esso innonda i mercati con merci inutili o addirittura dannose, mantiene in piedi delle aziende relativamente inefficienti ma funzionabili entro un largo margine di profitto, e sopprime delle invenzioni e progetti, che malgrado il loro grande valore assoluto, potrebbero danneggiare i maggiori

profitti di industrie gia' stabilite. Il profitto come scopo unico della produzione e' un veleno che la demoralizza e la pervertisce alla fonte propria. Ogni tecnico intelligente si accorge anche oggi che tutti i suoi sforzi verso la perfezione e l'efficienza sono talvolte dai suoi padroni incanalati strettamente in imprese inutili, dannose e destinate anche al fallimento.

Un'altro aspetto oscuro del sistema produttivo odierno e' quello delle attitudini morali esistenti nella mano d'opera verso l'industria. Un sistema basato sull'autorita' oppressiva nella fabbrica non poteva che portare a quella continua guerra di classe che paralizza cosi' sovente le varie industrie. Peggiore effetto, forse, sulla produzione delle serrate, scioperi e boicottaggi e' quell'atteggiamento di continua ostilita' ed indifferenza che caratterizza l'operaio d'oggi.

La borghesia che una volta sapeva spingere i giovani ingenui a dei prodigi di operosita' e d'ingegno con il miraggio del successo e della ricchezza, ha oggi perso quasi completamente la fiducia dei lavoratori che incominciano a trovare altrove le fonti di un nuovo entusiasmo e di una nuova ispirazione. Non saprei abbastanza fare risaltare questo fallimento morale della borghesia che si verifica con tanta chiarezza e tanti effetti deleterii in questi primi anni che seguono la grande guerra mondiale.

Come mai vi puo' essere efficienza, come mai la tecnica amministrativa puo' applicarsi ad un mondo industriale saturo di antagonismi, di dissidii, di confusione e d'indifferenza? Solamente una soluzione che sradichera' le cause del malcontento operaio e fara' nascere nella mano d'opera industriale un nuovo spirito di responsabilita' di cooperazione e di entusiasmo potra' risolvere il problema. Ecco il compito storico del Comunismo Industriale.

Anche nella diretta utilizzazione dei tecnici industriali, la borghesia non ha saputo usare quella intelligenza e precisione di propositi che caratterizza

le classi di lungoveggenza e di vera abilita' dominatrice. La borghesia nell'origine fu una classe intraprendente, azzardata, energica, pronta a qualsiasi speculazione che prometteva profitto. Ma nelle susseguenti fasi di sviluppo che portarono lo stabilirsi e l'incremento delle aziende produttive, fonti sicure e continue di guadagni e profitti la borghesia ha assunto altre caratteristiche morali. Uno spirito conservatore e cauto animava molti dei "nouveau riche" industriali, eccessivamente orgogliosi e fiduciosi dei "loro" metodi che gli avevano fruttato ricchezza e successo. Specialmente in America questa specie di "self-made men", cocciuti, incolti e presuntuosi, che debbono il loro successo piu' alla brutale volonta' di dominio ed alle opportunita' eccezionali di questo paese, che ad una dovuta competenza tecnico-industriale, hanno prevalenza. Molte ditte in cui predominano questi elementi si vantano anche oggi dei loro sistemi antiquati ed inefficienti, e di poter fare dei profitti anche senza l'aiuto della scienza.

Fra le nazioni moderne la Germania e' forse l'unica che ha elevato la tecnica industriale a risorsa primaria di dominio mondiale. In certi rami delle scienze pratiche, le sue accumulazioni di letteratura, cognizioni, personale e sistemi efficienti non hanno paragone nel mondo intero.

Fu essenzialmente questa superiorita' tecnica che ha dato alla Germania nella guerra, e prima di essa, quella enorme forza produttiva cosi' notevolmente sproporzionata alle sue risorse naturali. Le cognizioni tecniche cosi' monopolizate nelle applicazioni da nazioni, da ditte e da individui, ed ostacolate talvolta dalla ignoranza di certi industriali, non porteranno mai allo sviluppo massimo della tecnica produttiva.

Tanto per certe attitudini borghesi di fronte alla tecnica industriale.

Quali saranno gli atteggiamenti del proletariato al potere in questi riguardi? In che modo il comuni-

smo influenzera' sull'applicazione alla industria dei sistemi scientifici moderni?

Anzitutto il comunismo nel campo dell'industria sostituisce la cooperazione alla concorrezza; la centralizzazione delle gestioni al controllo individualistico e socialmente irresponsabile. La produzione avra' per scopo la soddisfazione dei bisogni sociali e non la raccolta di profitti; essa sara' logicamente ordinata dietro calcoli scientifici ed attraverso un sistema di contabilita' universale per fare corrispondere la quantita' dei prodotti alla bisogna, evitando le periodiche crisi di sotto-produzione e sovra-produzione che travagliano il sistema capitalistico.

Il sistema produttivo insomma sara' pervaso di un senso immanente di responsabilita' sociale, ed i criteri generici a cui s'ispirera' l'industria saranno quelli del proletariato rivoluzionario che assurge al dominio del mondo. Questa classe e' oggi animata di quello spirito di arditezza e di sperimentazione nel campo politico che coincide cosi' bene con le attitudini intellettuali dei tecnici industriali, esploratori e pionieri delle scienze pratiche.

Si puo' facilmente profetizzare che il comunismo, che e' sotto tutti gli aspetti antitesi del capitalismo, risolvera' tutti i problemi dell'attuale periodo di decadenza morale del capitalismo. Persino nella Russia, vittima di mille difficolta' che gli sono caratteristiche, il comunismo si afferma gia' come ispirazione di una grande opera di ricostruzione industriale. Ecco quanto scrive Bertrand Russell in riguardo:—

"La terza categoria burocratica consiste di uomini che non essendo comunisti, si sono messi al servizio del nuovo regime quando questo e' divenuto stabile e che lavorano a suo sostegno sia per patriottismo, sia perche' essi godono l'opportunita' di applicare le loro idee liberamente senza l'ostacolo delle istituzioni tradizionali. In questa categoria si trovano tipi simili agli uomini d'affari riusciti, uomini con

le abilita' dei dirigenti i "trusts" americani, che pero' qui lavorano per la riuscita dei loro progetti e non per la moneta. Non vi e' dubbio che i Bolsceviki riusciranno a conquistarsi l'appoggio di questi abili per il servizio pubblico senza permettergli di accumulare ricchezze come accade nei paesi borghesi. E' questo forse il loro piu' grande successo, fuori del campo militare, cosa che ci fa supporre che, lasciata in pace la Russia avra' uno straordinario sviluppo industriale che la rendera' rivale degli Stati Uniti". (*"The Nation"*: 31 *Luglio,* 1920).

Ed ecco quanto scrive Robert Williams, membro della Commissione d'investigazione inviata dal British Labor Party in Russia:—

"Io ho visto le grandi officine meccaniche di Putiloff e Sonora a Nijni Novgorod ed ho osservato la piu' cordiale cooperazione fra dirigenti ed operai. Infatti ho trovato in ogni dipartimento dell'industria, i rappresentanti delle unioni in pieno accordo con i tecnici ed i commissarii. Il fatto e' che mentre nell'Europa capitalista, capitale e lavoro sono in lotta micidiale, nella Russia il popolo coopera con il governo in modo straordinario. Il mondo non ha piu' bisogno di prove per dimostrare che i lavoratori sono pronti a fare dei sacrifici per il benessere collettivo, mentre ostacolano e diminuiscono la produzione sotto un regime capitalista in cui il profitto e' unico motivo ed e' devoluto ai pochi privilegiati". (*"Liberator", Agosto,* 1920.)

In relazione alla produzione, dunque, il comunismo puo' essere considerato come una salubre forza liberatrice che sprigionera' nel grande esercito dei produttori tutte le potenzialita' del braccio e del cervello, oggi represse da un sistema di oppressione e di discordie.

Nella nuova civilta' di liberi produttori i tecnici industriali svolgeranno in condizioni piu' felici, animati di un nuovo entusiasmo, e con la cooperazione

dei lavoratori manuali, le alte funzioni di perfezionamento dell'industria che daranno al mondo l'agiatezza materiale e lo splendore eterno che caratterizza tutte le civilta' dei Grandi Artefici.

— FINIS —

PREAMBOLO DELL'I. W. W.

"La classe dei lavoratori e quella dei capitalisti non hanno nulla di comune.

"Non vi puo' essere pace, finche' la fame e l'indigenza sono il retaggio di milioni di lavoratori; finche' lo scarso numero di persone che compongono la classe capitalistica gode tutte le buone cose che valgono ad allietare l'esistenza.

"Fra queste due classi, la lotta deve continuare finche' i lavoratori di tutto il mondo non si organizzino e non diventino una unita' che pigli possesso della terra e delle macchine produttrici, finche' non venga abolito il sistema delle mercedi.

"Noi crediamo che il concentramento delle Industrie nelle mani di persone che diventano sempre piu' esigue di numero metta le Unioni di mestiere (Trade Unions) nell'impossibilita' di tener fronte alla sempre crescente potenza della classe dei padroni. Le Unioni di mestiere favoriscono uno stato di cose che permette ad una categoria di lavoratori di danneggiare un'altra, anche se e' parte della medesima industria... contribuendo cosi' reciprocamente alla comune disfatta nelle quotidiane lotte economiche. Inoltre le Unioni di mestiere aiutano la classe capitalistica coll'indurre gli operai nella credenza che la classe lavoratrice ha interessi comuni con quella di chi l'impiega.

"Queste condizioni possono essere mutate, gli interessi della classe lavoratrice possono essere tutelati solo da un'organizzazione formata in modo che tutti i suoi membri addetti ad una data industria, ed anche se necessario, a tutte quante le industrie,

cessino di lavorare quando sia indetto uno sciopero od una serrata, in qualsiasi ramo di questa o di quell'industria, considerando cosi' il danno arrecato a qual si voglia gruppo di lavoratori, come danno od ingiuria a tutti quanti.

"Invece del motto reazionario "una paga equa, per un'equa giornata di lavoro", noi dobbiamo iscrivere sul nostro vessillo l'ammonimento rivoluzionario: "Abolizione del sistema delle mercedi"—

"Missione storica della classe operaia e' quella di sottrarsi completamente alla servitu' del capitale. L'esercito dei produttori dev'essere organizzato, non solo per la lotta giornaliera contro il capitalista, ma anche per continuare a produrre quando il capitalismo sara' rovesciato. Organizzandoci industrialmente noi prepariamo la Societa' avvenire, nell'Alveo stesso della vecchia societa'.:...

LIBRERIA EDITRICE DEI LAVORATORI INDUSTRIALI DEL MONDO
23 Carroll St., Brooklyn, N. Y.

I lavoratori che desiderano letteratura istruttiva e di propaganda elementare, debbono rivolgersi alla suddetta istituzione, che e' autorizzata dallI. W. W., controllata dai membri della nostra organizzazione, che non funziona a base di profitto, ma attraverso il sacrificio di lavoratori volenterosi.

— CATALOGO PARZIALE —

Pubblicazioni Nuove

I. TORI — Il Processo Muto $0.10
S. PIESCO — Rosso Bagliore d'Oriente, ovvero "Rasputin", dramma in quattro atti e prologo 0.30
V. ST. JOHN — L'I. W. W. - Storia, Metodi e Struttura 0.15
BANDIERA ROSSA, Canzone Musicata 0.10

Lavori di Propaganda Nostra

A. FAGGI — Giustizia Capitalista $0.25
Avv. VANDEVEER — La Difesa dell'I. W. W. (traduzione di G. Baldazzi) 0.15
P. NIGRA — Le Prigioni Americane 0.05
E. BARTOLETTI — Nostalgie Proletarie (Raccolta di poesie) 0.50
RISORGIMENTO — Numero Unico di Propaganda 0.25
I Decreti e Costituzione dei Sovietti 0.15
LENIN - CICERIN - REED — Politica Estera 0.15
R. FAZIO — Socialismo e Sindacalismo 0.10
P. GORI — Senza Patria 0.15
" Primo Maggio 0.15
" Calendimaggio 0.10
" Canti d'Esilio 0.25
" Socialismo e Anarchia 0.25
P. VALERA — La guerra e' la Guerra 0.15
" Cinquantenario 0.20
P. PROPOTKIN — La Legge e l'Autorita' 0.20

* * *

Grammatiche, dizionari, e cartoline rivoluzionarie a prezzi convenienti.

* * *

Ai gruppi, alle organizzazioni, ed ai rivenditori che mandono ordinazioni di piu' di $5.00 d'importo, si rilascia il 35 per cento di sconto.

GIORNALI E RIVISTE DELL'I. W. W.

Operai, abbonatevi ai vostri giornali!

Indirizzo: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

(*In Italiano*)

IL PROLETARIO, settimanale, abbonamento annuo $2.00, semestre $1.00.

(*In lingua Inglese*)

SOLIDARITY, settimanale, abbonamento annuo $2.00, semestre $1.00.

THE ONE BIG UNION MONTHLY, rivista mensile di 64 pagine, abbonamento annuo $2.50, semestre $1.50, una copia 25c.

(*In lingua Russa*)

GOLOS TRUZENIKA, settimanale, abbonamento annuo $5.00, semestre $2.75.

(*In lingua Ungherese*)

A FELSZABADULAS, settimanale, abbonamento annuo $3.00, semestre $1.50.

(*In lingua Bulgara*)

RABOTNICHESKA MYSL, settimanale, abbonamento annuo $2.00, semestre $1.00.

(*In lingua Rumena*)

MUNCITORUL, quindicinale, abbonamento annuo $2.00.

(*In lingua Czeco Slovacca*)

JEDNA VELKA UNIE, rivista mensile, abbonamento annuo $1.00.

(*In lingua Lituena*)

PROLETARAS, mensile, abbonamento annuo $1.00.

(*In lingua Finlandese*)

INDUSTRIALISTI, quotidiano, abbonamento annuo $6.00, indirizzo: Box 464, Duluth, Minn.

V・ST・ジョン

IWW

——歴史・構造・方法——

久田 俊夫訳

三星出版

ビンセント・ＳＴ・ジョン

I WW

（世界産業労働組合）

――歴史・構造・方法――

久田　俊夫訳

三星出版

IWW本部事務所の現住所は以下の通りである。

I. W. W., R M 202
3435 N. SHEFFIELD
CHICAGO, ILL. 60657
U. S. A.

この掲載は現IWW総書記ジョン・ベッケン (Jon Bekken) 氏による翻訳許可の条件である。氏の御好意に深く感謝するものである。

訳者 久田俊夫

○訳者はしがき

本書はVincent St. John, *The I. W. W.: Its History, Structure and Methods*, I. W. W. Publicity Bureau (Chicago, 1919) の全訳である。初版は原著者ビンセント・セント・ジョンがＩＷＷに在籍中であった一九一三年にクリーブランドで発行された。この版は『一月宣言』として知られる『産業別組合宣言』とB・H・ウィリアムズの論文「産業的自由への傾向」を収録している『一九一七年改訂版』の再版である。それは初版よりも頻繁に引用されるＩＷＷに関する重要な証言であり、資料である。それゆえに原著書『ＩＷＷ』は組織の当事者による古典的文献として翻訳するに値いするものである。

一九八四年一二月

久田俊夫

一九一三年のストライキ……27
一九一六年のストライキ……30
一九一七年のストライキ……31
「街頭演説」闘争……34
IWWの現状……34
○産業別組合宣言――産業別組合主義者会議（一九〇五年一月二日、三日、四日にシカゴにて開催）発行――……37
○政党とIWW――ビンセント・セント・ジョン執筆――……42
○産業的自由への傾向――B・H・ウィリアムズ執筆（『アメリカ社会学会誌』向け）――……47
○訳者付論
ビンセント・セント・ジョン研究入門――アメリカ・サンジカリストの挫折――……49
索引……i

目　次

○訳者はしがき …… 1
○IWW略史 …… 4
IWW憲章前文原案 …… 6
第二回大会 …… 8
IWW憲章前文 …… 10
IWWの構造 …… 12
概要 …… 14
組織の構成要素 …… 14
地方支部の機能 …… 15
諸組織の運営 …… 16
IWWの戦術と方法 …… 17
教化 …… 19
IWWの闘争 …… 20
一九一二―一九一七年のストライキ例 …… 23
一九一二年のストライキ …… 23

○頁参照。」）

会議は指定期日に三〇名の出席を得て開催され、『産業別組合宣言』に明記された原理に一致する組織の設立を目的として、一九〇五年六月二七日にシカゴで創立大会の開催を要請する『宣言』を採択した。『宣言』を配布し、宣伝する仕事はアメリカ労働組合と西部鉱夫連盟からなる会議の執行委員によって担当されることになった。

『宣言』は数ケ国語で広く宣伝された。

大会は指定期日に、九〇、〇〇〇人の組合員を代表する三六の州、地区、全国、地方の組織から一八六名の代表が出席して開催された。

派遣代表全員が即座に忠誠を誓ったわけではなかった。この事実認識を前提にして、『宣言』の署名者が信任状にもとづいて暫定委員会を構成するはこびとなった。

この一時的な暫定委員会は、組織の選出に際しては各組織の組合員数に応じた比例代表制に依拠するものとし、その場合、派遣代表は産業別組合が結成されるとき、その統合部分として前記の組織を任命するための権限が各組織によって与えられるものとする、と規定した。それ以外の場合については、派遣代表は各自一票の投票権が承認されることになった。

派遣代表の一人はアメリカ統一鉱山労働者組合のイリノイ州地区出身であった。当時その地区の組合員は約五〇、〇〇〇人であった。前記の規定にもとづいて、これらの派遣代表たちは各自一票をもって議席に就いた。これによって組合員数が四〇、〇〇〇人に達していることが示された。

他のいくつかの組織は主に委任状による名目だけの出席者であった。それゆえ、第一回大会に出席した労働者数を約四〇、〇〇〇人とするのはかなり公平で無難な評価である。

○IWW——略史

一九〇四年秋、革命的な労働運動に従事している六名の労働運動家が(シカゴで)会合をもった。(訳者注。P・F・ブリッセンデンの指摘によれば、社会党系の著述家、アーネスト・ウンターマンも出席していた。(ブリッセンデン、『IWW』、六八頁参照。))かれらはアメリカの労働者が直面している諸問題で議論し合った後、大規模な労働者の結集をはかるためのアピールを行った。

これら六名の活動家はイギリス合同機関手組合のアメリカ代表、アイザック・コーウェン、アメリカ労働組合の庶務会計、クレアランス・スミス、同組合の公式機関誌『労働者の声』の編集者、トーマス・J・ハガチー師(訳者注。かれらはカトリック神父であった。)、統一鉄道従業員友愛会の会長、ジョージ・イーツ、同総書記会計、W・L・ホールそれに統一アメリカ醸造工組合の公式機関誌『醸造工新聞』の編集者、ウィリアム・E・トロートマンであった。

招待状は急進的な労働組織に限定されることなく、アメリカの社会主義的な政治運動に熱心であった人物にも発送された。それはかれらが一九〇五年一月二日にイリイノ州のシカゴで秘密裡に開催される準備会議(訳者注。「一月会議」)への招待状であった。

招待状を受け取った三六名の内、二名だけが会議の出席を断った。マックス・ヘイズとビクター・バーガーがそうであったが、かれらは共に社会主義政党と労働組合の機関誌を編集していた。(訳者注。バーガーは「断り状」を送り、ヘイズはこれに参加することは社会主義的な労働運動に二重に関与することになり、現在に所属している組織で煽動することに専念する旨の冗舌な手紙を一九〇四年一二月三日付でW・L・ホールに書き送った。(ブリッセンデン、『IWW』、六

富と産業管理が少数者の手にますます急激に集中化していることは、労働組合が雇用主階級の権力の台頭に対処することを不可能にしているのが理解される。（既存の職業別）労働組合は同一の産業において集団間の対抗を容認する事態を促し、それによって賃金闘争の際に相互の敗北を助長しているからである。（既存の職業別）労働組合は労働者階級が雇用主と共通の利害を持っているという信仰に労働者を誤り導くのに役立っているにすぎない。

これらの憂慮すべき事態は変革できるものであるし、労働者階級の利益は全産業の全労働者が、必要ならばいつでも、ストライキやロックアウトで仕事を停止し、かくして一部門の損害を全部門の損害に拡大するように結成された組織によってしか支持されることはできない。

第一回大会の派遣代表や個人代表の間で種々雑多な理論と綱領が提出された。とはいうものの特に主だったものは以下の四大党派であった。議会主義的社会主義者――不可能主義者（＝マルクス主義者）と日和見主義者（＝改良主義者）の二種類――、アナーキスト、産業別組合主義者、労働組合詐欺師がそうであった。（訳者注。この分類法はあいまいなものであった。〔ブリッセンデン、『IWW』、七七頁。〕）この大会ではこれらの対抗勢力の統合が企てられた。この課題が認識されると前文原案の外見的矛盾が更に容易に理解される。

組織の第一年目はこれらの異質な党派による主導権をめぐる内部闘争に明け暮れた。社会主義の政治家たちの二大陣営はIWWをめいめいの利益を図るための闘争基盤としてみなしていたにすぎない。労働組合の詐欺師たちは新しい組合が組織化に成功した暁に、その地位に執着すべく努力した。アナーキスト派は内部問題にそれほど関与しなかった。著者は唯一の事例を知っている。それはかれらが地区の協議会を掌握するために一部の政治家と結託したニューヨークの事例である。

こうした障害にもかかわらず、新しい組織は若干の進歩を遂げたし、雇用主階級との闘争でも多少の成功

前記の数字は『宣言』の署名者が採択した警戒心によって産業別組合は敵対者に大会を掌握されたり、組織化を推進する上でいかなる妨害も受けることのないように全力をあげて取り組むであろう。第一回の派遣代表としての出席者の大部分とかれらの代表する組織が第一回大会の開幕から今日までＩＷＷと辛辣な闘争を展開してきたのは事実である。

新組織の一員として参加したのは西部鉱夫連盟二七、〇〇〇人、社会主義労働連盟一、四五〇人、穴あけプレス工組合一六八人、統一金属労働者組合*三〇〇人、沿岸波止場人夫組合四〇人、アメリカ労働者組合*一六、五〇〇人、統一鉄道従業員友愛会二、八〇七人であった。

（注）＊印はほとんど紙上での名目的な存在にすぎなかった。

大会は一二日間続いたが、次の前文付きの憲章を採択し、役員を選出した。

ＩＷＷ憲章前文原案

「労働者階級と雇用主階級の間に共通なものは何一つもない。幾百万の労働者の間には飢餓と窮乏が見られ、それと反比例に雇用主階級を構成する少数者が快適な生活を享受しているかぎり、産業平和は存在するはずがない。

これら二つの階級間では、すべての労働者が、政治と産業の領域において結集し、労働者がいかなる政党とも提携することなく、労働者階級の経済的組織化を通して自己の労働によって生産するものを取得し保有するまで、闘争は続くはずである。

の廃止と革命派の間から議長（＝セント・ジョン）を選出することによってこの難局を乗り切った。（訳者注。権力の集中を回避するために会長職を廃止した。）

この闘争の過程で社会主義の政治家の二大競合勢力はこの対立するそれぞれの陣営に整列した。

第二回大会は次の条項を加えることによって前文を修正した。

「それゆえにいかなる政党に裏書保証を与えたり、求めたりしないで。」（訳者注。これは一般に『政治条項』と呼ばれる重要個所である。）

新しい執行委員会が選出された。大会の延期に際して、（シャーマンらの）旧幹部は本部を占拠し、私立探偵や警察の助けを借りて、革命派に新しい事務所の明け渡しを強要した。革命派は組織の基金に近づかなかったし、地方組織からの資金確保に依存しなければならなかったにもかかわらず、こうした行動が可能であった。

西部鉱夫連盟は一時的ではあったが財政的理由とその地方組織の影響力によってＩＷＷの旧幹部を支持した。同じことは社会党の出版と運営についても真である。西部鉱夫連盟の急進派（＝オニール派）は最終的に幹部のＩＷＷの支持を撤回させることができた。そのためＩＷＷの旧幹部は組織の奪取を完全に断念した。

二年目に入ると、組織は一年目よりも厳しい闘争に直面した。しかしそれは総会本部の再建と旧幹部が掌握していた月刊誌に代わる週刊誌の発行に成功した。

二年間には事態の改革のためのかなり厳しい闘争が組合員によって展開された。

ＩＷＷの第三回大会は平凡なものであった。しかし組織に留まっていた社会主義の政治家がＩＷＷを自分たちの目的に仕向けようとしていたことが明白になったのはこの大会であった。政治家を抑制する努力はほとんど払われなかった。

を収め、それはまた月刊誌『産業労働者』を創刊し、「わが同胞は殺されなければならないであろうか?」という題の下でモイヤーとヘイウッドそれにペチボーンを擁護する最初のアピールを発した。そして擁護連盟を結成した。他の諸組織が西部鉱夫連盟の幹部の生命を救出する闘争の際に協力し、最終的にかれらの解放を勝ち取ったのはＩＷＷが喚起した関心によるものである。かくしてＩＷＷ創設の際の西部鉱夫連盟の努力は報われたのである。(注)（訳者注。西部鉱夫連盟はＩＷＷ創設に際して大量の資金援助を行っていた。〔ブリッセンデン、『ＩＷＷ』、七四―七五頁。〕）

（注）ミルウォーキーの『社会民主主義報道』においてバーガーは、モイヤー・ヘイウッド・ペチボーン事件が階級闘争の一部であることを否定した。かれはそれは「末端の反目」にすぎない、と述べた

第二回大会

第二回大会は約六〇、〇〇〇人を代表する九三人の派遣代表の参加をもって一九〇六年九月に開催された。この大会はＩＷＷの執行部が組織の革命憲章に一致しない連中（＝シャーマン派）の手にあったことを明らかにした。執行部役員の内二人――書記長のトロートマンと執行委員のジョン・リョーダン――だけが誠実であったにすぎない。（訳者注。シャーマンが組合基金を個人的に浪費し、トロートマンは無能で大酒飲みで執行部はその機能を果たしてはいなかった。〔Ｐ・レンショウ、『ウォブリーズ』、邦訳、九六頁。〕）

組織の主導権争いは第二回大会を二つに分裂させた。議事進行を務めていた多数派（＝デ・レオン＊セント・ジョン＊トロートマン派）は大会の主導権を確保するために妨害戦術を駆使した。多数派は多くの派遣代表が帰宅することになって大会の主導権を断念せざるをえなくなるまで大会延期を希望した。革命派たちは会長職

ローガンが旗印に刻み込まれなければならない。

資本主義体制の廃止は労働者階級の使命である。資本家との日常闘争のためだけでなく、資本主義が転覆されたときに生産遂行のためにも生産軍が組織されなければならない。産業規模で組織化を推めることによって旧い貝殻の内に新しい社会構造が形成されつつある。」

（デ・レオンらの社会主義の）政治家たちは真の産業運動を主張しておきながら別の性格の組織を設立しようとした。それはかれらの政党のまったくの複製品であり、労働組織として機能することは決してない。それは「文明化された段階」すなわち議会主義の綱領に帰依されたものである。その出版物は革命的な労働運動家を攻撃する機会を絶対に見逃すはずのない政治党派の公式機関誌である。その一方で、かれらの出版物は支配階級の分裂を回避する。かれらの常套手段は臆病な想像力の魔法で引き起こされる犯罪の全責任を革命派に転嫁して徹底的な追及を試みる。「ダイナマイト、暗殺者、悪漢、謀殺犯人、泥棒」といったものは陳腐な決まり文句である。

ローレンスの繊維労働者のストライキ勝利は社会主義労働党の政治家はＩＷＷを装った努力を重ねた。政治家たちは自分たちこそＩＷＷであり、真正ＩＷＷであることを示すことによって、パターソン、パサイック、ハッケンサック、スターリング、サミット、ホボーケン、ニュアーク、ニュージャージーの数の繊維労働者を欺くことに成功した。アストリアとロングアイランドでは労働者から入会費と会費を徴収することさえもできたのである。

これらの政治家の詐欺師たちはいかなる場合にも労働者を工場所有者に売り渡した。その結果、状況改革のための労働者の努力を壊滅させた。パターソンとパサイックでは社会主義労働党はＩＷＷのオルグたちを労働者たちと接触させないように警察と結託した。

第四回大会は政治家と産業別組合主義者の間の分裂を引き起こす結果となった。なぜなら前者(訳者注。デ・レオン派をさす。)による組織支配はこれ以上許されなくなったからである。

前文は次のように修正された。

IWW憲章前文

「労働者階級と雇用主階級の間に共通なものは何一つない。幾百万の労働者の間には飢餓と窮乏が見られ、それと反比例に雇用主階級を構成する少数者が快適な生活を享受しているかぎり、産業平和は存在するはずがない。

これら二つの階級間で、世界の労働者が一つの階級として組織され、大地と生産機構を掌握し、賃金制度を廃止するまで、闘争は続くはずである。

産業の管理が少数者の手にますます集中化していることは、労働者階級が雇用主階級の権力の台頭に対処することを不可能にしていることが理解される。(既存の職業別)労働組合は同一の産業において集団間の対抗を容認する事態を促し、それによって賃金闘争の際に相互の敗北を助長している。更に(既存の職業別)労働組合は労働者階級が雇用主と共通の利害を持っているという信仰へと労働者を誤り導くのに寄与している。」

これらの事態は変革できるものである。労働者階級の利益は全産業の全労働者が必要ならばいつでもストライキやロックアウトで仕事を停止し、かくして一部門の損害を全部門の損害に拡大するように結成された組織によってしか支持されることはできない。

『公正なる仕事に公正なる賃金を』という保守的な標語に代わり、『賃金制度の廃止』という革命的なス

の）目的である。ＩＷＷは産業の私的所有と支配に対抗して果断なき闘争に帰依している。

ＩＷＷが雇用主階級と行う唯一の交渉は**組織労働者に産業支配の権利を完全に明け渡すこと**だけである。労働騎士団のような大規模な組織でも一大群集として無力化し統制のとれないものにすぎなかったことを過去の経験は示している。

（既存の職業別）労働組合の自治と雇用主との利害の調和という原理に依拠した職業別組合主義も失敗であることが証明されてきている。それは労働者階級に有効な武器を与えなかった。それは実際のところ熟練工の待遇改善をもたらしたにすぎない。職業別組織の排他的な構造のために、階級的利益といったものは長い間見落されてきたし、熟練工の利害だけで労働者の行動が支配されてきた。職業別組合は、最終的な分析において闘争の際に労働者階級にまったく不均衡な状態で雇用主階級との契約に入ることによって大多数の労働者階級を犠牲にした上で職業別組織の組合員の利益獲得に成功したにすぎない。かれらは大多数の（不熟練の）労働者たちの服従を維持しようとする雇用主たちの同盟者になり下がっている。ＩＷＷは職業別組合運動が（本来の）労働運動であることを否定している。われわれは職業別組合運動が（本来の）労働運動になる可能性や将来性を否定する。

現代のアメリカでは、すべての基幹（大規模）産業においてどの部門の労働者がいつ待遇改善のために努力しようとも、雇用主階級全体との闘争に突入することになる。ストライキの損失は、どのような競争形態が残るにしても、組織的な団結を誇る雇用主たちが、安価な労働力の確保という共通利益のためと労働者たちの服従を維持するために団結するという結論に達した組織的な団結を誇る雇用主たちによって忍耐される。

こうした状況に対処するために、ＩＷＷは次のように提案する。

しかしながら、オルグの行動は労働者たちと真の主義主張で接触させることになり、現在では政治家はどの地区でも労働者たちの完全な不信を買っている。

政治運動の他方の翼は一時秘密裡の悪意に自己満足していた。ローレンス・ストの結論以来、社会党の出版物は（若干の例外はあったが、）組織と組合活動家を誤り伝え、特別欄を駆使して中傷することに余念がなかった。それらの攻撃は偶然にもＩＷＷの組合活動家やその支持者である党員にまで拡張された。

ＩＷＷの構造

ＩＷＷは結論を過去の経験に依拠させつつ、労働者間の階級的団結の成長を促すために組織の形態と構造を生産機構の発展と産業集中の進行過程に一致させることが本質的なことであると考えている。組織構造が産業の発展と歩調を共にしなければ、雇用主階級に対する闘争勝利に絶対不可欠な団結を確保できないであろう。

陳腐な方法と原則にしか対応できないような時代遅れの組織形態は破棄されなければならない。これを闘争時に実践することは混乱と混沌を引き起こし、結果的に敗北する。

ＩＷＷは、労働者が素質として備えている勇敢な精神にもかかわらず、もしもかれらが雇用主階級とその近代的な組織に対抗して旧式な方法と時代遅れの組織形態による闘争を余儀なくされるならば、そうした状況下で展開されるいかなる闘争にも唯一の結果――敗北――しかない、と考えている。

ＩＷＷは労働者階級の団結の必要を認識している。その実現のために、ＩＷＷは階級闘争を組織の基本原理として認識することを提案し、労働者が産業支配の実権を握るまで、階級闘争を展開することがその（当面

個の管轄権の中で「全」労働者を包括するならば、産業別組合の「産業別支部」は労働者たちにとってもっとも便利な中心地に確立される。

これらの産業別支部は次のように更に細分化される。

一、工場部門。すべての工場の労働者が自分たちに直接に影響を及ぼしている事態を支配するためのもの。

二、言語部門。労働者がもっとも馴れ親しんでい言語上の組織問題を統轄することができる。

三、**部門別**支部。諸部門が機能する大規模産業において組織活動を系統化し簡素化するために設立される。

四、**地区別**支部。ある産業がある都市の主要産業であったり、地域的に広範囲にわたるものであるとき、労働者がそれほど遠距離を往復しないでも組合集会に出席できるように設立される。

五、**産業地区会議**。どの産業地区をとりあげても産業内も産業外でも労働者間の産業的団結を完全なものにするために全産業別組合から選出された派遣代表によって結成され、この**会議**を通して共同一致の行動がその地区のいたるところで維持される。

地方組織と支部の機能

工場と言語の部門や地区の支部は産業別組合やその支部を通じて「のみ」雇用主と対処する。すべての部門の労働者はこのように直接自分たちに影響が及ぶ諸条件を決定するが、他方、産業別組合やその支部を通じて産業労働者と団結し行動する。

英語の知識の普及につれて言語部門は消滅することになる。

機械生産の発達もまた技術や熟練本位の支部を次第に排除するであろう。

概　要

一、組織単位は産業別組合すなわち特定の産業の要請に従う「支部」である。ある場合においては産業別組合はその産業の「全」労働者を包括することができるし、他方、他の産業では別個の管轄権をもったいくつかの産業別組合がそうした状況に応ずるために必要とされるかもしれない。例えば、「水上輸送産業」では、五大湖地域で一つの組合、大西洋とメキシコ湾岸で一つの組合、太平洋岸で一つの組合、ミシシッピ川流域で一つの組合――のように、各組合が個々の特殊な状況の要請に応えるために部門化されている。

二、緊密に連携化された産業単位の産業別組合は部門別組織へと統合される。例えば、前記の水上輸送労働者の産業別組合は鉄道や蒸気輸送産業別組合、都市輸送産業別組合、トラック輸送、飛行機産業別労働組合を「輸送交通部門」に統合されることになる。

三、諸々の産業別部門は全体組織である全国一大組合に統合され、それは同様にして設立される国際組織の不可欠部分となり、国際組織を通して世界の労働者間の団結と協力を確立する。

組織機構

諸々の産業の様々な部門内部の技術格差と多数の労働者が雇用されるところの諸条件を考慮に入れると、産業別組合は必要なところではどこでもその支部が組織される。もしその組合が一定の産業や産業内部の別

部の組合員の意志を反映して各自一票を投ずる。

産業別組合は大会役員の候補者を指名する。大会で最高得票を獲得した上位三名は役員選出に際して全組合員からの被選挙権を持つ。

産業別組合の役員は書記、会計それに執行委員会で構成される。それぞれの産業別組合からそれぞれが属する表が派遣される。派遣代表の選出の場合も役員選出の場合と同じ手続きがとられる。

諸々の産業部門は大会を開催し、総会に派遣される代表を指名する。総会に派遣される代表は総会組織の役員候補者を指名する。これらの総会役員は組織全体の投票によって選出される。

総会執行委員会はそれぞれの産業部門から各一名の代表によって構成され、その部門の組合員資格によって選出される。

総会は現在のところ毎年開催される。

総会の全機関の役員報酬の決定に関する原則はかれらが本来働くはずの産業で雇用されたときに受取る賃金とほとんど同額のものが支払われるものとする。

IWWの戦術と方法

革命組織としてのIWWは最小限の時間とエネルギーの消耗で最大限の成果を獲得する戦術を採用する。その戦術はその行使によって充分な成果を収めるように組織権力によって決定される。

雇用主と締結されるいかなる条件も最終的なものではない。賃金制度が継続するかぎり、いかなる産業平和も休戦にすぎない。好機が見い出されるたびに、産業支配の拡大をめざす闘争が繰り返される。

産業の所有と支配が恒常的に発展し、集中化が進むと、数多くの産業別組合と支部も同様に集中化するのであろう。組織はいつも時代の要請に応え、事実上、媒体を供給する。そしてその媒体を通してまたそれによって、組織労働者は自分の欲求を満たすのに必要な衣、食、住、教育それに娯楽の程度を決定できることが意味される。

諸組織の運営

産業別組合は個々の事項、すなわち、役員の選出、給料の決定、組合費の徴収額等について全面的な責任を負う。しかし総会はどの組合にも月額五〇セントを越える組合費ならびに二ドルを越える入会費の徴収を許さない。

産業別組合のどの支部も執行委員会への派遣代表を選出する。この執行委員は産業別組合の運営機関である。支部の役員は書記、会計、議長それに代議員で構成される。

産業別組合の役員は書記と会計、議長と執行委員会で構成される。

地区内のどの産業別組合と産業別支部も地区会議の派遣代表を選出する。地区会議は役員として書記会計と代議員を持つ。そこで地区会議の役員が派遣代表によって選出される。

地区会議の役員を除いて、地方組織の全役員は関係する全組合員の投票によって選出される。

比例代表制は支部の代表派遣において地区会議に対しても説得力がない。それぞれの支部と地方会議が同数の代表を派遣する。どの派遣代表も各自一票を投ずる。

産業別組合は年次大会を開催する。どの組合支部から派遣された代表も自分たちが代表する産業別組合支

ストライキの間、作業は完全にピケを張られ、一般の労働者がスト破りとしてスト参加者に代替して作業しないように説得するためのあらゆる努力が払われる。ストライキによる工場閉鎖ですべての供給が停止される。船積みが完全に拒否される。スト破りの労働者も立入禁止とされる。政府による非合法な干渉は政府命令に対する公然と憤慨した暴力を引き起こし、一団となって刑務所送りとなり、納税者――それは雇用主階級の別名にすぎない――に甚大な犠牲をもたらす。

要するに、IWWは軍事的戦術の最大限の行使をアピールするものである。

教化

現在のところ、組織は一九の刊行物、九の週刊誌、三つの隔週発行の雑誌、四つの月刊誌を持っている。次の言語版の月刊誌がある。新聞では英語四、ユダヤ語二、イタリア語、ロシア語、ハンガリー語、ブルガリア語、スウェーデン語、ポーランド語、ドイツ語、クロアチア(=ユーゴスラビア連邦の一州)語、リスアニア(=バルト海に臨む共和国で、ソビエト連邦の一つ)語、スペイン語の各一紙。雑誌では英語、ロシア語、それにフィンランド語各一紙。フィンランド語の日刊紙と月刊誌各一紙が(IWW憲章の)前文に規定された原理を鼓吹している。

多種多様の産業別組合の刊行物もまた主として組合員の仕事のニュースと利害活動に貢献する週刊誌形式の会報を発行している。

総会は時折ビラやパンフレットを発行し、組織の資金が許すかぎりの迅速さでもってすべての言語による教育的な文献の作成や普及をめざしている。

組織が産業支配を獲得するにつれて、労働者の間で自分たちの権力に関する知識が諸々の産業内部で適切に利用されるようになるとそれは広まり、長期ストは過去の遺物となるであろう。長期ストは組織化が不完全か雇用主が休業する余裕がある時にしか起こらないことを意味する。通常、四～六週間で勝利できないストライキはそれ以上引き延ばしても無駄である。独占化がすすんだ産業では雇用主にとっては一件で六ケ月続くストライキと闘う方が同時一斉に起こるストライキと闘うよりも余裕があるものである。

組織のいかなる部分も雇用主と期限付契約に入ることも許されない。組織は雇用主が作業を停止する余裕がほとんどない時――多忙期や注文が殺到している時期――にストライキを打つことによってその産業のすべての部門をマヒさせることを目標としている。

IWWは、労働者の組織権力によって奪取し掌握するはずの支配権力を持たなければ、雇用主は何も譲歩しないであろう、と主張している。

ストライキによって雇用主から譲歩の獲得に失敗して、作業が再開されたとしても、労働者たちが雇用主に自分たちの要求を強制できるようになる絶好の機会が得ち受けている。

機械生産によって成就された偉大な進歩は結果的に産業予備軍の恒常的増大をもたらしている。これに対拡するためにIWWを労働日数の短縮化と作業速度の遅延化を目標とする。かくして労働者の雇用の拡大がはかられる。

組織活動を促進するために、IWWは高額の入会費と会費の徴収を禁止した。(注)

(注) いくつかの職業別組合は二五ドルから二五〇ドルの入会費を請求している。ある組合、例えば、緑ビン吹き工組合などは一〇〇〇ドルも請求している。

進力を与えることになった。

コネチカット州ブリッジポートでは一二〇〇人の製管工場の労働者が(ストライキに)参加した。このストライキはAFLのスト破り戦術によって敗北した。

同年、八〇〇人の絹工場の労働者はペンシルバニア州ランカスターのストライキに関与した。このストライキは開始直後に起こった一九〇七年の恐慌による工場閉鎖のために敗北した。

一九〇七年三月一〇から四月二二日までネバダ州ゴールドフィールドで西部鉱夫連盟とIWWは自己存在(とその地で確立された諸条件)のために鉱山所有者と企業家それにAFLの連合勢力に対抗して闘争を展開した。この公然たる闘争は西部鉱夫連盟の執行部の裏切りによってついに妥協による終結をみた。この闘争は一九〇七年四月二二日から九月まで断続的に展開された。その結果、妥協によって喪失したすべての領分を奪取し、AFLが闘争中に発行したスト破りへの承認状を破棄させることに成功した。この闘争によって雇用主たちは一〇万ドル以上の損害を被った。一九〇七年一〇月の西部鉱夫連盟のストライキは恐慌の間に起こったもので、その地区における雇用主の組織支配を破壊した。

ゴールフィールドにおけるIWWの支配の下では、いかなる労働に対しても最低賃金は一日四・五〇ドルであり、一日八時間制は一般的であった。労働組織に対する最高能率はネバダ州ゴールドフィールドのIWWと西部鉱夫連盟によって実現された。雇用主のところへ(交渉のために)執行委員会が派遣されることはまったくなかった。組合は賃金率を採用し、労働時間を規制した。書記は組合会館の外にある会報掲示板に同じ内容の事柄を告示した。それはまさしく**法律**であった。

ペンシルバニア州マッキーズロックでは、一九〇九年七月初旬に圧延鋼車輛会社の一六種類の旧外国籍を持つ八、〇〇〇人の労働者たちはIWWがそれまで参加した闘争の内で最も重要な闘争を展開した。ストラ

産業別組合とその産業別組合支部は産業中心地の集会所や街頭で教育集会を開催している。読書室や集会所は規模が比較的大きい支部ではすべて設置される。革命的文献はファイルに保管される。特別な職場集会が一定の諸産業の組織化の努力において開催される。

IWWの闘争

一九〇六年に八時間労働制がネバダ州ゴールドフィールドのホテル・レストラン従業員のために確立された。

同年、薄板金属労働者はスト参加者の持ち場を代行したAFLのスト破りによってオハイオ州ヤングタウンのストライキに敗北した。

一九〇七年メイン州スコフィーガンの三〇〇〇人の戦闘的な繊維労働者は組織の活動家の労働者の解雇に対してストライキを打った。ストライキは四週間続き、その結果、待遇改善を要求したスト参加者に完全な勝利がもたらされた。AFLの統一繊維労働者組合の会長ジョン・ゴールデンはスト破りを送り込んでこのストライキを敗北させようと企てた。

オレゴン州ポートランドでは、三〇〇〇人の鋸工場の労働者は九時間制と一日一・七五ドルから二・五〇ドルの賃金引き上げを要求してストライキを打った。当時、その部門では労働者にとって例外的な要求であったために、(受け入れられず解雇され)他の場所で雇用されることになった。ストライキは六週間目の終わり頃に終結した。鋸工場のいくつかの会社は数ケ月間深刻な打撃を受け、このため間接的ながら従業員の賃金引き上げと待遇改善を余儀なくされた。このストライキはアメリカ西部におけるIWWの煽動活動に大きな推

闘争が起こった。雇用主たちと結託した市当局はカルフォルニア州の果樹栽培地帯のサンジョーキン渓谷の数千にのぼる不熟練労働者の煽動活動を抑圧しようと企てた。街頭集会はフレスノで禁止された。IWWは再度「直接行動」策を採択した。市の監獄は逮捕された街頭演説者で溢れた。逮捕された組合員は弁護士を雇っての裁判所における自分たちの事件に関する抗弁権を拒否し、自分たちの「弁護士」としてIWWの組合員か組織を利用した。最終的にフレスノ以外の地域では組織は先鋭的な戦闘態勢を採り、「カリフォルニア占領」運動を組織した。この計画に従って、「街頭演説」闘争の分遣隊はスポーケン、ポートランド、デンバー、セントルイス、その他の地域から「フレスノ行進」を開始した。このため、フレスノ市当局は全面降伏の決定を下した。IWWはそれ以来（第一次）大戦の開始までまったく干渉を受けることはなかった。

一九一一年冬にニューヨーク州ブルックリンで製靴工の四ケ月にわたるストライキが起こった。このストライキは労資双方できわめて頑固な闘争が行なわれ、その結果、いくつかの工場で労働条件の改善がもたらされた。

一九一二年――一九一七年期のストライキ例(注)

一九一二年のストライキ

「地方組合第一〇」、オハイオ州フレモントの電力供給労働組合。参加者三〇名のストライキ一件。同志の勧誘に無能であったことが原因で敗北。

「地方組合第一六一と第一六九」、マサチューセッツ州ハーバーヒルの繊維と靴の労働組合。五七二名参加のストライキ二件。約七週間続いた。両方のストライキとも成功であった。六〇名が逮捕され、内一五名が有罪とされ、一～四ケ月の刑が判決された。

イキは一一週間続いた。例の如く、雇用主たちはスト参加者たちを脅迫し威圧して職場復帰させるためにアメリカのコサック隊（＝本来は帝政ロシアで活躍した軽騎兵を意味するが、アメリカでは労働争議や自由主義運動などの鎮圧に利用された州警察騎馬隊を意味する。）の派遣に訴えた。コサック隊は銃砲を操作する能力によって募集された精鋭部隊である。コサック隊の創設以来、ペンシルバニアのどのストライキもコサック隊によって破壊されたか無力化された。コサック隊は合法的に男、女それに子供たちを殺傷して片輪にした。マッキーズロックで引き起こされた残忍な事態はキャンペーンによって広く世間に知られることになった。ついに一人のコサック隊員がスト参加者を殺害した。そこでスト委員会はコサック隊がスト参加者を殺傷した報復として同数の隊員の生命を奪うことをコサック隊長に通告した。コサック隊はこの報復通告に無頓着であった。スト参加者はこの通告を実行に移した。コサック隊が次に襲撃した時、隊員の幾人かが殺害され、多数が負傷した。コサック隊は街頭から会社の敷地内へと追い込まれ、殺害されたスト参加者の数と同数の隊員が殺害され、約五〇人が負傷した。この結果、それ以後のストライキの期間中、双方の殺し合いは止まった。かくしてコサック隊は「無力な」存在となった。マッキーズロックのストライキはスト参加者の完全な勝利に終わった。

一九〇九年一一月二日、ワシントン州スポーケンの市当局は街頭集会を開催した理由でＩＷＷの演説者たちを逮捕しはじめた。地方支部は即刻市当局との闘争を決定し、市当局に組織が街頭集会の開催に対する許可を強く要求することを決定した。戦闘は翌年の三月初めまで続き、ついに、市当局は街頭集会を許可する法律の制定を余儀なくされる事態となった。「街頭演説」闘争の間に五〇〇人以上の労働者が投獄された。二〇〇人が一一日間から一三日間にわたるハンガー・ストを続け、一日二オンスのパンと水で三〇日～四五日間続けた。この闘争に共感した四人が死亡する結果となった。

カリフォルニア州フレスノで起こった最も有名なものであるスポーケンの闘争以来数多くの「街頭演説」

南部の木材生産地における木材労働者の組織化の拡大は、アメリカ大陸が最初に入植されて以来、雇用主たちが確実な支配権を保持してきた地域において雇用主との闘争に巻き込まれている。

オルグたちは産業支配者たちが抱えている武装団によって襲撃され、殺害された。雇用主階級の意志は土地の綻そのものである。

一九一二年七月七日、ルイジアナ州グラボーの公道で開催された集会はガロウェイ木材会社の防衛隊の待伏せにあった。三名が殺害され、四〇名が負傷した。この襲撃の後、南部地区組織の委員長エマーソンと六四人の組合員が逮捕され、殺人容疑で裁判にかけられた。エマーソンとその組合委員の内の九人は、工場所有者と木材会社が裁判にかけて刑務所が絞首台へ送ろうとした努力にもかかわらず、無罪放免された。他の組合員もすべて裁判にかけられることもなく、拘置所から釈放された。

「地方組合第四三六」、マサチューセッツ州ローウェルの繊維労働者。ストライキ二件。その内、一件は勝利し、他の一件は敗北した。参加者一八、〇〇〇名。ストライキによる逮捕者は二六名で、全員が有罪とされ、一週間から六週間の懲役刑を食らった。

「地方組合第五五七」、マサチューセッツ州ボストンのピアノ工組合。ストライキ一件。参加者二〇〇名。ストライキは五週間続いたが、敗北した。

「地方組合第二〇」、マサチューセッツ州ローレンスの繊維労働者。五件のストライキに二九、〇〇〇名が参加。三三三名が逮捕され、その内、三二〇名が有罪され、一〇〇ドル以下の罰金と一年以下の懲役刑を受けた。しかし、これらの裁判のほとんどが上級審への控訴によって形式だけのものになり、罰金刑で落着した。（偉大なローレンス・ストとそれから発展した『エッター・ジオバニッチ裁判』については、ジャスタス・エバート、『新しい社会の裁判』を参照。）

（注）この見出しの下で、地方組合と全国産業別組合に関する議論はすべて一九一六年の第一〇回大会に以前の憲章が使用した用語に依拠し、その構造はそれが提出したものである。ＩＷＷは産業と同程度に広い範囲を対象としており、地方単位よりはむしろ産業規模で労働者を取り扱うので、地方と全国という用語上の一貫性に欠けることはそれらを削除し、そうした用語の使用で、われわれの理想に課せられるかもしれない制約を除去することによって修正される。――ウィリアム・Ｄ・ヘイウッド

「地方組合第一九四」、ワシントン州シアトルの織物労働組合。小規模なストライキが数時間から三ケ月続いた。一件を除くすべてがストライキに成功した。一五名が逮捕され、一名が有罪、九週間投獄されていた二名は国外追放のために最終的に釈放された。参加した労働者の数は不明。

「地方組合第三二六」、（カナダの）ブリティシュ・コロンビア州プリンス・ラパートの鉄道建設労働者組合。ストライキ二件。両方とも成功であった。二、三五〇名の労働者が参加。一二名が逮捕された。全員が有罪とされ、六ケ月から三年の刑を宣言された。この地方組合もシェンナ踏切で働く未組織労働者を支援するストライキの勝利に貢献した。

「地方組合第三二七」、ブリティッシュ・コロンビア州リットンの鉄道建設労働者組合。七ケ月続いたストライキ一件。参加者五〇〇名。三〇〇名が逮捕され、二〇〇名が有罪にされ、一ケ月から六ケ月の刑を宣告された。このストライキは統一戦線に失敗したため地方組合によって中止された。しかし建設請負業者は賃金と労働条件の改善を余儀なくされた。

「全国森林木材産業別労働組合」、七つの地方組合と七、〇〇〇名の労働者が参加したストライキ二件。一方のストライキは二ケ月続き、他方は三週間続いた。三名が有罪とされ、一ケ月から三ケ月の刑を受けた。ストライキはその産業における賃金引き上げに部分的な成功を収めた。

ントであり、全部で七五、一五二名のスト参加者とその家族が関与し、総数七四週間以上続いた。期間中の逮捕者総数は一、四四六名でその内五七七名が有罪とされた。

一九一三年のストライキ

ローレンス・ストの余波は「エッター・ジオバニッチ・カルソ裁判」であった。かれらは警察が殺害したスト中の女子労働者の殺人罪の責任を問われた。裁判は労働者階級の解放をめざすこれらの勇敢な英雄たちを絞首台と刑務所に送り込まんとする雇用主側の努力によって激しく闘われた。

しかしこの裁判で雇用主側は敗北を喫した。裁判の結果は同志の労働者たちの釈放を勝ち取る勝利であった。ルイジアナ州メリービルの製材所の所有者たちがエマーソンを擁護する証言を行った労働者を解雇したため、木材と製材所の地方組合は会社にこれらの労働者の再雇用を強制するためにストライキを宣言した。南部の木材業の「泥棒男爵」を嫌悪する労働者は通常の戦術によってストライキを打った。銃砲を持った連中からなる群集はスト参加者とかれらの家族を追い出し、スト委員会を襲撃した。激しい戦闘の結果、組合は完全に破壊された。

オハイオ州アークロンのタイヤ・ゴム製造工場に雇用されていた労働者たちは二二、〇〇〇人に達していた。労働者たちはこの産業の関連企業が導入した新型機械や能率体制のために被った損失を埋め合わせるための労働条件と賃金の再調整を要求してストライキに突入した。七週間にわたる闘争の結果、スト参加者は敗北した。

ローレンス・ストの終結直後、ニュージャージー州パターソン、ニューヨーク州サミット、ペンシルバニア州フィラデルフィアの絹織物労働者たちは五〇、〇〇〇人以上に達し、IWWの旗印の下でストライキに

「地方組合第一五七」、マサチューセッツ州ニュー・ベッドフォードの繊維労働者、ロックアウトに一三、〇〇〇名の労働者が参加。逮捕者の数不明。

ニューヨーク州リトルフォールズ市の繊維工場の労働者。参加者一、五〇〇名。その大部分が外国生まれの未組織労働者であったが、待遇改善を要求して就業を拒否した。

かれはこの闘争で全国繊維労働者組合に支援を要請した。この全国組合はベン・レーゲルとボッチーニという名前のイタリア人の同志を派遣することによりこの要請に応えた。

これら二名のオルグは未組織労働者を団結させ、スト委員会を組織し、ピケ・ラインを張り、英語を話す労働者に対し他の言葉しか話せない同志の労働者と連帯し、雇用主たちの自分たちの要請を受け入れるよう説得のための努力を重ねた。

かれらの努力はあまり功を奏さなかったが、数週間後雇用主たちは暴動と混乱を引き起こすために警察を利用するという陳腐な策略を弄した。ピケ・ラインは攻撃され、破壊された。男、女それに子供たちは棒で叩かれ、気絶させられた。オルグたちは逮捕され、警察が引き起こした暴動でありながら、その責任を問われ、告訴された。レーゲルとボッチーニは偏見に満ちた陪審員によって有罪にされ、短期刑を受けた。

数週間後、雇用主たちは賃金面で譲歩を強いられ、ストライキは終結した。ストライキの後、組織はまったく存続しなかった。

前記の件に加えて、小規模なストライキが他にも起こった。しかしそのストライキに参加した地方組合と組合員は総会本部にまったく報告しなかったので、われわれはそれらの件に関する資料を示すことができない。

一九一二年のストライキ処理に伴う救済と他の諸費用に支出された資金の総額は一〇一、五〇四ドル五セ

た。

ペンシルバニア州ピッツバーグという大産業中心地は種々雑多のストライキの舞台であった。葉巻工、オリバー鉄鋼アルミニウム工、フラン・シーダー百貨店労働者は頻繁にストライキを打った。これらのストライキによって労働者が何かを得たにしてもどれも組織化はほとんどかまったく見られなかった。

フィラデルフィア沿岸の波止場人夫たちはＡＦＬインターナショナルに愛想つかしをして、組織を解散し、ＩＷＷの一組織として再結集した。短期間のストライキの後、雇用主たちはそれ以来沿岸の作業管理を主張していた波止場人夫たちの要求を承諾させられた。

フィラデルフィアの砂糖工場の一〇、〇〇〇人の労働者たちは賃金引き上げを要求してストライキに突入した。

フィラデルフィアの石工と助手たちはＩＷＷの組合員として短期間のストライキに勝利した。しかし組織を存続させることはなかった。

この町のレストラン従業員も同様にいくつかの譲歩を勝ち取ったが、かれらも組織を永続させなかった。

パルチモアの洋服製造工はＡＦＬが送り込んだスト破りによって一四週間にわたるストライキに敗北した。

マサチューセッツ州ホープデールとミルフォードにあった服地織物工場の労働者たちは低賃金と長時間労働に反対して抵抗したが、ストライキは敗北した。

マサチューセッツ州アイスウィッチの繊維工は賃金引き上げと二週間前に退職通知を出さないで退職したことに対する罰金として会社が減額した給料の返還を求めてストライキに入った。ストライキの結果、五セントから一五セントの賃金増を獲得して会社側に六万ドルの返済を強制することに成功した。

ニューヨークの一万人の理容師たちは短期間のストライキに勝利した。しかし組織は次第に解体され、ま

突入した。

特に、パターソンにおける闘争は政治権力側のきわめて残忍な行為が暴露された。労働者のあらゆる権利の可能性が蹂躙された。労働者たちは社宅から追い出され、ピケ・ラインは攻撃され、逮捕者は数百人に達した。飢餓のために労働者たちは九時間制と賃金の微増という妥協案を飲まされた。

この闘争ではローレンス・ストのように、AFL系のアメリカ統一繊維労働者組合が会長ジョン・ゴールデンを通じて絹織物工場の所有者を支援しようとした。

ミシガン州デトロイトでは自動車工場の八、〇〇〇人の従業者が賃上げと労働条件の改善を要求して未組織のストライキに突入した。一週間後、ストライキは中止され、何の成果も得られず職場復帰した。

ダルースとスペリオアの鉄鉱石の波止場人夫たちは組織化を試みた。スト参加が判明している組合員全員を会社が解雇しようとしたため、かれらは止むをえずストライキに突入した。ストライキは敗北し、組織は破壊された。

オハイオ州トレドの機械工場の一〇、〇〇〇人の労働者は短期間のストライキの後、要求を獲得した。

イリノイ州のペオリアのアベリー農業機械会社の従業員たちは賃金引き上げのためのストライキを宣言した。一週間後、ピケ隊員は逮捕され、地方組合の会館は雇用主側に味方する市警察によって閉鎖された。ストライキは敗北した。

鉄道建設事業を営むユタ建設会社はモルモン資本から融資を受け、ユタ州のタッカーから分離独立したものであるが、それは雇用労働者を搾取してもっと大きな利益を上げようとした。その結果、スト参加者たちはソレトレークの地方組合に支援を要請した。短期間の激しいストライキは労働条件の改善要求に成功した。このストライキは労働条件の改善要求に成功した。このストライキの後、永続的な組織化は、行われなかっ

した厳しいストライキ闘争に再度敗北した。

ＡＦＬが組織した屋根板組上げ工のストライキがワシントン州エベレットで起こった。スト参加者はＩＷＷにストライキ闘争を支援してもらうために演説家の派遣を要請した。ＩＷＷはこの要請に応じたために当局はＩＷＷの組合全員をその地区から追放する計画を立てさせる結果となった。

いつも通りの警戒的な戦術が採択された。組合員たちは保安官助手によって責任をでっち上げられ逮捕され、投獄された。夜になると組合員たちは武装した助手たちによって留置場から連行され、便乗した群集に引き渡され、袋叩きに遭い、撃たれた。

ＩＷＷはこの事件の発生と実態を徹底した宣伝活動によってこの地区の市民に訴え、事態を終結させるためにエベレットの街頭で大集会の開催を決定した。組合員は船を貸切り、定員いっぱいの人間を（ベロナ号とカリスタ号に）乗せてその要請に応じた。エベレットに接岸した途端に、組合員たちは酔っ払いの保安官と銃撃隊の待伏せに遭い、満員の船めがけて発砲が行なわれた。七名が殺害され、多数が負傷した。(注)

（注）『エベレットの虐殺』ＩＷＷ（イリノイ州シカゴ）参照。

七四名の組合員が酔っ払いの保安官の罪を転嫁され、起訴された。その結果、同志の労働者ジョージ・トレーシーが釈放された。起訴中の他の労働者も放免されていた。保安官もその助手も殺人の責任を問われて召喚されたことは決してなかった。

一九一七年のストライキ

一九一七年にアメリカは（第一次）世界大戦に参加した。必然的に、戦時の暴利追求が支配階級の至上命令となった。生活物資の価格は暴騰し、一夜にして、相次いで百万長者が誕生したが、労働組織化が進んでい

もなく消滅した。

ニューオリンズの河岸労働者たちは水上輸送産業別組合の一部として激しい闘争を展開し、敗北した。オレゴン州のマーシュフィールド・モンタナ州のミズーラ、プージェト・サウンド地区の木材労働者はストライキに突入したが、闘争を調整するか産業全体に拡大するための組織を欠いていたので、そのすべてが敗北か妥協に追い込まれた。

カリフォルニア州フィートランドにあるダースト農場の二、三〇〇人のホップ摘み労働者は当地では一般的であった非人間的な労働条件に反対してストライキを打った。保安官助手がストライキ中の男、女それに子供たちからなる平穏な団体に発砲したために暴動が勃発した。この事件の結果、フォードとスーアというストライキの際にもっとも活動であった労働者が終身刑の判決を受け、刑務所に送られた。グレイ港地区の木材労働者は八時間労働制と飯場の衛生設備の改善を要求して、五、〇〇〇人以上の参加を得てストライキに突入した。ストライキそのものはこれらの条件を獲得するのにはほとんど不成功であったが、いくつかの飯場ではこれによって住宅と下宿の条件が改善された。

一九一六年のストライキ

メサバ鉄鉱石地帯の鉱夫たちは会社側が雇い入れた銃撃隊によってストライキのピケ隊と保安官助手の殺傷事件を引き起こした激しいストライキに敗北した。

ストライキに対する会社側の常套戦術によって会社側の銃撃隊がスト参加者やその他の人々を殺害し、銃撃隊が犯した罪でありながらその責任をストライキのオルグと組合活動家に転嫁した。

フィラデルフィアの砂糖労働者は警察によってピケ・ラインの攻撃を受け、一人が殺害され、数人が負傷

に、深夜に誘拐され、自動車の後に縛られ、数マイルも引きづられた後で（ミルウォーキー）鉄道の橋脚に吊るされた。

国家の歴史に反動的なかれのテロル旋風にもかかわらず、木材労働者たちは八時間労働制、賃金引き上げ、北西部の木材飯場の衛生的な生活、施設の改善の確保に成功した。

鉱山の鉱夫たちは組織化運動を破壊されたとはいえ、銅が産出される地獄の底で賃金引き上げと労働条件の改善を強く要求した。

雇用主たちは猛烈なテロリズムをもってしてもＩＷＷの組織の破壊に失敗したので、次善の策として、傀儡政府の擁立策を採った。地方組合、産業別組合、それに総会本部の事務所に対して全国規模の襲撃が展開された。書物、新聞、文献それに組織の必需品が非合法に没収され、若干の事例においては政府機関によって破壊された。

続いてシカゴ市においては大陪審は一六六名の役員と組合員を告発し、かれら陰謀と騒擾の責任で追及した。

次のインチキ裁判では愛国心で偽装した戦時下の暴利追求者に忠誠を誓い身を捧げた企業に買収された判事の前でアメリカ利潤追求者連盟が選抜した陪審員は全被告の内、九八名に有罪の評決を下した。その内、九三名が一年から二〇年にわたる懲役刑が判決された。

ＩＷＷはこうした苦難の荒波にもまれて生き延び、緩慢ではあったが、世界の労働者の手足から賃金奴隷制の枷を確実に解きはずし、この地球を自由な人間たちが居住するための最適の場所にするはずの組織を建設しつつある。

（注）記録は政府が保管しているために、ストライキと他の活動に関するデータは日付、人員それにストライキの

ない基幹産業では労働者の運命はますます悪化した。

これらの状況下で、北西部と南西部の大銅山と木材部門における労働者たちは組織化をすすめ、かれらの創出しつつあった想像を越える莫大な富の分け前を要求しはじめた。

このため、アリゾナ州のビスビー、ジロム、グローブそれにマイアミ、モンタナ州バットの鉱山でストライキが拡大した。そしてワシントン州、オレゴン州、アイダホ州それにモンタナ州の木材伐採労働者や製材所の労働者によるストライキが拡大した。

これらの産業では数千人にのぼる労働者が相応な生活、つまり、かれらが労働者として戦時下の状況下で国内の諸産業の需要に対処するための協力に見合う生活水準を要求するようになった。

しかし戦時下の暴利追求者とその取巻き連中は戦時下の状況に巧妙につけ込み、利益を守り、労働者を引き続き服従させるために利用した。

組織化と賃金ならびに労働条件の改善を要求する反抗的な労働者に味方した企てはすべて戦争を遂行する政府を妨害するドイツ支持派の陰謀であるという責任で追求された。

アリゾナ州ジロムではＩＷＷのオルグと組合員は愛国主義の口実の下に会社の銃撃隊によって追放された。ビスビーで会社が雇った保安官は導入された二、五〇〇人の悪漢と銃撃隊を指導して、自分の住いを守るために抵抗した一人のスト参加者を殺害した後で、社宅から一、二〇〇人のスト参加者と同調者を追い出した。

モンタナ州バットでは愛国主義者を偽装し金の盲者となった戦時下の暴利追求者によって歴史に残るこの上もない残虐行為が目撃された。それは（ＩＷＷの有力な指導者であった）フランク・Ｈ・リトルの重装備をした小心者による暗殺であった。かれは不自由な体であったので我が身を自己防衛することができなかったため

にわたる一定の期間組織を離れる。この期間に組合費を支払う組合員は一〇万人にすぎない。前述の諸原因のために、この数こそ年間を通して刊行物の購売部数から見た実質的な組合員数である。けれども総会本部は五〇万人分の組合員証を発行している。これがＩＷＷ組合員数の実態である。

組織の組合員数を誇張する一般的傾向はＩＷＷの場合不利に作用する。なぜならその組織は組合員を常時確保し、自分たちの利害に影響するあらゆる問題に誠実に注目することを目標としているからである。もし労働者がいかなる計画の実現にも自分たちの実力と能力を見極めることができるなら、誠実な態度を採ることは絶対に必要である。

一般的な理解としては、これまでの組織化は果断なき闘争であった。その大部分が種々雑多な動機から拡大した対立的な要素によって危険にさらされた内部闘争であった。

組織の将来は重大な闘争となるであろう。別の形ではきっとありえないであろう。内部闘争は疑いの余地なく過去と同じく将来においても存在するであろう。革命的な労働組織の力を弱体化するもっとも有効な方法は明けても暮れても内部闘争に組織に熱中させておくことであることを雇用主階級は完全に認識している。

組合員は労働者階級の抱える諸問題を現実に接触して経験を積み重ねるにつれて、相互理解をはかることを学び、内部闘争は消滅するであろう。そこで雇用主側の手にあるこの武器は無用となるであろう。なぜなら、組合員は労働者の階級的利益に関するところでは分裂させられることを拒否するからである。

将来はＩＷＷのものである。熟練労働者の時代は過去のものとなった。機械生産は不熟練労働者を産業界の主役にしてきた。近代的な産業状態の下では労働者はもはや小集団で行動していては成功の見込みはありえないであろう。労働者は一大階級として組織され、行動しなければならない。

われわれは組織されたプロレタリアートが世界中で団結し、「かれらの労働時間を決定し、労働者が生産し

期間と成果に関する詳細な事項は不完全で欠落している。一九一二年以降の事項は記憶に頼るところであり、H・L・バーニーの好意によるものである。

「街頭演説」闘争

カリフォルニア州サンディエゴはIWWと社会党地方支部が参加した自由なる街頭演説を目的とした辛辣で猛烈な闘争の舞台であった。闘争は警察の残虐行為の結果IWWの二名の組合員の生命を犠牲にした。ストライキは敗北した。

IWWの現状

一九一九年一〇月一日現在、IWWは一七の産業別組織で構成され、その支部は木材労働者組合、金属石炭鉱夫組合、農業石油労働者組合、鉄道労働者組合、建設労働者組合、水上輸送労働者組合、繊維労働者組合、造船労働者組合、ホテル・レストラン従業員組合、パン焼工組合、家具製造工組合、皮革労働者組合、出版印刷工組合、ゴム労働者組合、食料生産労働者組合、一般配送労働者組合それに総会本部直轄の組合員募集中の組合支部が六〇ある。

現在、組合員は大部分が不熟練労働者で構成されている。現在の組合員の大部分は以下の産業、つまり、繊維、鉄鋼、木材、鉱業、農業、鉄道建設および水上輸送に従事している。以上の産業――繊維を除く――の大多数の労働者は季節によって場所を次々と移動する旅仕事の季節労働者である。従ってかれらは数ケ月

○産業別組合宣言——産業別組合主義者会議（一九〇五年一月二日、三日、四日にシカゴにて開催）発行——

社会関係と組織化は機械と産業の諸条件に反映する。現在の産業に関する諸々の事実は人間の熟練に対し機械の代替過程が進行しつつあること、富の生産手段と分配手段の所有における集中化過程を通して生ずる資本家権力の増大である。

これらの事実が原因で労働組合間の分裂と資本家間の競争は同じく消滅途上にある。階級的分離はますます固定的になり、階級的敵対は先鋭化の度を強めている。労働者の隊伍は機械への隷属化傾向へとすべての労働者を飲み込む様相の内にある。常時、非能率の旧型機械に代替する新型機械は労働組合そのものを一掃し、新規の労働組織を抑圧し、未組織で絶望の淵にある産業予備軍の恒常的増大を引き起こす。人間とかれの熟練が機械の発達によって代替されるにつれて、資本家たちは筋肉と神経が集中的に反応し働くほんの短期間しか労働者を必要としなくなる。労働者は極大利潤を産出しなくなると、かれは廃棄物の山に放り出され。廃棄処分となるや旧式化した機械と枕を並べて飢死する。最終期限が通告され、機械と可能性が独占化されたこの世界で労働者は産業上の死刑宣告を意味する停年という十字架にかけられる。

大地の道具から完全に分離され、無用の長物と化した熟練技術をもった労働者は賃金奴隷の身分に転落し、画一化された大群集の中に身を沈める。かれは肥大化された産業の諸段階を通して永続化した階級的分割による抵抗力の完全な破壊を目のあたりにしている。かれの賃金は労働時間の延長と独占価格の高騰にもかかわらず絶えず引き下げられる。利潤追求者の需要によってあちこちに転勤させられ、振り回されるために労働者の家庭はもはや一家離散の憂き目にあっている。この絶望的な状況にあってかれは主人が課する屈辱的

た富の内の雇用主への分配量を決定する」時代の到来を心待ちにしている。

こんな態勢による闘争ではいつまでたっても賃金奴隷は救済されることはありえないであろう。こうした発想は賃金奴隷制が消滅し、労働者が生産手段を所有し、産業を自主管理し、労働者だけが利益を享受するはずの産業民主主義の実現可能性についてあまりに無知で盲目的である。

それは労働者階級を寸断し、かれらを産業闘争の場で孤立無援で不能な存在にしている。

熟練労働者の分断（＝職業別組合主義）は産業上資金上の団結を不可能にする。

労働組合員が労働組合員を裏切ってきた。労働者間に敵対的憎悪が引き起こされ、労働者は絶望に放り出され、解体されて、資本家たちの支配下に置かれた。

熟練労働者は嫉妬深い職業別組合主義の労働独占を創出しようと企て導く。

職業別組合には労働者が自分の意志に反してスト破りになることを余儀なくされる排他的で法外に高額の入会費の規定が存在する。正義感や状況によって組合から追放された労働者は組合員資格を新規の組合で獲得しようとするとそのために罰金が課せられる。

組合の分割は労働者間の政治的無知を培養して労働者階級を工場、鉱山それに職場において投票の際と同様の分裂を引き起こす。

職業別組合は独占の実現と物価の吊り上げをめざす雇用主を支援するために利用されてきたし、今後も利用されるであろう。一部の労働者たちはこのようにしてそれ以外の労働者の生活条件を更に厳しい状況に追い込むために利用されている。

職業別分割は労働者の階級意識の昂揚を妨害し、雇用主の搾取者と労働者たる奴隷の間の産業調和の思想を育成する。それらは労働者を誤り導く組合指導者たちと全国市民連盟――その計画が資本主義の存続と賃金制度を通じ労働者の永久的隷従を許すように作成される――の資本家たちの結託を許す。

な諸条件の受諾を強いられている。かれは動産奴隷のセリ売り台から売り渡される時以上に念入りの肉体的精神的吟味を甘受している。労働者はもはや熟練技術の格差によって区別されることはない。しかし雇用主たちは稼動する機械の都合によって労働者を割り当てている。これらの区別は労働者間の熟練技術や利益の個別的事業をまったく無視して雇用主によって課せられる。資本家の専制に対する全面的な抵抗は、労働者相互の敵対視と工場内での労働者の士気と勤勉への動機づけによって、大幅に弱体化されることになる。

資本家たちは一方で労働者間の格差の増進に尽力し、他方で用意周到に新しい事態での自己の順応に尽力する。資本家たちは仲間内での見解の不一致を一掃し、産業闘争における強力な統一戦線を提出する。雇用主の同盟組織を通してかれらは裁判所の差止め命令と軍事力行使という残忍な権力を駆使することによってあらゆる抵抗勢力を完全化に粉砕しようとする。それ以外にも別の有益な方策――例えば全国市民連盟の鎧の下に短剣を隠し持つといった方策――で自分たちが支配し搾取するはずの労働者大衆をごまかし裏切る。いずれの方法とも労働者階級の無知と内部分裂に成功の鍵が隠されている。雇用主側の統一戦線と戦略は新型機械の導入と堅牢な産業独占に一致している。他方、労働組合陣営は旧態依然とした時代錯誤の分裂的な闘争路線しか形成できないでいる。過去の闘争を回顧するとこの教訓は今でも根強く生きている。ローウェル、フィラデルフィアそれにフォール・リバーの繊維労働者、労働組合の分裂によって弱体化されたシカゴの屠殺労働者、同業の仲間の労働者が雇用主側につき、かれらの支持が得られなかったサンタフェの機械労働者、産業闘争の舞台で統一と団結が実現できなかったために妨害されながらも長期闘争を展開したコロラドの鉱夫、すべてが現在の組織労働者の孤立無援と無能ぶりを証言している。

この陳腐で堕落した戦闘態勢は改革と適応についての約束を全然提出していない。労働者の世界にどっかりと腰を降ろした暗黒と絶望の雲の隙間から未だ光明は差し込んでいない。

全組合員の同等な貢献による中央防衛基金が設立され、維持運営されるべきである。

それゆえ、ここに提出された諸々の原理に共感する全労働者はこの宣言に明示された路線に沿って労働者階級の経済組織を結成するために、一九〇五年六月二七日にシカゴで開催される（創立）大会に結集するであろう。

労働者階級の従来の努力が不成功に終わってきたことが判明している。その努力の範囲が限定され、統一すべき行動が寸断されているのがその原因である。

労働者階級を悩ましている全世界的な経済的害悪は全世界的な労働者階級の運動によってしか根絶されることはできない。そういった有効な労働運動は同一の産業内において他の本来の組合に拮抗的な組合が雇用主と賃金協定を締結し、エネルギーが組合幹部の個人的な野心を満たすにとどまる不毛な法廷闘争において消耗されるかぎり、実を結ぶことはない。

これらの諸条件を満たす運動はすべての産業を包括――地方単位では組合自治、国際単位では産業自治、全体としては労働者階級の統一を準備している――し、単一の産業別組合で構成されなければならない。

それは階級闘争を基礎にして創設されなければならない。その全般的な運営は資本家階級と労働者階級の間に介在する押えきれない対立の認識と調和して統轄されなければならない。

それはいかなる政党とも連携することもなく、労働者階級の経済組織として確立されるべきである。

すべての権力は集団としての組合員に賦与されるべきである。

組合票、ボタン、バッヂ、移転証、入会費それに組合費を含む地方、全国それに総会の運営はどこでも画一化されるべきである。

すべての組合員が従事している産業に対し地方組合、全国組合それに国際組合の会員資格を持つべきであるが、地方、全国あるいは国際というそれぞれの単位での組合間における会員資格の転換はどこでも共通であるべきである。

外国の産業別組合の会員証をもってきた労働者は組織加入の自由が承認されるべきである。総会執行部は全産業の全組合に定期的に配送される組合の実情とその原理を示す刊行物を発行すべきである。

するかもしれない。

ＩＷＷの憲章前文は目標実現の前に賛同して団結することこそ本質的な論点として議論している。労働者は賃金のような個別的な問題を取り上げるのではなく、かれが本質的な論点に賛成しさえするなら、組織労働者軍を建設するために、われわれはかれのＩＷＷ入会を欲するものである。

経済組織の二本の足は**知識**と**組織**である。

労働者階級にとっての政治活動のもつ唯一の価値は煽動と教育の観点から認められる。教育的観点から見たその長所は支配階級の権力を抑制する上でまったく非能率であることを労働者に対して証明したこと、そしてそれゆえに諸産業において労働者階級の組織化に基礎を置くほかないことが理解される。

万人が資本主義国家の一部であるとはいえ、労働者の利益になるように国家機構を利用できるわけではない。労働者は他の労働者を攻撃したりかれらに告発されたり――将来も同じであるが――するだけであり、その結果、階級的特徴についての具体例をかれらに提出しているにすぎない。

ＩＷＷはこれを認識しているので、国家と世界の産業において労働者の組織化を推進し、労働者が資本主義を転覆するために必要な権力とその行使のための知識を身につけるように教化と訓練に全エネルギーを傾注することを提案する。

私はあなたがきっと次のように言うはずであると思う。差止め命令を出す判事、州兵それに留置場についてはどうなるのか？私が答える前に、労働者が政治活動に関与することによって資本家の利益に脅威を与えることができても、政治領域で労働者側に向けられる政治的武器の使用をどうやって食い止められるかを、自問してみなさい。

もしそれが実行されるはずがないとしても一九〇四年に差止め命令の措置によってキャンセルとゲイバー

○政党とＩＷＷ――ビンセント・セント・ジョン執筆――

私はＩＷＷと政治行動の立場に関する数多くの質問を受取っている。ある同志の労働者は「この革命組織が、もしそれが片足で産業分野を通して飛躍しようとしているならば、政治的にはどんな立場を採ろうとしているのか？」ということを知りたがっている。

少し堀り下げて検討してみると、労働者階級の綱領を発展させるために、労働者が産業分野において分裂状態にあるかぎり、他の分野で労働者を統一できるはずがないことが全労働者の前に明らかとなった。

更に検討してみると、労働者階級は産業分野において分裂状態にあるので、他の分野における統一は、万一それが実現されるとしても、成果を見ないであろう。労働者たちは要求を通すための強制力をもたないであろう。そこで前提となる本質的な論点は労働者階級は他のどんな分野でも目標とする権力を掌握する前に労働者を充分な数で統一するのが不可欠な事柄は生産の場における全面的な煽動を展開することであった。

労働者が仕事場において充分な数において統一され、かれらの階級的利害が認識されれば、労働戦線の統一はあらゆる分野においてかれらの階級的利益の発展に貢献できることが明確にされる結論がきっと引き出されるであろう。産業分野における労働者の組織化が何故もっと強調されないであろうか？

経済組織(＝労働組合)が政治行動をもくろまないことに対し、労働組合を一本足の不完全な組織に例えることはこの場合まったく不適当である。労働者は個別的な政策によってしか自己の状況を改善できないものであると主張する(職業別組合主義のように)排他主義者や教権反対主義者やその他の吹聴者もまた、経済組織の原理の宣言がこれらの課題について何も述べないところから、ＩＷＷはあらゆる点で一本足で片手落ちだと断定

労働運動が脆弱なものである間にかれらは仲間の一部を犠牲にするかもしれないことは真であるが、もし労働組織を脅迫することが許されないならば、雇用主たちはそんなにいつまでも脅迫しつづけることはできないであろう。

どんな組織の迫害も――その組合員が勇気ある労働者大衆でさえあれば――必ずや結果的にその組織が主張する原理の成長を引き起こす。もし労働者大衆に勇気がなければ、かれらに代わって勝利を保障するものはいない。

IWWは政治的にはその力に比例して総会と全国各地の産業における組合員の一般投票において自己表現を行なうであろう。

われわれの目前の課題は労働者の力が潜在する階級組織を建設することである。この課題は労働者自身によって実現されなければならない。かくしてこれらの障害がどんなに大きなものと思われようともすべて克服されるはずである。労働者階級は偉大な階級であることそして適切に組織化されれば無限の実力を発揮するものであることを肝に銘じなければならない。

組織化の進行に伴い、労働者は自己の力を掌握することになる。労働者による産業の自主管理は労働者による自己の力の掌握の度合いに依存している。組織化が更に推進されれば、労働者の自己の力の支配権はもっと拡大できるし、産業の支配権を更に拡大できるであろう。われわれ労働者はわれわれの代表会議――IWW大会――において結集し、労働時間と労働者による生産量の内の雇用主の取り分を雇用主に告げるであろう。

この計画に賛成する労働者階級全員がその実現に――IWWに参加することによって――自分たちの努力を供与するのが早ければ早いほど、資本家とその丸抱えの判事ならびに軍隊で構成されるすべての権力機構

トという州最高裁の二人の判事が州選挙に対して実質的な支配権を掌握し、州議会、知事職それにアメリカ上院議員の多数派に有利な判決を下したコロラド州の事例に注目しなさい。

アメリカの軍隊がその地区の鉱山会社の命令に服従しない役人すべてを解任したカーダーレイン（訳者注。サリッヤ語族に属する言語を話す北米土人の一種族で元はモンタナ州に居住していた。）の事例に注目しなさい。

コロラドの事例に注目しなさい。そこでは群集が資本家階級の利益になるように同じことをした。

労働者階級の唯一的実力は富の生産力である。IWWは、労働者自身によって統轄された条件が満たされなければ、富の生産活動を停止することができるように、労働者による産業の自主管理のための組織化を提案する。

資本家の政治権力はまさにかれらの経済権力を基準としている。それは産業の支配権すなわち資本家の手にある産業上の実権が産業内部において資本家との激しい日常闘争のために組織化された労働組織を通して死闘が繰りひろげられて、最終的に破壊されて、資本主義が転覆された暁に生産を遂行することになる。

このような組織化に伴い、労働者階級の一員に対する危害は労働者階級全員の危害であることが認識されるために、資本家にとって差止め命令や州兵の導入が大損害となるようなこれらの手段を資本家はもはや利用しないであろう。資本家所有の産業は（ゼネストの後で）いずれが稼動するにしても、労働者が繰り返し戦闘態勢に入るまでに必要とされたのと同じくらい長い時間がかかるであろう。

どんな横暴な主人も頑固な奴隷たちの前ではやがて降伏させられる。資本家は真の労働組織と闘ってそれを根絶することはできない。労働者は組織的団結を開始すると危険な勢力になるものである。

資本家とその手先のいずれも労働者階級全部かあるいは大部分を撲滅することはできない。もし組織の団結が実現したら今度は資本家自身が労働に就かなければならない。

○産業的自由への傾向――B・H・ウィリアムズ執筆（『アメリカ社会学誌』向け）――

「IWWは一体世の中のどの階層の人間を求めているのか?」これは現実に著者が『アメリカ社会学会誌』の編集者によって問われた質問である。IWWの世界観を引き出さなければ私は満足しないつもりである。しかし紙面はあまりに制約を受けている。それゆえ、私はIWWの展望と綱領が科学的原理や事実に完全に一致している目立った特徴を指摘するにとどめる。

進化論とその立証された事実に一致して、IWWは社会という有機体の一般的な傾向が進歩的――すなわち、無限に完全性をめざして低次元の形態と機能から高次元の形態と機能へと恒常的に移行していく――であると認識している。換言すれば、社会進化は本質的に有機体の進歩そのものである。

この進化論の原理を人間社会に適用すると、われわれは以下のことを発見する。

一、資本主義と呼称されるこの社会は、それ以前の状態に比較すれば、社会という有機体が進化したものであること。その無上の業績は絶えず富裕化傾向にある文明の装飾品を創出する膨大な量の富と能力をもたらした「機械の時代」である。要するに到来する以前には予め夢想だにしなかったような社会的様相を変革したことである。

二、社会の富を創造する新規の方法は個人や小規模な集団から、重要な諸々の産業を包括し、これらの諸々の産業を相互関連の内に生産と交換の世界体制をめざして、常に大規模組織へと進化してきた。換言すれば、機械や機械生産が社会の富の生産形態を進化させてきた。そこでは一般に労働者は文明の装飾品の生産と交換において国内的にも国際的にも協力関係にある。

にもかかわらず、それだけ早く闘争は終結されるであろう。

それゆえIWWは政党による支持の如何を問わず、政党を支持する必要もまったく認めないであろう。IWWは反政治行動のための政治宣伝を実行することもしないであろう。反政治行動の政治宣伝は政治行動に賛成する政治宣伝と同様に無用であろう。

しかしながら、われわれは労働者たちが政治家によって袋小路に連れ込まれないようにするために労働者階級にとっての政治行動の限界を指摘し、そのために将来奴隷状態を強制されるような思想は一切放棄しなければならない。

産業の分野において組織化と教化の課題に労働者が全力を傾注することによってのみこれは実行されることができる。

労働者が政党において統一されるべきだと考える人々に対して、われわれはもっと精進して勉強しなさい。けれども政党の目的を実現するために経済組織を利用してはならないと言うつもりである。

○訳者付論

ビンセント・セント・ジョン研究入門——アメリカ・サンジカリストの挫折——

久田俊夫

I、序
II、IWW創立まで
III、内部闘争
IV、直接行動の限界
V、結語

I、序

ビンセント・セント・ジョンは今世紀初め革命的な労働組織IWW〔＝世界産業労働組合〕の最有力の指導者であった。しかしかれの経歴はあまり詳細には知られていない。IWWに興味を持つ研究者は誰しもかれの言動が組織の変遷にきわめて大きな影響を及ぼしていることに気づく。IWWあるいはアメリカ・サンジカリストの代表的人物としては一般にソレル哲学の化身とされるウィリ

三、この生産と交換の体制の支配ないしは管理が民主的ではなく専制的である。つまり、その支配権は天然資源と生産機構の独占と同じく、労働の生産物に対する独占的な管理を要求する資本家個人や資本家集団の掌中にある。要するに所有と支配の体制は機械生産に従って富を生産し交換する体制とは矛盾する。

四、前述の矛盾は必然的に生き延び、所有者すなわち、支配者と労働者の間における階級闘争を先鋭化する。この闘争に際して労働者は（ある時は意識的に別の時には無意識的に）専制支配を排除して富の生産、分配それに社会体制の運営と同じく民主的な支配に代替させることによってその矛盾の除去を追求する。別の表現をすれば、IWWが現行の社会の内に発見している最も有望な傾向は産業と社会における民主化の推進である。われわれの判断では、この傾向は現在と将来に出現するアメリカの思想において最も強調されるべきである。その目標――産業の完全な民主化――はその社会的な成果が過去と現在の経済的矛盾、すなわち、国家間の戦争、恐慌や産業不況、ストライキ、ロックアウト、暴動、失業、長時間労働、低賃金、過剰労働、売春、貧窮、多種多様の犯罪、疾病その他の社会的欠損といったものから社会を解放することを意味する。それらは個性の自由な活動と社会的主体性の開花を意味する。その生産性はこの旧き母なる大地を現時点で想像できる楽天地に限りなく近づけるであろう。このためわれわれは継母たる資本主義に現在にいたるまでわれわれ労働者を資本主義という露骨な野蛮主義に対する反抗者に育て上げてきてくれたことに対し心底から感謝するであろう。

IWWは労働者のための世界を欲し、世界に労働者しかいないことを欲する。「産業の組織化によって、われわれ（労働者）は旧い世界の貝殻の中で新しい世界を生成し育みつつある。」

組合で、一九〇一年当時、二七歳ですでに委員長の地位にあった。一八九〇年代にかれは鉱山の爆発に際し、数十人の労働者を救出するために努力した結果、肺を痛めてしまった。[4] 更に賃金支払い方法をめぐって引き起こされたストライキでは保安官助手とスト破りに対抗した激しい銃撃戦の末、組合員はかれらを完全に包囲した。その時、委員長セント・ジョンと保安官がかけつけ、スト破りを郡から退去させるとともに、三日間の休戦に持ち込まれた。保安官は軍隊の派遣を電報で知事に要請したが、労働組合出身の副知事デービッド・M・コーツらからなる調査委員会の助言で軍隊の派遣は中止され、経営者側は止むなく要求を飲んだ。七月三日早朝五時、スト破りの居住区にウィンチェスター銃を携えた組合員が立ちはだかって以来、一一月に協定が締結されるまでの間にセント・ジョンの有能なオルグとしての名声は広く世間に知られた。[5]

(3) Patrik Renshaw, *The Wobblies : The Story of American Syndicalism in the United States*, Eyre & Spottiwoode (London, 1967) p. 103〔雪山慶正訳、『ウォブリーズ――アメリカ・革命的労働運動の源流』、批評社（東京、一九七三）、一一〇頁〕。

(4) *Ibid.*, p. 103〔邦訳、一一〇―一一頁〕。

(5) Selig Perlman, "Class War on a Grand Scale," in Commons and his associates, *History of Labor in the United States* 1896-1936, Augus M. Kelley Publishers (New York, 1966), Vol. IV, p. 189.

III、内部闘争

西部鉱夫連盟は一八九六年にＡＦＬに加盟していた。連盟をクリフォードとともに指導していたボイスは金鉱を掘り当てるや組合活動を引退し、ホテル所有者として裕富な生活を享受していった。かれに代わって

アム・D・ヘイウッド[1]の方がセント・ジョンよりも有名である。

その理由はセント・ジョンよりも長くIWWに留まったこと、ヨーロッパの革命的な労働運動と接触があったので国際的知名度が高いこと、第一次大戦の戦争ヒステリーの中で最も極左に位置づけられたIWWの指導者であったこと、それに、保釈中にソビエト・ロシアに逃亡したことによって劇的で目立った存在であったことによる。しかしながらIWWの歴史的意義である今世紀初めのアメリカにおける革命的労働運動の事実上の担い手としてのもっとも偉大なオルグはセント・ジョンとするのが正しい評価であろう。

そこでIWW関連の資料におけるセント・ジョンについての断片的な記述を手懸りにかれらの人間像を明らかにしてみることにする。

(1) J. Ramsay Macdonald, *Syndicalism : A Critical Examination*, Constable & Co. Ltd. (London, 1912), p. 36〔久田俊夫訳、『サンジカリズム――批判的検討――』、杉山書店（東京、一九八四）、六〇頁〕。

(2) イギリスのサンジカリズムの研究者、ホルトンはセント・ジョンを代表的なアメリカのサンジカリストとしてヘイウッドとともに世界に有力なサンジカリストのリストで挙げている。Bob Holton, *British Syndicalism 1910-1914*, Pluto Press(London, 1976), p. 19.

II、IWW創立まで

かれはケンタッキー州ウェルス・ファルゴの至急便馬車の御者をしていたアイルランド人とオランダ人の家系に生まれた。レンショウによる一九〇八年当時三四歳[3]であったという記述から、セント・ジョンは一八七三年生まれであったことが判明する。IWWで活躍する以前にかれはコロラドのテルーライド鉱山の鉱夫

た。一九〇六年の第二回大会では執行部の独裁的性格と無能に対し反発が生じた。この時セント・ジョンはデ・レオン派に加担し、シャーマン派の追放劇に一役買った。かくしてデ・レオンの教条派とセント・ジョンの直接行動派の同盟軍は勝利した。

しかしそれから一年以内に西部鉱夫連盟はIWWを脱退した。その理由はIWWがデ・レオン派の社会主義労働党に侵犯されたと判断した連盟内部の『鉱夫の雑誌』の編集者で連盟の会計書記のオニール派の主張がセント・ジョンらの残留派の主張を凌駕したからであった。この抗争は二年間も続き、セント・ジョンはこの間に脱退派のパディ・マロニーに狙撃されて腕を終生不具にされた。

一九〇八年九月のシカゴ大会ではデ・レオン派とヘイウッド＊セント・ジョン派の対立が激化した。かれらは西部鉱夫連盟の脱退によるIWWの損失と危機をデ・レオン派の責任に帰せしめ、かれらを労働者ではないという理由でIWWから追放した。大会はセント・ジョンを常任議長に選出した。そしてIWW憲章前文でデ・レオンが挿入した「政治条項」を削除した。IWWは創立から三年を経て産業戦線における直接行動という非政治主義的な態度に戻った。そこでこのアメリカ・サンジカリズムの担い手は名実ともにセント・ジョンらの二重組合主義派となった。

「内部切り崩し」策を採るデ・レオン派はIWWを追放されるとデトロイトにデトロイトIWWを創立したが、実態は社会主義労働党と重複していた。シカゴIWWはセント・ジョンを会計書記に、トロートマンを組織部長に選出した。[13] そして委員長はシャーマン一代限りで廃止された。

一九〇八年までに内部分裂は以下の図式で展開された。第一期つまり創立時にはシャーマン派対デ・レオン派対セント・ジョン＊ヘイウッド派対トロートマン派、第二期つまりシャーマン追放時点ではデ・レオン派対セント・ジョン派対トロートマン派、第三期つまりデ・レオン追放時点ではデ・レオン派（＝デトロイ

モイヤーが委員長になり、セント・ジョンやヘイウッドとともに連盟を指導することになった。[6] かれらはいずれもIWW創立に際して指導的な役割を演じた人物である。かれらはデブス、トロートマンそれにコーエンらの他の組織の指導的人物の同盟を急いだ。

IWWの組織構成の主力は西部鉱夫連盟とアメリカ労働組合であり、残りは没落傾向か紙上の存在かあるいは組織をもたない個人的代表であった。[7] デブス、〃マザー〃・M・ジョーンズそれにA・M・サイモンズらがその中にあった。西部鉱夫連盟はIWW創立に際して大量の資本援助を行っていた。[8]

IWW憲章前文の「政治条項」に関する論争はIWWの組織的性格を決定づける上で重要であった。ヘイウッドやハガチー師それにトロートマンのような多数のIWWの創立者たちはフランス・サンジカリストによる一九〇六年の『アミアン憲章』を熟知していた。[9] これに対しIWWを没落傾向にあった社会主義労働党のために利用しようとしたデ・レオンは政治行動に固執した。ついに両者の間で妥協が成立した。直接行動派がデ・レオンの修正つまり「政治条項」を承認したことの見返りに、IWWは労働者階級がかれらが「自己の労働によって生産するものを取得し、保有する手段でなくてはならない」という考えをデ・レオン派が承認した。[11]

創立大会の役員選挙で統一金属労働者組合出身のシャーマンが委員長に、『醸造工新聞』の編集者トロートマンが会計書記になった。しかし最大組織の西部鉱夫連盟のヘイウッドやセント・ジョンらが執行委員にすらならなかったその理由は西部鉱夫連盟が現実に起こるストライキの損失を避けるために保守的なシャーマン派を支持したからであった。[12] シャーマンは組織の資金や事務所それに備品を個人的に利用した。またトロートマンは無能力で大酒飲みであった。組織の支配権奪取をめざすデ・レオンはこの機会を利用しようとし

(10) Vincent St. John, *The I. W. W. : its History, Structure and Methods*, I. W. W. Publicity Bureau(Chicago, 1917), p. 5〔久田俊夫訳、『IWW——歴史・構造・方法——』、三星出版（名古屋、一九八五）、六頁〕。

(11) Renshaw, *op. cit.*, p. 85〔邦訳、九〇頁〕。

(12) Joseph G. Rayback, *A History of American Labor*, Free Press(New York, 1959), pp. 242-43.

(13) Renshaw, *op. cit.*, p. 103〔邦訳、一一〇頁〕。

(14) Brissenden, *op. cit.*, pp. 219-20.

IV、直接行動の限界

一九〇九年から一二年にかけての「街頭演説」闘争においてもセント・ジョンは多数の参加者のワシントン州スポーケンへの結集を訴えた。(15) またマサチューセッツ州ローレンスにおける繊維労働者のストライキはIWW勢力が最高に盛り上がりを見せたのであった。このとき、セント・ジョンはヘイウッドに「このストライキの勝利は賃金制度の崩壊の始まりである。(16)」という内容の手紙を書き送った。それはIWWへのコミットメントについての自己の確信を示唆するものであった。しかしこの時は未だかれは数年の内にIWWからの自発的な離脱を予想だにしていなかった。

一九一三年〝サンジカリストは去らねばならない〟というスローガンによってヘイウッドはアメリカ社会党内のIWW組合員の追放とともに全国執行委員の地位を解任された。そこでかれは自分のエネルギーをIWWへの労働者の組織化に向けて捧げることになった。

けれどもローレンスとパターソンにおけるIWWの勝利は東部にアナルコ・サンジカリストの台頭をもたらす結果になった。かれらは主として家族持ちの定住的な工場労働者に支持され、AFLに対抗する二重組

トIWW派）対セント・ジョン＊トロートマン（＝シカゴIWW派）、第四期つまりトロートマンの直接行動論の放棄の結果、デ・レオン＊トロートマン派対セント・ジョン＊ヘイウッド派という図式が展開された。[14] トロートマンの離脱は説得力のあるものであった。一九〇七年の恐慌が原因で起こったマッキーズ・ロックの闘争でかれは、IWWの組織部長として、悪名高いコサック隊（州警察騎馬隊）と対決し活躍したが、闘争を指導するかれにとってあまりに頻繁にストライキを打つことは組合員を失業させ、ブラックリストに載せられて再就職の機会を奪うものとして直接行動論に限界を見い出し、CGT（フランス労働総同盟）で革命派が勝利したように、政治行動の現実味を認識すると、「内部切り崩し」策にコミットし、デトロイトIWWに転向した。しかし、デトロイトIWWは一九一四年にデ・レオンが死ぬや極端に衰退した。他方、シカゴIWWはそれ以後も存続した。

この頃までにデ・レオンやトロートマン以外にもIWW創立に積極的な関心を示した活動家の多くがIWWを離脱していった。モイヤーやデブスのような産業別組合主義者はIWWが過激な組織だという理由で去り、ハガチー師のような非政治主義のアナルコ・サンジカリストもカトリックの僧侶が就任すべき地位がないという理由で離脱した。

（6）Renshaw, *op. cit.*, p. 61〔邦訳、六〇頁〕。

（7）ブリッセンデンは「IWWに最終的に合併した組織のいくらかは背後に組織的実体のないものであったということはかなり意義深い。」と述べている。〔Paul F. Brissenden, *The I. W. W.: A Study of American Syndicalism*, Columbia University (New York, 1918) p. 76.〕

（8）*Ibid.*, pp. 74-75.

（9）Renshaw, *op. cit.*, p. 68〔邦訳、六八頁〕。

組合員の間で特別に厚い信頼を得ていたことを報告している。[21] IWW在籍中にも組合員たちの厚い信望を集めていた。一九二九年四五歳で臨終の床にあったセント・ジョンに対しジョセフ・エッターは「過去三〇年にわたる労働運動の真の歴史がかかれるとき、この聖者はその中心に位置するにちがいない。[22]」と称賛した。これほどまでに組合員大衆から人気のあったセント・ジョンに対し嫉妬を感じたヘイウッドはついにかれと衝突した。対外的に名の知れたヘイウッドにすれば対内的に絶大な支持を獲得していたセント・ジョンに嫉妬するのは当然の帰結であった。

セント・ジョンがIWWを去った真の理由は今だに明らかではないが、状況証拠からの類推によれば、中央集権派の台頭、ヘイウッドとの衝突、肺病の治療それに金鉱掘りにとりつかれたこと等が考えられる。事実としてかれは一九一四年ニューメキシコ州の鉱山試掘業に転身した。しかしかれがIWWを去った最大の理由は労働運動を指導する上での悲観論ないしは挫折感であったと思われる。アメリカ労働運動史の最高権威の一人セリグ・パールマンは「かれはどたん場に追い詰められた反分権論者（＝中央集権派）であった。[23]」と述べているのはその有力で説得力のある根拠である。

一九一四年、セント・ジョンに代わってヘイウッドが会計書記に選出され、中央集権派が組織の支配権を奪い、分権派が支部における運営面での自治権を獲得する形で妥協が成立した。しかしこれによって組織的発展をめざす中央集権論と個々支部の主体性をめざす分権論の相反する矛盾が克服されたわけではなかった。

(15) *Industrial Worker*, February, 12, 19, 1910 in Commons and his associates, *op. cit.*, p. 239.

(16) Brissenden, *op. cit.*, p. 272.

(17) Renshaw, *op. cit.*, p. 179〔邦訳、二一〇頁〕。

合主義を採る中央集権派であった。それは産業別組合主義がたどる必然過程であった。これに対し分権派は西部の季節によって移動する労働者で構成されていた。分権派の六〇％が三〇歳以下の気性の荒い西部魂を持つ独身者から成っていた。セント・ジョンは「頑強で物静かでむしろ人目につかない小男」[17]であったが、実に有能なオルグであったし、[18]シカゴＩＷＷの組織運営を適切に行っていた。

しかしながらかれにとって東部におけるアナルコ・サンジカリスト派の台頭と自らその頂点に立つことは気の重いものであった。かれとヘイウッドはともに西部の辺境の地出身であって、計画化や組織的統制を嫌う西部流の自由人の気質を心底理解し共感していた。[19]とはいえ主要なストライキの後の労働組合の組織化がほとんど継続しなかったこと、それにこれが推進されなければ、ＩＷＷの組織的発展は困難であるという自家撞着に陥っていることを立場上中央集権派にありながらも、指導者たちは深く感じとっていた。「ローレンスとパターソンのストライキはもしＩＷＷが組織を拡大させるべきであるならばＩＷＷは純粋な宣伝団体やゲリラ団体から恒常的な多数の組合員を維持するために必要な一切の責任と妥協をひきうけるまともな労働組合に転身しなければならないことを教えていた。」[20]逆境の身に耐えつつも理念を確保し、精神的自由を固守するか、理念を放棄して物質的自由の拡大をめざすかという二者択一の状況に置かれたセント・ジョンは苦悩した。

かれがＩＷＷを離脱したもう一つの理由は組織内部の人間関係的要因であったことも見逃がされてはならない。セント・ジョンのセントは「聖者」の意味であり、テルーライド鉱山時代のニックネームが以後ずっとかれの通称となったと思われる。それはかれの鉱山の災害時における犠牲的精神と心優しさとを兼ね備えた若き指導者に与えられた尊称であった。経営者組織の鉱山協会が雇った探偵たちはセント・ジョンが一般

(24) レンショウは「セント・ジョンが一九一四年にIWWの組合員として千年至福の王国追求を断念したのは、一部は病気で健康を害したためであったが、同時に金鉱発掘にとりつかれたためであった。」と決めつけている。(Renshaw, *op. cit.*, p. 269〔邦訳、三二八頁〕。) しかしそれまでのかれの地味な人柄からしてIWWを離脱した理由を金鉱発掘に帰するのはいささか無理な類推である。

(18) Henry Pelling, *American Labor*, the University of Chicago (Chicago, 1960), p. 96〔大河内暁男、神山和欣共訳、『アメリカ労働運動史』、時事新書（東京、一九六二）、一三九-四〇頁〕。

(19) Renshaw, *op. cit.*, p. 173〔邦訳、二〇一頁〕。

(20) *Ibid.*, p. 173〔邦訳、二〇二頁〕。

(21) Flynn, *International Solidarity*, July 19, 1929 in Renshaw, *op. cit., p. 103*〔邦訳、一一〇頁〕。

(22) *Ibid.*, p. 103〔邦訳、一一一頁〕。

(23) Perlman, *op. cit.*, p. 280.

V、結語

IWWはサンジカリズムを現実に標榜していたわけではなかった。それは産業別組合主義の全国一大組合をめざす異質な理念の保持者たちからなる集合体であったにすぎない。この中で急進派セント・ジョンは一九〇五年のIWW創立から一九〇八年までは組織内部で反執行部派にあった。一九〇八年に常任議長となり、会計書記に選出されてからはIWWをサンジカリズムに純化することになり、事実上のトップの座に就いた。そこで初めてかれは直接行動主義と非政治主義を実践したアメリカ・サンジカリストの第一人者となった。

しかしながら労働者階級の団結をめざして組織の拡大発展と設立当初の理念と組織化の矛盾すなわち労働組合の官僚制化を担う宿命を回避するために[24]、自己の精神に誠実な「聖者（セント）」ジョンの採るべき唯一の選択は金鉱の試掘業――結果的に失敗に終わった――に転身することでしかなかった。それは組織的自由の確保に困難と疲労を覚えたかれにとって自然を相手に自分だけで働きかけることのできる金脈発見という『青い鳥』捜しに実存的な心境を見い出したことを物語るものではなかったであろうか。

ローレンス・スト　12, 25, 27, 28
労働騎士団（Nights of Labor）　7
「労働者の声」(Voice of Labor)　4
労働組合詐欺師　7

謝辞

本書の出版に際してアメリカ研究の第一人者であり、訳者にとって学生時代からの恩師でもある佐々木専三郎教授から多大なる御助言を頂いたことに心からの謝意を表わす次第です。

and Lumber Workers) 24
セント・ジョン，ビンセント，(St. John, Vincent) 1，42，49，50，52，53，54，55，56，57，58，59

タ 行

中央集権派 54，56
直接行動 23，57
デブス，ユージン・V.，(Debs, Eugene V.，) 52，54
デ・レオン，ダニエル，(De Leon, Daniel，) 51，53，54
統一金属労働者組合 (United Metal Workers) 6，34
統一鉱山労働者組合 (United Mine Workers) 5，34
統一アメリカ醸造工組合 (United Brewery Workers of America) 4
統一繊維労働者組合 (United Textile Workers) 6，34
統一鉄道従業員友愛会(United Brotherhood of Railway Employes) 4，6
トレーシー，ジョージ，(Tracy, George，) 31
トロートマン，ウィリアム・E.，(Trautman, Wm. E.，) 4，52，53，54
「泥棒男爵」 27

ナ 行

「内部切り崩し」("boring from within") 53，54
二重組合主義 (dual unionism) 53，55
農業石油労働者組合 (Agricultural and Oil Workers) 34

ハ 行

バーガー，ビクター，(Berger, Victor，) 4
ハガチー，トーマス・J.，(Hogerty, Thomas J.，) 4，54
八時間労働制 30
パン焼工組合 (Bakery Workers) 34
皮革工組合 (Leather Workers) 34
ピケ・ライン 30

日和見主義者　6
比例代表制　5
不可能主義　6
分権派　56, 57
フォード（Ford）　30
フランス労働総同盟（ＣＧＴ）　54
フリン, E. G., （Flynn, E. G., ）　58
プロレタリアート　35
ヘイウッド, ウィリアム　D., （Haywood, Wm. D., ）　8, 49, 52～57
ヘイズ, マックス（Hayes, Max）　4
ペチボーン, G., （Pettiborne, G. ）　8
ボイス, エドワード, （Boyce, Edward, ）　51
防衛隊　25
ボッチーニ（Boccinni）　26
ホール, W・L., （Hall, W. L., ）　4
ホテル・レストラン従業員組合（Hotel Restaurant Workers）　34

マ　行
「末端の反目」　8
マルクス主義者　7
マロニー, パディ, （Mulloney, Paddy, ）　53
緑ビン吹き工組合（Green Bottle Blowers' Union）　18
モイヤー, C.（Moyer, C., ）　52, 54
モルモン資本　28

ヤ　行
輸送交通部門（Department of Transportation and Communication）　14

ラ　行
レーゲル, ベン, （Legere, Ben, ）　26
リトル, フランク H., （Little, Frank H., ）　32
リョーダン, ジョン（Riordan, John, ）　8

索　　引

ア　行

アナーキスト　7
『アミアン憲章』　52
アメリカ利潤追求同盟（American Profiteers Legionaires）　33
アメリカ労働組合（American Labor Union）　4，5，6，52
アメリカ労働総同盟（American Federation of Labor〔＝AFL〕）　20，21
イギリス合同機関手組合（Amalgamated Society of Engineers of Great Britain）　4
イーツ，・ジョージ（Estes, George, ）　4
「エッター，ジオバニッチ裁判」（Ettor-Giovannitti trial）　25
エバート，ジャスタス（Ebert, Justus, ）　25
エマーソン，A. M.，（Emerson, A. M., ）　25
オニール　J. M.，（O'Neil, J. M., ）　9，53
オルグ　12，26，30

カ　行

階級的敵対　37
階級的分離　37
「街頭演説」闘争　22，23
改良主義者　7
家具製造工組合　34
カルソ，J.，（Carso, J., ）　27
議会主義　7
金属石炭鉱夫組合（Metal and Coal Miners'）　34
九時間制　28
クリフォード，P.，（Clifford, P., ）　51
コーウェン，アイザック（Cowen, Issac, ）　4
ゴールデン，ジョン（Golden, John, ）　20，28

コサック隊（＝州警察騎馬隊） 21, 22
コーツ，デービッドM., (Coates, David M.,) 51

サ 行

サイモンズ A. M., (Simons A. M.,) 52
『産業別組合宣言』 1, 5, 6, 36
産業地区会議 15
産業の支配 13
産業予備軍 18
社会主義者 6
社会主義労働連盟 (Socialist Trade and Labor Alliance) 6
社会党 (Socialist Party〔=SLP〕) 12
『社会民主主義報道』(Socialist Democratic Herald) 8
シャーマン C. H., (Sharman, C. O.,) 9, 52
銃撃隊 30, 31
『醸造工新聞』(Brauzer Zeitung) 4, 52
職業別組合 7, 9. 10, 13, 19, 39, 42
ジョーンズ，"マザー"，M., (Jones, "Mother", M.,) 52
食料生産労働組合 (Food Production Workers) 34
水上輸送産業別組合 (Industry of Marine Transportation) 34
スト破り 18, 50
ストライキ 22, 23, 25～32, 48
スミス，クレアレンス， (Smith, Clarence,) 4
「政治条項」 9, 52, 53
「聖者」 56, 58
世界産業労働組合 (Industrial Workers of the World〔=IWW〕) 1～59
世界大戦（第一次） 31
西部鉱夫連盟 (Western Federation of Miners) 5, 6, 8, 9, 51～53
全国一大組合 (One Big Union) 14, 58
全国市民連盟 (National Civic Federation) 38, 39
全国森林木材産業別労働者組合 (National Industrial Union of Forest

訳 者 紹 介

久 田 俊 夫（1947年生まれ）
南山大学大学院経済学研究科博士課程修了
現在：市邨学園短期大学助教授
専攻：労働運動史，社会政策，社会思想史
著書：「アメリカ労働運動の潮流」鳳書院（1985）
訳書：A．ベルクマン「アナーキズムのＡＢＣ」杉山書店（1981）Ⅰ，（1982）II
訳書：Ｊ・Ｒ・マクドナルド「サンジカリズム」杉山書店（1984）
論文：アナーキズム，サンジカリズム，Ｇ・ソレルに関するもの多数

ＩWW－歴史・構造・方法－

1985年３月１日初版発行

原著者 V. ST. ジョン

訳 者 久 田 俊 夫

発行所 名古屋市瑞穂区中山町１丁目９番地
三星出版株式会社



定価 800円

LITHUANIAN—What Is The I. W. W.?—Price 10c PRINTED IN U. S. A.

KAS YRA I. W. W.?

— arba —

Pasaulio Pramonės Darbininkai.

Atviras Pareiškimas apie jų Principus, Tikslus ir Taktiką.

KAINA DEŠIMTS CENTŲ

— Išleido organizacija. —

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

1001 W. Madison St., :-: Chicago, Ill., U. S. A.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

KAS YRA P. P. D.?

Mažne kiekvienas žmogus Amerikoje yra girdėjęs, ar skaitęs apie taip vadinamą Pasaulio Pramonės Darbininkų organizaciją, arba P. P. D. (I. W. W., aidoblistus, kaip paprastai jie yra vadinama), bet nedaug kas bežino kas iš tikrųjų toji organizacija yra ir ką ji nori nuveikti. Aplink šitą vardą susikaupė daugybė klaidingų nuomonių. Šalies laikraščiai suteikė P. P. D. vardui tokį stovį viešoje nuomonėje, kuris mažai atatinka teisybei. Todel manome, kad tu, skaitytojau, susidomėsi autoritingu šitos organizacijos principų, tikslų ir taktikos ir kitų tolygių dalykų pareiškimu.

I. KELIOS KLAIDINGOS NUOMONĖS APIE P. P. D.

Apskritai žmonės neretai mano, kad P. P. D. yra slapta organizacija; kad ji didžiumoje susideda iš svetimšalių; kad mes esam susiorganizavę slapta ruošti smurtą ir kraujo praliejimą, naikinti gyvastį ir nuosavybę ir galiaus Jungtinių Valstijų valdžią nuversti! Šitoj šaly yra didelės ir galingos organizacijos, kurios turi pasistatę sau tikslą platinti melą apie P. P. D.

P. P. D. visai neturi nieko bendro su politine revoliucija, ar su kokiu nors politiniu veikimu, kaip tas lengva bus pamatyti pasiskaičius toliaus. Mes tiek pat neklausiame žmogaus kokios jis politinės partijos, kaip neklausiame jo, kokios jis tikybos, ar kokia jo odos spalva. Tas mums nerupi. Mes kaipo organizacija taip nesirupiname politiniais, tikybiniais, ar tautiniais klausimais, kad mes draudžiame savo organizacijoje visą tokią propagandą, nes ji atitraukia domę nuo tikslų ir veda prie kivirčių ir suirimo.

Mes sukaupiame visą savo domę į tą klausimą, kuris rupi lygiai visiems, butent, į *ekonominį klausimą*, atkreipdami domę į kitus klausimus tik kitoms srovėms perkirtus mums ke-

lią ir trukdant musų darbą, arba grynai švietimo tikslais, bet niekuomet nevarome propagandos už kokią nors partiją, sektą, ar tautą, statydami ją augščiau kitų.

P. P. D. yra revoliucinė darbininkų unija.

Pradžia P. P. D. steigimui buvo padaryta 1905 m., bet įkurimas naujos darbininkų unijos buvo užbaigtas didžiajame suvažiavime Chicagoje, 1906 m., kur buvo nustatyta ir priimta organizacijos principai, tikslai, taktika ir sąstatas ir ji esminėmis savo savybėmis pasiliko be permainos iki šiai dienai. Tuomet P. P. D. tapo padaryta darbininkų unija ir tokia ji pasilieka po šiai dienai. Kiekvienas, kas bando pasakyti apie ją ką kita, sako netiesą. *Šitos ekonominės organizacijos* nariai neturi įsmeigę savo akių, kaip kad politinės partijos, į valdžios trobas, o žiuri į dirbyklas, gamyklas, dirbtuves ir kitas gamybos vietas. Mes nedarome skirtumo tarp čia gimusio amerikiečio, turinčio teisę balsuoti, ir svetimšalio neturinčio jos. Kiekvienas, kuris dirba už algą, vyras, moteris, ar vaikas, gali buti nariu ir gali balsuoti unijoje.

P. P. D. yra pasaulinė unija.

Šitos dabar pagarsėjusios darbininkų unijos kurėjai davė jai Pasaulio Pramonės vardą, tuomi pasakydami, kad organizacijos tikslu yra suvienyti visus pramoninius pasaulio darbininkus į vieną kuną. Tikslas dar nėra pasiektas, tečiaus jos įtakos ribos siekia toli. Valdybos tapo sudarytos Anglijoje, Australijoje, ir Pietų Afrikoje; Meksikoje, Argentinoje ir Čili'je; Skandinavijoje ir kitose šalyse. Tečiaus svarbiausias P. P. D. pamatas tvirtinti, kad ji yra pasaulinė unija, yra remiamas tuomi, kad mes padarome labai didelės įtakos į kitas darbininkų organizacijas ir priverčiame jas priimti musų programą sulig dvasia, ar raide.

Nors dabar duokles mokančių narių yra mažiaus kaip 100,000 vienok mes esame galingą pasaulio jiega. Narinių kortų išduota suvirš milionas ir musų nariai yra dabar išsiblaškę po visas pasaulio šalis. Sutiksi juos Špicbergene anglių kasyklose arti šiaurės žemgalio. Rasi juos ruonių žvejojimo stotyse pietų Georgijoj, toli einant į pietų žemgalį. Rasi juos kiekvienam laive, kuris plaukia per vandenyną, nešdamas su jais musų propagandos sėklą į kiekvieną uostą ir sodindamas ją į derlingą dirvą ant tolimųjų krantų. Dabartiniu laiku, kuomet visos kitos socialės teorijos ir judėjimai neturi pasisekimo ir nieko nežada ateičiai, P. P. D. organizacija stovi viena darbinin-

kų mintyse visam pasauly kaipo padėties viešpatė. Šita prasme kurėjų idėalas sutapo realybe. Dabar pareina persodinti šitą idėją iš darbininkų protų į pramoninio gyvenimo dirvą ir kurėjų idėja bus pilna realybė. Artimai gimiringų sindikalistinių judėjimų pagalba kitose šalyse mes tikimės įkunyti šitą planą artimoje ateityje įkurdami *pramoninį internacionalą.*

II. P. P. D. istorija parašyta krauju.

Išpradžių P. P. D. susidėjo didžiumoje iš vakarinių kalnakasių, metalo darbininkų, gelžkeliečių ir besikilnojančių darbininkų. Per metų eilę jie išplėtė savo veiklumą daugelyje pramonių ir dabar šita organizacija turi 29 Pramonines Unijas tautinio didumo. Apie jas bus paminėta vėliaus. Didelė narių dalis susideda iš besikilnojančių darbininkų, o stipriausiomis unijomis yra unijos susidariusios iš kalnakasių, miškų darbininkų, laukų darbininkų, statymo darbininkų, jurinės transportuotės darbininkų, metalo darbininkų, audyklų darbininkų ir gelžkelių darbininkų.

Organizacija yra vedusi daugelį didelių streikų nevienodu pasisekimu daugelyje pramonių. Ypatingai sekėsi P. P. D. pagerinti butis besikilnojantiems darbininkams žemdirbystės, kasyklų ir miškų pramonėse, tečiaus jurinės transportuotės darbininkai ir audyklų darbininkai taipgi daug patogumų laimėjo po P. P. D. vėluku. Prieš atsiradimą P. P. D. organizacijos ir pirmiausiais jos laipsniais besibastančių po šalį su savo apklotais ant pečių besikilnojančių darbininkų likimas buvo liudnas. Kartą žmogui nupuolus iki jų lygio, maža buvo vilties, ar jokios nebuvo, atsistoti vėl ant kojų visuomeniai. Jis buvo išmestas ant pat dugno. Nudien yra kitaip—ačiu P. P. D. Bet mes negalime leistis į smulkmenas šitame trumpame pareiškime.

Suprantama, svarbiausiu lig šiol organizacijos veiklumu buvo švietimo darbas. Vykindama šitą darbą organizacija kelis kartus susidurė su valdžiomis žodžio laisvės, spaudos laisvės ir susirinkimų laisvės klausimais.

10,000 *sukišta į kalėjimus.*

Jei mes pagarsintume vardus P. P. D. narių, kurie nuo jos įkurimo laiko buvo kalėjime, tai butų knyga tokio didumo kaip kokio nors didelio miesto telefonų adresinė. Suvirš 1,000 narių buvo sukišta į kalėjimus bevedant kovą už žodžio laisvę, kuri teko P. P. D. vesti įvairiose šalies dalyse. Apie 900 P. P. D. narių buvo suareštuoti streiko metu 1912 m., Lawrence, Mass. Apie 100 narių truputį vėliaus Little Falls'e, N. Y. (1912-1913 m.). Aštuoniolika šimtų P. P. D. narių buvo sukišta į kalėjimus audėjų streiko metu Patersone, N. J. Vienuolika šimtų ir šešiosdešimts keturi žmonės, daugiausiai P. P. D. nariai tapo pavogti ir su prievarta "deportuoti" iš Bisbee, Ariz., 1918 m. ir buvo laikomi aptvare ištisus mėnesius. Vakarinių Kalnakasių Federacijai gyvuojant tukstančiai jos narių

buvo sukišti į kalėjimą. 1920 m. buvo padarytas nepilnas sąrašas narių sukištų į kalėjimą nuo karo laiko pradžios. Tas sąrašas parodė 1,327 pavardes. Nuo to laiko vienvalinė musų narių srovė ėjo per kalėjimo duris ir po šiai dienai dar pora šimtų musų narių pasilieka už kalėjimo sienų, kurių vieni pasmerkti visam amžiui, kiti penkiems metams, dešimčiai, penkiolikai ar dvidešimčiai metų sunkaus darbo kalėjimuose„ — vis del jų darbuotės P. P. D. Visas buvusių kalėjimuose narių skaičius nuo 1905 m. siekia apie 10,000.

Už visuomenės ribų.

Apie dvidešimtį ar daugiau P. P. D. narių musų priešai ir jų įrankiai niekšišku budu nužudė.

Be šitų didžiųjų prasižengimų prieš musų narius yra nesuskaitomi kiti prasižengimai, kurie buvo padaryti prieš mus "įstatymo ir tvarkos" vardu, ar be oficialio leidimo.

P. P. D. buvo tepami degutu ir apibarstomi plunksnomis, deportuojami, mušami, jiems buvo neduodama pilietinių teisių, juos trėmė, į jų namus įsilauždavo, paimdavo jų nuosavybę ir popierius, neduodavo jiems teisės apsiginti, reikalaudavo iš jų baisiai didelių laidų, atiduodavo juos prieš norą vergauti, pavogdavo juos, žiauriai ir nematytai nubausdavo juos, apšmeižda vo ir neteisingai apkaltindavo, baisiai sunkiai nubausdavo, jiems teko mirti kalėjime bylos nagrinėjimo belaukiant, persekiojimu buvo iš proto išvaromi, jiems buvo ginama naudotis paštu, atimama žodžio laisvės, spaudos laisvės ir susirinkimų teisės ir taip pat jiems buvo atimama visos kitos teisės garantuojamos Teisių Sąrašu.

P. P. D. nariams buvo užginama įgimtos teisės paskelbtos Nepriklausomybės Paskelbty — gyvenimo, laisvės ir laimės jieškojimo teisė.

P. P. D. svetainės, raštinės ir buklės buvo užpuolama be įstatymo įsako.

P. P. D. nuosavybė, knygos, brošiuros, antspaudai, literatura ir raštinės daiktai be teisės paimama, ar sunaikinama.

P. P. D. organizacija išliko gyva, nes ji remias ekonominio reikalingumo uola.

Lengva suprasti, kad tik drąsus ir įsitikinusieji vyrai ir moters savo liuosu noru dedasi prie tokios organizacijos. Bet didžiuma nesideda prie jos savo noru. Juos suvaro į ją badas, šaltis, neturtas, skurdas ir nusiminimas, kai ta smarki upė ar-

dydama krantus ir nešdama į juras. Smarki kapitalizmo upė suteikia narių P. P. D.

Taigi baisus persekiojimas neįstengė nuslopinti, ar išnaikinti P. P. D. Priešingai, musų mokinimai plečias kaip ta prērų ugnis, kurios nei kraujas, nei smurtas negali užgesinti. Ant kiekvieno šimto narių sukištų į kalējimą išeina dešimtys tukstančių prisidēti ir pasveikinti tuos, kurie veda kovą.

Jau vienas tas, mums regis, turi pasakyti orutiniam pasauliui, kad *užpakaly šito judējimo yra didelē gamtos jiega* ir kad persekioti mus yra tiek pat kvaila, kaip senovēs persų karaliui Kserksui buvo kvaila liepti savo kareiviams nuplakti ir surakinti Bosforo bangas, kad jos nurimtų ir leistų jo armijai pereiti. Šita gamtos jiega, ekonominis butinumas, suteikia musų judējimui tokią protinę ir moralinę galybę, kurios nei kartuvēs negali nusmaugti, nei kalējimai nuslopinti. Net akliausias musų priešas turētų suprasti, kad musų organizacija, jei ji išliko po tokių baisių prityrimų, turi turēti užpakaly savęs pamatinę teisybę, kurios negalima atkakliai ignoruoti, o reikia ji ištirti. Žmonēs priima musų pradus kaipo išganymo žodį, nežiurint jų asmeninio pavojaus jiems. Kas tie nuostabus pradai yra tokie?

Jie yra pasakyti Pratarmēje prie musų Konstitucijos ir yra šitokie:

III. PRATARMĖ

Pasaulio Pramonės Darbininkų.

Darbninkų klasė ir darbdavių klasė neturi nieko bendra. Taikos tolai negali buti, kol alkis ir trukumas bus randama tarp milionų darbo žmonių, o keli kurie sudaro darbdavių klasę, yra visa ko pertekę.

Tarp šitų dviejų klasių kova turi eiti iki pasaulio darbininkai susiorganizuos kaipo klasė, paims į savo rankas žemę ir gamybos mašinas ir panaikins alginę sistemą.

Mes matom, kad pramonių vedimui pereinant vis į mažesnį rankų skaičių, amatinės unijos negali pasistatyti prieš vis augančią darbdavių klasės galybę. Amatinės unijos auklėja tokį dalykų stovį, kuris leidžia vienai darbininkų eilei buti pastatoma prieš kitą darbininkų eilę toj pačioj pramonėj, tuomi pagelbint sumušti vieni kitus alginėse kovose. Beto, amatinės unijos pagelbsti darbdavių klasei klaidinti darbininkus tikėjimu, kad darbininkų klasė turi bendrus reikalus su savo darbaviais.

Šitos sąlygos galima pakeisti ir darbininkų klasės reikalai pagerinti tik organizacijai sudarytai tokiu budu, kad visi jos nariai vienoj kokioj pramonėj, ar visose pramonėse, jei butų reikalo, mestų darbą, kuomet streikas, ar lokautas (sustojimas) yra kokiame jos skyriuj, tokiu budu padarant nuoskaudą vienam nuoskauda visiems.

Vietoje konservatingo obalsio, "Geras dienos užmokesnis už gerą dienos darbą," mes turim parašyti ant musų vėluko revoliucinį slapyžodį, "Alginės sistemos panaikinimas."

Istorinė darbininkų klasės pasiuntinybė yra kapitalizmą pašalinti. Gamybos armija pareina suorganizuoti ne tik kasdienei kovai su kapitalistais, o ir gamybai vesti, kuomet kapitalizmo nebus. Organizuodamiesi pramoniniai mes kuriame naują draugiją senosios rėmuose.

IV. P. P. D. TIKSLAS.

Atatinkamai šitam principų paskelbimui P. P. D. rengiasi suorganizuoti šitoj ir ilgainiui kitose šalyse visas gaminamasias žmonių jiegas, vadinas, visus rankomis ir protu dirbančius darbininkus pramoniniai į Pramonines Unijas, Pramoninių Unijų Skyrius gamyklose ir Pramonines Tarybas. Apie didžiuosius musų proponuojamos naujos visuomenės padalinimus, mes pakalbėsime vėliau.

Palyginimas Pramoninio Unijizmo ir Amatinio.

Idėja organizuotis pramoniniai gimė kaipo neigimas senos *amatinės organizacijos formos arba kaipo reakcija prieš ją.* Organizuoti amatines unijas reiškia organizuoti vienetus tų kurie vartoja tuos pačius įrankius: dailydes sau, maliavotojus sau, inžinierius sau, katilius sau, ir tt. Tokiu budu pasidaro tiek įvairių unijų, kiek yra įvairių įrankių skrynelių. Šitokis unijizmas paskirsto darbininkus dirbančius pramonėje į tiek unijų, kiek ten yra amatų ir tokių budu vietoje suvienyti pastato sienas *tarp dabininkų kasdien dirbančių šale vieni kitų.*

Pavyzdžiui paimkime *Amerikos laivų fabriką.*

Laivų fabrike, kur dirba geležinius laivus, buva kokios keturiosdešimts įvairių amatų, arba darbų. Kaikuriuos jų čia paminėsime. Yra pritaikytojai, kurie supiaussto plokštes, yra katiliai, mašinistai, inžinieriai, elektrininkai, švinliejai, vedėjai dudų garui, asbestos dėjėjai, laiviniai dailydės, staliai, braižytojai, maliavotojai, virvių tiesėjai, ir t. t. Einant amatinės unijos planu bus atskira "tarptautinė" unija kiekvienam tokiam amatui, neturinti nieko bendra su kitomis, išskiriant tiek, kad jos moka pagalvinį mokesnį bendron raštinėn. Kaikurie šitų amatų gali sudaryti vieną "tarptautinę", bet paprastai kiekvienas Amerikos laivų fabrikas turi daugybę tokių amatinių unijų. Šitos amatinės unijos tame pačiame fabrike dažnai susivaidija viena su kita ir kuomet nepasitenkinimas paima viršų, nėra nieko nepaprasto joms po vieną išeiti į streiką ir tokiu budu vieną uniją sumuša kitos, kurios nestreikuoja taip kaip musų principai sako. Mažne kiekvienas, kuris yra dirbęs Amerikos laivų fabrike, pripažins, kad šitas aprašymas yra teisingas. Be to tenka pasakyti, kad tas pats yra su visomis kitomis pramonėmis, suorganizuotomis į amatines unijas. Tai nėra niekas daugiau kaip "organizuotoji streiklaužija". Ji palieka darbininkus darbdavių malonei. Tos amatinės sienos, kurios suskaldo fabriką į dvidešimtį ar daugiau amatiniai sąmo-

ningų grupių, su neužsitėkijimu žiurinčius į viena kątą, padaro tą, ko jam reikia žemų algų, ilgų darbo valandų ir blogų sąlygų palaikymui. Čia mes nesigilinsime į kitas blogas amatinio unijizmo puses. Užteks pasakius tiek, kad P. P. D. atsirado iš dalies kaipo reakcija prieš tokias nepakenčiamas ir neišmintingas sąlygas.

Pridėkime prie šito visišką idealizmo stoką, kuri budina amatinį unijizmą visose šalyse, jų sutikimą su kapitalizmu ir alguotu darbu kaipo galutinu dalyku, jų nesugebėjimą turėti kokią nors ateities viltį darbininkams kaipo klasei ir jų palinkimą organizuoti taip vadinamus darbo trustus ne su tuo tikslu, kad minių gyvenimo klausimus išsprendus, o tik kad pašalinių neprileidus prie darbo, o turėsime dugną, ant kurio buvo parašyti P. P. D. konstitucijos principai.

Naujasis unijinis judėjimas pasiėmė visus šituos dalykus atitaisyti per pramoninę organizaciją minėtą augščiau.

Norėdami pamatyti *kaip tipinga pramoninė organizacija* atrodo, grįžkime prie laivų fabriko pavyzdžio. Pirmutinis dalykas, kurį P. P. D. padaro amatinės unijos laivų fabrike, tai sugriauna tas sienas, kurios skirsto amatus. Jie paima iš katiliaus, inžinieriaus, švinliejo, dailydės, maliavotojo ir k. amatinės unijos kortas ir pasako jiems: "Jus dabar nesidalinate į katilius, inžinierius, švinliejus, dailydes ir maliavotojus. Jus dabar esate suvienyti kaipo laivų statymo darbininkai, visi jus iki vienam, kurie dirbate šitame fabrike ir kiekviename kitame. Vietoje dvidešimties ar tridešimties unijų šitame ir kituose fabrikuose, mes nuo šio laiko turėsime tik vieną uniją, 'Laivų Statymo Darbininkų Pramonės Uniją.' Kiekvienas fabrikas sudaris tos unijos skyrių ir tame skyriuje mes turėsime reikalingas tarybas ar komitetus susiklausymui tarp įvairių fabriko skyrių darbininkų".

Šituo budu visi fabriko darbininkai sudaris vieną suvienytą kuną; visi šalies ir ilgainiui viso pasaulio laivų fabrikai sudaris vieną Pramoninę Uniją ir taip tos pramonės darbininkai bus suvienyti bendram veikimui. Kiekvienam laivų statymo centrui bus taipgi Pramoninė Taryba. Tąsyk nebus tokio atsitikimo, kur vienai darbininkų grupei išėjus į streiką, kita pasiliktų dirbti ir taip viena kitą sumuštų. Kuomet jie streikuos, tai visi streikuos ir laimės. Taip sąprotauja tie pramoniniai unijistai, kurie pramoninėje unijoje visupirmiausia mato kariautės įrankį kovai su darbdaviu.

IV. P. P. D. TIKSLAS.

Atatinkamai šitam principų paskelbimui P. P. D. rengiasi suorganizuoti šitoj ir ilgainiui kitose šalyse visas gaminamasias žmonių jiegas, vadinas, visus rankomis ir protu dirbančius darbininkus pramoniniai į Pramonines Unijas, Pramoninių Unijų Skyrius gamyklose ir Pramonines Tarybas. Apie didžiuosius musų proponuojamos naujos visuomenės padalinimus, mes pakalbėsime vėliau.

Palyginimas Pramoninio Unijizmo ir Amatinio.

Idėja organizuotis pramoniniai gimė kaipo neigimas senos *amatinės organizacijos formos arba kaipo reakcija prieš ją.* Organizuoti amatines unijas reiškia organizuoti vienetus tų kurie vartoja tuos pačius įrankius: dailydes sau, maliavotojus sau, inžinierius sau, katilius sau, ir tt. Tokiu budu pasidaro tiek įvairių unijų, kiek yra įvairių įrankių skrynelių. Šitokis unijizmas paskirsto darbininkus dirbančius pramonėje į tiek unijų, kiek ten yra amatų ir tokių budu vietoje suvienyti pastato sienas *tarp dabininkų kasdien dirbančių šale vieni kitų.*

Pavyzdžiui paimkime *Amerikos laivų fabriką.*

Laivų fabrike, kur dirba geležinius laivus, buva kokios keturiosdešimts įvairių amatų, arba darbų. Kaikuriuos jų čia paminėsime. Yra pritaikytojai, kurie supiaussto plokštes, yra katiliai, mašinistai, inžinieriai, elektrininkai, švinliejai, vedėjai dudų garui, asbestos dėjėjai, laiviniai dailydės, staliai, braižytojai, maliavotojai, virvių tiesėjai, ir t. t. Einant amatinės unijos planu bus atskira "tarptautinė" unija kiekvienam tokiam amatui, neturinti nieko bendra su kitomis, išskiriant tiek, kad jos moka pagalvinį mokesnį bendron raštinėn. Kaikurie šitų amatų gali sudaryti vieną "tarptautinę", bet paprastai kiekvienas Amerikos laivų fabrikas turi daugybę tokių amatinių unijų. Šitos amatinės unijos tame pačiame fabrike dažnai susivaidija viena su kita ir kuomet nepasitenkinimas paima viršų, nėra nieko nepaprasto joms po vieną išeiti į streiką ir tokiu budu vieną uniją sumuša kitos, kurios nestreikuoja taip kaip musų principai sako. Mažne kiekvienas, kuris yra dirbęs Amerikos laivų fabrike, pripažins, kad šitas aprašymas yra teisingas. Be to tenka pasakyti, kad tas pats yra su visomis kitomis pramonėmis, suorganizuotomis į amatines unijas. Tai nėra niekas daugiau kaip "organizuotoji streiklaužija". Ji palieka darbininkus darbdavių malonei. Tos amatinės sienos, kurios suskaldo fabriką į dvidešimtį ar daugiau amatiniai sąmo-

ningų grupių, su neužsitėkijimu žiurinčius į viena kątą, padaro tą, ko jam reikia žemų algų, ilgų darbo valandų ir blogų sąlygų palaikymui. Čia mes nesigilinsime į kitas blogas amatinio unijizmo puses. Užteks pasakius tiek, kad P. P. D. atsirado iš dalies kaipo reakcija prieš tokias nepakenčiamas ir neišmintingas sąlygas.

Pridėkime prie šito visišką idealizmo stoką, kuri budina amatinį unijizmą visose šalyse, jų sutikimą su kapitalizmu ir alguotu darbu kaipo galutinu dalyku, jų nesugebėjimą turėti kokią nors ateities viltį darbininkams kaipo klasei ir jų palinkimą organizuoti taip vadinamus darbo trustus ne su tuo tikslu, kad minių gyvenimo klausimus išsprendus, o tik kad pašalinių neprileidus prie darbo, o turėsime dugną, ant kurio buvo parašyti P. P. D. konstitucijos principai.

Naujasis unijinis judėjimas pasiėmė visus šituos dalykus atitaisyti per pramoninę organizaciją minėtą augščiau.

Norėdami pamatyti *kaip tipinga pramoninė organizacija* atrodo, grįžkime prie laivų fabriko pavyzdžio. Pirmutinis dalykas, kurį P. P. D. padaro amatinės unijos laivų fabrike, tai sugriauna tas sienas, kurios skirsto amatus. Jie paima iš katiliaus, inžinieriaus, švinliejo, dailydės, maliavotojo ir k. amatinės unijos kortas ir pasako jiems: "Jus dabar nesidalinate į katilius, inžinierius, švinliejus, dailydes ir maliavotojus. Jus dabar esate suvienyti kaipo laivų statymo darbininkai, visi jus iki vienam, kurie dirbate šitame fabrike ir kiekviename kitame. Vietoje dvidešimties ar tridešimties unijų šitame ir kituose fabrikuose, mes nuo šio laiko turėsime tik vieną uniją, 'Laivų Statymo Darbininkų Pramonės Uniją.' Kiekvienas fabrikas sudaris tos unijos skyrių ir tame skyriuje mes turėsime reikalingas tarybas ar komitetus susiklausymui tarp įvairių fabriko skyrių darbininkų".

Šituo budu visi fabriko darbininkai sudaris vieną suvienytą kuną; visi šalies ir ilgainiui viso pasaulio laivų fabrikai sudaris vieną Pramoninę Uniją ir taip tos pramonės darbininkai bus suvienyti bendram veikimui. Kiekvienam laivų statymo centrui bus taipgi Pramoninė Taryba. Tąsyk nebus tokio atsitikimo, kur vienai darbininkų grupei išėjus į streiką, kita pasiliktų dirbti ir taip viena kitą sumuštų. Kuomet jie streikuos, tai visi streikuos ir laimės. Taip sąprotauja tie pramoniniai unijistai, kurie pramoninėje unijoje visupirmiausia mato kariautės įrankį kovai su darbdaviu.

ARTIMIAUSIS IR GALUTINIS P. P. D. TIKSLAI.

Pramoninės Unijos tikslas yra dvejopas.

Pirmas Pramoninės Unijos *tikslas* kol kas buti *kariniu įrankiu* kasdieninėj kovoj su darbdavių klasė del augštesnių algų, trumpesnių valandų ir geresnių sąlygų. Jis nereikalauja tolesnio aiškinimo; galima pasakyti jei bent tiek, kad Pramoninė Unija, suvienydama darbininkus į vieną kuną, yra daug geresnis kovos organas šitam tikslui, negu gali buti amatinė unija, kadangi pastaroji turi tik vieno amato narius.

Antrasis musų tikslas yra turėti Pramoninę Uniją kaipo įmonę darbininkams pramonę paimti ir naudotis ja kaipo gaminimo ar paskaidos organu, "kuomet kapitlizmas bus pašalintas", ar pats paliaus veikęs, vadinas, bus sugriuvęs. O kadangi šitas griuvimas vyksta, tai antrasis tikslas užtemdo pirmąjį.

KAPITALIZMO GRIUVIMAS.

Mes sakome, kad *kapitalistinė gamybos ir paskaidos sistema yra didelio sugriuvimo stovy visam pasauly,* neišskiriant nei šitos šalies, ir mes abejojame, kad ji galėtų atsistoti ant kojų, taip kaip ji atsistodavo po kiekvieno krizio pirmiaus. Senieji organai neveikia. Pasaulis yra bankrutumo stovy. Atrodo, kad bilionai dolerių teks išbraukti iš pasaulinės kapitalistų klasės kaipo visiški nuostoliai, o mes žinom, ką tas reiškia tiems kurie nieko daugiau neturi kaip tik savo darbo jiegą parduoti.

Senieji gamybos organai, privatinis savininkas su savo paprastai maža įstaiga, akcijų kompanija, trustas, trustų sąjunga, matomai neįstengia aprupinti žmonių reikalų. Šimtai milionų žmonių visuose pasaulio kraštuose yra priversti apsieiti be pačių butiniausių dalykų, negalėdami prieiti prie žemės ir kitų gamtos turtų, ar pramoninių ir prekybinių mašinų. Gyvenimo reikmenys tampa nepasiekiami vis didesnėms žmonių minioms, kurios pradeda nusiminti ir grumoja tvarkos sunaikinimu. Sukilimai, riaušės, tautiniai karai, linčavimai, karo tiesos, terorizmas ir didieji streikai daugelyje pasaulio šalių ir ypatingai Amerikoje tulą laiką buvo paprastais dalykais. Be to nedarbas buvo pasiekęs tokio didumo, kokis nebuvo žinomas pirmiau. Neturtas ir skurdas varo žmones į nusiminimą.

Visi šitie visuomeniniai reiškiniai yra tolyneiginiais kapitalizmo griuvimo simptomais. Sąlygos Europoje ir kitur duoda pamato tikėti, kad galutinis sugriuvimas įvyks, kuomet ka-

pitalistinis kreditas visiškai pranyks ir ačiu tam pramoninės įstaigos turės buti uždarytos. Anot kapitalistinės spaudos pripažinimo, šitų galimybių galima bent laukti.

Tokiu budu, netikrumas ir susirupinimas dabartimi ir ateitimi milionams žmonių padaro gyvenimą nepakenčiamu. Jie jaučias, kad jie yra pavergiami, kad juos palengva vis įtraukia į pasaulinį veiklumą, kuris neduoda jokios naudos ir jokio užtikrinimo ateičiai. Įtampa, pareinanti iš šito dalykų stovio, verčia gamybos ir paskaidos įmonių savininkus griebtis prievartos ir smurto savo valdžios ir kontrolės palaikymui. Gamyba dabar didžiumoje yra vedama prie paslėptų durtuvų, ar užtiestų kulkosvydžių šauterių, o spaudoje kaipo apie netolimą galimybę kalba eina apie dujines bombas, kuriomis visas sukilėlių miestas bus užmigdomas, ar juoko kutuliu padaroma žmonėms galas. Tvarka negali ilgiau stovėti savo pačios nuopelnu. Ji galima palaikyti tik vieku, ar vieko pagrumojimu taip kaip ir mirštantis žmogus galima palaikyti gyvas deguonį jam duodant.

Prie šitokių apystovų milionai darbininkų palengva žuva, priėję visuomeninės bedugnės kraštą ir mums likusiems grumoja tas pats likimas, jei mes tuojaus nesusigriebsime ką-nors daryti. Mes po šituo nelaimių kalnu negalime ilgai laikytis ir galutiniam kriziui parėjus mes susidursime su badu, šalčiu ir kitomis nepakenčiamomis kančiomis. Suirutė, atsipalaidojimas, pilietinis karas, bastunų plėšikų terorizmas ir kiekvieno ėmimas kitam už gerklės, tai žinomi dalykai, kurie dabar daugelyje šalių dedas. Ir ar gali kas pasakyti, kad šita šalis yra liuosa nuo to? Priešingai, ačiu musų kapitalistinės klasės beišrdingumui ir žiaurumui, ačiu daugybei tautų ir tikėjimų, neapykantai svetimšaliams ir negrams, ačiu pragaištingam veikimui tokių profesinių "patriotų" ir neapykantos platintojų, kokiais yra Ku Kluksai ir kitos tolygios draugijos, nežiurint viso šalies turto mes turim tokius pragaro diegus, kokių kitur nerasi. Tam tikri elementai matomai tyčia veda prie supiudymo. Toliaus matantiems, atsakomingiems darbininkams ir darbininkėms, kuriais vienais tegalima pasitikėti, laikas pradėti rupintis prašalinti šitą katastrofą.

Šitokiose apystovose užgrudinti ir ištobulinti žiauraus persekiojimo metais P. P. D. ateina su savo programu pasauliui išgelbėti, su vienintėliu programu, kuris išspręs visuomeninį klausimą ir nuves mus ramion naujos visuomenės prieplaukon, kur bus taika, laimė ir išteklius.

Su savo Pramoninių Unijų pagalba mes manome paimti gamybos ir paskaidos gijas, kuomet jos bus iškritę iš bejiegių

kapitalistinės klasės rankų ir gaminti maistą, drabužį ir prieglaudą toliau, kad žmonijai nepareitų kentėti. Mes manome įvesti išmintingą gamybos ir paskaidos tvarką be klasinės priespaudos ir žmogaus išnaudojimo. Mes sakome, kad darbininkų unija kiekvienoje įstaigoje yra organas geriausiai tinkantis tai įstaigai vesti. Kitaip sakant, *mes privatinį valdymą ir kontroliavimą norime pakeisti bendru valdymu ir kontroliavimu, kapitalizmą pakeisti pramoniniu komunizmu.*

V. P. P. D. TAKTIKA.

Kuomet ateiname prie taktikos klausimo, tai P. P. D. dar klaidingiau yra suprantami ir atvaizdinami negu kokiu kitu žvilgsniu. Mes patys vadiname musų taktiką *Ekonominiu Tiesioginiu Veikimu.* Kame jis yra?

Veikimų yra du: politinis arba aplinkinis ir ekonominis arba tiesioginis.

Kad geriaus galima butų suprasti P. P. D. taktiką, tai prisižiurėkime abiem šitiems veikimams.

Skirtingos Veikimo Formos.

Politinis arba aplinkinis veikimas yra toksai veikimas, kur darbininkai stengiasi pasiekti savo tikslo įgydami įtakos į valdžios mašiną, arba paimdami kontrolę ant jos. Į tokį veikimą įeina balsavimas, balsų gaudymas, pąparkai, taip vadinamas masinis veikimas, kulkos ir poltinė revoliucija. Visa tai yra politinio veikimo įmonės. *P. P. D. atmeta visą tą taktiką augščiau minėto tikslo pasiekimui, be jokio kišimos į savo narių politinį įsitikinimą.*

Ekonominis arba tiesioginis veikimas yra toks veikimas, kur darbininkai eidami prie savo tikslo, stengiasi paimti savo kontrolėn darbo vietą, dirbtuvę, gamyklą, fabriką savo pačių asmeninėmis pastangomis.

Tiesioginis veikimas yra toks, kurį tu vartoji besistengdamas pagerinti savo sąlygas pats drauge su savo draugais pramoninėje dirvoje

Tam tikri "revoliucingieji" politikai, politiniai veikėjai, panaudoja ekonominius organus, darbininkų sąjungas kaipo lazdą, kad su ja pasidaryti sau kelią į valdžios trobėsius. P. P. D. nenori imti atsakomybę už tokius "tamsius" darbus.

A. D. F. Ekonominį Tiesioginį Veikimą Veda Griovin.

Skirtumas tarp veikmingo ir neveikmingo ekonominio tiesioginio veikimo bus aiškus palyginus, pav. Chicagos P. P. D. prie amatinių unijų. P. P. D. viršininkai, besilaikydami organizacijos programo ir įsakymų, galią ir atsakomybę, kurios savaime krinta ant viršininkų, tolydžio ir sistematiniai deda ant pačių narių, kad gavus jų *tiesioginį veikimą.* Antra vertus Chicagos (ir kitų miestų) amatinių unijų viršininkai atima nariams visas teises ir neretai sutampa savo sąjungų carais, apsistatydami terorizuojančių mušeikų gaujomis, kurios baido

narius, plėšia ir kyšius ima. Kuomet susijungusieji darbininkai bando atsiekti savo tikslo šitokia taktika, tai jie klaidingai vartoja tiesioginį veikimą. Nariai pasilieka namie savo smagumais gerėtis ir moka carams ir mušeikoms po tam tikrą sumą kas mėnesis, kad jie "veiktų" už juos. Gali buti amatinių unijų, kurios yra kitokios, bet visi žino, kad tokių unijų yra daugybė.

Net kuomet šitie amatiniai unijistai streikuoja, — o streikavimas tikrai yra tiesioginio veikimo forma,—tai jie dažnai tik įsakymų klauso. Kiekvienas yra girdėjęs apie tai, kaip darbininkams "buvo liepta mesti darbas," arba "įsakyta grįžti prie darbo." Šituos įsakymus darbininkams duoda unijiniai carai ir mušeikos, kuomet jų slaptas kyšių ėmimas to reikalauja. Net kuomet unijos nariai balsuoja, tai dažnai daro tą po prievarta taip kaip negrai Pietuose rinkimų dieną. Streikininkai patampa unijinių carų žaislu.

P. P. D. Veikimas — Veikimas Darbe ir Solidarumas.

Neigdami tokią taktiką ir reaguodami prieš ją P. P. D. skelbia savo ekonominio tiesioginio veikimo formą. Mes norime sužadinti darbininkus, kad jie patys veiktų ir dalyvautų kovoj už naują visuomenę. Mes norim, kad darbininkai neišleistų reikalų iš savo rankų ir patys juos vestų. Jei jie darys tą tai jie negali labai daug paklysti. Bet jei jie savo likimą paves į kitų žmonių rankas, tai juos visuomet gali parduoti. Jų viršininkai turėtų buti jų tarnais, o ne jų ponais. Musų tiesioginio veikimo taktika didžiausią unijos veiklumo dalį paveda *darbovietei*, kur lavinama darbininkai paimti pramonę ir vesti ją. Amatinis unijizmas visą unijos veiklumą paveda *unijos raštinei* ir jis daugiausia susideda iš abejotino vadovų darbo šiltoj kėdėj.

P. P. D. tiesioginis veikimas kol kas apsireiškia *veikimu darbovietėj ir solidarumu.* Kur tik P. P. D. nariai gauna darbo, visur jie pasistengia turėti vieną ar kelis darbo delegatus ir darbo komitetą. Šitaip pasidarę darbo mašiną jie pradeda spaudimą į savo draugus darbininkus ir į darbdavius visokiausiais budais, kokie tik yra prieinami žmogui darbe iš širdies norinčiam pagerinti likimą sau ir savo draugams darbininkams. Bendru veikimu tai čia tai ten jie po truputį apipašo naštą ir gyvenimas darbovietėj pasidaro bent pakenčiamas. Prieš P. P. D. atsiradimą buvo priprasta tiek engti pripuolamą darbininką, kiek tas darbdaviui patikdavo. Veikimas darbovietėj padarė tam galą. P. P. D. sutrumpino valandas žemdirbystėje, mišku darbuose, kasyklose, jurinėj transportacijoj ir kitose pramonėse. Šituo tiesioginiu veikimu darbovietėj, su kuriuo viršiu-

ninkai nieko bendro neturi, arba turi labai mažai, nariai išgelbėjo savo gyvastis ir atsistojo ant pirmutinio laipto vedančio į naują visuomenę.

P. P. D. Streikinis Veikimas.

P. P. D. taipgi vartoja tą tiesioginio veikimo formą, kuri yra vadinama srteiku ar boikotu, bet visuomet nariai nutaria streikuoti, ar boikotuoti, o ne viršininkai. P. P. D. geriaus patinka *streikuoti darbe negu streikuoti metus darbą;* antrosios įmonės jie griebiasi tik tuomet, kada visos kitos įmonės neatneša naudos. Streikas darbe susideda iš veikmingumo sumažinimo, kuriuomi manoma priversti darbdavis padaryti pageidaujamus nusileidimus. P. P. D. nariai numano, kad streikas metus darbą dažnai išeina į ilgą pasninką, darbdaviui beužpildant vietas streiklaužiais ir del tos priežasties jie nenori užleisti kovos lauko, vadinas, savo vietų priešams.

Pamatiniai organizacijos principai veda darbininkus greičiau prie pasilikimo darbe ir kontroliavimo juo kuomi galima, kaip apleidimo jo ir netekimo kontrolės ant jo visai. Tas atitinka galutiniam P. P. D. tikslui turėti darbo organizaciją, pramoninės unijos darbo šaką, kuri paimtų pilną kontrolę ir tarnautų gamybos ar paskaidos organu, kuomet pakitalistinė gamyba susilauks savo galo. Kuomet paskutinis darbinis streikas bus laimėtas, mes nasiliksime prie darbo ant visados.

VI. PRAMONINĖ ADMINISTRACIJA AR POLITINĖ ADMINISTRACIJA?

Svarbios permainos ekonominiame visuomenės sąstate, kurias veja ant mus socialinė evoliucija, beveik greičiau negu mes suspėjame išsipainioti iš senos visuomenės griuvėsių, neša su savim kitas svarbias permainas visuomenės organizacijoje.

Politinės Administrarijos Griuvimas.

Mes sakom, kad naturaliu budu *ekonominį kapitalizmo griuvimą tuojaus paseks politinis griuvimas.* Tam pilnai atatinka materialinis istorijos supratimas, sulig kurio visos visuomeninės įstaigos savo pradžią veda nuo ekonominio sąstato. Jei ekonominis sąstatas grius, tai ir valdžios be abejo tuojaus sugrius. Jei politinės administracijos greitai neprisitaikis prie ekonominių permainų, tai jos negalės išsilaikyti.

Politinis susmukimas iš dalies įvyks del įplaukų stokos. Kuomet gamyba ir paskaida yra apsistoję, tai valdžios įplaukos iš mokesčių turi žymiai sumažėt. Bet privatinės nuosavybės visuomenėje valdžia reikalauja pinigų tiek pat kaip ir pramoninė įstaiga, ar kokis kitas verslas.

Jei truksta pinigų miesto, valstijos, ar šalies valdžiai užlaikyti, tai viršininkai ir politikai uždarinėja vieną skyrių po kitam. Bet net jei valdžia turėtų sukrovusi didelius turtus, tai budama paremta privatine nuosavybe ir mokesčiais negalėtų ilgai pasilaikyti tokioj visuomenėj, kur privatinė gamybos ir paskaidos kontrolė yra susmukusi. Tokia valdžia kabotų ore ir nyktų, negalėdama veikti kaipo administracija.

Todel, šitaip žiurėdami į dalykus, mes neužsiimame bergždžiu darbu užpuldinėjimo ant valdžios, kuri kad ir kaip mus spaustų, visgi yra žmonių gerais norais išrinkta. Šuo, mušamas lazda, suleidžia savo dantis į lazdą. Darbininkai turėtų diaugiau proto turėti. Valdžia yra lazda kiekvienos šalies ekonominių ponų rankose. Duokim ramumą lazdai ir atsisukime į poną, eidami P. P. D. programu. Rusijos, Švedijos ir Vokietijos darbininkai ištraukė valdžios lazdą iš ekoniminio pono ir bando socialistinės valdžios. Bet socialistinė valdžia yra tiek pat bloga kaip ir kapitalistinė.

Valdžia, administracija yra tik viešpataujančios ekonominės tvarkos atspindis, šešėlis, o mums netenka vaikytis paskui atspindžius ir šešėlius. Mums pareina vytis paskui medžiagą, kuri meta šešėlį. Kada medžiaga subįrės į kruvą ir sutrumpės, tai ir šešėlis sutrumpės.

Šitos musų pažiuros neatima P. P. D. nariams teisės politiniai balsuoti. Jie turi pilną politinę laisvę, bet jie neprivalo bandyti pastatyti musų organizaciją po kokia politine kontrole.

Pramoninė Administracija Atsirado iš Ekonominio Reikalingumo.

Kaip sakėme pirmiaus, kuomet ekonominis susmukimas pasiekia taip toli, kad žmonių kančios daros nepakenčiamos, tai žmonės turi įsigyti naujus organus maistui, drabužiams ir prieglaudai gamintis, arba turi žuti. Visa naudingą darbą dirbančių žmonių minia turi susiburti pramoniniai, kad bendromis jiegomis sudarius tvarką iš suirutės ir išgelbėjus visuomenę nuo prapulties. Mums netenka manyti, kad kapitalizmas butų pradėtas vėl.

Apie tą laiką jie patirs, kad senosios administracijos visai netinka. Žmonės pamatys, kad reikia pereiti nuo politinės administracijos prie *Pramoninės Administracijos.*

Mes žinome kaip politinės administracijos yra sudarytos. Balsavimas ir atstovavimas yra paremti geografinėmis ribomis. Piliečiai balsuoja savo nuovadose maištriai, daugiausiai nežinomi vienas kitam ir nepažindami kandidatų. Juos paprastai įperša balsuotojams politinė mašina, turinti daugybę paslapčių, kurios negalėtų žiurėti į dienos šviesą. Viršininkai pasirenkama ne tiek del jų tinkamumo, kiek del jų mokėjimo valdyti mašiną. Ačiu tam mes matome tokią augštai pramoningą visuomenę kaip Jungtinės Valstijos, didžiumoje valdomą advokatų ir profesinių politikų. Tokiu budu politinės administracijos patampa netinkamomis ir nuveda kapitalizmą į griovį. Tas buva ne tik su kapitalistinėmis administracijomis, o ir su socialistinėmis. Rusijoje buvo įsakoma, "Užpildyti visas svarbesniasias vietas ištikimais bolševikais be atsižiurėjimo į jų tinkamumą." Ačiu tam Tarybų Rusijos pramonė susmuko. Naujovinė visuomenė yra perdaug paini, kad ją galėtų vesti partijos politikai ir politinės administracijos. Norint, kad pramoninė visuomenė turėtų pasisekimo, reikia turėti žinovų administraciją kiekvienoj dirvoj, vadinas, reikia turėti *Pramoninę Administraciją.*

Mes nenorime ilgiau turėti kokį nebuk mišinį advokatų ir kitų saldžialiežuvių kalbėtojų, kurie mus valdytų. *Pramoninės visuomenės piliečiai nori pasiskirti savo administraciją iš savo dirbtuvės, savo pramonės, savo darbo vietos, ar savo užsiėmimo vietos.* Visi jie nori pasiųsti savo geriausius nusimaningiausius vyrus ir moteris administracijai sudaryti. Šitoj admi-

nistracijoj bus atstovaujama kiekvienas žmonių veiklumo skyrius, kuomet politinės partijos administracija didžiumoje susideda iš žmonių be atsižiurėjimo į jų tinkamumą. Daugumas politikantų jokio naudingo darbo nemoka. Jie verčias partijos intrigomis ir partijos mašinos "darbu".

Su *pramoninės balsuotės* pagalba, kuri suteikia balsą kiekvienam naudingam darbininkui jo gamingumo tury; su *Pramoninio Atstovavimo* pagalba, kuris suteikia mums numaningus viešus tarnautojus iš kiekvienos žmonių veiklumo šakos ir su susidariusios *Pramoninės Administracijos pagalba mes žadam ant visados pavesti visą galią giliesiems žmonių sluoksniams, kurie savo rankomis ir galva daro naudingą darbą; pavesti ją* taip, kad ji neištruktų iš jų ir nesudarytų kitos klasinio valdymo sistemos.

Pramoninės unijos mechanizmas, aprašytas sekamame skyriuje, yra tas inkaras, kuriuo P. P. D. mano išgauti žmonių laisvę ateinančioms gadynėms.

Tai tą mes manome, kuomet kalbame apie *Pramoninę Demokratariją* ir *Pramoninį Komunizmą.*

VII. P. P. D. SĄSTATAS.

Kaip sekėme augščiau, P. P. D. dabar turi 29 aktingas pramonines unijas. Kaikurios šitų pramoninių unijų yra mažos ir galima jos skaityti tik pradžiomis.

Kovojamasis šios dienos frontas tai rytojaus visuomenės griaučiai.

Čia yra tų pramoninių ir departamentinių unijų sąrašas.:

Žemdirbystės Skyrius — 100.

Žemdirbių Pramoninė Unija num. 110.
Miškų darbininkų pramoninė unija num. 120.
Žvejų Pramoninė Unija num. 130.
Sodų ir Daržų Darbininkų Pramoninė Unija num. 140.

Kalnakasybos Skyrius — 200

Metalų Kasėjų Pramoninė Unija num. 210.
Angliakasių ir Koksadegių Pramoninė Unija num. 220.
Žibalo, Gazo ir Mineralinės Alyvos Darbininkų Pramoninė Unija num. 230.

Statybos Skyrius — 300.

Gelžkelių, Kelių, Perkasų, Tunelių ir Tiltų Vedimo Darbininkų Pramonės Unija num .310.
Laivų Statytojų Pramoninės Unijos num. 320.
Namų ir Triobų Statymo Darbininkų Pramoninė Unija num. 330.

Manufakturos ir Apskritos Gamybos Skyrius — 400.

Audėjų ir Rubų Siuvėjų Pramoninė Unija No. 410.
Medžio Dirbėjų Pramoninė Unija No. 420.
Cheminių Darbininkų Pramoninė Unija No. 430.
Metalo ir Mašinų Darbininkų Pramoninė Unija No. 440.
Spaustuvės ir Leistuvės Darb. Pramoninė Unija No. 450.
Odos Dirbėjų Pramoninė Unija No. 460.
Odos Dirbėjų Pramoninė Unija Na. 460.
Stiklo ir Puodininkystės Darbininkų Pramoninė Unija 480.

Transportacijos Skyrius — 500.

Jurinės Transportacijos Darbininkų Pramoninė Unija No. 510.
Gelžkelių Tarnautojų Pramoninė Unija No. 520.
Telegrafo, Telefono ir Radiografo Darbininkų Pramoninė Unija No. 530.

Miestinės Transportacijos Darbininkų Pramoninė Unija No. 540.

Oro Laivyno Darbininkų Pramoninė Unija No. 550.

Viešos Tarnautės Skyrius—600.

Sveikatos ir Sanitarumo Tarnautojų Pramoninė Unija 610

Parkų ir Vieškelių Laikymo Darbininkų Pramoninė Unija No. 620.

Švietimo Darbuotojų Pramoninė Unija No. 630.

Apskritos Paskaidos Darbininkų Pramoninė Unija No. 640.

Viešo Patarnavimo Darbininkų Pramoninė Unija No. 650.

Pramogos Darbininkų Pramoninė Unija No. 660.

Šitas dešimtinis skaičiavimas duoda galimybės įdėti naujas pramonines unijas į skaičiavimo planą, kuomet yra reikalo.

Sąstatinės smulkmenos.

Kaip sakėme augščiau, šitos Pramoninės Unijos susideda iš darbo skyrių. Kuomet atsiranda reikalo turėti skyrių administraciją, apimančią kelias pramonines unijas, tąsyk ji įsteigiama

P. P. D. *kunais leidžiančiais "įstatymus"* yra Visuotinoji Konvencija, Pramoninės Unijos Konvencija, Pramonės Apskričio Konvencija, ir tt. Kiti įstatymus leidžiantieji kunai buva nustatomi, kuomet yra reikalo.

P. P. D. *vykinamaisiais kunais yra* Visuotinoji Vykinamoji Taryba ir Visuotinasis Raštininkas-Kasininkas. Pramoninės Unijos turi po Raštininką-Kasininką ir Visuotinojo Organizavimo Komitetą.

Tai tokie, P. P. D. supratimu, naujosios visuomenės gaminamosios ir skaidomosios mašinos griaučiai ir šitą mašiną mes manome padaryti pramonine ateities administracija.

Be to yra geografinio budo administracinių organų reikalingų vietos ir apygardos administracijai, kurie turės perimti esamųjų vietinių administracijų funkcijas, kuomet jos neįstengs patenkinti žmonių didžiumos. Šitie organai bus taipgi renkami su pramoninės balsuotės pagalba. Jie bus pramoniniai, o ne politiniai. Šitos Pramoninės Vietų ir Apygardų Tarybos bus tolygios dabartinėms Darbo Taryboms, rusų sovietui, francuzų darbo biurui, Bureau du Travail, vokiečių Arbeiterboerse, italų Camera di Lavoro, skandinavų Lokal Samorganisation.

Tečiaus principo žvilgsniu P. P. D. vengia dėti griežtas taisykles ateinančioms gentkartėms. Mes pasitiekiame naujus organus kada jų mums prireikia, greičiau prisitaikydami prie ekonominio spaudimo, kaip klausydami kokių dogmų ar kokios auto-

ritingos filosofijos kokia yra socializmas, bolševizmas ar anarchizmas. P. P. D. gali turėti daugybę narių, kurie dar vis tebesivadina socialistais, bolševikais, ar anarchistais, bet nei vienas jų negali vadinti organizacijos savo vaiku ar tarnu. P. P. D. patys skina sau kelią.

Mes esame artimi giminės su Europos sindikalistais, tiek artimi, kiek skirtingos ekonominės sąlygos tą leidžia, bet, jei norite pavadinti mus trumpu vardu, tai vadinkite mus *Pramoniniais Komunistais*. Mes esame augščiausiai išsivysčiusios pramoninės šalies pasaulyje ekonominių sąlygų vaisius, musų visas gyvenimas yra surištas su šitais pramoniniais veiklumais, mes galvojame ir kalbame pramoniškai, mes jieškome išganymo pramoninėje organizacijoje. Mes esame pramoniniai komunistai. Socialistai, bolševikai, anarchistai ir visi kiti įvairių minties krypsnių darbininkai priima musų filosofiją, principus, siekinius, taktiką, sąstatą ir net patį musų vardą. Šitais principais pasiremdami, mes tiesiame savo ranką per vandenyną, pasirengę susidėti su sindikalistais ir kitomis ekonominėmis organizacijomis į *Pramoninę Tarptautinę*, kuri bus įsikunijimu svajonės tų kurėjų, kurie pasirinko vardą "Pasaulio Pramonės Darbininkai."

VIII. P. P. D. ŠVIETIMO DARBAS.

Nors P. P. D. yra daug nuveikę pramonės dirvoje, tečiaus lig šiol svarbiausia jų funkcija buvo *švietimas*. Tik ačiu šitoms savo pastangoms P. P. D. sutapo pasauliniu judėjimu. Tik, deja, P. P. D. lig šiol įstengė duoti tik pačią pradžią pramoninio švietimo. Bet opiausiu reikalu yra visų pirma pagerinimas apskrito švietimo.

Beraštingumas ir Mažaraštybė.

Statistika parodo, kad beraštybė Jungtinėse Valstijose pasiekia baisų skaitmenį. Beraščiai randas ne tik tarp negrų ir atėjunų, o ir tarp čia gimusių baltųjų. Šitų pastarųjų skaičius tam tikrose dalyse yra didesnis negu yra manoma. O šitie beraščiai mažne visi yra darbininkų klasėje. Kiek augštėliau šitos grupės yra kita didelė mažne tokių jau beraščių ir bukapročių grupė, kuri nepakilo augščiau del švietimo stokos. Tik mažas palyginti nuošimtis darbininkų galima pasiekti spaudintu žodžiu, iš 40 milionų darbininkų gal tik 10 milionų. Visi kiti ačiu savo nežinybei ir beraštiškumui yra šalti ar neprieinami.

Kaip blogai švietimo dalykai stovi, tai karo cenzas parodo. Psichologai ištyrę 1,700,000 naujokų, oficialiai pripažino, kad *vidutinis protinis amžis amerikiečių tinkančių karinei tarnybai yra trylika metų.* Ta pati oficialinoji statistika sako, kad mažiau negu trečdalis stovi augščiau vidutinybės ir tik 4 ir pusė nuošimčio yra augštesnio proto.

Šitie skaitmens yra užmušamu smugiu tiems, kurie kalba apie "proletario diktaturą." Šitas pats liudnas dalykų stovis taipgi išaiškina priežastį, delko musų organizacija palyginti palengva skina sau kelią.

Amatinė unija dažnai buva niekas daugiau kaip tik konspiracija vedama kokio šaldro, kuris tą viską žino, o nariai žino tik tiek, kiek jiems pareina mėnesinių duoklių mokėti. Kitaip yra su P. P. D. Šita organizacija reikalauja šiek tiek išlavinto proto ir supratimo didesnio negu statistiniai pripažintas trylikos metų skaitmuo, kad narys galėtų suprasti jos reikšmę ir jos pasaulinį platumą. Todel *nežinybė* yra didžiausia kliutis, kuri tenka mums pergalėti; ji trukdo mus daug daugiau negu kapitalistų persekiojimai. Kapitalistai žino, ką jie daro, atsisakydami statyti mokyklas.

Beraštis darbininkas yra tiek pat pavojingas darbininkų troškimams šitais sunkiaisiais laikais kaip rauplėmis ar buboniškuoju maru sergantis žmogus musų sveikatai. Todel mes švelniai, bet tvirtai reikalaujam iš savo beraščių draugų, kad jie iš-

moktų skaityti ir rašyti. Beraštį žmogų beveik negalima pasiekti aškių pareiškimu kokio nors dalyko ir jo nuomonė apie didelius dalykus, žinoma, yra be vertės. Be savo paties prityrimų jis nežino nieko, arba labai mažai. Jis vaikščioja kaip užrištomis akimis, tečiaus vis tiek jis yra musų brolis ir draugas darbininkas.

Ir tas pats tenka pasakyti apie mažamokslį, kuris gal moka paskaityti ir šiaip taip parašo savo pavardę, bet jis negali suprasti nieko daugiau kaip tik skandalus geltonoje spaudoje. Jis kaip ir jo brolis beraštis be pasipriešinimo slenka socialėn pragaištin, jei kas jam nepagelbsti.

Kova su Tamsumu.

Nuo pat pradžios P. P. D. pirmame savo oficialinio organo puslapy ties viršum visuomet dėjo šituos tris žodžius: "apšvieta, organizuotė, išsiliuosavimas." Jie pasako viską. Pirma mes turime apsišviesti, paskui susiorganizuoti, o paskui galėsime išsiliuosuoti.

Jei žmonės nori ramios permainos, tai jie turi statyti mokyklas. Jei jie nori katastrofos, tai jie turi uždaryti jų duris. Vietoje malšinus neramiuosius darbininkus kalėjimais ir kulkosvydžiais, padėkite jiems apsišviesti, kad jie galėtų visuomenį klausimą išspręsti. Kol darbininkai nėra tinkamai apskritai apsišvietę, tol didelė musų pramoninio švietimo dalis krinta bergždžion žemėn, arba tas švietimas turi buti tokio elementarinio budo, kad jis nedaug pagelbsti milžiniškiems dienos klausimams išspręsti, tiems klausimams, kurie dažnai buva per daug painus net ir išlavintam protui.

Tečiaus maža yra proga pagerinti švietimo dalykus, jei mokytojai nesusiorganizuos į vieną didžiąją uniją ir nepridės savo pastangų prie toli siekiančio apskrito švietimo programo, pabrėždami ypatingai istoriją, ekonomiją ir evoluciją su jos įvairiais bruožais.

P. P. D. nariai per eilę metų pasakė tukstančius kalbų ir išplatino dešimtis milionų literaturos šmotų, knygų, brošiurų, laikraščių, lapelių ir tt. Didesnė šitaip platinamos literaturos dalis buvo apskritai socialinio budo. Kol kas organizacija negalėjo išsitobulinti iki didesnio laipsnio augštesniame pramoniniame švietime, tečiaus nuo nekurio laiko yra apšnekama planai įsteigti pastovų "Pramoninio Tyrimo Biurą," kad specializuotis pramonėse vienoj po kitos ir sukurti eilę Pramoninio Unijizmo Vadovėlių, apimančių visą pramoninę dirvą. Tokia vadovėlių eilė leistų darbininkams tvirtai įsikabinti į padėtį, jiems susidurus su pramonės paėmimo klausimu. Šitas planas gali buti realybe ne-

tolimoje ateityje. Šiaip mes patariame skaitytojui pasižiurėti musų knygų sąrašo, kurį mes pasiunčiame, jei kas pareikalauja.

P. P. D leidžia eilę laikraščių, dienraščių, savaitraščių, mėnraščių ir žurnalų ir norintis gauti sau patinkamų skaitymų, privalo kreiptis į musų Visuotinąjį Raštininką-Kasininką.

P. P. D. Etinė Pusė.

P. P. D. principų pareiškimas, paviršutiniai žiurint, yra ekonominis dokumentas, bet pagalvojęs giliau pamatai, kad esminiai yra tai "vilties, tikėjimo ir labdarybės dokumentas," vilties galutinu teisingumu, tikėjimo žmoniškumu ir labdarybės vieno kitam. "Skriauda vienam yra skriauda visiems," sako principų pareiškimas, o tas yra tik aukso taisyklė darbininkų žvilgsniu.

Žavėjanti musų evangelijos jiega yra ne medžiaginiuose patogumuose, kuriuos musų programas siulo. Žmonės neitų į kalėjimą vien del kelių dolerių ir kelių centų. Dalykas yra tame, kad musų Principų Pareiškimas yra vienas galingiausių amžių etinių dokumentų. Ištikro, daugeliui P. P. D. yra tikyba. Šita organizacija padarė jiems tą, ko jokia kita tikyba negalėjo jiems padaryti. Ji išgelbėjo juos, suteikė ramumą jų protui ir viltį ateitimi.

Mus laiko kruvoj prie šito baisaus spaudimo ne tik ekonominis butinumas turėti uniją, o ir viltis su įkvėpimu, apturėti iš žmonių vienybės ir pasaulio žmonių brolingumo principą, kuris apsireiškia musų darbuose. Žmonėms nusibosta ir jie pavargsta protu ir dvasia dabartinės šios dienos visuomenės pragare. Jie jieško ko-nors geresnio ateičiai, jei ne sau, tai bent ateinančioms kartoms. Jie jieško dvasinio išsigelbėjimo, arba kaip tas paprastai sakoma, išganymo nuo permirkusio, nuodėmingo, nešvaraus ir neteisingo kapitalistinės visuomenės gyvenimo. Jie trokšta ramumo, tyrumo, teisingumo, meilės ir laimės ir jie mano radę visa tai prisidėdami prie P. P. D.

Tokiu budu sentimentai, idėjos, etiniai principai, kurie yra lengvai įskaitomi tarp P. P. D. principų pareiškimo eilučių, sutapo neapčiuopiama beturčių tikyba kuri padeda jiems pakelti didžiausias sunkenybes ir vargus be nusiminimo, be nustojimo vilties. Šita tikyba padeda jiems vesti švarų gyvenimą, padaro juos narsiais prieš stipriuosius ir maloniais silpniems ir skaudžiamiems. Šita maloni šviesa veda juos per gyvenimą.

Unionismo Industrial

O caminho para a liberdade

POR

Joseph J. Ettor

I. W. W.
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
★I★
W★W
UNIVERSAL
LABEL

1922

TIP. DA ASS. DOS COMP. TIPOGRAFICOS
Travessa da Agua de Flor, 35
LISBOA

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

UNIONISMO INDUSTRIAL

O caminho para a liberdade

Um camponês em Revolta é infinitamente mais sábio do que o filósofo erudito, que procura forjar uma justificação para as suas algemas.

Kossuth



1922

TIP. DA ASS. DOS COMP. TIPOGRAFICOS
Travessa da Agua de Flor, 35
LISBOA

Preâmbulo I. W. W.

A classe trabalhadora e a classe patronal não teem nada de comum entre si. Não poderá haver paz emquanto a fome e a necessidade sejam sentidas por milhões de trabalhadores, ao mesmo tempo que uns tantos individuos que compõem a classe patronal disfrutem de todas as delícias da vida.

Entre essas duas classes existirá a luta até que os trabalhadores do mundo se organizem como classe, tomem posse da terra e do maquinismo de produção, abolindo o sistema de salário.

A centralização da direcção das indústrias nas mãos dum grupo cada vez mais reduzido de individuos, impossibilita as Uniões de ofícios de lutar vitoriosamente contra o poder cada vez mais progressivo da classe capitalista, porque as Uniões de ofícios criaram uma situação que impulsiona um grupo de trabalhadores contra outro grupo de trabalhadores da mesma indústria, ajudando assim o inimigo comum, e resultando os últimos ficarem derrotados nas lutas pelo salário. Além disso as Uniões de ofícios auxiliam o patronato, induzindo os trabalhadores a acreditar que os seus interesses são iguais aos dos seus patrões.

Estas pèssimas condições podem ser modificadas, se o interesse da classe trabalhadora se unir numa Organização formada por tal modo que todos os seus membros de qualquer indústria, ou de todas as indústrias, se fôr necessário, cessem de trabalhar, solidarizando-se com os seus companheiros de qualquer lugar, demonstrando assim que, **Uma injúria feita a um, é uma injúria feita a todos.**

Em lugar do lêma conservador : **um bom salário por um bom dia de trabalho,** nós devemos escrever no nosso estandarte a nossa divisa revolucionária· *Abolição do sistema de salário.*

E' a missão histórica da classe trabalhadora, fazer desaparecer o capitalismo. O exército de produtores deve ser organizado não unicamente para a luta diária com o capitalismo, mas principalmente para regularizar a produção quando este fôr derrubado. Organizando-nos industrialmente, fórmamos a estrutura da nova sociedade dentro do invólucro da velha sociedade.

PREFACIO

A luta dos assalariados pela libertação industrial está assumindo rápidamente tais proporções, que atrai a atenção de todas as classes da sociedade actual.

As condições opressivas sob as quais vive a grande maioria dos assalariados está obrigando esta classe a procurar os meios de libertação. Isto é uma questão que precisa por isso tornar-se conhecida.

E' com a sincera esperança de ser útil neste sentido, respondendo ao desejo de saber da classe a que pertenço, que escrevi este folheto.

Ao terminar a revolta dos escravos da indústria textil dos distritos texteis da Nova Inglaterra, recomeça a luta nos distritos da «madeira» do Sul. A resposta dos «senhores do pão» nas regiões do Sul é a mesma que dão os seus colegas nos estados longinquos da Nova Inglaterra. Essa resposta é o tiro de chumbo do *thug* (*) mercenário e do soldado; o «cassetête» da policia especial, o cárcere doentio com a sombra da forca sempre presente. A culta Nova Inglaterra identifica-se ao aristocrático Sul na festa de sangue.

(*) *Thug* membro duma associação de ladrões e de assassinos da India

E', por isso, conveniente, que eu dedique este folheto ao camarada A. L. Emerson e aos seus 64 companheiros, que estão aguardando julgamento nos tribunais da Luïsiana, por terem ousado levantar a bandeira da revolta contra os reis da «madeira» do Sul. E' por isso que lh'o dedico, e espero sinceramente que a sua venda contribuirá para que se consiga arranjar os meios necessários para lhes assegurar a liberdade, a fim de que possam novamente retomar o seu trabalho na Causa, que tão bem serviram no passado.

JOSEPH J. ETTOR

Prisão do Condado de Essex, Lawrence, Mass, Junho de 1913.

O Unionismo Industrial

O CAMINHO PARA A LIBERDADE

Originado por condições que já de há muito tempo se tornaram insuportáveis, que nunca beneficiaram senão um pequeno número, condições que são um ultraje vivo à vida da classe trabalhadora da nação, o Unionismo Industrial, o *sindicato único* dos trabalhadores de todos os ofícios e de todas as industrias, lutando energicamente e com devotado entusiasmo pelo ideal ardente e pela esperança da *Solidariedade* dos trabalhadores do mundo com o fim de obter a sua emancipação industrial completa e final, não é um simples plano ou esquema para ludibriar os assalariados da terra.

Testemunham-no a França, e muito recentemente e com mais sucesso os esforços e os triunfos da Inglaterra.

Escutai os seus ecos e rumores. Os privilegiados do nosso país terão em breve de se defrontar com os mesmos acontecimentos, ainda

que não gostem, e apesar de pretenderem e afirmarem que «os assalariados da America são muito sensatos e equilibrados para se deixarem arrastar atraz de miragens como as hordas da Europa». *O Unionismo Industrial* é uma fôrça viva, um movimento aspirando a certos fins imediatos e imbuido de princípios definidos e generosos, aplicando as tacticas actuais correspondentes aos últimos sucessos alcançados. Não querendo viver na tradição, na história e glória do passado, consiste êle num determinado e entusiástico esfôrço por parte dos trabalhadores conscientes para viverem e lutarem por melhoria de condições, não perdendo nunca de vista o seu fim principal — *A emancipação.*

Até agora tem este esfôrço sido ignorado, e tambem escarnecido por homens e mulheres, que prègavam mui ruïdosamente, conhecerem as aspirações e as esperanças do operariado.

Estes elementos arrogaram-se a si mesmo o direito de regulamentarem a actividade dos trabalhadores. Mas a despeito da oposição, aberta ou secreta, feita pelos falsos pastores e inimigos, as ideas e o movimento atingiram um ponto tal que atraíu particularmente a atenção do inimigo. Ele tem vindo até à discussão, mas todas as compensações oferecidas, contemporizações, calúnias e esforços para adiar e conciliar, nada tem conseguido amortecer essa discussão.

Diz-se que as nossas ideas são impraticáveis.

E isso é verdade. Para os que beneficiam das velhas instituições e interesses o novo é sempre impraticável.

Também ouvimos dizer, que os nossos esforços são perigosos. Sim, amável leitor, as nossas ideas, os nossos princípios e os nossos objectivos são certamente perigosos e ameaçadores; postos em prática por uma classe operária unida abalaria a sociedade e, certamente, aqueles que estão agora no alto alimentando-se sumptuosamente do que não produziram, sentiriam bem esse abalo.

OS NOSSOS PRINCÍPIOS — AS NOSSAS ASPIRAÇÕES

Nada tem de comum a classe trabalhadora e o patronato

Esta verdade apresenta-se cada vez com mais clareza e eloqüência à nossa classe. Ainda que o agitador não consiga fazer ver aos trabalhadores o antagonismo de interesses, que existe entre a classe exploradora e a explorada, há os argumentos mais convincentes e eloqüentes de agora e do passado, o «casse-tête», os polícias, o azorrague e o cacete das tropas do Estado, as baionetas dos milicianos, as espingardas dos soldados, os cárceres e as forcas, e em suma «todas as armas e métodos civilizados de que o capitalismo necessita para fazer acreditar os escravos na santidade dos

direitos de propriedade e na «liberdade do trabalho».

Não há dúvida que não pode existir interesse comum entre o que possue as fábricas, as máquinas, as minas, os teares e a terra, e os trabalhadores, que tudo produzem. Uma classe faz todo o trabalho, produz tudo, sofre todas as contrariedades necessárias para a realização dessa tarefa. A outra classe possui, mas não couhece, nem procura conhecer, como a riqueza é produzida, e, além disso, ainda persiste, em nome de direitos, a que chama legais e outros nomes semelhantes, em viver à custa do produtor.

Não pode haver paz emquanto os milhões de trabalhadores sofrerem necessidades e fome e os poucos que constituem a classe patronal possuam todos os géneros necessários á vida.

Uma classe trabalha longas horas em condições estabelecidas e em conformidade com os interesses dos senhores da indústria, e aufere baixos salários, a fim de que eles possam receber grandes dividendos e lucros fabulosos. Compreende-se bem que longas horas representam grandes riquezas produzidas, e os baixos salários grandes lucros para os capitalistas. Poucas horas representam menos produção para cada trabalhador ou grupo de trabalhadores, e por isso as despezas para os patrões são maiores para se produzir uma certa riqueza. Os salários eleva-

dos e as poucas horas de trabalho, que beneficiam os produtores, são combatidos por mil e uma razões pelos capitalistas, simplesmente, porque significam para eles maiores despesas — portanto menos palácios, menos automóveis e menos vestidos de seda para as suas mulheres e filhas.

Para a classe trabalhadora menos horas de trabalho representam menos dispêndio de energia, vidas mais longas, mais trabalhadores empregados, menos concorrência aos empregos, salários mais elevados, mais pão, melhores habitações e, portanto, vidas mais felizes.

Sabe-se que muitos individuos das classes superiores morrem por comer demasiado. Os da classe trabalhadora morrem por não comerem o suficiente.

Quem será o estúpido ou ingénuo, que possa falar de paz entre estas duas classes?

Todavia, há alguns, ainda que muito poucos, que o fazem, principalmente após uma festa realizada numa «Federação Cívica».

Entre estas duas classes continuar-se há a lutar até que os trabalhadores do mundo se organizem como classe e tomem posse da terra e dos meios de produção, abolindo o sistema do salário.

Já estamos ouvindo o côro dos «bem-alimentados e bem-tratados»: «Tudo isso é mau. Des-

truireis dêsse modo todos os usos, leis, costumes e instituições estabelecidas».

Mas o trabalhador consciente, que sabe que espírito os guia ao fazerem estas afirmações, responde lhes: «Hosana! Isso é bom!»

«Isto são ideas subversivas para a nossa civilização, vão ferir radicalmente todas as coisas e prejudicam os direitos de propriedade privada nos quais está baseada a nossa Rcpública», insinua o industrial e explorador do trabalho.

«É uma conspiração contra todas as leis, contra a constituição, o protocolo e a autoridade; sim, é sedição e traição», diz o homem de leis.

«Apologistas do amor livre e inimigos de instituições longamente estabelecidas e respeitadas», troveja o moralista, que recebe os seus rendimentos das casas de prostituição.

«Destruiriam a nossa união e prejudicariam as relações amigáveis agora existentes entre os patrões e empregados», grasna o «leader trabalhista» das uniões de ofício.

«Em harmonia com os nossos deveres, para que a sociedade seja salva, e no proprio interesse da civilização, o lugar para as criaturas, que sustentam ideias tão perigosas, é a prisão», grita a polícia.

«Linchai-os» grita toda a multidão multicolor, que beneficia em grande parte da actual organização económica.

«Amen» murmura santamente o hipócrita vestido de negro, que pretende ser ministro de Deus e discípulo do amorável Nazareno.

E deste modo é a sociedade presente defendida, salva e abençoada.

Na verdade toda esta multidão seria ingrata se não defendesse e aplaudisse uma sociedade, que a veste e alimenta tão generosamente do melhor, sem lhe exigir em troca que trabalhe.

Emquanto uma classe, que desempenha na produção simplesmente o papel de parasita — preguiçosa e impotente para o trabalho — gozar e viver na abundancia, e a outra — a produtora das riquezas que, numa palavra, faz tudo que é necessário para tornar a vida agradável — viva na miséria, recebendo um salário, que por mais elevado, que seja, é sempre só uma parte do que produziu; a luta será inevitavel.

Os que são sérios, e que se respeitam, não negam que são os trabalhadores que com o seu braço e cérebro produzem toda a riqueza. Nós unionistas industriais sustentamos esta verdade e a experiência de todos os dias tende a provar e a convencer eloqüentemente, que as nossas opiniões são razoáveis.

A' medida que o capitalismo se torna mais forte e melhor se assegura da propriedade da indústria, mais arrogante se torna com o sentimento e a satisfação do poder, transformando-se num tirano da classe trabalhadora; esta tambem,

por sua vez, se vai desenvolvendo em conseqüência do grande número de assembleas realizadas nas diversas indústrias, e das experiências e lições que recebe diáriamente na sua luta por mais pão e mais direitos económicos As suas aspirações vão mais além da simples diminuição de horas, dos salários elevados e dos assuntos de igual natureza.

O velho conflito de classes só pode terminar quando «os trabalhadores do mundo se organizem como classe» mudando as bases da sociedade por meio do poder das suas organizações industriais produzindo as riquezas e não beneficiando, como até hoje, só duma parte delas, partindo do seguinte princípio: o trabalhador é que produz toda a riqueza social, portanto é a ele que pertence o produto inteiro dos esforços.

E' indiscutivel, que debaixo do ponto de vista dos «cortadores de coupons» e dos seus ajudantes tudo que os trabalhadores façam com o fim de obterem mais pão ou de atirarem fora com a albarda dos senhores, é considerado como um mal, sob o aspecto ético, legal, religioso etc.

No entender dos privilegiados, os que auxiliam, apoiam e santificam os seus direitos de explorar os trabalhadores, são considerados como bons cidadãos e exemplos de virtude..

Um «amarelo» que trabalha, emquanto há homens e mulheres lutando por condições mais humanas, é apontado como o verdadeiro tipo dum

«Herói americano». Aqueles que trabalham de boa vontade por baixos salários, que trabalham longas horas em condições miseráveis, sem nunca se queixarem, que se recusam a unir-se com os seus camaradas num esforço comum para melhorarem a sua situação, são cognominados «Cidadãos americanos independentes, que recusam aceitar as perniciosas doutrinas dos agitadores operarios, destinadas a afastá-los dos seus patrioticos deveres», etc. Os juizes, os procuradores do Estado, a polícia e os soldados, que ferem, maltratam e prendem, em defeza dos interesses da propriedade capitalista e dos interesses sociais, são chamados os «Salvadores da Sociedade». Os que, sob a capa da religião e duma pretensa lealdade ao Nazareno, rezam pelos ricos, e aconselham aos pobres que estejam satísfeitos com o seu quinhão na terra, que apoiam e oferecem paliativos para o trabalho das crianças nas fábricas e nas minas — são considerados como os pilares e as colunas da Ordem, Lei e Religião.

Mas, se a história não nos engana, sabemos muito bem que «o bem e o mal são termos relativos» e que tudo se resume numa questão de *Poder*. Poder frio e sem sentimento. A religião, moral e leis em vigor justificam o *Controle* e a propriedade das indústrias pelos capitalistas e a exploração do trabalho, porque eles teem meios para lhes pagar, e organizaram uma quadrilha,

que se esconde com o nome de «Lei, Ordem e Autoridade», bem paga e bem mantida para executar e interpretar leis em favor dos pagadores.

O nosso país tem sido devastado e roubado pelos piratas industriais, e os juizes eruditos consideram isso legal. Advogados e políticos escreveram longos sumários, argüindo eloqüentemente, prégadores pronunciaram sermões notáveis; em suma, tudo quanto o rei fez, acharam bem os cortesãos, e os guardas e homens armados puseram-se á espreita para que os escravos não se revoltassem.

Preparada para executar todas as vontades dos capitalistas, esta multidão bem paga e armada, emquanto se esconde sob as saias de seda das damas «Ordem e Lei», está pronta para com brutalidade e desespero afundar um navio ou esqüartejar um homem.

E se não fosse com isto o capitalismo não poderia viver.

E' a falsa concepção e a inconsciência da grande maioria dos trabalhadores, que dá força á classe patronal, é a sua ignorância em considerar os ricos como os símbolos de tudo quanto é virtuoso, nobre e sábio, mas se eles tivessem a consciência dos factos, considerariam a propriedade das coisas necessárias á vida como o maior dos crimes sociais, e os proprietários, bem como aqueles sustentáculos, que tornam possivel a sua existência, como os maiores criminosos.

Precisam-se estabelecer e vulgarizar entre os trabalhadores novas concepções do *Bem* e do *Mal*. Devemos considerar como boas, debaixo do ponto de vista ético, legal, religioso, social, etc., todas as acções que contribuem para melhorar a situação económica e social da classe trabalhadora. Como más todas as que contribuam e auxiliam a manter e a dar conforto á classe capitalista.

O sistema do salário implica a existência de duas classes económicas. Sob o seu domínio os trabalhadores sofrem, e por isso debaixo deste ponto de vista é um *Mal* para eles, e é um *Bem*, reünirem-se todos, e abolirem esse sistema, erigindo no seu lugar a «Cooperativa da Riqueza Comum» e o Governo do Proletariado.

Entendemos que a centralização da direcção das indústrias cada vez num número menor de mãos tornará as uniões de oficio (trade unions) incapazes de competir com o poder sempre crescente da classe trabalhadora.

Alguns trabalhadores no passado organizaram-se em *trade unions*, isto é, uma união por cada ofício separado. Serve de tipo a este sistema de unionismo a Federação Americana do Trabalho. E' uma organização de uniões separadas para cada ofício, ainda que estes se exerçam na mesma fábrica ou indústria.

E' um «unionismo» que poderia ser bom noutros tempos, quando era necessário aprender um ofício, e a maior parte dos trabalhadores eram

artífices. As *trade unions* foram úteis no seu tempo, como o foi o carro de bois, todavia, este apesar da sua grande utilidade nos transportes, foi substituido por outras coisas mais práticas.

Com o desenvolvimento sempre crescente dos maquinismos e da concentração das indústrias, a separação entre ofícios foi desaparecendo, ficando todos os operàrios reduzidos a um nível comum de trabalho e de servidão.

Os capitalistas — não por qualquer espírito ou sentimento de solidariedade, mas porque na luta entre si foram arrastados a concentrar o seu poder económico em indústrias vastas e diversas — viram se assim obrigados a entenderem-se, o que deu origem ás «Associações de fabricantes» ou «Associações de patrões».

Deste modo desapareceram as separações de ofícios. As associações não são formadas só dos patrões que exploram um qualquer ramo de indústria, mas compreendem todos os que exploram os diversos ramos dessa indústria, de modo que a *trade union* se tornou antiquada, e só leva uma vida de recordações e de tradições.

As «trade unions» sustentam uma posição que permite a um grupo de trabalhadores contrapôr-se a um outro da mesma indústria, contribuindo assim reciprocamente para a derrota das snas lutas por melhor salario.

Os trabalhadores estão divididos e anticipadamente vencidos, com o pernicioso sistema da

organização separada por oficios, organizações que assinam contractos e acordos com os patrões, comprometendo se os seus membros a trabalharem por um determinado e longo espaço de anos certas horas sob certas condições e por salários determinados, sem terem considerações pelo resto dos trabalhadores do mesmo estabelecimento ou indústria.

A experiência e a história dos últimos anos abunda em exemplos de trabalhadores organizados nas *trade unions* que apesar de sua vontade, auxiliaram os patrões a derrotarem outros trabalhadores organizados ou desorganizados.

São muito numerosos para mencionar os casos que temos presenciado de grupos de trabalhadores das *trade unions*, traindo outros trabalhadores também organizados, que lutavam por melhores condições. Sim, nós chamamos traição ao facto de trabalhadores associados se conservarem a trabalhar ao lado de «furadores de greves», auxiliando os, dando-lhes conforto e produzindo artigos que serão utilizados pelos «amarelos» nos locais de greve.

Nós classificamos tal procedimento com o seu próprio nome, ainda que ele possa soar muito mal, os *leaders* da «pura e simples» *trade union* chamam-lhe «não interferência» ou autonomia profissional.

Além disso as «trade unions», contribuem para que se mantenha entre a classe trabalhadora a crença errónea de que têm interesses comuns com os seus exploradores.

As *trade unions* estão invariavelmente subordinadas ao programa da «colaboração de classes» e admitem a comunidade e identidade de interesses entre os trabalhadores e os capitalistas. Os *leaders* andam sempre falando de «fraternidade entre o capital e o trabalho».

De tão perigosos ensinamentos vem a justificação das festas anuais, dos jantares da Federação Civica em Waldorf Astória (cidade de Nova York), onde marechais da indústria, como André Carnegie, Augusto Belmont e muitos outros exploradores do operariado, — cuja oposição aos esforços e esperanças dos trabalhadores é bem conhecida, e está já marcada em muitos exemplos históricos — se reünem em alegre e sumptuoso festim com Samuel Gompers, o presidente da Federação Americana do Trabalho, João Tobin, da Indústria do Calçado e João Golden, dos Texteis e assim «ad infinitum et nause am».

Eles reünem-se com o pretexto de «discutirem e auxiliarem a resolver os problemas referentes à classe operária», mas de facto para partilharem dos «caldeirões» da carne, que roubaram aos trabalhadores, para deitarem poeira nos olhos dos assalariados, de forma a que possam apertar ainda com mais segurança as cadeias que nos oprimem, e deitar para o charco as nossas espe-

ranças e ideais, assegurando aos capitalistas por parte dos produtores da riqueza mais uns longos dias de tranqüilidade e satisfação.

E agora quando a história e fins da Federação Cívica se tornaram notórios — e sua tactica prejudicial está levantando clamores e protestos que «chegam aos ceus», por parte dos trabalhadores tantas vezes derrotados e enganados, - foi organizada uma segunda edição dessa Federação com o nome de «Milícia de Cristo».

E' uma nova conspiração, concebida nas sacristias, nascida na convenção da Federação Americana do Trabalho, em S. Luís, Mo. (1910), e batizada pelos prégadores e *leaders* operarios, com o fim de manter os trabalhadores na escravidão económica e mental.

Estas condições só podem ser modificadas, — e os interesses da classe trabalhadora defendidos, — por meio de uma organização formada de tal modo que todos os seus membros numa iudústria ou em todas as industrias deixem de trabalhar sendo necessario, logo que se declare uma greve ou um «lockout» em qualquer parte. pondo assim em prática a máxima de que uma injúria a um é uma injúria a todos.

«Trabalhadores Industriais do Mundo» é uma «organização formada deste modo». O I. W. W. não organiza por profissões, mas sim por indústrias. Todos os trabalhadores duma fábrica, mina ou de qualquer outra indústria duma dada lo-

calidade organizam se numa União Local Industrial. Todas as uniões locais industriais duma indústria qualquer reúnem-se na União Nacional Industrial. Estas por sua vez formam os Departamentos Indnstriais, seis ao todo — os quais estão subordinados á Administração geral do I. W. W. O Sindicato Unico de todos os trabalhadores, reünidos deste modo, e com o grito de guerra «uma injúria a um é uma injúria a todos» permite aos seus membros lutarem simultaneamente contra o inimigo comum.

Os Unionistas Industriais entendem que rebaixam os ideais da classe trabalhadora entrando em contratos e entendimentos com os patrões, por isso as condições aceites, — em geral obrigadas pelo poder económico do mais forte, — são feitas na base dum periodo determinado.

Os trabalhadores, a fim de defenderem o que conseguem arrancar aos patrões, precisam estar sempre álerta e prontos a fazerem uso da arma, que se chama «Solidariedade», e se desejam avançar sempre, é necessário que a sua organização seja um exército pronto a pôr-se em movimento à primeira voz e a tomar decisões rápidas, porque doutro modo estão perdidos. Para se ser capaz de fazer estas coisas, precisa-se ser livre não só dos músculos mas tambem mentalmente.

Contratos e entendimentos tendem a fazer o trabalhador possuir-se dum falso sentimento de

segurança, e no dia em que fôr necessário, faltar-lhe há a preparação, e será derrotado.

Em vez da máxima conservadora «um bom salário diário por um bom trabalho diário», precisamos inscrever na nossa bandeira o incitamento revolucionario: Abolição do sistema do salário.

Como temos demonstrado anteriormente não há nada que contradiga que os trabalhadores é que produzem toda a riqueza. O capitalismo baseia-se no roubo aos trabalhadores. Os que possuem indústrias, mas não trabalham nelas, pagam os salários aos trabalhadores, e guardam para si os lucros Mas os dois — lucros e salários — são ambos produzidos pelos trabalhadores. Os salários pagos são uma parte do produto total. Os capitalistas apropriam-se do lucro — em geral a maior parte, — e chamam a isso a sua «parte legal».

Os Unionistas Industriais não querem saber de «partilha legal» nem de «lucros razoáveis», porque toda a riqueza, ainda que pequena, adquirida sem trabalho, é um roubo. Falar dum «bom trabalho» diário é o mesmo que falar dum cavalo de posta levando uma carga razoável às costas, falar dum «bom salário diário» é o mesmo que dizer que o cavalo leva preso ao focinho um saco bem provido de alimentação. «Bom trabalho diário e bom salário diário» implica uma questão de bem e de mal. Todavia, isto é uma socie-

dade composta e dividida em ladrões e roubados, tendo cada classe a sua noção própria de bem e de mal — de bom e de mau. Mas de qualquer modo, se o trabalho é que produz toda o riqueza — um bom trabalho diário só poderá corresponder aquele em que os trabalhadores é que fixem o número de horas de trabalho e recebam o pagamento íntegro de tudo o que produzam.

Deixai um mundo sórdido e conservador explorar-se «até à medula» pelos capitalistas. Deixai que conservem na sua bandeira a divisa das corporações da idade média «um bom salária diário por um bom trabalho diário».

Nós, os trabalhadores do século vinte, queremos marchar firmes de cabeça erguida, os nossos corações batendo em unísono e cheios de fé na nova sociedade, levando escrito no nosso estandarte, desfraldado ao sôpro da brisa, o grito de alarme e a esperança ardente dos trabalhadores do mundo, «O trabalho reclama tudo quanto produz».

E' missão histórica da classe trabalhadora destruir o capitalismo. O exército dos produtores precisa ser organizado, não só para a luta diária contra os capitalistas, mas também para dirigir a produção, quando o capitalismo fôr destruido. Organizando-nos industrialmente nós formamos a estrutura da nova sociedade dentro da «casca» da velha.

Tais «princípios» são perigosos para o capitalismo

Os Trabalhadores Industriais do Mundo, propagando estas ideas, teem e terão — disto estamos certos e satisfeitos — a defrontar-se com a oposição da classe exploradora. É de esperar. Mas tal procedimento da sua parte sòmente prova a verdade dos nossos princípios. Os patrões sabem bem que os trabalhadores desde que se comecem a organizar sèriamente como classe, com aspirações e ideais e considerando-se como uma classe com interesses distintos e opostos a todas as outras classes, — desde que o espírito de solidariedade penetre nos seus corações e no seu espírito, está a sua situação de parasitas capitalistas condenada. O perigo e o receio de terem de trabalhar para viver é o pesadelo que sempre lhe ocorre nas ocasiões dos grandes motins e tumultos. Reduzidos ao ultimo extremo, eles estarão dispostos a fazer todas as concessões desde o momento que se possam conservar no «selim», mantendo as suas posições como senhores. Por isso é digna de notar-se a sua prontidão em favorecer os movimentos que não aspiram a modificar as relações económicas entre os assalariados e os capitalistas.

A preocupação pelo poder e pelo dinheiro tem sido sempre o único incentivo dos capitalistas, mesmo nos tempos em que eles tiveram tambem de lutar contra as classes dominantes de então. E' ainda um incentivo e um meio com que eles seduzem o espírito rebelde dos tra-

balhadores. Eles teem razão para temerem e recearem o domínio dos trabalhadores.

Mas vós, camaradas em sofrimento, que tendes a recear de tais programas? Sim, as centenas de milhares, ou antes de milhões, que não teem nem fábricas, nem minas, nem teares, nem terra, nem casas!

Vós, cujas companheiras constantes são a pobreza, a necessidade, cujo benefício são longas horas de duro trabalho por um magro salário; que só tendes o vosso poder de trabalho para vender a um patrão — no mercado do trabalho que está sempre bem fornecido — como o único meio de poder viver.

Vós, um membro da classe trabalhadora, que produz anualmente uma média de 2.400 dólares de riqueza, e que recebe menos de 460 dólares em salários.

Vós, trabalhadores, cujas irmãs, mulheres e mães foram arrancadas das suas casas para as fábricas e oficinas, a fim de concorrerem convosco, e fazerem-vos abaixar os salários.

Vós, cujos filhos foram arrancados dos lugares de recreio e roubados à escola para serem amarrados à máquina, — o que a sua juventude, os seus sorrisos e a sua alegria condenam — a fim de que possam ser «cunhados e amoedados» muitos dólares para prazer e satisfação duns poucos de Herodes industriais.

Vós, pertencentes à classe assalariada, da

qual num ano morreram mais de quarenta mil pessoas — homens, mulheres e crianças — nas indústrias desta nação, uns queimados no Triângulo de fogo de Nova York, outros nas explosões das minas de carvão e os restantes de mil variadas formas.

Parece que era necessario este sangue para uutar e fazer andar as máquinas das fábricas dos patrões. Foram sacrificadas todas estas vidas, porque os seres humanos são mais baratos do que a aplicação de aparelhos de segurança que custam dinheiro e reduzem os lucros; e desde quo o grande deus a quem os capitalistas oferecem as suas orações, é o *Lucro*, a vida humana está ameçada, e as oficinas trnsformam se em outros tantos matadouros.

Deste modo preguntam-vos os que se vêem forçados a ir para a greve, quando já não podem viver, pedindo aumento de salário, e que recebem em vez do pão que reclamam, baionetadas, tiros, etc.: «¿Que tendes a perder, se vos opuserdes ao presente sistema económico e se vos unirdes como unionistas industriais a nós num laço comum de Solidariedade e dedicação, com o fim de se melhorar diàriamente as nossas condições nas fábricas, minas e oficinas?»

¿O que tem qualquer um de nós a perder, se se associar num Sindicato Único com o fim, — e servindo-se dele como um meio — de trausformar o presente sistema de despotismo indus-

trial e desigualdade económica num de Igualdade e Liberdade Industrial?

Perderiamos as nossas cadeias e as nossas misérias, mas conquistariamos o mundo para todos os trabalhadores, um mundo que permitiria a todos os homens e mulheres viverem uma vida de liberdade, de amor e de trabalho.

Os nossos contraditores dirão que isso seria a expropriação, mas permitam-nos que o poeta responda por nós:

O grito do trabalho

Temo-vos alimentado todos por milhares de anos,
E vós conservai-nos sem alimento,
Todavia não há um único dólar de toda a vossa riqueza,
Que não indique a morte do trabalhador.
Temos feito todos os esforços para vos dar repouso,
E vós descansais em coxins de lã.
Se é o sangue o preço de toda a vossa riqueza,
Bom deus, nós o temos pago todo.

Não há presentemente uma mina ventilada em condições,
Porém nós somos lá enterrados vivos por vós.
Não há considerações pelo navio desarvorado,
Porque nós somos a sua despresível tripulação,
Ide contar os nossos mortos às forjas vermelhas
E ás fábricas onde nós fiamos.
Se o sangue é o preço da vossa maldita riqueza,
Bom deus, nós o temos pago todo.

Nós temo-vos alimentado por milhares de anos,
Porque esse era o nosso destino, como o sabeis,
Desde o dia em que nos aprisionastes nos vossos campos,
Até à greve de há uma semana,
Tendes devorado as nossas vidas, dos nossos filhos e das nossas mulheres;
E ouviamos dizer que era a vossa parte legal,
Mas se o sangue é o preço da vossa riqueza legal,
Bom deus, nós o temos comprado bem.

O Unionismo Industrial convida todos os trabalhadores a reünirem-se em volta do seu estandarte. Aos filhos e filhas do trabalho, que desejam melhores dias, apelamos para a sua Solidariedade

Deixai essa sórdida multidão de homens e mulheres imbuidos de sórdidos ideais, apostos a este novo movimento redentor do trabalho, que está destinado a triunfar apesar de toda a oposição, quer esta se manifeste de espingarda na mão sob a ignominiosa forma do «Hessians» mercenário e armado, quer intrigue e conspire sob a capa da Lei, da Autoridade, da Ordem, da Religião, etc., ou sob o sorriso untuoso e a cara estanhada do *leader* operário. Isto é um movimento dos que verdadeiramente trabalham, e por isso triunfará.

Recebeu o seu batismo de fogo numa dúzia de duros combates travados dum extremo ao outro deste país.

Nas suas batalhas contra todas as grandes injustiças, este intrépido exército, tão ignorado e amesquinhado, tem comprovado a capacidade e dedicação de todos os seus membros, os quais não sabem o que é uma retirada.

A despeito de toda a oposição eles ainda nunca fugiram a dar combate, e manter-se hão nesta decisão, até que o pendão do trabalho flutui sobre um mundo de homens e mulheres livres, os quais produzirão como trabalhadores, — e em li-

berdade e com amor, — toda a riqueza em seu benefício próprio.

Oh! Trabalhadores! Associai vos conjuntamente.

Organizai vos! Organizai-vos bem!
Organizai o vosso poder!
Organizai vos para a vitória!

Apressai o dia da emancipação dos trabalhadores. Liberdade, Amor e Felicidade para todos os que trabalham.



A IMPRENSA

— DOS —

Trabalhadores Industriais do Mundo

(I. W. W.)

Recomendamos a todos os leitores e camaradas que façam todo o possivel para tornar conhecida a nossa imprensa entre os trabalhadores dos vários idiomas, entre os seus companheiros de trabalho, vizinhos e amigos. Actualmente temos os seguintes jornais:

Em inglês:

The Industrial Pioneer *(O Guia Industrial)* revista mensal de 32 páginas, 1001 West Madison Street, Chicago, III Assinatura por ano, $1,50.

Industrial Solidarity *(Solidaricdade Industrial)* semanário, principal crgão oficial, 1001 West Madison Street, Chicago, III. Assinatura por ano $2.00; semestre $1,00.

The Industrial Worker *(O Trabalhador Industrial)* semanario. P. O. Box 1857, Seattle, Wosk. Assinatura por ano $2,00; semestre $1,00.

Industrial Unionist *(Unionista Industrial)* quinzenario. P. O. Box 79, Station D. New York, N. Y. Assinatura: 52 números $2.00, 25 números $1,00 (Sairá semanalmente em breve).

Em espanhol:

Solidaridad *(Solidariedade)* quinzenario. 1001 West Madisou Street, Chicago III. Assinatura por ano, $2,00, semestre $1,00.

Em italiano:

Il Proletario *(O Proletario)* semanário. 1001 West Madison Street, Chicago III. Assinatura por ano $2,00, semestre $1,00.

Em russo:

Golos Truzenica *(A Voz do Operario)* quinzenário. 1001 West Madison Street, Chicago, III. Assinatura por ano $2,50, semestre $1,25.

Em hungaro:

A Felszabadulás *(Emancipação)* semanario. 1001 West Madison Street, Chicago III. Assinatura por ano $3,00, semestre $1,50.

Em bulgaro:

Rabotuicheska Mysl *(Pensamento Operario)* quinzenario. 1001 Madison Street, Chicago, III. Assinatura por ano $2,00, semestre, 01,00

Em romano:

Muncitorul *(O Trabalhador)* quinzenario. 1001 West Madison Street, Chicago, III. Assinatura por ano $2,00, semestre $1,00.

Em tcheco-eslovaco:

Jedna Welka Unie *(Uma Grande União)* revista mensal. 1001 Madison Street, Chicago, III. Assinatura por ano $1,00.

Em finlandês:

Tie Vapauteen *(Via Livre)* revista mensal. 1001 West Madison Street, Chicago, III.

Industrialisti *(Industrialista)* diario P. O. Box 464, Duluth, Minnesota.

A BATALHA

DIÁRIO DA MANHÃ

Porta-voz da Organização Operária Portuguesa

C. do Combro, 38-A, 2.º
LISBOA-PORTUGAL

End : Telegráfico:
TALHABA-LISBOA

Preço de assinatura

PORTUGAL			
Lisboa, provincia e ilhas..	6 mezes,	14$00 ano	28$00
Colónias Portuguesas.....	6 »	18$00 »	35$00
ESTRANGEIRO			
America do Norte.....	6 mezes	$2 5 ano	$5
America do Sul (m.ª braz.ª)	6 »	26$000 »	51$000
Espanha.....	6 mezes	10 pes.as »	18 p.as
França e outros paizes....	6 »	35 fr.us »	65 fr.us

Secção de livraria de A BATALHA

A administração de A BATALHA encarrega-se de fornecer todas as obras de educação profissional, sciências, filosofia, higiene e esperanto. Volumes e folhetos de propaganda sociologica. Romances dos melhores autores portugueses e estrangeiros, livros de estudo, postais ilustrados, etc.

Satisfazem todas as encomendas desde que sejam acompanhadas das respectivas importancias acrescidas do importe do correio em carta registada.

Chamamos a atenção dos portugueses amantes do estudo e que residam no estrangeiro para os anuncios desta secção publicados em A BATALHA, esperando que se utilisem deste serviço para as suas encomendas.

Todos os pedidos devem ser dirigidos ao

Serviço de livraria de A BATALHA

Calçada do Combro, 38-A, 2.º

LISBOA

ROUMANIAN—
What is the I. W. W. *and*
Immediate Demands of the I. W. W.
Price 15 cents

CE ESTE I. W. W.?

O expunere onestă a principiilor, scopului
și metoadelor ei de luptă

și

REFORMELE IMEDIATE ALE LUI I. W. W.

Editată de
MUNCITORII INDUSTRIALI AI LUMEI
(I. W. W.)
1001 West Madison Street - - - - Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

CE ESTE I. W. W.?

O expunere onestă a principiilor, scopului
și metoadelor ei de luptă

și

REFORMELE IMEDIATE ALE LUI I. W. W.

Editată de
MUNCITORII INDUSTRIALI AI LUMEI
(I. W. W.)
1001 West Madison Street - - - - Chicago, Ill.



CE ESTE I. W. W.?

Aproape oricine, în America a auzit sau a citit ceva despre organizația numită "INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD (Muncitorii Industriali ai Lumei) sau după cum e de obicei numită "I. W. W.", dar numai puțini cunosc că ce e în adevăr această organizație, și ce țintă urmărește. În jurul numelui de "I.W. W." s'a respândit o mulțime de idei și concepții false și greșite. Presa acestei țări a creiat în mintea publicului o opiniune despre I. W. W. care nu corespunde nici decum cu adevărul. Așa dar credem că cititorul va fi bucuros și interesat să capete o declarație *autoritativă* asupra principiilor și metoadelor acestei organizații, cât și alte fapte în legătură cu organizațiunea I. W. W.

Câteva idei falșe despre I. W. W.

Între publicul general se mai găsesc mulți cari cred că I. W. W. este o organizație secretă; că e compusă în mare parte din "străini": că e o organizație care conspiră la întunerec și în ascunzători, unde face planuri ca să comită violențe și vărsări de sânge; să distrugă vieți și proprietate, și că în fine că ar vrea să răstoarne guvernul, sau ocârmuirea Statelor Unite!

În țara asta sunt mai multe organizații mari, cari își fac o specialitate pentru a creia și respândi astfel de idei falșe despre I. W. W.

Adevărul însă este că I. W. W. nu are nici în clin nici în mânecă cu vre-o revoluție politică, sau cu vre-o acțiune politică de orice fel, după cum cititorul va înțelege cu ușurință, citind mai departe în cărticica această. Noi nu întrebăm pe nimeni că

ce păreri politice are, întocmai după cum nu'i întrebăm că ce fel de religie are, sau care-i coloarea pielei lui. Lucrurile aceste nu ne interesează pe noi—ca organizație. De fapt noi suntem atât de neinteresați în chestiile politice, religioase, sau de rassă, încât noi nici nu îngăduim în organizația noastră nici o propagandă de felul acesta, cari tind să distragă atențiunea membrilor dela scopul urmărit de noi, și să bage zâzanie, ceartă și dezbinare în rândurile noastre.

Noi ne concentrăm toată atențiunea noastră asupra unei chestiuni, care interesează la fel pe fiecare muncitor, și anume: la *chestia economică,* ocupându-ne numai în treacăt cu celelalte chestii, și această numai când acele curente ni se pun în cale și ne împiedecă în munca noastră, sau numai pentru scopuri de educație a muncitorilor, dar nici odată și în nici un caz cu scopul de a face propagandă în favoarea unui partid politic, credeu, sau rassă în paguba altor partide, credeuri au rasse.

I. W. W. este un sindicat Muncitoresc Revoluționar

Inițiativa de a forma I. W. W. a fost luată în anul 1905, dar formarea de fapt a acestei uniuni nouă sindicale, s'a înfăptuit la un mare Congres ce a luat loc în orașul Chicago, în anul 1906, unde s'au formulat și adaptat principiile, scopul, metoadele și structura organizației, cari în trăsături generale au rămas neschimbate până în ziua de față. I. W. W. a devenit atunci o Uniune Sindicală Muncitorească, și așa a rămas până în ziua de azi. Ori cine care s'ar încerca să spună că este altfel ar spune un neadevăr.

Membrii *acestei organizații economice* nu își au ochii ațintiți asupra clădirilor publice ale ocârmuirilor, după cum fac partidele politice, ci privirile lor sunt veșnic îndreptate spre fabrici, uzine, mori, ateliere, căi ferate, și alte locuri de producție. Noi nu tragem o linie de despărțire între Americanul născut aici care are dreptul de vot, și muncitorul născut în alte țări, și care n'are drepturi de cetățean american. Fiecare muncitor, care lucrează pe plată sau salar, fie bărbat, femeie sau copil, este primit membru în I. W. W. și îi este permis de a vota în toate afacerile sindicatului.

I. W. W. este Uniunea Muncitorilor din lumea întreagă

Fondatorii acestei Uniuni Muncitorești — care azi are faimă in lumea întreagă — au dat numele de INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD cea ce pe românește înseamnă

"Muncitorii Industriali ai Lumei", indicând chiar prin aceasta că ţinta ei este să unească pe toţi muncitorii industriali din toată lumea într'un singur corp, într'un singur mănuchiu... Scopul acesta încă nu s'a înfăptuit complect, dar influienţa lui I. W. W. s'a întins pe o mare întindere a lumei. Organizaţii I.W.W.-iste s'au format în Anglia, Australia, şi Africa de sud; în Mexico, Argentina şi Chile; în ţările Scandinaviene şi în alte ţări. Pretenţia lui I. W. W. că ea este o Uniune Mondială — adică a lumei întregi — se bazează pe faptul că el a exercitat o influienţă puternică asupra Uniunilor Sindicale din toate ţările şi le-a silit să adopte — în întregime sau în parte — Programul I.W.W.-ist.

Cu toate că numărul membrilor, la curent cu cotele în I. W. W. este abia de o sută de mii (100,000) totuşi noi suntem o mare putere în lumea întreagă. Peste un milion de cărţi de membru au fost eliberate până acum şi membrii noştrii se află presăraţi prin toate ţările de sub soare. Îi poţi afla prin minele de cărbuni din Spitzbergen, aproape de polul de Nord. Îi poţi întâlni pe la staţiunile pescarilor de balene din Georgia Sudică, aproape de Polul de Sud. Îi întâlneşti pe toate corăbiile şi pe toate vapoarele de pe Oceane, cărând cu ei sămânţa propagandei noastre pela toate porturile din lume, şi sămânând-o în pământ roditor pe ţărmurile îndepărtate.

În timpul de faţă când toate celelalte teorii şi mişcări sociale au dat faliment, în cugetul muncitorimei de pretutindeni, I. W. W. a rămas singură stăpână a situaţiunei. În înţelesul acesta idealul şi dorinţa fondatorilor lui I. W. W. s'a îndeplinit. Acum mai rămâne ca să se transplanteze ideia din creierii muncitorilor la viaţa industrială şi atunci idealul şi ţinta fondatorilor se va fi îndeplinit pe deplin. Cu ajutorul mişcărilor sindicaliste — cari sunt înrudite cu I. W. W. — noi sperăm ca să înfăptuim în scurtă vreme acest ideal, prin formarea unei *Internaţionale Industriale.*

Istoria lui I. W. W. este scrisă cu sânge

La început I. W. W. a fost compus în mare parte din muncitorii din West: mineri, lucrători în metal, lucrători dela drumul de fer şi lucrători călători. Prin lucrătorii migratori sau călători se înţelege o categorie de oameni în Vestul Statelor Unite, cari nu sunt stabiliţi la un loc ci tot călătoresc din loc în loc, după lucru. Vara lucrează la construcţiile de poduri, de drumuri de fer, şi la canale de irigaţii; toamna lucrează la

farme, la seceriș, iarna la păduri și la minele de cărbuni sau de metal. Țara fiind foarte întinsă și industriiile fiind departe unele de altele acești muncitori sunt veșnic mânați dela un loc la altul. Am crezut de cuviință să dăm această explicație pentru folosul cititorilor români, căci termenul de lucrători migratorii sau călători se va ivi de multe ori în cursul acestei cărticele, istoria lui I. W. W. fiind strâns legată de această categorie de muncitori.

În decursul anilor, I. W. W. și-a întins activitatea, așa că în timpul de față are 29 de Uniuni Industriale, cari își întind activitatea peste toată țara. Despre aceste vom vorbi mai târziu. O mare parte a membrilor îl compun lucrătorii călători, iar cele mai puternice sindicate ale lui I. W. W. sunt formate de mineri, lucrători la păduri și cherestaie, de lucrătorii dela Construcții, dela agricultură, dela transportul pe apă, de lucrătorii industriei metalului, dela țesătorii și dela căile ferate.

Organizația a condus multe greve mari, în multe industrii— cu succese mai mari și mai mici. În special I. W. W. a reușit să îmbunătățească soarta lucrătorilor migratorii (călători), în industria agriculturei, minelor, a lemnăriilor și cherestaielor, a lucrătorilor dela transportul pe apă (maritim) și a țesătoriilor, cari au câștigat mari avantagii sub drapelul lui I. W. W.

Înainte de fondarea lui I. W. W. și în timpul primilor ani ai existenței sale, soarta muncitorilor migratori (călători), cari călătoreau în lungul și latul acestei țări, cărându-și așternutul pe spinare, era desperată. Odată ce un om cădea în rândurile lor, nu mai era nici o speranță să se mai ridice din starea aceia josnică la care erau condamnați aceste victime. Azi însă este cu totul altfel — mulțumită lui I. W. W. Dar spațiul în această cărticică nu ne îngăduie să intrăm în amănunte în chestia această.

Natural, că activitatea de până acum a organizației I. W. W. a fost de natură educativă. În desfășurarea acestei activități educative I. W. W. a venit de mai multe ori în conflict cu autoritățile, care căutau să calce drepturile garantate de Constituția țării, cum e libertatea presei, a vorbirei, și a dreptului de adunări.

Dacă am încerca să publicăm numele tuturor membrilor lui I. W. W., cari au fost întemnițați dela fondarea lui și până acum, numele lor ar umple o carte așa de mare ca aceia a adreselor dela telefon dintr'un oraș mare. Peste o mie de membrii au fost închiși cu ocazia luptelor duse pentru resta-

bilirea dreptului de adunări publice — lupte ce au fost forțate asupra lui I. W. W. în diferite părți ale țărei. Vre-o 900 de membrii au fost arestați în decursul marei greve a țesătorilor din Lawrence, Massachussets, în anul 1912. Puțin după acea 100 de membrii au fost închiși cu ocazia grevei țesătorilor din Little Falls, Statul New York, în anii 1912-1913. O mie și opt sute de membrii I.W.W.-iști au fost arestați la greva țesătorilor de mătase din Patterson, New Jersey, și jur. O mie o sută și șaizeci și patru de oameni — în mare parte membrii în I. W. W. — au fost prinși și "deportați" cu sila din Bisbee, Statul Arizona, în 1918, și ținuți în îngrădiri (ocoale) cu lunile. Mii de membri din Western Federation of Miners au fost aruncați în închisoare, când organizația aceia făcea parte din I. W. W.

În 1920 s'a făcut o listă — care însă era departe de a fi complectă — de I.W.W.-iști arestați în timpul războiului. Lista aceia conținea 1327 de nume. De atunci încoace un șirag neîncetat de membrii I.W.W.-iști a curs în închisori, și în timpul de față tot mai sunt vre-o 200 de I.W.W.-iști în dosul zăbrelelor, unii din ei fiind condamnați la muncă silnică pe viață, iar alții la câte cinci, zece, și 20 de ani de muncă silnică în penitenciare— și asta numai din cauza activității lor în organizația I. W. W. Numărul total al membrilor noștrii închiși dela 1905 încoace se ridică la zece mii.

Zeci de membrii au fost uciși mișelește de către dușmanii noștrii și de către uneltele lor.

Afară de aceste crime mari comise împotriva membrilor noștrii, au mai fost nenumărate alte crime comise în contra noastră, fie că aceste crime s'au comis în numele "legei și ordinei", fie că au fost comise fără sancțiunea "legei".

Membri I.W.W.-iști au fost unși cu catran (păcură) și tăvăliți în pene; au fost bătuți li s'au negat dreptul de cetățenie, au fost exilați (deportați), li s'a încălcat locuințele, li s'au luat cu sila proprietatea și documentele, li s'a negat dreptul de a se apăra în fața justiției, li s'a cerut cauțiuni (bail) exorbitante, adică peste măsură de mari, au fost supuși la muncă forțată, au fost răpiți, au fost supuși la pedepse crude și neobicinuite, au fost acuzați falș, au fost amendați cu sume imposibile de plătit, unii din ei au murit în închisori preventive, în așteptarea procesului, unii au fost împinși la perderea minței, prin persecuțiile crude și neomenești; li s'a negat dreptul la poștă, li s'a negat libertatea cuvântului, al presei și al adunărilor — drepturi garantate de Constituția țărei.

Membrilor I. W. W. li s'a negat drepturile firești, proclamate prin Declarația Independenței — adică dreptul la viață, libertate și urmărirea fericirei.

Sălile de adunări și localurile I. W. W.-iste au fost încălcate fără mandat judecătoresc.

Proprietatea lui I.W.W.—cărți, broșuri, mărci poștale, mărci de cote, literatură și mobilierul de oficiu au fost confiscate în mod nelegal sau distruse.

Este dar, ușor de înțeles, că numai bărbați și femei cu curaj și cu convingeri se înscriu voluntar într'o astfel de organizație. Dar majoritatea lor nu intră în I. W. W. de bună voie. Ei sunt împinși înăuntru de foamete, de suferinți, de sărăcie, mizerie și disperare, întocmai cum malurile râului sunt măturate de apele turbate ale râului și duse la mare. In cazul acesta râul înfuriat este capitalizmul în prăbușire, și el aduce membri în organizația I. W. W.

Și așa persecuțiile și prigonirile grozave n'au reușit de a suprima sau de a stinge pe I. W. W. Din contră, propaganda noastră și învățăturile noastre se întind ca focul într'o câmpie, pe care nici sângele vărsat și nici prigonirile nu le pot stinge. După arestarea a o sută de membrii, alții, în număr de mii pășesc înainte și ia locul acelor închiși și prin prezența lor aduc curaj nou în rândurile luptătorilor.

Chiar însăși acest fapt, după părerea noastră, ar trebui să fie destulă dovadă pentru lumea din afară, *că în dosul acestei mișcări trebuie să fie o măreață forță naturală*, și că este tot așa de absurd și stupid de a ne prigoni pe noi, cum a fost când regele Persiei din antichitate, Xerxes, a dat ordin soldaților săi să bată cu biciul apele Bosforului și să le încătușeze în lanțuri, ca să le sperie și să lase să treacă armata persiană. Această forță naturală, care este necesitatea economică a masselor muncitoare, dă mișărei noastre o putere intelectuală si morală, care nu poate fi ucisă de spânzurători, și nu poate fi înfricoșată de temniți. Chiar și cei mai bigoți și mai fanatici dintre potrivnicii noștrii ar ar trebui să înțeleagă, că pentru a fi in stare să îndure în urma caznelor teribile la care a fost supusă organizația noastră, ea trebuie să aibă în dosul ei adevărul fundamental, care nu se poate nesocoti nepedepsit, și care trebuie învestigat fără patimă. Lumea acceptă principiile noastre, și le consideră ca un mesagiu de mântuire, în ciuda primejdiei personale pentru ea. Ce principii minunate pot fi

aceste? Ele sunt exprimate în Declarația Principiilor, care formează preambulul, sau introducerea la Statutele organizației I. W. W. și care urmează:

DECLARAȚIILE DE PRINCIPII A MUNCITORILOR INDUSTRIALI AI LUMEI

Clasa muncitoare și clasa patronilor nu au nimic în comun. Pace între ei nu poate fi atâta timp, cât foametea și lipsa se află printre milioanele de muncitori, iar micul număr, din care se compune clasa patronilor, au în stăpânire toate bunurile vieței.

Între aceste două clase lupta va continua, până când muncitorii lumei se organizează ca o clasă, pun stăpânire pe pământ și pe mașinăriile de producție și desființează sistemul salariatului.

Noi constatăm că centralizarea conducerei industriilor în tot mai puține mâini, fac uniunile de meserii neputincioase de a ține piept cu puterea mereu crescândă a clasei patronilor. Uniunile de meserii apără o stare de lucruri, care îngăduie că un grup de muncitori să fie întrebuințat în contra altui grup de muncitori în aceiaș industrie, ajutând astfel la înfrângerea unora de către alții în luptele salariatului (greve). Afară de aceste, uniunile de meserii ajută patronilor să amăgească pe muncitori în credința, că clasa muncitoare ar avea interese în comun cu clasa patronilor.

Aceste stări de lucruri se pot schimba și interesele clasei muncitoare pot fi susținute numai printr'o organizație în așa fel alcătuită că toți membri săi dintr'o industrie, sau din toate industriile, când e necesar, să înceteze din lucru, când vre-o grevă sau lock-out (închidere afară din lucru) are loc în vre-una din industrii, făcând astfel că vătămarea unuia să fie considerata de vătămarea tuturora.

În locul lozincei conservatoare a trade-unioniștilor: "O plată onestă pentru o zi de muncă onestă", noi trebuie să înscriem pe steagul nostru lozinca revoluționară: "Desființarea sistemului salariatului!"

Este menirea istorică a clasei muncitoare să înlăture capitalizmul. Armata de producție trebuie organizată, nu numai pentru luptele zilnice împotriva clasei patronale, dar și pentru a continua înainte producția celor de trebuință, atunci când capitalizmul se va fi răsturnat. Organizându-ne pe industrii, noi clădim structura nouăi alcătuiri sociale înlăuntrul celei vechi.

Scopul lui I. W. W.

În conformitate cu declarația sa de principii I. W. W. se străduiește să organizeze toate forțele productive omenești în țara această și eventual în alte țări, adică pe toți muncitorii manuali și intelectuali, în Uniuni Industriale, cu ramificări de branșe industriale în ateliere, și în Consilii Industriale. Mai târziu vom arăta subîmpărțirile principale a nouăi societăți ce noi propunem să organizăm.

Ideia *organizărei pe Industrii* a luat naștere ca o *negare și o reacție în contra vechei forme de organizare pe meserii*, trade union, cum se numește în America sau sindicate de bresle, cum se numește în România. A organiza sindicate sau uniuni de meserii sau de breslași, înseamnă a organiza laolaltă într'un grup pe acei cari se folosesc de aceleaș fel de scule. Tâmplarii într'o organizație aparte a tâmplarilor, vopsitorii în altă grupare a vopsitorilor aparte, mecanicii la oparte, cazangii tot așa, etc. Astfel ai atâtea sindicate sau uniuni separate în una și aceiaș industrie câte feluri de lăzi cu scule. Acestfel de unionizm împarte pe muncitorii din aceiaș industrie în atâtea grupări separate câte meserii se află angajate la industria aceia și se *clădește un gard sau despărțitură între muncitori, cari dealtfel își freacă coatele toată ziaua laolaltă, în loc să-i unească.*

Ca să ilustrăm, să *luăm ca pildă un Șantier Naval* (fabrică de Construcție de Vapoare) *American.* Într'un șantier unde se clădesc vapoare de oțel sunt angajați vre-o 40 de feluri de meseriași sau de ocupațiuni. Să menționăm câteva din ele: Așa aflăm acolo, pe cei cari taie plăcile de oțel (shipfitter), cazangii, mașiniști, mecanici, electriciani, plumberi, lucrătorii de țevi, dulgheri, tâmplari, lucrători de asbest și așa mai departe. În conformitate cu planul uniunizmului de meserii trebuie să fie câte o Uniune separată Generală, pentru fiecare din aceste meserii, cari să nu aibă nici o legătură între ele afară de a plăti o mică taxă de cap la un birou central (la American Federation of Labor). Unele din aceste așa zise Uniuni "Internaționale" se amalgamează, dar regula generală este că la fiecare șantier american sunt reprezentate un mare număr din aceste uniuni separate. Aceste uniuni de meserii adesea sunt în dușmănie unele cu altele, și când muncitorii au nemulțumiri, de obicei una din meserii se pune în grevă iar celelalte rămân la lucru, și astfel sunt cu ușurință strivite de patroni, după cum chiar prezice declarațiile noastre de principii.

Aproape ori cine care a lucrat cândva la vre-un șantier de

vapoare din America, va admite că descrierea de mai sus e corectă. Și cea ce e tot așa de adevărat este că descrierea această se potrivește la mai toate celelalte industrii organizate pe planul uniunilor de meserii. Noi, I.W.W.-iștii numim această "tradare organizată (organized scabbery). Aranjamentul acesta lasă pe muncitori la bunul plac al patronului. Aceste garduri de bresle, oare împarte șantierul în 20 sau mai multe grupe de muncitori cu conștiință de meseriași, cari se privesc unii pe alții cu bănuială, sunt cea ce face că salariile să fie mici, zilele de muncă lungi, și condițiile de muncă proaste. Nu vom înșira aici celelalte neajunsuri ale uniunizmului de breaslă. E destul să spunem că în parte I. W. W. a luat naștere ca o reacție în contra acestor condiții neghioabe și intolerabile, create de unionizmul de meserii. Dacă mai adăogăm la cele înșirate mai sus, că unionizmul bazat pe meserie este caracterizat de o complectă lipsă de idealizm, că el acceptă sistemul capitalist și munca salariată ca o finalitate, adică consideră capitalizmul ca un ceva care va dura veșnic; lipsa de a oferi clasei muncitoare vre-o speranță pentru viitor, și tendința lui de a creia așa zise Trusturi de ale Muncei, cu scopul de a împiedeca pe cei de din afară de a lucra, în loc de a căuta să dezlege problema de viață a masselor, și vom avea în fața noastră o icoană fidelă a împrejurărilor, contra cărora s'a scris declarațiile de principii ale lui I. W. W.

Metoda prin care noua mișcare unionistă și-a propus să îndrepte aceste lucruri, a fost prin Organizație Industrială, cum am spus mai sus.

Dar să ne reîntoarcem acum la exemplul nostru cu șantierul naval, adică la locul unde să construiesc vapoarele, ca să arătăm, că cum ni *s'ar prezenta o organizație tipică Industrială.* Cel dintâi lucru ce ar face I. W. W. într'un șantier organizat în sindicate sau uniuni de meserii, când ar căpăta prilejul, ar fi să rupă și să dărâme gardurile și îngrăditurile, cari separă meseriile. Ar lua cărțile de membru dela cazangii, dela mecanici, dela plumbieri, dela dulgheri (carpenter), dela vopsitori, etc., și le-ar spune: "De acum înainte nu mai sunteți împărțiți și divizați ca mecanici, cazangii, plumbieri, dulgheri, și vopsitori. Acum sunteți uniți cu toții cari sunteți angajați în acest șantier, (fabrică), sau în alte șantiere ca lucrători de Construcții de vapoare. În loc de a avea douăzeci sau treizeci de uniuni în acest șantier și în altele, de acum înainte veți avea un singur sindicat: *'Uniunea Industrială a Lucrătorilor de Construcții Navale'.* Lucrătorii fiecărui șantier vor forma o branșă a acelei

uniuni, iar în aceste branșe se vor forma Consiliile și Comisiunile necesare pentru a asigura cooperația necesară între muncitorii dela diferitele departamente ale șantierului." În chipul acesta toți muncitorii șantierului vor forma un corp solid și unificat; toate șantierele din țară — și eventual din lume — vor forma o singură Uniune Industrială, iar lucrătorii din acea industrie vor deveni astfel uniți pentru acțiune comună. De asemena se vor stabili Consilii industriale în fie care centru unde se constriesc corăbii și vapoare. Iar după aceia nu se va mai putea întâmpla ca un grup de muncitori să rămână la lucru în timp ce un alt grup a păsit în grevă, cauzând astfel înfrângerea unora de către ceilalți. Când ei ar eși în grevă, ar eși cu toții — și ar învinge. Astfel argumentează acei Unioniști Industriali, cari văd în Unuinea Industrială mai ales o armă bună în contra patronilor.

Dar Uniunea Industrială are un îndoit scop

Primul scop, în prezent, al Uniunei Industriale, este să servească de un *organ militant,* adică o armă de luptă în luptele zilnice în contra patronilor pentru salarii mai mari, pentru scurtarea zilei de muncă, pentru condiții mai bune. Lucrul acesta nici nu cere vre-o altă explicație, afară de cât doar că noi susținem că Uniunea Industrială, prin faptul că unește pe toți muncitorii într'o singură Uniune, este o armă mult mai bună pentru aceste scopuri, de cât ar putea fi uniunile sau sindicatele de meseriași, pentru faptul bine vădit că o uniune de meserie cuprinde numai pe muncitorii dintr'o singură meserie.

Al doilea scop este că Uniunile Industriale să fie preparate ca să servească de mijloc pentru luarea în stăpânire a industriilor de către muncitori, și de a funcționa ca organ de producere și de distribuire, atunci când "capitalismul se va fi răsturnat" sau când acesta va înceta de a mai funcționa; cu alte cuvinte când capitalizmul se va fi prăbușit. Și cum această prăbușire a sistemului capitalist este în plin progres, scopul de al doilea întrece în importanță pe cel dintâi.

Prăbușirea Capitalizmului

Noi susținem, *că sistemul capitalist de producere și de distribuție este într'o serioasă stare de prăbușire, pe întinderea globului întreg,* inclusiv Statele Unite, și noi considerăm că e foarte îndoielnic ca acest sistem să mai fie în stare de a se mai

ridica în picere și de ași mai recăpăta vigoarea, după cum a fost cazul la alte crizi prin care a trecut alte dăți. Vechile organe nu mai funcționează. Lumea întreagă se află în stare de bancrută. Se pare că capitalizmul mondial va fi silit în curând să șteargă din registrele sale miliarde de dolari, ca pagubă totală, și noi știm că ce însemnează acest lucru pentru acei cari n'au de cât brațele, sau puterea de muncă spre vânzare.

Vechile organe de producțiune: micul proprietar cu micuța-i interprindere; compăniile pe acțiuni, trustul și chiar combinația trusturilor, nu mai sunt în stare de a mai face față necesităților și cerințelor poporului. Sute de milioane de oameni sunt lipsiți de cele mai elementare necesități, în toate părțile lumei, din cauza că ei nu au acces la pământ și la celelalte izvoare sau resurse ale naturei, sau la mașinăria industrială și comercială. Cele necesare traiului devin așa de scumpe încât ele nu mai sunt accesibile marei masse a poporului, care devine desperată și amenință să sfarme orbește sistemul prezent. Insurecțiuni, rebeliuni, răscoale, războaie de rassă, linșări, legi militare, terorism și greve uriașe, au fost și sunt la ordinea zilei, în toate părțile lumei și mai cu seamă în America. Afară de aceste, o mare lipsă de lucru (șomaj) bântuie în lume, pe o întindere nemai pomenită până azi. Sărăcia și mizeria imping massele la disperare. *Toate aceste fenomene sunt simptomele prăbușirei progresive ale capitalizmului.* Starea de lucruri din Europa ne îndreptățesc în credința că crahul, sau prăbușirea finală va fi de neînlăturat, când creditul capitalist se va fi zguduit complect și ca urmare toate interprinderile industriale se vor închide. Cel puțin aceste posibilități grozave, nu sunt excluse, după cum ele sunt admise chiar și de presa capitalistă.

Astfel nesiguranța economică și grija prezentului cât și grija zilei de mâine, face că viața să devie de nesuferit pentru milioane de oameni. Ei simt că sunt robiți, că ei sunt atrași — încet dar sigur — într'o activitate mondială, care nu le promite nici o asigurare pentru un viitor mai bun. Tensiunea ce rezultă din această stare de lucruri, fac pe stăpânii mijloacelor de producție și de distribuție ca să pue la cale un sistem de forță și de violență, ca astfel să-și poată menține stăpânirea lor. Producția în prezent este condusă de baionetele ascunse, și de mitrailere învelite, pe când bombele de gazuri otrăvicioase, care poate adormi pe veci orașe întregi răsculate, sunt discutate în ziare ca o posibilitate apropiată. Sistemul prezent nu se mai poate menține prin propriile sale merite. El își poate menține

viața numai prin forță, și prin amenințarea forței, întocmai cum o persoană muribundă este ținută în viață prin administrarea de ozon.

În astfel de împrejurări, milioane de muncitori pier — încet dar sigur — fiind împinși la marginile prăpăstiei sociale, iar noi aștilalți, suntem amenințați cu aceiaș soartă, dacă nu vom face ceva în curând. Noi nu mai putem îndura veșnic povara acestui munte de mizerii, iar dacă și când prăbușirea finală va veni, noi vom fi confruntați cu foametea, frigul și alte suferinți de nedescris. Haosul, dezoluția, războiul civil, terorizmul bandelor, și fiecare la grumazul fiecăruia — această este icoana fidelă a celor ce ne așteaptă în cele mai multe părți. Și se găsește oare cineva, să spună că Statele Unite va fi ferită de această soartă? Ba din contră, datorită brutalității nemiloase a clasei noastre capitaliste, al marelui număr de rasse, și de religii, dușmănia contra "străinilor" și negrilor, primejdicasa activitate a "patrioților'' profesionali și a propăvăduitorilor de ură, cum e Ku-Klux-Klan și alte societăți de pănura acesteia, noi avem în țara asta (în Statele Unite), în ciuda bogăției acestei țări, materialul pentru cel mai grozav infern din câte i'a fost dat omenirei să vadă vre-o dată. Unele elemente par că împing lucrurile, întradins, spre o ciocnire catastrofală, așa dar a sosit timpul că toți munmitorii și muncitoarele cu vederi largi și cu responsabilitate să ia măsuri ca să împiedece o astfel de catastrofă.

În acest fel de împrejurări se prezintă I. W. W. — această organizație călită învârtoșată prin ani de crude persecuții — *cu programul său de mântuire și de salvare a lumei,* singurul program imaginabil, care va putea rezolvi problemele sociale, și care ne va conduce în portul liniștit al nouăi societăți, cu pace, fericire și belșug.

Prin mijlocul Uniunilor Industriale noi avem intențiunea să reluăm producțiunea și distribuția, de acolo de unde au fost părăsite de mânile neputincioase ale clasei capitaliste și să continuăm producția hranei, a îmbrăcămintei și a locuințelor, așa că omenirea să nu sufere lipsuri. Noi propunem să înfăptuim un sistem rațional de producție și distribuție, fără asuprirea și exploatarea unor oameni de către alții. Noi susținem că Uniunea muncitorilor din stabilimentele de muncă, și din fabricile respective este organul cel mai potrivit pentru a conduce și a dirija stabilimentul și fabrica respectivă. Cu alte cuvinte, *noi avem de gând să înlocuim proprietates și stăpânirea privată, prin proprietatea și stăpânirea comună; ne propunem să înlocuim capitalizmul privat prin Comunizmul Industrial.*

Metoadele lui I. W. W.

Când vine vorba de metoadele întrebuințate de I. W. W., în privința asta au fost mai multe neînțelegeri, și s'a dat mai multe tălmăciri falșe, de cât în ori ce altă privință. Noi preferăm să descriem și să tălmăcim noi înșine metoadale noastre. Ce înseamnă dar metoada lui I. W. W.?

Există două feluri de acțiuni: acțiunea politică adică acțiune indirectă și acțiunea economică sau directă.

Ca să facem ca metoada lui I. W. W. să fie mai cu înlesnire înțeleasă, să le definim sau să le tălmăcim pe amândouă.

Acțiunea politică sau indirectă, este acțiunea aceia pe care o întrebuințează muncitorii atunci când ei încearcă să ajungă vre-un scop al lor, căutând să-și asigure o influență sau control asupra mașinăriei guvernamentale. Astfel de acțiune consistă în votare la alegeri, petiții, comitete pe lângă corpurile legiuitoare, mituiri, așa zise acțiuni de massă, gloanțe și revoluții politice. *I. W. W. respinge toate aceste metoade pentru ajungerea scopului descris mai sus.*

Acțiunea directă economică este acțiunea aceia pe care o întrebuințează muncitorii atunci când ei caută să-și îndeplinească scopul lor prin cucerirea stăpânirei asupra locului unde muncesc, adică pe fabrică, uzină, moară, atelier.

Acțiunea directă este acțiunea pe care o uzezi când încerci să-ți îmbunătățești condițiunile de trai, activând în persoană în unire cu tovarășii tăi de muncă, pe terenul industrial.

Acțiunea Indirectă este acțiunea pe care o uzezi când angajezi sau alegi pe cineva, ca reprezentantul tău ca să-ți îmbunătățească condițiile.

Sunt o seamă de politiciani "revoluționari" — acționiști politici — cari ar dori să folosească organizațiile economice (uniunile, sau sindicatele) ca un fel de ciomag, cu care să-și bată calea întru cucerirea clădirilor guvernamentale. I. W. W. nu vrea să fie părtașă la astfel de afaceri "întunecate".

Diferența între acțiune directă efectivă și cea neefectivă, se poate ilustra mai bine printr'o comparație între I. W. W. și sindicatele de meserii (trade unions) din Chicago, de pildă. Funcționarii lui I. W. W., în conformitate cu programul și directivele organizației, caută veșnic și în mod sistematic să *descarce* puterea și responsabilitatea, care are o tendință firească să se îngrămădească pe umerii oficianților, și trimet această putere și responsabilitate înapoi pe umerii membrilor de rând (rank and file), ca să forțeze pe aceștia să facă acțiune directă.

Pe de altă parte oficianții dela uniunile de meserii din Chicago (și din alte orașe) caută la toate ocaziile să triumfe asupra membrilor, și în cele mai multe cazuri funcționarii devin țarii uniunilor respective, se împresoară de bande de teroriști, ciomăgași și pușcași, cari intimidează și înspăimântă pe membrii ca să se supună la tot felul de șarlatanii și jumuliri. Când unioniștii caută săși atingă țelurile, prin astfel de metoade, ei nu intrebuințează în mod propriu *acțiunea directă.* Membrii rămân acasă și-și văd de treburile lor, iar în acelaș timp plătesc țarilor și bătăușilor anumite sume lunare, pentru ca aceștia să "activeze" pentru ei. Vor fi și unele uniuni de meserie, la cari descrierea de mai sus nu se potrivește, dar ori cine, care a avut câtuși de puțin experiență cu aceste trade unions, știe că această descriere este adevărată pentru cea mai mare parte din ele.

Și chiar și când acești unioniști de meserie pășesc în grevă (și greva de sigur că este una din formele acțiunei directe) de obicei membrii nu fac altceva decât ascultă de ordine. Oricine a auzit cum "oamenii au fost chemați afară din lucru", și mai pe urmă "porunciți să se reîntoarcă la lucru". Țarii, bătăușii lor și teroriștii lor sunt aceia cari "îi chiamă afară la greva" și care le "dă ordin să reia lucrul".

Chiar și când se pune la vot o grevă, de obicei membrii votează sub intimidarea bandelor, cași negrii din Statele Sudice în ziua de alegeri. Greviștii devin simplu, păpușele țarilor.

Ca o negație a celor de mai sus și ca o reacție contra acestor metoade, propăvăduiește I. W. W. forma sa proprie a acțiunei directe economice. Noi vrem să stârnim muncitorimea la activitate și la participare personală, în lupta pentru înfăptuirea nouăi societăți. Noi vrem că ei să-și păstreze interesele lor în mânile lor proprii, ca ei să-și conducă singuri afacerile lor. Dacă vor face lucrul acesta, ei nu vor putea de gres. Dar dacă ei își încredințează destinele pe mâna altora, ei pot cu ușurință fi trădați . Funcționarii să fie servitorii membrilor de rând, în loc de a le fi stăpâni.

Acțiunea noastră *directă* pune activitatea principală a uniunei asupra *locului de muncă,* astfel muncitorii capătă experiența necesară pentru sarcina care-i așteaptă, și care constă în a lua în stăpânire industriile și de a le dirija. Uniunizmul de meserie, pune activitatea uniunei *asupra oficiului uniunei,* care consistă din munca îndoielnică a unor leaderi cari încălzesc fotoliile (scaunele).

În timpul de față, acțiunea directă a lui I. W. W. se mani-

festează prin *acțiunea de atelier și solidaritate.* În tot locul, unde sunt angajați I.W.W.-iști la lucru, ei caută să aibă unul sau mai mulți delegați de atelier și un comitet de atelier. Punând astfel la cale mașinăria lor de organizație, ei încep imediat a pune presiune asupra celorlalți muncitori din atelier și asupra patronului, într'o mie și una de diferite căi, cari sunt la îndemâna omului, care dorește din toată inima să îmbunătățească starea lui și a tovarășilor săi de muncă. Înainte de fondarea lui I. W. W., era lucru obicinuit să forțeze pe muncitorii călători să muncească până la absolută istovire, după bunul plac al patronului. Acțiunea de atelier (job action) a pus capăt acestei stări. I. W. W. a redus orele de muncă în industriile agriculturei, a lemnăriilor, a pădurăriei, a minelor, a transportului maritim, cât și în alte industrii. Prin această acțiune directă de atelier, cu care de altfel funcționarii n'au avut aproape nici un amestec, membrii și-au salvat viața, și totodată și-au pus piciorul pe prima treaptă a scărei care duce la noua societate.

I. W. W. deasemenea practică și forma aceia a acțiunei directe, care se numește, *greva și boicotul,* dar întotdeauna rămâne că însăși membrii dela lucru să hotărească declararea grevei sau a boicotului, iar nici odată funcționarii. I. W. W. preferă *să facă grevă rămânând la lucru* în loc de *greva părăsirei lucrului.* La cea din urmă formă a grevei recurge numai când toate celelalte mijloace s'au dovedit zadarnice. Greva dela lucru (strike on the job) consistă în a sustrage eficacitatea de a lucra, adică muncitorii prin înțelegere între dânșii lucrează mai încet, și fără spor, silind prin această pe patroni să le îndeplinească cererile. Membri lui I. W. W. își dau seamă că o grevă prin părăsirea lucrului, adesea însemnează pentru greviști un post prelungit, iar patronilor li să dă prilejul de a încerca să înlocuiască pe greviști cu spărgători de grevă. Din aceste cauze I.W.W.-iștii nu sunt bucuroși să părăsească câmpul de luptă (care e atelierul sau lucrarea) dușmanului.

Însăși principiile funadamentale ale organizației îndeamnă pe muncitorii conștienți să rămână la lucru și să dobândească control și stăpânire pe lucrare, pe cât e cu putință, în loc de a perde atelierul sâu lucrarea părăsindu-le. Această este în conformitate și cu scopul final al lui I. W. W., care este de a înfăptui organizația muncei, branșa Industrială a Uniunei Industriale să ia control și stăpânire complectă și să servească ca organ de producție și de distribuție, după cum va fi cazul, când producțiunea capitalistă va bancrota și se va opri de a mai funcționa.

Când se va fi dat ultima luptă victorioasă de atelier, lumea va fi a noastră—a muncitorilor.

Administrația industrială în contrast cu administrația politică

Însemnatele schimbări, în structura economică a societății, cari sunt forțate asupra noastră de evoluția socială, vin cu mai mare iuțeală, decât am putea noi să ne descotorosim de dărămăturile vechei societăți, și aceste schimbări aduc cu ele schimbări importante în alcătuirea societății.

Noi susținem, că prin firea lucrurilor, *prăbușirea economică a capitalizmului va fi urmată, în curând de o prăbușire politică.* Acest lucru este în deplin acord cu concepția materialistă a istoriei, care susține că toate instituțiunile sociale decurg dela structura economică a societății. Așa dar, dacă temelia economică se surpă, nu încape nici o îndoială că și cârmuirea politică se va surpa curând după aceia. Afară doar de cazul, când administrația politică s'ar adjusta cu repeziciune schimbărilor economice, ea nu poate rămâne în viață.

Prăbușirea politică se va datora, în parte, lipsei de venituri. Când producția și distribuția se opresc, se micșorează mult și veniturile guvernului în forma de biruri și taxe. Dar într'o societate, bazată pe proprietatea privată, guvernul are tot atâta nevoie de fonduri ca ori ce interprindere industrială sau comercială. Dacă nu sunt fonduri la dispoziția Statului, cu cari să conducă guvernul orașului, al județului sau al Statului, funcționarii publici și politicianii vor fi siliți să închidă, rând pe rând, oficiile departamentului lor. Dar chiar și dacă s'ar dispune de fonduri de rezervă, totuși nici un guvern, bazat pe proprietatea privată și pe biruri, n'ar putea să dăinuiească mult într'o societate unde controlul și producția privată s'a ruinat. Un astfel de guvern s'ar afla suspendat în aier, și s'ar usca, nefiind în stare să mai funcționeze ca o administrație.

Aceste fiind modul nostru de a privi lucrurile, sau filozofia noastră, noi au ne dedăm deci, la zadarnica ocupație de a ataca guvernul — care la urma urmei e ales de voturile poporului — ori cât acest guvern ne-ar asupri. Un câine, când e lovit cu o bâtă mușcă ciomagul cu care a fost lovit. Dar muncitorii trebuie să fie mai cuminți de cât cânele. Guvernele sunt bâta în mânile capitaliștilor din toate țările. Să dăm dar pace ciomagului și să atacăm pe stăpânii capitaliști după cum prevede programul lui I. W. W. Muncitorii din Rusia, din Suedia și din Germania au smuls bâta guvernamentală din mânile stăpânului

economic, și în timpul de față ei au guverne socialiste. Dar bâta socialistă s'a dovedit de a fi tot așa de rea cași ciomagul capitalist.

Guvernul, sau administrația nu este decât reflexul, oglindirea, sau umbra sistemului economic în vigoare. Noi căutăm să prindem substanța (corpul), care produce umbra. Când substanța se va prăbuși și se va face grămadă, și umbra se va scurta.

Această filozofie a noastră nu împiedecă pe membri organizației I. W. W. de a lua parte la alegerile politice. Ei au deplină libertate politică, dar nu le este îngăduit să încerce a pune organizația noastră în slujba vreunui partid politic, sau sub tutela politicianilor. Așa ceva ar sfărma organizația cași o explozie.

Cum am spus mai spus, când prăbușirea economică va fi înaintat așa de mult, încât suferințele oamenilor vor deveni de neîndurat, lumea va trebui să aibă organe noi, cu care să producă hrană, vestminte și locuință, sau să piară. Întreaga massă a muncitorilor productivi va trebui să se unească indutrialicește, ca astfel uniți să facă ordine din haos și să salveze societatea omenească de distrugere. Nici nu se poate imagina că ei să încerce să recreieze din nouă capitalizmul.

Căci până atunci ei vor fi aflat că vechile administrații politice și-au trăit traiul, și sunt cu totul nepotrivite de a mai funcționa. Lumea va fi aflat că este de lipsă să se treacă dela administrația politică la o *Administrație Industrială.*

Cu toții știm cum e alcătuită o administrație politică. Se fac alegeri și se aleg reprezentanți de pe anumite districte geografice. Cetățenii, cari votează amestecați laolaltă, în circumscripția respectivă nu se cunosc între ei, și de obicei nu cunosc nici pe candidații lor. Acești candidați, de obicei sunt prezentați cetățenilor de către o mașină politică, care are tot felul de secrete — secrete cari nu pot suferi lumina zilei. Candidații nu sunt aleși pentru că ei ar fi capabili pentru funcțiunea respectivă, ci mai mult pentru a asigura puterea pentru acea mașină a vreunei clice politice. Din aceste cauze vedem că o societate industrială — cum e Statele Unite — este cârmuită în mare parte de avocați și politiciani profesionali. Așa dar administrația politică tinde a deveni din ce în ce mai incapabilă și astfel ajută la înămolirea capitalizmului. Și cele de mai sus sunt adevărate nu numai în cât privește administrațiile capitaliste, dar și pentru cele socialiste. "Puneți la fiecare post im-

portant bolșevici de încredere, indeferent dacă ei sunt capabili pentru acea funcție", a fost ordinul în Rusia. Rezultatul politicei de mai sus a fost prăbușirea industrială a Rusiei Soviete. Societatea industrială modernă, este prea complicată, ca să poată fi cârmuită de politicieni de partid, sau de administrații politice. O alcătuire socială industrială ca să poată trăi și progresa, trebuie să aibă o administrație de oameni experți la toate posturile, ori cu alte cuvinte, o administrație Industrială.

Noi nu mai vrem să fim cârmuiți de o amestecătură de avocați și de mari oratori. *Cetățenii unei republici industriale vor să-și aleagă reprezenți din atelierul lor, din industria lor, dela locul lor de muncă, dela ocupația lor, după cum este cazul.* Cetățenii unei republici industriale vor să aleagă pe cei mai buni și pe cei mai experți (dibaci) bărbați și femei, cari să formeze administrația sau ocârmuirea. Fiecare ramură a activității omenești va fi reprezentată în această administrație, pe când din contră, administrațiile formate de partidele politice sunt formate fără a se ține seamă de cunoștințele necesare funcțiunilor respective. De fapt, mare parte dintre politicieni nu au făcut cunoștință, nici odata cu munca folositoare și productivă. Treaba lor a fost și este, intrigele de partid și mânuirea mașinei politice.

Prin *Sufragiul* (dreptul de vot) *Industrial,* care dă drept de vot fiecărui muncitor, în capacitatea lui de muncitor productiv; prin *Reprezentarea Industrială,* care ne dă servitori publici experți, în fiecare ramură a activității omenești, și prin *Administrația Industrială care rezultă din cele de mai sus, noi propunem să ancorăm puterea adânc și pentru totdeauna, în păturile masselor, cari îndeplinesc muncă utilă* (folositoare), *cu mânile sau cu creerii,* așa ca să nu mai fie cu putință să le scape și să dea naștere vreunui alt sistem bazat pe domnia de clasă.

Această este în adevăr cea ce înțelegem noi, când vorbim de *Democrație Industrială,* sau *Comunism Industrial.*

Structura Organizației I. W. W.

Cum am mai spus deja, organizația I. W. W., în timpul de față are 29 de Uniuni Industriale în bună ordine. Unele din aceste Uniuni Industriale sunt încă micuțe, și ele trebuie privite ca începuturi.

Următoarea este lista Uniunilor Industriale ale lui I. W. W.:

Departamentul Agriculturei—100

Uniunea Industrială No. 110, a Lucrătorilor din Agricultură.

Uniunea Industrială No. 120 a Lucrătorilor Forestieri, Scânduri și Cherestaie.

Uniunea Industrială No. 130, a Lucrătorilor dela Pescării.

Uniunea Industrială No. 140, a Lucrătorilor dela Floricultură și Horticultură.

Departamentul Minelor—200

Uniunea Industrială No. 210, a Lucrătorilor dela Minele de Metal.

Uniunea Industrială No. 220, a Lucrătorilor dela Minele de Cărbuni și dela Cuptoarele de Cocs.

Uniunea industrială No. 230, a Lucrătorilor dela Ulei, Gaz și Petrol.

Departamentul de Construcții—300

Uniunea Industrială No. 310, a Lucrătorilor dela Construcția de Căi Ferate, Șosele, Canaluri, Tunele și Poduri.

Uniunea Industrială No. 320, a Lucrătorilor dela Construcția de Vapoare.

Uniunea Industrială No. 330, a Lucrătorilor dela Construcția de Binale (Case, clădiri).

Departamentul Manufacturei și a Producției Generale—400

Uniunea Industrială No. 410, a Lucrătorilor Textili și Imbrăcăminte.

Uniunea Industrială No. 420, a Lucrătorilor în Lemn.

Uniunea Industrială No. 430, a Lucrătorilor dela Produse Chemice.

Uniunea Industrială No. 440, a Lucrătorilor în Metal și Mașinării.

Uniunea Industrială No. 450, a Lucrătorilor din Stabilimentele de Tipografie și Publicațiuni.

Uniunea Industrială No. 460, a Lucrătorilor dela Alimente.

Uniunea Industrială No. 470, a Lucrătorilor dela Pielării.

Uniunea Industrială No. 480, a Lucrătorilor dela Sticlării și Olării.

Departamentul Transportului—500

Uniunea Industrială No. 510, a Lucrătorilor dela Transportul Maritim.

Uniunea Industrială No. 520, a Lucrătorilor dela Căile Ferate.

Uniunea Industriala No. 530, a Lucrătorilor dela Telegraf, Telefon, și Radio.

Uniunea Industrială No. 540, a Lucrătorilor dela Transportul Municipal.

Uniunea Industrială No. 550, a Lucrătorilor dela Transportul Navigației Aeriene.

Departamentul Serviciului Public—600

Uniunea Industrială No. 610, a Lucrătorilor dela Serviciul Sanitar și Salubritate Publică.

Uniunea Industrială No. 620, a Lucrătorilor dela Intreținerea Grădinilor Publice, al Parcurilor și a Șoselelor.

Uniunea Industrială No. 630, a Lucrătorilor dela Educație.

Uniunea Industrială No. 640, a Lucrătorilor dela Distribuția Generală.

Uniunea Industrială No. 650, a Lucrătorilor dela Utilitatea Publică

Uniunea Industrială No. 660, a Lucrătorilor dela Amusamente.

(Nota Traducătorului: în lista de mai sus, ori unde spune a Lucrătorilor, să se înțeleagă *"și a Lucrătoarelor"*).

Cum am mai spus, aceste Uniuni Industriale sunt compuse din Branșe de Atelier. Când se invește necesitatea de a forma o administrație de Departament, compusă din mai multe Uniuni Industriale, din Departamentul respectiv, se vor lua măsurile necesare pentru aceasta.

Corpurile "legiuitoare", ale lui I. W. W. sunt: Congresul General al lui I. W. W., Congresl Uniunei Industriale; Conferința Consiliului Industrial Regional, etc. Alte corpuri legiuitoare se vor forma, când se va simți lipsa de ele.

Corpurile Executive ale lui I. W. W. sunt: Comisiunea Generală Executivă (G. E. B.) și Secretarul-Casier General. Uniunile Industriale au și ele câte un Secretar-Casier șii un Comitet General de Organizație (G. O. C.)

Cele de mai sus sunt scheletul mașinăriei de producție și de distribuție a nouăi societăți, după concepția lui I. W. W. și noi sperăm că această mașinărie să devie Administrația Industrială a societății viitoare.

Afară de cele enumărate mai sus, mai avem organe administrative, cu caracter geografic, și ele sunt de trebuință pentru a prelua funcțiunea prezentei administrații politice locale, când aceste vor înceta de a mai funcționa în conformitate cu cerințele

majorității poporului. Aceste organe de asemenea se aleg prin votul Industrial. Ele vor fi de caracter Industrial iar nu politic. Aceste Consilii Industriale, Regionale și Locale se aseamănă cu Sovietele din Rusia, cu Bureau du Travail din Franța, cu Arbeiterboerse din Germania, cu Camera di Lavoro din Italia, cu lokal Samorganisation din Scandinavia.

Ca o chestie de principiu I. W. W. se ferește de a face legi și regulamente, stricte și amănunțite, pentru viitor. Noi preferăm să alcătuim noile organe încet încet, pas cu pas, după cum înaintăm și să ne adaptăm dezvoltărei economice, iar nu să căutăm să urmăm orbește vre-o dogmă sau vre-o filozofie autoritară, cum fac socialiștii, bolșevicii și anarchiștii. Se prea poate că în sânul lui I. W. W. să fie mulți cari se numesc socialiști, bolșevici sau anarchiști, după cum e cazul, dar nici unuia nu'i este permis de a considera organizația I. W. W. ca copilul sau servitorul lui, sau a partidului sau sectei respective. I. W. W. își face un drum al său propriu în istorie.

Noi suntem înrudiți în idei cu Sindicaliștii din Europa, pe cât îngăduie deosebirile condițiilor economice, dar dacă cineva vrea să ne dea o poreclă scurtă, cea mai potrivită este aceia de *Comuniști Industriali.*

Organizația noastră a fost zămislită de condițiile economice a celei mai dezvoltate țări industriale din lume. Întreaga viață a acestei organizații este legată de activitatea industrială a acestei țări. Noi cugetăm și vorbim în termeni Industriali. Noi căutăm să ne dezrobim prin Organizație Industrială. Noi suntem Comuniști Industriali. Socialiștii, bolșevicii, anarhiștii și ceilalți muncitori cu diferite vederi, adoptă din ce în ce mai mult filozofia noastră, principiile noastre, ținta și metoadele noastre, be chiar și numele nostru. Pe baza acestor principii noi întindem mâna frățească peste Ocean, gata de a ne uni cu Sindicaliștii și cu celelalte organizații economice într'o INTERNAȚIONALĂ INDUSTRIALĂ, care va fi înfăptuirea visurilor fondatorilor acestei organizații, și care i-a îndemnat să-i dea numele de "Industrial Workers of the World" (Muncitorii Industriali ai Lumei).

Munca Educativă a lui I. W. W.

Ori cât de importantă a fost activitatea lui I. W. W. pe terenul Industrial, totuși până în prezent funcțiunea sa de căpetenie a fost *educația.* Prin sforțările sale în direcția asta, a devenit I. W. W. o mișcare mondială. Din nenorocire I. W. W. nu e în stare, în prezent, de a da de cât cea mai elementară

educație industrială. Dar este nevoie strigătoare pentru o mai bună educație generală a muncitorimei. Statisticele arată că analfabetismul (necunoașterea cititului și a scrisului) în Statele Unite este de o proporție îngrozitoare. Analfabeții nu sunt numai printre negrii și străini, dar chiar și printre albii născuți în America. Numărul acestora din urmă este mai mare în unele părți de cât se crede în general. Și acești analfabeți sunt aproape toți muncitori. După aceștia urmează un alt grup mare, de semi-analfabeți cari din cauza lipsei de educație au rămas printre cei mai oropsiți. Comparativ cu numărul mare al muncitorilor, numai la o mică parte din ei poate, în prezent, ajunge cuvântul nostru scris. Poate la zece milioane din cele 40 de milioane de muncitori. Ceilalți sunt indiferenți, nepăsători, din cauza ignoranței și analfabetizmului.

Cât de rău stă chestia educațională în Statele Unite, a fost dovedit și de recensemântul (statistica) din timpul războiului. Psihologiștii însărcinați cu examinarea recruților, după ce au examinat 1,700,000 de recruți, au stabilit, în mod oficial, că *în mijlociu, mentalitatea, celor examinați a fost ca al unui copil de 13 ani.* Mai puțin de o treime din ei a întrecut această medie și numai 4½% s'au aflat printre ei cu o inteligență superioară, după statisticele întocmite.

Aceste cifre sunt o zdrobitoare lovitură pentru acei cari vorbesc de "dictatura proletariatului". Această stare de lucruri explică și aparenta încetineală a progresului organizației noastre. Sindicatul de meserie (Trade Union) este adesea o conspirație, în frunte cu un fanfaron, care știe totul, iar membri nu trebuie să știe nimic, afară de cât de a plăti cotele lunare. Cu totul altfel stă cazul cu I. W. W. Aici se cere o minte agilă și instruită, o inteligență mai mare de cât cea stabilită de statistici—adică starea mentală a unui copil de 13 ani—ca să poată pricepe însemnătatea și vastitatea scopului nostru. Astfel *ignoranța* este cea mai mare piedecă peste care trebuie să trecém, și ea este mult mai mare piedecă decât prigonirile capitaliste. Capitaliștii știu ce fac, când refuză de a clădi școli.

Un muncitor analfabet este tot atât de primejdios aspirațiunilor clasei muncitoare, cum este un bolnav de vărsat sau de plaga bubonică pentru sănătatea noastră. De aceia noi încercăm cu tact, dar și cu tărie, să îndemnăm pe tovarășii muncitorii analfabeți, să facă totul cu putință și să învețe a citi și a scrie. Pe un muncitor analfabet este aproape cu neputință să'l faci să priceapă bine vre-un subiect, și firește, părerile lui, în chestii

mari, sunt aproape fără nici o valoare. El nu poate ști mai nimic, de cât cea ce vine în atingere directă cu dânsul. Mental, el e cu ochii legați, dar cu toate aceste el este fratele nostru, și tovarășul nostru de muncă. Cea ce am spus despre analfabeți, putem spune și de cei semi-analfabeți, cari sunt în stare să citească anevoie câte ceva, și-și pot scrie numele, dar sunt incapabili de a mistui altceva decât scandalurile publicate prin presa galbenă. Împreuna cu frații lor analfabeți, ei plutesc spre ruina socială, dacă nu le vine nimeni în ajutor.

Încă dela fondarea sa, I. W. W. a pus în fruntea primei pagine a ziarelor sale oficiale, trei steluțe și trei cuvinte: "Educație, Organizare, Emancipare". Aceste trei cuvinte destăinuiesc povestea întreagă. Înainte de a ne dezrobi, trebuie să educăm și să organizăm.

Dacă lumea vrea o tranziție, adică o prefacere pacinică, atunci să clădească școli. Dar dacă vrea o catastrofă, o revoluție sângeroasă, atunci să închidă școlile. În loc de a înfricoșa și a intimida pe muncitori, cu închisori și cu mașini de împușcat, să le ajute, dându-le educație, ca astfel ei să fie în stare să dezlege problema socială. Căci dacă muncitorii nu au mai întâi o educație generală, mare parte din învățăturile noastre cade pe pământ sterp, neroditor; ori educație noastră trebuie să fie de o natură atât de elementară, încât să fie de puțin folos în legătură cu uriașele probleme la ordinea zilei, probleme adesea prea complicate chiar și pentru mințile cele mai instruite. Cu toate aceste nu prea sunt șanse de o îmbunătățire a mijloacelor de educație, afră doar dacă *profesorii și descălii* se unesc într'o Mare Uniune, și își pun forțele unite în slujba unui larg program de educație generală, dând atențiune specială asupra istoriei, economiei-politice și a evoluției în deosebitele ei manifestări.

In decursul anilor, membri lui I. W. W. au ținut mii de vorbiri, discursuri și conferinți educative; au împrăștiat milioane de exemplare de literatură; cărți, broșuri, ziare, circulare, etc. Cea mai mare parte din această educație a fost de un caracter general sociologic. Până în prezent organizația nu a fost în stare să se specializeze mult asupra unei educații industriale mai înalte, dar de un timp încoace s'au formulat planuri de a stabili în mod permanent un "Birou de Studii Industriale", cu scopul de a specializa o industrie după alta și a creia o serie de Manuale Industriale, care să coprindă pe larg întregul teren al unei Industrii. O astfel de serie de Manuale ar da muncitorilor putința de a căpăta o cunoștință mai profundă asupra situației,

când vor fi confruntați cu problema luării în stăpânire a Industriei. Acest plan se va realiza în apropiatul viitor. Deocamdată recomandăm cititorilor să cerceteze lista noastră de cărți, care li se va trimete la cerere.

I. W. W. publică peste o duzină de ziare, zilnice, săptămânale și lunare, în diferite limbi, și cititorul e rugat să se puie în comunicație cu Secretarul Cassier General și să ceară literatură de care dorește.

Aspectul Etic (Moral) al lui I. W. W.

La suprafață, Declarațiile de Principii a Organizației I. W. W. apare ca un document economic și nimica mai mult. Dar dacă îl studiezi mai adânc te convingi că în realitate este un document spiritual, care înspiră "speranță, credință și caritate". Speranță pentru o alcătuire dreaptă a societății omenești; credință în omenire și caritate sau bunăvoință între oameni. "Durerea unuia e durerea tuturor" spune declarația noastră de principii, și această este legea de aur, din punctul de vedere al clasei muncitoare. Puterea magică a evangheliei noastre nu constă în avantagiile materiale pe care le oferă programul nostru. Lumea n'ar merge cu miile în închisori numai de dragul a câtorva dolari. Dar faptul este că Declarația noastră de Principii este în acelaș timp unul din cele mai puternice documente etice din toate timpurile. Da, pentru mulți I. W. W. le este o religie. I. W. W. a făcut pentru ei cea ce nici o altă religie n'a putut face. îi a "salvat", le-a dat putere sufletească și speranță pentru viitor.

Cea ce ne ține laolaltă, sub toate apăsările și teribilele prigoniri, nu este numai necesitatea economică—necesitatea de a avea o uniune, un sindicat muncitoresc—ci speranța și inspirația sufletească ce căpătăm din principiul solidarității omenești și a înfrățirei universale a omenirei, care și este temelia activității noastre. Oamenii devin obosiți și sleiți sufletește în iadul acesta al societății prezente. Ei privesc spre un viitor mai bun, dacă nu pentru ei înșăși, cel puțin pentru copii lor, pentru generațiile viitoare ale omenirei. Ei așteaptă cu drag mântuirea, scăparea din viața asta tristă, impură, nedreaptă și păcătoasă a sistemului capitalist. Ei doresc pace, puritate, justiție, dragoste și fericire, și ei sunt încredințați că adevărata cale spre aceste este prin unirea în I. W. W.: *Sentimentul, ideile și principiile etice* (morale) *ale lui I. W. W. se pot pretutindeni întrezări prin-*

tre rândurile declarației de principii a lui I. W. W. Astfel acest document a devenit religia intangibilă a sărăcimei, care le dă tăria necesară ca să poată suporta asupririle și persecuțiile, fără de a cădea învinși, fără a pierde speranța. Această religie îi face să ducă o viață pură, le dă curajul de a duce lupta cu puternicii zilei; îi face să fie buni către cei slabi și lipsiți de apărare. Ea este lumina blândeței care îi conduce în viață.

Reformele Imediate alle Lui I. W. W.

Ținem să pornim această scurtă *declarație a poziției lui I. W. W. privitoare la reforme imediate,* cu următoarea citație din Declarația noastră de Principii, care formează preambulul Statutelor noastre:

> "Este menirea istorică a clasei muncitoare să înlăture capitalizmul. Armata de producție trebuie organizată, nn numai pentru luptele zilnice împotriva clasei patronale, dar și pentru a continua producția celor de trebuință, atunci când capitalizmul se va fi răsturnat. Organizându-ne pe industrii noi clădim structura nouăi societăți înlăuntrul celei vechi."

Cererile Imediate în Primul Loc. Cererile Finale în rândul al Doilea.

Dacă cercetăm cu luare aminte paragraful citat mai sus, vedem că I. W. W. recunoaște pe deplin necesitatea luptelor zilnice ale muncitorilor, contra clasei patronale. De fapt scriitorii acestui preambul au considerat ca ceva sigur, că prima funcție a unui sindicat muncitoresc este să formuleze program de revendicări imediate, privitor la salarii, ore de muncă, și condițiile de lucru, lăsând pe planul al doilea funcțiunea finală a lui I. W. W., adică de a clădi Uniunea Industrială, care să servească de organ de producțiune și de distribuire în noua alcătuire socială.

Vor trece mulți ani până la Noua Societate.

În anii ce s'au strecurat, de când s'a scris declarația noastră de principii, lucrurile s'au schimbat foarte mult. Capitalizmul și organele sale de producție și de distribuție se prăbușesc rând pe rând în toate țările. Mai cu seamă s'a întâmplat acest lucru în Rusia, Germania și Austria. Prăbușirea în Austria a fost atât de complectă, încât ruinarea industriei a fost urmată, de

prăbușirea guvernului, dovedind astfel încă odată cea ce a susținut totdeauna I. W. W., cumcă e o zadarnică perdere de vreme, din partea muncitorilor, ca să atace sau să captureze guvernul capitalist.

Dar și aici în Statele Unite, cea din urmă citadelă a capitalizmului, vechile organe de producție și de schimb, funcționează cu neregularitate tot mai mare și mai crescândă. Recenta criză și oprirea lucrărilor în marile industrii, cum e producția oțelului, minatul cărbunelor, abatoriile și măcelăriile, și transportul de căi ferate sunt toate semne a unei prăbușiri progresive chiar și în America. Organizmul lumei capitaliste, moare cu încetul, dar cu toate astea va mai trăi ani de zile, atât în țara această cât și în multe alte țări.

În atari condiții, funcțiunea a doua a lui I. W. W.—de a forma structura nouăi societăți în găoaca celei vechi—își însușește importanță mai mare de cât ar fi cutezat să creadă acei cari au scris declarația noastră de principii, într'un timp atât de scurt, și ea pune la umbră funcțiunea primă, bine înțeles dacă privim lucrurile din înaltul punct de vedere al maestrului mecanic social, sau al savantului sociolog, pela ușa căruia lupul foametei n'a urlat nici odată, și care nu știe ce înseamnă a fi flămând, zdrențeros și lipsit de lăcaș. Și e foarte bine că ținta finală a lui I. W. W. să fie veșnic ținută în plină vedere. În momentul când pierdem din vedere această țintă finală a noastră, corabia I. W. W. părăsește calea cea adevărată și se lovește de stânci.

Păsurile Muncitorilor nu pot aștepta

Dar înfăptuirea programului nostru final—pe care trebuie să'l ținem veșnic înaintea ochilor—în cazul cel mai bun va mai lua câți-va ani. O instituțiune atât de uriașă, cum este mecanizmul economic al lumei, nu se poate revoluționa (nu se poate preface) într'o singură zi, într'o lună, sau nici măcar într'un singur an. Ea nu se poate preface printr'un ordin de sus. Societatea omenească este un organizm viu, iar nu o structură moartă, cum e o casă sau o movilă. Ea nu poate fi construită după vre-un plan arbitrar, iscodit de cineva, sau în conformitate cu vre-o dogmă. Ea trebuie să crească, întocmai ca o plantă, sau un animal, în conformitate cu legile naturei, și nu după dorința omului. Vor mai trece încă mulți ani până când massele vor fi învățat să prefacă societatea în acord cu legile naturei, și să întemeieze o nouă societate în regulă, chiar și în cazul când

massele ar fi înțeles și primit interpretarea acestor legi prin programul I.W.W.-ist. Faptul e că până în prezent noi am putut să ducem mesagiul nostru de salvare economică, la cunișținţa numai a unei părți din popor. Dacă noi ne-am încânta pe noi înși-ne, atât de mult, cu cea ce vedem prin ocheanui imaginației noastre, despre Noua Societate, încât am uita de celelalte nevoi, muncitorii ar fi în curând readuși la realitate de protestele viguroase ale stomacului gol.

Așa dar, e bine că muncitorii să rămână veșnic cu picerile pe pământul realității nemiloase, dar în acelaș timp să-și capete curaj și inspirație, aruncând priviri în dosul perdelei care ne desparte de viitorul dorit.

Muncitorii să nu dea uitării pe un singur moment, luptele zilnice ,contra clasei patronilor. Speranțele noastre pentru succesul final—de a desființa robia salariată—atârnă, de îndârjirea cu care conducem luptele noastre zilnice. Dacă șovăim și nesocotim aceste lupte, și ne mărginim numai la a căsca gura la stelele sociale de pe cer, Noua Societate I.W.W.-istă va rămâne pe veci un frumos vis.

Astfel cele două funcții ale lui I. W. W. — cea imediată și cea finală — merg mână în mână. Ele se suplimentează reciproc, și ambele sunt necesare.

Nevoile Imediate—Cererile Imediate

Chiar și când orele de muncă și condițiile de trai sunt oarecum satisfăcătoare, rar se întâmplă că un muncitor să capete îndeajuns ca să poată suporta familia, și să educe copii după cum ar dori și după cum ar trebui.

Nouăzeci și nouă la sută din muncitori muncesc și trăiesc sub *condiții* cari se pot îmbunătăți și cari trebuie îmbunătățite. Și dintre aceștia sunt milioane peste milioane — bărbați, femei și copii — cari muncesc sub condiții blăstămate și strigătoare la ceruri.

Ei muncesc și trăiesc *sub condiții* cari le ruinează sănătatea și morala, făcându-i cu repeziciune victime ale bolilor și a degenerației, cari adesea este singura moștenire ce poate lăsa un muncitor copiilor — când viața familiară nu li-e cu totul cu neputință, după cum e adesea cazul.

"Vrabia din mână e mai bună decât cioara din par", zice un proverb. Tot astfel și pentru acești muncitori, cari sunt pe calea distrugerei — fizice și spirituale — *ajutorul imediat* are mai multă valoare pentru ei, decât zece raiuri în viitor. Căci ce folos de un rai pe pământ, pentru acela care e ucis de condițiile răle de trai, înainte de a putea ajunge la raiul promis? Sau celui care e prea degenerat, trupește și sufletește ca să se poată bucura de un rai, și al cărui copil e prea strivit trupește și intelectualicește ca să devie om întreg?

Pentru a pune stavilă acestei goane, pe povârnișul care conduce la ruină — *o cerere imediată pentru îmbunătățirea condițiilor de trai și de muncă* trebuie să se ridice dela toate atelierele, și făbricele, din piepturile milioanelor de proletari asupriți și deznădăjduiți.

"Sus, cu toți în contra lor", să fie cuvântul de ordine al muncitorilor, în totdeauna, în referință cu clasa patronală. Căci dacă muncitorii tac, și îndură condițiile, așa cum sunt ele, stăpânii nu se vor sinchisi ca să le îndrepte. Salariile trebuie mărite, ca să putem să ne cumpărărm hrană mai bună, haine mai bune, și locuințî mai bune, și astfel să punem capăt disoluției vieței familiare, dobândindu-ne lăcaș propriu. Ziua de muncă trebuie scurtată, ca să putem să căpătă mmai multă ohihnă, și să ne rămână mai mult timp pentru studiu și recreație sănătoasă. Condițiile muncei trebuie făcut să se conformeze cu toate cerințele higienei și a regulelor sanitare; iar munca să fie distribuită asupra întregei masse muncitorești, ca să poată progresa sănătatea și viața, în loc de a fi distruse.

I. W. W. dă un bun exemplu

Și chiar și in privința asta, I. W. W. a arătat o bună pildă de urmat.

Acei cari sunt mai în etate, și își amintesc condițiile de muncă și de trai a lucrătorilor călători, de pe la începutul veacului acesta, înainte de nașterea lui I. W. W., în lagările de Construcții, la păduri, în câmpiile de grâne și hamei, se cotremură și azi de groază la amintirea acelei vieți grozave, cea avut de îndurat acești muncitori. A te angaja la o lucrare de aceste, pe timpurile acele, însemna a te scufunda în iad, fără vre-o nădejde scăpare. A deveni un lucrător migrator (călător), era cași a-ți lua rămas bun pe veci dela viață.

Atunci a luat naștere *I. W. W. care a venit pe lume ca un adevărat mântuitor.* Tatăl acestui salvator a fost graznica necesitate economică; iar mamă i-a fost avântul educativ al clasei muncitoare. Mesagiul său de salvare, prin organizație Industrială și Solidaritate. ducea cu sine puterea unei destăinuiri divine. Dezmoșteniții vieței, și-au îndreptat spinările încovoiate, și-au ridicat privirile și văzură iarăși cerul albastru al speranței.

În câți-va ani, evanghelia I.W.W.-istă a pătruns — încet dar sigur — în mai toate lagările (camp) din Statele Unite. Mânați de necesitate, muncitorii se organizau în I. W. W., și pe dată ce începură a simți fiorii forței organizate circulând prin sângele lor și în nervii lor, și pe dată ce începură a deveni conștienți de bărbăția lor, ei au și formulat cereri, pe cari le-au prezentat patronilor, cerând îmbunătățiri în condițiile de muncă și de trai, mai în conformitate cu noua lor stare de oameni conștienți — și de obicei au și căpătat îmbunătățirile cerute.

Condițiile acestor muncitori, este departe de a fi, cum ar trebui să fie, dar totuși este de netăgăduit, că prin cererile imediate ale membrilor I.W.W.-iști, teroarea cea mai aspră a vieței lucrătorilor călători a dispărut, și cea ce e mai important, ei au avut de atunci înainte un sâmbure (nucleu) de organizație, gata de luptă, veșnic gata de a formula și prezenta noi cereri, între care și scurtarea zilei de muncă, și sporirea salarului.

Din experiențele dela început, ale lui I. W. W. putem trage o concluzie generală, și anume: că cel mai ușor și cel mai firesc metod de a începe atacul în contra patronilor, este cererea de desființare a nenumăratelor abuzuri, și impilări, pe cari chiar și cel mai ignorant dintre muncitori le poate vedea. Odată reușind să aduni laolaltă pe muncitori, pentru o acțiune comună asupra unui punct mai neînsemnat, rămâne numai "să bați ferul cât e cald". Înainte de a se fi uitat, prima mică victorie, ei vin cu alte noi cereri imediate. Fiecare luptă a muncei, de felul acesta, întărește organizația și dă noi speranțe și îmbărbătare.

Astfel, prin faptul, că uniți, făceau cereri imediate, și aceste cereri erau suportate cu puterea ce vine, din simțul de a fi uniți, și prin scurtele manifestări a unității și a solidarității s'au câștigat multe puncte, fără a recurge la o luptă deschisă. În alte cazuri a fost necesar să se recurgă la greve și boicot, și la "greva dela lucru". Prin astfel de sforțări persistente, sub steagul I.W.W.-ist, împreună cu o puternică campanie educativă,

lucrătorii călători au câștigat în multe locuri șansa de a lucra și a trăi în condiții aproape omenești, pe când mai înainte erau tratați mai rău, decât cum au fost tratați cândva robii.

Ziua de opt ore și "Salarul de Trai"

Prin aceste succesive cereri imediate, muncitorii dela industria lemnăriei (păduri, cherestaie) și dela industria construcției, au ajuns în fine la punctul, unde au fost în stare să dea lupte decisive — ici și colo — pentru ziua de opt ore și pentru un "salar de trai". ori ce va fi însemnând și aceasta.

Prin astfel de îngrămădeli de cereri imediate, au putut muncitorii agricultori, din câmpiile de grâne, după mai mulți ani de sforțări paciente și neobosite, să ajungă la punctul unde stăpânii știu cu siguranță că trebuie "să cedeze" cererilor imediate ale I.W.W.-iștilor, fie că aceste sunt pentru paturi, cu saltele și așternut curat și ștergare, carne fără viermi, desființarea lucrului la lampă — care e dăunătoare ochilor, sau pentru o sporire a salariului.

Astfel prin faptul, că ei au dovedit celorlalți muncitori, că prin puterea lor organizată, sunt în stare să dobândească cererile lor imediate, influiența lui I. W. W. se adâncește și se respândește din an în an, în ciuda dușmanilor săi — fățiși și deghizați. Se adâncește în industriile unde e deja organizat în parte, cum e la agricultură, la scânduri, la construcție și la transportul maritim. Și se întinde la industrii noi, sau numai în parte noi, cum e industria minelor de cărbuni, industria Uleiului, a conservelor de carne, a căilor ferate, etc.

Cererile Imediate pentru îmbunătățirile de condiții: scurtarea zilei de muncă și plată mai mare, sunt strigătele prin care noi putem să trezim interesul masselor muncitoare dormitânde, să le aducem la noi, ca să le putem educa pentru lupta măreață, pentru înfăptuirea unei ordine mai înalte sociale, pentru a clădi structura nouăi societăți.

I. W. W. în acord cu Legea Necesității Economice

Toate lucrurile din natură, urmează calea cea mai lesniciasă, în acord cu legea fundamentală din Fizică, care se numește "Legea Gravității". (De pildă, apa curge la vale și nu dimpotrivă, un corp lăsat în spațiu cade jos la pământ și nu dimpotrivă, etc.)

Orice încercare de a lucra contrar acestei legi fundamentale, poate avea numai un succes provizoriu, temporar, limitat și amăgitor.

Legea gravităței, transmutată la știința socială devine *Legea Necesităței Economice.*

Necesitatea Economică, sub anumite condiții date, hotăresc cursul atât al omenirei întregi, cât și a unui individ, întocmai cum "gravitatea" sub anumite condiții, hotărește cursul unei ape, dela piscul acoperit cu zăpadă, până la adâncul Ocean.

Progresul omenirei, în mare parte constă în descoperirile și din tălmăcirile "voinței" nestrămutate ale naturei, și de urmarea învățăturilor scoase din ele. Atunci când oamenii neglijează de a-și mai adjusta instituțiunile lor în conformitate cu cerințele economice, se ivesc acele crize sociale, cari la un timp dat se dezvoltă în situații catastrofice, după cum e lumea în timpul de față.

Necesitatea economică azi cere ca proprietatea privată și stăpânirea privată a mijloacelor de producție și de distribuție să fie desființată și că ele să fie luate în stăpânire de popor.

Interpretând Legea Necesității Economice în felul acesta, I. W. W. caută să unească muncitorimea în uniunile industriale, cari vor servi ca organe noi de producție și de distribuție. Și noi depindem de necesitatea economică ca să mâne pe muncitorii în acele uniuni, iar nu pe dogme și pe teorii.

Orice încercare a muncitorilor, de a clădi organizații pe altă bază, de cât pe necesitatea economică, (care ne apasă din toate părțile), va da faliment, cum s'a întâmplat cu mișcările socialismului politic, legat de teorii și dogme, care a încercat să reconstruiască societatea de sus în jos, în acord cu programul, care exprima nevoia specială economică, a așa zișilor conducători ai revoluției clasei muncitorești, în loc de a urma nevoile economice ale masselor muncitorești. Rusia, Germania și Austria sunt pilde grozave, în timpul de față, că ce pățește poporul care nesocotește legea necesității economice. E cași când ți-ai vârâ mâna în ferestreul mânat cu abur. Celelalte popoare să tragă învățături din pildele de mai sus.

I. W. W. de la fondarea sa a dat ascultare legei necesității economice. *Cererile imediate* sunt expresiunea pipăibilă a acestei legi. Teribila rezistență, pe care o întâmpină I. W. W. nu este

făurită de natură, ci de oameni. Ea vine dela acei cari își închipuie că pot opri evoluția economică, cu închisori și baionete, cu dogme și cu teorii. Nu poate fi nici o îndoială că cine va învinge la urmă.

Atâta timp cât I. W. W. își clădește uniunile sale și consiliile sale industriale, în conformitate cu apăsarea necesității economice, (si nu pe baza dogmelor și teoriilor), ea clădește pe stâncă de granit, în acord cu legile naturei. Această este și cauza că iadul întreg, cu toate satanele sale nu sunt în stare să oprească, sau să dezrădăcineze pe I. W. W., atunci când mișcările bazate pe dogmă, cari încearcă să-și salveze teoriile prin sacrificarea poporului, și când mișcările sindicatelor de bresle (cari nu se adaptează cerințelor necesității economice) sunt în pragul dezastrului.

Mintea Muncitorului se poate atinge prin Stomac

Așa dar ori unde, *unde jugul robiei salariate apasă mai tare, faceți o cerere imediată pentru o ușurare,* în acord cu legea necesității economice. Fiți siguri că astfel vi se va da mai multă atențiune, decât cu rafturi de cărți și teorii.

Când faci apel la interesul imediat al muncitorului, îi atingi coarda simțitoare, și el va veni alături de tine. În cererea imedită găsești răsunet în sufletul lui.

Statisticele privitare la educație dovedesc că în nou, din zece cazuri, mintea muncitorilor este prea neinstruită ca să poate pricepe, un plan al unei reconstrucții mondiale, revoluționare a societății. El se va trezi treptat, cu timpul. Dar primul apel la simțul lui de solidaritate are mai buni sorți de reușită, dacă e îndrepatat stomacului, decât inteligenței. Este foarte mic numărul muncitorilor, cari sunt din naștere asemănători zeilor, adică idealiști inteligenți, cari sunt gata să-și sacrifice propriile lor interese economice pentru interesul întregei omeniri. Marea massă e compusă din "materialiști grosolani" cari se mișcă numai atunci când sunt mânați de necesitatea economică, casi o turmă de bisoni, și numai treptat, cu încetul pot ei dobândi spiritul altruist, spiritul de jertfă pentru binele comun. Și totuși acești muncitori sunt materialul cu care se va forma Noua Societate, ori altfel nu se va forma de loc.

Calea Emancipărei este pavată cu Reforme Imediate

Această cărticică este adresată mai cu seamă către acei muncitori, cari au ajuns deja la un grad de dezvoltare mentală, care le îngăduie să facă sforțări conștiente și inteligente, pentru a desființa robia salariată.

Sperăm că cititorul se va fi convins din cele citite, că legea necesității economice este un factor atât de important în viața noastră încât robia salariată un poate fi desființată de vre-un grup limitat de oameni, sau de vre-un partid politic, conspirând sau cooperând pentru cucerirea clădirilor guvernamentale. Astfel de proceduri n'ar avea alt rezultat de cât de a pune deasupra poporului un stăpân nou: o tiranie birocratică.

Sperăm că cititorul vede tot așa de limpede cași noi, că structura economică a societății nu poate cu succes fi schimbată *de sus în jos,* adică prin leaderi și conducători firești, ci că această schimbare va trebui înfăptuită *de jos în sus*; cu alte cuvinte "dezrobirea muncitorilor trebuie să fie înfăptuită de ei înșiși". Și mai sperăm că cititorul va conveni cu noi, cumcă muncitorii numai atunci vor fi în stare să izgonească pe trântorii și să ia în mânile lor proprii stăpânirea reală a resurselor lumei dacă încep activitatea dela temelie, și asta prin *organizarea pe terenul muncei,* formulând o cerere imediată peste alta, și astfel treptat să *crească* cu încetul în stăpânirea industriilor, înlăturând dela stăpânirea lor pe trântorii, întocmai cum oamenii au cucerit locurile pustii și au izgomit fiarele de pradă, și au ajuns treptat în stăpânirea reală și efectivă a pământului întreg, prin muncă. Această este *o creștere* socială organică, și e cu totul deosebită de cucerirea violentă. Oamenii au luat pământul din stăpânirea leului, al tigrului și al ursului, prin capacitatea lor de muncitori, și nu prin politică sau război. Și tot ca muncitori, vom *crește* în stăpânirea pământului, prin programul I.W.W.-ist, iar nu ca politiciani sau ca soldați.

În calitate de politiciani sau de soldați, am putea poate, cuceri — prin autoritate sau prin baionete — stăpânirea peste o bibliotecă. Dar știința conținută în acea bibliotecă nu va fi nici odată a noastră, decât dacă ne punem să studiem cu răbdare cărțile din bibliotecă, cea ce putem face și fără să le luăm cu forța.

Ca politiciani și ca soldați, noi am putea, poate, să luăm cu

forța în stăpânire industriile, dar de fapt ele ar fi în stăpânirea unei birocrații, până când nu le vom lua noi în mod real, în stăpânire, prin uniunile noastre; până nu ne vom învăța că cum să le conducem prin uniunile noastre. Dar acea învățătură o căpătăm numai prin "cererile imediate". Acei cari promit că vor asigura muncitorilor, dezrobirea din robia salariată prin vre-o altă cale, îi înșală pur și simplu, cu scopul de a ajunge ei singuri la putere.

Calea către dezrobire este pavată cu o serie de "cereri imediate" câștigate prin luptă, și nu prin fraze "revoluționare" și dogme politice. Stăpânirea reală asupra industriilor nu se câștigă prin baionetele ținute în mânile noastre, ci prin știința ce există în creierii noștrii și prin acțiunea economică coordonată, organizată în mod inteligent.

Să nu perdem nici un moment din vedere ținta noastră finală—de a clădi scheletul nouei societăți înăuntrul celei vechi—dar cererile imediate, formulate și cucerite sunt cimentul care cu încetul ne leagă loalaltă în Uniunile cari formează acel schelet. Totodată cucerirea gradată a controlului, astfel dobândit este cea mai bună școală, unde învățăm cum să conducem industriile lumei, când va sosi timpul acela.

Cereri Generale și Cereri Speciale

În această scurtă scriere, noi am clasificat cererile imediate în trei grupuri — salarii, ore de muncă și condiții. Noi am vorbit numai în termeni generali. Când vine însă vorba de punerea în practică a acțiunei de care am vorbit, muncitorii din fiecare industrie trebuie să-și formuleze cererile lor proprii. Această este sarcina Uniunilor Industriale ale lui I. W. W. sau a branșelor lor.

Muncitori! strângeți-vă rândurile și faceți ca glasul vostru să se audă. Formulați o serie de cereri, pe care să le prezentați stăpânilor voștrii, cereri cari să puie stavilă povârnișului care vă duce la degradare. Folosiți-vă de situația ce se creiază astfel, ca să aduceți pe tovarășii voștrii de muncă în uniunea voastră industrială, ca astfel să căpătați tăria necesară de a pune în vigoare acele cereri, și pe urmă formulați alte cereri noi. La capătul celalt al acestui fel de acțiune este controlul complect al industriei prin uniunea voastră, desființarea robiei salariate și Noua Societate.

Confruntați pe patronii voștrii cu un șir nesfârșit de cereri imediate.

Sus, cu toții în contra lor!

Pentru bună cooperație pe o întindere cât mai mare, puneți-vă în legătură cu uniunea voastră Industrială I. W. W. sau cu oficiul Central I. W. W. Adresa următoare:

GENERAL SECRETARY-TREASURER
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

1001 West Madison Street - - - - - - - Chicago, Ill.

PUBLICATII I.W.W-ISTE

AUTORIZATE DE COMISIUNEA GENERALĂ (G. E. B.) A LUI I. W. W.

IN LIMBA ENGLEZĂ

INDUSTRIAL SOLIDARITY

Apare săptămânal. $2.00 pe an; $1.00 pe șase luni. Adresa 1001, W. Madison St., Chicago, Ill.

INDUSTRIAL WORKER

Apare săptămânal. Abonamentul $2.00 pe an; $1.00 pe șase luni. Adresa: Box 1857, Seattle, Wash.

INDUSTRIAL UNIONIST

Abonamentul: 52 de numere $2.00; 26 numere $1.00. Adresa: Box 79, Station D., New York.

RUSEȘTE

GOLOS TRUJENICA

(Glasul Muncitorului)

Apare săptămânal. Abonamentul $5.00 pe an, pe șase luni $2.75; pe trei luni $1.50. Adresa 1001, West Madison St., Chicago, Ill.

UNGARĂ

FELSZABADULAS

(Dezrobirea)

Apare săptămânal. Abonamentul pe un an $2.00; pe șase luni $1.00. Adresa 1001, West Madison Street, Chicago, Ill.

SPANIOLĂ

SOLIDARIDAD

Apare de două ori pe lună. Abonamentul $2.00 pe 26 de numere. Adresa: 1001, West Madison Street, Chicago, Ill.

ITALIANĂ

IL PROLETARIO

(Proletarul)

Apare săptămânal. Abonamentul $2.00 pe an, $1.00 pe șase luni. Adresa: 1001 West Madison Street, Chicago, Ill.

BULGARĂ

RABOTNICESCA MISL

(Cugetarea Muncitorului)

Apare de două ori pe lună. Abonamentul $2.00 pe an. Adresa: 1001 West Madison St., Chicago, Ill.

ROMÂNEASCĂ

MUNCITORUL

Abonamentul pe 26 de numere $2.00. Adresa: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

CEHOSLOVACĂ

JEDNA VELKA UNIE

(Uniunea Mare)

Revistă lunară. $1.00 pe an; exemplarul 10c. Adresa: 1001, W. Madison St., Chicago, Ill.

FINLANDEZĂ

TIE VAPAUTIN

(Calea Libertății)

Revistă lunară. $2.00 pe an; Adresa: 1001 West Madison Street, Chicago, Ill.

INDUSTRIALISTI

Ziar zilnic. Adresa: Box 464, Duluth, Minn.

CITITI

"MUNCITORUL"

(THE WORKER)

Organul oficial de limba română a Muncitorilor Industriali ai Lumei (I. W. W.)

ABONAMENTUL:

Pe an $2.00; pe 6 luni $1.00.

Adresa:

1001 West Madison Street

Chicago, Ill.

ROUMANIAN
The I. W. W.- its History,
Structure and Methods
Price Ten Cents

ISTORIA, STRUCTURA SI METOADELE LUI I. W. W.

DE VINCENT ST. JOHN

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
1001 West Madison Street
Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

ISTORIA, STRUCTURA SI METOADELE LUI I. W. W.

◆

DE VINCENT ST. JOHN

(Tradus de I. R.)

PREȚUL 10 CENTS.

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD

~~1001 West Madison Street~~

Chicago, Ill.

Muncitorii Industriali ai Lumei
--- I. W. W.

UN SCURT ISTORIC

In toamna anului 1904, șease muncitori activi în mișcarea muncitoareasca revoluționară au ținut o consfătuire. După o intreschimbare de idei, și după oare cari discuții asupra condițiilor ce confrunta pe vremea aceia pe muncitorii Statelor Unite, au hotărât convocarea unei conferințe la care să ia parte un mai mare număr de muncitori.

Acești șease oameni au fost Isaac Cowen, reprezentantul în America al Asociației Mecanicilor din Marea Britanie, Clarence Smith, Secretarul-Casier General de la American Labor Union, Thomas Hagerty, redactorul ziarului oficial al sus numitei organizații, "Voice of Labor"; George Estes, președintele de la United Brotherhood of Railway Employees (Infrățirea Muncitorilor de la Căile Ferate), W. L. Hall, Secretarul-Casier al acestei înfrățiri (U. B. R. E.), și William E. Trautman, redactorul ziarului "Brauer Zeitung" organul oficial al United Brewery Workers of America. (Organizația Berarilor).

Invitări au fost trimise la încă 36 de inși, cari erau activi în organizații radicale muncitorești, și în mișcările politice socialiste din Statele Unite, învitându-i să se întrunească la o conferință secretă, ce era să aibă loc în Chicago, Ill., în 2 Ianuarie 1905.

Dintre cei 36 cari au fost învitați numai doi au refuzat să ia parte la propusa conferință — Max S.

Hayes și Victor Berger — ambii fiind redactori de organe de partid politic socialist și de Trade-Unionizm.

Conferință s'a întrunit la timpul hotărât și au fost de față 30 de membrii. Aceștia au redactat Manifestul Uniunei Industriale, prin care se convoca un Congres, a se ține în Chicago în 27 Iunie, 1905, cu scopul de a întemeia o organizație în acord cu principiile proclamate în Manifest.

Circularea Manifestului a fost în sarcina comitetului conferinței, și în sarcina organizațiilor American Labor Union și Western Federation of Miners. Manifestul a fost respândit pe larg, în mai multe diferite limbi.

In ziua hotărâtă, congresul s'a deschis cu 186 de delegați prezenți. Acești delegați veneau de la 34 de organizații locale, regionale, naționale și de State, reprezintând un număr de 90,000 de membrii.

Nu toți delegații prezenți erau de bună credință. Semnatarii manifestului având cunoștință de faptul acesta s'au constituit în o comisiune provizorie de verificare a plenipotențelor.

Comisiunea această provizorie de verificare, a hotărât că reprezentația pentru organizații va fi bazată pe numărul membrilor din organizațiile respective, dar numai în cazul unde numiții delegați au împuternicire ca să-și instaleze organizația lor, în Uniunea Industrială, când acesta se va fi format. Unde delegații nu a fost împuterniciți ca să instaleze organizația lor, li se va acorda numai câte un vot.

Una din delegațiuni a fost de la districtul Statului Illinois, a organizației minerilor, United Mine Workers of America. Numărul membrilor din districtul acela, pe timpul acela era cam de 50,000. Conform hotărârei de mai sus acești delegați au fost așezați cu câte un vot de delegat. Și asta reduce numărul membrilor reprezentați în congres la 40,000.

Mai multe din organizațiile, cari avea reprezen-

tanți la congres, existau mai mult pe hârtie de cât în realitate; așa că cifra de 50,000, e o aproximație destul de bună a numărului de muncitori reprezentați la congres.

Cifrele de mai sus arată că numai precauțiunile luate de semnatarii Manifestului au fost ce a împiedecat ca organizația să nu cadă în stăpânirea potrivniclior, unionizmului industrial, și a pune stavilă la toate sforțările de a porni organizația. E un fapt bine cunoscut azi, că mulți dintre acei cari au fost acolo, (la primul Congres) ca delegați, cât și organizațiile lor, pe cari ei le reprezentau, s'au luptat amarnic în contra lui I. W. W., de la încheiarea primului Congres și până în ziua de azi.

Organizațiile cari s'au instalat ca parte integrală a noui organizații sunt: Western Federation of Miners, cu 27,000; Socialist Trade and Labor Alliance,* 1450; Punch Press Operators, 168 de membrii United Metal Workers,* 3,000 de membrii; Longshoremen's Union, 400 de membrii; The American Labor Union,* 16,500 de membrii; United Brotherhood of Railway Employees, 2,087 de membrii.

Congresul a durat 12 zile: a ales funcționari și a adoptat statutele cu următoarele declarații de principii:

DECLARAȚIA ORIGINALA DE PRINCIPII A LUI I. W. W.

"Clasa muncitorilor și clasa patronilor (proprietarilor) nu au nimic în comun. Pace între ele nu poate fi atâta timp cât foametea și lipsa se află printre milioanele de muncitori, iar micul număr care formează clasa patronilor au toate bunurile vieței.

"Intre aceste două clase lupta va continua, până când toți muncitorii vin laolaltă atât pe terenul economic cât și cel politic, ca să pună stăpânire și să

* Organizațiile însemnate cu * existau mai mult pe hârtie — erau aproape moarte.

reținã cea ce ei produc prin munca lor, — printr'o organizatie economicã a clasei muncitoare, fãrã afiliere cu nici un partid politic. —

Repedea îngrãmãdire a avuțiilor și centralizarea conducerei Industriilor în tot mai puține mâini, fac pe Trade-Uniunile neputincioase de a ține piept cu mereu crescânda putere a clasei patronale, pentru cã trade uniunile apãrã o stare de lucruri, care îngãduie cã un grup de muncitori sã fie întrebuințat contra altui grup de muncitori în aceiaș industrie, ajutând astfel la înfrângerea unora de cãtre alții, în luptele salariatului.

"Aceste condiții triste se pot schimba și interesele clasei muncitoare pot fi susținute numai printr'o organizație alcãtuitã în așa fel, cã toți membrii sãi dintr'o industrie ori din toate industriile, când acesta e necesar sã înceteze din lucru, când vre-o grevã sau look-out (închidere afarã din lucru) ia loc, în vreun departament al acelei industrii, fãcând astfel vãtãmarea unuia, vãtãmarea tuturora."

Delegații și indivizii cari au luat parte la Congresul de constituire reprezentau tot felul de teorii și programe sociale imaginabile. Dintre cele mai în evidență erau patru: 1) Socialiștii parlamentariști — de două feluri — imposibiliști și oportuniști; marxiști și reformiști; 2) Anarchiștii; 3) Unioniștii Industriali; și (4) Fakerii Trade Unioniști.* Congresul a încercat sã combine aceste elemente contrazicãtoare. O cunoștințã a acestei munci grele va face ca sã se înțeleagã mai cu înlesnire aparentele contraziceri din declarația de principii (preamble).

* Nota Traducãtorului: Labor Faker e denumirea sub care sunt cunoscuți în America, conducãtorii profesionali ai Trade Ununilor, și cari în unire cu patronii, țin pe muncitori dezbinați și îi feresc de influiența radicalã. Ei formează o puternicã mașinã electoralã, și manipulează alegerile de funcționari și de delegați ai Congreselor lor în așa fel, cã ei ramân vecinic la cârma conservatoarei mișcãri Trade-Unioniste.

Istoria primului an al organizației a fost una de lupte lăuntrice între aceste diferite elemente, pentru controlul asupra organizației. Cele două tabere de politicieni socialiști, priveau la I. W. W. ca la un câmp de luptă unde să decidă meritele și defectele partidelor respective. Fakerii Muncei căutau să se înrădăcineze în organizație, așa că să poată continua existența lor, la caz că noua organizație ar succede. Elementul anarchist nu s'a amestecat prea mult în afacerile lăuntrice ale organizației. Scriitorul știe numai de un caz: acela de la New York unde ei erau în alianță cu unul din grupurile de politicieni, cu scopul de a domina Consiliul regional (District Council).

In ciuda acestor și a altor obstacole, noua organizație a făcut oare cari progrese; a condus câte va lupte cu succes în contra clasei patronilor, și a început publicarea unei reviste lunare, "The Industrial Worker". Organizația I. W. W. a scos întâiul apel pentru apărarea lui Moyer, Haywood și Petibone, sub titlul: "Să fie Frații Noștrii Asasinați?: a format liga de apărare; și mulțumită interesului stârnit de către I. W. W. celelalte organizațiuni au fost înrolate în lupta de a salva viața funcționarilor de la Western Federation of Miners, care în fine a rezultat în liberarea lor. Și astfel sforțările lui W. F. M. pentru întemeiarea lui I. W. W.au fost resplătite.

CONGRESUL AL DOILEA

Congresul al doilea s'a întrunit în Septembre 1906, cu 93 de delegați, reprezentând cam vre-o 60,000 de membrii.

La congresul acesta s'a demonstrat că administrația lui I. W.W. a ajuns pe mâinile a unor oameni, cari nu erau în acord cu programul revoluționar al organizației. Dintre funcționarii supremi numai doi erau sinceri: secretarul general, W. E. Trautmann și un membru al Biroului Executiv, John Riordan.

Lupta pentru controlul organizației a împărțit congresul în două tabere. Majoritatea de voturi erau în tabăra revoluționară. Tabăra reacționară având de partea lor pe președintele, au întrebuințat tactici obstructive în sforțările lor de a câștiga control asupra congresului. Ei sperau că prin asta ei vor prelungi termenul congresului, până când mulți din delegați vor fi fost siliți să plece acasă, și astfel ei rămânând în majoritate să se schimbe controlul organizației. Revoluționarii au dezlegat problema asta desființând deodată funcția de președinte și alegând un președinte al adunărei, dintre revoluționari.

In lupta această cele două grupuri de politiciani socialiști s'au aliniat în taberile opuse.

Congresul al doile a adoptat un amendament la declarația de principii, adăogând următorul paragraf:

"Așa dar fără a aproba, sau fără a dori aprobarea vre-unui partid politic".

Un nou Birou Executiv a fost ales. La închiderea Congresului vechii funcționari, au pus stăpânire pe Biroul Central, și cu ajutorul detectivilor și al poliției, l'au și reținut, silind pe revoluționari ca să deschidă oficii noi. Ei au fost în stare să facă asta, cu toate că n'au avut acces la fondurile organizației, și depindeau cu totul de organizațiile locale pentru suport financiar.

Funcționarii supremi ai organizației minierilor de metal (W. F. M.) au suportat, pe un oarecare timp, pe vechii funționari ai lui I. W. W. cu bani și cu prestigiul ziarului lor oficial. Acelaș lucru se poate spune despre presa și administrația partidului "Socialist Party". Elementele radicale din Western Federation of Miners, au reușit în fine, ca să forțeze pe funcționarii lor ca să înceteze a suporta pe vechia administrație a lui I. W. W. Foștii funcționari, au fost în fine siliți să abandoneze ori ce pretenție de organizație.

I. W. W. a păsit în al doilea an al existenței sale întâmpinat de lupte mai grele de cât la început. Cu

toate astea a reușit a-și stabili Biroul Central, și a scoate un ziar săptămânal, care să înlocuiască organul lunar, care fusese reținut de vechia administrație.

In durata acestui al doilea an, membrii organizației au condus câteva lupte crâncene, pentru ameliorarea condițiilor de muncă.

Congresul al treilea al organizației a luat loc fără vre-un eveniment mai însemnat. Dar la acest Congres a reeșit că politicianii socialiști, cari au rămas în organizație, încercau să-o întoarcă spre folosul lor și o slabă sforțare s'a făcut la acest congres, ca să înlăture pe politiciani.

Al patrulea congres a adus ruptură între politiciani și Unioniștii Industriali, de oare ce politicianilor nu li s'a îngăduit să stăpânească organizația.

Declarațiile de Principii au fost schimbate cum urmeazbă.

P R E A M B L E

Clasa muncitorilor și clasa patronilor (proprietarilor) nu au nimic în comun. Pace între ei nu poate fi, atîta timp, cât foametea și lipsa se află printre milioanele de muncitori, iar micul număr, din care se compune clasa patronilor au în stăpînire toate bunurile vieței.

Intre aceste două clase lupta va continua pînă când muncitori lumei se organizează ca o clasă, pun stăpânire pe pământ și pe mașinăriile de producție și desființează sistemul salariatului.

Noi constatăm că centralizarea conducerei industriilor în tot mai puține mîini, fac pe uniunile de meserii (Trade Unions) neputincioase de a ține piept cu puterea mereu crescândă a clasei patronilor. Uniunile de meserii apără o stare de lucruri, care îngăduie că un grup de muncitori să fie întrebuintat în contra altui grup de muncitori în aceiaș industrie, ajutînd astfel la înfrîngerea unora de către alți în

luptele salariatului (Ştraicuri). Afară de astea uniunile de meserie ajută clasei patronilor ca să amăgească pe muncitori în credinţa că clasa muncitoare ar avea interese în comun cu clasa patronilor (Proprietarilor de făbrici, etc.)

Aceste stări de lucruri se pot schimba şi interesele clasei muncitoare pot fi susţinute numai prin o organizaţie în aşa fel alcătuită că toţi membrii săi dintr'o industrie, ori din toate industriile cînd e necesar, să înceteze din lucru, când vre-o grevă sau lock-out (inchiderea afară din lucru) are loc în vre-un departament al acele industrii, făcând astfel că vătămarea unuia să fie considerată de vătămarea tuturora.

In locul lozincei conservatoare, a trade-unioniştilor: "O plată onestă pentru o zi de muncă onestă", noi trebuie să inscriem pe steagul nostru lozinca revoluţionară: "Desfiinţa rea sistemului salariatului!"

Este menirea istorică a clasei muncitoare să înlăture capitalizmul. Armata de producţie trebuie organizată, nu numai pentru luptele zilnice împotriva capitaliştilor, dar şi pentru a continua înainte producerea celor de trebuinţă, atunci când Capitalizmul va fi răsturnat. Organizîndu-ne pe industrii noi clădim structura nouăi alcătuiri sociale, înlăuntrul celei vechi.

Politicianii au încercat să întemeieze o altă organizaţie, despre care ei pretindeau că e adevărata organizaţie Industrială. Această n'a fost însă altceva de cât o copie a organizaţiei lor politice, şi ea n'a funcţionat nici când ca o organizaţie economică. Ea s'a legat de programul planului "civilizat", adecă a parlamentarizmului. Organele sale de publicitate erau organele oficiale ale sectei politice, care nu perde nici un prilej de a ataca pe muncitorii revoluţionari, atunci când aceştia sunt angajaţi în vre-o luptă, cu vre-o secţie a clasei stăpânitoare. Cele mai întrebuinţate metoade ale lor e ca să acuze pe revoluţionarii de toate crimele pe care imaginaţia lor le

poate născoci. "Dinamitarzi, asasini, bătăuși, ucigași, tâlhari" etc., sunt câte-va din frazele lor obicinuite.

După izbânda muncitorilori textili din Lawrence, politicianii S. L. P. și-au reînoit iarăși sforțările de a se de drept I. W. W.

Pretinzând că ei sunt I. W. W. - SINGURUL I. W. W. - ei au reușit să amăgească mii de muncitori țesători din Paterson, Passaic, Hackensack, Stirling, Summit, Hoboken, Newark, din Statul New Jersey; și Astoria, Long Island, New York și au colectat de la ei taxe de înscriere și cotizații.

In toate cazurile, acești șarlatani politici, au trădat pe muncitori în favoarea patronilor, iar sforțările muncitorilor pentru ameliorarea condițiilor au fost zădărnicite. La Paterson și Pasaic S. L. P. a făcut alianță cu poliția, ca să împiedece pe organizatorii lui I. W. W. de a face cunoscut muncitorilor adevărul.

Aceste acțiuni ale lor, au avut însă rezultatul de a-i arăta în adevăratele lor colori, în fața muncitorilor, și azi ei sunt cu totul discreditați în fața muncitorilor din districtul acela întreg.

Cealaltă aripă a mișcărei socialiste s'a mulțumit să respândească în secret, câtva timp, veninul asupra organizației noastre. De la încheierea grevei din Lawrence, publicațiile "Socialist Party" (cu foarte puține excepții) n'au perdut nici un prilej ca să întrebuințeze colanele lor pentru a ponegri și a respândi minciuni despre organizația noastră și a membrilor activi. Atacurile lor s'a întins și asupra chiar a membrilor lor, cari erau în acelaș timp membrii activi, sau suportau pe I. W. W.

STRUCTURA LUI I. W. W.

Intemeiându-și concluziile pe experiențele trecutului, I. W. W. susține că e absolut necesar ca forma și alcătuirea organizației muncitorilor să se conformeze cu dezvoltarea mașinăriilor de producție, și a proceselor de concentrație ce ia loc în industrie,

căci numai astfel poate să înlesnească creșterea solidarității de clasă printre muncitori. Căci dacă structura organizației nu ține pas cu dezvoltarea industriei, va fi imposibil ca să asigurăm solidaritatea atât de necesară pentru succesul luptelor împotriva clasei capitaliste.

Forme vechi și demodate de organizație care corespunde cu metode și reguli învechite, trebuiesc nimicite. Ca să faci asta în timpul luptei, înseamnă confuzie și haos, și rezultatul e înfrângere.

I. W. W. susține că ori câtă bravură și spirit ar arăta muncitorii, dacă ei sunt constrânși a lupta cu ajutorul metoadelor învechite și demodate de organizație, în contra organizațiilor moderne a capitaliștilor, rezultatul luptei, duse sub atari condiții, nu poate avea de cât un rezultat pentru muncitori: — înfrângere.

I. W. W. recunoaște necesitatea solidarității de clasă a muncitorilor. Ca să îndeplinească acesta, el propune recunoașterea Luptei de Clasă ca principiul fundamental de organizație, și declară că scopul său este de a duce înainte lupta asta, până când clasa muncitoare ajunge în controlul administrației industriilor.

In principiile sale fundamentale I. W. W. aduce la suprafață spiritul de revoltă și de rezistență, care e parte atât de necesară, a unei organizații care se luptă pentru independență conomică. Cu un cuvânt, principiile sale fundamentale face pe I. W. W. o organizație luptătoare. Ele obligă Uniunea la o neîncetată luptă contra proprietății și a stăpânirei private a industriilor.

Numai o sigură învoială are I. W. W. de făcut cu clasa stăpânitoare: COMPLECTA PREDARE A STĂPÂNIREI ÎN MÂINILE MUNCITORILOR ORGANIZAȚI.

Experiența trecutului a dovedit că forma de organizație de masse, cum a fost de pildă Knights

of Labor, e tot așa de de neputincioasă și de greoaie ca și o massă neorganizată.

Forma de organizație de meserii, cu principiile autonomiei de meserii, a armoniei de interese cu stăpânii, de asemenea s'a dovedit a fi nefolositoare. N'a furnizat o armă efectivă clasei muncitoare. E adevărat că a fost în stare să dobândească condiții mai bune pentru un număr restrâns de meseriași; dar datorită îngustimei structurei organizației de meserii, interesele de clasă a fost de mult trecute cu vederea, și nimic alta nu guvernează acțiunea membrilor săi, de cât interesele profesionale. Dacă cercetăm bine lucrurile, ajungem la încheierea că uniunile de meserii, au fost în stare să dobândească îmbunătățiri pentru membrii lor numai în paguba marei masse a clasei muncitoare, făcând învoieli cu clasa stăpânitoare ca să stea deoparte de restul clasei muncitoare, în luptele sale. Ei au devenit aliații stăpânilor, în demersul acestora de a ține în supunere marea majoritate a muncitorilor. I. W. W. neagă că uniunile de meserii sunt mișcarea muncitorilor. Și noi negăm că ele vor deveni sau că vor putea deveni o mișcare muncitorească.

În prezent, în Statele Unite, în toate industriile mari (bazice), ori când o secție a clasei muncitoare se luptă pentru stabilirea de condiții mai bune, ei se găsesc în luptă cu clasa întreagă stăpânitoare. Cheltuielile pentru lupta contra grevițtilor, e acoperită de întreaga clasă capitalistă, cari au ajuns la stagiul că ori câtă concurență ar mai exista între ei, totuși se unesc când e vorba de a ține pe muncitori în supunere, căci ei au în comun interesul de a-și asigura muncă eftină.

Pentru întâmpinarea acestor condiții Muncitorii Industriali ai Lumei propune următoarele:

DESCRIERE GENERALA

1. Unitatea organizației este Uniunea Industrială, cu ramificațiile în branșele necesare cerințelor in-

dustriei respective. In unele cazuri Uniunile Industriale coprinde pe TOȚI muncitorii dintr'o industrie dată, pe când în alte industrii este necesar a organiza mai multe Uniuni Industriale, cu jurisdicții deosebite, pentru a putea acoperi situația. De exemplu, în "Industria Transportului Maritim" — o uniune pe Marile Lacuri, alta pe coastele Oceanului Atlantic, și pe coastele Golfului, alta pe Oceanul Pacific, și iarăși alta pe sistemul de navigațiune al râului Mississippi — fie care din aceste împărțite în branșele necesare ca să întâmpine trebuințele speciale a situației respective.

2. Uniunile Industriale din industriile de aproape înrudite, sunt combinate în organizații Departamentale. De exemplu, Uniunile Industriale ale muncitorilor de Transport Maritim, la care ne-am referit mai sus, sunt unite cu Uniunea Muncitorilor de la Transportul de Căi Ferate, sau de la Transportația prin Abur; cu Uniunile Industriale a Muncitorilor de Transportații Municipale; cu Uniunea Transportatorilor cu Camioane automobile, și cu Uniunea Aviatorilor într'un "Departament al Transportului și al Comunicației".

3. Departamentele Industriale sunt la rândul lor combinate în Organizația Generală, care la rândul ei va fi parte întregitoare a unei ORGANIZAȚII INTERNAȚIONALE, de caracterul acesta; iar prin organizația internațională să stabilească solidaritate și cooperație între muncitorii din toate țările.

PARȚILE CARI COMPUN ORGANIZAȚIA

Luând în considerație diferențele technice cari există înâuntrul diferitelor departamente ale industriilor, cât și a condițiilor ce există acolo, unde un număr mare de muncitori sunt angajați, Uniunea Industrială e ramificată, adică e împărțită în "branșe" când acesta e necesar. Dacă Uniunea coprinde pe TOȚI muncitorii dintr'o industrie, sau când Uniunea

are o jurisdicție bine definită într'o oare care industrie, atunci se stabilesc "Branșe Industriale" a Uniunei în centrele cele mai potrivite și mai convenabile pentru muncitorii din industria respectivă.

Aceste Branșe sunt mai departe sub-împărțite cum urmează:

1. Secții de ateliere, pentru ca muncitorii din fiecare atelier să poată controla condițiile cari îi ating direct pe ei.

2. Secții de limbi, pentru muncitorii de diferite naționalități, așa că ei să poată conduce afacerile organizației în limba pe care ei o cunosc mai bine.

3. In industriile acele mari, cari sunt operate în departamente, subdivizii Departamentale se formează, pentru a sistematiza și a simplifica conducerea afacerilor organizației.

4. Când o industrie e întinsă pe un teritoriu mai larg, sau când acea industrie e industria principală a orașului, subdivizii regionale sau districtuale se formează, ca să facă posibil muncitorilor de a lua parte la ședințe fără a avea de făcut călătorii lungi.

5. Și ca fie care district industrial să stabilească solidaritate industrială între muncitorii din toate industriile, cât și între muncitorii fiecărei industrii, se formează un CONSILIU INDUSTRIAL REGIONAL, de către delegații aleși de la toate Uniunile Industriale și de la Branșele Industriale ce ființează în acel district, și prin acest Consiliu se menține acțiune armonioasă în întregul district.

FUNCȚIILE SECȚIILOR LOCALE ȘI A SUBDIVIZIILOR

Secțiile de Ateliere și de Limbi, și subdiviziile departamentale și regionale tratează cu patronii numai prin Branșele Industriale sau prin Uniunea Industrială. Astfel, cu toate că muncitorii din fie care secție hotăresc asupra condițiilor cari îi atinge direct pe

ei, totuși ei lucrează în armonie cu toți muncitorii acelei industrii prin Branșa Industrială, sau prin Uniune.

Pe măsură ce limba engleză devine mai generală, branșele bazate pe limbi vor dispare.

Pe de altă parte dezvoltarea producției mașinelor, va șterge cu încetul branșele bazate pe cunoștinți technice sau pe meserii.

Dezvoltarea neîncetată și concentrarea stăpânirei și controlei industriilor, va fi întâmpinată de o concentrară la fel a numărului Uniunilor Industriale și a Departametelor Industriale. Ținta este ca organizația să corespundă întotdeauna cerințelor momentului, și eventual să furnizeze mijlocul prin care muncitorimea organizată să fie în stare a determina cantitatea de hrană, îmbrăcăminte, locuință, educație și amuzamentul necesar pentru trebuințele clasei muncitoare.

ADMINISTRAȚIA ORGANIZAȚIILOR

Uniunea Industrială va avea complectă stăpânire asupra afacerilor sale proprii; își va alege funcționarii; va hotărâ plata lor. Cotele lunare și taxele de înscriere sunt însă fixate de organizația generală: taxa de înscriere la $2.00 și cotele lunare la $1.00 pe lună.

Fiecare Branșă a unei Uniuni Industriale alege unul sau mai mulți delegați, cari formează Comitetul Executiv al Uniunei Industriale. Acest Comitet Executiv este corpul administrativ al Uniunei Industriale. Funcționarii Branșelor Industriale consistă din secretar, casier, președinte și controlori.

Funcționarii Uniunei Industriale consistă din secretar și casier, chairman (președinte), și comitetul executiv.

Fiecare Uniune Industrială cât și Branșele Industriale dintr'un district alege unul sau mai mulți delegați la Consiliul Regional. Consiliul Regional

(District Council) are că funcționari un secretar-casier și controlori. Funcționarii consiliului regional sunt aleși de către delegații consiliului.

Toți funcționarii corpurilor locale sunt aleși prin vot, de către membrii organizațiilor respective.

Nu s'a adoptat reprezentația proporțională în delegațiile branșelor reprezentate la consilille regionale. Fiecare branșă are dreptul la acelaș număr de delegați. Fiecare delegat are un vot.

Uniunile Industriale își țin congresele lor anual. Delegații de la fiecare branșă a Uniunei votează la aceste congrese după numărul membrilor ce are Branșa respectivă.

Uniunea Industrială denumește pe candidații de funcționari, la Congres. Dintre candidații pentru o funcție, trei dintre aceștia cari capătă cele mai multe voturi la Congres devin candidați, și numele lor e supus membrilor Uniunei pentru alegere.

Funcționarii Uniunilor Industriale consistă din Secretar-casier și Comitetul Executiv. Fiecare Uniune Industrială alege delegați la Departamentul Industrial la care ea aparține. Aceiaș procedură ia loc la alegerea delegaților ca și la alegera funcționarilor.

Departamentele Industriale țin Congrese și nominează delegați pentru Congresul General. Delegații de la congresul general denumesc pe candidații pentru funcționarii supremi ai organizației generale. Acești funcționari supremi sunt aleși de întregimea membrilor organizației prin referendum.

Biroul General Executiv se compune din câte un membru de la fiecare Departament Industrial și sunt aleși de membrii departamentelor respective.

Congresele generale se țin la fiecare an.

Regula în a determina salariile funcționarilor organizației generale, cât și a subdiviziilor, este de a le plăti acelora, de care este lipsă, aproximativ acelaș salariu pe care ei l'ar căpăta lucrând la industria lor. (In prezent salarele funcționarilor este 4-5 dolari pe zi).

TACTICELE ȘI METOADELE LUI I. W. W.

Ca o organizație revoluționară, Industrial Workers of the World (Muncitorii Industriali ai Lumei) propune să întrebuințeze tactici cari vor aduce rezultatele urmărite cu cea mai mică cheltuială de timp și de energie. Metoadele întrebuințate sunt determinate de puterea organizației de a le putea pune în aplicare.

Nici o învoială făcută cu patroni nu e finală. Ori ce pace, atâta vreme cât există sistemul salariatului, e numai un armistițiu. La orice ocazie favorabilă lupta pentru control mai mare se reînoiește.

Pe măsură ce organizația câștigă control asupra industriilor, și muncitorii devin mai conștienți de puterea lor aplicată în mod inteligent, grevele prelungite și tărăgănate devin o amintire a trecutului. O grevă tărăgănată arată organizație insuficientă, ori că greva a luat loc la un timp când patroni pot să-și închidă lucrările fără pagubă, sau amândouă. In împrejurări ordinare o grevă care nu se câștigă în patru până la șease săptămâni, nu se mai poate câștiga, nici prin a sta mai mult afară din lucru. In industriile trustificate patronului îi convine mai bine o grevă care durează șease luni de cât să aibă șase greve în șease luni.

Nici o parte a organizației n'are voie să facă contracte pe timp hotărât cu patronii. Unde se întrebuințează greva, scopul este de a paraliza toate branșele industriei respective, și asta într'un timp când patronilor mai puțin le dă mâna — în timpul sezonului când sunt îmbulziți cu comenzi urgente.

Muncitorii Industriali ai Lumei susține că nimic nu e acordat de patroni de cât cea ce pot lua și menține prin puterea organizației lor. De aceia noi nu căutăm de a face învoeli cu patronii.

In caz de nu reușim a smulge concesii de la patroni prin grevă, mergem înapoi la lucru, și așteptăm

până la un timp mai favorabil pentru a smulge concesii pentru muncitori.

Marile progrese ale dezvoltărei producției cu mașinării, are de rezultat o continuă creștere a armatei de rezervă — a celor fără lucru. Pentru a înlătura asta, Industrial Workers of the World propune să stabilească zile mai scurte de muncă, și încetinirea muncei, silind astfel pe patroni ca să angajeze mai mulți muncitori.

Ca să înlesnească munca de organizație, taxe mari de înscriere și cote mari sunt interzise în I. W. W.*

In timpuri de greve lucrările sunt păzite de aproape de pickete, și se fac toate sforțările ca să împie dece pe muncitori, de a lua locul greviștilor. Toate aprovizionările se opresc de la fabrica unde e grevă. Tot transportul e oprit pe cât stă în putința organizației. Amestecul nelegal al guvernului e protestat prin violarea pe față a ordinelor guvernamentale, mergând la închisori în massă, producând cheltuieli mari contribuabililor (taxpayers), care este numai un alt nume pentru clasa patronală.

In scurt I. W. W. propăvăduiește întrebuințarea de tactici militante, pe măsura deplină a puterei sale.

EDUCAȚIE

In timpul de față organizația are 16 publicații: opt săptămânale, două semi-lunare, trei foi lunare și trei reviste lunare. Din aceste în englezește sunt două foi săptămânale, una semi-lunară, una lunară și o revistă lunară. Câte o foaie săptămânală în următoarele limbi: Rusească, Ungară, Italiană, Bulgară, Evreiască și Germană. Foi semi-lunare în limbile române, engleze și Croată. Reviste lunare în En-

* Unele organizații de meserii au taxe de înseriere foarte mari. De la 25 până la 250 de dolari. Una din aceste uniuni de meserii — a suflătorilor de sticle, are taxa de înscriere de o mie de dolari.

gleză, Ceho-Slovacă și Finlandeză. Foi lunare: în engleză, spaniolă și Litvană. Un ziar zilnic și o revistă lunară în finlandeză de și nu sunt proprietatea organizației totuși propagă principiile organizației noastre.

Diferitele Uniuni Industriale de asemenea scot Buletine săptămânale și lunare, devotate în mare parte activităților speciale ale Uniunilor respective.

Organizația generală publică pamflete, circulări, și broșuri din timp în timp, și are ca țintă să făurească și să întindă literatura educațională în toate limbile, cu iuțeala cu care resursele organizației va permite.

Uniunile și Branșele Industriale, țin adunări educative, în Săli și pe străzi, în centrele industriale. Localuri și Săli de lectură sunt întreținute de branșele mai mari. Se ține literatură revoluționară la dispoziția muncitorilor.

Adunări speciale de ateliere se țin pentru a creia sforțări de organizație în unele industrii.

LUPTELE LUI I. W. W.

In 1906 ziua de opt ore s'a stabilit pentru muncitorii de la hotele și restaurante, în Goldfield, Nevada.

In acelaș an muncitorii de metal și tablagii au perdut o grevă, în Youngstown, Ohio, datorit faptului că American Federation of Labor a luat locul greviștilor.

In 1907 Muncitorii textili din Skowhegan, Maine, 3000 la număr, s'au pus în grevă, din cauza că unii membrii activi ai organizației fuseseră dați afară din lucru. Greva a durat patru săptămâni și a rezultat în complectă izbândă pentru muncitori, cari au căpătat îmbunătățiri. John Golden, președintele de la United Textile Workers, (A. F. L.), a încercat să spargă greva prin furnizarea de spărgători de grevă.

In Portland, Oregon, 3000 de muncitori de la fabricile de cherestaie s'au pus în grevă, pentru stabi-

lirea zilei de 9 ore, și ridicarea salariului de la $1.75 la $2.50 pe zi. Din cauză că pe timpul acela era mare cerere de muncitori, aproape toți greviștii și-au procurat de lucru în alte părți, așa că peste șase săptămâni greva s'a terminat din lipsă de greviști. Companiile făbricelor de scânduri, au fost ologiți pe luni întregi și au fost siliți să ridice salariile și să introducă alte îmbunătățiri în condițiile de muncă. Această grevă a dat un mare imbold agitației I. W. W.iste prin părțile apusene (West) ale Statelor Unite.

In Bridgeport, Conn., 1200 de muncitori din uzinele de tuburi de metal s'au pus în grevă. Greva a fost perdută din cauza tacticei trădătoare a lui American Federation of Labor.

In acelaș an 800 de muncitori din făbricele de țesătorii de mătăsuri din Lancaster, Pennsilvania, s'au pus în grevă. Greva a fost perdută din cauza închiderei lucrărilor, cauzate de criza (panic) din 1907, care a izbucnit cu puțin după declararea grevei.

De la 10 Martie și până 22 April, 1907, Western Federation of Miners și I. W. W., au condus la Goldfield Nevada luptele pentru existență și pentru menținerea condițiunilor ce aceste organizații stabiliseră acolo. Impotriva lor aveau combinația formată de proprietarii minelor, de comercianți și de American Federation of Labor. Această luptă deschisă a fost compromisă de activitatea trădătoare a funcționarilor supremi ai Federației vestice a minerilor (W. F. M.) Lupta s'a dus înainte cu întreruperi de la 22 Aprilie până la Septembre 1907, și a avut de rezultat recâștigarea terenului perdut de compromis, și prin distrugerea "organizației" trădătoare a lui Gompers, înființată în timpul luptelor. Greva minerilor (W. F. M.) din Octombrie, 1907, a luat loc în timpul crizei și ea a nimicit controlul organizației în acel district.

In timpul stăpânirei lui I. W. W. asupra orașului Goldfield, salariul minim pentru ori ce fel de muncă

a fost stabilit la $4.50 pe zi și ziua de opt ore a fost pusă în vigoare*. Cel mai înalt punct de eficiență, atins cândva de vre-o organizație muncitorească a fost acea a organizațiilor I. W. W. și W. F. M. în Goldfield. Nu s'a trimes nici odată vre-un comitet să trateze cu patronii. Uniunile hotărau salariile și orele de muncă. Secretarul punea avizul pe un Buletin anume preparat în fața localului Uniunei, și această devenea LEGE. Patronii erau constrânși să vie la Uniune și să trateze cu comitetele muncitorilor.

La începutul lui Iulie 1909, la McKees Rocks, Pennsilvania, 800 de muncitori de la Pressed Steel Car Company, coprinzând 16 naționalități deosebite, au condus lupta cea mai importantă ce I. W. W. avusese până la timpul acela. Greva a durat 11 săptămâni. Ca de obicei, patronii au recurs la întrebuințarea jandarmeriei speciale (Pennsylvania State Constabulary), cunoscută cu numele de "Cazacii Americani", pentru a intimida pe greviști și a-i mâna înapoi la lucru. Această jandarmerie e un corp ales de ciomăgași și bătăuși, cari sunt aleși pentru dibăcia lor de a mânui armele de foc. De la instituirea acestei jandarmerii, fiecare grevă a fost zdrobită în Pennsylvania de acești cazaci. Bărbați femei și copii au fost uciși și în mod brutal schilodiți de ei fără să fi fost vre-odată pedepsiți. Intrarea lor pe scena grevei din McKees Rocks a fost caracterizată de obicinuita campanie de brutalități. In fine unul din cazaci a ucis un grevist. Comitetul grevei a avizat imediat pe comandantul jandarmeriei, că în schimbul fiecărui grevist ucis sau rănit de către cazaci, se va lua viața unui cazac. Și ei au mai declarat că lor li era indeferent că anume care cazac va plăti pedeapsa, ci că o viață va fi luată pentru o viață. Greviștii s'au ținut de cuvânt. La atacul următor din partea cazacilor, mai mulți jandarmi au fost uciși și răniți.

*Nota Tradacătorului: Pe vremurile acele salariul de $4.50 pe zi era încă o raritate în Statele Unite, și ziua de 8 ore era stabilită numai pentru câteva meserii.

Cazacii au fost izgoniți de pe străzi și ei s'au retras în făbrici. Un număr egal de greviști fuseseră uciși și răniți în ciocnirea aceia. Asta a pus capăt uciderilor de ambele părți, pe restul timpului cât a durat grevă. Intâia oare în istoria existenței lor cazacii au fost "îmblânziți". Greva din McKees Rocks a fost o complectă victorie pentru greviști.

In 2 Noembre, 1920, ocârmuirea orașului Spokane, din Statul Washington, a început a aresta pe vorbitorii I. W. W.iști, cari țineau adunări de stradă. Organizația locală a hotărât să reziste autorităților orășănești, și să le forțeze ca să respecte drepturile organizației de ține adunări pe străzi. Lupta a continuat până în Martie 1910, și rezultatul a fost că orașul a fost contrâns a adopta legi prin cari se îngăduia întrunirile de stradă. Peste 500 de bărbați și femei au mers la închisoare, în timpul cât a durat lupta pentru libertatea cuvântului. Două sute din arestați s'au pus în grevă de foame, refuzând să mănânce. Greva asta a durat 11-13 zile și pe urma s'a pornit alta în care nu se primea de cât pâine și apă — această pe un timp de 30-45 zile: — două uncii pe zi. Patru membrii și-au perdut viața, ca rezultat al tratamentului căpătat în lupta această.

Multe alte lupte pentru preservarea dreptului de întruniri au luat loc după acea de la Spokane, cea mai însemnată fiind acea din Fresno, California. Aici autoritățile în unire cu patronii au încercat să oprească agitația I. W. W., care era îndreptată spre organizarea muncitorilor ne-meserișî din San Joachim Valley, regiunea de fructe a Californiei. Adunările de stradă au fost oprite în orașul Fresno. I. W. W. iarăși a pus în aplicare metoadele "acțiunei directe", și a umplut închisorile cu vorbitori de stradă. Lupta a durat patru luni și peste 100 de membrii au fost închiși pe termeni variind de la o lună la trei luni. Membrii arestați au refuzat să angajeze advocați, conducându-și singuri apărarea, sau delegând pe vreunul din membrii organizației ca "apărător".

In fine organizația în afară de Fresno, a luat în mod energic în mână lupta, și a organizat o mișcare ca să "invadeze California". In conformitate cu acest plan, detașamente de luptători pentru dreptul de libertate al cuvântului, au pornit "marșul spre Fresno", din Spokane, Portland, Denver, St. Louis și alte secțiuni. Văzând asta, autoritățile din Fresno, au hotărât că au avut deajuns, și s'au predat — au capitulat. Libertatea adunărilor a fost restabilită în Fresno și I. W. W. n'a mai fost stânjenit de atunci și până la intrarea Statelor Unite în război.

O grevă de patru luni a luat loc în Brooklyn, N. Y., în iarna anului 1911. Greva asta a fost contestată cu multă îndărătnicie din ambele părți, și a avut ca rezultat îmbunătățiri în condițiile de muncă în multe ateliere.

CATEVA GREVE DIN 1912-1917*

1912

Uniunea Locală No. 10, Muncitorii de materialuri Electrice, din Fremont, Ohio. O grevă. 30 de greviști. Greva a fost perdută din cauza că ea nu a putut fi întinsă peste toată fabrica și a opri lucrarea.

Uniunile Locale 161 și 169, a Muncitorilor Țesători și a Lucrătorilor de încălțăminte, din Haverhill, Mass. Două greve la cari au luat parte 572 de membrii. A ținut șeapte săptămâni Ambele au fost câștigate. Șaizeci de membrii au fost arestați și 15 din

* Nota lui Wm. D. Haywood: In capitolul acesta toate referințele la termenii de Uniuni Locale și Uniuni Industriale Naționale, sunt bazate pe structura organizației de dinainte de Congresul al X-lea al lui I. W. W., care a avut loc în 1916. Organizația "Muncitorii Industriali ai Lumei" fiind tot așa de largă ca industriile țărei, și având aface mai mult cu muncitorii Industriilor, și nu cu al teritoriilor, contrazicerile produse de termenii "Local" și "National", au fost înlăturate la acel Congres, prin desființarea lor, înlăturând astfel restricțiile pe cari acei termeni i-ar fi avut asupra idealului nostru.

ei au fost condamnați la închisoare pe termeni de la o lună la patru luni.

Uniunea Locală 194, Muncitorii de îmbrăcăminte, Seattle, Washington. 10 greve micuțe, ale căror durată a variat de la câte-va ore până la două luni. Toate aceste greve au fost câștigate de greviști afară de una. 15 membrii au fost arestați, unul a fost condamnat. Doi au fost reținuți 9 săptămâni pentru a fi deportați și în fine au fost eliberați. Numărul greviștilor ni-e necunoscut.

Uniunea Locală 326, Muncitorii de la Construcție de Căi Ferate din Ruprecht, Columbia Britanică. Două greve, ambele au avut succes; numărul greviștilor 2350; 12 membrii au fost arestați și condamnați la termeni de închisoare variând de la 6 luni la 3 ani. Această locală a ajutat la câștigarea grevei muncitorilor neorganizați din Shenna Crossing.

Uniunea Locală 327, a Muncitorilor de la Construcția de Drum de Fer, din Lytton, B. C. O grevă care a durat 7 luni; au luat parte 5000 de greviști. Această grevă a fost terminată din cauza că nu a fost posibil ca să se paralizeze linia. Cu toate astea antreprenorii au fost constrânși să acorde îmbunătățiri de salarii și de condiții de muncă. In greva această 300 de membrii au fost arestați; 200 au fost condamnați la închisoare pe termeni de la o lună la 6 luni.

Uniunea Națională a Muncitorilor de la păduri și lemnării. Două greve, la cari au luat parte 7 uniuni locale și 7000 de membrii. Nu avem date exacte de numărul arestărilor, dar au fost câte-va sute. Trei membrii au fost condamnați pe 1-3 luni. Greva a fost în parte reușită, ridicând salariile în industria lemnăriei.

Intinzând sfera organizației Muncitorilor de păduri și Lemnării, asupra districtului din Sud, a însemnat a veni în atingere cu o parte a țărei, unde clasa patronală a avut deplină și nedisputată stăpânire încă de când a fost întâi colonizat continentul american.

Acolo organizatorii sunt atacați și uciși de ban-

diţii armaţii ai ciocoilor industriali. Voinţa clasei patronilor e lege.

In 7 Iulie 1912, o întrunire s'a ţinut pe drumul mare, în vecinătatea oraşului Grabow, Louisiana, iar gardele armate ale companiei Galloway Lumber Company, au tras focuri de puşcă asupra lor din ascunzători. Trei oameni au fost uciși și 40 răniți. In urma acestui atac, A. L. Emerson, preşedintele organizaţiei din districtul de Sud, şi alţi 64 de membrii au fost arestaţi, şi ţinuţi spre a fi judecaţi, acuza în contra lor fiind că au format o conspiraţie cu scopul de a comite ucidere. Emerson şi alţi nouă membrii au fost judecaţi, dar în ciuda tuturor sforţărilor proprietarilor de făbrici de scânduri, cari voiau cu ori ce preţ să-i trimeată la spânzurători sau la temniţi, ei totuşi au fost achitaţi. Toţi ceilalţi au fost atunci eliberaţi. Bine înţeles că banditii capitaliştilor, cari comiseseră omorurile nu au fost măcar arestaţi.

Uniunea Locală 436, Lowell, Massachusetts, Muncitorii Ţesători. Două greve. Una a fost câştigată şi cealaltă pierdută. Au luat parte 18,000 de greviști. S'au făcut 26 de arestări, cari au şi fost toţi condamnaţi pe termeni de 1-6 săptămâni.

Uniunea Locală 557, Lucrătorii de la Piano, Boston, Massachusetts. O grevă: 200 de greviști. Greva a durat 5 săptămâni şi a fost pierdută.

Uniunea Locală 20, a Muncitorilor Textili, Lawrence Massachussets. Cinci greve, la cari au luat parte 29000 de muncitori. S'au făcut 333 de arestări, 320 din aceştia au fost condamnaţi la amende până la 100 de dolari, şi la termeni de închisoare de un an. S'a făcut apel şi sentinţele s'au suspendat fără a se mai judeca apelul. (Pentru o bună descriere a marei greve din Lawrence şi a procesului Ettor-Giovannitti, care a decurs dintrânsa, vezi "Trial of a New Society" de Justus Ebert.)

Uniunea locală No. 157, a Lucrătorilor Ţesători, New Bedford, Mass. Lockout, care a coprins 13,000

de muncitori. Numărul arestărilor ni-e necunoscut.

O mie cinci sute de muncitori, toți de limbi străine, din morile Textile din orașul Little Falls, N. Y. au părăsit lucrul în mori, cu toate că nu erau organizați. Acești muncitori au făcut apel la Uniunea Textilă a Muncitorilor Industriali ai Lumei, ca să le trimeată organizatori, care să-i ajute la conducerea luptei. Uniunea Industrială (I. W. W.) a răspuns apelului trimițând la fața locului pe Ben Legere și pe un un tovareș Italian Boccini. Acești doi organizatori au adunat pe muncitori laolaltă, au organizat comitete de grevă și au stabilit pickete, cu scopul de a convinge pe muncitori de alte limbi, și să forțeze pe patroni să le dea revendicările cerute.

Sforțările lor nu au avut mare reușită, iar patronii au recurs la vechiul obicei al lor, de a face uz de poliție ca să stârnească dizordine.

Liniile de pickete au fost atacate și sparte: bărbați, femei, și copii au fost ciomăgiți până la nesimțire. Organizatorii au fost arestați și acuzați cu responsabilitate pentru dizordinele creiate de poliție. Ben Legere și Boccini au fost condamnați la închisoare pe un scurt termen.

După o luptă de mai multe săptămâni, patronii (boșii) au fost siliți să facă concesii în ridicarea salariilor și grevă s'a terminat. După grevă n'a rămas nici o organizație.

Pe lângă cele de mai sus au mai fost în decursul anului și alte greve mai mici, conduse de I. W. W., dar numărul membrilor cari au participat la aceste greve n'au fost raportate Biroului Central, așa că nu putem să le descriem mai detailat.

S'a socotit că în grevele din anul 1912, la cari au participat 75,152 de greviști, și care au durat în total 74 de săptămâni, s'au cheltuit pentru ajutorarea greviștilor și a familiilor lor, cât și pentru spesele incidentale conducerei grevelor, suma de $101,504.00. Numărul arestărilor pa anul acela a fost 1,446, dintre cari au fost condamnați 577 de membrii.

GREVELE DIN 1913

Ca urmare a grevei din Lawrence, Mass., a fost procesul Ettor Giovannitti, și Caruso, cari erau acuzați de uciderea de către poliție, a unei tinere greviste. O amarnică luptă a luat loc la acest proces, unde clasa capitalistă făcea toate sforțările posibile, ca să trimeată pe bravii luptători ai muncitorilor la spânzurătoare sau la închisoare pe viață.

De data asta însă, patronii au suferit înfrângere. Rezultatul procesului a fost achitarea triumfală a tovarășilor noștrii.

Din cauza că proprietarii de păduri și lemnării din Merryville, La., dau afară din lucru (concediau) pe muncitorii cari fuseseră martori în favoarea lui Emerson și a soților săi, la procesul ce a avut loc acolo, Uniunea locală a muncitorilor de Lemnării și Cherestaie, au declarat o grevă, ca să forțeze pe companie ca să reinstaleze pe muncitorii concediați. Greva a fost însoțită de tacticele obicinuite ale baronilor de păduri și scânduri din Sud.

Cete de pușcași și ciomăgași, amploiați ai companiei, au izgonit pe greviști și pe familiile lor. Prăvăliile greviștilor au fost năvălite de acești ciomăgași și după o luptă amarnică organizația muncitorilor a fost nimicită.

Muncitorii angajați la producerea de articole de gumă din făbricele din Akron, Ohio, în număr de 22,000, au părăsit lucrul, cu scopul de a asigura o îmbunătățire a condițiilor de muncă și de salariu, ca să îndrepteze pierderile suferite de muncitori prin introducerea de mașinării noi, și de sistemul de "eficiență", introduse de diferitele compănii, cari operau în acea industrie. După o luptă de 7 săptămâni, greviștii au suferit înfrângere.

Curând după terminarea grevei din Lawrence, muncitorii din făbricele de mătăsuri din Patterson, N. J., Summit, N. Y., și Philadelphia, Pa. în număr de mai bine de 50,000, au eșit în grevă, sub drapelul I. W. W.

Lupta asta a fost însemnată prin nemaipomenita brutalitate, din partea forțelor polițienești, mai cu seamă în Patterson. Fiecare din presupusele drepturi ale muncitorilor, au fost călcate în picere; săli de adunări le-a fost negate; picketele au fost atacate și sute din ei au fost arestați. Foametea, în fine, i-a constrâns pe muncitorii să accepte un compromis. S'a stabilit ziua de 9 ore, și o mică sporire a salariului.

In această luptă ca și în cea din Lawrence, Mass., Uniunea A. F. L., "The United Textile Workers of America", prin președintele acelei uniuni, John Golden, a încercat să vie în ajutorul Clasei Capitaliste.

La Detroit, Mich. opt mii de muncitori neorganizați, angajați la făbricele de automobile, au eșit în grevă, cerând sporirea salariilor și îmbunătățirea condițiilor de muncă. Peste o săptămână muncitorii s'au reîntors la lucru, fără a câștiga vreuna din pretențiile lor.

Muncitorii de la docurile unde se încarcă ferul brut (Iron-ore), în Duluth și Superior, au încercat să formeze o organizație, și au fost constrânși să declare grevă, de oare ce compăniile concediau pe toți muncitorii, pe cari îi aflau că sunt membrii organizației. Greva a fost perdută și organizația nimicită.

O mie de muncitori din atelierele de mașinării din Toledo, Ohio, au câștigat o grevă care a durat numai un scurt timp.

Cinci sute de muncitori angajați în făbricele de unelte agricole, Avery Agricultural Implement Company, din Peoria, Ill., au declarat o grevă pentru sporirea salarelor. După o săptămână, picketele au fost arestate; Sălile de adunări și localurile au fost închise de către poliție, care s'a pus cu totul în serviciul interesului capitaliștilor din acel oraș. Greva a fost perdută.

The Utah Construction Company, o interprindere de construcții de drum de fer a financierilor din capitala Mormonilor, era angajată la construcții la

Tucker, Utah, și s'a încercat a stoarce profituri și mai mari ca mai înainte de pe muncitori. Muncitorii au apelat la organizația I. W. W. din Salt Lake City. După o scurtă și crâncenă luptă muncitorii au reușit să dobândească condiții mai bune de muncă. In urma lichidării grevei, n'a rămas vre-o organizație permanentă acolo.

Marele centru Industrial, Pittsburg, Pa., a fost scena a mai multor greve în diferitele industrii. Muncitorii de la manufactura țigărilor; de la Uzinele de oțel și aluminuim, de la marele magazin departamental Frank &. Seder, s'au pus în grevă în diferite timpuri. Nu a rămas organizație permanentă în urma acestor greve, și puțin sau chiar nimic n'a fost câștigat de muncitori.

O mie de muncitori din făbricele de zahăr, din Philadelphia, s'au pus în grevă pentru salarii mai mari. Greva a fost pierdută.

Zidarii din Philadelphia, organizați în I. W. W., au câștigat o scurta grevă, dar nu și-au menținut organizația.

Lucrătorii de la restaurante, de asemenea au câștigat concesiuni în Philadelphia, dar nici aceștia nu și-au menținut organizația.

Muncitorii de la Industria Imbrăcămintei, din Baltimore, au avut o grevă de patru-spre-zece săptămâni, dar au pierdut greva, de oare ce organizația croitorilor A. F. L., a furnizat stricători de grevă, din rândurile lor.

Muncitorii de la Țesătoriile "Draper Loom Plants" din Hopedale și Milford, Massachusetts, s'au revoltat contra salariilor proaste și a zilelor lungi de muncă, dar greva lor a fost înfrântă.

Muncitorii Textili, din Ipswich, Massachusetts, au declarat grevă pentru sporirea de salar, cât și pentru a li se plăti banii reținuți de către compănii, sub pretext că lucrătorii au părăsit lucrul fără a aviza compăniile cu două săptămâni înainte. Greva a rezultat în mărirea salariului de la 5 până la 15

procente și în forțarea compăniilor de a le plăti suma de $60,000.00, ce fusese reținută de Compănii.

Zece mii de barbieri, în orașul New York, au câștigat o grevă de scurtă durată. Dar organizația lor s'a dezintegrat cu încetul după câștigarea grevei, și după câtva vreme s'a nimicit cu totul.

Muncitorii din portul New Orleans, sub conducerea Uniunei Industriale de Transport Maritim, au condus o luptă amarnică, dar au perdut greva.

Muncitorii de lemnării și scânduri din districtul Marshfield, Oregon, Missoula, Montana, și din Puget Sound, s'au angajat în greve, dar toate au fost pierdute, sau numai în parte reușite, din cauza lipsei de organizație și a lipsei de co-ordinație, cât și din faptul că luptele aceste nu au fost întinse peste toată industria.

Două mii, trei sute de culegători de hamei, de pe plantația Durst Ranch, din Wheatland, California, s'au pus în grevă, în contra condiților neomenești ce existau acolo. O răscoală a fost stârnită de asistenții șerifului, (deputy-sheriffs), cari au tras o salvă de focuri, asupra unui grup de greviști pacinici, de bărbați, femei și copii.

Mai mulți greviști și sub-șerifi au fost uciși. Ca rezultat al acestei întâmplări, doi din cei mai activi greviști, Ford și Suhr, au fost arestați și condamnați la muncă silnică pe viață.

Muncitorii de la lemnării și Cherestaie, din districtul Gray's Harbor, au eșit în grevă, în număr de peste 5,000, încercând să stabilească ziua de 8 ore, și condiții de trai sanitare, în lagările (camp) de cherestaie. Greva n'a reușit în a obține peste tot aceste condiții, dar multe din lagăre au îmbunătățit condițiile de hrană și de locuință ca urmare directă a acestei greve.

GREVELE DIN 1916

Minerii de metal de pe Mesaba Iron Range, după o luptă amarnică au pierdut o grevă, în care s'au

ucis și rănit muncitori cari formau pickete, și unul din sub-șerifii, de către banditii companiei.

Conform obiceiului stabilit de corporațiile capitaliste, că acolo unde se ucid greviști, sau alții, de către banditii armați ai companiilor, organizatorii și membri activi ai grevei au fost acuzați de crimele comise de ciomăgașii angajați de companii.

Muncitori din fabricele de zahăr, din Philadelphia, iarăși au pierdut o grevă contestată cu îndârjire, în care luptă un muncitor a fost ucis, și mai mulți răniți, de către atacurile poliției, asupra rândurilor de pickete pacinice ale muncitorilor.

Tăietorii de șindrilă — organizați în American Federation of Labor — au declarat o grevă la Everett, Washington. Greviști au apelat la I. W. W. ca să le trimeată vorbitori, cari să ajute la conducerea grevei. I. W. W. le-a îndeplinit cererea, și atunci autoritățile au încercat să izgonească pe toți membrii I. W. W. din districtul acela.

Obicinuitele tactici teroriste au fost adoptate de către clasa patronilor. Membrii erau arestați de către asistenții șerifului, pe tot felul de acuze minciunoase și aruncați în închisoare. Noaptea acești subșerifi armați îi scoteau din închisoare și îi dădeau pe mâna bandelor de speculatori spre a fi bătuți și împușcați.

Intr'o sforțare de a pune capăt acestor condiții, prin a le face cunoscut populației din districtul acela, I. W. W. a convocat o adunare poporală, care urma a se ține pe străzile orașului Everett. Un vapor de pasageri au fost închiriat la Seattle, și membrii au răspuns umplând vaporul la capacitate. Când vaporul a sosit la Everett, pasageri au fost întâmpinați de către șeriful beat, și cu o poteră de ciomăgași — pușcași, cari au deschis o salvă de focuri asupra pasagerilor bărbați și femei. Șeapte membrii au fost uciși și mulți răniți.

Șeapte-zeci și patru membrii au fost puși sub acuză pentru această crimă a Șerifului beat. Procesul care

a urmat a avut de rezultat achitarea tovarășului George Tracy. Cei-lalți, cari erau sub aceiași acuză, au fost eliberați. Nici șeriful și nici vre-unul din asistenții lui, n'au fost trași vreodată la răspundere pentru această activitate ucigașă din partea lor.

GREVELE DIN 1917

Anul 1917 a fost însemnat prin intrarea Statelor Unite în Războiul Mondial, și ca o urmare de neînlăturat speculația (profiteering), a devenit la ordinea zilei pentru clasa patronală. Prețul necesităților de trai se suiau spre cer, speculatorii deveneau milionari peste noapte, dar starea muncitorilor, în marile industrii bazice, unde muncitorii nu aveau de loc, sau numai slabe organizații, devenea din ce în ce mai rea.

Ca urmare a acestor stări de lucruri, muncitorii din marile districte al minelor de cupru (aramă), și al lemnăriilor, din Nord-vest și Sud-vest începură a se organiza și a pretinde parte din fabuloasele avuții ce munca lor creia.

Din aceste condiții s'au născut marile greve a minierilor de cupru (aramă), din Bisbee, Jerome, Globe și Miami, statul Arizona, și din Butte, Montana; și greva generală a muncitorilor de la păduri, lemnării și Cherestaie din Statele Washington, Oregon, Idaho și Montana.

Muncitorii din aceste industrii în număr de mai multe mii, au păsit în grevă ca să dobândească un nivel de trai mai bun, un trai mai potrivit cu sforțările speciale ce se cerea de la muncitori, ca să întâmpine cerințele speciale, creiate de timpurile războiului.

Dar speculanții și hengherii acestora, s'au grăbit să se folosească de condițiile creiate de război, și să le întrebuințeze pentru apărarea profiturilor lor și să ție pe muncitori în supunere.

Fiecare încercare a muncitorilor de a se revolta și a pretinde salarii mai mari și condiții de muncă

mai bune, era întâmpinată de acuzarea că e un complot pro-German, pentru a împiedeca guvernul în conducerea războiului.

La Jerome, Arizona, organizatorii și membrii lui I. W. W. au fost deportați de către bandele armate ale companiilor, sub masca patrotismului.

Șeriful din Bisbee — vândut cu trup și suflet compâniilor — în capul unei armate de 2,500 de bătăuși, au deportat 1,200 de greviști și simpatizatori, după ce au ucis pe un om care își apăra domiciliul împotriva atacurilor bandiților companiei.

Butte, Montana a asistat la încoronarea infamiei, în actul înfăptuit de speculanții turbați de dragul banilor, în faptul asasinărei lui Frank H. Little, membru al Comitetului Central I. W. W., care fiind schilod și neînstare de a se apăra a fost răpit în mijlocul noptei, legat în urma unui automobil și târât mai mulți chilometrii, și în urmă spânzurat de podul de drum de fer.

In ciuda acestui regim de teroare, fără păreche în istoria acestei națiuni, muncitorii de la păduri și cherestaie, au succes în a stabili ziua de opt ore și instalarea de condiții sanitare de trai în lagările din Nord-Vest.

Minierii de cupru (aramă), cu toate că organizația lor a fost risipită de brutalitățile bandelor armate, totuși au fost în stare să ridice salariile și să îmbunătățească condițiile de muncă în găurile de iad unde se produce cuprul.

Clasa patronală văzând că prin metoadele aceste teroristice nu au izbutit să distrugă pe I. W. W., s'au hotărât să facă uz de guvernul slugarnic în încercarea lor de a nimici organizația. S'au aranjat razii (raiduri) în toată țara, la toate oficiile organizațiilor locale, industriale și la biroul central. Cărți, ziare literatură, papetării și materialuri au fost în mod nelegal secfestrate, și în multe cazuri distruse de agenții guvernamentali.

Acestor razii au urmat convocarea unui juriu de

instrucție (Grand Jury) în orașul Chicago, care a pus sub acuză 166 de membrii și funcționari învinuindu-i cu conspirație și rezvrătire.

La un proces care era numai o batjocură, prezidat de un judecător vândut corporațiilor capitaliste, care și-a ascuns fidelitatea lui către speculanți cu o subțire mască a patriotizmului, și înaintea unei curți de jurați, cari erau aleși de A. P. L. (Legionarii Speculanților Americani) un verdict de vinovat s'a pronunțat în contra a 98 de acuzati. 93 dintre ei au fost osândiți la termeni de muncă silnică de la un an la douăzeci de ani.

Dar în ciuda tuturora, I. W. W. tot trăiește și încet dar sigur clădește organizația care va sfărăma cătușele robiei salariate de pe trupurile muncitorilor din lumea întreagă, și care va face ca lumea asta să devie un loc potrivit pentru oameni liberi - bărbați și femei.

LUPTELE PENTRU DREPTUL DE ADUNARI

San Diego, California, a fost scena unei lupte amarnice și brutale pentru libertatea cuvântului. La această luptă au luat parte I. W. W. și organizația locală a partidului socialist (Socialist Party). Lupta asta a costat pe I. W. W. viața a doi membrii, cari și-au pierdut viața ca urmare a brutalității poliției.

Lupte pentru menținerea, sau restabilirea libertății cuvântului au luat loc în Denver, Sioux City, Kansas City, Omaha, și Des Moines, și toate au avut ca rezultat restabilirea presupuselor drepturi, muncitorilor din localitățile acele.

I. W. W. IN PREZENT

Organizația Muncitorilor Industriali ai Lumei de prezent (1 Decembre 1920), se compune din 9 Uniuni Industriale cu Branșele sale după cum urmează: Uniunea Industrială a Muncitorilor Agricoli No. 110; Uniunea Industrială a Muncitorilor de la Păduri și

făbricele de lemnării și scânduri No. 120; Uniunea Industrială No. 210, a Muncitorilor de la Minele de Metal; Uniunea Generală a Muncitorilor de la Construcții, No. 300; Uniunea Industrială a Muncitorilor din Industria Textilă No. 410; Uniunea Industrială No. 440, a muncitorilor de Metal și Mașinării; Uniunea Industrială a Muncitorilor din Industria Alimentară, No. 460; Uniunea Industrială a Muncitorilor de la Transportul Maritim No. 510; Uniunea Industrială a Muncitorilor de la Căile Ferate, No. 520.

Afară de aceste Uniuni Industriale mai avem organizații în Industriile următoare: Pescării (No. 130), Minele de Carbuni (No. 220), Ulei și Gaz (No. 230), Construcția de Vapoare (No. 320), Construcția de Binale (No. 330), Tipografiei și Publicității (No. 450), Pielării (No. 470), și Utilitați Publice (No. 650).

Membrii organizației până acum erau compuși, în mare parte din muncitori fără meserii. Cea mai mare parte a membrilor I .W. W. sunt în următoarele industrii: Textil, oțel, lemnării, mine, agricultură, construcție de drum de fer și Transportul Maritim. Majoritatea muncitorilor din aceste industrii — afară de Textilă — călătoresc din loc în loc, urmând diferitele sezoane de lucru. Astfel ei sunt luni întregi, în afară de ori ce contact cu organizația. Totalul membrilor la curent cu cotele, sunt la 100,000. Datorite cauzelor amintite mai sus, aceast e numărul membrilor cari sunt în bună regulă, la un oare care timp dat. Biroul Central a eliberat aproape un milion de cărți de membru, care e aproximativ numărul muncitorilor, cari sunt în organizație, în bună regulă și rămași în urmă cu cotele.

Obiceiul general, de a exagera numărul membrilor organizației, nu are favoare la I. W. W., căci organizația asta țintește în tot timpul să lumineze pe membrii asupra tuturor chestiilor cari ating interesele lor, așa că să știe exact cum stă organizația lor.

Este absolut necesar ca ei să-și cunoască puterea lor și să știe că ce poate îndeplini la un timp dat.

Cum am văzut din cele de până acum, organizația a avut în trecut o neîntreruptă luptă și frământările din lăuntrul organizației nu au fost cele mai mici din aceste lupte. Noi nici n'am vrea să fie altfel. Luptele interne se vor prezenta fără îndoială și în viitor, cum a fost și în trecut. Clasa Patronală e pe deplin conștientă că cel mai efectiv mod de a slăbi puterea organizației revoluționare a muncitorilor e să-i ție mereu învrăjbiți între ei, cu lupte interne.

Pe măsură ce membrii câștigă experiență, prin contact real cu problemele clasei lor, ei se vor cunoaște și aprecia mai bine unii pe alții, certurile aceste lăuntrice vor dispare. Și atunci arma asta va deveni nefolositoare în mânile clasei patronale căci membrii vor refuza să se învrăjbească și să se divizeze atunci când e vorba de interesele lor de clasă.

Viitorul aparține lui I. W. W. Ziua meșteșugarului a apus. Producția prin mașinării a făcut că muncitorii fără meserii să fie factorii cei mai însemnați în industrii. Sub condițiile industriale moderne, muncitorii nu mai pot activa cu vre-o șansă de succes, atâta vreme cât ei se adună în grupuri mărunte, izolate. Ei trebuie să se organizeze și să procedeze ca o clasă.

Noi privim înainte la timpul când proletariatul organizat se vor întruni în Uniunea lor peste toată lumea "și vor hotărâ cât să lucreze, câte bogății să producă și cât să dea (?) patronilor".

MANIFESTUL UNIUNEI INDUSTRIALE

Lansat la Conferința Unioniștilor Industriali, ținut la Chicago, în anul 1905, în 2, 3, și 4 Ianuarie.

Relațiile și grupările sociale sunt oglindirea condițiilor mecanice și industriale. Marile realități, ale industriei din prezent sunt înlocuirea dibăciei ome-

nești (a meseriilor) prin mașini, și creșterea puterei capitaliste prin concentrarea posesiunei uneltelor cu cari se produc și se distribuiesc bogățiile.

Din cauza acestor fapte, atât diviziunea muncitorilor în grupuri de meserii, cât și concurența între capitaliști, sunt pe cale de a dispare. Impărțirea în clase devine tot mai fixă, și antagonismele de clasă devin tot mai ascuțite. Liniile de despărțire în meserii au fost înghițite de servitudenea comună a tuturor muncitorilor, către mașinele la care servesc. Mașini noi, cari necontenit înlocuiesc pe cele mai puțin productive, șterg meserii întregi, și aruncă corpuri întregi de muncitori în rândurile armatei mereu crescânde, a celor fără meserii și lipsiți de lucru. Pe măsură ce ființa omenească și dibăcia omenească este înlocuită de dezvoltarea mecanică, capitaliștii sunt în poziție de a întrebuința pe muncitori numai în scurta perioadă a vieței muncitorilor, când mușchii și nervii răspund cu cea mai mare sârguință (atâta timp cât sunt tineri și robuști). In momentul când muncitorul nu mai e în stare a produce maximumul de profituri, el e aruncat pe maidanul vechiturilor, să moară de foame alături de mașinele eșite din întrebuințare. Un hotar de moarte a fost stabilit, o limită de vrâstă s'a hotărât, care în această lume a oportunităților monopolizate, înseamnă condamnarea la moarte industrială a muncitorului.

Muncitorul, separat cu totul de pământ și de unelte, dibăcia lui cât și meseria lui devenind netrebuincioase, el e scufundat în massele comune a robilor salariați. El își vede puterea de rezistență zdrobită de diviziunea de clasă, perpetuată din timpurile și stagiurile industriale trecute. Salariile sale devin tot mai mici, și în acelaș timp orele de muncă se prelungesc, iar prețurile monopolizate ale necesităților de trai devin tot mai mari. Impinși încoace și'ncolo de cereile patronilor, muncitorul nu mai are casă sau patrie. In aceste condiții desnădăjduite, el e silit să primească ori ce condiții înjositoare ce patronul i-ar impune.

El e supus la o examinație fizica și intelectuală, mai amănunțită, de cât au fost robii negrii, cari au fost vânduți în piață, la licitație. Muncitorii nu mai sunt clasificați după diferența de dibăcia lor de meseriași, ci patronul îi calsifică după mașinile la care îi atașează. Aceste diviziuni, departe de a reprezenta diferențele de meserii, sau interesele muncitorilor, ele sunt impuse de patroni, cu scopul d a-i asmuța pe unii în contra altora, și de a-i îmboldi la sârguință mai mare în atelier, și că toată rezistența împotriva tiraniei capitaliste să fie slăbite de aceste distincții artificiale.

Pe timp ce aceste divizii, ce nu mai corespund timpului, sunt încurajate printre muncitori, capitaliștii se adjustează cu mare îngrijire noilor condiții. Ei uită toate diferențele, ce există între dânșii, și prezintă un front solid în războiul lor împotriva muncitorilor.

Prin Asociațile lor Patronale, ei caută să zdrobească cu forța brutală, cu ordine judecătorești (injunction), cu întrebuințarea forțelor militare, toate sforțările muncitorilor la rezistență. Sau când tactica cealaltă pare a fi mai profitabilă, ei își ascund cutitul în dosul Federației Civice, și amăgesc și înșală pe acei pe cari vor să-i stăpânească și săi exploateze. Succesul ambelor metoade atârnă de ignoranța muncitorilor și de zâzaniile și dezbinările din sânul clasei muncitoare. Linia de bătaie a clasei patronale și metodele lor corespund solidarității concentrării mecanice și industriale, iar muncitorii încă și azi își formează organizațiile lor de luptă, pe bazele diviziilor de meserii, cari de mult au dispărut. Luptele din timpurile din urmă întăresc cele spuse mai sus. Muncitorii Textili din Lowell, Philadilphia și Fall River; măcelarii din Chicago, slăbiți de efectele dezbinătoare ale separatici în meserii; mașiniștii de pe linia Santa Fe, nesuportați de frați lor de muncă, cari erau supuși acelorași stăpâni; îndelungata luptă a minierilor din statul Colorado, împiedecați de lipsa de unitate

și solidaritate pe câmpul luptei industriale, toate aceste sunt mărturii la deznădăjduirea și neputința muncitorilor, cu organizațiile lor din prezent.

Aceste sisteme corupte și tocite de organizație nu oferă nici o făgăduință de îndreptare sau de adaptare. Pe norii negrii și întunecoși nu apare vre-o căptușală argintie, și desperarea se așează pe lumea muncitoare.

Acest sistem de organizare nu oferă altceva de cât o vecinică luptă pentru slabe ușurări, în sclăvia salariată. El e orb la posibilitatea de a stabili o democrație industrială, în care să nu mai existe robie salariată, ci unde muncitorii vor fi stăpâni pe uneltele pe cari le operează, și a căror producte să fie întrebuințate numai de ei.

El zdrobește rândurile muncitorilor în părticele mici, făcându-i neputincioși, pe terenul Industrial.

Separația meseriilor de meserii, fac cu neputință solidaritate industrială și financială.

Unionist trădează pe Unionist; ura muncitorului contra muncitorului e stârnită, și muncitorii sunt predați neputincioși și dezbinați pe mâinile capitaliștilor.

Gelozia de meserii duce la încercarea de a creia monopolii de meserii.

Taxe de înscriere prohibitive (peste măsuri de mari) se stabilesc, care silește pe muncitor, în contra voinței sale de a deveni *scab* (trădător). Oameni cari au fost izgoniți dintr'o meserie din cauza bărbăției lor, sau din alte împrejurări, și sunt astfel siliți să lucreze în alte meserii, sunt amendați de sistemul unionizmului, când vrea să se transfereze în uniunea celeilalte meserii.

Divizarea muncitorilor în grupuri de meserii, creiază ignoranță printre muncitori și îi dezbină astfel la urna de vot, cât și în atelier, mină și fabrică.

Uniunele de meserii pot fi întrebuințate și au fost întrebuințate ca să ajute pe patronii în stabilirea de monopolii și la ridicarea prețurilor mărfurilor. Un

grup de muncitori e astfel întrebuințat ca să facă condițiile de viață a celorlalți muncitori mai aspră.

Divizarea muncitorilor în grupuri de meserii împiedecă dezvoltarea conștiinței de clasă la muncitori, apără ideaia de armonie de interese între patronul exploatator și sclavul muncitor. Aceste divizări în grupuri de meserii permit asociația prin Civic Federation între falșii conducători ai acestor uniuni și capitaliștii, unde se fac planuri pentru a perpetua capitalismul, și robirea permanentă a muncitorilor prin sclavie salariată.

Sforțările prealabile pentru îmbunătățirea clasei muncitoare, s'au dovedit abortive, (înainte de timp), din cauza că ele erau mărginite în scop și dezbinate una de alta în acțiune.

Răle economice universale cari vatămă întreaga clasă muncitoare, se pot dezrădăcina numai prin o mișcare universală a clasei muncitoare. O astfel de mișcare a clasei muncitoare e imposibilă, atâta timp cât se fac contracte și învoieli separate de către grupuri de meserii, prin care patronul e ajutat în contra altor grupuri de meseriași în aceiași industrie, și atâta vreme ce energiile muncitorilor sunt risipite în lupte nerodnice de jurisdicție, cari servesc numai pentru slăvirea personală a oficianților trade-unioniști.

O mișcare care să îndeplinească aceste condiții trebuie să consiste dintr'o mare uniune industrială, care să coprindă toate industriile — și să prevază autonomie profesională locală, autonomie industrială internațională, și unitate a clasei muncitoare în general.

Ea va trebui să fie întemeiată pe baza luptei de clasă și administrația ei generală va trebui să fie condusă în acord cu recunoașterea luptei între clasa capitalistă și clasa muncitoare.

Toată puterea să fie în mâinile întregimei membrilor.

Administrația locală, națională și generală, cât și

eticheta (label), butoanele, cocardele, taxele de înscriere și cotizațiile să fie la fel peste tot.

Fie care membru să fie membru în uniunea locală, națională, sau internațională a industriei în care dânsul lucrează, dar transferări de membru între uniunile locale, naționale sau internaționale să fie universale*.

Muncitorii cari vin din țări străine, cu cărți de membru de la uniuni industriale din vre-o țară străină, să fie admiși ca membrii fără vre-o taxă de înscriere.

Administrația generală să scoată o publicație (ziar), care să reprezinte întreaga organizație, cât și principiile organizației, care publicație să ajungă în mâinile fiecărui membru din toate industriile, la intervale regulate.

Un fond central de apărare, la care toți membrii vor contribui în mod egal, se va stabili și menține.

Așa dar, toți muncitorii, cari sunt de acord cu principiile expuse aici, sunt învitați a se aduna la un Congres la Chicago, în 27 Iunie, 1905, pentru a forma o organizație economică, în acord cu principiile descrise în acest manifest.

Ea va trebui întemeiată ca o organizație economică a clasei muncitorilor fără afiliere cu vre-un partid politic.

MUNCITORII INDUSTRIALI AI LUMEI

Cele ce urmează aici a fost publicat în forma de pamflet (leaflet), în limba română, în anul 1906.

De atunci a fost încorporată într'o broșură editată de federația socialiștilor Români din America. Cele scrise atunci nu și-a perdut nimic din valoare. Azi se potrivește tot atât de bine ca și acum 14 *ani, când a fost scrise.*

FRAȚI DE MUNCA,

De la Răsărit până la apus, de la miază-noapte până la miază zi, cît loc poți bate cu ochiul și cu gîndul, starea muncitorului nu e de cât un nesfârșit lanț de suferinți, răbdări și mizerii.

Strînși de gît de atîtea apăsări și nevoi, muncitorii sînt siliți să-și părăsească locul unde au fost născuți și crescuți, să-și părăsească rudele și neamurile, și vă vină în America, țara făgăduinței, nădăjduind că poate aici li va merge mai bine. Dar multă vreme nu trece pănă să ajungă la convingerea că și aici, ca și acasă tot robi sînt, că tot ei trebue să ducă toată munca grea în spinare, iar alții, cari nici odată nu muncesc, să răsfață în belșug.

Intr'adevăr, uitați-vă în jurul vostru, voi muncitori, cari lucrați în turnătorii, în fabrici de vagoane, drumuri de fier și altele. Zile lungi de munca grea, în călduri dogoritoare, în murdării de neînchipuit, înghițind toată ziua fumul înăbușitor, asta e soarta voastră. Si răsplata unei astfel de munci de vită nu vă dă măcar putința unui trai mai omenos. Sînteți, siliți să locuiți și să dormiți înghesuiți cîte șase, opt, și chiar doi-spre-zece oameni într'o odae. E dar de vr'o mirare că tot felul de boli bîntue printre voi, că sănătatea dealtă-dată, se duce, și că chiar cînd se întîmplă că vr'o unul din voi să economisească de ajuns pentru a se întoarce acasă, la ai săi, va purta cu el ca amintire o boală veșnică, boala care-i va scurta zilele, și de care numai moartea îl va scăpa.

CAUZELE ACESTEI STARI DE LUCRURI

Acum se naște întrebarea: care e pricina că muncitorii cari prin munca lor produc toate bunurile vieței, sînt lipsiți de toate, iar stăpînii făbricilor, drumurilor de fier, și turnătorilor, cari nu munesc nici odată, nu numai că au tot ce le trebue, nu numai că au toate din belșug, dar au chiar mai mult de cît le trebue. Cauza e că muncitorii n'au de cît munca, or brațele lor de vînzare.

Ei trebue să muncească pe orice preț or să moară de foame. Dar ca să muncească trebue să capete învoirea capitaliștilor, adică a acelora cari au stăpînire asupra făbricelor și uneltelor de muncă. Aceștia dau de lucru numai cu condiție ca cea mai mare parte din roadele muncei lucrătorului să meargă la ei.

CINE PRODUCE BOGAȚIILE

Toate bogățiile acestei, cît și ale altor țări, sînt produse de muncă. Muncitorii se duc sub pămînt, în mine (băi), și scot cărbunii, ferul, aurul și alte minerale; muncitorii se duc în păduri și tae copacii; muncitorii clădesc cherestaele în care acești copaci sînt prefăcuți în lemnării și scînduri; tot ei clădesc turnătoriile și făbricile în cari mineralele sînt topite și prefăcute în tot felul de lucruri trebuincioase; muncitorii fac mașinele, ei fac drumurile de fer, și după ce le-au făcut tot ei trebue să lucreze în cherestae, turnătorii și făbrici de tot felul, precum și la transportarea acestor materialuri de la locul unde se produc pănă la locul unde sînt întrebuințate.

Uitați-vă unde vreți, întoarceți-vă privirile în ori-ce parte a lumei, toate cele trebuincioase, toate bogățiile lumei, sînt făcute de munca muncitorilor, aplicată la bogățiile naturei.

CE CAPATA MUNCITORII

Am văzut că toate bogățiile din lume sînt create de muncă; acum să vedem ce capătă muncitorii în schimbul muncei lor de robi. Fie care din noi capătă o plată mai mare sau mai mică, numită salar. Să vedem acum ce însamnă această plată ori salar. Statisticele oficiale ale guvernului american arată că din tot produsul muncei acestei țări, numai șaptesprezece la sută merge la muncitori iar 83 la sută merge la stăpîni cari nu fac nimic. In socoteala asta sînt luați toți muncitorii, cu plată mică cît și mare, atît copilul care lucrează în fabrică pentru doi trei dolari pe săptămînă cît și directorul făbricei cu mii de dolari salar pe lună. Așa că toată munca tuturor muncitorilor, luată la un loc, nu capătă de cît saptespre-zece cenți din fie-care dolar ce produce.

LUPTA DE CLASE

In ori ce țară din lume, dar mai ales în țările cu industrie mare, locuitorii sînt înpărțiți în două CLASE.

Pe de oparte toți aceia cari muncesc, și prin munca lor produc bogățiile lumei, formează CLASA MUNCITOARE; pe de altă parte, toți acei cari nu muncesc și trăesc din munca muncitorilor, alcătuesc o altă clasă, CLASA CAPITALISTA. Toate făbricele și toate înstrumentele de muncă, cît și drumurile de fer, sînt proprietatea unui mic număr de oameni, cari formează CLASA CAPITALISTA. Fiind stăpîni pe aceste unelte, ei pot sili pe muncitori să se lese jăfuiți de cea mai mare parte din roadele muncei lor.

Cu cît CLASA MUNCITOARE e silită să muncească mai mult, și pe cît mai puțină plată, cu atît cîștigul clasei capitaliste e mai mare. Interesul muncitorilor e să capete cît mai mult din cea ce produc prin munca lor, și să lucreze cît se poate mai puține ceasuri pe zi, ca să nu-și scurteze viața prin sleirea puterilor, dar cu cît își îmbunătățesc ei soarta, cu atît se micșorează profitul, ori cîștigul CLASEI CAPITALISTE.

Așa că între aceste două clase CLASA CAPITALISTA și CLASA MUNCITOARE, e o luptă necontenită, și pace nu poate fi de cît atunci cînd muncitorii vor căpăta tot ce produc.

Această luptă între capitaliști și muncitori se numește LUPTA DE CLASE.

UNIREA CAPITALIȘTILOR

Lupta asta de clasă a nevoit încă de mult, atît pe capitaliști cît și pe muncitori, să se unească. Mai de mult, pe cînd industria nu era așa de desvoltată în America, în locul marilor fabrici și uzine din ziua de azi erau nenumărate ateliere mici unde se producea ceea-ce se creiază azi în marile făbrici. Stăpânii acestor făbrici, avînd de luptat unul în potriva celuilalt, prin concurență au ajuns să înțăleagă că dacă s'ar uni ar putea să-și mărească căștigul, că uniți ar putea să jupoae mai multe piei de pe muncitor. Incetîncet, micii fabricanți s'au unit și-au alcătuit marile compănii și trusturi, și numai prin unirea această

sînt ei în stare să jăfuiască de la muncitori 83 de cenți din fie-care dolar ce aceștia fac prin munca lor.

In trecut dacă muncitorii dintr'un atelier sau fabrică erau nemulțumiți și se puneau în grevă fabricantul perdea, căci clienții lui se duceau cu lucrul la cei-lalți fabricanți, așa că fabricantul era silit să se împace cu lucrătorii lui, ori să dea faliment. Dar acum după ce s'au unit în marile compănii, dacă muncitorii din turnătoriile din St. Louis, de pildă, s'ar pune în grevă, compania ar putea închide fabrica și face lucrul în altă parte a țărei, unde compania are turnătorii. In chipul acesta mai toate grevele din cei din urmă zece ani au fost perdute de muncitori, iar stăpînii ori capitaliștii americani au ajuns putred de bogați.

CAPITALIȘTII AU INVĂȚAT CĂ ÎN UNIRE STĂ PUTEREA.

UNIREA MUNCITORILOR

a.) UNIUNILE DE MESERII. Inca pe timpul cînd capitaliștii erau dezbinați, meseriașii americani au văzut trebuința de a se uni. Dar cum pe atunci mai totul se făcea cu mîna de meseriași, fără mașinării, aceștia au format organizații pe meserii. Fiecare meserie avea o uniune aparte, și cum capitaliștii erau desbinați, aceste organizații, numite TRADE-UNIONS puteau cîte odată să dobîndească îmbunătățiri de la stăpîni. Dar după ce capitaliștii s'au unit și-au format marile compănii întroducînd tot felul de mașinării, trebuința de meseriași s'a micșorat. Astă-zi mai toate lucrurile ce altă dată erau făcute de meseriași, sînt făcute de muncitori de rînd în fabrica, cu ajutorul mașinelor. Ori-cine poate învăța în cîte-va zile, să lucreze la mașină, așa că azi nu mai avem meseriași ci muncitori.

Ar fi aproape de mintea omului că muncitorii din vechile uniuni de meserii să fi înțeles că starea lucrurilor s'a schimbat, că fiind cu toții muncitori trebuie să ne unim cu toții.

Dar capitaliștii au avut și au grijă să cumpere ori să mituiască pe conducătorii acelor uniuni, și să-i facă să păstreze vechea formă de organizare, care în loc să unească clasa muncitoare o împarte în sute de uniuni de MESERII CARI NU MAI SINT, și cari luptă una împotriva alteia, spre marea bucurie și fericire a capitaliștilor. Vorba cea: "piper între voi să rîdem și noi".

b.) UNIREA MUNCITORILOR. Uniunile de cari am vorbit fiind organizații de meseriași, nu pot și nu vor să organizeze pe muncitorii nemeseriași. Dar într'o țară industrială ca America, cea mai mare parte a lucrului, e făcut tocmai de nemeseriași, de muncitori de rînd. Uniunile de meserie, ori de cîte-ori au încercat în cei din urmă zece ani să cîștige vr'e îmbunătățire prin grevă, ori oprire din lucru, mai în totdeauna au perdut. Starea muncitorilor ajunge din ce în ce mai rea, muncitorii mai luminați au văzut că singurul lucru ce remîne de făcut e să se formeze o organizație care să unească pe toți muncitorii lumei în așa chip, ca să fie în stare de a ține piept clasei capitaliste și să îmbunătățească starea muncitorimei.

O uniune care ar cuprinde pe toți muncitorii dintr'o industrie, de pildă industria drumurilor de fer, fără deosebire de naționalitate ori meserie, ar fi în stare să scoată mai mult de cît 17 cenți din fie-care dolar pe care munca lor îl produce. O organizație industrială a muncitorilor ar putea cere și căpăta 20 la sută, 25, 50 și chiar întregul dolar pe care munca lor a produs. Ei ar putea spune lipitorilor cari de veacuri le sug sîngele: "De ajuns atît! Nici MUNCA FARA PÎNE, NICI PÎNE FARA MUNCA.

* * *

Ori care om cu mintea întreagă trebuie să înțeleagă că starea muncitorilor e rea, că această stare ar trebui și ar putea fi mai bună. Nu poate fi îndoială că muncitorii sînt jefuiți amarnic, căci chiar statisticele guvernului arată că muncitorii din Ame-

rica nu capătă de cît un dolar din fie-care şase dolari ce munca lor produce.

Nu e muncitor care n'ar vrea să capete mai mult din cea ce i se cuvine. Dar fie care ştie că ar fi zadarnic să se ducă singur şi să ceară de la stăpîn condiţii de muncă mai bune. Pe de altă parte, ori cine înţălege că dacă muncitorii ar fi uniţi, n'ar fi putere pe pămînt care să-i poată opri de la dobăndirea drepturilor lor.

CUM TREBUIE SA NE UNIM

a.) PE INDUSTRII LOCALE.

Fiind înţeleşi asupra punctelor de mai sus, rămîne să vedem CUM TREBUIE SA NE UNIM. Ca să ne unim fie-care meserie sau ocupaţie de o parte, nu-i de nici un folos, de oare-ce dacă, să zicem, ferarii dintr'o localitate ar fi chiar uniţi între ei şi s'ar prezinta companiei cu o cerere, aceasta li-ar refuza cererea. Atunci dacă ferarii, cari ar fi poate 50 la număr, se pun în grevă, iar cei lalţi muncitori de la aceiaşi fabrică, în număr de mii, rămîn la lucru, companiei i-ar fi lesne să găsească 50 de oameni cari să ia locul ferarilor.

Pe de altă parte, şi dacă s'ar uni toţi muncitorii romîni dintr'o localitate, iar cei lalţi muncitori de altă naţionalitate ar fi neorganizaţi, ar păţi şi ei ca şi ferarii, cînd Romînii s'ar opri din lucru stăpînii ar aduce pe Bulgari, Italieni, Sîrbi, cu un cuvînt pe muncitorii de alte naţionalităţi să ia locul muncitorilor romîni în grevă.

Aşa că trebue să unim pe toţi muncitori dintr'o îndustrie, fără deosebire de naţie, religie sau meserie. Ast-fel uniţi, cînd prezentăm o cerere companiei, ei ştiu că trebue să o îndeplinească, ori dacă nu, să închide fabrica.

b.) PE ORGANIZATII NATIONALE.

O uniune ca cea de mai sus ar fi o armă puternică în mînile muncitorilor, dar atîta n'ar fi de ajuns. Capitaliştii sînt aşa de bine organizaţi, că aceiaşi

companie are fabrici de acelaș fel în diferite părți ale Americei. In cazul cînd muncitori într'o localitate s'ar organiza și ar voi să mai scurteze din jaful stăpînilor, compania s'ar hotări să închidă fabrica și să pue mai mulți oameni la lucru în celelalte făbrici, unde muncitorii nu sînt organizați, și unde munca e mai eftenă, să facă acolo lucrul ce trebuea să facă în fabrica cu pricina, și astfel ar sili pe muncitorii în grevă prin foame să se lepede de cererile lor. De aceea muncitorii din aceiași îndustrie (ca industria vagoanelor de drum de fer or industria metalului) trebue să se unească în toate părțile Americei, să fie strînși legați, ca in caz de o grevă într'o localitate la nevoe să se oprească toate făbricele din acea industrie. In chipul acesta stăpînii n'ar mai avea incotro și ar trebui să îndeplinească cererea muncitorilor.

c.) UNIUNEA GENERALA ȘI DEPARTAMENTELE INDUSTRIALE.

Dacă cererile muncitorilor ar fi de mică valoare, stăpînii le-ar îndeplini fără multă zarvă, văzînd că alt-fel făbricele se opresc, și că profitul lor încetează. Dar cînd capitaliștii văd că chiar dacă îndeplinesc o cerere, muncitorii sînt în curînd gata să facă altă cerere, dacă văd că muncitorii din industria lor sînt bine organizați, și-că n'au de gind să se mulțumeasca de cît atunci cînd vor căpăta tot ce li se cuvine pentru munca lor ne lăsînd capitaliștilor nici un chip de a mai trăi din munca neplătită a muncitorului; cînd capitaliștii văd că muncitorii prepară o stare de lucruri în care nimeni să nu poată trăi de cât din munca cinstită, atunci vor vedea că lucrul nu mai e de glumă și vor căuta să lupte cu ori ce preț ca să învingă pe muncitori. Dacă spre pildă muncitorii din industriile metalului și mașinelor ar fi bine organizați, ei ar putea ce-i dreptul, să oprească producția în acele îndustrii, dar capitaliștii ar trimete agenți în toată lumea să găsească muncitori neluminați și

trădători cari să ia locul la măcar o parte din greviști.

Ast-fel capitaliștii ar putea să prelungească lupta până cînd muncitorii s'ar descuraja și s'ar da bătuți.

De aceea muncitorii trebuie să se unească nu numai într'o industrie, ci în toate industriile, și aceste diferite uniuni industriale să formeze o uniune generală a clasei muncitoare, iar uniunile industriale înrudite vor forma departamentele industriale ale UNIUNEI GENERALE.

Ast-fel vom avea DEPARTAMENTUL INDUSTRIAL AL MINERILOR, adică al acelor cari scot din pămînt tot felul de metale, cărbuni și sare; vom avea DEPARTAMENTUL INDUSTRIAL AL TRANSPORTULUI, adică al tuturor muncitorilor cari lucrează la drumurile de fer, tramvae, vapoare, etc.,; cu un cuvînt vom avea pe muncitorii din toate industriile organizați în departamente. Și atunci dacă stăpînii chiar dacă ar găsi destui trădători și destui muncitori ne-luminați cari să fie gata să ia locul muncitorilor în grevă, ORGANIZATIA GENERALA ar scoate și pe minerii în grevă, și cu chipul acesta fabricele de metal n'ar avea material de lucrat. Departamentul Transportului și membrii săi ar refuza să miște vr'un vagon de la fabricele unde s'a declarat greva, și ast-fel ar arăta cu fapte CA NEDREPTATIREA UNUIA E NEDREPTATIREA TUTUROR.

Ne avînd ce face, de voe de nevoe, capitaliștii ar trebui să se plece în fața muncitorimei organizate.

d.) LEGATURI INTERNATIONALE.

Dar pentru ca organizația să fie desăvîrșită și viitorul ei asigurat, această ar trebui să fie în legături frățești cu uniunile muncitorești din celelalte țări ale pămîntului.

In fie care an, ba chiar în fie care zi sosesc mii de muncitori din alte țări, întocmai cum am venit și noi. Dacă uniunea din țară asta ar fi în înțelegere cu uniunile din alte țări, muncitorii din acele țări ar ști încă dinnainte de a veni încoace că datoria lor e

să dea mîna cu frații lor de muncă de aici, în loc să ajute capitaliștilor la coborîrea salariilor noastre, lucrînd pe mai puțin.

* * *

Mulți din cei cari vor fi citit cele de mai sus vor zice. "E-hei bine ar fi dacă s'ar putea face așa ceva! Dar muncitorii nu vor să se unească". Acei care spun așa să nu uite că fie-care muncitor gîndește la fel. Fie-care în parte ar vrea să se unească dar se pare că cei-lalți nu vor. Cînd muncitorii încep să se înțeleagă unii cu alții, atunci ei văd că fie-care vrea să se unească afară de slugile și spionii capitaliștilor.

Cea mai bună dovadă de adevărul acesta e că o uniune de felul descris aice s'a înființat încă de vr'o doi ani. In anul 1905, o mînă de muncitori cinstiți și luminați au avut o consfătuire în Chicago, și au hotărît ținerea unui congres la care să ea parte toți muncitorii cari simțeau nevoia unei astfel de organizații.

Congresul s'a ținut în acelaș an și atunci s'a înființat uniunea numită MUNCITORII INDUSTRIALI AI LUMEI.

Până în timpul cînd sriem aceste rînduri, zeci de mii de muncitori s'au încris în rîndurile acestei organizații. Astăzi uniunea MUNCITORILOR INDUSTRIALI AI LUMEI are jurnale și publicații în diferite limbi, și nu va trece mult pănă cînd muncitorimea va fi unită, cînd ei vor înceta de a fi robi și vor deveni oameni liberi.

* * *

Unii cititori iarăși vor spune că așa ceva e bun pentru cei ce au de gînd să rămână multă vreme în țară așta. Dar că ei au de gînd să plece acasă și deci n'au nevoe să între în uniune. Acestor oameni trebue să le aducem aminte că noi n'am plecat de acasă de florile mărului, ci că au fost nevoi și greutăți cari ne-au silit să lăsăm părinți, neveste, copii, frați și surori, cu un cuvînt să ne despărțim de tot ce ne-a fost mai drag și să pribegim prin străini. Ei bine, dacă unii

din voi au ajuns să-şi economisească destui bani de drum, cine îi asigură că peste căţi-va ani nu-i vor goni aceleaşi nevoi să vie iarăşi îndărăt? şi dacă nu noi, fraţii noştrii or copii noştri pot fi siliţi ori-cînd să-şi caute o bucată de pîne în America. Nu e dar destul de vădit că înteresul nostru al tuturor e să facem ca condiţiile muncitorilor să fie-cît se poate de bune, chiar dacă noi plecăm de aci?

* * *

Incă un cuvînt şi sfârşim. Din cele spuse până acum vedem că e SFÎNTA DATORIE pentru a ne uni în uniunea MUNCITORILOR INDUSTRIALI AI LUMEI. E o datorie sfîntă către noi înşine, către copii noştrii şi către clasa din care facem parte. A nu ne uni înseamnă a fi trădători întereselor noastre, a copiilor şi neamului nostru. A nu ne uni însamnă că facem lanţuri cu cari clasa capitalistă ne încătuşează de mîni şi de picioare. De aceea MUNCITORII INDUSTRIALI AI LUMEI vă zice: MUNCITORI DIN TOATA LUMEA UNIŢI-VA: PRIN UNIRE N'AVEŢI DE PERDUT DE CÂT LANŢURILE ŞI IN SCHIMB AVEŢI O LUME DE CAŞTIGAT.

Ori ce informaţii în privinţa uniunei MUNCITORILOR INDUSTRIALI ai LUMEI se pot căpăta de la sediul general al organizaţiei.

INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
~~1001 W. Madison~~ St., Chicago, Ill.
555 W. Lake St.

Publicatiile I. W. W.

Publicate de Biroul Central al Muncitorilor Industriali ai Lumei, sau de către Uniuni I. W. W.

In Limba Engleza

THE INDUSTRIAL PIONEER — Revistă lunară. Abonamentul $2.50 pe an. Exemplarul 25c. La comenzi mai mari 15c. exemplarul. Adresa: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

SOLIDARITY — Apare săptămânal. $2.00 pe an: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

THE INDUSTRIAL WORKER — Săptămânal. $2.00 pe an. Adresa Box 1857, Seattle, Wash.

INDUSTRIAL UNIONIST — De două ori lună. $2.00 pe an. Box 79; Sta. D., New York, N. Y.

Rusește

GOLOS TRUZENIKA — (Vocea Muncitorului). Săptămânal. $5.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Ungara

FELSZABADULAS — (Dezrobirea). Săptămânal. $3.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Italiana

IL PROLETARIO — Săptămânal. $2.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Spaniola

SOLIDARIDAD — Lunar. $2.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Bulgara

RABOTNICHESCA MYSL (Cugetarea Muncitorului) Săptămânal. $2.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Romana

MUNCITORUL — De două ori pe lună. $1.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Litvană

PROLETARAS — (Proletarul) Apare Lunar. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Cecho-Slovaca

JEDNA VELKA UNIE — (O Uniune Mare) Revistă lunară. $1.00 pe an. Exemplarul 10c. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Germana

DER KLASSENKAMPF — (Lupta de Clasă) Săptămânal $2.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Finlandeza

TI VAPAUTEEN (Calea Libertății) Lunar. $2.00 pe an. 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

Croată

GLAS RADNICA — (Cucântul Muncitorului) Semilunară. $2.00 pe an. Adresa: 1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

CITITI

"MUNCITORUL"

(THE WORKER)

Organul oficial de limba română a Muncitorilor Industriali ai Lumei (I. W. W.

ABONAMENTUL:

Pe an $2.00; pe 6 luni $1.00.

◆

Adresa:

~~1001 West Madison Street~~
555 W. Lake St.
Chicago, Ill.

ЯКОВ СТАРИК.

ИСТОРИЯ
ИНДУСТРИАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МИРА

ЦЕНА 25 СЕНТ.
В ПЕРЕПЛЕТЕ 50 СЕНТ.

ИЗДАНИЕ
ИСПОЛНИТЕЛЬНОГО КОМИТЕТА РУССКИХ ОТДЕЛОВ И. Р. М.
ЧИКАГО, ИЛЛ.
1921 г.

Печатано
Индустриальным Союзом Печатников № 450,
Индустриальных Рабочих Мира.



ОТ СОСТАВИТЕЛЯ БРОШЮРЫ.

Большинство радикального элемента русской рабочей колонии получило свое революционное воспитание в Америке на европейской, в особенности на русской литературе, которая мало освещает рабочее движение Америки, в особенности движение Индустриальных Рабочих Мира.

Немногие революционные периодические издания, печатаемые в Америке на русском языке, мало освещают революционное движение Америки. В общем, русская литература так бедна, что рабочему, не знающему английского языка, невозможно быть в курсе истории. Русских же рабочих в Америке, не знающих английского языка — большинство. Желая дать возможность товарищам рабочим ближе познакомиться с историей И. Р. М., их предвестниками, их отношением к другим организациям и т. д., по поручению Исполнительного Комитета Русских Отделов И. Р. М. я взял на себя составление этой брошюры.

Состоя долгое время членом организации И. Р. М., я **никогда** не соглашался **всецело с** их принципами, но в то же время **всегда** находил и нахожу, что Один Большой Союз Индустриальных Рабочих Мира, не смотря на его недостатки, является самой правильной, наиболее жизненной и революционной организацией в Соединенных Штатах (если не во всем мире) проводящей в жизнь лозунг „освобождение рабочих — дело самих рабочих".

В качестве материала я пользовался официальными документами И. Р. М., их газетами, журналами, брошюрами, отчетами и т. д., а также произведениями нижеследующих авторов:

"History of the I. W. W.," by P. F. Brissenden; "The History of Trade Unionism," by Sidney and Beatrice Webb; "Syndicalism in France," by Louis Levine; "The Industrial Evolution of the United States," by C. D. Wright; "Organized Labor in American History," by F. T. Carlton; "Syndicalism, Industrial Unionism and Socialism," by J. Spargo; "American Syndicalism," by Brooks; "The New Unionism," by A. Tridon; "The Bomb," by Frank Harris; "A Short History of the American Labor Movement," by Mary Beard; "The Labor Movement in America," by R. T. Ely; "The History of the American People," by Ch. A. Beard and Wm. C. Bagley.

Если имеются некоторые исторические неточности, то вина падает на источники из которых я брал даты, так как некоторые из них у меня не было возможности проверить.

Что же касается личных взглядов, изложенных в этой брошюре, то после долгого общения с русскими товарищами-индустриалистами я вполне уверен, что б о л ь ш и н с т в о их разделяет взгляды изложенные в брошюре. Относительно американских товарищей индустриалистов (не понимающих русского языка), я не могу говорить с такою уверенностью, ввиду большого количества таковых. Что же касается тех, с которыми мне приходилось и приходится сталкиваться, то большинство их стоит на высказанной точке зрения.

Если читатель примет во внимание, что эта брошюра составлена пролетарием, вечно борющимся за существование и что помогали ему такие же пролетарии, то он не будет так строг в критике этого издания.

Цель этой брошюры не только познакомить читателей с историей Индустриальных Рабочих Мира, но и выяснить идею революционного индустриализма. Если цель наша будет достигнута, то труд не пропал даром.

Я. С.

ВВЕДЕНИЕ.

Рабочее движение Соединенных Штатов Америки во многом отличается от пролетарского движения европейских стран. В то время, как европейские рабочие, пролетаризировавшиеся с заменой ручного труда машиной, развитием фабричного производства и концентрацией богатств в руках привилегированной кучки паразитов, теряли всякую надежду на улучшение своего положения в рамках капиталистического общества и вынуждены были сообща искать радикальных средств для переустройства общества, основанного на эксплоатации человека человеком, — американский рабочий решал проблему индивидуально.

Американский рабочий не считал себя рабом, вечно прикованным к станку, т. к. у него имелась возможность эмигрировать на запад, где он мог бесплатно взять „гомстед“ и повести самостоятельную жизнь мелкого собственника. Эта возможность избежать вечное наемное рабство была тормозом развития классового сознания рабочих Америки. Вторым тормозом было исключительное положение Америки в политическом и индустриальном отношениях. Американская история пестрит именами вышедших из рабочих рядов политических деятелей, а также рабочих, разбогатевших или достигнувших колоссальных окладов жалованья управляющих и директоров фабрик и заводов. „В Америке каждый имеет шанс стать президентом или миллионером“— было ходячим выражением, имевшим под собою некоторую почву, и замененным впоследствии другим выражением: „раз рабочий — всегда рабочий“.

Понятно, что революционный элемент Америки до конца прошлого столетия состоял исключи-

тельно из иностранцев и не привлекал симпатий урожденных американцев. Если и замечалась некоторая революционная деятельность, то это была деятельность утопического характера — устройство колоний, кооперативов, земельные реформы и т. д.

Но конец 19-го столетия был поворотным пунктом в развитии классового сознания американского рабочего. Неистощимые, казалось, запасы земли были разобраны фармерами либо раскрадены ж.-д. компаниями, лесными баронами, медными тростами и т. д.; возможность разбогатеть свелась на нет, т. к. промышленность сконцентрировалась в руках нескольких могущественных тростов; на политической арене образовался монопольный класс профессиональных политиканов. Индивидуальная возможность переступить классовую перегородку исчезла и начался период переоценки ценностей — медленный, но постепенно захватывающий все большее и большее количество наемных рабов Америки. Кроме того, фактором, толкающим американского, как и всякого рабочего на путь революционной мысли и действий, является систематическое обеднение рабочих и быстрое обогащение эксплоататоров. Роскошь патрициев вызывала зависть у плебеев и желание стать богатым. Роскошь современных плутократов вызывает ненависть у наемных рабов и желание уничтожить систему, допускающую роскошь на ряду с нищетой.

При таком положении первоначальные профессиональные союзы не задавались широкими задачами, а ограничивали свою деятельность исключительно защитой интересов **своих** членов и улучшением их положения в условиях капиталистического общества, которое считалось венцом творения человеческого ума и последней стадией человеческого развития. Организовывались исключительно ремесленники, а миллионы чернорабочих, ряды ко-

торых увеличивались победоносным шествием машины, оставались вне организаций.

Промышленность Америки быстро развивалась. Выраставшие по мановению руки тростов промышленные центры заселялись иностранцами, сотнями тысяч наводнявшими страну. Влияние их не могло не отражаться на американском рабочем движении, а принесенное ими недовольство существующей системой передавалось природным жителям Америки вместе с их разнообразными целительными средствами.

Внутри консервативных профессиональных сою зов нарождалось недовольство, а вместе с тем зарождались и самостоятельные организации, ставившие более широкие задачи — задачи освобождения класса эксплоатируемых и уничтожения классового общества. В медленном эволюционном развитии, нарушавшемся кратковременными вспышками рабочих, выработалась организация Индустриальных Рабочих Мира, проповедующая так называемый „новый юнионизм".

КРАТКИЙ ОБЗОР РАБОЧЕГО ДВИЖЕНИЯ АМЕРИКИ ДО ГРАЖДАНСКОЙ ВОЙНЫ.

Не смотря на признанную всеми отсталость американского рабочего движения, организации ремесленников существовали еще в период до революции 1776 года, но они не представляли собой боевых единиц, а были обществами взаимопомощи, просвещения и т. п.

В первый период республики предприниматели и их рабочие-ремесленники шли рука об руку в защите своих интересов против интересов заказчиков и покупателей (так называемой публики), но, постепенно классовые различия обострялись и в 1817 году Нью Иоркские печатники, например, исключили из союза своего члена, ставшего хозяином, говоря следующее:

Это общество — общество печатников-рабочих, а так как интересы печатников отличны, а в некоторых случаях даже и противоположны интересам хозяев, мы полагаем, что последние не должны иметь права голоса и влияния во всех наших решениях.

Даже в такой обетованной стране, как Америка, недоразумения между рабочими и предпринимателями разрешались забастовками еще в 18 веке. Печатники Филаделфии бастовали в 1786 году, сапожники Балтимор и Питсбурга в 1799 и т. д., но к забастовкам прибегали редко и предпочитали улаживать дела мирным путем. Иногда забастовки принимали резкую форму с демонстрациями, битьем стекол в фабриках, избиениями „скэбов“ и т. д.

Рабочее движение всякой промышленной страны проходит разнообразные ступени: то мирное сотрудничество с капиталом, то буйные революци-

онные выступления, то увлечение политикой. В каждой стране в известный период времени забастовки преследовались правительством. В Америке первая четверть прошлого столетия была борьбой за право бастовать и забастовщики неоднократно приговаривались к тюремному заключению. Но это не могло остановить движения и оно шло своим тернистым путем. В последнее время гонения на забастовщиков снова наблюдаются в Америке, и в преследованиях рабочих сильные мира сего стоят на той же точке зрения — „защите интересов общества и промышленности".

В 1827 году плотники Филаделфии бастовали за 10-ти часовой рабочий день. Рабочие других отраслей промышленности пришли им на помощь и в скором времени образовался союз союзов „Механикс Юнион ов Трейдс Ассошиэйшонс", поставивший себе целью политическую борьбу. За Филаделфией последовали другие города и тред-юнионы по горло ушли в политику. Как твердо рабочие того времени стояли на классовой точке зрения, указывает декларация Рабочей Республиканской Политической Ассоциации Филаделфии, гласящая:

Нам кажется, что существует два различных класса — богатые и бедные; поработители и порабощенные; те, которые живут своим трудом и те, которые живут трудом других людей; аристократы и демократы; деспоты и республиканцы, преследующие диаметрально противоположные цели: одни стремятся к занятию почетных и знатных должностей, другие ищут равенства положений и привилегий; одни желают и стремятся держать массы в невежестве об их правах и привилегиях, чтобы они могли жить в довольстве и богатстве за счет труда и прилежания других; другие же указывают, что они знакомы с природой их прав и намерены удерживать их за собою и пользоваться ими; одни стремятся ввести и увековечить среди нас завидные и искусственные деления, неестественные и несправедливые неравенства в то время, когда другая сторона заявляет, что все люди рождены равными и свободными, пользуются совершенно равными правами и привилегиями и, что неестественные и искусст-

венные различия, не зависящие от личной заслуги, очень вредны и губительны по своим последствиям.

Большинство организованных рабочих Америки в настоящее время работает 8 часов в день. Многие поговаривают о 6-ти часовом рабочем дне и в некоторых предприятиях, в еврейских типографиях, например, 6-ти часовой рабочий день уже введен. Но были времена, когда механики Америки работали 14-16 часов и это считалось нормальным. Потребовалось приложить много усилий, чтобы сократить рабочий день и сломить сопротивление предпринимателей. Указывание на „иностранцев" — старая история в Америке, т. к. еще в начале прошлого столетия в ответ на требование плотников о 10-ти часовом рабочем дне, хозяева Бостона заявляли:

Мы не можем верить, чтобы это требование зародилось среди преданных и прилежных сыновей Новой Англии и мы принуждены считать его злом иностранного происхождения, которое, мы смеем ве́рить, не сможет пустить корней в благодарной почве штата Массачузетс.

Период под'ема в рабочем движении и увлечения политикой (1827-1832) прошел с печальным для рабочих организаций результатом. Рассыпавшиеся тред-юнионы пришлось снова воссоздавать и строить новые, а рабочие снова повернули в сторону чистого юнионизма. В 1834-5-6 годах делались попытки создания национальной федерации юнионов. Национальный Союз Ремесл имел три с'езда, но, потерпев неудачу, принудил рабочих перейти к идее создания национальных тред-юнионов, оставив федерирование их делу будущего. Преследования союзов со стороны власть имущих, в угоду предпринимателям, вызывали недовольства в рядах организованных рабочих. Во время суда над рабочими, один из них заявил:

Если американский судья скажет американским присяжным заседателям, что эти препоны, созданные бедными в целях своей соб-

ственной защиты от происков корыстолюбия богатых, являются незаконными, тогда мы должны будем оправдать механиков, подобно тому, как мы оправдывали наших предков во дни революции, когда они вооружались в целях само-защиты.

Экономический кризис 1837 года, вызвавший страшную безработицу и нищету, послужил причиной смерти большинства рабочих союзов и рабочие снова уходят в политику, а также заражаются социалистическими идеями, привезенными тысячами эмигрантов из Европы после революций 1848 г.

С открытием золота в Калифорнии промышленная жизнь Америки вступает в период сильного под'ема, а поэтому, сороковые и пятидесятые годы являются свидетелями организации сильных национальных союзов, как то: типографов, литейщиков, слесарей, кузнецов и т. д. и проведения многих успешных забастовок. Кризис 1857 года приостановил развитие союзов, но в начале шестидесятых годов вместе с под'емом в промышленности, в результате гражданской войны, рабочие союзы начинают снова крепнуть и в то же время увеличиваться численно. В этот период делаются попытки об'единения рабочих в единую национальную организацию. Национальный Рабочий Союз и многие другие организации служили прототипами Индустриальных Рабочих Мира, и мы познакомим читателей вкратце с последующими организациями, большинство которых строилось лишь для того, чтобы послужить удобрением для других организаций. Следует вереница рабочих организаций, на успехах и ошибках которых учились рабочие Америки и пришли к современному революционному типу экономической организации — И. Р. М.

ПРЕДВЕСТНИКИ ИНДУСТРИАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МИРА.

Новый юнионизм — революционный синдикализм, анархо-синдикализм и революционный индустриализм — не является изобретением конца 19-го или начала 20-го столетия. Задолго до появления синдикалистского движения во Франции и И. Р. М. в Америке, экономически-революционные выступления рабочих имели место как в Европе, так и в Америке. Идея освобождения при помощи экономического действия в противовес политическому, проявлялась еще в тридцатых годах 19-го столетия в Англии, а также и в Америке. Зародыши идеи Одного Большого Союза находились в сознании рабочих и проистекали из борьбы с предпринимателями и властями. Эти зародыши были заметны еще в движении английских рабочих 1829-1834 годов, когда они появились под влиянием идей Роберта Оуэна. Фурье, Маркс, Прудон, Бакунин, Кропоткин и другие мыслители имели долю влияния на рабочее движение как Америки, так и всего мира. Понадобилось много времени, много испытаний, чтобы идея Одного Большого Союза выкристаллизировалась в современный революционный индустриализм.

Прежде чем приступить к изложению краткой истории Индустриальных Рабочих Мира, читателям не мешает познакомиться с организациями, существовавшими в Америке с начала шестидесятых годов прошлого столетия, т. е. со времени усиленного развития американского капитализма, в настоящее время опередившего все другие страны.

Хотя эти организации и были очень различны как по своему строению, методам борьбы, так и по преследуемым ими целям, всех их необходимо

считать предвестниками Индустриальных Рабочих Мира, так как из рядов этих организаций, или под влиянием идей проповедовавшихся ими, выходили в своем большинстве члены организации И. Р. М., записавшие славную страницу в историю освободительного движения Америки и старавшиеся не повторять ошибок, послуживших причиной неуспеха этих организаций.

Мы не намерены ставить в заслугу отдельным лицам дело организации союза Индустриальных Рабочих Мира, т. к. таковое явилось неизбежным следствием индустриальной централизации капитала, заменившей машиной ремесленников, и результата том опыта рабочих в организации масс для борьбы за улучшение условий труда и за уничтожение системы наемного рабства.

Более обостренная экономическая борьба в Америке начинается с шестидесятых годов прошлого столетия. Организуются сильные национальные тред-юнионы, большинство которых существует и по настоящее время. Нужно заметить, что приставка „Интернэйшонал" к существующим тред-юнионам сделана для того, чтобы допустить в нее Канадийские тред-юнионы, а вовсе не в смысле интернациональности, как она обыкновенно понимается.

Первые попытки организации рабочих в широком масштабе вызвали к жизни в 1866 году, в Балтимор, организацию, известную под именем Национального Рабочего Союза, просуществовавшего несколько лет и умерщего в 1872 году по причине отклонения от рабочей программы и увлечения политикой. Число членов этой организации одно время доходило до 640.000 человек.

Паника 1873 года разбила надежды на организацию Индустриального Братства. Падение заработной платы, безработица и преследования рабочих в период 1872-1881 годов загнали многие организации в подполье. Забастовки отличались насилиями

со стороны рабочих, в особенности в Пенсильвании, где власти предали суду передовых рабочих, из которых десять человек были присуждены к смертной казни. Разнообразные легальные и нелегальные организации росли как грибы.

Первой революционной организацией в национальном масштабе считаются Рыцари Труда, (The Knights of Labor), организованные в Филаделфии, в 1869 году. До 1881 года Рыцари Труда были подпольной организацией. Р. Т. были массовой рабочей организацией, принимавшей в свои ряды рабочих — мужчин и женщин — без различия национальности, расы и убеждений и выставлявшей своим лозунгом „страдание одного — страдание всех". В основу этой организации была положена классовая борьба, но благодаря неясному пониманию таковой, массовому характеру организации, неестественно быстрому ее росту, обособленности составных частей, оторванности центра и политиканству, ее постигла преждевременная смерть. Достигнув апогея своего развития в 1886 году, когда Рыцари Труда насчитывали около миллиона членов, организация эта стала таять, а члены ее входить в только что организованную в то время Американскую Федерацию Труда, с которой Р. Т. вели ожесточенную войну в последовавшие затем годы.

В 1874 году были организованы, просуществовавшие короткое время, Суверены Индустрии (Sovereigns of Industry), — радикальная организация, ставившая себе конечной целью уничтожение системы наемного рабства.

В том же году была организована Ассоциация Об'единенных Рабочих Америки (Association of the United Workers of America) —социалистическая организация, вместе с другими образовавшая Рабочую Партию в 1886 году и в 1887 году переименованная в Социалистическую Рабочую Партию. Кроме того, в состав С. Р. П. вошли остатки Нацио-

нального Рабочего Союза, Ассоциация Об'единеных Рабочих Америки и Социал-демократическая Рабочая Партия.

В формировании идей И. Р. М. несомненно играла роль американская секция Интернационала, основанная в 1871 году и послужившая концом истории боевого Интернационала, который служил поприщем состязаний между анархистами и социалистами. Интернационал—Интернациональная Ассоциация Рабочих—основанный в Лондоне, в 1864 году, просуществовал недолго; под тем же именем, в 1881 г. в Питсбурге появилась новая организация, состоявшая из анти-парламентаристов, фармеров и рабочих, — сторонников агитации и пропаганды за социальную революцию. Организация эта сошла со сцены в 1887 году.

В 1881 году организовалась Федерация Организованных Ремесленных и Рабочих Союзов Соед. Штатов и Канады, известная теперь под именем Американской Федерации Труда.

Эта организация федерировала большинство тред-юнионов Америки и постепенно приобрела численное могущество, но, благодаря консервативности и даже реакционности чиновников организации, она не сделала завоеваний для труда, а, напротив, всегда продавала интересы труда и вызывала частые возмущения рабочих против „машины Гомперса". Лозунгом Федерации служит „справедливая поденная плата за справедливую поденную работу".

Всякая радикальная революционная мысль жестоко преследовалась и преследуется в Федерации, а носители ее изгоняются. А. Ф. Т. открыто выступала против радикалов и справедливо заслужила название „защитницы капиталистического общества". Консервативная политика А. Ф. Т. послужила причиной откола многих тред-юнионов и создания независимых союзов, как например, Об'единенных Портных, Об'единенных Текстильщиков и др.

А. Ф. Т. никогда не удавалось об'единить все тред-юнионы и самые могущественные из них, как четыре ж.-д. братства, стоят вне Федерации.

Показная автономия входящих в Федерацию тред-юнионов служила приманкой для рабочих, но в действительности Федерацией правила „железная рука" контр-революционера Гомперса, для которого и Амстердамский Интернационал оказался слишком революционен.

Сторонник прямой борьбы, анархист Дж. Мост, прибывший в Америку в 1882 году, был вдохновителем Интернациональной Ассоциации Рабочего Народа (International Working Peoples' Association), организованной в 1883 году, в Питсбурге, на так называемой конвенциии „Революционных Социалистов". В своей Питсбургской декларации, делегаты, представлявшие анархистов и социалистов — сторонников непосредственного действия масс — об'явили себя приверженцами уничтожения существующей системы всеми революционными способами и установления новой индустриальной системы.

Немногочисленная, но представленная самоотверженными передовыми рабочими, большинство которых находилось в Чикаго, организация просуществовала недолго, но оставила по себе глубокий след в рабочем движении Америки.

Распад организации приписывается жестоким преследованиям со стороны властей, последовавшим за взрывом бомбы 5 мая, 1886 года, брошенной Р. Шнаубельтом в отместку властям за устроенное избиение бастующих рабочих Мак Кормика, в результате которого было много убитых и раненых. Тысячи рабочих арестовывались и истязались в застенках „свободной страны"; все это творилось в поисках за виновниками взрыва, а еще больше с целью задушить рабочее движение, проявлявшее тенденцию принять широкий наступательный ха-

рактер. Принимавшие деятельное участие в пропаганде были арестованы и преданы суду, хотя против них и не имелось никаких улик. Семеро были присуждены к смертной казни, из коих Парсон, Спайс, Энгель и Фишер были повешены 11 ноября 1887 года; Луис Линг исполнил свой обет не позволить палачам отнять свою жизнь и накануне приведения в исполнение смертного приговора покончил с собою, взорвав себя сигарой-бомбой; Фильдену и Швабу смертная казнь была заменена пожизненным заключением, а Нибе был присужден к 15 годам каторжной тюрьмы.

Историки американского рабочего движения дают различные сведения об Интернациональной Ассоциации Рабочего Народа и Интернациональной Ассоциации Рабочих, о которой мы упоминали раньше. Весьма вероятно, что обе организации в действительности являются одной и той же организацией — секцией так называемого Черного Интернационала, основанного в Лондоне, в 1881 году, носителем идей которого в Америке был Дж. Мост, немецкий эмигрант, проповедовавший, что всякие революционные средства хороши для уничтожения церкви, капитала и государства.

В 1884 году организовался консервативный индустриальный союз — Национальный Союз Об'единенных Рабочих Пивоварен С. Ш., являвшийся составной частью Рыцарей Труда до 1886 года, а затем об'единившийся с А. Ф. Т.

В 1890 году появилась на свет другая, самая сильная организация и самая консервативная — Об'единенные Углекопы Америки (United Mine Workers of America).

В июне месяце, 1893 года, в Чикаго организовался Американский Ж.-Д. Союз, одним из активных членов и основателем которого был Евгений Дебс, хорошо известный американским рабочим.

То было время застоя в промышленности. Без-

работица выбрасывала за борт индустрии сотни тысяч рабочих. А. Ф. Т. не желала, да и не могла помочь все возрастающей нужде рабочих. В этом году тысячи безработных направлялись пешком в Вашингтон, столицу С. Ш., требуя от правительства облегчения своей участи. Необходимость создания классового рабочего союза обсуждалась в кругах рабочих и привела к основанию А. Ж.-Д. С.

Основные принципы А. Ж.-Д. С. — это принципы революционного индустриализма — Одного Большого Союза Рабочих Всего Мира. Коротка, но славна история А. Ж.-Д. С. 13-го апреля рабочие „Грейт Нортерн" железной дороги вышли в забастовку в знак протеста против урезывания заработной платы. Управление дороги, ошеломленное неожиданностью забастовки не успело приготовиться, и рабочие одержали победу после 18 дней железнедорожной неурядицы. Дебс, как руководитель забастовки, оказался героем дня.

Упоенные победой рабочие воспрянули духом. Растерянность, порожденная Чикагской драмой 1886-7 годов, прошла; в рядах рабочих чувствовался под'ем. В июне 1894 года забастовали рабочие Пульманского завода; поднялась агитация за забастовку симпатии. Находя время неблагоприятным, Дебс противился, но, когда вопрос о забастовке был решен в утвердительном смысле, он принял на себя руководство и всецело отдался ей.

Забастовка проходила мирно до тех пор, пока не были присланы федеральные войска, (против желания губернатора) и выставлено около 4.000 наемных бандитов, облеченных властью, которые и разбили забастовку. Потеря забастовки, а также расставленная всюду сеть шпиков, доносивших о деятельности передовых рабочих, которые немедленно увольнялись компанией, послужили причиной распада А. Ж.-Д. С.

Впоследствии Е. Дебс принимал живое уча-

стие в организации И. Р. М. Когда И. Р. М. пошли в сторону синдикализма, Дебс порицал „саботажников", но все же он не был догматиком и отдавал должное И. Р. М.

За речь, произнесенную на конвенции С. П. шта та Огайо, 16 июня, 1918 года, Дебс был присужден к 10 годам тюрьмы. В этой речи он, между прочим, сказал:

Только немногие обладают достаточным мужеством для того, чтобы сказать хорошее слово в пользу И. Р. М.

Я с большим уважением отношусь к И. Р. М. Только стоит назвать человека „I. W. W." чтобы линчевали его. Только вдумайтесь в то настроение умов, за которое целиком ответственна капиталистическая пресса.

Когда Вол Стрит кричит о войне, можно быть уверенным, что со всякого амвона в стране кричат тоже о войне. Пресса и амвон всегда и везде находились на стороне класса эксплоататоров и сильных мира сего. Вот почему И. Р. М. не пользуются почетом.

В 1893 году образовалась боевая революционно-индустриальная организация — Западная Федерация Шахтеров. История З. Ф. Ш. это — кровавая история отчаянных схваток труда с капиталом. Благодаря политиканству среди чиновников, организация постепенно превратилась в консервативную. Лучший, более революционный элемент перешел в ряды И. Р. М. и вошел в состав Инд. Союза Рудокопов № 210 и Инд. Союз Углекопов № 220, И. Р. М.

В 1895 году (год появления синдикалистского движения во Франции) в городе Нью Йорке, по инициативе Рыцарей Труда и Центральной Рабочей Федерации Нью Йорка было положено основание Социалистическому Ремесленному и Рабочему Альянсу (Socialist Trade and Labor Alliance), являвшемуся подсобником социалистическому движению левого крыла — С. Р. П. — в противовес С. П., проповедовавшей работу в консервативных юнионах — и служившему прототипом современного Рабочего

Интернационального Индустриального Союза (W. I. I. U.).

Усилиями Западной Федерации Шахтеров, в 1898 году был организован в Салт Лэйк Сити Западный Рабочий Союз, переименованный в 1902 году в Американский Рабочий Союз (American Labor Union). Будучи революционно-индустриальной организацией с политическими тенденциями, А. Р. С. стремился об'единить рабочих запада, но не успел выполнить своей миссии, и в 1905 году, оставшись почти что только на бумаге, вошел в состав Индустриальных Рабочих Мира.

В том же 1898 году, в Чикаго организовалась Социал Демократическая Партия, впоследствии, в 1901 году, переименованная в Социалистическую Партию.

Социалистическая и Социалистическая Рабочая партии, из рядов которых И. Р. М. получали теоретиков в первые годы существования, а также преданных сторонников организации, с течением времени стали заклятыми врагами И. Р. М.; об этом более подробно будет указано ниже.

В то время, как и теперь, в рабочем движении Соединенных Штатов было сильное недовольство консервативной Амер. Фед. Труда. Все передовые рабочие приходили к единогласному выводу, что А. Ф. Т. служит тормазом в борьбе мирового пролетариата за освобождение. Всем было ясно, что А. Ф. Т. является ничем иным, как тростом аристократии труда — квалифицированных рабочих, интересовавшихся лишь собственным благополучием и не желавших знать, что делается вне пределов „нашего“ союза. А. Ф. Т. не замечала эволюции машины, сводившей к нулю сноровку ремесленника и ставившей его на одну доску с чернорабочими. А. Ф. Т. не допускала в свои ряды чернокожих, женщин, подростков, а часто и иностранцев. Она всеми средствами боролась против радикализма, про

поведуя общность интересов труда и капитала. В общем, лидеры А. Ф. Т., об'единенные под скипетром Гомперса, были верными сотрудниками капитала и разбивали забастовки не только других рабочих, но и членов самой Федерации. История А. Ф. Т. это — указатель для рабочих, **чего они не должны делать.** Но с помощью капиталистов и благодаря инертности широких слоев рабочих Америки, усыпляемых желтой прессой, А. Ф. Т. была сильна.

Чуть ли не девять десятых рабочих Америки были не организованы. Перед передовым элементом стоял вопрос, как организовать рабочих. Ясно обрисовывались течения: 1, основать новый рабочий союз, приспособливаясь к современным требованиям развитой индустрии — союз, носящий классовый характер и об'явить войну консервативной А. Ф. Т. Некоторые из сторонников этого взгляда придерживались мнения о необходимости политической борьбы наряду с экономической — Дилионовцы; другая часть признавала действительность экономической борьбы — синдикалисты и индустриалисты. 2, работать на политичоском поле и революционизировать А. Ф. Т. изнутри, вербуя членов партии — система сверления изнутри, проповедовавшаяся С. П.

Многие из перечисленных выше организаций прекратили свое существование, а многие находились накануне смерти. При таких обстоятельствах появилась на свет новая организация — Индустриальные Рабочие Мира, существующая всего 16 лет, но испытавшая на себе больше гонений со стороны сильных мира сего, чем все взятые вместе рабочие организации, предшествовавшие появлению на свет И. Р. М.

ЗАПАДНАЯ ФЕДЕРАЦИЯ ШАХТЕРОВ

Западная Федерация Шахтеров справедливо считается матерью организации И. Р. М. Она принимала самое активное участие в организации Западного Рабочего Союза, а затем и Индустриальных Рабочих Мира. З. Ф. Ш. составляла большую часть членского состава И. Р. М. и была их главным денежным источником.

О зарождении Западной Федерации Шахтеров Вилиям Гейвуд говорит следующее:

Мы родились в тюрьме и гордимся этим. Мы являемся детьми инджонкшон (запрещения). Это было первое инджонкшон, примененное в рабочих недоразумениях, и сомнительная честь быть отцом инджонкшон принадлежит судье федерального областного суда Айдаго г-ну Бити. Этот инджонкшон было выпущено во время стачки в Кыр-Дален, Айдаго, в 1892 году. Шахтеры вышли в стачку, чтобы воспротивиться понижению заработной платы. Владельцы копей, нарушая всякий закон, наняли вооруженных бандитов и привезли скэбов из иностранной территории. Между юнионными и неюнионными рабочими произошла схватка. С обоих сторон были убитые; во время стычки был взорван завод. На место стачки были посланы солдаты и 1.200 членов союза были арестованы. Их поместили в то, что власти называли „загоном для буйволов". Этот замечательный загон был наскоро устроен из неоттесанного леса. В это двухэтажное строение набили 1200 человек, большинство которых содержалось там впродолжение семи месяцев. На первых порах им запрещено было выходить из помещения, даже по естественным надобностям. Они все покрылись вшами, многие заболели, а многие умерли в результате этого жестокого заточения.

В числе их находились 14 человек арестованных за нарушение вышеупомянутого инджонкшон. Они были отправлены в тюрьму Ада каунти, где, по странному совпадению, они занимали камеру, в которой 14 лет спустя Моер, Петибон и я прожили так много тяжких месяцев. И будучи в мрачных стенах этой темницы эти

четырнадцать человек задумали и разработали план об'единения всех шахтеров запада в одну общую организацию.

Как только они были освобождены, они созвали с'езд в Бютт, Монтана, и 15-го мая, 1893 года, родилась Западная Федерация Шахтеров.

Революционно-индустриальный союз — Запад. Фед. Шахтеров — послужил планом для строения Инд. Раб. Мира в более широком масштабе. Все рабочие данной индустрии должны организоваться в один союз. Положение, что ТРУД и КАПИТАЛ — вечные враги, служило фундаментом организации, а поэтому никаких контрактов с предпринимателями. Бескомпромиссное прямое действие на индустриальном поле и необходимость единения на политическом проповедовались и применялись З. Ф. Ш. и перешли к И. Р. М., где все эти основные принципы были расширены.

Забастовки З. Ф. Ш. в период предшествовавший ее присоединению к И. Р. М. (1893-1905 гг.) отличались беспощадным применением прямого действия во всех его разветвлениях как со стороны предпринимателей, так и со стороны рабочих. Забастовка следовала за забастовкой и ни одна из них не обходилась без кровопролитной схватки рабочих с наемниками капитала. Имена Гейвуд, Моер и Сан Джан были пугалом для предпринимателей.

Что революционеры того времени не были достаточно вышколены в решении социальных проблем, видно из того, что внесенное Гейвуд'ом на 10-ом с'езде З. Ф. Ш. предложение о приобретении шахт на средства союза и эксплоатации их членами союза на общую пользу организации, было поддержано и принято. Лишь благодаря денежным затруднениям, связанным с забастовками, план этот не мог быть приведен в исполнение.

30 декабря, 1905 года, неизвестно кем подложенной бомбой, был убит Ф. Стюненберг, бывший

губернатор штата Айдаго, при входе в свой дом. Это происшествие послужило поводом для ареста деятельных работников З. Ф. Ш. Моера, Петибона и Гейвуда, не смотря на то, что во время взрыва они находились в другом штате — в Колорадо.

Наперекор всем законам трое членов З. Ф. Ш. были арестованы и тайно перевезены в Бойс, Айдаго, где им было пред'явлено обвинение, основанное на показаниях шахтера Орчард, данных под давлением пыток, так часто применяемых „демократическими" властями Америки, в особенности в делах, возникающих на почве борьбы между трудом и капиталом. Четырнадцать месяцев заключенные томились в тюрьме в полном неведении о своей дальнейшей судьбе.

И. Р. М. повели усиленную агитацию за освобождение заключенных и пользовались поддержкой анархистической и социалистической печати, которая также вела компанию за освобождение. Особенную деятельность проявил Дебс с его еженедельным журналом „Appeal to Reason", каждую неделю выпускавшим миллионы экземпляров журнала с призывом рабочих на борьбу за освобождение заключенных.

Только в 1907 году, в Бойс, Айдаго, власти приступили к разбору дела, и после продолжительной словесной схватки прокуратуры с защитой, присяжными заседателями был вынесен оправдательный вердикт. Гейвуд всегда помнит оказанную ему поддержку передовыми рабочими и во время своих выступлений перед публикой заявляет, что в 1907 году от висилицы его спасли не адвокаты, а создавшееся общственное настроение под давлением организованного труда.

З. Ф. Ш. считается историками самой революционной рабочей организацией конца 19-го и начала 20-го столетий.

Вместе с отколом от И. Р. М. в организации

З. Ф. Ш. происходит перелом в сторону консерватизма. Чем более революционны становились И. Р. М., тем более консервативна оказывалась З. Ф. Ш.

Между этими организациями происходила борьба за обладание шахтерами, часто не совсем приличная. Эта борьба продолжается и до сих пор с пользой для И. Р. М., постепенно перетягивающих членов в ряды И. С. Рудокопов № 210 и Углекопов № 220, И. Р. М.

Насколько возросла неприязнь между этими организациями указывает, например, передовица, помещенная в официальном органе З. Ф. Ш. „Майнерс Магазин", от 1-го августа, 1912 года, в которой писалось, между прочим, следующее:

С тех пор, как Вестерн Федерейшон ов Майнерс при посредстве референдума отреклась от сборища бесхарактерных фанатиков, входящих в официальную дружелюбную клику „Интернациональных Безработных Бродяг" на администрацию В. Ф. ов Майнерс велись нападки со стороны каждого бесчестного хулигана из рядов И. Р. М... Пришло время, когда рабочая и социалистическая пресса в Америке должна выставить на свет этих профессиональных ренегатов, учиняющих бунты и собирающих деньги во имя свободы слова для того, чтобы кормить продажных паразитов, которые кричат „стачколом" и „факир" на всяком собрании рабочей организации, отказывающейся проглотить лунатизм „бродяжничества", могущий опозорить даже бездны ада..."

Наконец, в мае 1911 года, З. Ф. Ш. вошла в состав А. Ф. Т. Этот бывший когда то боевой революционный союз, известный теперь под именем „Интернэйшонал Юнион ов Майн, Милл энд Смелтер Воркерс" признал необходимость и святость контрактов с предпринимателями. С'езд Федерации в 1912 году выбросил из конституции следующий параграф:

...Ни один из отделов союза З. Ф. Ш. не должен заключать контрактов или вступать в устные соглашения на определенные сроки со своими хозяевами.

Вместо этого был внесен параграф, гласивший, что:

Союзы на местах или же группы поместных союзов могут входить в соглашения относительно заработков на определенные сроки при условии, если таковые будут одобрены Исполнительным Комитетом.

Борьба революционного и консервативного течений внутри З. Ф. Ш., а также между И. Р. М. и З. Ф. Ш. привела ко взрыву помещения отдела № 1 З. Ф. Ш. в гор Бютт, Монт. Виновники взрыва не найдены. Каждая сторона старается взвалить вину на противников. Некоторые допускают участие предпринимателей с целью посеять раздор среди шахтеров. Время обнаружит действительных виновников взрыва.

Вскоре после взрыва был организован Независимый Союз Шахтеров, и в настоящее время западные рудокопы имеют три организации, враждующие между собою, но об'единяющиеся в борьбе с предпринимателями.

Необходимо здесь упомянуть, что И. Р. М. не имели такого успеха среди шахтеров востока (Юнайтед Майн Воркерс), какой они имели среди шахтеров запада. Хотя с самого основания И. Р. М. в состав их входили некоторые отделы углекопов востока, но они были слишком незаметной величиной в сравнении с численностью членов Об'единенных Шахтеров (Ю. М. В.) Более революционные углекопы Кэнзаса и Иллинойса, не смотря на частые восстания против правительственной машины О. Ш. и А. Ф. Т., оставались в организации. Лишь изредка, как например в Скрэнтоне, Па., в 1916 году, индустриалисты подымали углекопов на борьбу под знаменем Одного Большого Союза.

В последние годы, в силу систематичного предательства интересов рабочих лидерами О. Ш., идеи революционного индустриализма находят сторон-

ников среди углекопов востока, и сеть отделов И. Р. М. быстро увеличивается.

Об'явленная капиталистами война тред-юнинам вообще, а Об'единенным Шахтерам в частности задержала естественный ход распада консервативной организации Об'ед. Шахтеров и перестройки ее на началах революционного юнионизма. Когда капиталисты нападают, рабочие защищают то немногое, что они имеют и откладывают внутренние реформы; такое поведение может быть и не правильно, но свидетелями его мы являемся в настоящее время.

Характерно, что Е. Дебс, разочарованный в И. Р. М., все время не терял надежды на организацию революционного экономически-политического рабочего союза. В 1914 году он выступил с призывом об'единения З. Ф. Ш. и О. Ш., к которым должны были примкнуть другие классовые рабочие организации. 7 мая 1914 года в „Майнерс Магазин" он писал:

Напрасно мы будем говорить об И. Р. М.: Чикагская фракция, как теперь кажется стоит за анархию. Пусть будет так. Пусть все люди, находящиеся в оппозиции к политическим выступлениям, одобряющие саботаж и программу анархизма, присоединяются к этой фракции. Дитройтская фракция (ныне — Рабочий Интернациональный Индустриальный Союз — Автор) по причинам, которые нет никакой надобности упоминать здесь, никогда не будет большим фактором, чем она является в настоящее время. Необходимо создать другую организацию и во главе этого движения должны находиться углекопы — руководящая индустриальная организация.

Об'единенные Шахтеры, Западная Федерация Шахтеров и Об'единенные Пивовары служили образцом строения экономической организации в соответствии с современной централизацией индустрий, и в целях об'единения всех рабочих данной индустрии в Один Большой Союз. Если к строению союза Об'единенных Шахтеров добавить революци-

онную платформу, уничтожить контракты, выгнать свору высоко-оплачиваемых чиновников-паразитов, заменив их рабочими и назначив им плату, равную заработку шахтеров, вести непосредственную борьбу главным образом для уничтожения системы наемного рабства, ограничить службу чиновников одним годом и т. д., — тогда он может быть назван революционным союзом. Этого все время добиваются И. Р. М., хорошо зная, что до тех пор, пока основные индустрии, как то: шахты и стальная индустрия, железнодорожные и морские пути сообщения находятся в руках консерваторов, невозможно расчитывать на успех выступлений рабочих с целью захвата индустрий.

ОСНОВАНИЕ ОРГАНИЗАЦИИ И ПЕРИОД САМООПРЕДЕЛЕНИЯ И. Р. М. —1905-1908 г.г.

Первым шагом к организации союза Индустриальных Рабочих Мира послужило частное совещание активных революционеров Америки того времени, состоявшееся в городе Чикаго, осенью 1904 года. На совещании присутствовали: В. Траутман, редактор „Брауэр Цайтунг", органа Об'единенных Пивоваров; Дж. Эстес, президент Союза Железнодорожников; В. Голл, Гл. Секр. Каз. того же союза; И. Коуэн, представитель Об'единенных Машинистов Велико-Британии; К. Смит, Гл. Секр. Каз. Американского Рабочего Союза; Т. Гагэрти, редактор „Ды Войс ов Лэйбор", органа того же союза и Е. Унтерман, писатель и социалист.

Дискуссируя рабочее движение, присутствовавшие пришли к заключению, что ни одна из существующих экономических организаций не способна на борьбу с концентрированными силами капитала и не отвечает потребностям времени, не говоря уже об Амер. Федерации Труда. Поэтому, было решено приступить к организации революционно-индустриального рабочего союза, который соответствовал бы потребностям времени и мог об'единить рабочих для исполнения их миссии — **уничтожения системы наемного рабства.** Признавая за необходимость заручиться симпатиями более широкого круга видных деятелей рабочего движения, решено было устроить второе совещание. 29 ноября были разосланы пригласительные письма на секретную конференцию, назначенную к созыву в Чикаго на 2-ое января 1905 года; письма эти, кроме лиц, присутствовавших на совещании, были подписаны Ев. Дебсом и Ч. Шерманом.

Что пионеры индустриализма были социалистами с парламентарными тенденциями, ясно из разосланного ими письма, в котором говорилось, между прочим, следующее:

...Веря, что политические взгляды рабочего класса, выраженные при посредстве социалистической избирательной урны, для того, чтобы быть здравыми, должны иметь свою соответствующую экономическую основу в форме рабочей организации, построенной на подобие социалистического общества и обнимающей рабочий класс приблизительно в такие же группы, департаменты и индустрии, какие создадут сами рабочие при введении рабочей администрации в свободном обществе...

Из приглашенных на конференцию лиц отказались принять участие В. Бергер, редактор социалистической газеты и М. Гай, редактор профессионального органа.

2-го января 1905 года состоялась конференция, на которой присутствовало 23 человека, представлявших 9 организаций, не считая социалистических партий — С. П. и С. Р. П. — так как делегаты-социалисты представляли другие организации.

Конференция продолжалась три дня. После всестороннего рассмотрения вопроса о необходимости экономической организации, могущей охватить широкие слои неорганизованных масс, а также втянуть в себя составные части А. Ф. Т. с целью не только повседневной борьбы с капиталом, но, главное, и для освобождения эксплоатируемых, было решено обратиться с манифестом к рабочим Америки с изложением принципов нарождающейся организации и с призывом к участию на конвенции, созываемой на 27 июня 1905 года.

Появление манифеста было встречено всеми с энтузиазмом, как в Америке, так и в Европе, кроме, конечно, таких лиц, как Гомперс; они забили тревогу и об'явили организаторов разбойниками и разрушителями рабочих союзов. Манифест гласит:

Общественные взаимоотношения и группировки являются только отражением технических и индустриальных условий. Замечательное явление настоящего индустриального развития — это вытеснение искусного ручного труда машиной и все возрастающая сила капитализма, благодаря сконцентрированию владения орудиями производства и распределения продуктов.

В виду этих фактов, разногласия среди рабочих и конкуренция средн капиталистов проявляют тенденцию к исчезновению. Классоразделения все больше определяются, классовый антагонизм все более обостряется... Профессиональные разграничения поглощаются в общем порабощении всех рабочих машинами, при которых они работают. Старые машины заменяются новыми, более продуктивными, которые выбрасывают целые группы ремесленников во все увеличивающуюся армию не имеющих ремесла, беззащитных и безработных людей. По мере того, как человеческая сила заменяется механическими усовершенствованиями, капиталисты начинают нуждаться в мускулах и нервах рабочих только на незначительный период времени, втечение которого они (мускулы и нервы) могут производить более интенсивно. Устанавливается предельный возраст, по достижению которого рабочий выбрасывается как ненужный скарб, как старая никуда негодная машина, а это при теперешних условиях значит быть осужденным на индустриальную смерть.

Рабочий окончательно отделен от земли и орудий производства; его ремесленная выучка становится бесполезной и он погружается в однообразную массу наемных рабов. Сила сопротивления рабочего все более слабеет по причине групповых делений, увековеченных еще со времени уже давно изжитых ступеней промышленного развития; его заработная плата все понижается, рабочие часы удлиняются, а цены на продукты, благодаря монополии, становятся все выше и выше. Принужденный передвигаться из одной местности в другую сообразно требованиям людей, стремящихся лишь увеличить свою прибыль, рабочий теряет свой угол, семью, и в беспомощном положении принужден переносить всякие унижения, причиняемые ему господствующим классом. Он подвергается более пытливому телесному и умственному осмотру, чем крепостной раб, когда последнего выводили на рынок для продажи. Рабочих больше не отличают по их ремеслу, но по машине, при которой хозяин назначает их работать. Эти разделения не основываются на различиях в ремесле

или на интересах рабочих, а делаются произвольно нанимателем так, чтобы восстановить одних рабочих против других, сделать возможной большую эксплоатацию и сломить всякое их сопротивление гнету капиталистов.

Поощряя все эти отжившие разделения между рабочими, капиталисты старательно применяются к новым условиям; они предупреждают разногласия между членами своего класса и сплоченным фронтом выступают против труда. Посредством предпринимательских ассоциаций они стремятся сокрушить грубой силой, запретительными законами и военной силой всякую попытку рабочих к сопротивлению.

Когда же это им более выгодно, они скрываются за „Гражданской Федерацией", вводят рабочих в заблуждение и предают тех, над кем они хотят властвовать и кого хотят эксплоатировать. Успех этих средств зависит от близорукости и внутренних разногласий в рабочем классе. Хозяйские способы борьбы соответствуют их солидарности, создаваемой концентрацией промышленности, в то время, как рабочие все еще выступают против них в форме давно отживших профессиональных союзов. Наши недавние выступления служат наглядным уроком для нас. Текстильные рабочие Ловеля, Фол-Ривера и Филадельфии, мясники в Чикаго, ослабленные разлагающим влиянием ремесленных разногласий; машинисты „Санта-Фи", оставленные без поддержки товарищами рабочими, подчиненными той же компании; долго боровшиеся углекопы Колорадо, потерпевшие поражение по той же причине недостатка единства и солидарности между рабочими на индустриальном поле битвы и множество других позднейших неудачных забастовок, — все это указывает на беспомощность труда при настоящей форме его организации.

Эта отжившая, испорченная система не поддается никаким улучшениям, или исправлениям. Она дает лишь незначительное облегчение от наемного рабства ценой постоянной и суровой борьбы. Она безучастна к созданию Индустриальной Демократии, где бы не было наемного рабства, где рабочий владел бы орудиями производства и пользовался бы плодами своего труда.

Она раскалывает ряды рабочих на мелкие части, делая их беспомощными и бессильными на индустриальном поле битвы.

Отделение одного ремесла от другого делает невозможной индустриальную солидарность; один юнион играет роль стачколома

по отношению к другому; ненависть между рабочими разжигается, и рабочие, раз'единенные и беззащитные, предаются в руки капиталистов.

Цеховое соперничество стремится создать цеховую монополию. Устанавливаются непомерно высокие вступительные взносы, закрывающие бедным рабочим доступ в союзы, а это заставляет таких рабочих невольно делаться стачколомами. Лица, благодаря своей смелости и отстаиванию своих прав или другим каким нибудь обстоятельствам, изгнанные из какой-нибудь отрасли труда и желающие перейти в другой профессиональный союз наказываются штрафом, т. е. внесением высоких вступительных взносов.

Профессиональные союзы препятствуют развитию классового сознания рабочих и создают идею о том, что между нанимателями и рабочими возможна гармония интересов.

Они позволяют рабочим псевдо-вождям входить в Гражданскую Федерацию, целью которой является увековечение капитализма и постоянное закрепощение рабочих путем наемной системы.

Все прошлые попытки рабочих улучшить свое положение благодаря ограниченности и разобщенности действия, кончались поражением.

Повсеместное экономическое зло, поражающее рабочий класс может быть уничтожено только универсальным движением рабочего класса. Такое движение является, однако, невозможным до тех пор, пока рабочие отдельных ремесл заключают ковтракты в ущерб интересам рабочих других ремесл в той же самой индустрии и пока растрачивается энергия в бесплодной юрисдикционной тяжбе отдельных тред-юнионов, тяжбе, которая служит только личным интересам тред-юнионных чиновников.

Для того, чтобы удовлетворять всем этим условиям, движение должно находиться в руках Одного Большого Индустриального Союза, который обнимал бы рабочих всех индустрий, предоставляя ремесленную автономию рабочим на местах, индустриальную автономию в интернациональном масштабе и об'единял бы всех рабочих в единое целое в целях борьбы.

Такой союз должен быть основан на принципе классовой борьбы, а его интернациональная деятельность должна вестись в соответствии с признанием того непрекращающегося конфликта, кото-

рый происходит между классом капиталистов и рабочим классом.

Он должен быть основан как экономическая организация рабочего класса, нисколько не зависимо от какой либо политической партии.

Вся власть должна принадлежать коллективу членов.

Местная, национальная и общая администрация, включая юнионные ячейки, значки, переводные билеты, вступительные взносы и членские обложения, должны быть одними и теми же для всех членов союза.

Все члены должны быть членами местных, национальных и интернациональных союзов, обнимающих ту индустрию, в которой они заняты, а переход членов из одного союза в другой, т. е. из местных, национальных и интернациональных должен быть универсальным.

Рабочие, представляющие свои членские книжки из индустриальных союзов в иностранных государствах, должны свободно приниматься во всякую индустриальную организацию.

Главная администрация должна иметь периодическое издание, которое представляло бы весь союз и выражало его принципы, с которыми должен быть знаком всякий член какой либо индустрии.

Должен быть также создан центральный фонд защиты, в который каждый член должен вносить одинаковую долю.

Поэтому, все рабочие, согласные с вышеизложенными принципами, должны с'ехаться на конвенцию в Чикаго, назначенную на 27-ое июня, 1905 года, и созываемую с целью создания экономической организации рабочего класса в соответствии с планом, изложенным в этом манифесте.

Представительство на конвенции должно быть основано на числе рабочих, представленных делегатом. Ни один делегат не может, однако, пользоваться правом представительства на основе числа членов, если он не имеет мандата с печатью своего союза — местного, национального или интернационального — и за подписью администрации, которая уполномочила бы его сделать свой союз активной частью предполагаемой экономической организации в том индустриальном департаменте, к которому он должен принадлежать по плану организации. Без наличия таких полномочий всякий делегат может представлять только самого себя.

Принят в Чикаго 2, 3 и 4 января 1905 года.

Следуют подписи 27 лиц.

27 июня 1905 года состоялся Индустриальный Конгресс, или Конвенция Индустриального Юниона, после организации И. Р. М. ставшая известной как Первая Годовая Конвенция И. Р. М.

На конвенции присутствовало около двухсот делегатов из Соед. Штатов и Канады, которые пред ставляли около 50 рабочих союзов, частью принадлежавших к А. Ф. Т., а частью независимых. Кроме делегатов от рабочих союзов на конвенции были представители от редакторов, учителей и писателей.

Представленные на конференции организации отличались крайним разнообразием по своему строению. На нем были представлены индустриальные организации, вроде Зап. Фед. Шахтеров; индустриально-федеративные, вроде Амер. Раб. Союза; профессиональные союзы и культурно-воспитательные, вроде Об'единенной Рабочей Лиги и Рабочего Индустриального Клуба.

Из 43 организаций, допущенных мандатной комиссией, 16 были об'единены с А. Ф. Т. Мандатная комиссия, которая состояла из лиц, подписавших индустриальный манифест, предусмотрительно постановила, что правом голоса пропорционально числу членов должны пользоваться только лишь те делегаты, которые имеют полномочия от представленных ими организаций на превращение их в часть вновь организуемого индустриального союза.

Такая предусмотрительность оправдывалась тем, что некоторые лица могли прибыть на учредительное собрание с целью агитации против организации И. Р. М.; — это соображение впоследствии подтвердилось во время заседаний конвенции, а борьба против И. Р. М. продолжается и по сие время.

Таким образом с правом учреждения новой организации присутствовало 70 делегатов, предста-

влявших 23 организации с 51.430 членами и таким же количеством голосов.

Делегатов без права учреждения новой организации присутствовало 72, от 20 организаций с 91.500 членов. Каждый из таких делегатов пользовался лишь одним голосом. Кроме того присутствовали 61 делегат, не представлявших организаций.

Конгресс продолжался 12 дней и, благодаря присутствию разношерстного элемента, отличался ожесточенными прениями. Главные течения, доминировавшие на конгрессе были: социалисты-импосибилисты, социалисты-оппортунисты, анархисты и рабочие факиры. Предоминировали социалисты-парламентаристы; сторонники прямого действия; противники политических выступлений находились в меньшинстве, но имели большое влияние на организацию и впоследствии, в 1908 году, вполне овладели ею.

Из 43 организаций, представленных на учредительном собрании, в состав И. Р. М. вошли следующие двенадцать:

Western Federation of Miners.
Западная Федерация Шахтеров с 27.000 членов;

American Labor Union.
Американский Рабочий Союз с 16.750 членами;

United Metal Workers.
Об'единенные Металлисты с 3.000 членами.

United Brotherhood of Railway Employees.
Об'единенное Братство Ж.-Д. Служащих с 2.087 членами;

Socialist Trade and Labor Alliance.
Социалистический Ремесленный и Рабочий Алианс с 1.450 членами.

Punch Press Operators Union No. 224.
Союз Рабочих при Штамповочных Машинах с 168 членами;

Journeymen Tailors' Benevolent and Protective Union, San Francisco, Cal.

Союз Портных, Сан-Франсиско, Кал. с 400 членами;

Industrial Workers Club of Chicago and Cincinnati.

Индустриальные Рабочие Клубы Чикаго и Синсинати с 132 членами;

Workers' Industrial and Educational Union of Pueblo, Colo.

Рабочий Индустриальный и Воспитательный Союз с 30 членами.

United Mine Workers of Pittsburg, Kans.

Об'единенные Шахтеры Питсбурга, Кэн. с 40 членами;

Journeymen Tailors' Union L. U. No. 102, Pueblo, Colo.

Союз Портных, Пуэбло, Колорадо, с 10 чл.

Делегат портовых грузчиков, Гобокэн, Н. Дж., отказался ввести свой отдел, указывая на не индустриальную структуру новой организации, а также и на большую „власть" данную президенту и исполнительному комитету.

Некоторые организации, как Соц. Р. и Р. Алианс, Об'единенные Металлисты и Американский Рабочий Союз существовали только на бумаге и состояли из лидеров без членского состава. Не желая, чтобы организации умерли естественной смертью, руководители их предпочли втянуть их в союз Индустриальных Рабочих Мира.

Камнем преткновения первой конвенции был так называемый „political clause", (политический параграф). Потребовалось много времени для дискуссии по вопросу о политической борьбе (парламентаризме). Сильная ненависть к капитализму и консервативной А. Ф. Т. послужили, однако, об'единяющим звеном и сторонники прямого действия

во имя единения согласились принять этот параграф, хотя с самого начала чувствовалось, что этот пункт послужит причиной раздора в будущем.

Не имея за собой опыта в строении индустриальных союзов в большом масштабе и будучи хорошими теоретиками-революционерами, делегаты первой конвенции потратили много времени на строение организации. Не смотря на их усердную работу, приходится признать, что, отчасти, благодаря неопытности, а отчасти по причине желания удовлетворить профессионалистов, строение союза оказалось далеко не индустриальным и послужило причиной отказа со стороны одного из делегатов учредить свой союз.

Мы не намерены обвинять в этом пионеров революционного индустриализма, так как задача организации рабочих очень велика, — в особенности, когда последние организуются не только для борьбы за мелочные улучшения, но и для решительной борьбы за уничтожение системы наемного рабства, что является, конечно, более важным.

Находясь первые годы под идейным руководством социалистов-парламентаристов, индустриалисты, естественно, не придавали того революционно-строительного значения организации, каковое они придают ей со времени разрыва с парламентаристами, как основе будущего индустриально-коммунистического общества. Применяясь на практике и заимствуя уроки от рабочего движения других стран, И. Р. М. постепенно меняли диаграмму распределяющую рабочих по индустриям и департаментам.

Учредительным собранием были избраны должностные лица, между которыми был Национальный Президент Глав. Испол. Комитета, должность которого впоследствии была упразднена. Кроме того была принята платформа (программа) Индуст. Рабочих Мира в следующей редакции:

Рабочий класс и класс хозяев не имеют между собой ничего общего. Между ними не может быть мира до тех пор, пока голод и лишета царят среди миллионов народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всеми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тех пор, пока трудящиеся не соединятся на поле, как политической, так и индустриальной деятельности, и посредством экономической организации рабочего класса без соединения с какой либо политической партией, не завладеют всем тем, что они производят своим трудом.

Быстрое накопление богатства и централизация производства, управление которым сосредоточивается в руках все меньшего и меньшего количества лиц, делают тред-юнионы неспособными бороться с постоянно растущей силой хозяев. Тред-юнионы создают такое положение дел, при котором в одной и той же промышленности, одна категория рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым их обоюдному поражению в борьбе против класса хозяев. Сверх того, тред-юнионы помогают классу хозяев вводить рабочих в заблуждение, прививая им ложное мнение, что рабочий класс имеет общие интересы с предпринимателями.

Это печальное положение дел может быть изменено и интересы рабочих могут быть защищены только организацией, построенной таким образом, что все ее члены в какой либо одной отрасли промышленности, или во всех отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякий раз, как только стачка или локаут возникают в какой либо части промышленности, признавая, таким образом, страдание одного — страданием всех.

Делегаты первого с'езда так были заняты теоретической работой, что не обратили особого внимания на финансовую сторону организации, благодаря чему с самого же начала встретились препятствия к более широкой пропаганде идей И. Р. М. Сравнительно малое количество платных организаторов было отчасти пополнено добровольцами, распространявшими идеи революционного индустриализма.

Благодаря недостатку средств и неопытности

вновь организованных отделов, забастовки И. Р. М. в период времени между первым и вторым с'ездами хотя и проводились стойко участниками забастовок, но не отличались особенным успехом. Большой помехой в забастовках было стачколомство со стороны А. Ф. Т., применявшей всякие средства, чтобы повредить молодой организации. А. Ф. Т. проводила бойкот на товары изготовленные на фабриках, где работают члены союза И. Р. М. — в Сант Луисе, Бютте и посылала делегатов к хозяевам с просьбой расчитать членов союза И. Р. М. и т. д.

Такое отношение А. Ф. Т. об'ясняется разоблачениями ее недостатков и пороков членами И. Р. М., а отчасти и тем, что организаторы И. Р. М. в первый период времени не столько обращали внимания на неорганизованных рабочих, сколько на „захват" отделов А. Ф. Т.

Молодой организации пришлось потратить много средств и энергии, чтобы вызвать интерес к делу Моера, Петибона и Гейвуда, попавших в лапы „правосудия". Моер и Гейвуд, активные организаторы З. Ф. Ш. и Петибон, редактор социалистической газеты, своими разоблачениями нарушили спокойное течение жестокой эксплоатации и слуги капитала решили убрать их с дороги. Им было выставлено обвинение в убийстве губернатора штата Айдаго.

С помощью социалистической печати и некоторых отделов А. Ф. Т. индустриалистам удалось вырвать жертвы классовой борьбы, которым угрожала смертная казнь.

В рядах самой организации И. Р. М. происходила борьба между входящими в нее элементами, так называемых руководителей, а в особенности между социалистами — импоссибилистами и оппортунистами.

Несмотря на то, что втечение этого периода было зарегистровано 394 отдела, ко второму с'езду

имелось лишь 274 активных ячеек. Недовольство администрацией, в которой преобладал консервативный элемент, вызвало протесты со стороны революционных членов организации, и на предстоящем с'езде ожидались горячие схватки. Были даже созваны предварительные совещания отделов; одно из таких совещаний состоялось в Чикаго, 14 августа, в присутствии делегатов от 16 отделов. На этом предварительном совещании решено было упразднить должность президента, потребовать публикации протоколов заседаний Глав. Испол. Комитета и проводить в жизнь лозунг „вся власть членскому составу" и т. д.

Заседания второго с'езда И. Р. М. открылись 17 сентября, 1906 года при наличности 96 делегатов, представлявших 60.000 членов организации. С самого начала революционная часть делегатов повела аттаку на членов Г. И. К., в особенности, на президента Шермана, обвиняя его в мошенничестве и растрате организационных денег. Гл. секр.-казначей, Траутман, доложил, что его заставили платить по подложным счетам и т. д. Шермана обвиняли в стремлении „очистить" организацию от кочующих рабочих — самого революционного элемента в организации, — но благодаря скитальческой жизни называемого нищими и бродягами.

Консерваторы затягивали с'езд. Втечение семи дней не было приступлено к выслушанию докладов с мест. Согласно конституции того времени, делегаты отправлялись на с'езд на средства своего отдела. Более революционные отделы были более слабы в финансовом отношении и некоторые делегаты вынуждены были „to bit the way", т. е. ехать бесплатными пассажирами. Средства их быстро истощались и, естественно, они обвиняли консерваторов в затяжке с целью отделаться от неспокойных революционеров и повести с'езд по своему усмотрению. Радикальному элементу удалось, однако, отменить пункт конституции и с'езд решил выдавать

каждому делегату не имеющему средств по 1 д. 50с. в день. Кроме того, была уничтожена должность первого и последнего президента И. Р. М. и, таким образом, заседания с'езда продолжались более продуктивно и при участии большинства радикалов.

Шерман со своими приверженцами об'явил с'езд незаконным и при помощи полиции захватил Главную Контору И. Р. М., не допуская туда протестантов. Вновь избранный Г. И. К. был встречен наемниками Шермана, которые, пользуясь физической силой, вынудили новых должностных лиц ретироваться. К стыду революционной организации, дело было передано на рассмотрение властей, которые признали новый Г. И. К. законным и, таким образом, Шерман был изгнан из конторы.

Делегаты З. Ф. Ш. и социалисты (С. П.) поддерживали шерманскую группу морально и финансами. Неурядицы послужили причиной откола З. Ф. Ш., на своей конвенции, в мае 1907 года, решившей покинуть И. Р. М.; этот раскол нанес сильный удар организации благодаря многочисленности и жизненности боевой З. Ф. Ш.

Социалистическую клику с Шерманом во главе обвиняли в стремлении обезвредить организацию изгнанием радикального элемента и тем „продать" революционное движение капиталистам. С целью, якобы, сокрытия доказательств своей грязной работы, Шерман и захватил силою контору И. Р. М., — так говорят радикалы. Обвиняемые оправдывались в возводимых на них обвинениях и всю историю приписывали происками группы „Дилион-анархисты-Сан-Джан", стремившейся отделаться от „здравомыслящего" элемента.

Социалисты (С. П.) выставили дело в ином свете и на 7 Интер. Соц. Конгрессе в Штутгарде, в 1907 году, М. Гилквит и Дж.Барнс доложили, что

За несколько месяцев до созыва 2-ой конвенции „Аллианс“ под руководством ловкого лидера Соц. Раб. Партии, Даниэла Дилион, решил захватить администрацию И. Р. М. и при посредстве различных манипуляций с делегетами ему удалось заручиться большинством голосов на конвенции. Фактически, Социалистический, Тред-юнионный и Рабочий Аллианс доминировал на конвенции. Он совершенно изменил конституцию организации, уничтожил должность главного президента и выбрал новый исполнительный комитет из числа своих друзей и последователей. Но победа „Аллианса“ не была продолжительной. Согласно конституции И. Р. М., решения конвенции не могли быть действительными без одобрения референдумом всех членов. Лидеры „Аллианса“ отказались передать свои решения на одобрение референдума, а старые должностные лица немедленно же об'явили их недействительными. Вследствие этого, произошел полный раскол в рядах И. Р. М. Эти две фракции поддерживали два враждующие между собою состава должностных лиц и разногласие было передано на рассмотрение суда, который решил в пользу старой администрации (Шермана и других). Огромное большинство членов поддерживало первоначальную организацию, находящуюся под руководством господина Шермана, являвшегося президентом, в то время, как число приверженцев фракции Дилиона не превышало 2.000 человек.

Штутгартский конгресс был полем состязания для обеих фракций И. Р. М. и принудил делегатов конгресса отнестись более серьезно к новому революционному движению — индустриализму.

Отвечая на ложный доклад социалистов относительно раскола в организации И. Р. М. и общей деятельности фракций, представитель фракции „Дилион-Сан-Джан“ заявил, что:

Эта машина для привлечения голосов, которой так сильно гордился предыдущий оратор из Америки (А. М. Саймонс), ни остановится не перед чем и не пренебрежет никакими средствами, чтобы захватить голоса. Она защищала многие стачко-ломные союзы Американской Федерации Труда в Калифорнии, одобряла резолюции, порицающие японцев и требующие недопущения желтых в Америку, хотя мы видим, что японцы, не смотря на очень ограниченное знакомство с революционным юнионизмом, являются лучшими юнионн-

стами, чем страйк-брехеры А. Ф. Т., которые до сих пор чтут святость контрактов с хозяевами.

По другую сторону континента, в Нью Йорке, они записывают имена своих кандидатов на одном листе с Рандольфом Гэрстом, демократом и сокрушителем трестов, типа Рузвельта.

В моей руке я держу карточку, в которой они призывают голосовать за Гэрста и Гилквита. „Гэрст и Гилквит — за хорошее правительство? Гэрст и Гилквит—за социализм?“ Нет, Гэрст и Гилквит — в погоне за голосами! Гилквит — „революционер“, один из главных руководителей этого конгресса и самый видный представитель машины, гоняющейся за голосами — тот Гилквит, который кормил вас ложью относительно Индустриальных Рабочих Мира.

Если это — единственный путь, который приведет нас к социализму, то я надеюсь, что такие проклятые средства не приведут нас к нему, пока я жив. Какое отношение имеет эта преступная работа к нашему великому лозунгу: „Рабочие всех стран соединяйтесь“?

В Америке мы имеем два сорта союзов — один из них известен под именем Американской Федерации Труда, а другой — под именем Индустриальных Рабочих Мира. Один имеет полтора миллиона членов, а другой — 70.000, включая сюда и Западную Федерацию Шахтеров, — другими словами — 40.000 шахтеров и 30.000 рабочих непосредственно зарегистрированных главной конторой И. Р. М. Больший из них капиталисты и их агенты называют „оплотом капиталистического общества“, а главари всего этого стачколомного аппарата были названы Макс Ганна „способными лейтенантами“ (они ими и являются).

На втором с'езде анархисты и индустриалисты — анти политики — делали попытки отделаться от политического параграфа“, но, не имея за собой достаточной поддержки, вынуждены были отложить выступление и идти вместе с марксистами (С. Р. П.) против оппортунистов (С. П.) и шерманианцев. Сан Джан, известный своей деятельностью среди рудокопов запада, неоднократно подвергавшийся арестам за радикальную пропаганду и организацию рабочих, был выразителем крыла анти-

политиков и пользовался большой популярностью среди радикальных членов И. Р. М.

На этом с'езде после непродолжительных дебатов было сделано добавление к программе в следующей редакции:

„Организуясь индустриально, мы образовываем ячейки нового общества в оболочке старого".

Внесение этого пункта об'ясняется влиянием синдикалистических идей с одной стороны, а с другой стороны, члены организации постепенно начали усматривать в ней не только орган борьбы, но и орган переустройства общества на новых началах.

Второе добавление внесенное в программу было сделано под влиянием анти-политиков, не желающих подчиниться руководству какой бы то ни было партии, но не достаточно сильных для того, чтобы совершенно выбросить политический параграф. Добавка гласит: „Тем самым, не поддерживая и не стремясь поддерживать какую бы то ни было политическую партию."

Избавившись от тормозивших работу элементов, делегаты с'езда принялись за конструктивную работу и обратили свое внимание на организацию полевых и лесных рабочих, а также иностранцев, усиленно прибывавших в Соед. Штаты. Затем было обращено внимание на удаление профессионализма из отделов И. Р. М., а также на организацию Окружных Советов с целью об'единения на местах рабочих всех индустрий.

В период между первым и вторым с'ездами, в апреле 1906 года, индустриалисты выступили на борьбу за свободу слова в гор. Сан Франсиско, Кал.

Третий с'езд отличался малочисленностью делегатов. Всего на с'езде присутствовало 53 делегата, представлявших 74 отдела. С'езд открылся 16 сентября, 1907 года.

Благодаря уходу З. Ф. Ш., агитации социалистов и потере тех членов, которые, оказавшись приверженцами Шермана, ушли вместе с ним и некоторое время продолжали поддерживать шерманское крыло и издавать газету, претендуя на действительную организацию И. Р. М., — количество членов организации сократилось до 6.000 человек.

Двухлетняя неурядица в организации, которой одни предвещали скорую „естественную" смерть, а другие пророчили быстрый рост, процветание и могущество, оказалась как бы периодом фильтрации. Аристократия труда, т. е. ремесленники, а также рабочие с хорошей профессиональной организацией, не смотря на свой якобы радикализм, не могли солидарно работать с действительным пролетариатом, у которого ничего, кроме красной книжки, нет; они не могли работать вместе с полевыми и лесными рабочими и вообще чернорабочими, которые более революционны по своему социальному положению. Организация И. Р. М. теряла консервативный элемент; численность членского состава уменьшалась, но зато увеличивалась революционная сила движения.

Хотя и казалось, что внутренняя борьба прекратилась, было заметно, что фильтрация была еще не закончена. Анти-политики приобретали все больше и больше влияния, выставляя альфой и омегой движения **прямое действие,** и тишина третьего с'езда была лишь предвестником бури четвертого с'езда. Предложение вычеркнуть политический параграф было отвергнуто большинством 113 против 15 голосов. Делались также попытки воскресить должность президента.

В непосредственной борьбе с капиталом индустриалистам в период этого времени пришлось вынести много испытаний. Рассеянные по всем городам и весям страны, индустриалисты были активны в организации рабочих и разоблачении А. Ф. Т. Так,

в Гардфильд, Невада—городке населенном рабочими золотопромышленников — индустриалисты проводили идею организации **всех рабочих** индустрии в один большой союз шахтеров. Кроме сопротивления предпринимателей и торговцев, индустриалистам пришлось выдерживать аттаку организованных скэбов отдела плотников А. Ф. Т., действовавших за одно с хозяевами и не желавших иметь дела с революционными индустриалистами. Несмотря на все препятствия, индустриалисты успешно вели забастовки, организуя все больше и больше рабов. Но, как и во многих других случаях, на помощь хозяевам пришла власть придержащая в лице губернатора штата Невада, потребовавшего посылки федеральных войск от президента Рузвельта, что и было, конечно, исполнено.

Рабочие были „побиты". Но борьба индустриалистов в Неваде вынудила многих предпринимателей поторопиться: „добровольно" увеличить заработную плату и уменьшить число рабочих часов. Без правительственных войск хозяева не решались вступать в открытый бой с рабочими, ибо они видели на практике, что под прямым действием рабочие подразумевают и вооружение. Как докладывала рузвельтская комиссия, рабочие поголовно вооружены и решения забастовочного комитета были законами для жителей поселка.

Кроме забастовки в Гардфильде в промежутке времени между вторым и третьим с'ездами индустриалисты провели 24 забастовки.

Не смотря на активность членов организации и успех забастовок, количество членов исправно платящих взносы колебалось в пределах 6.000-7.000 человек.

Характерно отметить, что в период успехов индустриалистов в Неваде, гнезде проповеди и практики прямого действия, в списке кондидатов Соц. Партии на штатные должности стояли члены союза И. Р. М.

Лишь только раз'ехались делегаты третьего с'езда, наступила финансовая паника, повлекшая за собой приостановку производства и вместе с тем страшную безработицу. В своем подавляющем большинстве члены И. Р. М. вербовались из рабочих сезонных индустрий, оказавшихся безработными, а следовательно и не могущими поддерживать организацию. И. Р. М. находились между жизнью и смертью и только отчаянными усилиями передовых членов выдержали период застоя с осени 1907 до весны 1909 года.

Участники движения отдают должное энергии В. Гейвуда, выпущенного на свободу и исключенного из З. Ф. Ш. в апреле, 1908 года. Теперь он имел дело с одним союзом И. Р. М. и приложил много энергии, чтобы удержать организацию в минуту испытаний

Кроме внешних неблагоприятных условий, внутри организации разгоралась борьба, послужившая причиной ухода многих членов. Анти-политики (анархисты, как их величали политики) обвиняли Делиона и С. Р. П. в стремлении подчинить И. Р. М. политической партии (С. Р. П.). С другой стороны политики обвиняли „анархистов" в желании превратить И. Р. М. в армию бандитов, ничего кроме физической силы не признающих. Страсти разгорались и принцип „цель оправдывает средства" применялся для уничтожения „политического пункта", а вместе с ним, следовательно, и изгнания политиканов.

Заседания 4-го с'езда открылись 21 сентября 1908 года. Присутствовало 26 делегатов.

Аттака на политиков началась недопущением Ди лиона на с'езд, как делегата, не имевшего правильного представительства. Делегаты с запада, „Оверолс Бригэйд", прибывшие на с'езд „зайцами", были опорой анти-политиков. Закаленные в схватках с хозяевами во время работы, с властями во время

безработицы и путешествий, эти кочевники, типичные пролетарии, не могли переносить диктаторства интеллигентов. С другой стороны, испробовав силу прямого действия, они ненавидели политиканство с „торжественным опусканием баллота в урну"; они настаивали на уничтожении политического пункта и, после нескольких дней дебатов по этому вопросу, камень преткновения революционного индустриализма был разбит. Платформа (программа) была изменена и принята с'ездом в следующей редакции:

Рабочий класс и класс хозяев не имеют между собой ничего общего. Между ними не может быть мира до тех пор, пока голод и нищета царят среди миллионов народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всеми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тех пор, пока рабочие всего мира, организованные как класс, не завладеют землею и всеми средствами производства и не уничтожат системы наемного рабства.

Мы находим, что централизация производства, управление которым сосредоточивается в руках все меньшего и меньшего количества лиц, делает тред-юнионы неспособными бороться с постоянно растущей силой класса хозяев.

Тред-юнионы создают такое положение дел, при котором в одной и той же промышленности одна категория рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым обоюдному поражению в борьбе против класса хозяев. Сверх того, тред-юнионы помогают классу хозяев вводить рабочих в заблуждение, прививая им ложное мнение, что рабочий класс имеет общие интересы с предпринимателями.

Это печальное положение дел может быть изменено и интересы рабочих могут быть защищены только организацией построенной таким образом, что все ее члены в какой либо одной отрасли промышленности, или во всех отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякий раз, когда стачка или локаут возникают в какой либо части промышленности, признавая, таким образом, страдание одного — страданием всех.

Вместо консервативного девиза „справедливая поденная плата

за справедливую поденную работу" мы написали на нашем знамени революционный клич „уничтожение наемного труда". Историческая миссия рабочего класса — уничтожение капитализма.

Армия производителей должна быть организована не только для повседневной борьбы с капиталистами, но также и для того, чтобы продолжать производство, когда капитализм будет свергнут.

Организуясь индустриально, мы создаем ячейки нового общества внутри оболочки старого.

В таком виде она остается и до сего времени (1921 г.).

Сторонники Дилиона созвали с'езд в Петерсоне Н. Дж., 5 ноября и об'явили себя действительными И. Р. М., избрав должностных лиц и впитав в себя „политический" элемент организации.

И так, до 1915 года существовало две организации И. Р. М. — Чикагские (анархисты, бомы, саботажники, как их называли противники) и Дитройтские (политиканы). Эти две фракции вели ожесточенную борьбу между собой, и в 1915 году со смертью Дилиона, Дитройтские И. Р. М., „чтобы их не смешивали с Чикагскими саботажниками", переменили свое название и стали называться „Воркерс Интернэйшонал Индостриал Юнион" (Рабочий Интернациональный Индустриальный Союз). Для характеристики приводим отрывок из летучки, изданной Дитройтскими И. Р. М.

Вот что является вдохновляющей задачей Индустриальных Рабочих Мира, их целью и причиной существования: презирать выборы, как цивилизованный метод разрешения общественных проблем; проповедовать только физическую силу, воровство, бунты, разгром машин и все те вещи, которые подводятся под термин „прямое действие", нет необходимости, так как это навлекает несчастия на рабочих и помогает силам реакции. Такие меры осуждены цивилизацией и влекут за собою крах. Поэтому то действительные И. Р. М. отворачивают свое лицо от такой организации, которая проповедует трагически заканчивающуюся тактику. Рабочий класс при помощи „саботажа" и динамита не сможет добиться контроля над

производством. Единственной и необходимой мощью рабочего является сильный, классово-сознательный, должным образом организованный индустриальный союз. С таким орудием он непобедим и только владея им рабочие смогут навсегда овладеть средствами производства и только таким путем может быть спасена цивилизация от катастрофы. Как было уже хорошо сказано: „Право без силы — глупое времяпрепровождение, а сила без права — спорт дикаря".

Справедливость требует указать на то, что после многих лет практики в рядах Чикагских И. Р. М. оказалось много сторонников более „цивилизованных" методов борьбы за освобождение рабочего класса, но более подробно мы скажем об этом после.

Итак, первые три года существования И. Р. М. были годами самоопределения. И. Р. М. перестали быть тем, чем желало бы большинство основателей организации. Из социал-демократического рабочего союза по германскому шаблону И. Р. М., отделавшись от консервативного и социал-политиканствующего элемента, приняли синдикалистическую программу, применив ее к сильно развитой индустрии Америки. Таким образом выработалась новая рабочая философия, не имеющая великих авторитетов, кроме авторитета передовых пролетариев индустриально развитой страны.

Революционный индустриализм, поэтому, является новым термином в рабочем движении рожденным, взлелеянным и выросшим в Америке и являющимся результатом американских условий. Он прививается в промышленных странах и в то же время находит мало сторонников в отсталых полуфеодальных странах, где отсутствует промышленность.

Справедливо приписывая кристаллизацию И. Р. М. влиянию западных рабочих, профессор Брисенден, посвятивший себя изучению движения И. Р. М. и служивший одним из источников сведений, которые черпал автор этой брошюры, говорит:

Члены запада были особенно жестоки в своей враждебности к Соц. и Соц. Раб. партиям и чувствовали, что И. Р. М. отдали в залог свое будущее, позволяя себе вступать в какие либо политические соглашения — как официальные, так и неофициальные. Западные члены И. Р. М. нисколько не позаимствовали теоретического критицизма от французских синдикалистов в отношении государства, но сам жизненный опыт этих порабощенных рабочих развил в них представление о политических партиях (реакционных и социалистических) подобное тому, которое имеют революционные синдикалисты Франции. Фелисьен Шаллей, один из интеллигентных синдикалистов Франции, очень ярко выражает эту общую идею, когда он говорит „...политическая партия представляет из себя сборище разношерстных элементов, об'единенных искусственными узами аналогичного мнения; сборищем людей различных общественных положений, старающихся держаться вместе при помощи неясного и бесплодного пустословия и устного компромисса своих враждебных интересов".

И, в самом деле, члены И. Р. М. западных штатов Америки относились ко всей современной системе представительного и парламентарного правительства точно таким же образом. „Парламенты — говорили они — являются ничем иным, как биржами для обмена неясной и бесплодной болтовней, а постольку, поскольку их деятельность простирается дальше, она является деятельностью проведения в жизнь планов крупного капитала, охранителями которого они являются. В этом отношении И. Р. М. могут вполне считать себя марксистами и расписаться под всеми критическими замечаниями, которые изложены в работе Маркса „Парламентарная болезнь". Отношение И. Р. М. к парламентарному правительству ничем лучше не может быть выражено, как словами великого социалиста.

В письме, посланном в газету „Нью Иорк Трибюн", в 1852 году, Карл Маркс описывает неизлечимую болезнь — парламентаризм, как болезнь, которая сковывает свои несчастные жертвы торжественной верой в то, что весь мир, его история и будущее направляются и предрешаются большинством голосов в том особом представительном собрании, которому предоставлена честь насчитывать это большинство среди своих членов, и, что все, что происходит вне стен парламента — войны, революции, постройки железных дорог, колонизация целых континентов, открытия залежей

золота в Калифорнии, прорытие каналов в Центральной Америке, русские армии и все то, что может претендовать на некоторое влияние на судьбу человечества, является ничем по сравнению с очень важными событиями, вращающимися вокруг разрешения тех или иных вопросов, на которые обращено в данное время внимание парламентов".

Некогда единая организация И. Р. М., расколовшись на две фракции, стала неузнаваема в своих разветвлениях. Чикаговцы шли в сторону прямого действия во всех его видах и стали об'ектом преследования властей. Против них восстали все темные силы и социалисты всех оттенков. Тюрьмы наполнялись Чикаговцами — они стояли вне закона. С другой стороны, Дитройтцы постепенно тянулись в сторону парламентаризма и консерватизма, превратившись в совершенно безопасных „революционеров".

Делегат С. Р. П. на Венском Соц. Конгрессе в 1914 году доложил, что:

...Анархо-синдикалисты, которые служили причиной раскола в рядах И. Р. М. в 1908 году, разбрелись по стране, выдавая себя за Индустриальных Рабочих Мира и своей проповедью анархии, сенсаций „саботажа", „прямых действий", „свободы слова", бунтов и подобных беспорядочных выступлений навлекли ненависть на имя И. Р. М.

Как бы мы ни относились к С. Р. П. и ее вдохновителю Дилиону, мы должны признать, что он был одним из рьяных пионеров индустриализма. „Непогрешимый" марксист, обладавший даром слова и хороший писатель, он не мог терпеть „непонимания" его принципов противниками и всей тяжестью своих знаний, сарказма и иезуитизма обрушивался на жертву. Одни его боготворили, другие боялись и ненавидели. Он был безапелляционным лидером и это было одной из причин развенчания его индустриалистами.

Ко времени четвертого с'езда идея революци-

онного индустриализма проникла и в другие страны. Между прочим, в Аляске были организованы шахтеры.

Особенной деятельности в этот период индустриалисты не проявляли и направляли всю свою энергию на поддержание жизни в существующем организме.

ПЕРИОД БОРЬБЫ ЗА ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЮ, УСИЛЕННЫХ СХВАТОК С ВЛАСТЬЮ И КАПИТАЛОМ И ПОДХОДА К ИНДУСТРИАЛЬНОМУ ЮНИОНИЗМУ — 1909-1916 г.г.

После раскола 1908 года в организации И. Р. М. наблюдалось сравнительное единодушие, нарушавшееся изредка требованиями западных членов децентрализировать управление организацией.

Малочисленность членского состава и недостаток средств были причиной того, что в 1909 году очередной с'езд не состоялся. Но не смотря на указанные причины, деятельность индустриалистов не уменьшилась, а напротив, они проявили усиленную деятельность как в руководстве забастовками, так и в борьбе за свободу слова. Параллельно с этим велась усиленная пропаганда идей И. Р. М. на уличных углах промышленных городов — в местах скопления рабочих.

Из руководимых И. Р. М. забастовок в 1909 году следует указать на забастовку рабочих „Прессд Стил Кар Ко." в Макизрак, Па., в которой участвовало около 8.000 рабочих, говоривших на 16-ти различных языках.

Жестокостью усмирения бастующих отличались пенсильванские казаки, прославившиеся по всему миру своими похождениями. Чувствуя свою безответственность, эти отбросы общества не жалели „рабочей скотинки" и нередко убивали забастовщиков, не говоря о систематических истязаниях. (В настоящее время институт казаков заведен во многих штатах — (state constabulary).

Настроение забастовщиков было боевое и после убийства казаками одного из бастовавших рабочих, бастующие дали казакам сражение, в кото-

ром оказались убитые и раненые. Встретившись с вооруженным сопротивлением, казаки прекратили убийства и забастовка была выиграна по истечении одиннадцати недель.

Как борьба за свободу слова, так и забастовки велись в большинстве случаев местными отделами. Главная Контора помогала публикацией, сборами пожертвований, а иногда посылкой организаторов и ораторов.

Пятый с'езд И. Р. М. состоялся в мае, 1910 года. На с'езде присутствовало 22 делегата от 42 отделов.

Благодаря активности членов на местах и гармоничности действий, 5-ый с'езд, не в пример второму и четвертому, не носил оживленного характера.

Шестой с'езд состоялся в сентябре, 1911 года, в присутствии 31 делегата, представлявших 21 отдел, не считая отделов Национального Индустриального Союза Текстильных Рабочих И. Р. М. (Единственного индустриального союза в то время). Кроме того, присутствовали с правом совещательного голоса делегаты от Братства Лесных Рабочих.

Период между пятым и шестым с'ездами, как и предыдущий, отличался усиленной борьбой за свободу слова и забастовками, из которых обращает внимание забастовка рабочих сапожных фабрик Бруклина, отличавшаяся своей продолжительностью и особым упорством.

Количество членов организации, исправно платящих членские взносы, колебавшееся в пределах 10.000 со времени раскола 1908 года, в 1911 году начало заметно увеличиваться по причине широкой рекламы действий индустриалистов. Здесь необходимо указать, что десятки тысяч рабочих вступали в организацию во время забастовок, борьбы за свободу слова и других столкновений индустриалистов с сильными мира сего, но из десятков тысяч в организации оставались только тысячи. Только один

человек из десяти вступавших, оставался преданным идеям И. Р. М. Это правило применимо и по сие время.

Особое внимание было обращено на пропаганду среди иностранных рабочих, более восприимчивых к революционным идеям, благодаря притеснениям на родине и незавидным условиям работы здесь. Известно, что подавляющее большинство иностранцев выполняет самые тяжелые и грязные работы, получает меньше за свою работу и находится на положении плебеев.

В начале 1911 года И. Р. М. имели 7 периодических изданий, печатавшихся на семи различных языках.

На шестом с'езде велись оживленные дебаты об ограничении полномочий (власти!?) Главного Исполнительного Комитета И. Р. М. Несколько дней было потрачено на дискуссию по вопросу о централизации и децентрализации, и в конце концов децентралисты запада были побеждены.

В 1911 году разбиралось громкое дело братьев Мак Намара, в Лос Анджелесе, Кал., обвинявшихся во взрыве помещения газеты „Лос Анджелес Таймс" (самая консервативная газета на западе). Не смотря на то, что братья Мак Намара были членами „противной" (А. Ф. Т.) организации, индустриалисты приняли самое живое участие в деле оказания поддержки пленникам капитала. Газеты И. Р. М. дали широкую огласку делу Мак Намара; устраивались уличные и закрытые митинги, рабочие призывались ко всеобщей забастовке и т. д.

За такое живое участие в деле Мак Намара, по адресу индустриалистов посылались упреки не только со стороны плутократов, но и со стороны радикальных элементов, многие из которых, веря в содеянные братьями Мак Намара преступления, находили возмездие законным с точки зрения общества. Для И. Р. М. это был эпизод классовой

борьбы и вся их симпатия была на стороне обвиняемых.

Газеты И. Р. М. поместили между прочим следующее воззвание:

ОФИЦИАЛЬНАЯ ПРОКЛАМАЦИЯ И. Р. М.

Подымайтесь! Готовьтесь к защите вашего класса!

Ответом рабочих на вызов брошенный властелинами должна быть всеобщая забастовка во всех индустриях! Остановите все индустрии! Остановите все производство!

В то время, как индустриалисты в Америке вели борьбу за свободу слова и проводили неожиданные забастовки, некоторых из них эта деятельность не удовлетворяла. Запас революционной энергии требовал выхода и таковой нашелся в Мексиканской Революции, которую эксцентричные революционеры идеализировали, как социальную. Имена Запаты, Вилы и других народных героев не сходили с уст рвавшихся в бой индустриалистов. Среди говорящих по испански рабочих пропаганда велась газетой „Редженересион". Братья Магон были видными деятелями движения и впоследствии поплатились за свою преданность революции.

Весной 1911 года, отряд индустриалистов, под командой Стэнли Вилиям, перешел мексиканскую границу и занял Мексикале, пограничный город в северной части Нижней Калифорнии, выпустив прокламацию об организовании Индустриальной Коммуны. Поход их скоро окончился возвращением в С. Ш. остатков отряда после столкновения с правительственными войсками Мексики.

Отряд этот вызывал улыбку сожаления и непонимания на устах рабочих, не бывших в состоянии понять высоких идеалов, к которым стремились добровольцы в то время, когда мексиканские рабы стремились лишь заменить „плохих" управителей более лучшими.

Власти С. Ш. не приминули воспользоваться случаем и возбудить дело против Магон и других, обвиняя их в нарушении интернациональных законов нейтральности и других подобных им буржуазных законов.

Особую популярность, а вместе с тем и ненависть со стороны власть имущих индустриалисты приобрели в 1912 году. В этом году окрепнувшие немного индустриалисты дали ряд сражений власти и капиталу. Из двадцати забастовок, проведенных индустриалистами в 1912 году, особого внимания заслуживает забастовка текстильных рабочих в Лоренс, Масс.

Проповедуемый до сих пор пионерами И. Р. М. новый юнионизм мало был известен публике. „Прямое действие“, „синдикализм“, „саботаж“ были непонятными словами для широких рабочих масс воспитанных на парламентаризме и забастовках за незначительные улучшения. „Гармония труда и капитала“, так ласкавшая слух обывателя, нарушалась призывом индустриалистов к уничтожению системы наемного рабства, заявлявших, что между рабочими и хозяевами нет ничего общего и что рабочие должны бастовать не только за маловажные улучшения, но и за освобождение из под ига капитала, что является самым главным. Не ждите, пока инертная масса заговорит; действуйте, ибо сила в деятельном руководящем меньшинстве. Капиталисты — наши заклятые враги — применяют разные средства дабы поработить рабочих; не надейтесь же ни на кого и действуйте непосредственно. Применяйте саботаж необходимый для победы над врагом. Действуйте солидарно, как рабочий класс, у которого нет отечества: классовая солидарность — необходимый залог победы...

И. Р. М. были темой разговора в печати 1912 года. Рабочие начинали понимать новый юнионизм. Под знамя Одного Большого Союза И. Р. М. соби-

рались угнетенные рабочие. Лоренские текстильные рабочие, как и рабочие других индустрий в различных городах ясно видели, что старые методы борьбы, проповедуемые А. Ф. Т. вместе с соглашательскими комиссиями и контрактами пережили себя и они следовали учению Индустриальных Рабочих Мира.

В забастовке участвовало 30.000 рабочих, преимущественно иностранцев. Слуги капитала старались терроризировать бастующих, на что бастующие отвечали более организованным солидарным выступлением. Желтая печать была переполнена нападками на бастующих и на руководителей забастовки, И. Р. М., в особенности. Беспорядочные выступления доведенных до отчаяния рабочих постепенно принимали форму сознательной классовой борьбы. В стремлении подавить забастовку предприниматели по обыкновению прибегали к провокации: ставлениками капитала подкладывался динамит с целью взвалить вину на рабочих. Подавлению забастовки способствовала А. Ф. Т., члены которой оставались на работе, скэбствуя против своих товарищей рабочих.

Видную роль в руководстве забастовкой играли Гейвуд, Эттор, Джиованити и другие. Забастовка была выиграна. В своей ненависти и мести к бастующим предприниматели искали случая наказать непокорных и, воспользовавшись убийством девушки, возвели обвинение в этом убийстве на Эттора и Джиованити, которые и были арестованы. Общими усилиями радикальных рабочих Америки арестованных удалось освободить и доказать несуразность обвинения, основанного на ненависти капиталистов к Эттору и Джиованити, как деятельным руководителям забастовкой.

Во время забастовки устраивались демонстрации рабочих и контр демонстрации „граждан".

В ответ на плакат бастующих:

„Вставайте рабы мира! Нет больше бога! Нет хозяина! Все за одного! Один за всех!“

граждане выставили:

„За бога и страну. Старс энд Страйпс (национальный флаг) всегда. Красный флаг никогда. — Протест против И. Р. М., их принципов и методов“.

Индустриалисты имели жестокую схватку с лесными баронами Луизианы. Бастовало около 7.000 рабочих, принадлежавших к разным отделам Инд. Союза Лесных Рабочих. Несколько сот рабочих было арестовано, а трое из них осуждены на короткие сроки в тюрьме. 7-го июня, 1912 года, митинг рабочих был обстрелян стражей лесных баронов в Грабов, Луиз., в результате чего было трое убитых и 40 раненых. После этого нападения были арестованы президент южного дистрикта и 60 членов организации. Им было пред'явлено обвинение в покушении на убийство. При всем желании лесных баронов „засудить“ индустриалистов в каторжные работы или на виселицу, суд не решился на такую явную несправедливость по отношению к рабочим и оправдал обвиняемых.

На поприще борьбы за свободу слова индустриалисты отличались особой настойчивостью в Сан Дьего, Кал. В свою очередь власть имущие еще раз доказали свою жестокость, вылившуюся в форму беспощадных избиений рабочих. Эмма Голдман, принимавшая участие в борьбе, была выселена из города, а доктора Райтмана хулиганы подвергли истязаниям, выжигая инициалы I. W. W. сигарой на коже.

Седьмой с'езд И. Р. М. состоялся в сентябре 1912 года. Присутствовало 45 делегатов. Кроме 29 делегатов от отделов, присутствовали делегаты от Инд. Союза Текст. Рабочих и Инд. Союза Лесных Рабочих. Также присутствовали делегаты с правом совещательного голоса от Братства Лесных Ра-

бочих. Было обращено внимание на необходимость выработки земельной программы в связи с возрастающим количеством членов организации, занятых в сельском хозяйстве. С'ездом было принято письменное заявление делегата К. Голл и занесено в протокол в виде резолюции, которая гласила следующее:

Почему не возвестить сегодня же того, что мы принуждены будем возвестить завтра — земельной программы? Почему не воспользоваться для своей программы кличем русских крестьян: „земля должна принадлежать тому, кто на ней работает" и не присовокупить к нему нового девиза Индустриальных Рабочих Мира: „Машины должны принадлежать тем, кто на них работает". Другими словами, почему бы нам не возвестить, что мы не признаем никаких прав на владение машинами, кроме тех, которые гарантируются их пользованием.

Долго дискуссировался вопрос о централизации. Западные члены организации, отдавшиеся работе среди странствующих рабочих и ведшие борьбу с сильными мира сего посредством „наполнения тюрем", были противниками централизации. В силу самого характера их деятельности — добровольное паломничество — централизация не имела места в их борьбе за свободу слова. Децентралисты выиграли в вопросе контроля Главной Конторы над борьбой за свободу слова. С другой стороны централисты, представлявшие рабочих востока, занятых добыванием хлеба в сильно развитой промышленности и ведших борьбу посредством забастовок, победили в вопросе о контроле Г. И. К. над забастовками. Принцип централизации не был догмой, а являлся результатом практики индустриалистов в борьбе с капиталом.

В общем с'езд был оживленный и, выражаясь словами стороннего наблюдателя „делегаты были революционерами с тюремным прошлым, стремившимися ускорить приближение того дня, когда раз-

дастся свисток, призывающий хозяина идти на работу".

Не смотря на то, что во время забастовок в организацию вступали тысячи рабочих, количество исправных членов в 1912 году, не превышало 20.000 человек.

Хотя между индустриалистами и социалистами происходила ожесточенная борьба, доходившая иногда до выливания ушатов помоев друг на друга, В. Д. Гейвуд, деятельный член союза И. Р. М., состоял долгое время членом С. П. и был членом ее национального испол. комитета. На социалистической конвенции в Индианаполисе, в мае, 1912 года, „утомленные" пропагандой индустриалистов, делегаты, после продолжительных дебатов, большинством 191 против 90 голосов внесли следующее добавление в конституцию С. П.:

...Всякий член партии, стоящий в оппозиции к политическому действию или проповедующий преступление, саботаж, или какие другие методы насилия, как средства рабочего класса к его освобождению, — подлежит исключению из С. П.

На основании этого решения В. Гейвуд был отозван из Нац. Исп. Комитета партии и тем самим была порвана последняя связь между индустриалистами и социалистами.

Восьмой с'езд И. Р. М. открылся 15 сентября, 1913 года, и продолжался по 29 сентября. Представлены были индустриальные союзы Текстильных Рабочих, Лесных Рабочих и Рабочих Морского Транспорта, — всего 4 делегата и 35 делегатов, представлявших 85 отделов.

Период между седьмым и восьмым с'ездами был периодом усиленного обмена мнений как в печати, так и на митингах по вопросу о централизации. Децентралисты (запад), стоявшие за автономию отделов, внесли большинство резолюций (все-

го внесено было 500 резолюций) с целью лишения всякой власти Главной Конторы. Автономисты доказывали, что централизация является результатом влияния „государственных социалистов“ и требовали автономии для отделов, в большинстве случаев смешанных и не имеющих ничего общего с **индустриальной структурой.** Централисты указывали на заблуждение западных товарищей, увлекающихся анархизмом (безгосударственным социализмом), неприменимым в местностях с сильно развитой индустрией. Чуть ли не все время заседаний с'езда было посвещено вопросу о централизиции. Децентралисты внесли предложение об уничтожении Главного Исполнительного Комитета, должности главного организатора, а также и годичных общих с'ездов. Характерно, что, добиваясь уничтожения Г. И. К., автономисты оставляли должность Глав. Секр. Казначея и, таким образом, взваливали на его плечи обязанности нескольких лиц.

Непосредственного успеха децентралисты не имели, кроме введения инициативы и референдума. Но зато в последующие годы пропаганда децентралистов принесла свои плоды и И. Р. М. децентрализировались, — если вообще там было что „децентрализировать“. Большинством трех голосов против одного децентралисты были побиты.

Участники борьбы за децентрализацию выражались так: на восьмом с'езде происходила борьба между „Я освобожу сам себя“ и „Позвольте мне вас освободить“... Эта борьба заслуживает внимания индустриалистов, так как она повела ко временному расколу организации, который, хотя не так обостренно, фактически продолжается и по настоящее время. Организованным началом борьбы за децентрализацию нужно считать конференцию отделов И. Р. М. побережья Великого океана, состоявшуюся в Портланде, Оригон, в феврале, 1911 года.

На этой конференции, кроме вопроса о борьбе за 8-ми часовой рабочий день и друг. вопросов, было посвещено много времени вопросу о децентрализации. Была организована Участковая Организация побережья Великого Океана (Пасифик Кост Дистрикт Органайзешон — П. К. Д. О.).

П. К. Д. О. являлась компромиссом между абсолютной автономией и подчинением центру. Не встретив сочувствия среди рабочих, П. К. Д. О. вскоре прекратила свое существование.

Количество членов в 1913 году упало до 15.000. Потеря членов произошла в текстильной индустрии; в тоже время, благодаря усиленной деятельности среди рабочих морского транспорта и общественных учреждений, в этих отраслях труда было повышение численного состава организации.

1913 год был кульминационным годом в смысле забастовок и борьбы за свободу слова, руководимых И. Р. М. Было проведено около 20 забастовок, из которых забастовка сборщиков хмеля в Витленд Кал. отличалась особой жестокостью и известна как „гоп райот". Более двух тысяч рабочих, под руководством И. Р. М., вышли на забастовку за улучшение условий труда. Забастовка окончилась сражением между наемниками капитала и бастующими, в результате которого было убито и ранено несколько забастовщиков и полицейских. Властям удалось „засудить" на вечное заключение деятельных участников забастовки, товарищей рабочих Форд и Шур. В 1913 году было также проведено пять выступлений за свободу слова.

Для характеристики состава делегатов конвенций И. Р. М. и их боевого настроения, приводим мнение постороннего лица, высказанное на страницах журнала „Модер Орт" (октябрь 1913 г.).

...Я восхищался великими делами, совершенными И. Р. М. в продолжении их молодой жизни и говорил сам себе: „Боже! воз-

можно ли, чтобы эта группа доморощенных философов-агитаторов, не обладающих исключительными организационными талантами и способным созидательным умом, могла напугать капиталистический класс больше, чем какое либо другое рабочее движение, организованное в Америке? Правда ли, что это собрание политиканов могло послать в тюрьмы 5.000 людей во время борьбы за свободу слова? Неужели они то и есть те люди, которые влежили песню в уста и чувство солидарности в сердце американского бродяги? Разве деятельность этих людей не заставляет А. Ф. Т. и социологов признать мощь и необходимость индустриального юнионизма? И вот, смотря на делегатов и перебирая в уме все эпизоды их деятельности, я чувствовал, что каждый из них мог сказать: „я то и есть молодец". И все же я удивляюсь, как могли они совершить все это.

Девятый с'езд И. Р. М. открылся 21 сентября, 1914 года. Кратковременный и малочисленный (25 делегатов), с'езд не был особенно интересным. Безработица, охватившая Америку и Канаду в результате вспыхнувшей мировой войны, не дала возможности отделам И. Р. М., большинство членов которых было без работы, прислать делегатов. Предшествовавшее войне затишье в индустрии было причиной прекращения забастовочного движения среди И. Р. М. и их борьбы за свободу слова, из которой приходится отметить лишь борьбу в Абердин, Саут Дакота. Некоторая деятельность замечалась также среди полевых рабочих, полонивших средне-западные штаты и организовавших бездомных тружеников. Количество членов организации упало до 12.000.

И. Р. М. обратили, однако, внимание на безработицу, и с'ездом решено было приступить к организации безработных с целью пропаганды революционных идей и действий. Делегаты пришли к заключению, что:

...Демонстрации безработных около городских ратуш, правительственных зданий и парламентов не должны поощряться, так как в этих политических центрах нет ничего более существенного, чем громкие слова. Делегаты согласились с Гейвудом на том, что ме-

стами для безработных демонстраций должны быть те, где хранятся съестные припасы и одежда, чтобы безработные могли воспользоваться необходимым. („Солидарити", 3-го октября, 1914 года.)

На этом с'езде было решено созвать конференцию агрикультурных рабочих с целью организации индустриального союза из числа последних. С этого времени отмечается усиленная деятельность И. Р. М. по организации бродячих рабочих.

На девятом с'езде снова был поднят вопрос об уменьшении обложения на содержание Главной Конторы, а также внесено предложение о том, чтобы делегаты пользовались одним голосом, независимо от количества представляемых ими членов. Деятельное меньшинство дало сражение большинству и проиграло. Развиваемая ими теория о необходимости одинакового представительства как от большинства, так и от меньшинства в силу того соображения, что всякая хорошая идея исходит от меньшинства, не нашла отклика среди большинства с'езда, считавшего себя не менее революционным, если не более, чем меньшинство. Оба предложения были отвергнуты.

Было уделено внимание вспыхнувшей мировой войне. По вопросу об отношении И. Р. М. к войне вынесена была резолюция, в которой между прочим говорится:

...Невежество рабочего класса является причиной продолжения войны... (Германская) социал-демократия была движением, которое породило дух патриотизма внутри политических границ. Индустриальное движение уничтожит все границы и тесно свяжет интернациональными узами все расы, занятые индустрией... Мы, как члены индустриальной армии, откажемся от войны под каким бы предлогом она ни велась, за исключением только одного — учреждения индустриальной свободы.

Застой в промышленности в 1915 году отразился на численном составе организации. В общем, количество членов уменьшалось вплоть до жатвенного сезона, когда созданная в апреле, 1915 года,

Организация Агрикультурных Рабочих, — ныне Индустр. Союз № 110 — развернула свою деятельность на полях средне-западных штатов. Тысячи новых членов вступали в организацию частью добровольно, а частью по принуждению. Членский состав в 1915 году, таким образом, возрос до 15.000.

Введенная О. А. Р. делегатская система позволила вербовать новых членов в самых захолустных местечках. Вместо состоявших на жалованье организаторов, часто не оправдывавших перед организацией своих расходов, была установлена плата за каждого завербованного члена. Делегат с мандатом (креденшел) и запасом принадлежностей послужил впоследствии, во время массовых гонений на индустриалистов в 1917-1921 годах, с проведением антисаботажных и анти-синдикалистских законов, ходячей конторой И. Р. М., так как в большинстве городов конторы были разгромлены и разбиты.

Цыфры о количестве членов в И. Р. М., приводимые в этой брошюре, не являются точными данными, а представляют собою только тех членов, которые платили свои членские взносы и занесены в книги организации. Так например, всего И. Р. М. выдано более 800.000 членских книжек, в то время, как на 12-ом с'езде (1920 г.) исправно платящих членов было представлено только 35.000.

19-го ноября 1915 года индустриалисты потеряли товарища-рабочего, поэта Джоу Гилл. Жестокая рука капиталистического „правосудия" отомстила певцу индустриалистов. За дерзкий призыв на борьбу за освобождение, за организацию рабочих в революционный союз, Джоу Гилл'у было пред'явлено обвинение. Но слуги капитала не желали идти открыто и выставили обвинение в убийстве лавочника в Салт Лэйк Сити, Юта. Ни защита, ни публикация не помогли. Спасти Гилл'а не удалось. Он это хорошо знал и незадолго до смерти оставил завет товарищам:

„Не плачьте, а организуйтесь!“

Джоу Гилл был революционером до конца своих дней и его короткая последняя воля характеризует его личность.

ПОСЛЕДНЯЯ ВОЛЯ ДЖОУ ГИЛЛ'А

(Перевод Яши Валь.)

Ее не трудно разрешить —
Так как нам нечего делить.
Ненужны плачь родни и стоны —
Они бессильные препоны
Обвал скользящий замедлить.

Мой труп? Э, воля бы моя,
Я б в пепел превратил себя,
И ветры вешние тогда
Пусть пыль мою туда завеют,
Где средь травы цветы пестреют.

Быть может вянущий цветок,
Тем к жизни я бы воскресил.
Вот это лучший мой зарок.
Всех лучших благ вам,

Джоу Гилл.

Воля Джоу Гилл'а была исполнена. Останки его были сожжены и пепел развезен по всему миру.

Песни Д. Гилл'а всегда поются индустриалистами. Они служат им вдохновением в их деятельности, спаивают ряды обездоленных тружеников, а паразитам — грозным предзнаменованием их скорой гибели.

22 июня, 1915 года, произошло событие, вызвавшее разнородные толки: одни видели в этом деле провокаторскую руку наемников капитала, другие, патриотически настроенные, подозревали в деле анархистов, или вообще радикалов, являющихся добровольными и косвенными сторонниками Кайзера. Всюду велась агитация за приготовление

к войне, общественное мнение настраивалось заранее, пробуждались животные инстинкты, жаждавшие крови.

22 июля, в Сан Франциско устраивался парад приготовления к войне (Припереднес дэй парэйд), от участия в котором отказались тред-юнионы, не говоря уже о радикальном элементе, который выступал против приготовительной компании. Патриотическое шествие было нарушено оглушительным взрывом бомбы, взорвавшейся в передних рядах процессии, в результате которого около десяти человек было убито и несколько ранено.

Немедленно же были арестованы Том Муни, его жена, В. Биллингс, И. Вайнберг и Э. Нолан—видные деятели в тред-юнионном движении Сан Франциско, Кал. На побережье Великого океана предприниматели вели борьбу за открытый шап и им необходимо было убрать с дороги рабочих лидеров, пользовавшихся симпатиями рабочих и не поддававшихся на подкупы предпринимателей. Для того, чтобы убить двух зайцев одним выстрелом, был устроен этот провокаторский взрыв: при помощи его можно было избавиться от стоящих на дороге лиц и поднять патриотические чувства рабочих.

Дело Муни, приобревшее мировую известность и вызвавшее протесты даже в Петрограде, где рабочие аттаковали американское консульство, отличается нахальством наемников капитала, подкупивших судей, присяжных, прокуроров, свидетелей, печать, — всех, кто мог помочь делу осуждения невинных жертв классовой борьбы. Провокационная деятельность властей в деле Муни в настоящее время доказана, но все же Муни и Билингс находятся в тюрьме. Суд признал Муни виновным и присудил его к смертной казни. Биллингс был признан тоже виновным и присужден к вечному тюремному заключению. Жена Муни и И. Вайнберг оправданы, а дело Э. Нолана прекращено.

Друзья Т. Муни уговаривали его просить о смягчении участи, а он ответил также, как некогда отвечал невинный Парсон: „Я невиновен, поэтому не ищу сожаления и смягчения наказания, а заслуживаю свободы и уважения по моим заслугам". Муни требовал пересмотра дела, но этого до сего времени не удалось добиться. Смертная казнь над ним не была, однако, приведена в исполнение. Под давлением общественного мнения губернатор штата заменил ее вечным тюремным заключением.

Индустриалисты с самого начала дела Муни предали его широкой огласке и принимали живое участие в борьбе за освобождение Муни и Билингс, проповедуя всеобщую забастовку, но их энтузиазм все время наталкивался на консервативных главарей защиты из рядов А. Ф. Т., возлагавших большие надежды на петиции, переговоры с правительственными чиновниками и т. д.

ПРЯМОЕ ДЕЙСТВИЕ.

В период времени, истекший со дня основания И. Р. М. и до четвертого с'езда 1908 года, И. Р. М. были организацией, проповедовавшей прямое действие и в то же время признававшей необходимость парламентарной борьбы. С 1908 года И. Р. М. проповедуют прямое действие и считают себя а-парламентаристами, хотя будет вернее их назвать антипарламентаристами.

Их отказ от парламентаризма (политическая борьба) в пользу прямого действия (экономическая борьба) является результатом долголетней практики в парламентаризме, не приносившей желаемых результатов. Если иногда и проводились законы облегчающие положение рабочих, то они являлись результатом давления общественного мнения или организованного труда, а не доброй воли законодателей. По мнению рабочих, те немногие завоевания, которые удавалось достигнуть парламентарным путем, не стоили траты времени и денег; порождали класс рабочих политиканов; вселяли в рабочих надежду, что кто то другой „похлопочет" за них, улучшит их положение и в конечном счете освободит их от ига наемного рабства.

Нужно заметить, что термины „политическая борьба" и „экономическая борьба" употреблялись и употребляются многими до сего времени неправильно: подчас даже трудно определить, где кончается одна борьба и начинается другая.

Прямое действие не является определением эко номической борьбы. Оно обнимает собою как экономическую борьбу, так и политическую. Прямым действием называется действие определенной группы людей своими собственными силами добивающейся намеченной цели.

Чтобы добиться увеличения заработной платы, улучшения условий труда, освобождения из тюрем товарищей рабочих, прекращения войны и т. д., рабочие выходят в забастовку, т. е. употребляют **прямое действие.**

Если же рабочие для достижения указанных требований вынесут резолюцию протеста, пошлют делегацию в парламент или к президенту, обратятся к примирительной комиссии т. д., — то это будет косвенное действие (парламентаризм, в широком смысле слова).

Но выходя в забастовку, т. е. применяя свою экономическую силу, иногда, рабочие преследуют политические цели, как то: освобождение арестованных, прекращение войны и т. д.

Власти уничтожили свободу слова. Рабочие наперекор властям выступают с речами и тысячами наполняют тюрьмы — **прямое действие** (политическое).

Хозяева об'явили локаут. Рабочие занимают фабрики и заводы и об'являют их общею собственностью — **прямое действие** (политическое!?, экономическое!?).

Об'явленная рабочими всеобщая забастовка встретила вооруженное сопротивление капитала и власти. Рабочие вооружаются и начинается гражданская война — **прямое действие** (массовое действие или действие масс).

Машинисты выходят в забастовку и, чтобы на их место не поставили страйкбрехеров, уносят с собой те части машин, которые не могут быть заменены в короткое время — **прямое действие** (саботаж).

Фирма, изготовляющая типографские машины не желает признать рабочего союза, — механики отказываются устанавливать машины этой фирмы — **прямое действие** (бойкот).

Из указанных примеров мы видим, что прямое действие, разнообразное в своих видах, является орудием, посредством которого рабочие (поскольку нас интересуют рабочие) самостоятельно добиваются удовлетворения выставляемых ими требований. С тех пор, как общество разделилось на поработителей и порабощенных — господ и рабов, хозяев и рабочих — угнетаемый класс пользовался прямым действием.

Господствующий класс всегда старался и старается ныне, чтобы рабы добивались улучшения своего положения посредством петиций, докладных, примирительных комиссий и выборов в городские, штатные и федеральные законодательные учреждения. Рабочие следуют желаниям правящих классов до тех пор, пока они не разочаровываются в мирных путях борьбы, а разочарованные они применяют прямое действие.

Прямое действие — забастовка.

Еще в 1490 году до Р. Х. еврейские кирпичники в Египте забастовали в знак протеста против хозяев*. Это доказывает, что идея забастовки также стара, как стар мир. Характерная забастовка происходила в Вишбэх, Англия, в 1538 году. 21 мастеров-сапожников собрались за городом на холме и послали трех делегатов с требованием, чтобы хозяева явились для переговоров об увеличении заработной платы, грозя, в случае отказа хозяев, оставить город без сапожников на один год и один день*.

Забастовки за мелкие улучшения являются обыкновенным явлением в современном обществе. И. Р. М. не смотрят на забастовку, как на средство для мелких завоеваний. Для И. Р. М. забастовка это — приготовительная стычка труда с капиталом, приобретение навыка, дисциплины, солидарности для подготовления к генеральному сражению — всеоб-

* Webb, History of Trade Unionism.

щей забастовки с целью уничтожения системы наемного рабства. История И. Р. М. это — непрерывная цепь забастовок, о чем мы указываем в других главах.

Забастовка сочувствия

Является могущественным орудием в руках рабочих и всегда проповедуется индустриалистами. Когда становится очевидным, что рабочие одного ремесла не в силах выиграть забастовки, рабочие других ремесл помогают первым, выходя на забастовку сочувствия. Индустриальное строение организации И. Р. М. помогает решению этого вопроса, так как организует рабочих не по ремеслам, а по индустриям — приостанавливая во время забастовок не отдельную часть фабрики или завода, но всю фабрику, а, если необходимо, то и все фабрики данной индустрии. Солидарность рабочих является необходимым условием для проведения сочувственной забастовки.

Перемежающаяся забастовка

Является могущественным орудием борьбы. Рабочие выходят на забастовку на несколько дней, затем снова возвращаются на работу, снова бастуют и т. д. В таких случаях, не предупреждая хозяина, они расстраивают индустрию и принуждают предпринимателей сдаваться. И. Р. М. являются стронниками перемежающейся забастовки и не раз пожинали плоды ее.

В противовес тред-юнионам, образующим забастовочные фонды и затягивающим забастовки, И. Р. М. — против таковых фондов и проповедуют короткую солидарную забастовку. Затяжные забастовки в подавляющем числе проигрываются.

Всеобщая забастовка,

Проповедуемая И. Р. М., как средство освобождения рабочих, является слишком сильным и опас-

ным орудием. При солидарности рабочих и подходящих экономических условиях она неминуемо должна перейти в вооруженное сопротивление рабочих нападающим армиям капитала, а затем и в наступление на контр-революцион. силы. Цели, во имя которых проводится экономическая забастовка, носят по большей части политический характер. Не говоря уже о всеобщей забастовке — социальной революции, — такие всеобщие забастовки, как за освобождение заключенных, против об'явления войны, для проведения законов в пользу рабочих и т. д. и то имеют политические цели, проистекающие из экономических взаимоотношений и проводятся на экономическом поприще.

Всеобщая забастовка проповедовалась в Англии в 30 годах прошлого столетия в так называемый революционный период. В 1888 году, в городе Бордо, Франция, Конгрессом Национальной Федерации Синдикатов всеобщая забастовка была признана, как средство для освобождения от системы наемного рабства. В восьмидесятых годах прошлого столетия вопрос о всеобщей забастовке разбирался во всем мире после попыток американских рабочих провести всеобщую забастовку в 1886 году по решению Конгресса Тред-юнионов 1885 года.

Прямое действие — саботаж.

Мы не станем доискиваться до данных о применении индустриалистами саботажа на практике, оставив эту часть работы агентам капитала, усердно арестовывающим членов организации за проповедь и применение саботажа. Мы даже склонны думать, подобно тому, как думают многие, что индустриалисты проповедовали саботаж, не применяя его на практике, ибо ни в одном обвинении индустриалистов судом не было доказано, что они его применяли. Что же касается проповеди саботажа, то необходимо признать, что таковая велась в широком масштабе. За эту проповедь, кроме других

кличек данных индустриалистам, их называли „саботажниками". Не подлежит сомнению, что некоторые члены по ненависти к эксплоататорам доходили до того, что проповедовали экспроприацию (чтобы не сказать воровство) имущества предпринимателей. „Все хорошо, что приносит вред нашим врагам", было лозунгом многих индустриалистов.

Эмблема саботажа — деревянный сапог — красовалась на первых страницах газет И. Р. М. Полуофициальная газета И. Р. М. „Деревянный Сапог" (Ды Вуден Шю), издававшаяся в Лос Анджелосе, Кал., имела на первой странице следующие лозунги:

"A kick in time saves nine"
Удар, нанесенный во время позволяет с'экономить девять ударов в другое время.

"Kick your way of the wage slavery"
Действуйте, чтобы освободить себя от наемного рабства.

"Our coat of arms: The shoe rampant"
Наша эмблема: неудержимый деревянный сапог (эмблема саботажа).

"A kick on the job is worth ten at the ballot box"
Одно действие на местах производства стоит 10 у избирательной урны.

"Immediate demands: Wooden shoes on all jobs"
Непосредственные требования: деревянные сапоги (саботаж) на всех работах.

"The foot in the wooden shoe will rock the world"
Нога в деревянном сапоге потрясет весь мир.

"An injury to one is the concern of all"
Страдание одного должно быть заботой всех.

По поводу саботажа, „Индостриал Воркер", газета И. Р. М., выходившая в Спокене, Ваш., иронически писала в номере от 26-го декабря, 1912 г.:

Саботаж может означать вбивание болтов в бревна или даже в деревья на корню. Некоторые нецивилизованные дровосеки угрожали, что они будут вбивать каждый день 6-ти дюймовый болт за всякие 5 сентов, урезанные от их заработков. Это ужасно! Ни один добрый, честный, верующий во Христа дровосек не сделает ничего подобного: ведь это вредит заводским пилам.

Вследствие усилившихся преследований И.Р.М. и проведения закона, по которому за „разрушительный саботаж" виновный получает двадцать лет каторжной тюрьмы, в 1919 году, Глав. Исп. Комитет И. Р. М. вынес резолюцию, в которой говорилось, что И. Р. М. никогда не проповедовали и являются противниками разрушительного саботажа. Поверим его заявлению и перейдем к определению саботажа.

В забастовке ткачей в Лионе, Франция, в 1834 году, доведенные до отчаяния рабочие разбивали стекла и ломали деревянным сапогом (sabot) машины, и с того времени действие, направленное к нанесению убытков предпринимателю, называется саботажем. В Глазгове, в 1889 году бастовавшие доковые рабочие вынуждены были возвратиться на работу благодаря стачколомству фармеров; они применили саботаж „ca-canny", что означает—делать работу так неумело, как делали стачколомы: ронять тюки в воду и т. д., чем и принудили предпринимателей удовлетворить свои требования.

Саботаж применялся с первых же дней появления наемных рабочих, интересы которых противоположны интересам нанимателей. В Америке он с успехом применялся в ж.-д. забастовке 1885 года Рыцар. Труда, хотя термин „саботаж" и не был еще известен в Америке. Выражение „саботаж" получило право гражданства в конце 19-го столетия и официально было употреблено на Тулонском Конгрессе Синдикатов, в 1897 году.

Существует мнение, признанное многими радикалами о том, что всякое действие рабочих, направленное к нанесению ущерба предпринимателям, оп-

равдывается рабочей этикой. Исходя из этого соображения, всякая форма саботажа этична. Другое соображение о том, что „цель оправдывает средства", несомненно признает необходимость достижения цели, а потому требует, чтобы применяемые средства, каковыми бы они ни были, приносили не только вред хозяину, но **и пользу рабочим.** Исходя из этого соображения, нельзя оправдывать, например, поломку машин, от которой страдает не только хозяин, но и рабочий, лишающийся работы благодаря негодности машины. Есть еще точка зрения порицающая разрушительный саботаж. „Все произведенное и построенное рабочими принадлежит рабочим; рабочие должны добиваться перенятия орудий производства, а не порчи их", говорят сторонники этого мнения.

Со времени широкой проповеди саботажа имелись его принципиальные противники не только в лагере либералов и социалистов, но также в лагере синдикалистов и индустриалистов; их голос заглушался, однако, исстрадавшимися рабочими, готовыми не только выиграть для себя, но и принести убыток предпринимателю. Противники саботажа в его резких проявлениях доказывают, что он является следствием отсутствия организованности среди рабочих, солидарности в их рядах, в общем — следствием их слабости. Проводится также идея о том, что саботаж убивает творческие инстинкты в рабочих, которые так необходимы для перестройки общества на коммунистических началах.

Как бы ни относились к вопросу о полезности саботажа, таковой применялся с давних пор, применяется в настоящее время и будет применяться, сознательно или бессознательно, до тех пор, пока не будут устранены причины социального неравенства и человечество не заживет коммунистической жизнью.

В эпоху особенно сильных преследований индустриалистов, начавшуюся Чикагским делом 1917

года, американские тюрьмы наполнялись вереницей индустриалистов, которых „беспристрастные“ судьи присуждали за саботаж к 20 годам тюрьмы. Их обвиняли в том, что они призывали рабочих к саботажу и применяли его сами: вбивали костыли в бревна, следствием чего ломались пилы на заводах; бросали вилы в молотилки, которые приводились в полную негодность; вбивали медные гвозди в фруктовые деревья, которые впоследствии увядали; выжигали посевы хлебов, леса и делали, как говорят американцы: „and what not“.

Вторая форма саботажа — „го слоу“ (медленная работа), или плохая работа за плохую плату. Чтобы не лишиться заработка, рабочие не бросают работы, а остаются на работе, ничего не делая, или производя слишком мало для того, чтобы хозяин мог наживать барыши. Несколько тысяч рабочих Иокогамских судостроительных заводов в течение двух недель добились увеличения заработной платы применением такого способа. Сюда же можно отнести характерную забастовку итальянских рабочих в Нью Йорке, укоротивших свои лопаты, говоря: „за урезанную плату, — урезанная лопата“.

Третья форма саботажа это — „саботаж открытого рта“, т. е. рабочие, приказчики, прислуга начинают говорить правду о качестве товаров или кушаний, о нечистоплотности приготовлений и т. д. и тем отгоняют покупателей, нанося вред предпринимателю, вынуждаемому в конце концов сдаться на требования рабочих.

Прямое действие — борьба за свободу слова.

После раскола 1908 года в организации И. Р. М. наступает более гармоничная работа. Ослабленные расколами, малочисленные, почти все безработные, индустриалисты бросились в активную борьбу с предпринимателями, выставив своим девизом прямое действие во всех его проявлениях. Одним из

видов прямого действия является борьба за свободу слова, давшая большую рекламу индустриалистам. Большинство участников борьбы за свободу слова (фри спич файт) не желает признать политической окраски их борьбы, рассуждая приблизительно так: наступающий экономический кризис выбросил миллионы рабочих за борт индустрий, в числе выброшенных оказались почти что все члены И. Р. М. Признавая необходимость агитации и пропаганды революционного индустриализма, но не имея возможности вести агитацию на месте производства, они вынесли ее на улицу — место скопища безработных. Предприниматели, в интересах которых было приостановить распространение идей И. Р. М., проповедующих захват индустрий рабочими, отдали приказ своим ставленикам — политическим властям — уничтожить в корне пропаганду. Организованный капитал, пользуясь своим **экономическим могуществом,** противился стремлению рабочих использовать свое **экономическое могущество** в целях уничтожения системы наемного рабства. Основа борьбы экономическая, а, следовательно, и борьба — экономическая.

В конечном счете не важно, как мы назовем энергичную борьбу за свободу слова, вовлекшую всех индустриалистов, не могущих „сидеть спокойно“. Бездомность членского состава И. Р. М. помогла движению. Например: стоило лишь отделу И. Р. М. в Сиатле, Ваш. обратиться за помощью и со всех концов страны потянулись вереницы борцов для того, чтобы заполнить тюрьмы определенного города и сломить сопротивление властей.

История борьбы за свободу слова это — черная история современной „демократии“, издевавшейся над индустриалистами, морившей их голодом и убивавшей их за их искренность, за стремление к свободе.

Борьба возникала то тут, то там, перебрасыва-

ясь от берегов Атлантического океана к берегам Великого, но более энергично она велась на западе и достигла своего кульминационного развития в ноябре, 1916 года. Эвереттская драма, разыгравшаяся 4-го ноября, 1916 года, в которой наемники капитала убили несколько индустриалистов, закончила период борьбы за свободу слова.

Учитывая результаты борьбы за свободу слова, как индустриалисты, так и посторонние лица, приходят к различным выводам, но все соглашаются на том, что геройское самопожертвование и солидарность, проявленные индустриалистами в этой борьбе, не находят себе равных в истории рабочего движения Америки. Начавшаяся в ноябре, 1909 года, борьба за свободу слова в Спокене продолжалась до марта, 1910 года. Боле 500 человек было арестовано. Около 200 арестованных об'явили голодовку. Власти жестоко обращались с борцами за идею: в результате „демократического" обращения, несколько человек умерло, но ничто не могло сломить духа индустриалистов, и, в конце концов, свобода слова в Спокене была восстановлена.

В большинстве случаев индустриалисты заставляли властей сдаться, переполняя тюрьмы городов, где нарушалась свобода слова.

По количеству жертв и жестокости наемников капитала отличается борьба за свободу слова в Эверетт, Ваш., происходившая в 1916 году. Приводим выдержку из статьи, помещенной в Голосе Труженика:

Событию 5-го ноября предшествовала упорная борьба индустриалистов за свободу слова в гор. Эверетт, Ваш. Помещение И. Р. М. неоднократно громилось бандой наемников капитала под управлением шерифа Макрей. Выступавшие с речью индустриалисты арестовывались, избивались и выселялись из города. Выселялись целые группы, избитые и истерзанные представителями „демократического" капитала.

30 октября из Сиатла отправилась партия партизанов на кате-

ре с целью добиться свободы слова в Эверетт, царстве лесных баронов. Их встретил отряд шерифов-бандитов числом около 200 человек, вооруженных с ног до головы, пьяных, жаждавших человеческой крови. Сразу же началось избиение. Пробовавшим протестовать пассажирам парохода палачи угрожали такой же расправой. Индустриалистов посадили в автомобили и вывезли за город в уединенное место. Под сильным дождем разыгралась одна из так знакомых индустриалистам „разделок“ палачей со свободолюбивыми рабочими. Арестованных прогоняли сквозь строй пьяных извергов, сыпавших удары ручками револьверов, кистенями, перчатками, клобами... Душу раздирающие крики избиваемых были слышны за четверть мили от места „насаждения демократии“.

Окровавленные, с изломанными скулами, вывихнутыми руками борцы возвращались в Сиатл, чтобы расказать историю о свободах в Сногомиш каунти и о самодержавии ставленика лесных баронов, Макрей.

Зверства тиранов не запугали, однако, индустриалистов, и в воскресенье, 5 ноября в Эверетт'е был назначен митинг в 2 часа дня. Настойчивость и самоотверженность в борьбе этих заклятых врагов сильных и богатых удивила многих противников И. Р. М., привлекая много сторонников в ряды нашей организации и служит нам источником, откуда мы черпаем энергию для продолжения борьбы за освобождение, и пусть она послужит укором тем, кто, считая себя радикалом, бросает камни в индустриалистов, обвиняя их в консерватизме.

Не смотря на приказ шерифа всем депортированным под страхом смерти не возвращаться в Эверетт, утром, 5 ноября, пароход „Верона“ отчалил из Сиатла с 250 борцами за свободу. 38 человек следовали на пароходе „Калиста“, который должен был отойти позже. Здесь были представители всех национальностей, всех возрастов и рода занятий, спаянных вместе великим делом освобождения рабов от крепостной зависимости капитала и стремлением к индустриальной демократии. Под звуки „Hold the Fort“, распеваемого энтузиастами, пароход „Верона“ причалил около 2 часов пополудни к пристани Эверетт. Площадь у набережной была усыпана гражданами отделенными от пристани веревкой и охранялась вооруженными наемниками лесного треста. Под прикрытиями залегли одуревшие от водки и жаждущие крови палачи, ожидая ус-

ловленного знака от шерифа Макрей, чтобы начать кровавую расправу над приехавшими индустриалистами. Шериф дал сигнал, выстрелив из револьвера, и со всех сторон засады посыпались пули в направлении парохода „Верона“. Пули летели во всех направлениях, поражая друзей и врагов лесных баронов. Некоторые бросились в воду и были там убиты. Смертельно раненый, товарищ рабочий Джонсон, обратился к товарищам со следующими словами:

„Подымите меня, товарищи рабочие, я хочу кончить песню“. Под град пуль, со словами „Cheer, my comrades, cheer“ Джонсон испустил дух. Наконец, под угрозой смерти, механика принудили дать задний ход и пароход отошел от пристани.

С убитыми и ранеными на борту, „Верона“ направилась в Сиатл, предупредив о случившемся „Калиста“, не рискнувшую подвергнуться той же участи. Так отдали свои жизни в борьбе за освобождение рабочего класса: Ф. Бойран, Г. Джуглот, Г. Джонсон, Дж. Луни и А. Рабинович. Количество утонувших неизвестно, но есть основание предполагать, что их было более шести. Было также около 30 человек раненых....

После доглого затишья в борьбе за свободу слова, в декабре, 1920 года, делались попытки снова открыть серию схваток с сильными мира сего, направляя борьбу исключительно против проведенных за последнее время в некоторых штатах законов против индустриалистов (Закон о „Криминальном Синдикализме“ и „Криминальной Анархии“). Хотя эти законы и не указывают прямо на организацию И. Р. М., но на основании их преследуются почти исключительно индустриалисты.

Призыв исходил от членов И. Р. М. гор. Лос Анджелоса, Кал., но не встретил особого сочувствия со стороны членов организации. В рядах И. Р. М. всегда имелись противники этого способа борьбы как „не имеющего непосредственного отношения к индустриализму“. „Организуйтесь в индустрии, где вас эксплоатируют“, — рекомендовали оппоненты и указывали на то, что в борьбе за „захват улицы“ уличные ораторы индустриалисты говорят меньше всего об индустриализме. Ора-

торы аттакуют полицию, чиновников, религию, политиканов, забывая о главной миссии — революционном индустриализме. „Не захват улиц нам нужен, а захват индустрий“ — стало ходячим выражением среди противников борьбы за свободу слова, ряды которых все время увеличивались, в особенности после кровавого воскресенья в Эверетт, Ваш.

Прямое действие — бойкот.

Мало применяемое, но приносящее хорошие результаты средство борьбы это — бойкот. В противовес саботажу, который может применяться не только массами рабочих, но и отдельными группами или лицами, бойкот требует участия широких масс, подобно забастовке и другим формам прямого действия.

Бойкот заключается в отказе рабочих употреблять материал, изготовляемый на фабрике недобросовестного хозяина или на фабриках отдельной страны. В 1920 году строительные рабочие Англии отказались употреблять материал привезенный из Америки в знак протеста против преследования членов И. Р. М. В том же году рабочие Западной Европы бойкотировали Венгрию в знак протеста против белого террора. Лесные рабочие штата Вашингтон бойкотировали многих лавочников, принимавших участие в темных делах Торговой Палаты и вынудили некоторых из них прекратить торговлю.

Чтобы закончить главу о прямом действии, необходимо также упомянуть о всеобщей забастовке - социальной революции. Из урока истории попыток проведения социальной революции в Германии, Венгрии и Италии, окончившихся неудачей и в России удачно прогрессирующей в направлении освобождения рабочих, трудно предвидеть, какими путями она пойдет в отдельных странах. Напрасно, поэтому, многие теоретики ломают перья в попытках нарисовать точную картину социальной революции. Она пройдет различными путями в различных стра

нах в зависимости от местных условий, экономического и социального положения рабочих, их классовой сознательности, самодеятельности, солидарности и организованности контр-революционных элементов, настроения армии, милиции и пр. Одно очевидно, что всеобщая забастовка должна быть необходимым спутником революции.

Мы не станем защищать той позиции, что уничтожения системы наемного рабства можно добиться одной всеобщей забастовкой, как это думают некоторые рабочие, но и не можем согласиться с проводящими идею возможности завершения заключительной драмы классовой борьбы без всеобщей забастовки.

Если рабочие забастуют, парализовав все индустрии страны, то силу забастовки почувствуют не только паразиты, имеющие достаточно запасов, но и рабочие, которые останутся без продуктов. Это заставит их пустить производство для потребления масс, что несомненно вызовет сопротивление паразитов. Рабочим придется не только вооруженно защищать занятые фабрики и заводы, но и отделить часть рабочих для разрушения гнезда контр-революции, которое находится вне индустрии. — Это доказывает несостоятельность первого положения.

Второе положение уничтожается тем, что, чтобы выйти на улицу и сделать вооруженное восстание, необходимо уйти с места производства — забастовать. Без всеобщей забастовки и вооруженного сопротивления социальная революция может совершиться только по рецепту „истинных социалистов“. „Выберем большинство „своих“ депутатов в законодательные учреждения и проведем закон об уничтожении системы наемного рабства!!!“, или по рецепту постепеновцев-синдикалистов и индустриалистов, надеющихся, что „капитализм падет от своей дряхлости и „передаст“ управление индустриями организованным рабочим добровольно!!!“

РАСЦВЕТ И. Р. М. И ПЕРИОД УСИЛЕННЫХ ИХ ПРЕСЛЕДОВАНИЙ (1916-1918 г.г.)

После сравнительного затишья в деятельности индустриалистов втечение 1914-1915 г.г., в 1916 году происходит перелом как в успешности ведения агитации и пропаганды, так и в схватках с сильными мира сего:

Из простой лиги пропаганды идей революционного индустриализма, каковой они были до тех пор, И. Р. М. постепенно превращаются в организацию конструктивной работы. Увлечение уличной пропагандой проходит и все чаще и сильнее раздается крик „организация на месте производства".

Результаты такой деятельности не проходят бесследно, интерес к идеям И. Р. М. растет во всем мире. Европа, Австралия, Южная Америка, Африка, Новая Зеландия захвачены индустриализмом, разнесенным посредством печати и устно моряками индустриалистами. И. Р. М. являются угрозой спокойной эксплоатации рабочих современными паразитами и они должны будут почувствовать силу капиталистического „правосудия".

Первыми, испытавшими на себе „руку правосудия, были индустриалисты Австралии, ведшие агитацию против воинской повинности и против войны вообще.

„Дайрект Акшон" (Сидни), орган И. Р. М. в Австралии писал следующее:

Весь аппарат капиталистического государства был пущен в ход против нас. На наше помещение производятся периодические набеги, конфискуется наша литература, газеты, картины и печатные станки, арестуют наших членов и ораторов и обвиняют во всевозможных преступлениях; власти ведут бесчестную, ожесточенную

и отчаянную борьбу в своих попытках задушить голос пропаганды И. Р. М.

В октябре, 1916 года, австралийскими властями были привлечены к ответственности 15 членов И. Р. М. в Новом Южном Валесе. Их обвиняли в саботаже, конспирации против короля, попытках сожжения построек и прочих преступлениях. В конце концов, в декабре 1916 года, правительство Австралии провело закон, на основании которого принадлежность к И. Р. М. считалась преступлением.

Сильные мира сего уничтожили И. Р. М. в Австралии. „Да здравствуют И. Р. М.“, сказали австралийские рабочие, и в июне, 1918 года, в Сидни состоялась конференция, на которой почти что целиком была принята платформа И. Р. М. и положено начало организации, известной под именем Рабочий Индустриальный Союз Австралии.

В Австралии, как и в Америке, существовало две фракции И. Р. М. — политическая и а-политическая, с тою только разницей, что политики, сошедшие на нет в Соед. Штатах, пользовались большим успехом в Австралии, чем а-политики. Преобладание политиков отразилось на новой организации Р. И. С. А., в платформе которой говорится:

Между этими двумя классами (пролетариев и капиталистов) борьба должна продолжаться до тех пор, пока капитализм не будет окончательно уничтожен... рабочими, об'единенными в одну классово-сознательную организацию, способную захватить и удержать за собою средства производства посредством революционного индустриального и политического действия...

Численность членского состава И. Р. М. в Соед. Штатах возрастает и к концу 1916 года достигает цыфры 60.000 человек; такой рост, не смотря на преследования организации, является ярким показателем правильности проповедуемых И. Р. М. идей. В 1916 году И. Р. М. провели несколько забастовок, из которых особого внимания заслужива-

ет забастовка в Мессаба Рэндж, Мин., вспыхнувшая в июне месяце. Предприниматели по обыкновению пользовались услугами наемных бандитов, и в результате забастовки были убитые и раненые среди бастующих пикетчиков и полицейских. К суду в таких случаях привлекаются не нападающие бандиты предпринимателей, а только пострадавшие забастовщики.

Как только на поле брани прибыли И. Р. М., забастовка, начатая финскими рабочими, быстро распространилась по всем кэмпам Мессаба Рэндж. Воспользовавшись сопротивлением, оказанным в доме Мазановича, во время которого был убит шериф Майрон, в знак протеста против грубого обращения „охранителей закона", власти привлекли к ответственности по обвинению в убийстве организаторов И. Р. М.: Скарлет, Треска, Шмидт, Литтл, Галдэй и Крини, а также трех рабочих находившихся в доме Мазановича во время убийства шерифа.

На место арестованных были посланы Эттор, Флинн и Андрейчин. Не смотря на то, что забастовка окончилась только частичной победой, она имела большое значение для И. Р. М., так как со времени откола З. Ф. Ш. индустриалистам впервые удалось проникнуть в среду рудокопов и увлечь их за собою. Помня уроки предыдущих забастовок, когда И. Р. М. проводили забастовки, несли жертвы, но не приобретали членов, после забастовки в Мессаба Рэндж округе были оставлены организаторы, и Инд. Союз Рудокопов №490 (ныне 210) процветает все время, привлекая все новых и новых членов из рядов подземных тружеников запада.

Организаторы И. Р. М., арестованные во время забастовки были освобождены, но трое шахтеров осуждены „справедливым" судом за убийство палача Майрон'а. Вскорости, предупреждая повторение забастовки, Стальной Трост „добровольно" сделал повышение заработной платы рабочим Мессаба Рэндж.

Попытка шахтеров Пенсильвании провести забастовку сочувствия не увенчалась успехом: вышедшие в забастовку числом в 30.000 чел., они вернулись на работу после того, как был арестован Центральный Комитет в Олд Фордж, Па., в составе 262 человек.

Кроме того произошло несколько незначительных забастовок, в одной из которых (в забастовке рабочих сахароваренных заводов Филаделфии) несколько человек было убито и ранено.

В борьбе за свободу слова индустриалисты потеряли несколько товарищей в Эверетт, Ваш. (Смотри главу о борьбе за свободу слова.)

Состоявшийся в ноябре, 1916 года, десятый с'езд И. Р. М., на котором было представлено 27 делегатов от индустриальных союзов и отделов И. Р. М., занялся строительной работой. Разнесенная по всей стране идея И. Р. М. привлекала массу новых членов, чему способствовала, между прочим, и делегатская система.

Необходимо было приспособление к потребностям времени. Идея смешанных отделов была осуждена на смерть. Все стояли за необходимость организации индустриальных союзов по примеру Инд. Союза №444. Лиги пропаганды были уничтожены и учрежден Общий Рекрутский Юнион для тех членов, которые работают в индустриях еще не организованных И. Р. М.

Работа с'езда шла гармонично, не смотря на то, что воздух был наполнен патриотизмом и слышались бряцания оружием милитаристов. Индустриалисты вели широкую анти-милитаристическую пропаганду. В то самое время, когда делегаты А. Ф. Т. заискивающе высказывались за поддержку правительства в предстоящей войне, делегаты десятого с'езда И. Р. М. приняли следующую, предложенную Главным Исполнительным Комитетом декларацию:

Мы, Индустриальные Рабочие Мира, собравшиеся на конвенции, настоящим подтверждаем нашу преданность принципам Индустриального Юнионизма и вновь посвящаем себя решительной и стойкой борьбе за уничтожение системы наемного рабства и проведения в жизнь идеалов Индустриальной Демократии. В то время, когда продолжается свирепая разрушительная война, затеянная капиталистами в целях захватов и эксплоатации — война, которая уничтожает жизнь, классовое сознание и рабочую солидарность, а все время возрастающая агитация за военную готовность затемняет сознание рабочих на главные проблемы и отдаляет достижение нами цели патриотическими и, следовательно, капиталистическими стремлениями, — мы открыто провозглашаем себя решительными и убежденными противниками всякого националистического сепаратизма, патриотизма и милитаризма, проповедуемых и воспитываемых нашим врагом — капиталистическим классом. Мы осуждаем все войны и для предотвращения таковых мы ведем анти-милитаристическую пропаганду в мирное время, укрепляя таким образом классовую солидарность среди рабочих всего мира, а во время войны призываем к генеральной забастовке во всех индустриях. Мы обещаем моральную и материальную помощь всем тем рабочим, которые страдают в руках капиталистического класса за свою преданность этим принципам и призываем всех рабочих к об'единению с нами, чтобы положить конец царству эксплоататоров и осчастливить нашу землю учреждением Индустриальной Демократии.

Ф. ЛИТТЛ, В. МАТИНГЛИ,
ФРАНЦИС МИЛЛЕР, ВИЛЬЯМ ГЭЙВУД.

Русским отделом в Чикаго было внесено несколько резолюций, между которыми заслуживает внимания резолюция о созыве интернационального с'езда революционных экономических организаций. С'езд отнесся сочувственно к предложению, но, ввиду охватившего народы патриотизма, вызванного мировой войной, не нашел возможным осуществить интернациональный с'езд.

Делегаты с'езда раз'ехались полные надежды на успех организации, вошедшей в созидательный период. Строились радужные планы об организации сильного союза. Десятки тысяч новых членов

вступали в организацию. И. Р. М., после 11 лет пропаганды, начали превращаться в индустриальный союз. Лесные рабочие северо-запада организовались в грозный Инд. Союз №500, узнав из практики борьбы за свободу слова, что роковой удар можно нанести только на месте производства. Полевые рабочие, об'единенные в И. С. №400, насчитывавший около 20.000 членов, грозили благополучию зажиточных фармеров. Рудокопы, разнесшие весть об индустриализме по всему западу, основали отделы И. С. №800 и вызывали на бой медных баронов. Скитальцы, строительные рабочие, захватывали железнодорожные работы, и, к своему удивлению, некоторые отсталые рабочие находили, что без книжки И. Р. М. нельзя достать работы — И. С. № 573 контролирует работу. Ракфеллер почувствовал влияние И. Р. М., когда весть о революционном индустриализме была занесена в его владения неугомонными членами И. С. № 450. В текстильной индустрии шла усиленная пропаганда под знаменем И. С. №1000. На железных дорогах действовал И. С. №600. В стальной индустрии, в ее фабриках и заводах, выковывался сильный И. С. №300. На Великом океане И. С. №700, на Атлантическом №100, с каждым уходящим пароходом или парусником отправляли весть в другие страны о том, что И. Р. М. в Америке входят в период экономического могущества; на Больших озерах ту же весть разносил И. С. №200.

Этот рост организации случился в том году, когда „удерживавший нас от войны“ Вильсон втянул Америку в европейскую резню для „торжества демократии“, которое прежде всего почувствовали на себе индустриалисты.

Чтобы понять причины жестоких преследований И. Р. М. нужно помнить, что в Америке не было организации, которая была бы в такой оппозиции к капитализму в теории и на практике. Социалисты по уши ушли в борьбу за захват выборных мест в

городских, уездных, штатных и федеральных учреждениях посредством „магического“ баллота и осудили тактику индустриалистов; анархисты, благодаря своей малочисленности, не служили большой угрозой капиталистическому обществу, а либералы начинали подтягивать общему хору милитаристов. Лишь в отдельных случаях, вроде преследований радикального социалистического журнала „The Masses“, Э. Голдман, А. Беркман, плутократы убирали с дороги активных интеллигентов; что же касается организаций в целом, то они оставались в покое.

Организовавшееся в конце года „Общество Предпринимателей“ ассигновало несколько миллионов долларов на борьбу с рабочим движением, которая была направлена против И. Р. М., а также и против организованного труда вообще на побережье Великого Океана, где тред-юнионы находились под сильным влиянием индустриалистов. Позади этого общества находились самые сильные короли Америки с капиталом около 10 биллионов дол.

Плутократы добивались войны, зная по опыту предыдущих войн, что самое подходящее время для наживы и для преследования радикального элемента рабочего движения, это — военное время. Агитация за войну стоила многих миллионов долларов, но барыши плутократов, нажитые во время войны, сторицей возместили их расходы.

Американская плутократия торжествовала. Об'явленная Германии война против желания народа развязала им руки. Обмотавшись трехцветным флагом в знак своей патриотичности, плутократы вели свои грязные дела. Подлости, совершенные плутократами под покровом патриотизма, затемняли все их предыдущие проделки, а это вызывало протест не только со стороны радикалов, но и со стороны патриотичных, но честных граждан. Богатства магнатов индустрии росли, как по слову магии. На

сцену появлялись тысячи новых миллионеров, наживших свои состояния „честным“ путем на спекуляциях, на контрактах, на вздувании цен и т. д. Народ платил по счетам правительства, которое передавало эти горы золота нескольким плутократам. В то же время положение рабочих нисколько не улучшилось, а во многих отраслях даже ухудшилось. От рабочих требовали во имя патриотизма увеличения производства. „Победа зависит от вас, рабочие! — ежедневно кричали газеты: — и вы должны напрячь все усилия, чтобы произвести больше“. Попы с церковных амвонов кричали о необходимости сокрушения немецкого милитаризма, а для этого рабочих понуждали работать и работать. Правительство разослало тысячи ораторов, выступавших на фабриках, заводах — везде, где можно было добраться до за все-отвечающего рабочего. Молодые Христиане, Армия Спасения, Коммерческая Палата — все в один голос кричали: „работайте и покупайте заем свободы“. В синематографах показывались патриотические картины, на улицах устраивались торжественные шествия „героев“, отправлявшихся уничтожать немецкий милитаризм. Чиновники А. Ф. Т. и других союзов побивали рекорд патриотизма. Всякий недомыслящий старался перещеголять другого в своей преданности правительству и в своем желании „стоять с президентом“. Нашлось не мало людей, с интернациональной репутацией гуманитаристов, которых захлебнула волна патриотизма и, которые вторили общему хору обезумевших человекоподобных: „да здравствует война“.

Плутократы торжествовали и, со смехом презрения по адресу взбутораженных патриотов, переводили лозунг „да здравствует война“ на капиталистический язык и говорили „да здравствует нажива“. Малейший протест по адресу обезумевших вызывал ярость у толпы, подстрекаемой газетами и всей черной сворой услужников капитала, и с криком

„изменник, предатель, германофил", она избивала протестующего.

В такой атмосфере невозможно было рабочим добиваться улучшения своего положения. Всякая забастовка об'яснялась желанием помешать правительству вести войну против Германии. К тому же, с введением обязательной воинской повинности была введена и рабочая повинность — „работай или воюй". Рабочие находились под страхом быть забранными в армию; лишь только начиналась забастовка, протестантов немедленно же лишали привилегий и надевали им солдатскую шинель.

Как бы ни была сгущена атмосфера, но уничтожить забастовки не удалось. Таковые вспыхивали то тут, то там. В этот период индустриалистам, не смотря на неблагоприятные условия, пришлось вступить в открытую борьбу с капиталом, результатами которой были и победы и поражения для обоих сторон.

После эвереттских событий лесные рабочие северо-западных штатов решили повести работу на местах для организации рабочих с целью улучшения положения последних, а главное для того, чтобы захватить леса в общее пользование. Началась лихорадочная организационно-агитационная работа, приведшая к ряду забастовок. Сезон забастовок открылся весной; немедленными требованиями были выставлены 8-ми часовой рабочий день, 5 дол. поденная плата, улучшение пищи и помещений. Кто знаком с лагерной жизнью лесных рабочих, тот знает, что означают для них улучшения пищи и помещений. Условия были слишком тяжелы и пропаганда велась слишком интенсивно, чтобы не вызвать сочувствия со стороны „лесных зверей".

Не смотря на большой спрос на лес, предприниматели не шли на уступки, — их патриотизм определялся долларами. Неуспеху забастовки способствовали также рабочие лесопилок, не желавшие бастовать. Забастовка затянулась настолько, что из-

голодавшиеся индустриалисты вынуждены были возвратиться на работу. Предприниматели торжествовали победу, но, увы! их торжество было кратковременным, ибо индустриалисты перенесли забастовку на работу. В лесах штатов Вашингтон, Оригон, Айдаго и Монтана всеобщая забастовка лесных рабочих продолжалась, хотя газеты все время сообщали о поражении индустриалистов. Рабочие пошли на работу с твердым намерением работать только 8 часов и при улучшенной обстановке лагерей. Партиями прибывали рабочие в лес, отправлялись на работу и, проработав 8 часов, возвращались в лагерь. Получив поденную плату, они отправлялись в другой лагерь, а на их место прибывали другие, проделывавшие то же самое. Иногда они сразу же заявляли, что не станут работать, пока не будут сделаны чистые помещения и не улучшена пища. Иногда они работали несколько дней, чтобы уговорить несознательных рабочих и успокоить управляющего, и начинали „вводить“ 8-ми часовой рабочий день. Этот новый способ борьбы, ведшийся долгое время, принудил большинство управляющих стоянок удовлетворить требования рабочих. С другой стороны, правительство, которому необходим был лес, вынуждено было повлиять на официальное об'явление 8-ми часового рабочего дня, а также принудить предпринимателей улучшить положение рабочих.. Во время забастовки происходили аресты рабочих, которые привлекались к ответственности по разным статьям существующих законов; рабочие избивались наемниками капитала, но ни тюрьма ни побои не могли сломить солидарности индустриалистов.

Забастовка на работе, или перемежающая забастовка, дала хорошие результаты в борьбе рабочих, давая возможность рабочим существовать на средства предпринимателей и в то же время бастовать.

Чтобы уничтожить И. Р. М. в лесах запада, был

организован патриотический союз, так называемый „Four L". Нашлось много сознательных рабочих, поведших двойную игру: записываясь в этот союз, под маской патриотизма, они проводили идеи, за которые без владения патриотической книжкой рабочим пришлось бы отвечать пред „справедливым" судом. „Фор Л" не выполнил своей задачи внедрения лояльности в рабочих, стоил много денег предпринимателям и сошел со сцены. Кроме того плутократам был на руку проведенный в штате Айдаго закон о „криминальном синдикализме", на основании которого индустриалисты сотнями бросались в тюрьмы за принадлежность к организации. По обыкновению во время арестов, допросов и содержания в тюрьмах , они подвергались истязаниям.

„Нормальным" наказанием для индустриалистов является десятилетнее тюремное заключение; многие наши товарищи томятся в тюрьмах Америки только потому, что они классово-сознательные рабочие. На предложение властей отказаться от организации и тем избавиться от преследований, индустриалисты отвечали отказом и наполняли тюрьмы.

За Айдаго последовал штат Миннесота, затем Монтана и другие штаты, проведшие драконовы законы против индустриалистов. Законы эти, однако, игнорируются и работа по организации рабов в Один Большой Союз И. Р. М. продолжается по прежнему.

Недовольство среди рудокопов запада сильно возрастало со времени поднятия цен на медь, заказы на которую все увеличивались благодаря потребностям войны. Не смотря на большие доходы медных баронов, заработная плата не повышалась. Рабочие переносили лишения, т. к. цены на предметы первой необходимости росли. Это вызывало недовольство; к тому же, от рабочих требовалась более интенсивная работа: где работало двое, должен был управляться один; система черного листа и

медицинских освидетельствований дополняла чашу терпения рабочих и открывала широкое поле деятельности для индустриалистов, которые не приминули воспользоваться случаем и повели усиленную работу среди рудокопов Аризоны, Невады, Мичигана и Юты.

Сигналом для всеобщей забастовки рудокопов послужил взрыв в „Спекулэйшон Майн" в Бютт, Монт., 8 июня, 1917 года. Около двухсот рабочих погибли в шахте благодаря отсутствию выхода. В рядах подземных тружеников вспыхнуло недовольство и 12 июня началась забастовка. Желтая пресса разнесла весть о германском влиянии, о золоте присылаемом Кайзером, чтобы вселить недовольство в рабочих и вызвать приостановление производства. Эта история об иностранном золоте повторялась неоднократно. Долго газеты перемывали косточки большевиков, приславших сто тысяч дол. золотом на пароходе Шилка, для индустриалистов. И масса верила, а вместе с верой во все эти лживые обвинения вселялась ненависть к индустриалистам и к радикальному элементу вообще.

Вопрос о всеобщей забастовке обсуждался на всех медных рудниках. В Бисби, главном центре рудокопов Аризоны, состоялась конвенция, решившая, что время не благоприятствовало забастовке. Но это не удовлетворило рудокопов и вскоре состоялся массовый митинг, на котором решено было избранной комиссии из пяти пред'явить требования предпринимателям и, в случае необходимости, об'явить забастовку. Представители компаний отказались даже выслушать требования рудокопов, заключавшиеся в отмене физического осмотря и системы премий, плате в 6 дол. в день, прекращении преследования членов союза и т. д. 26 июня началась всеобщая забастовка.

Забастовка перебрасывалась в другие места и с энтузиазмом подхватывалась рабочими, — в особенности после того, как Моер отобрал чартеры у

своих подданных за кооперацию с И. Р. М. Глоб, Клинтон, Моренси, Джиром, Майями и другие медные поселки присоединялись к забастовке. Желтая печать повела аттаку на забастовщиков, обвиняя их в германофильстве, попы им вторили. Наемники медных королей устраивали патриотические демонстрации с целью вызвать бастующих на „незаконные" действия, но это им не удавалось и они прибегли к „новому способу", ошеломившему даже американцев, привыкших к изобретательности плутократов в борьбе с недовольными рабочими. Видя невозможность сломить солидарность бастующих рабочих, предприниматели образовали секретную „Лояльную Лигу", в которую вошли лица из так называемого третьего сословия: торговцы, чиновники, управляющие и т. п., всегда готовые услужить своим богатым покровителям. Ночью, с 11 на 12 июня в город были привезены хулиганы из близ лежащих городов и вместе с ними запасы оружия: винтовки, револьверы, клобы и т. д.

В ту же ночь состоялось собрание легионеров, на котором было роздано оружие и распределены роли. Отряд бандитов был разделен на группы с капитанами и полковниками во главе. Все приготовления велись так секретно, что бастовавшие рабочие узнали о происходящем только тогда, когда ранним утром, 12 июня, началась поголовная облава, избежать которую не было возможности, так как Бисби лежит в ущелье высоких гор, имеющем только два выхода, которые охранялись бандитами.

Шахтеры подымались с постели под крики жен и плач детей, избивались бандитами и сгонялись на узкие улицы местечка. Жестокостям бандитов не было пределов: они знали, что закон находится в их руках и делали что хотели. Около 1200 человек, большинство которых были членами И. Р. М., подверглись истязаниям. Лишь немногие из них поддались на увещевания форманов, предлагавших возвратиться на работу и тем избавиться от грозя-

щих мучений. Солидарны были шахтеры в ожидании решения своей участи и не желали дезертировать.

Забастовщиков погрузили в товарные вагоны, и под сильной стражей поезд тронулся на восток к границе штата Новой Мексики. С раннего утра и до 5 часов вечера телеграф и телефон были захвачены бандитами и не имелось никакой возможности сообщить о происходивших в Бисби безобразиях. Депортированные терпели жажду и голод, но не один из них не желал отделить своей участи от участи остальных товарищей. В дело вмешалось правительство С. Ш. и сделало распоряжение о принятии депортированных в военные бараки Коломбос, Н. М., где большинство их прожило шесть недель. Партия в 300 человек направилась в Мексику, некоторые пробрались в Бисби, а большинство разбрелось по Соед. Штатам, разнося хвалу „демократии", за которую американская молодежь проливала кровь на полях Фландрии.

Читатель задаст вопрос: „были ли наказаны виновники такого беззакония?" Конечно нет, в Америке богатые **всегда** правы, ибо они — закон.

В тот же самый день произошло нечто подобное в Джиром, Аризона. 90 членов И. Р. М. были выселены, предварительно подвергнувшись истязаниям со стороны властей, добровольное сотрудничество которым оказали члены Моерского союза.

Результатом описанных выше событий было бегство шахтеров из об'ятого террором округа. Медная индустрия долгое время не могла придти в нормальное состояние, недовольство рабочих не улягалось, не смотря на некоторые улучшения условий труда и увеличения заработной платы, и индустриалисты продолжали вести свою пропаганду, служа вечной угрозой классу паразитов.

Варварству плутократов казалось не было пределов. Один из подписавших декларацию против

войны, член Г. И. К., Френк Литтл, принимавший живое участие в забастовке в Бисби и в других местах, был взят с квартиры в 3 часа ночи, 1-го августа, шестью замаскированными людьми, избит и повешен на железнодорожном мосту около Бютт, Монт. На повешенном была найдена записка: „Другие примите во внимание! Первое и последнее предупреждение. — 3 — 7 — 77".

В лице Ф. Литтл'а индустриалисты потеряли преданного и деятельного товарища. Память о нем, как и о других борцах, погибших в схватке с капиталом, надолго останется в сердцах индустриалистов. Плутократы избавились от Френка, но своим поступком вызвали негодование среди шахтеров и надолго затянули забастовку в медных рудниках. Она окончилась лишь в декабре, когда пошли на работу шахтеры Бютт'а, последними согласившиеся возобновить производство.

И. Р. М., как организация, прекратили антимилитаристическую пропаганду с об'явлением войны, весной 1917 года, но это не спасло их от ожидавших их преследований. Индустриальные Рабочие Мира заняли позицию, которую коротко можно выразить так: „война не война, а класовая война должна продолжаться", что было естественным следствием их отрицания политики, а также охватившей рабочие массы националистической лихорадки. Отдельные члены, которых оказалось слишком много, чтобы не обратить на себя внимания зоркого ока властей, продолжали вести анти-милитаристическую пропаганду вместе с анархистами и левыми социалистами. Вспышки патриотизма в отдельных местах, жертвой которых являлись индустриалисты, заставили организацию быть осторожной, ибо за каждым ее шагом следили верные псы капитала. Но осторожность не помогала и преследования учащались. Настроение против индустриалистов обострилось в особенности после того, как многие из них открыто выступили

против регистрации. В Рокфорде, после митинга 5 июня, 112 индустриалистов направились в тюрьму и предложили властям арестовать себя, т. к. они не намерены были регистроваться. Все они получили по одному году тюремного заключения.

В более широком масштабе преследования начались в Саут Дакоте, где индустриалисты жестоко избивались. Помещение И. Р. М. в Абердине было разгромлено и секретарь был избит до потери сознания. Полевые рабочие об'явили бойкот штату, в результате чего много посевов сгнило на корню. В штате Кэнзас власти сделали попытки уничтожения организации. Сотни членов были арестованы, но результаты не были достигнуты: — полевые рабочие завербовали в сезон около 20.000 новых членов в Инд. Союз №400. В Кэнзас Сити, Дулут, Лос Анджелес, Окланд и многих других городах произошли „автономные“ погромы при участии полиции, солдат и черносотенцев. Описывать все отдельные случаи преследований индустриалистов нет возможности, так как это отняло бы много страниц нашей истории и мы укажем только на более важные, проведенные федеральным правительством. Желтая печать вела интенсивную пропаганду против И. Р. М.. Атмосфера была слишком сгущена, чтобы ожидать минования грозы, — индустриалисты ее ожидали.

5-го сентября, 1917 года, гроза разразилась по всей Америке. Помещения И. Р. М. были посещены представителями департамента юстиции и все бумаги конфискованы. Брались всякого рода вещественные доказательства крамольной деятельности индустриалистов, как то: пишущие машины, столы, стулья и даже плевательницы. Со всех концов страны вещественные доказательства были направлены в Чикаго, где суд присяжных занялся добычей сведений о том, сколько денег и когда И. Р. М. получили от немецкого Кайзера на ведение ан-

ти-милитаристической пропаганды и на приостановление индустрий. Желтые газеты обещали в непродолжительном времени ошеломить американских граждан открытиями из закулисной деятельности Индустриальных Рабочих Мира.

Не смотря на происшедшие набеги, индустриалисты продолжали свою работу в ожидании развития дела о германских деньгах.

После 23 дней усердной работы над вещественными доказательствами суд постановил привлечь к ответственности 166 человек. В число обвиняемых вошли члены Главного Исполнительного Комитета, редакторы газет И. Р. М., секретари индустриальных союзов, организаторы и более видные деятели организации, из которых некоторые уже не состояли членами организации, некоторые не принимали деятельного участия, а некоторые, как Корнюк, находились в пределах недосягаемости — в стране большевиков.

Было выставлено 10.000 обвинительных пунктов. из которых главными являлись оппозиция к войне, забастовки и саботаж. Произошли аресты намеченных жертв, при чем некоторые из обвиняемых сами предавались в руки властей, как некогда поступил Парсон.

Долгая работа по развитию самодеятельности и лозунг индустриалистов „мы все лидеры“, принесли свои плоды: немедленно же места арестованных были заполнены другими товарищами. Работа организации продолжалась, не смотря на пророчества о ее распаде вслед за арестом передовых членов. Конечно, техническая работа затруднялась арестом всех документов, которые никогда не были возвращены, но все же индустриалисты не поддавались уничтожению. Этим, однако, преследования не закончились. Индустриалисты продолжали вести пропаганду, которую нужно было приостановить, и слуги капитала усердствовали в этом направлении.

12 ноября, в Омаго, Небраска, открылся годичный с'езд И. С. Строительных Рабочих № 573. Присутствовавшие делегаты, в числе 64 человек, были арестованы, контора закрыта и почта задерживалась властями. Через год корреспондент из Омаго писал в „Солидарити": „сегодня исполнилась годовщина самого продолжительного с'езда в истории И. Р. М. С'езд, открывшийся 12 ноября, 1917 года, продолжает свои заседания (в тюрьме)". — Писавший был одним из заключенных и делегатом с'езда. В Миниаполисе был арестован секретарь И. С. № 400 и контора союза закрыта. Во владениях Рокфеллера, в штате Оклагома, царил белый террор. В Тулсе, 17 членов И. Р. М. были вывезены за город, избиты, обмазаны смолой, осыпаны перьями и оставлены на произвол судьбы. В Калифорнии, Монтане... по всей стране велась оргия насилий над индустриалистами. Дело дошло до того, что индустриалистов обвиняли просто в том, что они — индустриалисты. Но на все аресты и преследования индустриалисты отвечали вербовкой новых членов, где можно открыто, а где нельзя — подпольно. Делегатская система принесла хорошие результаты. „Арестуйте нас всех — говорили индустриалисты: — только тогда вы уничтожите организацию И. Р. М.".

Своею жестокостью власти отличались в „Вичитском Процессе", берущем свое начало после погромов индустриалистов и арестов их в Августа, Кэнзас, 20-23 ноября, 1917 года. Усиленная пропаганда и организация рабов Нефтяного Троста индустриалистами повлекла за собой аресты 32 членов организации, которые были размещены по разным тюрьмам, но большая часть находилась в прославившейся своими порядками Вичитской тюрьме. Обвиняемые индустриалисты были помещены в вертящиеся на оси железные цистерны, разделенные на узкие коморки. Чтобы дать пищу или выпустить на допрос заключенного, необходимо было поворачивать всю цистерну, а эта операция из-

давала ужасный скрип, действовавший на нервы. В спертом воздухе, вечно полуголодные, не имеющие достаточно одежды, томились индустриалисты долгие месяцы в ожидании решения своей участи. После неоднократного откладывания дела с выставлением новых обвинений, оно окончилось в декабре, 1919 года, вынесением обвинения всем подсудимым, кроме одного, признавшего себя виновным. Один из подсудимых находился в доме умалишенных в результате жестокого обращения властей; некоторые умерли до суда от тяжелых условий Вичитской тюрьмы. Дело продолжалось слушанием с 1 по 15 декабря, и, по признании судом присяжных обвиняемых виновными, суд приговорил одного на 9 лет, одного на 8, четырех на 7 с половиной, четырех на 5, двух на 4 с половиной, двух на 4, семь на 3 с половиной и пять человек на 3 года.

Затем, заслуживает внимания Сакраментское Дело, поднятое в результате взрыва бомбы у крыльца губернаторского дома штата Калифорния, в городе Сакраменто, 17 декабря, 1817 года. При всем желании прокуратуры связать дело индустриалистов со взрывом бомбы, это ей не удалось. Тогда были выставлены другие обвинения, в том числе и принадлежность к И. Р. М.; произошли новые аресты и дело затянулось на долгие месяцы, окончившись обвинительным приговором суда, 17 января, 1919 года, по которому 24 человека были присуждены к 10 годам, 3 к 5 годам, 3 к 4 годам, 2 к 3 годам и 6 к 2 годам заключения в Левенвортской каторжной тюрьме. Из более тысячи арестованных членов в штате Калифорния суду предавались 53 члена организации, из которых несколько человек, не дождавшись суда, умерли от ужасного тюремного режима.

Это дело получило известность благодаря отказу обвиняемых индустриалистов от защиты. Как судьи, так и защита были поражены упорным молчанием подсудимых. Представитель обвиняемых за-

явил о причинах занятой позиции на суде следующее:

Мы предприняли молчаливую защиту потому, что мы не верим, чтобы было возможно добиться справедливости для рабочих посредством судов. Дело Муни, убийство Фр. Литтл'а, депортация бастовавших из Бисби, Чикагский процесс, — все это убедило нас в бесполезности легальной защиты. Нас судят в против нас направленном обществе. Некоторые из наших товарищей находились в одиночном заключении. Им даже запретили посылать вежливые письма судье. Многие из них держались в заточении без суда более года. Подобные условия невыносимы и наша молчаливая защита имеет целью охранение нашего достоинства, как членов организованного труда".

После полугодовой работы чиновников министерства юстиции над материалом по обвинению индустриалистов по Чикагскому делу, таковое началось слушанием 2 мая, 1918 года,. Взяло около месяца на опрос кандидатов в присяжные заседатели прежде чем из 400 опрошенных было избрано 12 человек присяжных заседателей. 2 мая процесс открылся вступительной речью прокурора по особо важным делам, Небекер'ом. Лишь только в августе было закончено громкое Чикагское Дело Индустриалистов, признанием их виновными. 30 августа судья Ландис вынес свой приговор, по которому индустриалисты были приговорены к следующим срокам: 15 человек к 20 годам тюрьмы и 20.000 дол. штарафа, 32 — к 10 годам и 20.000 дол., 32 — к 5 годам и 30.000 дол., 13 — к 1 году и 10.000 дол. и 2 — на 10 дней уездной тюрьмы.

Приходится только удивляться, что при таком общественном настроении против И. Р. М., при жестоких преследованиях членов организации в отдельности и всей организации в целом, при тормозе работы Комитета Защиты, Индустриальные Рабочие Мира продолжали существовать, разнося весть о скором индустриальном освобождении. Общие усилия темных сил не смогли ни задушить индустриалистов, ни сдвинуть их с занятой позиции.

„Между классом предпринимателей и классом рабочих борьба прекратится только с уничтожением классов", — стояло угрозой капитализму.

Кроме арестованных федеральными и штатными властями за нарушение тысячи и одного закона, много индустриалистов, в особенности иностранцев, было посажено в лагери для военно-пленных, а причисленные в разряд противников войны — в Форт Левенвортскую военную тюрьму, или в другие федеральные тюрьмы.

Во время происходившего Чикагского Процесса, Глав. Исп. Комитетом И. Р. М. была принята резолюция, помещенная в „Дифенс Ньюс" от 4 мая, нижеследующего содержания:

Принимая во внимание тот факт, что индустриальные интересы страны, задавшись целью сокрушить всякого и каждого, кто стоит в оппозиции к системе наемного рабства, при помощи которой они так долго эксплоатировали рабочих, пытаются доказать что „саботаж" означает уничтожение имущества и, что Индустриальные Рабочие мира относятся благосклонно к нему и проповедуют такие методы, —

Поэтому, для того, чтобы недвусмысленно выяснить нашу позицию по этому вопросу, мы, Исполнительный Комитет вышеупомянутых Индустриальных Рабочих Мира, настоящим заявляем, что названная организация не верит и никогда не верила или проповедовала ни уничтожения, ни насилия как средства достижения индустриальных реформ; первое, потому, что ни один принцип никогда не мог быть защищен такими методами; второе, потому, что индустриальная история учит нас, что, когда бастующие прибегают к насилию и внезаконным методам борьбы, все рессурсы правительства немедленно обращаются на борьбу против них и бастующие рабочие несут поражение; в третьих, потому, что такие методы уничтожают те созидательные импульсы, которые эта организация должна культивировать и воспитывать в рабочих для того, чтобы они были в состоянии занять подобающее им место в новом обществе; настоящим мы подтверждаем наше убеждение в принципы, изложенные в докладе собранию Седьмого Годичного С'езда, выдержки из которого впоследствии были перепечатаны под заголовком: „На боевой линии".

Мнения по вопросу о вынесении резолюции разделились: некоторые всецело ее оправдывали, другие упрекали Г. И. К. в уступке реакции, а некоторые находили ее не своевременной. Справедливость требует признать, что эта резолюция является уступкой реакции, т. к., если бы Индустриальные Раб. Мира действительно стояли на этой точке зрения, то таковая резолюция была бы вынесена заблаговременно. Появление резолюции в период сильных преследований об'ясняется желанием Г. И. К. ослабить пропаганду желтой прессы против И. Р. М., что навряд ли было достигнуто. Некоторые индустриалисты высказывали мнение, что это был „политический трик". С тех пор в печати И. Р. М. пропаганда саботажа велась в форме „медленная работа" и т. п., без призыва к нанесению убытков хозяевам при посредстве повреждения машин, или продуктов.

Трудно было в то время открыто обвинять Г. И. К. в отказе от саботажа, т. к. всякий случайный пожар, взрыв, поломка машины и т. д. приписывались индустриалистам. Хозяева сами сжигали леса, фабрики и заводы, чтобы получить страховку, а вину сваливали на рабочих.

Наступило 11 ноября, 1918 года. Радовались как сторонники так и противники войны — война кончена. Вместе с тем невольно вкрадывалась надежда, что с прекращением войны прекратятся и преследования И. Р. М., но история последующих лет доказала, что преследования индустриалистов прекратятся лишь тогда, когда будет уничтожена система эксплоатации человека человеком.

Воспользовавшись военным временем правительство С. Ш. выслало несколько членов И. Р. М. в нейтральные страны, преимущественно в Швецию, Норвегию и Данию. Это затем вошло в привычку и последующие годы были свидетелем частых отправок на родину рабочих разных политических

убеждений, не согласных с действием американских башибузуков.

До чего доходили репрессии во время войны, можно судить, например, по тому, что власти не дали провести митинга в годовщину казни Дж. Гилл'а, устраивавшегося Нью Иоркскими индустриалистами. За распространение летучек против интервенции в Россию, за которые даже в шовинистической Франции не присудили бы более чем к 6 месячному тюремному заключению, один из товарищей в Нью Иорке поплатился жизнью, а четверо — долголетними сроками тюремного заключения.

ИНДУСТРИАЛЬНЫЕ РАБОЧИЕ МИРА С 1919 ГОДА И ПО НАСТОЯЩЕЕ ВРЕМЯ.

1919 год начался для индустриалистов ударом: товарищи в Сакраменто были признаны виновными и отправлены в Левенворт разделять участь товарищей по Чикагскому делу. Мы уже упоминали о молчаливой защите индустриалистов в Сакраменто. Добавим характерный эпизод, небывалый в истории американских судов. — Во время суда над индустриалистами, отличавшегося своею странностью, подсудимые потребовали право проведения митинга обвиняемых и судья разрешил. Был избран председатель митинга. Было внесено, поддержано и принято предложение о том, что все обвиняемые не признают себя виновными. Было внесено, поддержано и принято предложение о том, что все адвокаты расчитываются. Было внесено, поддержано, но отклонено предложение о том, чтобы дело было перенесено слушанием в Сан Франциско. На митинге обвиняемых присутствовали все высшие чиновники штата Калифорния, — (из письма заключенного).

Надежды индустриалистов на то, что военный угар пройдет вместе с уничтожением „немецкого милитаризма“, не оправдались. Напротив, милитаризм с успехом насаждался в Америке. Появилась полу-официальная военная организация — „Американский Легион“, составленный в своем большинстве из солдат не успевших побывать во Франции и проявляющих свое „геройство“ дома выступлениями против мирных жителей. В Легионе были также и „герои“, с увешанной медалями грудью. Эта организация служила орудием в руках плутократов в подавлении рабочего движения и называлась рабочими „Стачколомный Легион“. Один юморист

описывал исчезновение демократии из Америки следующим образом:

„Когда в Европу отправлялась армия генерала Першина, она забрала с собой весь запас демократии с целью насаждения таковой в Германии. Взамен же увезенной таким образом демократии, возвращавшиеся победоносные воины привезли нам немецкий милитаризм. Хотя в Германии почва оказалась не особенно удобной для демократии, зато богатая почва Соединенных Штатов принесла хорошие плоды и милитаризм процветает в некогда демократической стране".

И. Р. М. продолжали свою работу. Главным вопросом, интересовавшим организацию, был созыв общего с'езда, которого не было с 1916 года. Отдельные индустриальные союзы устраивали свои с'езды, проверяли ряды бойцов и готовились к новым столкновениям. Все высказывались за необходимость созыва с'езда.

В период приготовления к с'езду было получено приглашение на созываемый в то время в Москве коммунистический с'езд, и Временный Главный Исполнительный Комитет высказался за принятие участия в организуемом Коммунистическом Интернационале, но не имел возможности отправить делегата на с'езд.

Индустриалисты не давали покоя предпринимателям и то тут, то там проводили местные забастовки, все время вербуя новых членов. Подземные труженики Бютт'а в проведении забастовок были самыми передовыми рабочими и периодически нарушали спокойствие предпринимателей.

Воспользовавшись уменьшением требования на медь, предприниматели решили урезать заработную плату рудокопов, что вызвало недовольство среди них и 7-го февраля, 1919 года вечно неспокойные подземные труженики Бютт'а об'явили забастовку. К забастовавшим рудокопам, большинство которых принадлежало к И. Р. М., начали при-

соединяться тред-юнионы, парализовав, таким образом, всю промышленную жизнь города, включая трамвайное движение и продажу желтых газет.

Недолго, однако, продолжалась забастовка: в рядах членов А. Ф. Т., под влиянием агитации, началось дезертирство. Один за другим тред-юнионы голосовали за возвращение на работу. Последними пошли индустриалисты с твердым намерением возобновить забастовку при первой возможности. Это была одна из стихийных забастовок, когда рабочие не выработали даже своих требований к хозяевам. Гнет капитала — вот причина забастовки, а так как таковой не был уничтожен, то забастовки протеста все время повторялись. Власти не преминули воспользоваться случаем и арестовать несколько членов И. Р. М., а также напустить на забастовщиков свору запасных солдат-легионеров, избивавших рабочих. Из Бютт'а забастовка перекинулась в другие центры медной промышленности, но не отличалась успехом, и рудокопы успокоились лишь для того, чтобы вскоре выйти на забастовку за освобождение узников классовой борьбы.

На западе рабочие тоже не спали. После попыток улажения вопроса о повышении заработной платы в январе, 1919 года рабочие судостроительных заводов в Сиаттл'е об'явили забастовку. Стальной Трост показал свое могущество, заявив хозяевам местных судостроительных заводов, что вслучае уступок рабочим с их стороны, им будет прекращена доставка железа и стали.

Судостроительные рабочие обратились за помощью, и на 6 февраля было назначено общее выступление рабочих Сиаттл'а. Забастовка превратилась во всеобщую. Жизнь города приостановилась, а забастовочный комитет был его полным хозяином: распределял пищу населению, наблюдал за порядком в городе, выдавал разрешения отдельным лицам и юнионам работать для общественной пользы и т. д. Без свидетельства от забастовочного ко-

митета не могло происходить никакой работы, — в общем, чувствовался сильный под'ем. Желтая печать завопила о красном засилье; мэр города — „славный" Оли Гансон — то падал на колени перед забастовочным комитетом, то угрожал стереть с лица земли всех красных.

Забастовка перебросилась в Такома, Ваш. и другие портовые города побережья Великого океана, угрожая превратиться во всеобщую национальную забастовку. Чтобы уничтожить чувство шовинизма в рядах бастующих, развиваемое желтой прессой, забастовочный комитет предложил иностранцам и заведомо красному элементу, вроде И. Р. М., воздержаться от выступлений и, таким образом, отнять у врагов сильный козырь. Официально забастовкой руководил Центральный Совет Тред-Юнионов и властям пришлось считаться с первой „американской" местной всеобщей забастовкой.

В то же время бастовали два гнезда индустриалистов — в Бютт и Сиаттл.

В Петерсон, Н. Дж., забастовало около 30.000 текстильных рабочих. Большинство организованных рабочих округа принадлежало к организации И. Р. М. и забастовка велась под их руководством. Под руководством И. Р. М. бастовали также сборщики фруктов в окрестностях Лос Анджелеса. Лоуренс, Масс., Коломбос, Дж., Албани, Н. И., Пассайк, Н. Дж. и многие другие города были охвачены забастовкой с требованиями о сокращении рабочего дня, увеличения заработной платы, а в некоторых местах и освобождения заключенных рабочих. В общем, весна 1919 года ознаменовалась небывалым под'емом в американском рабочем движении. Если к этому прибавить неспокойное состояние умов в Европе, угрозу большевистской революцией, не дававшей покоя плутократам, то будет понятно ожесточение предпринимателей, с одной стороны, и радужные надежды в рядах радикалов, в особенности индустриалистов, с другой. На Сиаттл'скую заба-

стовку возлагались большие надежды, но она оправдала их лишь отчасти.

Первыми дрогнули печатники, в индустрии которых появились скэбы, выпустившие желтые газеты. Затем, за дело принялись чиновники А. Ф. Т., угрожавшие исключением из тред-юнионов ослушников-забастовщиков. Начали возвращаться на работу рабочие трамваев. Во всех тред-юнионах слуги капитала работали за прекращение забастовки— иногда при помощи обещаний, а иногда и угроз. Видя, что ряды бастующих пошатнулись и желая сохранить отчасти так дорого стоющую солидарность, 11 февраля забастовочный комитет об'явил забастовку оконченной, хотя забастовка рабочих судостроительных заводов продолжалась еще целый месяц.

Эта забастовка показала, однако, что при умелом ведении дела, при кооперации передовых рабочих, задача заведования хозяйственной жизнью рабочими, без вмешательства плутократов, решается очень просто. Рабочие поняли свою роль в современном обществе и в этом заключается главная заслуга забастовки.

В отместку за пережитые тревожные дни, с окончанием забастовки начались преследования со стороны властей; в первую очередь попало, конечно, индустриалистам, которые привлекались к ответственности на основании закона о „криминальной анархии". Привлечены были к ответственности также и руководители забастовки из А. Ф. Т., а всего 31 человек.

Недовольство замечалось не только в С. Ш., но и в Канаде, где реакционная политика лидеров А. Ф. Т. послужила причиной созыва с'езда делегатов на 13-15 марта, 1919 года, от тред-юнионов, на котором был выработан проект организации Одного Большого Союза. Здесь необходимо упомянуть, что И. Р. М. в Канаде, как и в Австралии, были об'явлены вне закона; поэтому на с'езде, на котором

присутствовали также и индустриалисты, разговор шел об Одном Большом Союзе без упоминания I. W. W.

Кстати также заметить, что, не смотря на строгости законов против индустриалистов в Канаде, вербовка членов и высылка чартеров происходили нелегальным путем. Автору брошюры пришлось отправить чартер, завернутый в капиталистическую газету, в Саскатун, Канада.

Все 242 присутствовавших на с'езде делегата высказались за уход из А. Ф. Т. и организование О. Б. С., который некоторое время спустя сыграл важную роль в проведении всеобщей забастовки в Канаде.

После трехлетнего периода усиленных гонений на И. Р. М. со стороны плутократии, желавшей под шумок патриотических криков „бей гунов" скрыть свои грязные дела и направить умы рабочих масс против радикальных течений, в период упоения победой и перенесением „пруссианизма" из Германии в Америку, — собрались делегаты на 11-ый с'езд И. Р. М. — первый с'езд, на котором были представлены индустриальные союзы, а не разбросанные смешанные отделы, бывшие в действительности лигами пропаганды, и с этого времени приходится считать нашу организацию индустриально-экономической. На с'езде были представлены индустриальные союзы: Лесных Рабочих — 11 делегатов, Рабочих Металлических Шахт — 5, Раб. Морского Транспорта 4, Строительных Раб. — 9, Металлистов — 3, Агрикультурных Рабочих — 5, Текстильных Рабочих — 1, Домашней Прислуги — 2, Пекарей — 1, Ж.-Д. Рабочих — 1, Судостроительных Рабочих — 1, Рабочих по Выделке Мебели — 1; кроме того были представлены: Рекрутский Юнион — 3 и Заключенные в Левенвортской тюрьме — 1.

Первым актом с'езда была посылка приветст-

венных телеграмм содержащимся в тюрьмах узникам классовой войны.

11-ый с'езд не был с'ездом делегатов теоретиков, обсуждавших отвлеченные вопросы. Это был с'езд практических борцов с капиталом, перед которыми стояло много вопросов, проистекавших из слишком мрачной действительности.

Война заставила индустриалистов сконцентрировать всю энергию на организации рабочих на местах производства; попытки в этом направлении делались и раньше, но дух проповедничества на углах улиц мешал индустриалистам обратить всю энергию на индустрии. В связи с этим течением было стремление уничтожить рекрутский юнион, но после долгих дебатов решено было предоставить ему умереть естественной смертью, обязав членов Р. Ю. переходить в свои индустриальные союзы. Делались попытки создать вновь лиги пропаганды взамен рекрутского юниона, но подавляющее большинство делегатов было настроено индустриально и попытки эти не имели успеха.

В связи с этим был подвергнут критике обычай Главной Конторы выдавать „чартеры" всяким группам рабочих, не сообразуясь с основными индустриями. Решено было переделать диаграмму и следить за точной структурой организации.

По вопросу интернационального братства между рабочими с'ездом было решено послать приветствие борющемуся пролетариату России, Венгрии и Ирландии. Решено было также послать делегата на Интернациональный Коммунистический с'езд.

Делегатом Дж. Пазос была внесена резолюция по вопросу об интернациональной солидарности. После всестороннего обсуждения резолюции, признав в принципе необходимость создания Индустриального Интернацион., но не имея финансов на осуществление такой идеи, делегаты решили передать

все дело учреждения Интернационала вступающему Гл. Исп. Комитету, который должен сообразоваться с финансовым положением организации. С'ездом по этому вопросу была принята следующая резолюция:

Принимая во внимание тот факт, что И. Р. М. — рабочая организация, стремящаяся к об'единению рабочих всего мира в Один Большой Союз;

Принимая во внимание, что в целях тесного сближения с рабочими организациями в других странах, необходимо иметь исполнительный орган, который мог бы посвятить все свое время и энергию этой работе;

Принимая во внимание, что передовые рабочие организации Италии, Испании, Южной Америки, Норвегии, Швеции и других стран фактически разделяют наши принципы и стремятся к тесному об'единению и координированию деятельности организаций различных стран;

Принимая во внимание, что 11 Годичная Конвенция одобрила рекомендации, предложенные Временным Главным Исполнительным Комитетом по вопросу о созыве интернациональной конференции рабочих Морского Транспорта, которая созывается втечение следующих 6 месяцев;

Принимая во внимание, что наблюдается острая необходимость в об'яснении принципов, методов и форм организации И. Р. М. рабочим других стран;

Принимая также во внимание и тот факт, что некоторые организации в упомянутых странах уже воспринимают индустриальную форму организации; —

Решено выбрать комитет по иностранным взаимоотношениям, который и должен будет вести дела с заграничными рабочими организациями и предпринять все необходимые меры в целях созыва Интернационального Конгресса в таком месте, где это будет возможно и в такое время, когда это будет возможно.

С'ездом неоднократно подымался вопрос о помощи, защите и освобождении под залог сотен членов И. Р. М. томящихся в тюрьмах Америки. От „культурного" обращения властей с заключенными, некоторые получили психическое расстройство, ча-

хотку и т. д. Недостаточность тюремного питания, требовавшая помощи со стороны, расходы по легальной защите, необходимость приискания залогодателей, — все это требовало денег. Иностранцам, членам И. Р. М., грозила депортация, а это опять вызывало необходимость помощи. Естественно, поэтому, что с'езду пришлось уделить много времени вопросу о заключенных. К тому же поступали жалобы от товарищей заключенных на малое сочувствие оказываемое им со стороны. Вопрос осложнялся замечавшимся течением в организации, стоявшем на точке зрения ненужности защиты в капиталистических судах; взамен защиты предлагалась широкая публикация и усиленная организация на местах. Делегаты не осмелились принять на себя ответственность за разрешение этого вопроса и передали его на всеобщее голосование.

С целью оказания действительной помощи заключенным товарищам в смысле освобождения их из тюрем, а также восстановления свободы слова, печати и собраний, решено было провести всеобщую забастовку при участии рабочих Канады и Мексики.

С'езд требовал освобождения политических заключенных и узников классовой войны и вынес резолюцию об отозвании войск из России и других стран Европы.

С'езд приветствовал забастовочное движение в Канаде и обещал поддержку. Также решено было послать приветствие всем революционным рабочим организациям с призывом к кооперации.

В тоже время была принята резолюция о том, что „в своей революционной работе И. Р. М. не должны идти на соглашения и компромиссы ни с какими партиями и организациями, если таковые соглашения наносят ущерб принципам И. Р. М.

Очень много времени поглотило обсуждение вопроса об участии членов Г. И. К. в с'ездах И. Р. М. Во время дискуссии вопрос принял принципи-

альный характер, и в конце концов было решено, что члены И. Р. М., занимающие платные должности в организации, не могут быть избираемы делегатами на общий с'езд И. Р. М.

Оживленный обмен мнений вызвала резолюция Инд. Союза № 400 о том, чтобы должностные лица организации, за исключением редакторов газет, не занимали должностей более одного года. Резолюция эта была поддержана тем мнением, что рабочий, находящийся долгое время на платной должности в организации, теряет психологию рабочего и приобретает психологию бюрократа. С'езд принял резолюцию, рекомендовав членам И.Р.М. после одного года работы для организации поработать на хозяина не менее 6 месяцев для того, чтобы иметь право снова работать для организации.

Секретарем газеты Голос Труженика была подана докладная, указывающая на необходимость автономности для газет И. Р. М., издающихся на иностранных языках. С'ездом было решено, чтобы иностранные газеты контролировались членами, поддерживающими их и ими-же избирались редакторы, или секретари редакционных коллегий.

Также решено было избирать всеобщим голосованием редакторов организационного еженедельника „Ню Солидарити" и ежемесячника „Вон Биг Юнион Монтли", начавшего выходить в марте 1919 года.

Решено было печатать газеты, а также летучки и брошюры на польском, румынском, немецком, французском и хорватском языках.

В вопросе по изданию брошюр, летучек, газет и журналов с'езд решил, что направлением их должен руководить Г. И. К.

Как жизнь указала впоследствии, Г. И. К. не был в состоянии, да и сомнительно, чтобы желал, контролировать издания И. Р. М., в особенности на иностранных языках. Наблюдавший за издани-

ями И. Р. М. легко мог заметить разнородность направлений газет не только по второстепенным вопросам, но и по вопросам принципиального характера.

С'езд закончился вынесением декларации о международной солидарности пролетариата. Признавая завершение своей миссии капитализмом, с'езд призывал рабочих всего мира следовать примеру пролетариата России в его стремлении уничтожить систему эксплоатации и, подтверждая платформу И. Р. М., призывал мировой пролетариат сплотиться для совместной борьбы.

Мы, делегаты Индустриальных Рабочих Мира, собравшиеся на конвенцию, настоящим подтверждаем нашу преданность делу Интернационального Пролетариата и вновь утверждаем наше глубокое убеждение в том, что программа Индустриального Юниопизма не только предоставляет метод для успешного сопротивления против происков яростного правящего класса, но и дает фундамент для переустройства общества после того, как капитализм рухнет. В великой Европейской войне мы видим еще одно убедительное доказательство зрелости капиталистической системы и ее надвигающийся развал; мы приветствуем восставших рабочих республик России и других стран как доказательство того, что только пролетариат при посредстве своей экономической силы и благодаря своей стратегической позиции в индустрии, может спасти мир от хаоса и гарантировать основные права на существование.

Мы вновь подтверждаем платформу к нашей конституции и призываем рабочий класс всего мира об'единяться с нами на основе принципов изложенных в ней для того, чтобы об'единенными экономическими силами мы могли заменить систему наемного рабства с ее сонмами паразитов-эксплоататоров коммунистической системой известной под именем „Индустриальной Демократии", и тем самым освободить человечество от векового унижения для того, чтобы оно могло двигаться вперед не только к универсальному процветанию и счастью, но и к возвышенной, благородной культуре.

Рабочие мира об'единяйтесь! Вы можете потерять только цепи. Приобрести же вы можете целый мир и жизнь!

После с'езда внимание индустриалистов было

обращено на Канаду, где развертывались события имевшие тенденцию вовлечь и американских рабочих.

Молодая индустриальная организация — Один Большой Союз Канады — ставшая, кстати заметить, с самого начала на скользкий путь политиканства, а в последстви вызвавшая антагонизм среди индустриалистов за свое неприязненное отношение к И. Р. М.—чуть ли не с самого своего основания вступила в борьбу с капиталом и провела всеобщую забастовку. Всеобщая забастовка началась с того, что рабочие металлических фабрик, пред'явившие требование о признании союза и об увеличении заработной платы, обратились за помощью к рабочим других индустрий. Забастовка началась 15-го мая и постепенно захватила всех рабочих, включая почтовых чиновников и даже полицейских. Затем, из Виннипега, где началась забастовка, она перебросилась в другие города.

Первое время забастовка проводилась дружно и поддерживалась сознательными солдатами, возвратившимися с войны, но темные силы были слишком могучи, а в рядах бастовавших не было достаточно сознательных рабочих для выступления в широком масштабе и стало расти дезертирство. С другой стороны, поле брани было наводнено сильными отрядами казаков, жестоко расправлявшихся не только с бастовавшими, но и с мирными жителями вообще. Произошло побоище, в котором было двое убито и 35 ранено. Забастовка пошла на убыль, а вместе с тем усилилась и месть со стороны предпринимателей и властей, привлекших к ответственности 48 человек, принимавших активное участие в забастовке.

Говоря о забастовке, нельзя не упомянуть о ходе дела Муни, с самого начала приобревшего широкую известность. Всюду организовывались комитеты защиты и велась усиленная пропаганда, но благодаря тому, что решение дел находилось в ру-

ках консервативного элемента, выступление рабочих откладывалось и дело велось парламентарным путем. Предполагавшиеся забастовки — вначале на 1 мая, 1918 г., а затем на 9 декабря, 1918 года — по соображениям „высшего порядка" были отложены.

Принимавшие участие в агитации за освобождение Муни индустриалисты и другие радикалы выставили более широкое требование — освобождение **всех** узников классовой борьбы. Недовольство распоряжениями свыше вызывало протесты среди рабочих, и Бютт'ский Совет Рабочих обратился с воззванием к рабочим Америки приступить самостоятельно к организации всеобщей забастовки. Но руководители защиты упорно откладывали забастовку, и, в конце концов, под давлением организованных рабочих и радикального элемента, вынуждены были назначить ее на 4-8 июля 1920 года.

Все-же, в большинстве городов А. Ф. Т. изгоняла из комитета по проведению забастовки индустриалистов и вообще радикалов, желая, якобы, провести забастовку самостоятельно, на самом же деле для того, чтобы провалить ее. Агитация за забастовку велась исключительно в радикальной печати; что же касается печати А. Ф. Т., то она лишь вскользь упоминала о предстоящей забастовке, — следствием чего было лишь частичное проведение забастовки не принесшее желаемых результатов. В тех местах, где индустриалисты были достаточно сильны, как то: в лесах северо-запада, в медных рудниках, они остановили индустрию, но раздробленные группы не могли повлиять на консервативный элемент А. Ф. Т. и их забастовка не была заметна.

Во второй раз забастовка была назначена на 1-5 сентября, пользовалась поддержкой индустриалистов и некоторых тред-юнионов, но не вовлекла достаточного числа рабочих для того, чтобы носить всеобщий характер.

Некоторое затишье замечавшееся в сферах наших вековых врагов в отношении преследования индустриалистов летом 1919 года было нарушено новым преступлением плутократов, обрушившихся на И. Р. М.

Годовщина заключения перемирия с Германией ознаменовалась ужасной трагедией, разыгравшейся с Сентралии, Ваш., 11 ноября, 1919 года. Позади Сентральской Драмы скрывается Лесной Трост, который во что бы то ни стало стремится уничтожить Индустр. Раб. Мира. В период времени с 1 сентября, 1918 года (день отправки первой партии индустриалистов в Левенвортскую тюрьму) по 1 сентября 1919 года, в организацию И. Р. М. вступило около 30.000 новых членов, из числа которых на долю Инд. Союза Лесных Рабочих падает 8.800 человек. Приняв эту цифру во внимание, станет понятным и ненависть и боязнь Лесных баронов перед ростом классового сознания его подданных — рабочих.

Лесные бароны предварительной агитацией подготовили почву, пробудили животные инстинкты в рядах Американского Легиона и перестрелка в Сентралии была только естественным следствием.

11 ноября, парадировавшие легионеры бросились громить помещение И. Р. М., но были встречены выстрелами находившихся там индустриалистов; в результате этого происшествия четыре легионера были убиты.

Начались поголовные аресты членов И. Р. М.; желтая печать подняла вой шакалов, об'являя, что индустриалисты обстреливали парад с крыши дома; темная масса верила.

Товарищ рабочий Весли Эверест был арестован, жестоко избит и повешен на ж. д. мосту под покровом ночи. Других же индустриалистов, арестованных в тот же день, принудили рыть могилу для В. Эверест. Вместе с индустриалистами был арестован и адвокат, пробовавший добиться право-

судия. В леса были отправлены разведочные отряды легионеров в поисках индустриалистов и найденные впоследствии тела являлись свидетелями грязных дел прислужников капитала. Весь Северо-Запад был об'ят террором; никто не допускался в Сентралию. В знак протеста против террора, поездная прислуга не сделала регулярной остановки на станции Сентралия. Рабочие были возмущены поступком легионеров, которые пробовали проделать нападения и в других местах, но после того как в Дулуте их встретили со словами: „прежде чем войдете в наше помещение, передние из вас лягут мертвыми", пыл легионеров немного остыл.

Нападения на индустриалистов не ограничились Сентралией — они усиливаются повсюду. В штатах Калифорния, Вашингтон, Айдаго и Орегон арестовывается всякий, при ком находится книжка Индустриальных Рабочих Мира, или их литература, но индустриалистам это не впервые и они ведут вербовку членов нелегально, в тоже время наполняя тюрьмы. Эта упорная борьба велась до 1921 года, когда, утомленные энергией индустриалистов, власти и предприниматели ослабили преследования И. Р. М., открыв хорошо-организованный поход против всех видов рабочих организаций.

В такой атмосфере И. Р. М. встретили новый год, принесший им еще несколько сюрпризов

1919 год знаменателен тем, что, до сих пор одинокие в преследованиях, индустриалисты находят себе товарищей по несчастью. Сильная рука правосудия в поисках крамольного элемента обрушилась на Союзы Русских Рабочих и все другие русские радикальные организации. Последовали погромы, жестокие избиения и массовая депортация „нежелательного" элемента. 21 декабря на пароходе „Бюфорд" было депортировано в Россию 249 человек. Это было лишь пробой для более широких выступлений прокурора Пальмера, имя которого на ряду с именем Вилсона и других „демокра-

тов" попадет в историю, как жесточайшего временщика, плода насаждения милитаризма в Америке.

В нашей истории мы мало касаемся выступлений А. Ф. Т., так как это не наша задача, но в то же время необходимо отметить забастовку рабочих стальной индустрии, продолжавшуюся с 22 сентября, 1919 года по 8 января, 1920 года.

Борьба рабочих стальной индустрии берет начало в памятной забастовке 1892 года, когда во главе все более и более концентрировавшейся стальной индустрии стояли Карнеги и Фрик, покушение на жизнь которого сделал А. Беркман в знак протеста против деспотизма этого магната. Движение среди рабочих было вызвано урезыванием заработной платы. Последовала забастовка, длившаяся с 23 июня по 20 ноября 1892 года и известная жестокостями со стороны хозяев, пользовавшихся услугами наемников при борьбе с рабочими. Забастовка эта привела к сражению в Гомстеде, где погибли как наемники капитала, так и рабочие.

Забастовки эти повторялись неоднократно и все с одним и тем же результатом — поражением рабочих.

Забастовка 1919-1920 г.г. была радушно встречена десятками тысяч рабочих стальной индустрии, большинство которых составляют иностранцы, но благодаря сильному сопротивлению со стороны предпринимателей, терроризировавших население, раз'единительной тактике Американской Федерации Труда, организующей рабочих **одной** индустрии в десятки различных тред-юнионов, отрицательного отношения к забастовке квалифицированных рабочих и недостаточности солидарности, забастовка была проиграна.

Важную роль в борьбе рабочих стальной индустрии играли шахтеры. Эти две индустрии тесно связаны между собою и в рабочих рядах было убеждение, что А. Ф. Т. вызовет на забастовку шахтеров; так думали сами шахтеры, приготовляясь к заба-

стовке, но мудрецы рассчитывали иначе. Когда забастовка рабочих стальной индустрии фактически была проиграна, наступила очередь бастовать шахтерам. Таким образом святость контракта ставится выше интересов рабочих. Так проигрываются забастовки, успех которых обеспечен при солидарности и самодеятельности рабочих.

Для И. Р. М. 1919 год ознаменовался вынесением сотен обвинительных приговоров индустриалистам и арестами для 2000 членов, томившихся в тюрьмах; за тот же год И. Р. М. завербовали 50.000 новых членов. Медленному наплыву членов и уходу многих из организации способствовало непрерывное преследование индустриалистов; это удерживало от вступления в И. Р. М. десятки тысяч рабочих, созревших до понимания революционного индустриализма, но недостаточно сильных духом, чтобы разделить участь других товарищей, членов организации.

Индустриалистам пришлось вести дело защиты арестованных товарищей, продолжать агитационно-организационную работу среди наемных тружеников, проводить забастовки, вести агитацию против интервенции в Мексику: милитаристы, упоенные победой бряцали оружием и Нефтяной Трост предлагал им работу — создать настроение умов для вторжения в Мексику. Кроме того, велась агитация за отозвание войск из России и прекращение поддержки контр-революционерам, а затем и за снятие блокады.

В это время снова разразился пальмеровский гром, вылившийся в форму новых погромов. В Чикаго, а также и в других местах были арестованы все должностные лица И. Р. М. Приготовлялся новый процесс индустриалистов. Но кроме их на этот раз об'ектом преследований были коммунисты. Еще во время войны, под влиянием европейских событий, а в особенности, российских, в социалистическом движении Америки наметилось левое течение,

оформившее свою позицию на Бостонском с'езде весной 1919 года. „Левое Крыло" — эти инсургенты Социалистической партии, идейным выразителем которых был еженедельный журнал „Революшионери Эйдж", издававшийся в Бостоне, выставили ультра-революционную программу: диктатура пролетариата, массовое действие, вооруженное восстание...

На сентябрьском с'езде, состоявшемся в Чикаго из Левого Крыла образовалось две партии: ортодоксальных архи-большевиков — Коммунистическая Партия и так называемых центристов (кличка данная К. Партией), сторонников революционного индустриализма — Коммунистическая Рабочая Партия. Не смотря на неоднократные попытки об'единить эти две партии и вмешательство III-го Интернационала, таковые находятся на ножах и по сие время.

Долгое время индустриалисты недоумевали: почему это нас „реформистов" и „соглашателей" в глазах рьяных политиков беспрерывно тревожат с самого основания организации, а в особенности во время войны, людей же с такими революционными программами не тревожат. Строились разные предположения, но в конце концов Пальмер УРОВНЯЛ всех революционеров: разделавшись с анархистами, он произвел 2-го января погром на коммунистов обоих течений, и последние ушли в подполье. За арестами последовала депортационная волокита. Власти угрожали выслать всех радикалов-иностранцев, а иностранцы отвечали требованием не разговоров о депортации, а действий. Все стремились покинуть „обетованную землю".

Январьские набеги послужили поводом для предложения, внесенного некоторыми индустриалистами о перемене названия организации, т. е. о снятии роковых букв „I. W. W.", но предложение было встречено подавляющим большинством с негодованием. Раздавались голоса за роспуск органи-

зации и работу в А. Ф. Т. и других рабочих организациях, но и это предложение не встретило сочувствия. „I.W. W. forever“ (И. Р М. должны жить), говорили выдержанные индустриалисты. Но с другой стороны эти январьские погромы имели некоторое влияние на так называемых „постепеновцев“.

В рядах И. Р. М. всегда имелся консервативный элемент. Прежде он боялся подымать голос, т. к. знал, что встретит отпор. Теперь этот червь, подтачивающий организицию изнутри, начал размножаться. Вместо проповеди „свержения“ или „уничтожения“ капиталистической системы, вводится новый термин „collapse“ (распад от собственной немощности) и проводится идея об эволюционной неизбежности падения капитализма с подтверждением своих доказательств ссылкой на К. Маркса, имя которого все чаще и чаще встречается в печати И. Р. М. Параграфу платформы: „организуясь индустриально, мы образовываем ячейки нового общества в оболочке старого“, вместо широкого смысла, придается буквальный смысл. Ярым выразителем этого течения был редактор ежемесячника „O. B. U.“, Сандгрен, которого общими усилиями удалось удалить от должности, не смотря на то, что он был выбран членским составом организации.

Постепеновцы повели грязную компанию против коммунистов, вообще и против русских, в частности. Все американское коммунистическое движение для них было плодом охранки, руководящей движением; честных сознательных коммунистов для них не существовало; по их мнению, внизу была несознательная масса, а вверху провокаторы. „Россия попала в руки жестоких диктаторов, терзающих русский народ“, писали они. Все что появлялось в желтой печати во вред советскому правительству, преподносилось читателям без предварительного расследования фактов. Русские рабочие сравнивали эти выступления в печати с выступлениями „Волны“

для которой все, что против большевиков — справедливо.

Полемика с коммунистами заставила 12-ый с'езд принял резолюцию, порицающую вражду по отношению к идейным противникам, но это делу не помогло. С другой стороны, эта резолюция была встречена коммунистами, как признание И. Р. М. в слабости перед напором идей политического коммунизма, и последние, придерживаясь пословицы „долг платежом красен", не отставая от Сандгрена и Ко., лили ушаты помоев на индустриалистов.

1919 и 1920 годы отличаются неспокойным состоянием умов не только рабочих Европы, но и Америки, где происходит ряд забастовок, а также проявляется усиленная деятельность на политическом поприще. На сцене американской политической жизни появляется Рабочая Партия, об'единившаяся перед выборами с Беспартийной Лигой и так называемый „Комитет 48", составленный из буржуазных либералов и интеллигентов. Делались попытки склонить рабочих на политическую борьбу, но безрезультатно. Никакая партия из так называемых „рабочих" не имела успеха.

Втечение этого времени на экономическом поприще замечается также усиленная деятельность. После забастовки рабочих стальной индустрии покинули работу шахтеры, которым президент Вильсон приказал возвратиться на работу под угрозой тюрьмы. Это вызвало протесты и забастовка в некоторых районах продолжалась. В штате Алабама, в окрестностях Бирмингама, забастовка затянулась на долгие месяцы; происходили стычки между рабочими и милицией, которая линчевала шахтера в Джаспер, Алабама. В Вест Вирджинии, в Минго каунти, произошло несколько столкновений шахтеров с охранниками угольных баронов, в результате которых с обоих сторон было много убитых и раненых.

Вслед за этим Ж.-Д. рабочие вышли в „незаконную“ забастовку в то время, как лидеры их носились с пресловутым „Плом Плэн“, проповедующим участие рабочих в управлении железными дорогами и делении барышей с железно-дорожными компаниями.

В некоторых городах произошли расовые беспорядки, причем чернокожие оказывали вооруженное сопротивление. Всюду замечалось беспокойство. Цены на жизненные продукты росли, заработная плата урезывалась, а капиталисты об'явили рабочим войну за открытый шап. Для индустриалистов открывалось широкое поле деятельности; всюду требовались организаторы, но, за неимением средств, организация не могла откликнуться на все призывы. Укрепившиеся союзы, как-то: Полевых Рабочих, Строительных Рабочих, Рудокопов, Лесных Рабочих, Металлистов и Машинистов и Рабочих Морского Транспорта вели успешную пропаганду и вербовали новых членов. Что же касается не окрепших союзов, то их работа подвигалась медленно за неимением средств. В отношении передового элемента организации можно сказать, что большинство его находилось в тюрьмах; это несомненно тормозило работу организации. В марте, в Монтесано, Ваш., был вынесен обвинительный приговор по Сентральскому делу семи членам И. Р. М., присужденным к срокам от 25 до 40 лет каторжной тюрьмы, 3 были оправданы и один признан умалишенным. Капиталистический суд не обращал внимания на показания свидетелей и сообразовался лишь с волей лесных баронов, требовавших обвинительного приговора, — придерживаясь поговорки — „Скачи враже, як пан каже.“

12-ый с'езд И. Р. М., собравшийся под тяжелым впечатлением жестокого приговора, открыл свои за седания 10-го мая, 1920 года. Представлены были следующие индустриальные союзы:

Рабочих Морского Транспорта — 5 делегатов, Металлистов — 3, Судостроительных Рабочих — 1, Агрикультурных Рабочих — 5, Лесных Рабочих — 6, Строительных Рабочих — 5, Ж.-Д. Рабочих — 1, Шахтеров — 3, Текстильных Рабочих — 1, Домашней Прислуги — 2, Печатников — 1, Рабочих по Изготовлению Пищевых Продуктов—1, Рекрутский Юнион — 1, и делегат от Русских Об'единенных Отделов И. Р. М.

После проверки делегатских мандатов и выбора председателя, с'езд вынес резолюцию приветствия заключенным в тюрьмах капиталистического общества. На 12-м с'езде, как и на 11-м, среди делегатов наблюдалось деловое настроение. Делегаты с'езда в большинстве своем были рабочие, прошедшие „огонь и воду" классовой войны и побывавшие в руках власти предержащей. В общем, настроение было боевое, хотя и замечалось некоторое влияние усилившейся в Америке реакции в том, что речи произносились „осторожно." Времена красивых слов прошли, и война за „демократию" научила многих уменью говорить в публичных местах. Финансовые дела организации находились в таком скверном состоянии, что штат служащих был сокращен; типография уменьшила работу на половину, и приостановилась просветительная работа. Поднявшиеся цены на печатный материал, увеличение жалованья служащим и задолженность индустриальных союзов были причиной недостатка в финансах, а, потому, после долгих дебатов большинством голосов было решено увеличить месячный взнос до одного доллара, поставив предварительно разрешение этого вопроса на всеобщее голосование членов организации.

Борьба за децентрализацию, ведшаяся на 6, 7 и 8 с'ездах приносила результаты и „власть" выборных лиц постепенно ограничивалась; все шире и шире проводилась идея необходимости развития самодеятельности самих членов и всеобщего ли-

дерства. Должностные лица были лишены права решающего голоса на с'ездах и деловых собраниях; от них было отнято право быть выбираемыми делегатами на с'езды, а срок пребывания их в должностях был ограничен одним годом. В вопросах забастовки и вызова членов других индустрий на забастовки сочувствия отдельные индустриальные союзы получили полную свободу действий постольку, поскольку она ограничивалась необходимостью получения санкции Глав. Испол. Комитета до того времени; было расширено право отдельных союзов предлагать вопросы на разрешение референдума и уничтожена масса волокиты в связи со всеобщим голосованием и отзывом членов с должностей.

„Организация на местах производства", вот был лозунг делегатов, вытекавший из их серьезного отношения к вопросу об индустриальном строении организации и изучению индустрий, в целях чего было создано специальное бюро.

Городские и окружные индустриальные советы были признаны насущной необходимостью, и с'езд рекомендовал усилить работу по организации таковых. Было признано также необходимым заняться организацией рабочих и заводских комитетов на местах.

Увлечение же газет И. Р. М. полемикой с идейными противниками, часто переходящей границы сдержанности, принудила с'езд вынести следующую резолюцию:

Не ссориться с другими группами рабочих, подобными членам Коммунистической, Социалистической и Рабочих партий, или же подобными рядовыми членами других союзов. Эти люди борются против тех же врагов, против которых боремся и мы, не смотря на то, что мы не одобряем их тактики. До тех пор, пока мы обращаемся к ним за материальной и моральной поддержкой, а это делаем мы очень часто, плохо поступают наши газеты, когда они поносят их изо дня в день.

Было уделено много времени также вопросу о развитии членского состава. Решено было учредить Рабочий Университет, а также рекомендовалось издавать как можно больше литературы на всех языках. Движение „Шап Стюард“ и „Воркерс Комити“, в Англии были признаны родственными И. Р. М.; принят свободный обмен членскими книжками и предоставление платформы ораторам указанных организаций. По вопросу об интернациональном об'единении рабочих была принята следующая резолюция:

Принимая во внимание, что борьба рабочего класса по всему миру заставила капитализм создать интернациональную организацию в целях разрушения могучей силы рабочих и продления паразитического существования на спине рабочих;

Принимая во внимание также и тот факт, что рабочий класс — единственный класс, который должен будет захватить средства производства и распределения;

Мы решаем рекомендовать Индустриальным Рабочим Мира, чтобы они поддерживали Индустриальную Интернациональную Конфедерацию революционных экономических организаций, делали все от них зависящее в этом направлении, чтобы Интернациональная Конференция могла начать свою деятельность, и уполномочить Глав. Испол. Комитет для назначения делегатов на эту конференцию.

По предложению, внесенному делегатом Рус. Отделов И. Р. М., с'ездом была принята резолюция Второго С'езда Русских Отделов И. Р. М. следующего содержания:

Принимая во внимание, что борьба рабочего класса за улучшение условий своего существования с самых первых дней появления этой борьбы доказывает, что рабочие реформы проводимые рабочими лидерами не принесли ничего хорошего трудящимся, а, наоборот, помогали держать рабочих в повиновении и подчинении к желаниям правящих классов, тем самым задерживая прогресс и отвлекая с истинного пути неизбежную перемену в обществе; —

Решено, что мы всегда должны проповедовать и употреблять единственное наше орудие — Экономическое Прямое Действие с целью уничтожения существующей капиталистической системы.

Резолюция Г. И. К., определившего позицию И. Р. М., как организации отрицающей насилие, вызвала протесты в рядах И. Р. М. На с'езде была внесена резолюция, порицающая действия Г. И. К. но с'езд нашел, что принятие резолюции являлось необходимостью в силу сложившихся обстоятельств и, что главной задачей И. Р. М. является конструктивная работа.

Во время заседаний с'езда в Бютт проводилась забастовка рудокопов. Ненависть к рабочим, а в особенности к индустриалистам, вызвала новое побоище, устроенное наемниками капитала. Забастовка началась 19-го апреля. Были пред'явлены требования 6-ти часового рабочего дня, увеличения заработной платы и улучшения условий труда. Агитация И. Р. М. за 6-ти часовой рабочий день приносила плоды; рабочие многих индустрий выставляли требование о 6-ти часовом рабочем дне: в некоторых отраслях промышленности была введена 5-ти дневная неделя с 8-ми часовым рабочим днем.

Забастовка проходила мирно до тех пор, пока наемники капитала не напали на мирные пикеты и не пролили рабочей крови. К жертвам классовой борьбы И. Р. М. прибавили еще несколько своих членов.

26-го мая была об'явлена забастовка грузчиков филаделфийского порта, состоящих членами И. С. Рабочих Морского Транспорта №8, И. Р. М. Забастовка отличалась солидарностью как между грузчиками, так и между моряками, не желавшими нагружать пароходы при посредстве скэбов. Неорганизованные грузчики тысячами вступали в И. Р. М. и забастовка шла успешно. Вследствие этого предприниматели направили товары для погрузки в другие порты, т. е. прибегли к тому средству, которое практиковалось ими в предшествовавшей забастовке Нью Иоркских грузчиков, в которой И. Р. М. принимали активное участие, но которая была сломлена стараниями чиновников А. Ф. Т. Эта тактика

капиталистов не принесла, однако, желаемых результатов, т. к. было мало людей, желающих скэбовать на местах филаделфийцев. Тогда предприниматели, по обыкновению, прибегли к террору, жертвой которого было несколько членов И. Р. М. Но и это не помогло. Затянувшаяся забастовка грузчиков стоила предпринимателям миллионы долларов, но последние добились того, что требования грузчиков были удовлетворены лишь частично, хотя, кроме того, забастовка оказала большую услугу грузчикам, т. к. все неорганизованные рабочие порта, за малым исключением, вступили в местный отдел И. Р. М., увеличив, таким образом, число членов до 9000 человек.

Из этой забастовки проистекли, однако, другие события, повлекшие за собою исключение филаделфийского отдела И. Р. М. и положившие пятно на организацию.

Вопрос этот был освещен в печати И. Р. М. со всех сторон и, не смотря на это трудно установить степень виновности членов отдела. Остается несомненным только то, что члены И. Р. М. города Филаделфии грузили амуницию для армии Врангеля в то время, как печать И. Р. М. вела усиленную агитацию против контр-революционеров, мешавших мирному строительству Советской Республики.

Филаделфийский отдел был исключен из организации, но после неоднократных митингов отдел согласился признать себя виновным за тех членов отдела, которые грузили амуницию и Филаделфийский отдел снова был принят. Вначале это было сделано полу-официально, но впоследствии, под давлением членского состава, Главный Испол. Ком. должен был исключить их за отказ понизить вступительные взносы. В печати раздавались голоса за и против, и, в конце концов, было решено оставить этот вопрос для окончательного решения 13-му с'езду И. Р. М., а филаделфийцев считать состоящими в организации.

„Друзья“ И. Р. М. не приминули воспользоваться случаем и послать по адресу всей организации разные, не особенно ласкательные, эпитеты. Признавая себя виновными, как часть организации, в которой произошел этот инциндент, мы вынуждены были принять направленную против нас критику молчаливо.

Появившееся в печати обращение Коммунистического Интернационала к Индустриальным Рабочим Мира с призывом к кооперации с коммунистами подняло на ноги индустриалистов. В связи с обращением затрагивался вопрос о признании Коммунистического Интернационала и о присоединении к нему. Одновременно с этим подоспела резолюция Исполкома Рус. Отд. И. Р. М. с требованием либо отозвания редактора „Вон Биг Юнион“, либо установления над ним контроля редакционной коллегии.

Коммунистическая печать Америки отнеслась различно к данному вопросу. К. Р. П. поддерживала призыв Интернационала в то время, как К. П. (новомирцы, в особенности) восстала против кооперации и наотрез отказалась от какого бы то ни было сотрудничества с И. Р. М. В индустриальной прессе мнения по этому вопросу также разделились. Выяснилось три течения: 1, признание Ком. Интер. без всяких оговорок; 2, признание Ком. Интер. с удержанием за организацией автономии, и 3, не признавать Интернационала, так как он является политической организацией.

В связи с разрешением этого вопроса в Глав. Конторе И. Р. М. состоялось несколько собраний Г. И. К. при участии секретарей индустриальных союзов и редакторов газет И. Р. М. Автор этой брошюры представлял Исполком Русских Отделов и защищал позицию признания III-го Интернационала как средство выражения рабочей солидарности, не нарушающее принципов И. Р. М. и кооперации со

враждующими между собою фракциями коммунистов, до тех пор, пока не будет организован Индустриальный Интернационал.

Последнее течение преобладало среди присутствовавших на собраниях участников. Вопрос о присоединении был поставлен, поэтому, на всеобщее голосование и провалился, вызвав протесты в рядах организации против уклонения в сторону политики.

За безусловное присоединение стояли коммунисты-индустриалисты. Против присоединения — анархо-индустриалисты и постепеновцы. За присоединение из солидарности и с оговоркой — индустриалисты „ортодоксы".

Справедливость требует занести на страницы истории И. Р. М. и отметить тот факт, что постепеновцы были настроены против III-го Интер. не по причине его политической окраски, а из боязни преследований власть и капитал имущих, что и высказывалось на собраниях.

Причиной провала вопроса о присоединении к Третьему послужила агитация Сандгрена, редактора „Вон Биг Юнион", и Кэйн, редактора „Индостриал Воркер". „Солидарити" заняла нейтральную позицию, а редактор ее, Рычардс, стоял за присоединение к III-му Интернационалу.

Лето 1920 года прошло довольно успешно в смысле организационной работы, в особенности для полевых рабочих, открывавших сезон аттакой на зажиточных фермеров Кэнзаса, Небраски и других штатов среднего запада. У полевых рабочих был установлен обычай: отправляясь на бой с предпринимателями, забирать с собой красный крест в форме адвоката, который едва-едва управлялся с работой по оказанию первой помощи захваченным в плен.

Зима прошла с сравнительным затишьем в деятельности И. Р. М. и только лишь среди шахтеров происходила усиленная работа по организации от-

делов И. Р. М., толкнувшая на об'единение предпринимателей и чиновников А Ф. Т. Встревоженные наплывом индустриалистов предприниматели начали добиваться того, чтобы шахтеры исправно платили членские взносы в Юнайтед Майн Воркерс. За оказываемую услугу чиновники Ю. М. В. помогали предпринимателям в их борьбе по искоренению крамольного индустриализма.

На побережье Великого океана индустриалисты своим упорством принудили власть имущих призадуматься над полезностью анти-синдикалистских законов, которые открыто игнорируются рабочими. Медленная упорная работа идет среди рудокопов запада, ж.-д. рабочих и рабочих стальной индустрии. Среди моряков замечается некоторое оживление в связи с призывом российских товарищей к организации Морского Интернационала и присылкой делегатов на созываемый в Красном Петрограде с'езд.

В рядах И. Р. М. самым злободневным вопросом в последнее время является Индустриальный Интернационал. После предварительной конференции, состоявшейся в Берлине, в декабре 1920 года, на которой определилось анти-политическое направление синдикалистов, индустриалистов интересует вопрос: во что выльется с'езд Индустриального Интернационала, заседания которого откроются в Москве, 1-го июля, 1921 года. На предварительной конференции выяснилось, что синдикалисты и индустриалисты не намерены раствориться в коммунистическо-политическом движении и будут отстаивать свою экономическую позицию.

В нашей краткой истории мы не приводим деталей всех забастовок, всех выступлений в борьбе за свободу слова, преследований И. Р. М. и обстоятельств, в которых гибли товарищи рабочие в борьбе за Индустриальную Демократию, так как это заняло бы слишком много места. Мы указали лишь только на некоторые из наиболее важных событий.

Что же касается преследований, то ни одна организация в Америке — пожалуй, и во всем мире — не перенесла столько испытаний в борьбе за освобождение рабочего класса. Рабочие других стран несли большие потери во время революционных восстаний, на баррикадах, но в повседневной борьбе, потери индустриалистов побивают рекорд в мировом движении пролетариата.

Даже и в настоящее время — два с половиной года после окончания войны за „торжество демократии“ — в тюрьмах Соединенных Штатов Америки томятся сотни товарищей-индустриалистов задающих себе вопрос: „когда же восстанет пролетариат и откроет двери тюрем?“

ОБЩИЙ ОБЗОР.

Историю И. Р. М. следует разбить на четыре главных периода: 1) со дня основания организации до четвертого с'езда 1908 года; 2) с четвертого с'езда до расцвета организации в 1916 году; 3) расцвет И. Р. М. и усиленные гонения на них — 1916-1918 г.г. и 4) И. Р. М. после мировой войны.

Первый период, как мы уже упоминали, был периодом самоопределения И. Р. М. под руководством социалистических теоретиков, периодом внутренней борьбы, сосредоточившейся на вопросе — „должны ли нас вести" или „мы должны сами идти к освобождению". Разрыв 1908 года служит началом самодеятельности индустриалистов.

Этот период является лучшей страницей из истории И. Р. М., независимо от того, согласны ли мы с их методами борьбы и „философией черни", как выражались некоторые оппоненты И. Р. М. Индустриалисты проникали в самые низы рабочего класса, где социальное неравенство так резко бросалось в глаза и заставляли общество обратить внимание на жестокую несправедливость по отношению к обездоленным рабам. Разочарованные в бесплодности парламентаризма, они действовали непосредственно, возбуждая общественное мнение. Они лучше других видели беззакония существующего „правосудия" и, естественно, теряли всякое к нему уважение. „Для рабочих нет правосудия", говорили они и были правы. „Если для капиталистов всякое средство к закрепощению рабочих является законным, то для рабочих всякое средство, примененное с целью освобождения, также законно". Отсюда вполне логично они пришли к заключению, что саботаж для рабочих законен, как законно все, что вредит классу эксплоататоров.

Указывая на неморальность И. Р. М. и на их отношение к закону, Дж. Брукс приводит следующую речь на суде:

Я хочу сказать только несколько слов, и суд не должен принимать их за попытку защищаться на основании закона, так как я не знаком ни с судейской фразеологией ни с тем языком, который обыкновенно употребляется в судейской защите.

Имеется два пункта, которых я хочу коснуться, а именно: обвинительный акт и ложное освещение дела прокуратурой. В обвинительном акте говорится, что „Народ штата Калифорния обвиняет Дж. Вайт и его сообщников". Это — мерзкая ложь. Люди, сидящие в этой комнате, знают, что это — ложь, знает это и сам суд, знаю это и я...

Вы — трусы, сваливаете вину на народ, но я знаю, кто виноват и называю их имена: виноваты Стрекелс и его партнеры по делу, а этот суд является только лакеем и подлизой для того класса людей, который защищает частную собственность от наступающих орд голодающих американских рабочих.

Прокурор в своей заключительной речи к присяжным заседателям обвинял меня в произнесении следующих слов на массовом митинге: „Долой суды; мы знаем, что такое справедливость". Говоря ложь, он сказал великую правду, так как, если бы он мог порыться в глубоких тайниках моей души, он нашел бы эту мысль, которую, однако, я никогда не выражал публично раньше, но которую я выражаю теперь: „Долой с вашими судами; я знаю, что такое справедливость, так как, просиживая изо дня в день в этой комнате, я видел, как один за другим приводились члены моего класса на суд этого так называемого трибунала справедливости.

Я видел, как вы, судья... и другие члены вашего класса посылали рабочих в тюрьму только за то, что они осмелились нарушить священное право частной собственности.

Вы глухи и слепы к правам людей на жизнь и счастье, и сокрушили их для того, чтобы сохранить священные права частной собственности. И после всего этого вы говорите мне, чтобы я уважал законы. Я не уважаю их. Я нарушил закон, буду нарушать каждый из ваших законов и приходить к вам и говорить: „Долой суды", так как я верю, что мое право гораздо священнее, чем

священное право частной собственности, которое вы так ретиво защищаете.

Я не говорю этого вам в надежде, что вы будете ко мне справедливы; я только выражаю свое крайнее отвращение ко всей вашей машине законности и справедливости, выражаемой этим и всяким другим судом. Прокурор соврал, но я принимаю все сказанное за правду, а для того, чтобы вы и судья не ошибались в моем мнении, я говорю еще раз: „Долой суды; я знаю, что такое справедливость".

Нам не приходится удивляться такому отношению ко властям, ибо мы, низы общественной лестницы, лучше других испытали на себе значение капиталистического закона; такое отношение является логическим следствием классовой борьбы, чего не могли понять адвокаты из социалистических партий, не говоря уже о заурядном американском рабочем с его мелкобуржуазной психологией. Общественное мнение было настроено против И. Р. М. „В этот самый момент вся сила социализма и тред-юнионизма направлена против методов И. Р. М.. Многие самые лучшие элементы в этих двух организациях в резкости выражения своего протеста нисколько не уступают капиталистическим управляющим", писал историк.

Одинокие в сознании своей правоты индустриалисты то тут то там нарушают спокойствие общества проведением неожиданных синдикалистических забастовок и поражают мещански-настроенных рабочих своей готовностью приносить жертвы как в забастовках, так и в отстаивании права рабочих на свободу слова.

В этот же период времени (1909-1916) происходит внутренняя борьба за децентрализацию и на американской почве появляется синдикализм в его французской форме.

Синдикализм в Америке.

Посланный делегатом на конференцию Интернационального Рабочего Секретариата, состоявшуюся в Будапеште, 10 -12 августа 1911 года, член И. Р. М., Виллиям Фостер, доложил местному с'езду И. Р. М., что после целого дня дебатов о допущении на с'езд делегата И. Р. М. конференция решила этот вопрос в отрицательном смысле, придерживаясь принципа необходимости единой рабочей организации в каждой стране.

Наблюдая рабочее движение в Европе, в особенности во Франции, где революционные синдикалисты и анархисты не основывали самостоятельных союзов, а работали внутри консервативных юнионов, — Фостер пришел к заключению о необходимости такой же политики в Америке и стал проповедовать пленение реакционной А. Ф. Т. индустриалистами.

При поддержке анархического элемента в Нью-Йорке, в октябре 1912 года, была основана Синдикалистская Воспитательная Лига. Рьяным сторонником проповеди синдикализма внутри А. Ф. Т. был Фостер. Анархический журнал „Mother Earth“ поддерживал синдикалистскую пропаганду в Америке.

После ухода из организации И. Р. М., Фостер увлек с собою небольшую группу анархистов, в рядах которых было недовольство индустриалистами в силу того, что они отказались об'явить себя анти-политиками, заняв нейтральную позицию по отношению к политическим партиям.

Таким образом появилось два синдикалистских движения в Америке. И. Р. М., кроме проповеди революционных идей, строившие новую рабочую боевую организацию и Синдикалистская лига, стоявшая за идею сверления изнутри; тактика ее была той, которой следовали социалисты в „революционизировании“ А. Ф. Т. Эта тактика в на-

стоящее время имеет много сторонников среди коммунистов, в том числе и главного органа их, Московского Интернационала.

Индустриалисты доказывали, что, в силу ультра-реакционности А. Ф. Т., изгоняющей радикалов, внутри ее не возможно работать; чтобы доказать превосходство индустриализма перед тред-юнионизмом, необходимо доказать это на практике, а поэтому необходимо строить новую революционную рабочую организацию; организация эта в особенности нужна для рабочих, не могущих вступить в А. Ф. Т., как-то: странствующих рабочих, чернокожих, женщин, подростков и т. д.; что вступительные взносы А. Ф. Т., иногда доходящие до ста долларов и выше, не позволяют рабочим вступить в А. Ф. Т.

Во время посещения Том Манн'ом Америки, в 1913 году, вопрос о двойной рабочей организации снова обострился. Том Манн, известный английский синдикалист, выступил с обвинением индустриалистов в неправильной тактике по отношению к А. Ф. Т. Он проповедовал сверление изнутри.

В ответ на нападки Т. Манна индустриалисты выставляли свои аргументы, иногда плоские, иногда очень удачные. Так Джозеф Эттор в статье „I. W. W. versus A. F. of L." говорит:

Теория о том, что все, что необходимо для спасения Федерации, так это только те энергичные и решительные люди, которые в настоящее время находятся в рядах И. Р. М., во всем походит на совет „социалистов" о том, как спасти нацию. Но мы имеем столько же желания спасать Федерацию, сколько и нацию: мы стремимся к ее разрушению. Социалисты советуют нам засучить рукава и стать политически-активными в условиях капитализма. — „Мы должны захватить правительство для рабочих" и т. д. Но чем дольше мы шутили со зверем, тем больше он захватывал нас. Наши лучшие люди шли, чтобы „сверлить изнутри" парламенты, городские советы только с тем, чтобы разочаровываться, быть выбрасываемыми из их стен или же падать жертвой подлой игры и гнусной

обстановки, в которую они попадали... Дорогой, ужасной ценой мы пришли к сознанию, что самыми бесчестными обманщиками, продающими рабочих в настоящее время являются те, кто были когда то „индустриалистами", „анархистами" и „социалистами", которые утомлялись тем медленным прогрессом, который достигался нами снаружи, перебегали на другую сторону и не только исчезали из наших рядов, но становились самыми ярыми защитниками старого и самыми серьезными врагами нового.

Синдикалистская Лига не просуществовала долго в Америке, так как условия централизованной индустрии и уничтожение значения опытных механиков требовали организации **всех** рабочих, а не привилегированной их части только; требовали организации **индустриально,** а не автономных тред-юнионов, чтобы выступить на борьбу с организованным капиталом, охватившим большие индустрии. Синдикализм хорош в борьбе с мелкими предпринимателями, как, например, во Франции, но для борьбы с тростами необходимы сильные индустриальные союзы и мы видим, что английские рабочие опередили своих товарищей, идя в сторону концентрации силы рабочих — организации Тройственного Союза Шахтеров, Железно-дорожников и Транспортных рабочих.

Синдикалистская Лига сошла со сцены. Фостер, главный ее вдохновитель, „засверлился" в А. Ф. Т., а другой приверженец, Том Муни, уже шестой год томится в тюрьме.

Наше отношение к американским синдикалистам, правильнее сказать, к революционным индустриалистам, ушедшим работать в Американскую Федерацию Труда, можно определить, словами высказанными одним из индустриалистов на страницах нашей печати:

„Как независимое движение, организация И. Р. М., конечно, не может вполне одобрить образ действия таких лиц, но, как революционеры, И. Р. М. не могут не сознавать того, что все пути —

даже путь тех, которые задались целью действовать внутри рамок А. Ф. Т. — неизбежно ведут рабочую массу в ряды И. Р. М.“.

Вопрос о сверлении изнутри снова поставлен в порядок дня со времени российской большевистской революции не только индустриалистами, но и коммунистами, которые, как например, в Америке, признав И. Р. М. за революционный фактор, в тоже время упрекают И. Р. М. за их самостоятельную деятельность и предлагают последним работать в А. Ф. Т. Ленин упрекает как немецких товарищей, так и индустриалистов Америки, за параллельные (двойственные) союзы.

По их мнению, должна существовать одна экономическая рабочая организация. Этого, однако, добиваемся и мы, поставив своим лозунгом „Один Большой Союз Рабочих Всего Мира“. Не смотря на это, получается странное положение, с которым не желают считаться сторонники сверления изнутри.

А. Ф. Т. не желала и не желает во многих случаях даже и теперь организовывать широкие массы чернорабочих, число которых увеличивается параллельно с победоносным шествием машины и которые, составляя большинство, явятся решающим фактором в революции. И .Р. М., как революционеры, не могут ждать и организуют массы неквалифицированных рабочих, зная, что тем самым они помогают революции. В отношении А. Ф. Т. они поступили так, как большевики поступили по отношению к С. Д. Р. П.: большевики работали рука об руку с меньшевиками и центристами до тех пор, пока было возможно, пока противоречия не обострились до крайности; позднее они ушли и образовали самостоятельное течение. Тоже самое сделали и индустриалисты, причем последние, кроме того, продолжали работать и внутри А. Ф. Т. Что сделала бы группа большевиков, если бы ее мнения не только не желали бы выслушивать, но и изгоняли бы ее членов из партии? — они были бы вынуждены организовать новое течение

Так поступили индустриалисты, изгоняемые из А. Ф. Т. за их взгляды на рабочее движение.

Руководителями политических движений являются интеллигенты, а они никогда не смогут понять подоплеки гомперсовской машины, в интересах которой не защита рабочего класса, как такового, а защита привилегированной группы рабочих (аристократии труда), ибо защита интересов рабочих, как класса, означает для них отнятие их привилегий. Теоретические рассуждения, правильные в своей основе, разбиваются о реальную действительность. Это понятно индустриалистам, двигающим революцию ПРАКТИЧЕСКИ и составляющим самую революцию, и не может быть понято теоретиками, которые РУКОВОДЯТ революцией.

Коммунисты слишком отстали от понимания развития прогресса капитализма и техники и, поэтому слишком преувеличивают значение тред-юнионов вообще, а в Америке, в особенности. Лозовский ошибается, говоря, что: „...Американские товарищи (Индустриальные Рабочие Мира) были явно непоследовательны, ибо смешно думать, что социальная революция в Западной Европе возможна без участия или против воли профессиональных союзов". Пример Англии показывает, что в надвигающейся революции не профсоюзы будут играть главную роль, а созданные рядовыми рабочими „Шап Стюардс" и „Воркерс Комити", которые появились в результате понимания тред-юнионизма, его консервативности и неспособности **по своему существу** к революционным выступлениям. Не учитывают теоретики и того факта, что А. Ф. Т. не контролирует основных индустрий. Ее влияние ограничивается индустриями, не имеющими решающего значения (строительные рабочие) и мелкими предприятиями, где знание ремесла до сих пор представляет ценность. Ж.-Д. братства стоят вне федерации, в них происходит внутренняя борьба с О. Б. С. с его „незаконными забастов-

ками. За последнее время вопрос об об'единении 16 ж.-д. тред-юнионов в один индустриальный союз уже перешел в фазу практического осуществления.

Что же касается морского транспорта, то он никогда не был организован Американской Фед. Труда. Лишь в военное время, с помощью правительства, удалось заставить рабочих морского транспорта взять книжку А. Ф. Т.; теперь же положение рабочих этой важной индустрии находится в той же стадии, что и перед войной: ненависть к профессионализму и стремление к созданию О. Б. С. Рабочих Морского Транспорта. Идеи И. Р. М. **господствуют** среди моряков. Стальная индустрия не организована А. Ф. Т. и не будет организована, если ее лидеры не положат в основу организации идею **революционного индустриализма,** которая понята рабами Стального Троста из опыта их вечных неудач. Остается угольная индустрия, единственная основная индустрия контролируемая А. Ф. Т. Но и в этой индустрии внутренняя борьба рабочих привела к необходимости создания сотен отделов И. Р. М., ведущих работу в направлении революционного индустриализма. Кажущаяся сила Юнайтед Майн Воркерс — химера. Союз Ю. М. В. слишком слаб: это доказывается случаями, когда нежелающим подчиняться распоряжениям чиновников Ю. М. В. шахтерам грозили отобранием чартеров, на что последние отвечали, что они имеют чартер И. Р. М. и сама угроза не приводилась в исполнение. По законам Ю. М. В., всякий член союза, вступающий в организацию И. Р. М., подлежит немедленному исключению, но закон этот мертв, потому, что в Ю. М. В. слишком много членов И. Р. М. и влияние их слишком сильно, чтобы консервативные чиновники посмели рискнуть и вступить с ними в открытую борьбу.

Зная положение рабочего движения в Америке, можно сказать Лозовскому, что социальная ре-

волюция в Америке возможна без участия и даже против воли профессиональных союзов, — даже больше того — она совершится **против их воли,** если под давлением революционного элемента проф союзы не перестроятся по индустриальному плану и не станут на классовую точку зрения.

В. Фостер,, вот уже много лет работающий в А. Ф. Т. и в настоящее время агитирующий за об'единение всех ж.-д. тред-юнионов, в выпущенной недавно брошюре, говорит:

Самой настоятельной необходимостью наших дней является консолидированние (об'единение) многочисленных рабочих организаций существующих в настящее время в одно компактное целое. Сила железно-дорожных компаний стала такой огромной, их солидарность такой сильной, а их стремление к наживе таким ненасытным, что господствующий в настоящее время тип федерированного тред-юнионизма не может дольше вести успешной борьбы в создавшихся условиях. Если мы намерены поддерживать на прежнем уровне условия труда, не говоря уже о дальнейших завоеваниях, мы должны во что бы то ни стало укренить нашу организацию. Огромная скрытая сила великой армии железно-дорожных рабочих должна быть развита и приведена в действие. Этого можно с успехом достичь только при помощи об'единения главных 16 железно-дорожных тред-юнионов в один огромный индустриальный союз, который обнимал бы собою рабочих всех родов железно-дорожной службы.

Все революционеры, сознательно, а многие тред юнионисты, бессознательно, приходят к одному заключению — необходимости индустриального строения экономических организаций. В вопросе же о том, кто сделал больше для этого движения и чьи методы более содействовали приближению к индустриализму, противники никогда не сойдутся и каждая сторона будет доказывать о превосходстве ее влияния.

Период усиленного развития И. Р. М., их преследования и переоценки ценностей. — (1916-1921гг.).

Имея всегда перед собой главные цели: организацию рабочих, революционизирование таковых, развитие самодеятельности и приготовление рабочих к **перенятию индустрий и управлению таковыми,** — индустриалисты продолжали свою работу под гики и насмешки противников. Взбудоражив рабочих восточных штатов неоднократными выступлениями (в Мекисрак, Лоренс, Бруклин и др.) и южных штатов (лесных рабочих Луизианы), индустриалисты нашли, что рабочие востока и юга недостаточно сознательны для того, чтобы проводить **самостоятельно** выступления. В них не хватало интеллектуального развития, сознания собственного достоинства, а преобладала надежда на „спасителей". Индустриалисты замечали, что на востоке развивается сильное лидеропоклонство; вместо сознательных выступлений масс происходят вспышки под влиянием лидеров; имена Гейвуд, Эттор, Флинн и других заменяют борющихся рабочих; вступая тысячами в организацию И. Р. М. под влиянием зажигательных речей агитаторов, они скоро охлаждаются и покидают организацию.

Говоря словами историка, „И. Р. М. на востоке приносили с собой много шума, проводили удачные забастовки, но не приносили с собой организации".

Только немногие из передовых членов организации Индустр. Рабочих Мира остаются на местах продолжая упорную работу по развитию классового сознания масс, а большинство устремляется на запад, где рабочий интеллектуально стоит выше рабочего востока, где рабочие, сознав однажды свои права, готовы их отстаивать и, сознав необходимость организации, готовы ее поддерживать.

Вместо того, чтобы забастовками руководил Г. И. К., посылая организаторов, дело борьбы рабо-

чих начинает переходить в их собственные руки и забастовки проводятся местными отделами и индустриальными союзами, а официальных лидеров заменяют сотни делегатов, организующих рабочих на местах производства. Наступает индустриальный период И. Р. М. охарактеризовавшийся сильным ростом организации и стремлением к контролю над работами. Затем, грянул гром усиленных преследований военного периода, во время которого ряды И. Р. М. немного дрогнули. По окончании войны наступает теоретический период переоценки ценностей под влиянием пережитых преследований, 14 лет практики, революции в России и появления коммунистических течений среди социалистов.

До сих пор в Америке существовала единственная революционная рабочая организация — Индустриальные Рабочие Мира, не считая незначительных анархистических групп и кучки левых социалистов, и индустриалисты, естественно, претендовали на свое право представительства американского революционого движения. Теперь же на сцене появляются новые претенденты — представители победоносного большевизма, упрекающие И. Р. М. в их монополизировании революционности.

Коммунисты Америки, появившиеся сначала под именем Американской Социал Демократической Лиги, затем — Левого Крыла С. П., заявляют о своем праве на представительство американского революционного движения. Начинается дискуссия в печати И. Р. М., Левого Крыла, а также и на митингах о роли И. Р. М. и политических коммунистов и об единении. Вначале дружественная дискуссия постепенно переходит в полемику, а затем и в открытую вражду. В первые годы российской революции, говоря о большевиках Америки, всегда подразумевали И. Р. М. и последние привыкли себя считать таковыми. Но с развитием коммунистическо-политического движения, с выяснением намерения коммунистов подчинить своему руковод-

ству все рабочее движение, настроение по отношению к коммунистам резко меняется. Индустриалисты отыскивают все плохое в коммунистах, а последние в индустриалистах. Признание Г. И. К. Московского Интернационала, встреченное в 1919 году сочувственно всей организацией, в 1920 году вызывает полемику и отвергается. Вместо единения, эти два революционных течения расходятся все дальше и дальше.

Когда в коммунистическом движении, в сентябре, 1919 года, произошел раскол, К. П. стала в оппозицию к И. Р. М., а К. Р. П. признала революционный индустриализм в лице И. Р. М. Первое время даже и К. П. высказалась за индустриализм, но затем отреклась от своего первоначального решения и поставила И. Р. М. на один уровень со всеми экономическими организациями.

Характерно отметить, что в своем стремлении переделать все по коммунистическому шаблону, коммунисты поставили в своей программе „новый“ способ организации американских рабочих — рабочий комитет. Беда только в том, что что-бы новое наши большевики ни предложили, оно оказывается старым, не известным только лишь политиканам, т. к. они слишком увлечены были выборами чтобы заметить, что делается в рабочих кругах и во что выливается творчество тружеников. Они прозевали тот факт, что в основу организации И. Р. М. положены „рабочий комитет“ (Job Committee), „фабричный комитет“ (Shop Committee) „индустриальный совет“ (Industrial Council) и т. д. В 1911 году, во время забастовки рабочих сапожных фабрик в Бруклине, в 1913 году, во время забастовки текстильных рабочих Петерсона и других забастовках функционировали фабричные комитеты под руководством И. Р. М., которые охватывали как членов, так и не членов организации. Индустриалистами введены рабочие комитеты в лесах северо-

запада, на строительных ж.-д. работах и всюду, где это представляется возможным.

За расколом в С. П. последовал раскол в С. Р. П., в которой после смерти Дилиона не оказалось „твердой руки", но зато, как говорят инсургенты партии, оказалась группа диктаторов. Нежелавшие подчиниться этой группе образовали на конвенции в Чикаго 3-4 июля, 1920 года, Индустриальную Социалистическую Лигу, поставившую себе целью пропаганду необходимости об'единения рабочих на политическом поле в революционную политическую партию и на индустриальном — в социалистический индустриальный союз. Эта группа издает газету „Индостриал Сошелист" и призывает всех революционеров к единению. Деятельность этой лиги мало известна автору и он не станет распространяться о ней.

Кроме того, в коммунистическом движении, кроме Об'единенной Коммунистической Партии, появившейся на свет после продолжительных переговоров между Ком. Рабочей Партией и Ком. Партией, имеется еще самостоятельное течение, под названием „Коммюнист Юнити", членов которого обыкновенные коммунисты называют самозванцами. Часть коммунистов из Коммун. Партии не пожелала об'единяться с К. Р. П. и, таким образом, мы имеем три коммунистических партии. В общем, мы переживаем времена усиленного дробления революционного движения и, если это может служить признаком скорого приближения социальной революции, то нам остается только приветствовать неспокойное состояние умов революционеров.

Большим козырем в руках коммунистов оказалась измена со стороны филаделфийских грузчиков принципам И. Р. М. То мнение, что экономическая организация не может сохранить чистоты принципов, подтверждалось ими филаделфийскими событиями. В рядах же И. Р. М. эти события послужили поводом для дискуссии о рабочем кон-

троле, о задачах И. Р. М. и о количестве или качестве.

Появление коммунистических и индустриально-социалистических движений на американской почве оставило свой след на индустриалистах. Непогрешимость И. Р. М. подвергалась критике, что расширяло кругозор членов организации. Вопрос о диктатуре пролетариата, вооруженном восстании и другие вопросы поднятые коммунистами, выбили из колеи многих, застывших на признанных истинах и, несомненно, влияли на индустриалистов в направлении более широкого понимания задач передового элемента рабочего класса.

Количество или качество.

Спорным вопросом организации И. Р. М. является вопрос о „рабочем контроле", который было бы вернее назвать „контролем над работой". Одни говорят, что индустриалистам нужно большое количество членов для утилизирования экономической силы с целью достижения намеченных задач, и, что существующего числа сознательных членов достаточно для революционизирования сотен тысяч рабочих.

Другая часть оспаривает увлечение количеством в ущерб качеству, доказывая, что члены организации не проникнутые классовой сознательностью и революционно-индустриальным духом являются помехой в революционной работе, т. к. они (малосознательные члены) своими голосами могут вредить направлению организации.

На эту тему ведутся бесконечные споры и какая сторона права, предоставляется судить самим читателям.

Мы знаем, что в каждой организации имеются дефекты: есть они и у И. Р. М. Дефектом этим является неспособность организации поднять уровень вступающих членов настолько, чтобы они разбирались в классовых вопросах и в рабочей солидар-

ности. Этот упрек не касается всей организации, как таковой, а только отдельных индустриальных союзов или отдельных бренчей.

Для примера возьмем рабочих морского транспорта города Филаделфии, организованных в 1913 году. Этот отдел возрос до 9.000 членов и контролирует работы в Филаделфийском порту.

Филаделфийцы являются исправными плательщиками взносов в Главную Контору, что, между прочим, очень редко наблюдается среди индустриальных союзов. Это хорошее качество позволяло им быть частью И. Р. М., не смотря на то, что они, наперекор решениям И. Р. М., берут 25 дол. вступительных взносов, платят большое жалованье должностным лицам, не читают и не распространяют революционной литературы, недостаточно солидарны и т. д.

Филаделфийский отдел был автономен. Находились лица среди революционных членов И. Р. М., отстаивавшие их автономию, приведшую в конце концов к местной закупоренности и созданию организации в организации.

Филаделфия была бельмом в глазу организации И. Р. М. Будучи в большинстве своем иностранцами и чернокожими американцами, они копили в своей кассе деньги, не поддавались просвещению, которое не могло вестись регулярно за недостатком средств в общей организации и за нежеланием местного отдела расходовать деньги на такие „пустяки“, как просвещение.

Не важно, кто виноват, важен тот факт, что дело дошло до того, что филаделфийцы нагружали амуницию для армии Врангеля, летом 1920 года. Это переполнило чашу терпения членов И. Р. М и они принудили Г. И. К. исключить весь Филаделфийский отдел из состава И. Р. М.

По данному вопросу возникли споры. Оживленные дискуссии велись на собраниях и в периоди-

ческой печати. Г. И. К. требовал от филаделфийцев подчинения принципам И. Р. М. В конце концов они согласились на все требования, но не хотели принять пункта о вступительном взносе и не согласились урезать последнего. Впоследствии должностные лица некоторых индустриальных союзов вынесли резолюцию о восстановлении филаделфийцев в правах организации до решения по этому вопросу 13-го с'езда и Г. И. К. принял их обратно в организацию.

Необходимо отметить, что, благодаря давлению делегатов филаделфийского отдела, 12-ый с'езд решил прекратить распространение книги Тридона „Новый Юнионизм", а также и всей другой литературы, проповедующей саботаж.

„Вопрос о Филаделфии", под каким бы именем он не разбирался в печати И. Р. М., является слишком принципиальным, чтобы его можно было обойти молчанием. Высокие вступительные взносы являются преградой для революционного индустриализма. Если 13-ый с'езд, в целях удержания в организации филаделфийцев, откажется от принципов И. Р. М. и пойдет на уступку в вопросе о вступительных взносах, это будет поворотным пунктом в истории И. Р. М.

Мы не теряем надежды на членский состав организации, который не допустит, чтобы из-за приобретения количества, страдало качество организации и ломались ее основные революционные принципы, и в этом отношении мы согласны с нашими оппонентами, писавшими, что, когда на карту ставятся революционные принципы Индустр. Рабочих Мира, их защитниками являются **рядовые члены организации.**

Кроме того, погоня за количеством замечается и в других индустриальных союзах, приобретающих силу в индустрии. Так например, в стремлении установить свой контроль над работой, агрикультурные рабочие принуждают всех рабочих в районе их

влияния брать книжку И. Р. М.. Таким образом в члены организации вступают профессиональные игроки, грабители, спиртоносы и прочие плевелы современного общества; они тоже берут книжку И. Р. М. и часто приходится слышать упреки по адресу организации за проделки таких пройдох.

Мы не станем останавливаться на недостатках организации И. Р. М., т. к. эти недостатки неизбежны в условиях современного общества и упоминаем о них для того, чтобы читателям ясней была история Индустриальных Рабочих Мира и их отношение к другим организациям.

Переоценка ценностей.

Мы уже указали на работу в организации постепеновцев, являющихся теми же социалистами, но действующими на индустриальном поле. Их влияние оказалось достаточно сильным даже для того, чтобы в декларацию 11-го с'езда было внесено выражение: „When capitalism shall have collapsed" (когда капитализм рухнет).Политика постепеновцев, с одной стороны, дала больше материала для критики Инд. Раб. Мира коммунистами, а с другой, оттолкнула от И. Р. М. передовых рабочих, видевших в И. Р. М. только их **революционность,** но не придававших значения организации, как **индустриальной, рабочей и созидательной.** Постепеновцы вновь оказали И. Р. М. медвежью услугу, истолковывая нашу созидательную программу, приблизительно, в таком смысле: „И. Р. М. должны воспитывать и организовывать рабочих, изучая при этом техническую сторону индустрий и ее административную сторону. Этот процесс должен будет продолжаться до тех пор, пока большинство рабочих не будет организовано в союз И. Р. М. и, пока рабочие не научатся управлять индустриями".

Эта позиция вызвала справедливые насмешки со стороны наших идейных противников и убивала революционный дух рабочих, которых звали

следовать естественному ходу эволюции. Это породило в организации также увлечение одной из функций И. Р. М. — изучением индустрий. Созданному Отделу Индустриальных Исследований отводилась чуть ли не самая важная роль в движении, и на страницах „Вон Биг Юнион" появлялось слишком много статей по вопросам внутреннего управления и развития отдельных индустрий.

Но позиция постепеновцев не отражает собою действительного настроения членского состава организации.

Принято, что об определенном течении нужно судить по его литературе. Это положение не оправдывается на И. Р.-М. Имеются признанные теоретики анархизма,, социализма, коммунизма, но встретить в литературе признанного теоретика И. Р. М. не удастся. Предоставляется судить читателям — положительная это сторона нашего движения или отрицательная, но это—факт. Не только не имеется капитальных трудов с обоснованием философии И. Р. М., но не имеется даже истории И. Р. М., могущей познакомить читателей с этим движением. Любознательный экономист, проф. Бриссенден, пишет историю И. Р. М., исследует это движение, а сами И. Р. М. издают тонкие брошюры, да отчеты об их преследованиях. Брошюра Гр. Перри — „Революционный Индустриализм", пылает революционным энтузиазмом, „Краткая История И. Р. М," В. Сан Джана—слишком сжатая история борьбы И. Р. М. и их ненависти к буржуазной морали. Вудроф отыскивает корни в синдикализме, Андрейчин — то в бакунизме, то в марксизме. „Вон Биг Юнион"—заведомо консервативный журнал; „Индостриал Воркер" и „Солидарити" — то слишком революционны, то доходят до консерватизма и даже до контрреволюционности. Нет строгой выдержанности. Спрашивается, почему?

До 1908 года И. Р. М. имели теоретиков, более

видным из коих был Дилион, который, между прочим, имел влияние на Н. Ленина. Но с 1908 года И. Р. М. переходят на практическую борьбу. В организации первое время играют роль практические лидеры, как Гейвуд, Траутман, но, затем, и они отодвигаются в сторону и появляется всеобщее лидерство, или лидерство передового элемента. Самодеятельность сказалась в том, что всякая личность, стремившаяся к захвату прерогатив членского состава, развенчивались последним, и лидер оставался не у дел. Отсутствие или недостаток теоретиков об'ясняется тем обстоятельством, что И. Р. М. — организация наемных рабочих и мелкая буржуазия в нее не допускается; это является следствием догматичности индустриалистов, признающих, что „освобождение рабочих есть дело САМИХ рабочих".

По причине отсутствия теоретиков, индустриалистам трудно состязаться с политическими партиями, в рядах которых находятся сливки ораторского и писательского искусств, но когда дело касается непосредственной борьбы, то пальму первенства неизбежно приходится отдавать И. Р. М.

Отсутствие теоретиков имеет, однако, и хорошую сторону: вместо того, чтобы наши газеты и журналы были заполнены статьями признанных писателей, как это водится у политических течений, сотрудниками их являются рядовые члены, вырабатывающие из себя постоянных сотрудников, и наши органы, таким образом, являются рабочими органами в полном смысле этого слова.

Периодические издания нам необходимы, как необходима литература; мы берем в свои руки издательское дело и тем подготовляем себя к роли будущих руководителей собственной жизни. Также и с лидерством: мы стремимся все быть лидерами и, поэтому, вынуждены приучаться ходить на собственных ногах вместо того, чтобы надеяться на поводырей-лидеров.

В конечном счете, не теории являются главным фактором социальной революции, а экономические условия, социальные взаимоотношения и сознательность передового элемента пролетариата, которым мы претендуем быть; революцию совершают не лидеры, а рабочие массы, и чем более рабочие массы способны ходить на собственных ногах, тем скорее они придут к Индустриальному Коммунизму и тем короче будет „переходный период", являющийся ничем иным, как демонстрацией нашего недоразвития и неустойчивости в ногах.

В организации И. Р. М. в настоящее время — сравнительное затишье, и это вполне естественно. Вся история рабочего движения учит нас тому, что как у личности, так и у группы рабочих, или целой организации, запас энергии ограничен. За бурными под'емами следуют затишья, в период которых проверяются поступки прошлого и строятся планы на будущее. Мы не беремся пророчить во что выльется движение И. Р. М., но, изучая международное рабочее движение и его тенденции, нужно предполагать что идеи И. Р. М. восторжествуют. Все идут в направлении И. Р. М., не исключая даже и рабочих Советской России. Параллельно со все время растущей концентрацией индустрий и созданием единого фронта капиталистами, мы замечаем, что революционные синдикалисты толкаются на принятие формы организации И. Р. М. Мы уже упоминали, что французские синдикалисты признали преимущество индустриального строения; такие же сведения поступают из Италии и Испании; Шап Стюардс и Рабочие Комитеты в Англии родственны И. Р. М.; в Германии происходит тот же процес индустриализации; не отстают и Скандинавские страны; в Австралии и в Канаде — Один Большой Союз, в Мексике и Чили — администрации И. Р. М., в Аргентине, Греции, Турции и даже Китае идея Одного Большого Союза И. Р. М. приобретает

все больше и больше сторонников. В виду таких успехов, невольно напрашивается вопрос по адресу „друзей“ И. Р. М.: „неужели вы серьезно думаете, что революционные индустриалисты успели бы больше, занимаясь сверлением А. Ф. Т.?“ — Ни в коем случае.

Предположим самое худшее: И. Р. М. стали консервативной организацией. Что же из этого следует? Во всяком случае не поражение принципов революционного индустриализма. И. Р. М. могут изменить этим принципам, И. Р. М. могут быть стерты с лица земли сильными мира сего, но идея революционного индустриализма не умрет — она слишком глубоко засела в сознание рабочих масс, — и будут ли ее носителями И. Р. М., или другая организация — в конечном счете не важно, так как **социальная революция** выше какой бы то ни было организации.

Каково же было влияние И. Р. М. на тред-юнионы и А. Ф. Т., в особенности? Трудно учесть это влияние, оказанное как индустриалистами работавшими внутри А. Ф. Т., так и организацией И. Р. М. в целом, остававшейся снаружи.

Судя по тому, что происходит внутри А. Ф. Т., приходится сказать, что двойной способ индустриалистов — работы изнутри и снаружи — принес благие результаты. Лидеры рабочего и политического движения, ученые и историки, в подавляющем числе, являются противниками организации И. Р. М., ее философии и методов борьбы. Хотя они все время пророчат скорую смерть И. Р. М., в тоже время многие из них признают, что в деле революционизирования рабочих Америки И. Р. М. сыграли важную роль.

Выступления И. Р. М. и беспощадная критика А. Ф. Т. влияли **больше**, чем отдельные члены, работавшие внутри, не могшие идти дальше пределов разрешаемых гомперсовской машиной, и мы видим,

что под давлением И. Р. М. А. Ф. Т. вынуждена была заняться вопросом об организации чернокожих, чернорабочих и т. д.; на индустриальную форму строения организации уже не смотрят как на „вражескую“: на годичных с'ездах А. Ф. Т. вносятся (хотя, пока, и отвергаются) радикальные резолюции, а агитация за освобождение политических и индустриальных узников проникла в А. Ф. Т. настолько, что Гомперса принудили обратиться в Вашингтон с требованием освобождения таковых.

В то же самое время происходит другой процесс в рабочем движении, это — организация независимых полу-индустриальных рабочих союзов, как Об'единенных Портных, Об'единенных Текстильных Рабочих и Рабочих Автомобильной Индустрии; в рядах шахтеров происходит инсургентская война и из создавшегося недовольства может быть два выхода: распад А. Ф. Т. или перемена ее позиции в направлении к классовому пониманию задач рабочей организации.

Если А. Ф. Т. распадется, то на ее развалинах создастся более боевая, более революционная Федерация, и мы только приветствуем ее распад. Если она пойдет в сторону прогресса, мы также будем приветствовать это шествие, т. к. нам не важно под каким ярлыком рабочие придут к революционному индустриализму, — **лишь бы они пришли поскорей.**

Передовой частью индустриалистов неоднократно обсуждался вопрос об об'единенных выступлениях передовиков, хотя в печати этот вопрос почти не освещался. Об'единение это должно вылиться в „революционный кокус“, преимущественно в тех индустриях, где индустриалисты сильны экономически. В малочисленных индустриальных союзах преобладает революционный элемент — в большинстве рабочие, состоящие в И. Р. М. и принадлежащие в то же время к тред-юнионам. В таких индустриальных союзах кокус не нужен. Что же

касается таких союзов, как напр., в Филаделфии, там кокус необходим, как он необходим везде, где индустриальный союз, захватывая контроль над работами, принуждает вступать всех рабочих данной индустрии в организацию. Ожидать революционного единения в таких союзах можно лишь при условии их медленного развития, — когда же несознательные рабочие вступают тысячами в союз, необходимо революционизирование их под руководством передовиков. В особенности необходимо при выборе должностных лиц следить за тем, чтобы не пробирались консерваторы, т. к. пример Сандгрена показал, как отдельная личность может повредить всей организации И. Р. М.

СИНДИКАЛИЗМ ВО ФРАНЦИИ.

Чтобы иметь более наглядную картину революционного рабочего движения, нам необходимо познакомиться немного с синдикализмом во Франции. Как индустриализм является продуктом высоко развитой в индустриальном отношении Америки и разочарования в парламентаризме, так и революционный синдикализм является продуктом Франции—страны менее развитой индустриально, но с революционной историей, страны, где представители интересов рабочих в парламентах, предавали последних, переходя в лагерь правительства — Мильеран, Вивиани, Бриан и другие. Революционные рабочие Франции, как и Америки, искали более действительных путей к освобождению от существующей системы непосредственно своими собственными силами; и их искания в конце концов привели рабочее движение к революционному синдикализму во Франции и к революционному индустриализму в Америке.

Профессор Луис Левин так определяет синдикализм:

„На первый взгляд синдикализм кажется чуть ли не тождественным с радикальным социализмом, но после тщательного изучения оказывается, что он во многом и превосходит любую социалистическую программу и уступает ей. В своем наиболее характерном выражении синдикализм отрицает государство и на его место ставит чисто добровольный коллективизм. В этом он полностью сходится с анархизмом, а потому многие видят в синдикализме анархистское движение противопоставленное социализму. Тред-юнионное движение среди рабочих принимается синдикалистом за естественную базу и поле его деятельности, подобно тому,

как существующие политические организации принимаются консервативным или парламентарным социалистом за наилучшие предварительные нормы, из которых должен быть развит новый общественный уклад".

Не смотря на нашумевшую по всему свету французскую свободу, завоеванную великой революцией, рабочие таковой не пользовались и только лишь в 1864 году, по соображениям политического характера правительства империи, были отменены законы против организаций и было дано право бастовать. До того же времени как забастовки, так и организации рабочих, преследовались законом, а участники таковых карались тюрьмой. Согласно не полным данным Л. Левина, число осужденных рабочих во Франции в период времени с 1820 по 1864 год равнялось 14.000.

Не смотря на преследования, рабочие организации нелегально существовали все время. Это были преимущественно организации квалифицированных рабочих.

После революции в 1848 году рабочие Франции увлекаются кооперативным движением, в котором они видят средство уничтожения наемного труда. Кооперативное движение сначала поощрялось правительством, но вскоре политика переменилась и не умершие естественной смертью кооперативы были уничтожены Наполеоном III, в 1851 году. Рабочие снова направляют энергию на создание организаций защиты „Societés de resistance".

С 1863 года интерес к кооперативному движению снова возрастает, захватывая широкие массы рабочих. Созданный кооперативный банк „Credit au Travail" потерпел крах 2 ноября 1868 года и вместе с тем наступает полное разочарование рабочих в кооперативном движении.

В поисках путей к освобождению рабочие Франции устремляют свой взор на Интернациональ-

ную Рабочую Ассоциацию (Интернационал), основанную в 1864 году.

Первыми приверженцами Интернационала во Франции были прудонисты, верившие в принцип — „освобождение рабочих—дело самих рабочих" и в то же время предлагавшие расплывчатую программу организации обществ взаимопомощи, кооперативов и т. п. С 1869 года французскую секцию Интернационала наполняют коллективисты и коммунисты и к ней примыкают некоторые синдикаты. Кооператоры отступают под давлением новых идей и на конгрессе 1869 года в Базале проповедуется идея организации рабочих синдикатов не только для борьбы за улучшения, но и для группировки рабочих с целью заложения основы будущей коммуны. Под влиянием Интернационала имевшиеся в то время в Париже синдикаты были об'единены в Федерацию.

С разгромом Парижской Коммуны в рабочем движении настала реакция. Боясь преследований со стороны правительства, рабочие сторонились организаций, но с помощью журналиста Барберет'а удалось реорганизовать несколько синдикатов в Париже. Барберет стремился избегнуть брьбы капитала и труда, а его идеей было создание синдикатов для регулирования ремесленных учеников, организации бюро по приисканию работ, учреждение примирительных камер, организация технических курсов и т. д. В 1872 году несколько синдикатов об'единились в Cercle de L,Union Ouvriere, об'явив свои мирные намерения. Не смотря на это, привительство, не затронув отдельных синдикатов, разогнало организацию.

В 1876 году, в Париже состоялся первый французский рабочий конгресс, на котором присутствовало 255 делегатов от Парижа и 765 от провинции. Мирное настроение конгресса об'ясняется реакцией, запугавшей рабочих. Конгресс об'явил себя противником социализма и забастовок, настаивая на

улаживании всех вопросов мирным путем и признавая могущество кооперативов — в общем программа Барберет'а. На третьем конгрессе (1879 г.) в Марселе политика изменилась: конгресс об'явил себя сторонником коллективного владения орудиями производства, высказался за организацию рабочей социалистической политической партии и назвался „Социалистическим Рабочим Конгрессом". Вопрос о создании политической партии подымался на конгрессе в Париже (1876 г.) и Лионе (1878 года). Новая партия была названа „Федерация Рабочих-Социалистов Франции" и включала в себя 6 округов. Таким образом социалисты овладели синдикальным движением Франции.

На конгрессе в Гавре (1880 г.) произошел раскол — умеренные и кооператоры откололись от революционных коллективистов, образовав „L,Union des Chambres Syndicales Ouvrieres de France". Затем, происходит другой раскол: выделяются два течения: социалисты-государственники (парламентаристы) и социалисты анти-государственники (анархисты), сторонники прямого действия. Социалисты -государств., в свою очередь разделились на гедистов и бруссистов. Первые—ортодоксальные маркси сты, вторые — поссибилисты. С течением времени от бруссистов откололись аллеманисты. Кроме того, существовали бланкисты и независимые социалисты. Все эти течения стремились подчинить своему влиянию синдикаты. Каждая политическая фракция требовала от своих членов вступления в синдикаты с целью господства в таковых, а также образования новых синдикатов в тех местах, где таковых еще не имелось.

В общем, синдикаты служили „попыхачем" для политиканов, а их помещения — местом сведения счетов со своими противниками. В среде членов синдикатов раздавались голоса недовольства; это ясно из доклада организационной комиссии, доложившей Лионскому с'езду 1886 года, что:

Мы, организованные рабочие, изучившие общественные проблемы и признавшие, что различие доктрин является могучим фактором, который помогает раскалывать, вместо того, чтобы об'единять наши ряды.

Рабы одного и того же господина, носящие те же самые цепи, страдающие от тех же зол, имеющие те же самые стремления, те же нужды и те же права, — решили отбросить в сторону все наши политические и другие предпочтения, идти рука об руку и слить наши силы в борьбе против одного общего врага. Проблемы труда всегда помогали рабочим об'единяться.

Организованная на Лионском с'езде Национальная Федерация Синдикатов попала в руки гедистов, утилизировавших ее в политических целях.

В попытках об'единения рабочих после Брюссельского с'езда Интернационалом был организован Национальный Рабочий Секретариат, но многие течения покинули его по причине политических разногласий.

Новые разногласия внес вопрос о всеобщей забастовке. Волна забастовок в Америке (1886-1887 годов), пронесшаяся с большим шумом, заинтересовала рабочих Франции, и вопрос о всеобщей забастовке, как средстве уничтожения системы наемного рабства, стал вопросом дня. Конгресс Национальной Федерации Синдикатов в Бордо, в 1888 г., высказался за всеобщую забастовку, а гедисты высказались против, что и вызвало раскол в Н. Ф. С.

В 1893 и 1894 годах делались попытки об'единения Федерации Бирж Труда и Национальной Федерации Синдикатов. Конгресс в Нанте, в 1894 году, не смотря на протесты гедистов, был об'единенный и на нем было представлено 1662 синдиката. Приняв резолюцию в пользу всеобщей забастовки, конгресс избрал „Комитет Пропаганды Всеобщей Забастовки". Был организован Национальный Совет с целью об'единения всех синдикатов страны. Гедисты оставили конгресс. На следующем конгрессе в Лиможе, в 1895 г., Национальный Совет был уничтожен и основана Всеобщая Конфедерация Труда

(La Confédération Général du Travail). Воспитываемые в ненависти, вместо солидарности, благодаря политиканству различных фракций, рабочие заняли аполитическую позицию, и конгресс поставил условием вступления в Конфедерацию из'ятие политики из синдикатов.

Таким образом, создание Конфедерации Труда является результатом долголетней практики синдикалистов Франции пришедших к тому же выводу, что и индустриалисты в Америке, в 1908 году, а именно: в рабочих организациях не должно быть места политиканам.

Идея всеобщей забастовки проникла в широкие массы и определение ее принимало все более революционный характер. На конгрессе в Туре, в 1896 году, было заявлено, что „всеобщая забастовка будет революцией, мирной или нет".

Подтвердив значение всеобщей забастовки, как революции, конгресс в Тулузе, в 1897 году, единогласно принял доклад Пуже и Делесаля о применении бойкота и саботажа.

Попытка совместной работы с Федерацией Бирж окончилась разрывом в 1898 году, на конгрессе в Ренн.

На Парижском Конгрессе, 1900 г., было признано, что всеобщая забастовка не может быть мирной; что необходима широкая работа среди солдат, и что необходимо интернациональное об'единение рабочих. На конгрессе в Лионе (1901 г.) значение всеобщей забастовки было определено следующей резолюцией:

Конгресс заявляет, что Всеобщая Забастовка не может быть только средством достижения улучшений для определенной категории рабочих. Ее целью может быть только полное освобождение пролетариата посредством насильственной экспроприации капиталистического класса...

В дискуссии по данному вопросу большинство высказалось в том смысле, что меньшинство орга-

низованных революционных рабочих поведет за собой инертное большинство, которое, поэтому, и не может служить препятствием к проведению всеобщей забастовки-революции.

„Дружественная“ политика правительства, в котором находился „социалист“ Мильеран, по отношению к синдикатам была встречена рабочими с недоверием, т. к. цель ее была гармония труда и капитала. Конгрессом была отвергнута попытка регулирования забастовок со стороны правительства; отвергнуты Рабочие Советы, утвержденные правительством с целью установления социального мира. Некоторое время наблюдавшаяся гармония в рядах социалистов была нарушена вступлением Мильеран'а в кабинет министров. Раздоры в рядах социалистов отразились и на синдикатах, и Лионский Конгресс настаивал на независимости синдикатов. Разочарованные политиканством лидеров, социалисты устремились в синдикаты, а общее недоверие рабочих к политике об'единило их с анархистами. Революционный синдикализм все больше и больше становился независим и вырабатывал свою экономическую философию. Целью уже не являлось боль ше только прямое действие против капиталистов, но и против государства, хотя последнее и стремилось „покровительствовать“ рабочим. Пронесшаяся волна забастовок во Франции, с подавлением некоторых из них военной силой, еще больше толкнула рабочих в сторону синдикализма.

Происшедшее в 1902 году об'единение между Конфедерацией Труда и Федерацией Бирж открывает новую эпоху анархо-синдикализма или революционного синдикализма во Франции.

Как мы упоминали раньше, в 1893-1894 г.г. делались попытки об'единения Бирж Труда и Национальной Федерации Синдикатов. Биржи Труда, идея которых долго лелеялась рабочими, осуществились в конце восьмидесятых годов. Первая биржа труда была основана в Париже, в 1887 году. Частью с

помощью муниципалитетов, частью самостоятельными усилиями рабочих, эти биржи возникали по всей Франции. Их цель: иметь место для митингов синдикатов, информация, бюро по приисканию работ, устройство библиотек, технических и общеобразовательных вечерних курсов и т. д. В 1892 г. была организована Федерация Бирж Труда. Денежная зависимость бирж труда от муниципалитетов давала последним право вмешиваться в дела бирж, что вызывало, естественно, протесты со стороны рабочих, а, поэтому, на конгрессе 1892 года была вынесена резолюция следующего содержания:

Принимая во внимание, что Биржи Труда должны быть совершенно независимы, чтобы они могли оказывать услуги, которых от них ожидают;

Принимая во внимание, что это учреждение является единственной реформой, которая была вырвана рабочими из рук капиталистического класса;

Конгресс Бирж Труда 1892 года заявляет, что рабочие должны полностью отвергнуть вмешательство административных и правительственных властей в деятельность бирж — вмешательство, которое сказалось в заявлении об общественной необходимости; и

Приглашает рабочих предпринять самые энергичные шаги для того, чтобы была гарантирована полная независимость Биржам Труда, и отказывать правительственным или городским властям во всяком вмешательстве в их деятельность.

Постепенно Биржи Труда принимают боевой характер. Поставленные цели затушевываются перед главной — прямой борьбой. Утомленные политиканством социалистов, рабочие назначили на должность секретаря Федерации Бирж Ф. Пелутье — молодого анархиста коммуниста, отдавшегося всецело движению до конца своей короткой жизни (умер в 1901 г.). На конгрессе в Тур, в 1906 г., по вопросу о строении будущего общества выражалось мнение, что Б. Т. являются основой, на которой будет покоиться новое общество свободных производителей. В своем докладе конгрессу Пелутье между прочим, говорит:

...Вот что обещает будущее рабочему классу, если он сознает свои интеллектуальные способности и свое достоинство; только из своей собственной среды он сможет в будущем получать понятие своего общественного долга; он отнесется с пренебрежением ко всякой чуждой его природе власти и, в конце концов, отвоюет себе обезпеченность и свободу.

До 1902 года между Федерацией Бирж и Конфедерацией Труда происходила борьба за обладание синдикатами, не смотря на то, что многие синдикаты состояли в обоих организациях, что ими, фактически, преследовались одни и те же цели, и обе организации революционизировались в одном направлении, в сторону революционного синдикализма.

На конгрессе в Монпелье, в 1912 году, на котором произошло об'единение Конфедерации Труда и Федерации Бирж, были выработаны основоположения революционного синдикализма, об'единившего рабочих разных политических течений на экономическом поле — в синдикате — основоположения, которых придерживалась в своей работе Конфедерация вплоть до мировой войны, вспыхнувшей в 1914 году и породившей патриотизм, шовинизм, сотрудничество между трудом и капиталом и вместе с тем „траншейных" синдикалистов, анархистов и социалистов.

Составные части Конфедерации были автономны и всякий синдикат, входивший в Конфедерацию должен был вступать также и в местную Биржу Труда.

Конфедеральный Комитет составляется из делегатов входящих организаций по одному от каждой, независимо от количества членов. Делегатами могут быть только рабочие, состоящие не менее года в синдикате. Комитет собирается раз в три месяца и является высшим органом в промежутке времени между с'ездами.

Конфедеральное Бюро (Исполнительный Ко-

митет) состоит из 13 членов, по 5 членов бюро каждой секции и 3 секретарей Комитета Прессы, Комитета Забастовок и Ревизионного Комитета.

Секция Федерации Ремесл и Индустрий и отдельных синдикатов, а также и секция Федерации Бирж Труда, являются автономными единицами, имеющими свои администрации. Кроме того, имеется три комитета: Прессы, Забастовок и Ревизионный, состоящие каждый из 12 членов, по 6 человек от каждой секции.

Не смотря на полное согласие, царившее в Конфедерации со времени об'единения, в ней все же происходила некоторая борьба между реформистами и революционерами и между политиканами и их противниками.

Реформисты протестовали против системы представительства в конфедеральном комитете (по одному от синдиката), настаивая на пропорциональном представительстве, при котором они были бы представлены более многочисленно. Благодаря существующей системе, упрекали они, меньшинство руководит Конфедерацией, толкая ее на необдуманные революционные выступления. Каждое течение старалось приписать себе всякую победу в выступлениях Конфедерации, а всякое поражение взвалить на противников. На конгрессе в Бурже, в 1904 году, подавляющим большинством голосов была подтверждена революционная платформа Конфедерации, а вместе с тем и деятельность революционного элемента, среди которого играли роль Ивто, Пуже, Грифелье и другие.

Подбодренный успехом кампании 1903 года против частных рабочих бюро, конгресс принял резолюцию о борьбе за 8-ми часовой рабочий день. Парламентарные методы борьбы были отвергнуты и принято прямое действие.

День 1 мая, 1906 года, был днем смятения в рядах буржуазии, бежавшей из промышленных городов, и растерянности правительства. Всеобщая за-

бастовка и демонстрации принимали угрожающий размер, и правительство стянуло войска в промышленных центрах, в особенности в Париже, представлявшем военный лагерь. Хотя рабочие в подавляющем большинстве не добились намеченной ими цели, забастовка, тем не менее, всколыхнула широкие массы и дала рекламу Конфедерации.

На конгрессе в Амьен, в 1906 году, снова делались аттаки реформистами, но большинством 7 против 1 революционеры победили.На этом же конгрессе обсуждался вопрос о кооперации с Социалистической партией (об'единенной). Политический элемент обвинял анархистов в пристрастности по отношению к Соц. партии, на которую последние всегда нападали и в том, что, не смотря на об'явленную вне-партийность, анархисты проповедовали свои идеи, пользуясь своим официальным положением. В вопросе о кооперации анархисты, реформисты и „чистые" синдикалисты об'единились против политиков, и конгресс большинством 830 против 8 принял резолюцию нейтральности в отношении политических партий, групп и сект и в то же время предоставил право членам Конфедерации вне синдикатов и параллельно с ними проводить свои идеи.

В этой же резолюции говорится, что: „...синдикаты, в настоящее время будучи группой сопротивления, в будущем будут группой производства и распределения — основой общественной организации".

Эхо революционного индустриализма, проповедовавшегося основанной в 1905 году, в Америке организацией И. Р. М., отразилось в Европе. Вопрос о революционном индустриализме обсуждался синдикалистами, и в результате на конгрессе было решено, что в будущем в Конфедерацию будут приниматься только индустриальные союзы.

Ожесточенная борьба рабочих с эксплоататорами, приводившая к вмешательству правительства,

посылавшего „усмирительные экспедиции“, которые нередко проливали кровь рабочих, привели Конфедерацию к столкновению с правительством, которое беспощадно критиковалось в синдикалистской литературе, в результате чего последовали аресты должностных лиц Конфедерации.

Марсельский конгресс 1908 года единогласно подтвердил деятельность Конфедер. Комитета, а также была подтверждена анти-милитаристическая резолюция, внесенная Ивто, призывающая рабочих к об'явлению всеобщей забастовки в ответ на попытку плутократов об'явить войну.

На этом же конгрессе было подтверждено преимущество индустриального строения организации и рекомендовано переорганизовать профессиональные (синдикальные) федерации в индустриальные.

На конгрессе в Тулуз, в 1910 году, снова происходила борьба между реформистами и революционерами и в то же время обе стороны стремились достигнуть соглашения.

1910-1911 г.г. протекают в усиленной агитации против закона 1910 г. о пенсиях, а также против милитаризма и национализма. Идея всеобщей забастовки, как средства борьбы против милитаристического правительства, усиленно распространяется среди рабочих.

На конгрессе в Тулузе, в 1912 году, после одобрения революционной платформы Конфедерации, было решено вести борьбу за сокращение рабочих часов, за пол дня работы в субботу, вести пропаганду среди солдат и т. д.

Французское синдикалистическое движение во время войны.

Затмение революционного синдикалистического движения во Франции началось уже в 1912-1913 гг. Многие из воинственных союзов, заручившись уступками со стороны хозяев, начали вступать на путь „переговоров“ и „коллективных соглашений“

с последними — путь, очень хорошо знакомый нам в Америке, как тактика консервативных тред-юнионов под руководительством Гомперса.

Перед революционными синдикалистами открывалось два пути: преследовать старую тактику **прямых действий** и вступать в схватки с полицией,военными и гражданскими властями или же следовать более консервативному курсу, отрезав острые края классовой борьбы и синдикалистические орудия борьбы — генеральную забастовку, саботаж и прямое действие.

Когда вспыхнула кровавая война, головы всех революционеров были опьянены какой то жаждой крови и чуть ли не все они побуждали массы к борьбе против немцев, забывая тот факт, что рабочие не имеют родины. Во время похорон социалиста Жореса, убитого 31-го июля, 1914 года за его оппозицию к преступным интригам военных богов Франции, главный секретарь и казначей Генеральной Конфедерации Труда, Леон Жуо, произнес шовинистическую речь, которая послала приятную дрожь по всем жилам плутократов Франции. В то время они знали, что Иуда уже предал Христа и, что они могут безнаказанно продолжать свою преступную деятельность.

Генеральная Конфедерация Труда, единственная сила, которая могла сказать „стой“ капиталистам Франции, была отдана лидерами в залог преступной клике. Были, однако, люди не согласившиеся с шовинистами Жуо и Ко. и боровшиеся против войны, не смотря на грозившие им преследования. Они сплотились около державшего в чистоте имя французских рабочих Пьера Монат'а, делегата от Гара и Роны.

Они боролись против войны, они боролись против шовинистов в самой Конфедерации и, в конце концов, 5 декабря, 1914 года, Монат отказался от своей должности делегата в Главном Комитете в знак протеста против решения Конфедерации ве-

сти борьбу против всякого движения в пользу мира. Декларация нашего товарища-рабочего Моната до сих пор остается историческим документом, и в ней этот стойкий рабочий борец, выступая в последний раз перед федерацией, трагически заявил, между прочим, следующее:

22-го ноября секретарь Конфедерации сообщил комитету о приглашении на конференцию нейтральных стран, созываемую в Копенгагене на 6-ое декабря. Я внес следующее предложение: что Генеральная Конфедерация Труда должна ответить, указав скандинавским социалистам, что, не смотря на невозможность послать делегата, мы горячо симпатизируем свем их стремлениям к заключению мира и желаем успеха Коненгагенской Конференции.

Теперь, больше, чем когда либо раньше, нам необходимо ревностно охранять свою независимость, твердо отстаивать свои воззрения, так как только они одни могут оправдать наше существование. Если они ложны, то об этом должно быть заявлено, и только тогда мы будем иметь право участия в национализме во всех его формах — политическом национализме и экономическом.

Но я очень опасаюсь, что наши центральные организации во Франции, как и в Германии: Генеральная Конфедерация Труда и Социалистическая Партия, Интернациональный Союз Рабочих Федераций и Социалистический Интернационал, уже обанкротились.

Просто на-просто они показали, что после многих лет организационной пропаганды они оказались слишком слабыми для того, чтобы предотвратить или остановить войну.

Можно, однако, еще сказать, что вся ответственность за это может быть возложена на массы, до которых не дошла пропаганда и, которые не поняли возлагаемых на них интернационализмом обязанностей. Последний луч надежды все еще проскальзывает в словах активных членов союзов и социалистических партий в обоих странах. Огонь, вернее сказать, вера погасла, однако, в самом центре. Если человечеству в будущем суждено наслаждаться свободой и миром в Соединенных Штатах Мира, то только более действительный и ревностный социализм, проистекающий из разочарований настоящего, затопленного в реках крови, сможет привести его к этому.

Как бы там ни было, ни союзнические армии и ни наши ста-

рые опозоренные организации, не смогут совершить этого. Это то и есть причина, почему, дорогие товарищи Гарды и Роны, Генеральная Конфедерация Труда опозорила себя голосованием 6-го декабря и почему я, не без чувства сожаления, отказываюсь от того представительства, которое вы мне поручили.

Декларация же Моната в целом показывает, что в синдикалистском движении Франции были люди, которые сохранили чистыми свои головы и руки. Кроме того, необходимо упомянуть имена Миллона, секратаря Лионского Союза Союзов и Альфонса Мергейм, главного секретаря могучей Федерации Металлистов. Имелось несколько других революционных синдикалистов, сгруппировавшихся вокруг Моната и его небольшого журнала „Ля Ви Уврьер". Ими был организован комитет для возобновления интернациональных взаимоотношений.

1-го мая, 1915 года, Федерация Металлистов обратилась к рабочим с призывом побросать инструменты и заставить хозяев заключить мир. На этот призыв откликнулись только очень немногие. В 1916 году мирная пропаганда этой социалистической и синдикалистской группы приняла угрожающие размеры для капиталистов и многие революционеры были заточены в тюрьмы.

В 1917 году, после российской революции, некоторые из синдикалистов и анархистов вызвали генеральную забастовку, в результате которой более 200.000 рабочих по металлу, изготовлявших аммуницию и аэропланы, не работали больше двух недель. По всей стране начала распространяться пропаганда за заключение мира. На фронте взбунтовалось не меньше 150 полков, и французскому правительству пришлось потратить много времени и энергии прежде чем эти восстания и рабочие движения были подавлены. В этом отношении огромную услугу оказал лидер Федерации Металлистов—Альфонс Мергейм. Сразу же, как только Франции

стал угрожать призрак революции, он испугался и об'езжал города, убеждая рабочих возвратиться на свои места.

Они знали и любили его; они верили ему, потому что он был против войны. Он много раз обещал им бороться за заключение мира, но, в конце концов, изменил рабочему движению; в результате были арестованы 53 видных лидера синдикалистов и обвинены в измене и заговоре с врагом.

Русская революция имела огромное влияние на рабочие умы во Франции и принесла луч света в головы терроризованного и запуганного французского пролетариата.

После заключения перемирия среди рабочих Франции наблюдалось очень много революционного недовольства, но в стране не было ни лидеров ни организации, которые могли бы использовать это недовольство и уничтожить капитализм во Франции. В это время другие рабочие лидеры стали прислужниками капиталистов; среди них оказался Дюмулен, лидер шахтеров, находившийся в тюрьме во время войны и Миллон, поддерживавший Моната в самое критическое время борьбы. Деморализация масс была полной.

Монат был в то время еще солдатом и только в апреле ему удалось вновь издать свою еженедельную газету „Ля Ви Уврьер“, которая впоследствии стала сборным пунктом для всех революционных синдикалистов и социалистов. Была предпринята энергичная кампания организации синдикалистов левого крыла в Конфедерации, и втечение нескольких месяцев лидеры железно-дорожных рабочих стали на сторону газеты Моната и его группы. Сироль, Дежонеке, Мидоль и многие стойкие железнодорожные рабочие стали организовывать революционные ячейки в рядах Генеральной Конфедерации. В апреле 1920 года им удалось захватить под свой контроль могучую железно-дорожную феде-

рацию с ее 350.000 членами. Впоследствии, в мае, ими была об'явлена генеральная забастовка, но правительству удалось раздавить революционное движение благодаря предательскому поведению лидеров Генеральной Конфедерации Труда, которые предали железно-дорожных рабочих и не помогли им. Некоторые из консервативных союзов занимались стачколомством и не выполняли инструкций конгресса и исполнительного комитета.

Пьер Монат, Дорио, Суварин и другие революционеры были арестованы. После них были арестованы чуть ли не все революционные лидеры железно-дорожных рабочих. Это окончательно подорвало силу забастовочного движения, а реакционные лидеры, пользуясь помощью со стороны правительства, вновь захватили контроль над Федерацией.

С тех пор движение левого крыла растет с каждым днем. Лидеры забастовки были обвинены в заговоре против целости страны и после 10 месячного заключения в тюрьме преданы суду департамента Сены, но были оправданы в марте, 1921 года.

Это было большой победой для левого крыла в Генеральной Конфедерации и оно надеется захватить всю организацию в самом ближайшем будущем. Социалистическая партия, оказавшаяся более консервативной, чем Генеральная Конфедерация до войны, со времени российской революции все время увеличивала число своих членов и революционный дух последних. В январе, 1921 года она вполне определенно присоединилась к III-му Интернационалу, а желтые центристы вышли из нее.

Неустанная работа революционных синдикалистов в Конфедерации принесла свои плоды отрезвляя все больше и больше патриотически настроенных в военное время французских рабочих и направляя их на путь классовой борьбы за уничтожение власти и капитала.

Среди синдикалистов Франции, как и других стран, происходит борьба за самостоятельность синдикалистического движения. Хотя революционные группы синдикатов и присоединились к Коммунистическому Интернационалу, но, как видно из декларации делегатов Берлинской Конференции, их цель — Индустриальный Интернационал.

ИНДУСТРИАЛЬНЫЕ РАБОЧИЕ МИРА И РУССКАЯ РАБОЧАЯ КОЛОНИЯ.

Русская рабочая колония Америки — революционная часть ее, а равно и рабочие, приехавшие в Америку на заработки — мало знает о рабочем движении в Соед. Штатах, а об И. Р. М., в особенности.

Организованные в 1907-1908 г.г. Союзы Русских Рабочих состояли из политических эмигрантов, не знавших английского языка и живших интересами революционного движения в России. Газет на русском языке не существовало и приходилось довольствоваться российскими газетами.

Осенью 1907 года вышла газета „Русский Голос", редактируемая бывшим когда то социалистом революционером, Ив. Окунцовым, и встреченная с радостью русской колонией. Сразу же по выходе в свет, она стала как бы официальным органом русских организаций, главным образом, Союзов Русских Рабочих. Впоследствии, из Окунцова выработался типичный бизнесмен и направление газеты менялось сообразно ветру общественного мнения.

В то время С. Р. Р. об'единяли собой всех эмигрантов. В них входили анархисты, социал-демократы, социалисты-революционеры, трудовики, — все противники царизма. Такое сотрудничество современным партийным рабочим покажется странным, но, приняв во внимание тот факт, что С. Р. Р. ставили просветительные цели, взаимопомощь и работу по низвержению царизма, станет ясным, что оно было возможно.

Со временем, единение, вывезенное из России, где преследования царизма сближали всех революционеров, стало, однако, постепенно исчезать и

все острей и острей начала проявляться партийность. Кроме того, исчез сильный фактор, об'единявший российских эмигрантов — нужда. Вспоминаются митинги, на которых присутствовало по несколько сот российских революционеров, из коих 95 процентов были без работы. С течением времени, с большим трудом и понемногу эмигранты начали устраиваться и организовывать группы единомышленников. Здесь кстати заметить, что многие из эмигрантов, — сотни их, — не могли войти в колею американской действительности и вели полуголодную жизнь скитальцев до 1917 года, когда правительство Керенского уплатило расходы по отправке эмигрантов на родину и тем избавило их от страданий.

К 1909 г. русская колония уже начинает становиться на ноги, а в 1910 году на сцену появляется социалистический еженедельник „Новый Мир", впоследствии превратившийся в ежедневную газету. Некоторое время спустя появляется „Голос Труда", еженедельный орган группы анархистов.

Союзы Русских Рабочих начинают принимать анархо-синдикалистическую окраску, а вокруг „Нового Мира" группируются социал-демократы, организующие отделы Американской Социалистической Партии.

„Новый Мир" занял позицию С. П., и И. Р. М. освещались или в искаженном виде, или же совершенно игнорировались. Что же касается газеты „Голос Труда", которая большинством С. Р. Р. была признана их официальным органом, то она поддерживала И. Р. М.

С. Р. Р. считались индустриалистами дружественной организацией точно также, как и И. Р. М. признавались союзами выразителями революционных стремлений американских рабочих. Взаимные симпатии двух организаций доходили до того, что на Кливландском с'езде С. Р. Р. была вынесена резолюция, рекомендовавшая членам союзов вступать

в И. Р. М. и, наоборот — русским индустриалистам в С. Р. Р.

Но действительное знакомство русских рабочих с идеями И. Р. М. начинается только с осени 1915 года, когда впервые на американском континенте появилась на русском языке газета И. Р. М. „Рабочая Речь". Пионерами издания газеты, как и усиленного распространения идей И. Р. М. среди русской рабочей колонии, были товарищи, побывавшие на западе — в горниле решительных схваток И. Р. М. с плутократией и пользовавшиеся поддержкой некоторых синдикалистов востока.

Репрессии главного почтмейстера, ставшие впоследствии заурядным явлением в Америке, в первую голову обрушились на газету И. Р. М., „Рабочая Речь", переменившую в 1916 году свое название на „Рабочий".

Когда раздался гром мартовской революции 1917 года, революционным движением заинтересовались широкие слои русской рабочей колонии и начался сильный прилив в организации. Нельзя наверняка сказать, что прилив рабочих в революционные организации весной 1917 года, был сознательным переломом в психологии наших земляков, так как мотивом вступления мог быть и тот факт, что всякому выходцу предоставлялась возможность бесплатной отправки в Россию при условии владения книжкой одной из русских революционных организаций, и, несомненно, что многие вступали в них с целью возвращения на родину.

Летом, 1917 года, уехало подавляющее большинство русских членов И. Р. М.. Погромы на организацию и приостановление издания „Всемирного Союза", выпускавшегося вместо приостановленного еженедельника „Рабочий", сильно повлияли на русских индустриалистов; остается только один отдел в Чикаго, проявляющий некоторые признаки существования, да отдел в Нью Йорке, организованный летом, 1918 года. Другие же отделы рас-

падаются за от'ездом членов, а частью и в силу бушевавшей реакции направленной против И. Р. М.

В то же самое время, членский состав С. Р. Р. и Русской Федерации С. П. увеличивается довольно быстро. Но массовое вступление в организации среди русской колонии начинается только с прекращением военных действий в Европе, зимой, 1918-1919 г.г.

Анализируя работу русских революционных организаций в Америке, приходится признать факт недостаточности классового развития и чувства интернациональности среди выходцев из России. Отдавая должное русской рабочей колонии в ее революционной работе и понесенных притеснениях, в то же время необходимо ответить на вопрос — почему русские И. Р. М. смогли завербовать всего около 2.000 членов, в то время как С..Р. Р. и Соц. Фед. (впоследствии Коммунистическая Федер.) имели более 10.000 членов каждая.

Первой причиной было то, что организация И. Р. М. подвергалась жестоким гонениям со стороны власть и капитал имущих с первого дня ее основания, и одного владения книжкой И. Р. М., бывало достаточно для того, чтобы быть избитым, арестованным, либо депортированным. Это удерживало широкие массы русских рабочих от вступления в И. Р. М., и мы наблюдаем, что втечение 1917 и 1918 годов вступают лишь отдельные революционные товарищи.

В то же самое время С. Р. Р., программа которых была гораздо резче, не обращали на себя внимания властей. Бывали случаи, когда арестовывались и присуждались к тюремному заключению тов. рабочие за распространение индустриальных газет, которые не подчинились закону о переводе статей и представлении их на просмотр почтмейстеру, в то время, как анархические и социалистические издания давали перевод. Это усиливало ненависть властей по отношению к упрямым инду-

стриалистам и вызывало месть не к издателям газеты, а к ее распространителям. Наши издания бойкотировались почтовыми властями и не доставлялись подписчикам; требовалась большая сноровка, чтобы обмануть зоркое око почтовых чиновников.

И так, преследования индустриалистов и их литературы были одним из факторов слабого влияния И. Р. М. на русские рабочие массы.

Социалистическая Федерация имела влияние на массы не потому, что она была революционна и принципы ее поняты широкими массами и не потому, что вступающие в нее члены были революционны, — а потому, что в России господствовала партия большевиков, а Соц. Фед. выставляла себя выразительницей их идей в Америке.

Начав просыпаться, русский рабочий, покидал церковь и устремлялся в организации. В С. П. многие из них наткнулись на политиканство и централку, одного имени которой многие не могли переваривать только потому, что от центральной власти им пришлось перенести многое даже в прошлом. Перед ними открывались двери другой революционной **русской** организации — Федерации Союзов Русских Рабочих, которые не требовали никакой дисциплины мысли и проповедовали полное освобождение, звучавшее так заманчиво после долгого и полного закрепощения. Кроме того, обе эти организации не преследовались; а что легальность их была важным фактором, доказывает то, что, как только на них обрушились пальмеровские преследования, членский состав пал до минимума.

Важной причиной неуспеха И. Р. М. было и то, что среди русских индустриалистов не оказалось ни умелых организаторов, ни умелых пропагандистов, ни лекторов, ни писателей в то время, как у С. Р. Р., а в особенности у социалистов, предложение превышало спрос на них. В ответ на требования русских рабочих прислать организатора, им ча-

сто приходилось получать ответ из Чикаго того содержания, что „дело освобождения рабочих есть дело самих рабочих; если вы сознали эту истину, то организуйтесь сами и изучайте принципы организации".

Русская рабочая колония, как правило, оставалась национальной и, в большинстве своем, всегда была „в гостях" в Америке; этим то и об'ясняется ее влечение в русские организации; другой причиной тому было незнание английского языка и абсолютное непонимание жизни, идеалов, стремлений и истории американских товарищей-рабочих.

Устраивавшиеся властями периодические погромы на издания И. Р. М. принудили русских индустриалистов прекратить выпуск „Всемирного Союза", редактор которого был присужден к 20 годам тюремного заключения. „Но без своей газеты, что без рук", думали русские члены И. Р. М. в Чикаго, и накануне окончания войны они сделали попытку издать свою газету. Был выпущен один номер „Голоса Труженика", но за неимением способных сотрудников второй номер вышел лишь через 4 недели. С того времени „Голос Труженика" выходит почти регулярно и по настоящее время.

Вместе с изданием „Г. Т." начинается организация русских отделов, преимущественно среди шахтеров Пенсильвании, Вест Вирджинии и Огайо. В общем, образовалось около 20 отделов с членским составом около 2.000 человек.

Отношения между И. Р. М. и С. Р. Р. становятся более натянутыми, хотя С. Р. Р. и продолжают поддерживать орган И. Р. М. „Голос Труженика". Начавший выходить в свет орган С. Р. Р. „Хлеб и Воля" умалчивал о И. Р. М., но в конце концов выступил с серией статей, в которых И. Р. М. были поставлены на уровень тред-юнионов. С другой стороны, „Голос Труженика" и ежемесячник И. Р. М. „Трудовая Мысль" выступали про-

тив беспочвенности анархо-коммунизма. Все же дело ограничилось только товарищеской критикой.

После погромов на С. Р. Р., осенью, 1919 года, и депортации 249, анархисты начали издавать орган „Волна", который „принципиально" выступил против И. Р. М. Кроме выступлений против Индуст. Рабочих Мира, не отличавшихся особенной чистоплотностью, этот орган повел аттаку на большевиков, не уступая желтым буржуазным газетам. С появлением на свет „Волны" между русскими И. Р. М. и анархо-коммунистами образовалась непроходимая пропасть. Союзы Р. Р. переименовались в разнообразные общества и лишь в нескольких местах удержали свое имя (в Сан-Франциско, Кал.)

Союзы Р. Р. никогда не выносили свою деятельность за пределы русской колонии и занимались подготовлением революционеров для России. Лишь немногие союзы, как например, в Сиаттл, Ваш., имели более широкий кругозор и работали не только среди русской колонии, но и среди американских рабочих, выпуская прокламации на английском языке и т. д. Все члены С. Р. Р. Сиаттл'а, лишь за малым исключением, состояли в И. Р. М. Их широкий кругозор послужил причиной погрома на них еще в 1917 году, в то время, когда громили индустриалистов.

Более „выдержанные" анархо-коммунисты в настоящее время организованы в группы, проявляющие свою деятельность в издании журнала „Волна" и освещении российских событий с точки зрения батьки Махно, являющегося для многих идеалом анархиста.

Работа русских индустриалистов шла настолько успешно, что решено было созвать с'езд, который и состоялся с 19 по 22 ноября, 1919 года, в Чикаго. На с'езде присутствовало 9 делегатов от отделов И. Р. М., 1 от С. Р. Р. и 1 от редакцион-

ной коллегии „Голоса Труженика", представлявших в общем около 1.000 членов организации.

В порядке дня с'езда стояло 22 вопроса. Некоторые из вопросов носили организационный характер, некоторые же, как вопрос о диктатуре пролетариата, отношение к Советской России и т. д., были теоретическими и заняли большую часть время с'езда.

С'езд одобрил направление газеты „Голос Труженика", издававшейся в то время три раза в неделю и при первой возможности решил выпускать ее ежедневно, а издание ежемесячника „Трудовая Мысль" прекратить (вышло всего 7 номеров, Май-Ноябрь, 1919 г.).

Был также учрежден Исполком Русских Отделов из делегатов от каждого русского отдела И. Р. М.

С'езду пришлось также разбираться по вопросу об отправке в Россию русских рабочих проживающих в Америке, т. к. в колонии втечение долгого времени ощущалась настоятельная нужда в его разрешении.

По этому вопросу с'ездом была принята следующая резолюция:

По вопросу об открытии границ для свободного выезда в Россию, первый с'езд русских об'единенных отделов И. Р. М. считает необходимым заявить, что никакие петиции, ни делегации к власть имущим, ни уличные демонстрации не дадут требуемых результатов по той простой причине, что блокада против Советов поддерживается правительствами находящимися на услужении у интернационального капитализма, который в данном случае, как и всегда, пользуется своим экономическим могуществом.

На этом основании с'езд приходит к заключению, что только революционное действие интернационального пролетариата может заставить капиталистов всего мира отказаться от вмешательства в Сов. Россию и открыть границы.

„Мы, поэтому, рекомендуем самую широкую пропаганду и аги-

тацию среди всех национальностей с целью об'единенного экономического давления на капиталистов и властей.

Мы настоятельно призываем всех русских рабочих С. Ш. присоединиться к великой армии организованных в индустрии производителей, чтобы общими усилиями добиться желанных результатов.

Горячие прения вызвал вопрос об отношении к Советской России. По всестороннему обсуждению вопроса, были приняты две резолюции.

I

Находя, что борьба россиийского пролетариата, за уничтожение системы наемного рабства, есть борьба пролетариата всего мира, и, что в этой борьбе он неизбежно сталкивается с необходимостью создания индустриальных союзов, посредством которых он в состоянии будет обеспечить правильное производство и распределение продуктов и, что в своем строительстве российский пролетариат следует именно той форме организации, которую проповедуют И. Р. М.,

Ввиду этого, 1-й с'езд об'единенных русских отделов И. Р. М. приветствует геройскую стойкость революционного пролетариата России и обещает ему безграничную поддержку в его борьбе со всемирным империализмом.

II

НАШЕ ОТНОШЕНИЕ К СОВЕТСКОЙ РОССИИ.

В тот самый момент, когда в 1905 году российский пролетариат с магическим кличем „Все фабрики рабочим и вся земля крестьянам“, сделал первое боевое выступление против угнетавшего его самодержавия и капитализма, в Америке зародился союз Индустриальных Рабочих Мира.

В ответ на лживые заявления социал-оппортунистов, что рабочее освобождение возможно постепенным улучшением капиталистической системы в каждой отдельной стране, И. Р. М. провозгласили, что между капиталистическим классом и пролетариатом нет и не может быть ничего общего и что освобождение рабочих возможно только при полном уничтожении капиталистического строя.

Далее они указали на классовый и интернациональный характер борьбы между этими двумя классами и утверждали, что эта борьба будет продолжаться до тех пор, пока рабочие всего мира не

завладеют средствами производства и не возьмут в свое ведение управления промышленностью и распределения продуктов.

Этим самым они подчеркнули коммунистическую форму нового общества, к созданию которого они стремились.

В отличие от реакционных профессиональных организаций и узко-партийных политических групп, они заложили широкую основу своей организации в соответствии со все более и тесно концентрируемыми отраслями современной промышленности. Утверждая, что машина является исходным центром, вокруг которого об'единяется современный производитель, и, признавая невозможность личного выбора для рабочих производить при других условиях, И. Р. М. организовывают всех рабочих данной отрасли промышленности в один индустриальный союз и все союзы в Один Большой Союз рабочих всего мира.

Кратковременное существование И. Р. М. и их пока сравнительная малочисленность не помешали, однако, этой организации провести в своей деятельности много кровавых стычек со своим вековым врагом — капиталом и одержать несколько славных побед.

Преследования, насилия, тюрьмы и плахи не ослабили их боевого и революционного духа, — кровью написана история Индустриальных Рабочих Мира. Но вот над горизонтом, омраченным тяжелыми тучами смертельного взаимоистребления международного пролетариата, брошенного друг против друга хищническим капиталом, предательски-изменнически оставленного своими лже-вождями, яркой молнией блеснула Российская Революция. С трепетом прислушивались к ней рабочие всего мира, с затаенным вниманием, с очарованным взором следили И. Р. М. за успехом ее. И всякий новый шаг этой революции, всякий этап ее являлся подтверждением непреложных принципов, которые провозгласили И. Р. М. и, за которые они заплатили, платят и готовы заплатить самой дорогой ценой.

Беспримерная храбрость, великие жертвы, с которыми российский пролетариат стремится к освобождению интернационального рабочего класса и установлению коммунистического строя, не могут не найти отклика и сочувственной поддержки в сердце всякого сознательного и преданного своему классу индустриалиста.

Борьба российских рабочих — наша борьба, их стремления и цели — наши цели, ибо не может быть коммунистического строя без полного свержения капитализма; этот строй невозможен

без того, чтобы индустриально организованный класс не владел средствами производства, не заведовал ими и обменом продуктов. А за это борется российский пролетариат — к этому стремимся и мы.

Пусть различные сектанты и фанатики тратят время на пустую болтовню о преимуществах и недостатках настоящего положения в России; мы — И. Р. М. заявляем, что готовы жизнь отдать за великое будущее, к которому стремятся русские труженики.

Теснее, рабочие, сомкните ваши ряды, дружным напором одного большого союза рабочих всего мира сметем преграды, которые умирающий капитализм воздвигает между нами и нашими русскими братьями — нашим идеалом. Организуйтесь при работе — ударяйте современный строй в самый чувствительный нерв — в индустрию, и вы убьете его.

ДА ЗДРАВСТВУЕТ ПРОЛЕТАРИАТ ВСЕГО МИРА!

ДА ЗДРАВСТВУЕТ ПРОЛЕТАРИАТ СОВЕТСКОЙ РОССИИ!

Первый С'езд Русских Об'единенных Отделов Союза Индустриальных Рабочих Мира.

Всилу разношерстности присутствовавших делегатов, представлявших анархистов, коммунистов и индустриалистов, все теоретические вопросы требовали дебатов. По всем важным вопросам все делегаты высказывались поочередно. Каждый делегат высказался, как он понимал „диктатуру пролетариата“, и, затем, началась дискуссия, которая была довольно горячей и продолжительной, после чего единогласно была принята следующая резолюция:

Признавая, что в ПЕРИОД РЕВОЛЮЦИИ, для подавления сопротивления реакционных сил — услужников капитала, силе капитала необходимо противопоставить об'единенную силу революционных производителей; что для планомерной борьбы необходимо сконцентрировать всю силу в руках передовых организованных элементов производителей — мы признаем, что Исполнительный Комитет Индустр. Рабочих Мира, подкрепленный делегатами с мест, берет на себя обязанность проведения в жизнь воли революционных тружеников.

Не придавая значения теоретическому обоснованию диктатуры пролетариата, мы стоим за практическое применение диктатуры индустриальных союзов СНИЗУ ВВЕРХ. Мы рекомендуем также очередному общему с'езду И. Р. М., высказаться по этому вопросу.

Несмотря на то, что все делегаты были от станка и лопаты, они сумели разобраться во всех вопросах, связанных с классовой борьбой и разехались воодушевленные общим стремлением организовать рабов для борьбы за индустриальную свободу.

Второй С'езд Русских Отделов И. Р. М. состоялся 3-7 мая, 1920 года, в Чикаго, Илл. в присутствии 13 делегатов, представлявших около 1.000 членов.

По выслушании доклада Исполкома, а также делегатов с мест, с'езд занялся разрешением вопросов, из которых особого внимания заслуживал вопрос о помощи Советской России. Не понимавшие международного положения думали, что России нужна была материальная помощь и русская рабочая колония изыскивала разных родов помощь, кроме самого главного — создания общественного мнения в пользу снятия блокады с Советской России, прекращения поддержки правительством С. Ш. контр-революционеров, нападающих на Россию и революционизирования рабочих Америки с целью оказания экономического давления на власть и капитал имущих. Индустриалисты были ближе к истине, когда они вынесли резолюцию, следующего содержания:

Принимая во внимание, что Советская Россия нуждается в помощи для укрепления революционных завоеваний; что таковая помощь может быть оказана лишь ускорением крушения капиталистического общества — оказание этой помощи возможно только усиленным революционизированием рабочих масс и организацией их в революционные индустриальные союзы И. Р. М.

По вопросу о нашем отношении к Советской России была принята следующая резолюция:

В виду того, что страдание российских рабочих есть страдание всех рабочих, и борьба российских производителей есть борьба индустриальных производителей всего мира;

Поэтому мы, Второй С'езд Р. О. И. Р. М., приветствуем Советскую Россию в ее борьбе против всемирного капитала и надеемся, что она была и будет отражением и гласом революционного российского пролетариата и деревенской бедноты и обещаем ей безграничную помощь в борьбе против мирового капитала.

Характерная резолюция была принята по вопросу о диктатуре пролетариата, разбиравшемуся около года на страницах „Голоса Труженика" и обсуждавшемуся неоднократно на собраниях. Резолюция гласит:

Принимая во внимание, что вопрос о диктатуре пролетариата смешивается с диктаторством лидеров,

И что вопрос этот является чисто теоретическим, в практической же жизни мы проявляем рабочую солидарность, при посредстве которой мы достигаем тех же результатов, для достижения которых брошен лозунг „диктатура пролетариата",

Что рабочая солидарность воспитывается при посредстве организации революционных индустриальных союзов И. Р. М.;

Поэтому, мы не придаем значения теоретическому обоснованию вопроса о диктатуре пролетариата, а стоим за развитие РАБОЧЕЙ СОЛИДАРНОСТИ, при посредстве которой и будет уничтожена система наемного рабства.

Также были приняты резолюции:

О ПРЯМОМ ДЕЙСТВИИ: — С самого начала истории революционного рабочего класса за улучшение своего положения, мы убедились на практике, что никакие законодательные учреждения и никакие представители, выбираемые рабочими, никогда не улучшали рабского положения рабочих, а, наоборот, всегда оттягивали и задерживали ход развития революции;

Поэтому, С'езд высказывается за прямое действие, как единственное орудие в руках рабочего класса, достигающее намечен-

ной цели — УНИЧТОЖЕНИЯ СИСТЕМЫ ЭКСПЛОАТАЦИИ ЧЕЛОВЕКА ЧЕЛОВЕКОМ.

ОБ ИЗБРАНИИ КОМИССИИ ПО ОТПРАВКЕ В РОССИЮ: — Ввиду того, что организация И. Р. М. стоит за социальную революцию во всем мире,

Что члены союза И. Р. М. должны помогать ходу революции в какой бы стране они ни находились.

Поэтому, Второй С'езд приходит к заключению, что Русские Отделы И. Р. М. не могут и не должны тратить времени и энергии на отправку в Россию, а вместо этого должны употреблять больше энергии на развитие классовой сознательности в среде русских рабочих, проживающих в Америке.

ОБ ИНДУСТРИАЛЬНОМ ИНТЕРНАЦИОНАЛЕ: — Ввиду того, что современный отживший капиталистический строй доживает свои последние минуты, и настало время, когда рабочие, организованные как класс, должны нанести последний и меткий удар умирающему капитализму;

Второй С'езд всецело высказывается за об'единение всех революционно-экономических организаций в одну всемирную армию производителей на принципах классовой борьбы с целью выполнения исторической миссии рабочего класса — УНИЧТОЖЕНИЯ СИСТЕМЫ НАЕМНОГО РАБСТВА, а поэтому и высказывается за принятие самого живого участия в создании Индустриального Интернационала.

О НАШЕЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НА СЛУЧАЙ РАЗГРОМА ОРГАНИЗАЦИИ: — Ввиду того что наша организация, преследовалась исполнителями воли капитала с самого начала своего существования, и

Ввиду того, что расходившаяся реакция несомненно попытается окончательно загнать нашу организацию в подполье, так как ей легко удалось сделать это с другими революционными организациями;

Второй С'езд призывает товарищей индустриалистов не прекращать революционную пропаганду, а, напротив, еще усиленней заняться таковой;

Вместо пропаганды на митингах и собраниях, где таковых устраивать не будет возможности, завести на местах систему, с

успехом применяющуюся во многих местах нашими товарищами в силу преследования представителями хищнического капитала, „джоб делегэйтс“ (рабочие делегаты), вести пропаганду в мастерских, фабриках, заводах, шахтах и т. д., приучаясь к этой системе заранее;

Нашим лозунгом должно быть: *Организоваться всегда и везде для уничтожения системы наемного рабства.*

Делегаты Второго С'езда раз'ехались полные надежды на то, что до следующего с'езда удастся поставить на твердую почву русские отделы И. Р. М., увеличив, кроме того, численность русских индустриалистов. Но вышло иначе. В начале 1921 года началось движение „домой“, в Советскую Россию, и Третьему С'езду не суждено было состояться. Если эмиграция будет продолжаться, то в истории русских индустриалистов в Америке не будет третьего с'езда.

Русские индустриалисты все время чувствовавшие недостаток, вернее, полное отсутствие интеллигентных работников, проявили большую самодеятельность, чем можно было ожидать от оторванных от сохи малограмотных хлеборобов. Понимание классовых задач русскими индустриалистами и их интернациональность проявились в том, что они вели широкую агитацию среди рабочих всех национальностей, распространяя революционную литературу, а еще больше в том, что они издавали прокламации и даже брошюры на английском, итальянском, польском и других языках. Если русским индустриалистам не удалось выделить из себя первоклассных ораторов или писателей, то их работа по распространению революционного индустриализма неоценима.

Издания русских И. Р. М. всегда хромали из-за недостатка интеллигентных работников. По этой причине, между прочим, был приостановлен и журнал „Трудовая Мысль“; „Индустриалиста“, изданного Нью Иоркским отделом, вышел только один номер, а „Наше Знамя“, издававшееся в Сиаттле, вы-

нуждено было прекратить существование после неоднократных на него погромов.

Кроме периодических изданий и разного рода прокламаций, русскими индустриалистами было издано около дюжины брошюр, преимущественно, индустриального содержания.

Эмиграционная волна в Россию уменьшает ряды русских индустриалистов, но остающиеся здесь продолжают работать, и мы уверены, что работа русских И. Р. М. по освобождению рабочих от наемного рабства и установлению Индустриальной Демократии прекратится только тогда, когда в Америке не останется ни одного русского индустриалиста.

ПОСЛЕСЛОВИЕ.

История Индустриальных Рабочих Мира заканчивалась печатанием в конце апреля, 1921 года — в то время, когда велись подготовительные работы к 13-му с'езду. Предстоящий с'езд имеет быть интересным, и нам приходится сожалеть о невозможности отложить издание этой книги до конца с'езда.

На с'езде должно решиться много так называемых теоретических вопросов, одним из которых является легальная защита. В своем стремлении спасти товарищей от тюремного заключения, организация, в лице Комитета Защиты, делами которого долгое время руководил Гейвуд, возлагала много надежд на борьбу с плутократами в подвластных плутократам судах. Слишком много времени и энергии было уделено надежде возбудить общественное мнение Америки агитацией за амнистию. Члены организации протестовали против увлечения легальной защитой, но чувство солидарности обманчиво удерживало их от открытых выступлений против парламентарных способов борьбы с эксплоататорами.

Замечалось, что рост организации невозможен при доминировании идеи легальной защиты; что нельзя в одно и то же время проповедовать и прямое действие с целью захвата индустрий и надеяться на снисходительность судей и правителей. Организация стояла на распутьи, из которого ее выведет все тот же, роющий себе могилу капитализм.

Надежды на пересмотр Чикагского Дела рухнули, а находившиеся под залогом осужденные 25 апреля должны были возвратиться в Левенворт-

скую тюрьму. Некоторые из них, как сообщают газеты, находятся в России. Переменились, таким образом, роли Америки и России: из страны убежища Америка превратилась в Индустриальную деспотию, а Россия из Романовской деспотии в страну убежища.

Получено также сообщение, что высшим судом штата Вашингтон отказано в пересмотре Сентральского Дела. Такая же участь ожидает Сакраментское и Вичитское дела. Те, в ком теплилась хоть малейшая искра надежды на капиталистическое правосудие, должны теперь убедиться, что судейская волокита — напрасная трата денег и энергии и умерщвление революционного духа. Прибывающие на с'езд делегаты, члены Главного Исполнительного Комитета, редакторы газет и большинство членов получили хороший урок. Отныне лозунгом индустриалистов служит: „поменьше легальной защиты и побольше революционной пропаганды и организации".

„Не борьба в судах и палатах, не забастовки с целью незначительных улучшений, а локаут хозяевам и занятие индустрий рабочими для общего пользования", — такова должна быть программа действий для каждого индустриалиста.

СТРОЕНИЕ ОРГАНИЗАЦИИ.

Придавая важное значение строению организации, как для борьбы за освобождение, так и для управления производством и распределением продуктов в новом обществе свободных производителей, индустриалисты выработали следующую схему строения организации И. Р. М.:



Как видно из воспроизведенной нами схемы, все производство организацией И. Р. М. разделено на шесть департаментов, а именно:

1) Агрикультуры,
2) Горной Промышленности,
3) Строительный,
4) Мануфактуры,
5) Путей Сообщения и
6) Общественных Служб.

Департаменты же, в свою очередь, разбиты на главные индустрии в следующем порядке:

1) Департамент Агрикультуры:

Инд. Союз Агрикультурных Рабочих ------- № 110
Инд. Союз Лесных Рабочих ---------- " 120
Инд. Союз Рабочих Рыболовного Промысла - " 130
Инд. Союз Садоводов и Цветоводов -------- " 140

2) Департамент Горной Промышленности:

Инд. Союз Рабочих Металлических Шахт --- № 210
Инд. Союз Рабочих Угольных Шахт и изготовления кокса ---------- " 220
Инд. Союз Нефтепромышленных Рабочих -- " 230

3) Строительный Департамент:

Инд. Союз Строительных Рабочих по сооружению железных и шоссейных дорог, каналов, мостов и туннелей ---------- № 310
Инд. Союз Судостроительных Рабочих ------ " 320
Инд. Союз Строительных Рабочих по сооружению домов и общественных зданий --- " 330

4) Департамент Мануфактуры:

Инд. Союз Рабочих Текстильного и Портняжного производств ---------- № 410
Инд. Союз Рабочих Деревообделочного производства ---------- " 420
Инд. Союз Рабочих Химического производства ---------- " 430
Инд. Союз Рабочих Машинного и Слесарного производств ---------- " 440

Инд. Союз Рабочих Печатного дела № 450
Инд. Союз Рабочих по снабжению и распределению провианта " 460
Инд. Союз Рабочих Кожевенного Производства " 470
Инд. Союз Рабочих Стеклянного и Гончарного производств " 480

5) Департамент Путей Сообщения:

Инд. Союз Рабочих Морских Перевозок № 510
Инд. Союз Железно-дорожных Рабочих " 520
Инд. Союз Служащих Телеграфа, Телефона и Беспроволочного Телеграфа " 530
Инд. Союз Рабочих Городских Путей Сообщения " 540
Инд. Союз Авиационного Дела " 550

6) Департамент Общественных Служб:

Инд. Союз Работников охранения народного здравия и санитарного присмотра № 610
Инд. Союз Рабочих по содержанию парков и шоссейных дорог " 620
Инд. Союз Работников дела народного образования " 630
Инд. Союз Рабочих снабжения и распределения " 640
Инд. Союз Рабочих городских служб и предприятий " 650
Инд. Союз Рабочих Увеселительных Учреждений " 660

Каждый индустриальный союз автономен в своих внутренних делах и регулирует общее направление деятельности союза годичными с'ездами и всеобщим голосованием членского состава союза (референдум).

Некоторые индустриальные союзы разбиты на автономные окружные единицы (Индостриал Дистрикт), как например, И. С. Лесных Рабочих разбит на три округа: Сиаттл, Спокэн и Супириор.

Основой организации служат Рабочие Комитеты (Job Committee) на строительных и подобных им работах и Фабричные Комитеты (Shop Committee) на фабриках и заводах; для организации комитета требуется наличность семи членов организации.

Рабочие и фабричные комитеты об'единяются в Индустриальные Советы (Industrial Council), сообразно индустриям и в Окружные Советы (District Council), применительно к местности.

Группа индустриальных союзов одного департамента имеет право организовать департаментальную организацию, но до сих пор И. Р. М. Америки таковых администраций не имеют.

Малочисленные индустриальные союзы, за недостатком средств не могущие содержать отдельной конторы, находятся в ведении Главного Исполнительного Комитета.

Главный Исполнительный Комитет в настоящее время (1921 г.) состоит из 7 членов: шесть членов представляют самостоятельные индустриальные союзы — Рабочих Морского Транспорта, Лесных Рабочих, Полевых Рабочих, Металлистов, Шахтеров и Строительных Рабочих и один член представляет мелкие индустриальные союзы.

Члены Исполнительного Комитета получают жалованье лишь за время их работы для организации; один же член И. К. занимающий должность председателя находится постоянно в Главной Конторе. Комитет собирается, кроме экстренных случаев, два раза в год и проводит в исполнение решения общего с'езда и референдума.

ПЕРИОДИЧЕСКИЕ ИЗДАНИЯ И. Р. М.

С самого основания организации И. Р. М. было обращено внимание на выпуск периодических изданий на разных языках. Индустриалисты знали, что самым сильным врагом рабочих является их неразвитость, их непонимание социальных вопросов, которые рабочий класс должен разрешить. Как только средства позволяли, И. Р. М. выпускали десятки тысяч летучек и брошюр на разных языках, а также старались достичь широкие массы посредством периодической печати. Все газеты и журналы И. Р. М. подвергались гонению со стороны сильных мира сего и неоднократно прекращали издание лишь для того, чтобы снова выйти под другим названием.

Кроме газет и журналов, издающихся И. Р. М. и родственными организациями в других странах, в С. Ш. Америки печатаются под контролем организации следующие издания:

The Industrial Unionist	на	английском языке
The Industrial Pioneer	"	" "
Solidarity	"	" "
The Industrial Worker	"	" "
Golos Truzenika	"	русском "
Felszabadulas	"	венгерском "
Il Proletario	"	итальянском "
Solidaridad	"	испанском "
Rabitnicheska Mysl	"	болгарском "
Muncitorul	"	румынском "
Proletaras	"	литовском "
Der Klassenkampf	"	немецком "
Glas Radnika	"	хорватском "
Tie Vapauteen	"	финском "
Jedna Velka Unie	"	чехо-словакском

ЗАМЕЧЕННЫЕ ПРОПУСКИ И ОПЕЧАТКИ.

Пропуски:

На 17 стр., в восьмой строке, снизу, после слова „сильная“ пропущено слово „индустриальная“.

На 31 стр., в девятой строке, сверху, вначале строки пропущено „вые“.

На 98 стр., 5 строка, сверху, после слова „Аризоны“ пропущено „Монтаны“.

На 112 стр., 5 строка, сверху, после слова „агитации“ пропущено „чиновников и агентов капитала“.

Опечатки:

№№ стр.	Строка	Напечатано:	Следует читать:
35	12 — сверху	конференции	конвенции
“	14 — сверху	нем	ней
78	10 — сверху	1919	1918
88	5 — сверху	Валесе	Уэльсе
90	13 — снизу	444	400
92	10 — сверху	основали	основывали
105	2 — снизу	защита	прокуратура
177	12 — сверху	свем	всем

ОБ'ЯСНЕНИЯ НЕКОТОРЫХ СЛОВ НЕПОНЯТНЫХ ДЛЯ РАБОЧИХ, КОТОРЫЕ НЕЗНАКОМЫ С АНГЛИЙСКИМ ЯЗЫКОМ.

Гомстед — участок земли отводимый правительством Соединенных Штатов поселенцам.

Скэб — стачколом.

Бом — рабочий-бродяга.

Форман — старший рабочий или надсмотрщик.

Открытый шап — промышленное заведение, пользующееся неорганизованным трудом и относящееся враждебно к организованным рабочим, принадлежащим к какому бы то ни было союзу.

Бизнесмен — торговец, делец.

Брэнч — отдел организации, партии или рабочего союза.

В КНИЖНОМ СКЛАДЕ

— ГОЛОСА ТРУЖЕНИКА —

Имеются для продажи следующие книги:

Интернациональный Сборник Революционных Песен и Стихотворений ------- 25 с.

Эволюция Индустриальной Демократии, А. Вудроф ---------- 15 "

Белый Террор, Вл. Лосьева ---------- 15 "

Индустриальный Коммунизм и И. Р. М. -- 10 "

Один Большой Союз — величайшая вещь на земном шаре ---------- 15 "

Всеобщая Забастовка и Социальная Революция, А. Роллер ---------- 10 "

Песни Труда ---------- 15 "

Как машина заменила ручной труд, Н. Гансен, Революционный Индустриализм, Г. Перри ---------- 10 "

Один Большой Союз Индустриальных Рабочих Мира ---------- 10 "

На польском языке:

Будущее общество ---------- 15 "

Заказы следует направлять по следующему адресу:

GOLOS TRUZENIKA
1001 W. Madison St.
Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

ИСТОРИЯ ИНДУСТРИАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МИРА

HISTORY OF THE I. W. W.

IN RUSSIAN

PRICE FIFTY CENTS

Один Большой Союз

Индустриальных Рабочих Мира

◆

ONE BIG UNION
of the I. W. W.
in Russian



PRICE TEN CENTS

Издание
Исполнительного Комитета Русских
Отделов Союза И. Р. М.
Чикаго, Илл., 1920 г.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

Один Большой Союз

Индустриальных Рабочих Мира

◆

ONE BIG UNION
of the I. W. W.
in Russian

6

PRICE TEN CENTS

Издание
Исполнительного Комитета Русских
Отделов Союза И. Р. М.
Чикаго, Илл., 1920 г.

ОДИН БОЛЬШОЙ СОЮЗ — ЕГО НАСТОЯЩЕЕ.

Наиболее критической стадией прогресса всякой новой идеи является стадия слишком быстрого ее восприятия. В этой стадии всякая новая идея подвергается опасности быть извращенной и перед всяким новым движением и программой, стоит угроза быть растворенными и поглощенными наплывом новых сонмов приверженцев. Очень часто успех также опасен, как и поражение.

Поэтому то наблюдающаяся популярность Одного Большого Союза имеет некоторые особенности, которые вызывают беспокойство. За тем удовлетворением, которое чувствуется всеми индустриалистами, благодаря силе их движения, наблюдается скрытое опасение преждевременности успеха; чувствуется, что позднейшие приверженцы индустриального юнионизма являются большими оппортунистами, чем первоначальная группа; чувствуется, что многие из кричащих в настоящее время об индустриальном юнионизме являются слепыми последователями толпы. Это подозрение увеличивается еще больше присутствием в рядах индустриальных союзов фарисеев рабочего движения, имеющих за собою реакционное прошлое в старых трейд-юнионах. Наши опасения возрастают еще больше при виде угрожающих стремлений этих людей использовать идею индустриализма вне рядов И. Р. М. и организовать свой „Один Большой Союз".

Влияния таких сепаратистских стремлений начинают сказываться в таких организациях, как союз Амалгемейтед Клодинг Воркерс и его придатке — Амалгемейтед Текстайл Воркерс, в „Одном Большом Союзе", в Канаде, в братствах рабочих по металу, в Интернациональном Союзе столяров и плотников и других многочисленных, руководимых фарисеями, независимых союзах по всей стране. Эта

тенденция раскалывает индустриальный юнионизм и подвергает опасности его рост в будущем.

Наступило, кажется, время, когда мы должны пересмотреть наш предмет, удалить неопределенности, выяснить сомнения, наметить цели, понять природу и исторические перспективы индустриального юнионизма. Только тогда нам будет опять ясно, что голос Одного Большого Союза наших дней является ничем другим, как голосом Индустриальных Рабочих Мира.

ОДИН БОЛЬШОЙ СОЮЗ.

Наиболее притягательной программой рабочего движения наших дней является программа Одного Большого Союза. Тысячи передовых людей рабочего движения восприняли ее. Сотни тысяч других вовлекаются в ея поток. Перед нею невольно разлагаются старые профессиональные союзы. Она при дает окраску событиям нашего времени. Огромная забастовка рабочих стальной индустрии была продуктом этой программы. Всполошившие всех генеральные забастовки в Сеатле и Виннипеге были оформлены и приведены в движение програмой Одного Большого Союза.

Забастовка углекопов, портовых рабочих и целый ряд забастовок в текстильной индустрии являлись выражением все того-же возростающего стремления рабочих к Одному Большому Союзу. Даже Американская Федерация Труда насквозь пропитана этим стремлением. Программа Одного Большого Союза захватила воображение рабочего класса Америки.

По своему существу Один Большой Союз является своего рода сверх-юнионизмом.

Это — не простой юнионизм в старом смысле этого слова. В нем вопрос о требованиях и стремлениях рабочих ближайших дней отходит на второе место, так как программа Одного Большого Со-

юза — не программа отдельной мастерской или фабрики — она представляет из себя социальную программу. Главной ея целью является: Управление индустриями. Один Большой Союз явится движущей силой индустриальной революции. Он стремится к полному уничтожению капиталистического производства и захвату функций контроля над промышленностью. Другими словами, союз этот является экономической основой для новаго общества.

Такова конечная цель Одного Большого Союза. Эта цель проходит красной нитью через всю деятельность этого движения и придает ему смысл.

Не смотря на это, Один Большой Союз имеет также и свою непосредственную программу. Эта программа — восстание против тред-юнионизма. Один Большой Союз стремится обосновать рабочую организацию на данных науки. Он утверждает, что существующая форма капиталистической организации обусловливает соответственную форму рабочей организации. Он также утверждает, что трейд-юнионизм должен будет уступить место индустриальному юнионизму.

Такая коренная программа переустройства является всеоб'емлющей, так как все старые союзы были организованы только по профессиям. В формировании их главным вопросом был — какой инструмент рабочий употребляет, и к какому ремеслу он принадлежит. Плотники должны были принадлежать к юниону плотников, слесаря к юниону слесарей. Все плотники были организованы вместе, так как все они употребляли пилу; слесаря об'единялись в один союз потому, что все они пользовались микрометром.

Таковым является существующий тред-юнионизм — юнионизм инструмента, профессиональный юнионизм.

Вместо него, Один Большой Союз требует индустриального юнионизма. Вместо организации ра-

бочих в соответствии с инструментом, который они употребляют, Один Большой Союз организует рабочих в соответствии с продуктами, которые они производят. Так например, плотник, который строит дома должен принадлежать к союзу рабочих по постройке, в то время как плотники, занятые постройкой пароходов, должны принадлежать к союзу судостроительных рабочих. Плотники же занятые починкой на фабриках обуви, должны принадлежать не к союзу плотников, а к союзу рабочих по изготовлению обуви. Плотники занятые постройкой автомобильных кузовов должны по необходимости принадлежать к автомобильному отделу генерального индустриального союза рабочих по металу и постройке машин. Или еще, слесаря занятые выделкой частей машины должны принадлежать к союзу рабочих по постройке машин. Слесаря же занятые починкой буравов и подьемных машин в шахтах должны принадлежать к союзу шахтеров, а не к другому какому либо союзу.

И так, перед Одним Большим Союзом всегда стоит вопрос — на создание какого продукта идет труд рабочего. Вопрос ремесла или занятия не играет никакой роли. Ваш союз должен быть организацией, которая об'единила бы всех тех, кто работает с вами в определенном производстве. Такой юнионизм не знает ни ремесл, ни верований, ни цвета кожи. Он также велик, как велика промышленность; он также широк и всеоб'емлющ, как трест.

Такой юнионизм, не будучи похож на трэйд-юнионизм, не является попыткой монополизировать работу для определенных групп рабочих. Он, также, как и капитализм, пытается подчинить себе индустрии. Он обращает мало внимания на ремесла и те несущественные различия, которые разделяют рабочих. Все свое внимание он сосредоточивает на промышленности и те ее разветвления, которые влекут всех рабочих к об'единению вместе.

ЕГО ТАКТИКА.

При такой форме юнионизма рабочие приобретают силу и рабочее движение делает поступ вперед, который гарантирует победу. Один Большой Союз модернизирует юнионизм; в нем рабочее движение находит новое выражение — выражение централизованного, тесно связанного духа трестов наших дней.

В тактике Одного Большого Союза также наблюдается коренное различие со старыми союзами. Тактика никакого рабочего союза не может быть предоопределена теорией; она не может быть обоснована на выводах из того, что произошло раньше. Юнионизм является самопроизвольной вещью, которая вырастает из нужд наших дней. Его формы меняются постоянно. Рабочие союзы, для того, чтобы жить, должны расти, развиваться и видоизменяться в соответствии с переменами в промышленности. Тактика и формы организации, являвшиеся действительными вчера, оказываются негодными сегодня. Те методы, котодые приводят к победе сегодня, считались бы фантастичными и утопичными прошлым поколением. Все неудачи рабочего движения в прошлом произошли от его нежелания понять необходимость постоянного приспособления. Рабочие лидеры пытаются навязать юнионизм 19-го века экономическому положению, создавшемуся в 20-ом веке. Один Большой Союз пришел, чтобы стать на место старого.

Главным аргументом против трэйд-юнионизма является факт его отсталости. Трэйд-юнионизм унаследован нами от тех дней, когда сама промышленность была организована по ремеслам.

То было время, когда существовали небольшие мастерския и работа производилась в высшей степени опытными руками рабочих. Такой юнионизм являлся логическим следствием положения в промышленности.

Изобретение машин совершенно изменило характер производства. Все роды производства стали об'единяться в огромные, централизованные тресты. Небольшие мастерские и ремесленное производство были поглощены. Ремесленники сделались машинными рабочими. Предметы производства стали изготовляться не сразу, в оконченном виде, а по частям — простым и заранее размеренным и потом складываемым вместе. Была вызвана к жизни новая система, которая полностью видоизменила характер труда.

Очевидной задачей рабочих союзов явилось, по этому, видоизменение в соответствии с изменившимися условиями. Рабочий союз является ничем иным, как машиной, которую создают трудящиеся для аттак на экономическую мощь хозяев. Природа этой машины строго определена той работой, которую она должна выполнить. Хозяева и их форма организаций — вот те факторы, которые диктуют рабочим форму их организации. Когда хозяева раз'единены рабочие могут вести против них успешную борьбу даже по всему расбросанному фронту, но когда хозяева организованы и об'единены в тресты, рабочие союзы должны выступать только в централизованной форме. Когда хозяева индустриализируют производство, они осуждают рабочих на вечный подневольный труд в том случае, если последние не организуются индустриально.

Это-то и проповедует Один Большой Союз, он призывает рабочих к индустриальному юнионизму, к об'единению всех союзов. Один Большой Союз уничтожит автономию ремесл, забастовки ремесл и ремесленные контракты. Он стремится создать такие индустриальные союзы, которые были бы сильнее индустриальных капиталистов и организует рабочих по образцу капиталистов. Один Большой Союз видит в рабочем юнионизме могучий аппарат, в котором сольются разрозненные

силы миллионов промышленных тружеников, готовых, как один человек, повести борьбу против господствующего класса. И когда эти разрозненные силы сольются вместе, юнионизм затмит за собою всякую другую силу на земле.

Перед Одним Большим Союзом стоит трэйд-юнионизм — бесплодный пережиток умершей индустриальной эпохи. До тех пор, пока рабочие остаются в своих трэйд-юнионах, их силы рассеяны и поражение неизбежно. До тех пор, пока рабочие остаются в своих старых союзах, даже само стремление к рабочему контролю осуждено на неудачу. Капитализм процветает и продолжает расхищать мир, и нет достаточно сильного голоса, который бы мог померяться с ним. Хорошо сказал Марк Ганна, когда он заявил, что „Американская Федерация Труда является крепчайшим оплотом американского капитализма". Трэйд-юнионизм это — шомпальное никуда негодное ружье. Индустриальный юнионизм это — современное дальнобойное орудие. Капитализм даже и не поколеблется до тех пор, пока рабочие не начнут аттаку с усовершенствованными орудиями наших дней.

ЕГО ЦЕЛИ.

Самой структурой этих двух форм юнионизма их цели намечены в различных направлениях. Треэйд-юнионизм, как и все другие пережитые нами учреждения, цепляется за прошлое. Он отрицает классовую борьбу и оправдывает старый, традиционный подневольный труд, который делает рабочего вассалом своего хозяина. Он покорно подставляет свою шею под ярмо рабства заработной платы и становится на сторону хозяев для борьбы против тех, которые хотят сражаться за свободу.

Теория трэйд-юнионизма лучше всего может

быть иллюстрирована Американской Федерацией Труда. Во главе с Гомперсом, А. Ф. Т. выработала тактику индустриального примирительства. Она верит, что рабочие получат больше попрошайничеством, чем борьбою и обезкураживает воинственный дух среди своих членов. А. Ф. Труда стремится заменить забастовки конференциями, протоколами и посредничеством, а ее чиновники входят в переговоры с хозяевами не как враги, а как льстецы, стремящиеся добиться удовлетворения своих требований на конференциях за банкетными столами и болтовней в креслах из красного дерева.

Больше того, А. Ф. Т. ставит в услугу свою слабость и предупреждает хозяев о том, что, если они будут игнорировать ее, революционеры захватят рабочее движение и настоящие рабочие юнионы займут ее место. А так как Американская Федерация Труда всегда низкопоклонно становится на сторону хозяев, она субсидируется последними в форме контрактов и так называемых закрытых шапов. Осужденный, таким образом, своей глупой беспомощностью, трэйд-юнионизм должен по необходимости играть роль простой подпорки существующему капитализму.

Индустриальный же юнионизм, только потому, что он силен, по необходимости приобретает революционный дух. В грядущей победе Одного Большого Союза чувствуется что-то огромное и тревожное, напоминающее революцию. В победе этой чувствуется потрясание миров и головокружительное падение систем. Рабочие содрагаются от радости, чувствуя свою солидарность и сознавая ту их силу, о которой они раньше даже не смели и мечтать Рабочие понимают, что они — сила миллионов и, что между ними и владычеством над миром стоит ничтожная кучка капиталистов. Они понимают, что труженики являются производителями всех богатств и, что, когда они перестанут работать, ра-

бочий союз будет держать в своих руках рычаг жизни и смерти нации. Рабочие понимают свою стоимость — свою настоящую экономическую ценность, свою огромную экономическую силу. А так как они понимают это, то их горизонт расширяется, и они стремятся исполнить магическую миссию своего класса. Автоматически марширующие армии Одного Большого Союза превращаются в Красную Армию Индустриальной Революции; генеральная забастовка превращается в генеральную революцию, а рабочий юнионизм поглощается борьбой за новое общество.

ТРОЙСТВЕННЫЙ СОЮЗ.

Тройственный Союз английских тред-юнионов прекрасно иллюстрируют эту эволюцию. Несколько лет тому назад тред-юнионизм в Великобритании был также безпечен, как наша собственная Американская Федерация Труда, но постепенно он проникался духом Одного Большого Союза. Три из числа огромных трэйд-юнионов индустриализировались и слились в одно целое. В этот союз вошли шахтеры (1.000.000 человек), транспортные рабочие (400.000 человек) и жел.-дорож. рабочие (700.000 человек). Об'единенные вместе они представляют экономическую силу, которая затемняет само правительство.

Втечение нескольких лет Тройное Соглашение сделалось центральной силой Англии. Всякая другая власть кажется бледной по сравнению с ним.

Одни только конвенции Тройного Соглашения имели гораздо бо[illegible]ше значения, чем открытие парламента.

Одни только угрозы Тройного Соглашения забастовать отражались тряской соглашательства в рядах английских капиталистов. Другими словами,

простое об'единение трех существенных групп индустриальных рабочих, передвинуло центр силы нации от парламента к рабочим союзам. Тройное Соглашение автоматически превратилось в вершителя судеб английской общественной жизни.

Поучительным для нас является, кроме того, и тот факт, что такая революция произошла бессознательно. Рабочие этих трех отраслей промышленности не об'единились вместе по причине какого либо ясно выраженного желания сделаться основой новой социальной системы. В своем об'единении они руководствовались единственной узкой целью — целью создания лучшей формы юнионизма для повседневной борьбы.

Бессознательно, однако, в них вселялось чувство высших задач юнионизма.

Вместе с об'единением появилось чувство солидарности и рабочие неожиданно увидели кое-что дальше юнионизма. Они увидели, что Один Большой Союз может послужить средством для достижения полной свободы. Они увидели, что солидарность может служить движущей силой по пути к новому обществу.

Борьба за повышение заработков превратилась в борьбу за свержение капитализма. Очень метко сказал Ллойд Джордж, когда он заявил, что „рабочие союзы узурпируют власть парламента". Это является исторической миссией рабочего юнионизма. Когда союзы сознают классы, они перестанут быть простыми союзами, так как они являются железной основой для новой цивилизации.

Появление Одного Большого Союза в Соединенных Штатах будет иметь тоже самое значение. Союзы не будут оставаться дольше „оплотами капитала". Господствующий дух узкого трэйд-юнионизма будет поглощен классовым самосознанием. Сегодня перед шахтерами встает вопрос: что полезно для шахтера?, или перед плотником: что вы-

годно для плотников? При существовании же Одного Большого Союза вопросом будет являться: что полезно для **рабочего класса?** Все рабочие отдельных ремесл будут чувствовать себя частью целого. Класс, как таковой, будет являться сборным пунктом.

ИСТОРИЯ.

Движение Одного Большого Союза не является чем то новым в Соединенных Штатах. Оно в течение долгого времени было заветной мечтой, к которой стремились передовые элементы рабочего движения. Его традиции исходят от движения Овенизма в Англии, сто лет тому назад. Это движение нашло себе выражение в организации Американских Рыцарей Труда 50 лет тому назад. Конкретную же свою форму оно приобрело в Вестерн Федерэйшон ов Майнерс (Федерация Шахтеров запада) и Американ Лэйбор Юнион (Американском Рабочем Союзе) в последних годах прошлаго и первых годах настоящаго столетия.

В основе Вестерн Федерэйшон ов Майнерс не было никаких книжных теорий. Она являлась новой попыткой в юнионизме. Далеко, на оголенном западе, классовая борьба имела под собою реальную почву, которую чувствовал каждый шахтер; классовые грани были резко очерчены и классовая рознь была обострена и жестока. Среди пионеров запада отсутствовала сглаживающая шероховатости елейность капитализма на востоке, и шахтеры, подгоняемые горькими лишениями, в своей жизни выработали революционную форму юнионизма и создали Вестерн Федерэйшон ов Майнерс.

В. Ф. ов М. не имела на себе позолоты теоретиков Марксизма, так как она являлась продуктом роста, а не догмы. Шахтеры убедились, что ин-

дустриальный юнионизм является той машиной, при помощи которой они с большим успехом смогут сражаться против своих хозяев. Они производили опыты с юнионизмом до тех пор, пока не остановились на Одном Большом Союзе, который является самопроизвольной организацией. Точно таким же образом шахтеры дошли до классового самосознания. Они видели необходимость в организации всего рабочего класса. Они вырвались за пределы добывающей промышленности и организовали **Американ Лэйбор Юнион.** Они начали организовывать лесных рабочих в штатах Монтана и Вашинг тон. Они вовлекли в организацию рабочих, занятых починкой ж. д. путей и бродячих рабочих, не имеющих определенного ремесла. Под влиянием шахтеров стали об'единяться все рабочие союзы запада. Уже в 1902 году они начали занимать революционную позицию и открыто выступать против капитализма.

Год за годом в ряде своих эпических забастовок шахтеры запада выработали все детали тактики Одного Большого Союза.

ИНДУСТРИАЛЬНЫЕ РАБОЧИЕ МИРА.

В 1905 году Вестерн Федерейшон ов Майнерс решила еще больше расширить это движение. До сих пор ее влияние сказывалось только на северо-западе. Шахтеры решили распространить свое влияние на восток. Была созвана конвенция, и поздним летом 1905 года были организованы И. Р. М.

Само имя организации уже говорит о широте планов Индустриальных Рабочих Мира. Всех рабочих мира было предложено соорганизовать и мобилизовать в один гигантский индустриальный союз. Этот союз, в точном и недвусмысленном языке своей программы (платформы), заявляет, что классовая борьба должна продолжаться до тех пор,

„пока рабочие мира, организованные как класс, не будут владеть землею и орудиями производства — до тех пор, пока они не уничтожат системы наемного труда". Таким образом, Один Большой Союз начал свою деятельность с открытого революционного стремления к конечной цели.

Втечение последующих годов И. Р. М. всегда являлись выразителем стремлений рабочих нашего времени к индустриализму. Они являлись пионерами, первыми ходоками индустриального юнионизма, служа об'ектом ударов злой реакции. На плечи И. Р. М. была взвалена вся тяжесть ответственности за индустриальный юнионизм.

Вначале сражение за Один Большой Союз казалось безнадежным. Рабочие массы были апатичны. А. Ф. Т. стала на сторону хозяев и препятствовала всем начинаниям И. Р. М. На организацию посыпались также преследования и попытки правительства раздавить ее. Казалось, что появление организации не было встречено восторгом трудящихся масс. Не смотря на это, закаленные пропэведники И. Р. М. продолжали свою работу.

И потом, совершенно неожиданно индифферент ность исчезла. Рабочие начали просыпаться. Удар войны в 1917 году пал на рабочее движение, как леденящий, холодящий кусок железа.

Дремлющий инстинкт классового самосознания был встревожен опять. Знакомые нам призывы И. Р. М. — призывы к Одному Большому Союзу — с новой силой начали находить отклик в рядах тред-юнионов, а сонмы неорганизованных рабочих начали шевелиться. Удар войны подорвал лояльность миллионов рабочих. Один Большой Союз неожиданно стал Одной Великой Надеждой всех передовых мыслителей рабочего движения.

Естественно, что волна движения в пользу Одного Большого Союза должна была повлечь за собою скорее расколы в рядах А. Ф. Т., чем движение

с целью полного об'единения с И. Р. М. Полное об'-единение с И. Р. М. сопровождалось наказаниями, которые не рисковало навлечь на себя большинство новых индустриалистов. Появилось сильное движение за захват А..Ф. Т. радикалами и трансформацию ее в индустриальный союз. Некоторые кричали об организации нового Большого Союза и привлечении в него всех прогрессивных элементов из А. Ф. Т.. В этих последних криках организация И. Р. М. игнорировалась совершенно, а на ея место проэктировалось создать „что-то более величественное".

ОДИН БОЛЬШОЙ СОЮЗ В КАНАДЕ.

Сторонники этой программы были ободрены организацией Одного Большого Союза в Канаде. Первоначальные успехи этой организации вызвали крики со стороны многих новых индустриалистов в Соединенных Штатах о том, что такая организация служит лучшей выразительницей индустриального юнионизма, чем старая форма И. Р. М. Произошли большие разногласия, но, так как Один Большой Союз в Канаде является самой большой независимой индустриальной организацией в настоящее время, не считая И. Р. М., то нам необходимо подробно остановиться на нем.

Канадский О. Б. С. был организован на конвенции в Калгари, 13-го марта, 1919 года. На этой конвенции, созванной вслед за конгрессом рабочих и профессиональных организаций Канады, состоявшемся в Квибек, присутствовали делегаты от четырех западных провинций Канады, рабочие коих не удовлетворялись консерватизмом рабочих организаций востока.

Конференция в Калгари решила, что уход из А. Ф. Т. необходим. При помощи референдума, в котором местным рабочим организациям предлагалось высказаться по вопросу об уходе из А. Ф. Т.

и образовании нового независимого союза, огромное большинство голосов было подано в пользу новой идеи. В июне месяце была созвана, поэтому, вторая конференция, которая выработала конституцию, введение к конституции (программу) и создала настоящую организацию, носящую имя И. Р. М. — „Один Большой Союз".

Естественно, что, занимая, таким образом, среднюю независимую позицию между А. Ф. Т. и И. Р. Мира, Канадский Один Большой Союз остановился далеко от той основной позиции, которую занимают И. Р. М. Не смотря на свое прекрасное имя и поток революционных фраз, появившихся в программе, основатели этого нового союза побоялись принять программу И. Р. М. полностью.

Программа говорит о „подготовке общества к тому времени, когда производство в целях наживы будет заменено производством для пользования". В ней, однако, ничего не говорится о том, что „структура нового общества будет создаваться в оболочке старого". Программа говорит о „беспрерывной борьбе между классами, но не придает, как это делают И. Р. М., этой драме борьбы окончательного завершения, которое должно случиться под давлением юнионизма. Программа фактически является неопределенной и может ввести в заблуждение во всех своих заявлениях, за исключением только тех, которые касаются непосредственных задач. Всякий читающий ее замечает, что классовая борьба введена в нее, как внушительный ретори ческий жест. Главной мыслью программы, а поэтому и всего движения за О. Б. С. в Канаде, является мысль о „борьбе за ближайшие цели".

В форме своей организации Канадский О. Б. С. является опять таки только бледной тенью И. Р. М., так он не попытался распутать неразбериху между тред-юнионами А. Ф. Т. Он унаследовал от А. Ф. Т. организацию рабочих советов на местах, об'единя-

ющих все ремесла одного города и принял их за ячейки своей организации.

Здесь разница между новым союзом и И. Р. М. прямо-таки поразительна. В И. Р. М. ячейкой организации является индустриальный союз — рабочая организация интернациональная по своему характеру и пренебрегающая всякими географическими границами. Генеральной организацией И. Р. М. является административный совет координированных интернациональных индустриальных союзов, но Канадский О. Б. С. кладет в основу организации и географические деления. Он опирается на городские и провинциальные федерации из всех индустрий, а не индустриальные союзы большого масштаба. Орудием борьбы нового союза является генеральная забастовка в пределах одного города, а не генеральная индустриальная забастовка. Его центром является федерация федераций, а не совет индустриальных союзов.

Итак, один из важных недостатков А. Ф. Т. не только не был удален, но, наоборот, усилен. Разбросанность — эта архаическая децентрализация действий — очень мало может иметь успеха в борьбе с современным капитализмом. Этот новый союз является скорее отражением форм организации европейского синдикализма, чем индустриализма американских И. Р. М. Это является большой препоной тому, чтобы Канадский О. Б. С. стал когда либо основой для нового общества.

Имеются также и другие контрасты, но в настоящее время мы не столько заинтересованны в технических различиях, сколько в тех мотивах, которые толкали к таким различиям. В беспомощности Канадского О. Б. С. предвозвещена беспомощность всех так называемых „одних больших союзов“, которые стараются подняться вне границ И. Р. М. Те, которые обходят полную программу И. Р. М., должны по необходимости заменить ее чем

нибудь менее совершенным. Обходить стороной громкий призыв программы И. Р. М. значит — избегать классовую борьбу, и те, которые обходят ее, руководятся этим мотивом.

Причина, почему Канадские отступники не об'единились полностью с И. Р. М., кроется в их лидерах. Причина, почему такие движения, как Амалгамэйтед Клотин Воркерс, Братства Рабочих по Металлу и Федерации Инт. Рабочих Гостинниц в С. Ш., остаются вне И. Р. М., также кроется в их лидерах. Причина, почему новые индустриалисты проповедуют „Один Большой Союз", „Шап Стюартс" и „борьбу в рядах самой А. Ф. Т.", словом — проповедуют все, кроме программы полного об'единения с И. Р. М., кроется также в их лидерах. И эти лидеры всегда окажутся в абсолютной оппозиции к И. Р. М.

Причина очень проста. Если бы эти люди вошли в союз И. Р. М., они потеряли бы свои роли лидеров. Одним главным инстинктом духа И. Р. М. является презрение к лидерству. У И. Р. М. лидеры не имеют места. У И. Р. М. нет привлекательных окладов для чиновников, труд которых оплачивается, как правило, ниже расценок в мастерских. У И. Р. М. не имеется места для карьеристов. Рядовые рабочие быстро подрезывают крылья всем служащим, которые начинают заигрывать на стороне. У И. Р. М. нет даже уверенности за „джаб" для любящих комфорт „рабочих лидеров". Большинство выборов на должности ограничено одним только разом. В духе И. Р. М. имеется даже бессердечие ко всем их передовикам. Они приходят и уходят, без приветствий и почетов мученичества, как простые анонимные слуги великого революционного процесса. Героями И. Р. М. являются только одни безименные делегаты на местах.

Поэтому понятно, почему движение вроде Канадского О. Б. С., движущееся на колесах лидеров, не

может воспринять И. Р. М.. Движения, вроде движения за независимые восточные союзы в С. Ш., в силу различных проделок своих лидеров, будут всегда оставаться враждебными к И. Р. М. Никогда еще в истории И. Р. М. не было случая, когда какой либо независимый союз полностью об'единился с ними и этого не случится до тех пор, пока рабочие не изменятся и лидеры перестанут влиять на них. Рост Индуст. Раб. Мира всегда происходил на более солидном фундаменте — на медленном, незаметном об'единении отдельных приверженцев. Только рядовые рабочие могут видеть в И. Р. М. блестящий путь к классовому освобождению.

НАСТОЯЩИЙ ОДИН БОЛЬШОЙ СОЮЗ.

Естественно, создавшееся положение является неопределенным. Индустриальный юнионизм должен говорить на различных языках до тех пор, пока все индустр. союзы не сольются в один. Неуверенность простительна. Рабочий класс был потрясен громоздкостью своих проблем. Рабочие были встревожены тем новым экономическим миром, в котором они очутились. Они робко начинают производить опыты с новыми идеями. В Канаде, в Американской Федерации Труда и во всех широко-расбросанных совещательных залах недовольства, начинает ясно очерчиваться стремление к индустриальному юнионизму. И все-же — это только чувство. Когда же это чувство сольется с И. Р. М., оно сделается триумфальной программой. До тех же пор незаконченные дома многих опытов будут загораживать горизонт.

Рост же самих И. Р. М. является надежным признаком на будущее. Не смотря на войну, притеснения и неслыханные гонения, И. Р. М. достигли своей максимальной силы в 1919 году. Ими было организовано 20 новых интернациональных инду-

стриалных союзов и в таком же количестве индустрий. Число участников своих митингов они увеличили во сто раз. И. Р. М. пробили себе путь в центральную позицию американского рабочего движения и растут гигантскими шагами.

И этот рост неизменно продолжается. Об'единенные солидарностью внутри организации и бесстрашным мужеством вне ее, И. Р. М. сильные своею мощью будущего находятся лицом к лицу с капиталистическим классом. Они прошли чрез пробный огонь и доказали свое право на жизнь. Они притянули к себе состав членов, отваге и морали которых нет подобных. Они не могут быть остановлены. И. Р. М. должны неуклонно, как метеор, следовать к победе. В то время, как А. Ф. Т. может опочить на своих лаврах, как „один из величайших оплотов капитализма", И. Р. М. принадлежит высшая слава — слава последнего оплота мирового пролетариата.

В этом то и заключается вся важность Одного Большого Союза.

ПРОГРАММА
ИНДУСТРИАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МИРА.

„Рабочий класс и класс хозяев не имеют между собой ничего общего. Между ними не может быть мира до тех пор, пока голод и нищета царят среди миллионов трудового народа, а маленькая кучка, составляющия класс хозяев, пользуется всеми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тех пор, пока рабочие всего мира, организованные как класс, не завладеют землею и всеми средствами производства и не уничтожат системы наемного рабства.

Мы находим, что централизация производства, управление которым сосредоточивается в руках все меньшего и меньшего количества лиц, делает трэйд-юнионы неспособными бороться с постоянно растущей силой класса хозяев.

Тред-юнионы создают такое положение дел, при котором в одной и той же промышленности одна категория рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым обоюдному поражению в борьбе против класса хозяев. Сверх того, тред-юнионы помогают классу хозяев вводить рабочих в заблуждение, прививая им ложное мнение, что рабочий класс имеет общие интересы с предпринимателями.

Это печальное положение дел может быть изменено и интересы рабочих могут быть защищены только организацией, построенной таким образом, что все ее члены в какой-либо одной отрасли промышленности, или во всех отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякий раз, когда стач-

ка или локаут возникают в какой-либо части промышленности, признавая, таким образом, страдание одного — страданием всех.

Вместо консервативного девиза „справедливая поденная плата за справедливую поденную работу“ мы написали на нашем знамени революционный клич „уничтожение наемного труда“. Историческая миссия рабочего класса — уничтожение капитализма.

Армия производителей должна быть организована не только для повседневной борьбы с капиталистами, но также и для того, чтобы продолжать производство, когда капитализм будет свергнут.

Организуясь индустриально, мы образовываем ячейки нового общества внутри оболочки старого.“

ЧИТАЙТЕ И РАСПРОСТРАНЯЙТЕ

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

Газету Индустриальных Рабочих Мира

В КНИЖНОМ СКЛАДЕ

при газете

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

имеются для продажи следующие книги:

Один Большой Союз, величайшая вещь на земном шаре 15 с.

Эволюция Инрустриальной Демократии Абнера Вудроф 15 "

Песни труда, сборник революционных песен и стихотворений 15 "

Революционный Индустриализм, Г. Перри. 10 "

Интернациональный сборник революционных и рабочих песен и стихотворений .. 25 "

Праздник Первого Мая (Чикагская Драма) 10 "

Белый террор, Вл. Лосьева 25 "

Те, кто владеют и те, кто производят, С. Нирин 5 "

Индустриальный Коммунизм и Индустриальные Рабочие Мира, Г. Варни. 10 "

Устав союза И. Р. М. 10 "

Всеобщая забастовка и социальная революция, А. Роллер. 10 "

Как машина заменила ручной труд, ... 10 "

Необходимость революции, ... 5 "

На украинском языке:

Одна Велика Юния всих робитников ... 15 "

На польском языке:

Будущее общество 15 "


Maurice
Becker '19

Н. Г. ГАНСОН.

КАК МАШИНА ЗАМЕНИЛА РУЧНОЙ ТРУД

ЦЕНА 10 СЕНТОВ.

ИЗДАНІЕ
ИСПОЛНИТЕЛЬНАГО КОМИТЕТА РУССКИХ ОБ'ЕДИНЕННЫХ ОТДЕЛОВ СОЮЗА И. Р. М.
ЧИКАГО, ИЛЛИНОЙС, 1920 Г.

NEWBERRY LIBRARY
THE NEWBERRY
CHICAGO

Н. Г. ГАНСОН.

КАК МАШИНА ЗАМЕНИЛА РУЧНОЙ ТРУД.

ЦЕНА 10 СЕНТОВ.

ИЗДАНІЕ
ИСПОЛНИТЕЛЬНАГО КОМИТЕТА РУССКИХ
ОБ'ЕДИНЕННЫХ ОТДЕЛОВ СОЮЗА И. Р. М.
ЧИКАГО, ИЛЛИНОЙС, 1920 Г.

ОГЛАВЛЕНІЕ.

Как машина заменила ручной труд — Н. Г. Гансон Стран. 3.
Революціонный Индустріализм — Гловер Перри " " 12.
Созидательная программа Индустріальных Рабочих Міра — Б. Вилліямс " " 23.
Как создаются скебы " " 30.

Программа Индустріальных Рабочих Міра.

"Рабочій класс и класс хозяев не имѣют между собой ничего общаго. Между ними не может быть мира до тѣх пор, пока голод и нищета царят среди милліонов трудового народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всѣми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тѣх пор, пока рабочіе всего міра, организованные как класс, не завладѣют землею и всѣми средствами производства и не уничтожат системы наемнаго рабства.

Мы находим, что централизація производства, управленіе которым сосредоточивается в руках все меньшаго и меньшаго количества лиц, дѣлает тред-юніоны неспособными бороться с постоянно растущей силой класса хозяев.

Тред юніоны создают такое положеніе дѣл, при котором в одной и той же промышленности одна категорія рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым обоюдному пораженію в борьбѣ против класса хозяев. Сверх того, тред юніоны помогают классу хозяев вводить рабочих в заблужденіе, прививая им ложное мнѣніе, что рабочій класс имѣет общіе интересы с предпринимателями.

Это печальное положеніе дѣл может быть измѣнено и интересы рабочих могут быть защищены только организаціей, построенной таким образом, что всѣ ея члены в какой-либо одной отрасли промышленности, или во всѣх отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякій раз, когда стачка или локаут возникают в какой-либо части промышленности, признавая, таким образом, страданіе одного — страданіем всѣх.

Вмѣсто консервативнаго девиза "справедливая поденная плата за справедливую поденную работу" мы должны написать на нашем знамени революціонный клич "уничтоженіе наемнаго труда." Историческая миссія рабочаго класса — уничтоженіе капитализма.

Армія производителей должна быть организована не только для повседневной борьбы с капиталистами, но также и для того, чтобы продолжать производство, когда капитализм будет свергнут.

Организуясь индустріально, мы организовываем ячейки новаго общества внутри оболочки стараго"

Как машина заменила ручной труд.

НИЛС Г. ГАНСОН.

В добрыя старыя времена, когда машина только что появилась и стала исполнять работу человеческих рук, это случилось приблизительно следующим образом:

ПРОШЛОЕ.

Мистер Джонс — башмачник, имеющій сто рабочих; мистер Смит владеет другой фабрикой с таким же количеством работников. В обеих этих фабриках башмаки изготовляются ручным способом. Нет никаких машин. Вся кожа вырезывается рукою, всякій стежок, вся полировка также исполнены рукою. Один человек делает целиком пару башмаков. Он берет кусок кожи, режет ее, сшивает и заканчивает башмаки. Покончив с одной парой, он берется за другую, третью и т. д.

Нет больших фабрик. Большая часть работы выполняется в мелких мастерских, отдельными рабочими, из которых немногіе работают быть может за жалованье. Такой порядок существует не только в башмачном деле, но и других отраслях труда. Так, портнихи и портные шьют платья руками, имея нескольких помощников, мужчин или женщин, и кроме того несколько подмастерій, изучающих ремесло.

В эти дни машин совершенно не существует. Не слышно фабричных гудков; не раздается пронзительнаго свистка паровозов; не гремят трамваи; не грохочут грузовые автомобили, нагруженные продуктами. Перевозка производится гужевым спо-

собом. Все делается в малом масштабе. Большинство лавок — смешаннаго характера и невелеки,, размером в современную деревенскую бакалейную лавку.

ПЕРЕМЕНА.

Но, в то время, как все движется так медленно, и народ живет спокойно, происходит изобретеніе машины. Кто либо, например, заметил, что булыжник легче сдвинуть рычагом, чем рукою — и стал раздумывать над тем, нельзя ли распространить его примененіе на другіе случаи. Эта идея распространилась и, подобно блуждающим огням, появляется почти одновременно повсюду. Старые медлительные способы передвиженія — верховая ез да, дилижансы сменяются железнодорожными поездами, и раздается звук фабричных гудков.

Уж машина способна исполнять большую часть работы башмачника. И тогда, быть может, мистер Джонс, обладая несколько большей сообразительностью, чем его конкурент, устанавливает в своей мастерской машины. Он потирает свои руки от удовольствія, видя, что теперь он может обойтись половиною прежняго числа работников. Имея машины, он разсчитывает половину своих рабочих, ибо теперь пятьдесят человек могут исполнять работу ста. Он также способен изготовлять башмаки дешевле, чем Смит. Он способен понизить цену башмаков и все же уплатить за все купленныя им машины. Он продает башмаки по более низкой цене и увеличивает число своих покупателей. Смит видит все это, начинает почесывать затылок и решает, наконец, что для того, чтобы выдержать конкуренцію, и ему необходимо установить машины. Так что и Смит покупает машины и также уволь няет около половины своих рабочих.

Теперь и мистер Джонс и мистер Смит имеют

машины, вытеснившія общим числом сто человек. Имея же пятьдесят рабочих каждый, они однако же способны производить столько же башмаков, сколько и раньше, продавать свой тавар дошевле и все же получать большой барыш.

РЕЗУЛЬТАТЫ.

Итак, мы видим, что одни лишь эти два башмачника уволили сто человек. Каждый из них имеет еще по пятьдесят рабочих, работающих, скажем, за два доллара в день. Время идет, и сто человек, лишившихся работы, не могут найти другой, ибо машины проникают быстро и в другія отрасли труда, вызывая повсюду увольненіе рабочих. Тогда некоторые из тех пятидесяти, которые работали раньше на Смита, приходят к нему и говорят: „Мистер Смит, я нуждаюсь в работе. Я должен жить; я имею жену и детей, которых я должен прокормить, и мы должны существовать кой как. Если вы только снова поставите меня на работу, я согласен работать за плату на 25 или 50 сентов в день меньшую, чем сколько я получал раньше."

Лицо Смита проясняется, ибо он предвидит возможность еще большаго заработка. Он видит возможность урезать заработную плату своих рабочих. Выработав план действій, он подходит к своим рабочим и говорит: „Ребята, вот в чем дело. Я должен сократить стоимость этой работы; я не могу платить вам больше 1 дол. 50 с. в день, и я не могу держать никого, кто не согласен работать за эту плату."

Это заставляет некоторых из его людей отказаться от работы. Когда они уходят, Смит открывает окно, призывает некоторых из тех пятидесяти, которых он уволил вследствіе установки машин и говорит им, что, если они хотят работать за 1 дол. 50 сен. в день — хорошо; если нет, он может обой-

тись без них. Некоторые из них к этому времени уже так голодны, что с жадностью кричат, что согласны на 1 д. 25 с. в день, лишь бы иметь работу.

То же происходит в мастерской Джонса. Так что теперь плата урезана до 1 д. 50 с. и 1 д. 25 с., а за стенами мастерских еще больше людей, которые скоро готовы будут работать за один доллар в день. Но тут случается нечто новое. Кто то соображает, что если так будет продолжаться дальше, они скоро не будут получать никакого жалованья. Он предлагает тогда, чтобы ради защиты своих интересов находящіеся вне фабрики об'единились с теми, которые в ней работают.

Таким образом зарождается рабочій союз. Рабочіе начинают сознавать, что если им желательно жить, им необходимо об'единиться всем и этим принудить своих нанимателей платить им кое что за их работу.

МЕТОД, ПРИМЕНЯЕМЫЙ ХОЗЯЕВАМИ.

То, что было сказано выше, быть может не вполне точно описывает, что случилось, когда явилась машина, но является иллюстраціей, справедливой в общих чертах.

С того времени машины были усовершенствованы; вместо мелких единичных мастерских, мы имеем теперь современную фабрику, в которой работают тысячи мужчин и женщин. Но условія, созданныя первыми машинами, все еще существуют. Теперь, правда, рабы стоят снаружи, за воротами мастерских, фабрик, заводов и копей в ожиданіи работы не по полусотне или сотне человек, но тысячами, сотнями тысяч, милліонами. И по мере того, как машины заняли господствующее положеніе в обществе, их владельцы начали также образовывать организаціи, и теперь мы имеем эти организаціи предпринимателей — тросты и ассоціаціи куп-

цов и фабрикантов. С того времени, как первыя машины принудили рабочих к организаціи, предприниматели также стали об'единяться, и это все еще продолжается.

Сначала фабриканты башмаков конкурировали друг с другом. Потом последовала организація этих „башмачников" или сапожных фабрикантов ради защиты их интересов. Теперь башмаки редко, либо совсем не изготовляются ручным способом. Их изготовляют в больших фабриках, где работают тысячи мужчин и женщин. Ни один из этих рабочих не мог бы изготовить полной пары башмаков, если бы пожелал того. Все спеціализировано; каждый рабочій выполняет одну маленькую частицу всего продукта, затем он переходит к следующему и т. д., покуда он не закончен. Человек настолько свыкается с определенными движеніями, что самый его организм соответственно изменяется, и он становится живым механизмом производства.

КВАЛИФИЦИРОВАННЫЙ РАБОЧІЙ — ФОРМОВЩИК.

В последнее время особенно участилась установка машин. Нет ни одной отрасли труда, которая не могла бы быть выполнена, хотя бы до известной степени, машинами. Возьмем для примера ремесло формовщика. Никакой формовщик 25-30 лет тому назад не мечтал бы о том, что когда либо машины станут исполнять формовку. Он знал, что для завершенія формовки необходимо деликатное прикосновеніе руки художника; он знал, что требуется известная плотность песка, и никогда бы он не помыслил, что мертвая вещь, машина, могла бы набить песок как раз, как надо. Но теперь имеются литейныя, в которых машины набивают песок для более чем 50 человек. Пять человек, при помощи этих машин, могут выполнить больше работы, чем

могли бы выполнить шестьдесят человек ручным способом. Все приспособлено и едва ли даже требуется чувствительное прикосновеніе человеческой руки. Песок набрасывется лопатой (в некоторых литейных песок приходит сверху, и тогда нет нужды и в лопате); опока ставится на „гомпер" (названіе машины, служащей для тяжелой работы), формовщик поворачивает ручку и машина производит толчек, упаковывающій песок; формовщик считает число толчков, и работа, которая потребовала бы, пожалуй, целый день ручного труда, совершается машиною в теченіе нескольких секунд.

Существуют дюжины различных формовочных машин. Некоторыя небольшія, приспособленныя для рабочих столов, делают одну форму в минуту. Так что это ремесло, которое требовало (и конечно все еще **предполагается,** что требует) трех или четырех лет для своего изученія, теперь может быть усвоенно в теченіе немногих дней, недель и, в крайнем случае, месяцев. Теперь, когда формовщики выходят на забастовку, можно быстро научить неопытных людей, как исполнять их работу. По словам старых формовщиков: „Теперь они принимают его на работу в семь часов утра, а к десяти часам — он уже формовщик." Конечно и теперь еще существует известная часть формовочной работы, требующая спеціальнаго навыка, но с каждым годом она уменьшается и скоро сделается достояніем прошлаго. И то же происходит во всех отраслях труда. „Машина из дерева и железа замещает машину из мяса и крови".

Когда машины только появились, рабочіе стали организовываться в маленькія группы — достаточно большія для борьбы с мелкими хозяевами тех дней. Когда хозяева стали расти, то, естественно, и рабочія организаціи должны были увеличиться. Когда же наниматели стали организовываться не только для контроля над одной мастерской,

или несколькими мастерскими; не только над одним городом или несколькими городами, но над индустріями от одного побережья до другого, от одной страны до другой, рабочіе увидели, что для борьбы с ними необходимо организовываться на тех же основаніях, как и они. Поэтому рабочія организаціи из мелких превращались в крупныя, с развѣтвленіями во всех частях страны и со стремленіем к образованію интернаціоналов из одинаковых организацій.

В начале, когда хозяева не вполне были организованы, цеховыя организаціи рабочих, повидимому, были достаточны для защиты их интересов. Эти юніоны организовывали (и все еще организуют) рабочих в рамках лишь каждаго отдельнаго ремесла или профессіи; каждый из них увлекал рабочих в различном направленіи, и рабочая солидарность являлась невозможностью.

Но положеніе изменилось, когда хозяева об'единились в большія индустріальныя организаціи; цеховым юніонам стало трудно справляться с положеніем — так народился индустріальный союз. В этом союзе все рабочіе любой промышленности стоят вместе, плечем к плечу, и бастуют вместе, дабы совершенно остановить производство в мастерской или в целой индустріи, если то необходимо.

К сожаленію, мы все еще имеем цеховую организацію, равно как и систему контрактов. Рабочіе расколоты, так что, когда рудокопы, например, выходят на забастовку в одной части страны, другіе „организованные" рудокопы, в других частях страны, работают сверхурочно, дабы выполнить заказы. Они подписали „контракт" с хозяевами (кусок бумаги, который „связывает" их, хотя никогда не связывает хозяев), они поэтому не в состояніи помочь друг другу, либо осуществить единство действія. Но имеются тысячи рабочих, начинающих сознавать, что у них нет ничего общаго с хозяином,

на котораго они работают. В то время как цеховые юніоны (Американская Федерація Труда) говорят, что рабочіе должны организоваться для того, чтобы получить „справедливую долю" того, что они производят, индустріальная организація (Индустріальные Рабочіе Міра) говорят, что рабочіе должны организоваться для того, чтобы получить все, что они производят. И. Р. М. говорят также: „Рабочіе изготовили машины, рабочіе управляют машинами, поэтому рабочіе и должны владеть машинами."

БУДУЩЕЕ.

Число тех, которые создают милліоны из рабочих шкур увеличивается одновременно с увеличеніем числа страдающих от голода. В 1861 году в С. Ш. был лишь один милліонер; теперь же их больше 40.000 вместе со многими владеющими сотнями милліонов.

Растет постоянно число паразитов, и увеливается число голодных, просящих хлеба. И против этих безработных, выброшенных за борт современными машинами, все современное организованное общество с его убійственными учрежденіями, тюрьмами, каталажками, милиціей, арміей и флотом. Дабы изменить все это и уничтожить нищету, несправедливость и вырожденіе, причиняемыя этой разрушительной „цивилизаціей", рабочіе должны организоваться таким образом, чтобы стоять сплоченно всем и чтобы противопоставить своим организованным хозяевам союз с такой же широкой, хорошей и могучей организаціей, как и у врага; и для того, чтобы, остановивши **все индустріи** сразу, заменить существующую систему лучшим міром, — міром труда.

К этому и стремились рабочіе всех времен — к лучшему міру. Никто так хорошо не понимает страданія, как сам раб, и поэтому ему самому над-

лежит освободить себя от бича своих господ. Нет ничего сильнее рабочаго класса, когда все рабочіе надлежащим образом организованы; когда все они стоят вместе, как то делают хозяева; и нет ничего выше и лучше тех, которые производят все необходимое для поддержанія жизни.

Машины в настоящее время служат для порабощенія рабочих, в то время как они могли бы служить помощью рабочим и всему обществу в. целом. Почти все изобретенія и все имеющее какую нибудь ценность исходит от рабочих; и как только они сознают, что все — машины, индустріи должны принадлежать тем только, которые производят и исполняют полезную работу, они уничтожат страданіе, ибо тогда машина — истинный организатор— станет благословеніем для человеческаго рода, а не проклятіем, как теперь.

Тогда настанет время, о котором мечтали поэты всех времен; время, для достиженія котораго страдали измученные, работающіе в поте лица труженики, мужчины и женщины; время, для достиженія котораго борются Индустріальные Рабочіе Міра, и будут бороться, покуда рабочіе добьются своего и не будет на земле ни господина ни раба.

Революціонный индустріализм.

Г. ПЕРРИ.

Кто такіе Индустріальные Рабочіе Міра? Почему они организованы? Где они организованы? Как они организованы? Вопросы эти задаются в настоящее время всеми: рабочими, учеными, мужчинами и женщинами всех слоев общества. Тысячи газетных столбцов уделены Индустріальным Рабочим Міра в результате их деятельности.

Разнообразные журналы уделили много статей разбору их принципов, все же читающая публика имеет, в лучших случаях, самое смутное представленіе об этой организаціи и ея действительных целях. На эти вопросы автор постарается ответить по мере возможности. Прежде всего, однако, необходимо указать на то, „чем мы не являемся".

Индустріальные Рабочіе Міра — не политическая организація в том смысле, в каком это понимается теперь; они не являются также анти политической сектой. Они не реформисты. Члены их не вербуются исключительно из анархистов, как указывают некоторые писатели; их ряды также не состоят исключительно из соціалистов, как утверждают другіе. Возможно, что некоторые из индустріалистов восприняли философію анархистов, а другіе ученіе соціализма. Как бы то ни было организація Индустріальных Рабочих Міра разсматривает их только как рабочих, — как членов рабочаго класса.

ЧТО ЗНАЧИТ „ОДИН БОЛЬШОЙ СОЮЗ".

Инд. Раб. Міра представляют собой рабочій союз, стремящійся стать обществом будущаго. Эта

рабочая организація утверждает, что профессіональныя, районныя и другія формы деленія вредны для рабочих. Она учит, что индустріальная система организаціи должна заменить все устаревшія формы. Всякій мужчина, женщина, подросток, работающіе в определенной индустріи должны быть организованы в Один Большой Индустріальный Союз той индустріи, в которой они работают. Лозунг Одного Большого Союза, провозглашаемый И. Р. М. не означает массоваго юніонизма, т. е., что, например, железнодорожный рабочій, водопроводчик, ломовой извозчик и пекарь должны принадлежать к одному союзу. Опыт показал, что подобная форма организаціи является неразумной и неудачной. Массовыя организаціи, не соответствующія индустріальным нуждам слишком трудно контролировать, чтобы ожидать от них серьезных результатов.

Один Большой Союз — лозунг индустріалистов — значит классовая организація по индустріям. Практичность такой формы организаціи была доказана самими капиталистами. Все большіе тросты и корпораціи организованы индустріально. Стальной трост, например, владеет не только заводами для изготовленія стали, рельс и других железных или стальных изделій, но даже шахтами, из которых добывается железная руда. Ему также принадлежат железныя дороги от шахт до Больших Озер пароходы, перевозящіе руду, доменныя печи для плавки руды. Коротко говоря, трост представляет собою индустріальную организацію всех отраслей этой промышленности. И. Р. М. предполагают следовать плану хозяев в смысле формы и поля деятельности организаціи, ибо это полезно для рабочих.

ЖЕЛЕЗНОДОРОЖНАЯ ПРОМЫШЛЕННОСТЬ.

Приведем в пример железнодорожную промышленность; это покажет нам, какова форма организа-

ціи индустріалистов, а также убедит нас в безполезности профессіональной формы организаціи.

Всякій железнодорожный рабочій, будь то чернорабочій или машинист, работают на одного и того же нанимателя. Все они необходимы для поддержанія и функціонированія железной дороги. Если бы их труд не был нужен — их не нанимали бы. Железнодорожные магнаты не нанимают людей из чисто филантропических побужденій, а потому, что они нуждаются в них. Все эти рабочіе являются единицами громадной железнодорожной организаціи. Все они выполняют определенныя обязанности, необходимыя для правильнаго функціонированія железной дороги. Простой рабочій следит за исправностью полотна, иначе машинист не мог бы проводить поездов с необходимой скоростью. Все они имеют также одни и те же интересы: повысить заработную плату, уменьшить рабочіе часы и улучшить условія труда. Логически они должны быть организованы вместе. Однако мы наблюдаем, что профессіональный юніонизм организует машинистов в один союз, тормозных кондукторов в другой и т. д. Все эти отдельные союзы имеют свои отдельныя соглашенія и контракты с компаніями, своих особых представителей. Таким образом мы видим, что в железнодорожной промышленности существует семь отдельных интернаціональных союзов, не считая рабочих в мастерских. В мастерских и депо имеются, по меньшей мере, десять других организацій. Все эти организаціи имеют отдельные контракты с компаніями на различные сроки; в результате это влечет за собой ужасныя последствія для рабочих. Когда кочегар бастует, машинист продолжает работать, так как срок его контракта еще не истек, и он подвергается тяжелому штрафу, если нарушит контракт. Машинист продолжает работать, обучая скеба (страйк-брехера) кочегара, как нужно качать воду в котел и как обращаться с котлом. Коротко говоря, он учит не-

опытнаго скеба, как стать полезным скебом. Когда стрелочник выходит на забастовку, тормозной продолжает работать и наоборот.

Несколько лет тому назад, во время забастовки стрелочников на железных дорогах к западу от Чикаго, юніонные тормозные выводили поезда со станцій; после этого они голосованіем решили отчислять несколько процентов из своего заработка в пользу бастующих стрелочников. Это походило на то, что снявши голову, они плакали по волосам.

Во время забастовки кондукторов на Иллиной-ской Центральной железной дороге машинисты и кочегары возили скебов с работы и на работу. Юніонные стрелочники подвозили испорченные паровозы для починки страйк-брехерами, в то время, как рабочіе в мастерских бастовали за улучшеніе своего положенія.

Мы, Индустріальные Рабочіе Міра, утверждаем, что такая форма организаціи не больше и не меньше как организованное страйк-брехерство (скебство). Постоянно, когда одна группа рабочих остается на работе, в то время, как другая бастует за лучшія условія, первая из них помогает сорвать забастовку; поступая таким образом они действуют как скебы. Тот факт, что они носят членскую книжку в кармане, не изменяет сущности дела. Если их союз позволяет им так поступать, то членская книжка — только разрешеніе на скебство.

И. Р. М. утверждают, что, поскольку работающій на железной дороге необходим для правильнаго ея функціонированія, он должен принадлежать к одному союзу железнодорожных рабочих. Чернорабочій, надсмотрщик за полотном, машинист, стрелочник и другіе должны принадлежать к одному индустріальному союзу. И тогда, об'являя забастовку, вызывайте их всех, от чернорабочаго с лопатой в руках до машиниста за рычагом, от рабочаго с грузовой тачкой, до рабочаго над клавишами телеграфнаго аппарата на станціи.

Тогда вы имели бы железнодорожную забастовку: поезда не двигались бы; промышленность была бы парализована. Подумать только какую бы силу пріобрели рабочіе. Организовываться таким образом советуют И. Р. М.

И. Р. М. ЗАДАЛИСЬ ЦЕЛЬЮ ОРГАНИЗОВАТЬ ВСЕХ РАБОЧИХ.

Так же как мы организовали бы железнодорожных рабочих, мы организовали бы рабочих и других промышленностей. Плотников, водопроводчиков, каменщиков, бетонных рабочих, чернорабочих и всех других, занятых на постройках — в один большой союз строительных рабочих. Ткачей, прядильщиков, подкладчиков — в один большой союз текстильных рабочих. Парикмахеров, рабочих на под'емных машинах, дворников — в один большой союз общественных работ. Все индустріальные союзы аналогичных отраслей промышленности должны быть об'единены в один центральный промышленный департамент, к которому они принадлежат. Например: Индустріальный Союз Рабочих Морского Транспорта, И. С. Железнодорожных Рабочих, И. С. Строительных Рабочих, И. С. Рабочих Трамвайных, Подземных и Воздушных Железных Дорог и т. д. должны быть организованы в Транспортный Департамент И. Р. М.

Все индустріальные союзы, индустріальные департаменты, а также отделенія союзов должны составить Один Большой Союз И. Р. М.

Эта организація будет обнимать всех рабочих, во всех индустріях и во всех странах света.

Мы стремимся создать такой громадный союз, чтобы он заключал в себе всех рабочих, и такой ограниченный, чтобы те, которые **не работают,** не попали бы туда. Мы стремимся создать націю рабочих, которая не будет иметь других границ, кроме про-

изводственных. Мы уничтожим классовыя различія, уничтожив самые классы. Мы стремимся создать общественный порядок, при котором рабочіе будут получать **полный продукт своего труда.**

НИ НАЦІОНАЛЬНЫХ НИ РАСОВЫХ РАЗДЕЛЕНІЙ.

Это заявленіе по необходимости приводит нас к другой стороне индустріальнаго движенія, указывающей на то, что индустріалисты интернаціональны и признают только одну націю — націю трудящихся.

И. Р. М. — движеніе интернаціональное, а не просто американское. Мы патріотичны по отношенію к своему классу, классу рабочих. Мы знаем, что как рабочіе, мы не имеем отечества. Все флаги и символы, которые когда то означали многое для нас, были захвачены хозяевами. Теперь они ничего не значат для нас, кроме разве порабощенія и эксплоатаціи. Разделяя себя на націи и споря из-за этого, мы тем самым ослабляем наше дело и являемся виновниками собственных неудач. Многіе из ремесленных и профессіональных союзов прегражданют доступ в свои союзы на основаніи при надлежности к той или иной націи или расе. Не так обстоит дело у И. Р. М. Наш союз открыт для всех рабочих. Различіе націи и расы не может служить препятствіем. В нашей организаціи кавказцы, малайцы, монголы и негры — все находятся на одинаковых правах. Все они рабочіе, а как таковых их интересы одни и те же: **их страданіе — наше страданіе.**

Как на пример уничтоженія національных различій среди И. Р. М. можно указать на забастовку в Лоренсе. Там люди 27 націй, говорящіе на 47 языках, воспитанные в различных условіях, об'единились для одного общаго дела. Они имели одного об

щаго врага и против него они сконцентрировали все свои силы. Турки и итальянцы сражались рука об руку против своего общаго врага, хотя их страны в то время воевали одна с другой. В продолженіе девяти долгих недель среди суровой зимы, рабочіе под знаменем И. Р. М. показали, что может сделать рабочая солидарность. Прибавка в 15 милліонов долларов в год для текстильных рабочих была плодом их победы. А что важнее еще, рабочіе в этой борьбе сознали свою собственную силу. Рабы в Лоренсе не будут больше покорны, как они были раньше; они больше не подчинятся непередаваемым жестокостям, бывших их уделом до стачки. Они получили сознаніе о силе организаціи и ея неоцененнаго принципа — солидарности.

Такая забастовка, как в Лоренсе, возможна только после долгой и безпрерывной агитаціи; эта агитація велась И. Р. М. в теченіе многих лет. Такая же агитація ведется по всему міру, и наступит время, когда эта агитація принесет плоды.

ЧЛЕНСКІЕ И ВСТУПИТЕЛЬНЫЕ ВЗНОСЫ НЕБОЛЬШІЕ И ПЕРЕВОД СВОБОДНЫЙ.

Мы отличаемся от профессіональных союзов не только тем, что допускаем в свою организацію иностранцев, но также и в отношеніи вступительных и членских взносов. Профессіональные союзы стремятся затруднить рабочим вступленіе в союзы, после достиженія ими известнаго положенія. Вступительные взносы достигают иногда в некоторых профессіональных союзах 300 долларов; а вступительные взносы в 75 и 50 долларов являются обычными среди союзов строительных рабочих. Высокіе членскіе взносы также не редки. Вступительные взносы индустріалистов и их членскіе взносы очень низки. Мы хотим иметь открытый для всех союз, но закрытую для не членов мастерскую. Вступительный

взнос И. Р. М. не может быть выше пяти долларов, очень часто же равняется только двум долларам*). Членскіе взносы, как правило — 50 сентов в месяц и никогда не больше одного доллара*). И. Р. М. делают все возможное, чтобы рабочіе могли вступать в организацію.

Другой особенностью И. Р. М. является свободный перевод членов из одного союза в другой. Мы признаем книжку всякой рабочей организаціи в міре, как освобождающую от вступительнаго взноса.

Член И. Р. М. совершенно безплатно может переходить из однаго индустріальнаго союза в другой. Один союз — одна членская книжка. Раз рабочій принадлежит к союзу — он остается всегда организованным рабочим.

СИЛА ИНДУСТРІАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МІРА.

Теперь я хочу сказать несколько слов о том, где мы организованы. Несколько лет тому назад никто не знал о существованіи И. Р. М. Эта организація состояла из нескольких групп пропагандистов, которые работали день и ночь, распространяя идею индустріальнаго юніонизма. Теперь наша агитація приносит уже плоды. Теперь наша сила заключается не только в пропаганде, но мы уже являемся важным фактором в рабочем движеніи Соединенных Штатов. В настоящее время забастовка тысячи индустріалистов привлекает больше вниманія чем забастовка 20 тысяч рабочих пефессіональ-

*) Постановленіем 11-го С'езда И. Р. М., состоявшагося в 1919 году, вступительный взнос определен в 2 дол. для всех индустріальных союзов. Членскій взнос определен в 50 сентов в месяц. **(Примечаніе издателей.)**

ных союзов. Почему? Потому, что сильные міра сего видят в индустріалистах ту силу, которая в будущем выйдет победительницей из борьбы с ними.

В настоящее время мы контролируем лесную промышленность в северо-западных штатах; полевыя работы средне-западных штатов; значительную часть медных рудников. На море, на берегу мы организовали Рабочих Морского Транспорта в Индустріальный Союз, с сильными организаціями на атлантическом побережьи. Союз Металлистов быстро растет в последнее время. Почти в каждом штате мы имеем союзы, которые привлекают все больше и больше рабочих под наше знамя. Мы насчитываем больше выигранных забастовок, чем Американская Федерація Труда с ея более тридцати тысяч отделов.

В Южной Африке громадная трамвайная забастовка в Іогансбурге велась И. Р. М. В Новой Зеландіи и Австраліи мы имеем отделы, платящіе регулярные взносы в общую организацію. В Аляске и на Гавайских островах появляются новые отделы. В Европе синдикалистское движеніе изучает индустріализм, его тактику и способы организаціи.

От издателей. В этой главе мы сделали измененія сообразно действительным фактам настоящаго времени, так как брошюра писалась когда И. Р. М. были сильны в восточных штатах, а не, как теперь, в западных.

Кроме того необходимо добавить, что в последнія несколько лет революціонный индустріализм стал сильно прививаться и в Европе, не говоря уже о Канаде, Мексике и Южной Америке, где И. Р. М. вытесняют профессіональные союзы.

ОРГАНИЗАЦІЯ НОВАГО ОБЩЕСТВЕННАГО ПОРЯДКА.

И. Р. М. уже близки к тому, чтобы выполнить свою миссію. Эта миссія по характеру революціон-

ная.. В введеніи к уставу И. Р. М. (программе), в одном месте говорится: „Организуясь индустріально, мы образуем ячейки новаго общества в оболочке стараго". — это и есть ключ к пониманію И. Р. М. Мы не довольствуемся приличным дневным заработком за продуктивную дневную работу. Такая вещь невозможна. Труд создает все богатства, поэтому трудящимся принадлежит все. Мы стремимся уничтожить капитализм через конфискацію земли и орудій производства. Мы совсем не намереваемся покупать их. Капиталисты забрали их от нас, потому что они были в состояніи контролировать мозги и мускулы рабочаго класса. Организованные, мы, трудящіеся люди, будем иметь эту силу. При помощи этой силы мы заберем от капиталистов то, что ими было украдено у нас. Мы будем требовать все большаго и большаго повышенія заработной платы. Мы будем требовать и проводить в жизнь все более короткій рабочій день. По мере удовлетворенія этих требованій уменьшаются прибыли хозяев. Мы лишаем их силы, и сами становимся сильными. Мы становимся все более дисциплинированными. У нас появляется уверенность. Мы начинаем понимать, что без нашего труда не может быть богатства. Мы бросаем работу; фабрики закрываются. — Промышленность пріостанавливается. Тогда мы говорим нашим бывшим хозяевам:

„Мы, рабочіе, трудились достаточно долго выкармливая бездельников. Теперь тот, кто не будет работать, не должен и есть". Мы разрушаем для того, чтобы создать. Вместо теперешняго общественнаго порядка, при котором господствуют преступленіе, проституція и нищета, возникает новое общество. Не будет больше проституток. Девушки не будут больше продавать своего тела, так как оне получат полный продукт своего труда. Преступленіе исчезнет; не будет причин, толкающих людей на это. Не будет нищеты там, где все будут работать. Дети, вместо того, чтобы работать на фабри-

ках, будут ходить в школу. Матери не будут больше тревожиться за будущность своих детей. Мы вырастет и окрепнет физически и духовно. Народится новое поколеніе, которое будет жить радостями жизни и которое будет с ужасом читать страницы исторіи об общественном порядке нашего времени.

И. Р. М. закладывают фундамент новаго общественнаго правленія. Это правленіе будет помещаться на фабриках, заводах и шахтах. Законодателями этого правленія будут рабочіе у станков на фабриках и заводах. Все законы этого правленія будут касаться охраненія здоровья и благополучія тех, которые работают.

Это то, что должно будет случиться. Никакая сила не может этому воспрепятствовать. Арміи не помогут. Капиталисты напрасно будут писать свои законы. Сила рабочих, организованных индустріально, будет единственной, заслуживающей вниманія, как только рабочіе сознают ее в себе. Классы исчезнут, и общество будет состоять только из полезных для него членов — рабочих.

Созидательная программа И. Р. М.

Б. ВИЛЛІАМС.

В последнее время обвиняют И. Р. М., что их организація исключительно преследует цели насильственнаго разрушенія, что индустріалисты разрушают промышленность и общество, не создавая взамен ничего, кроме хаоса. Упрямо и настойчиво даже большая часть рабочей печати повторяет это безсмысленное обвиненіе, и теперь даже многіе из честных рабочих начинают верить этому, что, конечно, на руку врагам рабочаго класса.

Чтобы доказать противное и снабдить наших активных работников оружіем пропаганды, необходимо подробное ознакомленіе с организаціонными формами Одного Большого Союза. Наши читатели должны понять, что не звонких фраз боятся наши капиталисты, но стремленія индустріалистов осуществить в действительности чудесное сооруженіе индустріальной солидарности, которая должна заменить господство хозяев организованным контролем общества и индустріи теми, кто производит.

Мы постараемся здесь подробно осветить принципы организаціи индустріалистов для тех, кто захочет применить их для пропаганды среди рабочих своей индустріи.

ИНДУСТРІАЛЬНЫЙ СОЮЗ.

Основной единицей И. Р. М., как определяется нашим уставом, является индустріальный союз, разделенный на отделы в соответствіи с запросами индустріи. И. Р. М. принимают также во вниманіе прогресс современной промышленности, развившейся из маленьких мастерских с определенными ин-

струментами и орудіями труда, которыми пользовались только определенные ремесленники. Например, слово „кузнец„ сразу же вызывает в нас представленіе о человеке с молотом и наковальней, или слово „ткач" вызывает представленіе о женщине или мужчине у прядильнаго станка и т. д. Идея об особом инструменте отчетливо возникает у нас при подобном упоминаніи ремесла, профессіонал. форма организаціи естественно вытекала из такого метода производства. Но когда мы говорим „текстильный рабочій" или „металлист", понятіе получается иное, орудіе теряется из виду, а на первое место выдвигается продукт труда: шерстяныя, бумажныя, или шелковыя ткани, печатный станок и т. д. Во всякой индустріи имеется много различных групп рабочих, кооперирующих вместе для производства определеннаго продукта, а поэтому машиностроительный завод или мануфактурная фабрика не могут, в настоящее время быть организованы по роду занятій рабочих, т. е. соответственно инструментам, которыми они пользуются при работе.

Признавая эти основныя измененія, являющіяся результатом промышленнаго прогресса, И. Р. М. признают организацію всех рабочих, занятых в данной мануфактурной фабрике или машиностроительном заводе — в Один Фабричный или Заводской Союз; с самостоятельными должностными лицами, заводскими или фабричными комитетами, митингами, референдумом по вопросам, касающимся только их фабрики или завода. Только этим путем мы можем вліять непосредственно на хозяина.

Часто же случается, что в одной местности имеется несколько фабрик одной и той же отрасли промышленности. Многіе из вопросов затрагивают интересы рабочих не одного только завода или фабрики, например: вопрос о восьмичасовом рабочем дне или прибавке к заработной плате, являются вопросами, которые не могут быть хорошо разрешены одним каким нибудь заводом или фабри-

кой. Поэтому заводскіе или фабричные союзы должны быть организованы таким образом, чтобы рабочіе всех фабрик или заводов, какой либо местности или местностей, могли действовать сообща в борьбе с хозяевами и за интересы всех рабочих. Для осуществленія местнаго единства в определенной индустріи все фабричные или заводскіе союзы об'единяются в один индустріальный отдел союза, например, текстильных или машиностроительных рабочих. Этот индустріальный отдел союза функціонирует при помощи исполнительнаго комитета или совета, составленнаго из делегатов от каждаго заводского или фабричнаго союзов, имеет всех необходимых должностных лиц для веденія общих дел и поддерживает сношенія между отделами той же индустріи. Все текущія дела, за исключеніем вопросов, требующих обсужденія всех членов данной местности, выполняются исполнительным комитетом или советом. Наиболее важныя дела передаются на решеніе общих собраній или референдума членов. Таким образом организація И. Р. М. предусматривает все, до мельчайших деталей.

Но осуществленіе лишь местнаго единства еще недостаточно; местный индустріальный союз и местный совет не представляют собой вполне законченной организаціи. Вопрос о восьмичасовом рабочем дне или о прибавке к заработной плате может зародиться, допустим, по иниціативе какого нибудь местнаго союза, но для того, чтобы достичь успешных результатов в борьбе с ассоціацією предпринимателей необходимо, чтобы движеніе охватило всю индустрію. Например, текстильные рабочіе в Петерсоне, в 1913 году требовали восьмичасовой рабочій день и достигли полной пріостановки шелковых фабрик в городе. Сразу же хозяева начали кричать, что они не смогут конкурировать с хозяевами той же индустріи Пенсильвеніи, Нью Іорка и других местностей Нью Джорзи. Вследствіе этого И. Р. М. стали вызывать на забастовку дру-

гих рабочих в перечисленных местностях (около 20.000) совершенно парализовав производство шелковых изделій. Бастующим в Гудзон каунти, Н. Дж. было предложено возвратиться на работу и их требованія были удовлетворены, но они отказались, заявив, что не возвратятся на работу до тех пор, пока не будут удовлетворены требованія рабочих в Петерсоне.

Таким образом метод организаціи И. Р. М. создал Индустріальный Союз для целей об'единенія всех отделов данной индустріи в одно целое. Все текстильные рабочіе в стране должны будут об'единиться в один индустріальный союз; для веденія дел, координированія действій, для поддержанія сношеній между отделами и т. д. Индустріальный Союз выбирает должностных лиц, исполнительные комитеты, устраивает с'езды и решает дела интересующія данную индустрію путем референдума.

При помощи такой формы организаціи текстильные рабочіе, например, будут стремиться постепенно к захвату контроля над этой индустріей и сознавать в связи с этим свою ответственность перед индустріальным обществом в целом. Основываясь на этом, капиталистическіе теоретики говорят, (ссылаясь на утвержденія некоторых „полу-испеченных синдикалистов"), что И. Р. М. предлагают, чтобы шахтеры владели и контролировали шахтами; текстильные рабочіе — мануфактурными фабриками и т. д. Это неправильно, как вы увидите дальше. Достаточно заметить, что индустріальный союз предлагается И. Р. М. только для того, чтобы дать возможность рабочим определенной индустріи поддерживать единство и укреплять солидарность среди рабочих этой индустріи. Эта форма организаціи является необходимой, как в целях защиты, так и в целях наступательной борьбы против капитала. Она также необходима и для формированія устоев строенія новаго общества, которые эта орга-

низація стремится создать в рамках стараго — капиталистическаго строя.

ИНДУСТРІАЛЬНЫЕ ДЕПАРТАМЕНТЫ.

Следуя по тому же пути, что современная капиталистическая индустрія, мы находим необходимой еще более широкую группировку наиболее тесно-связанных отраслей промышленности. Это обезпечивается так называемыми департаментами.

О департаментах мы не можем говорить с той же определенностью как о других подотделах организаціи. Благодаря тесному взаимоотношенію родственных индустрій, мы не можем ясно разграничить области деятельности отдельных департаментов. Не смотря на это устав И. Р. М. выдвигает следующій план организаціи департаментов:

1. Департамент сельскаго хозяйства, лесов, рыболовства и естественных богатств морей.
2. Департамент горнопромышленности.
3. Департамент транспорта, почтовых и других сношеній.
4. Департамент мануфактур и общаго производства.
5. Департамент строительной индустріи.
6. Департамент общественных работ.

Всякій из этих департаментов будет включать в себе все индустріальные союзы родственных индустрій. При такой классификаціи, как она понимается теперь, союз текстильных рабочих был бы включен в департамент мануфактур и общаго производства, а Индустріальный Союз Общественных Рабочих, заведующій освещеніем, отопленіем, водоснабженіем, мощеніем улиц и другими видами общественных работ был бы включен в департамент общественных работ. Но, как мы уже указали раньше, вопрос классификаціи индустрій в департамен-

ты требует более тщательной разработки, по мере того, как развивается организація. Идея организаціи департаментов только более ясно указывает на взаимную связь одной индустріи с другой и предлагает более тесное единеніе между родственными отраслями труда.

ОБЩАЯ ОРГАНИЗАЦІЯ — СОЮЗ РАБОЧАГО КЛАССА.

По вопросу о более близком единеніи устав И. Р. М. идет даже дальше. Он исходит из того положенія, что производство является общественным процессом, в котором весь рабочій класс кооперирует, чтобы одеть, накормить, доставить жилище и снабдить все населеніе продуктами современной цивилизаціи; ни одна группа рабочих не стоит обособленно. Ни одна индустрія не может ограничиться своими собственными усиліями; никакая группа отраслей труда не может работать независимо от других. Например, текстильные рабочіе не были бы в состояніи одевать народ, если бы другія группы рабочих не снабжали их пищей, машинами, не построили бы их фабрик, не производили бы хлопок, лен, как сырье, не перевозили бы продуктов их производства по железным дорогам и т. д. Кратко говоря, весь рабочій класс кооперирует между собою и помогает той или другой группе рабочих в выполненіи ея функцій.

Следовательно, подобно тому, как индустріальный союз связывает или об'единяет отделы, а департаменты — индустріальные союзы, точно так же департаменты, независимо от их числа, после того, как группировка их будет произведена, будут об'единены в Один Большой Союз рабочаго класса, обязанностью котораго будет об'единять всех рабочих во всех индустріях в одно міровое кооперативное общество. Такая форма организаціи исключает возможность для рабочих одной какой

нибудь индустріи владеть и распоряжаться этой индустріей для своих целей. Такое положеніе не может создаться, потому что производство носит общественный характер. Целью общей организаціи И. Р. М. является регулированіе и поддержка кооперациі между отдельными группами рабочих в общественном производстве на пользу всего населенія Другою целью общей организаціи в настоящее время является об'единеніе всех рабочих организацій вместе для взаимной защиты и общих выступленій против класса эксплоататоров. Успехи этой организаціи в данном направленіи именно и вызывают крики о том, что „И. Р. М. стремятся разрушить общество".

Вышеприведенный краткій набросок формы организаціи обнаруживает, что И. Р. М. имеют созидательную программу, дополняющую их тактику разрушенія капитализма, — программу во всех отношеніях неоспоримую. Эта созидательная программа и пугает эксплоататоров и их приспешников больше, чем все громкія фразы, приписываемыя ораторам И. Р. М. Эта программа должна быть дебатируема изучаема и понята, прежде всего, всеми членами И. Р. М.

Больше того, она должна составлять часть по возможности всякой речи, всякаго оратора. Без ней вся тактика И. Р. М. столь же безполезна, как геометрическія фигуры без вещественных принадлежностей для выраженія их смысла. Тактика неотделима от организаціи. Поэтому будем изучать и работать на созданіе организаціи, которая, нанося разрушительные удары капитализму, в то же время приготовляет почву для новаго и лучшаго общества.

Как создаются скебы.

Профессіональные союзы являются главной причиной созданія скебов и в то же время главным препятствіем к улучшенію положенія рабочаго. Больше всего скебов производится системою ученичества.

Рабочій идет на работу, допустим, в мастерскую где приготовляются строительные матеріалы. Предположим, что он работает в мастерской листового и кровельнаго железа, рабочіе которой принадлежат к Союзу Жестяников, являющемуся цеховой организаціей. Может быть это первый раз, когда ему приходится работать в мастерской организованных рабочих и ему покажется, что теперь он имеет возможность записаться в союз и самому стать организованным рабочим и улучшить не только свое положеніе, но и других рабочих по мастерской. Он разочаровывается сейчас же, когда спрашивает товарищей по мастерской, что нужно ему сделать, чтобы стать членом юніона. Ему говорят, что в нем не нуждаются, и что прежде чем записаться в союз, ему необходимо представить удостовереніе в том, что он в теченіе трех лет был в ученіи. До некоторой степени обезкураженный, он спрашивает, что же необходимо, чтобы сделаться учеником. Ему отвечают, что количество учеников ограничено по одному на каждых трех мастеровых, и что мастерская имеет полное число учеников в настоящее время.

В то время как мастеровые зарабатывают 3 дол. 25 сен. за восемь часов работы, он работает 9-10 часов и получает то, что хозяину заблагоразсудится ему уплатить. Он видит, что союз не заботится о том, получает ли он за сверхурочное время или нет. Он видит, что союз совершенно не интересуется его судьбой. В теченіе этого времени у него зреет мысль, что союз не организован для пользы

всех рабочих, как класса, но только для тех, кто по счастливой случайности состоит уже членом. Во время работы ему иногда приходится случайно пользоваться инструментами, которые употребляют мастеровые и вдруг он получает от них выговор, чтобы он не пользовался этими инструментами т. к., согласно правилам союза, доступ в который ему закрыт, чернорабочіе и помощники не вправе ими пользоваться. Эти правила печатаются на карточках и развешиваются на видном месте.

Ему дают понять, что он ниже других на общественной лестнице, и что он не может пользоваться привилегіями, которыми пользуются мастеровые. Он не должен дотрагиваться до молотка (исключая определенных случаев) или других инструментов, владеть которыми необходимо, если человек хочет изучить ремесло. Ему благосклонно позволяется носить железо, строить подмостки, красить жесть и выполнять другія грязныя работы. Он всегда должен откликаться по первому кивку или зову мастерового, как покорное и верное животное. Если он осмеливается критиковать мудрость союза в предоставленіи ему таких привилегій, то добрый организованный ремесленник, который боится, что ученик выучится его ремеслу и займет его место, имеет возможность сделать и делает его жизнь невыносимой. Его заставляют держать концы труб так, чтобы мастеровой мог приладить их. С вытянутыми над головой руками, работа, которая считается самой утомительной, он ждет пока мастеровой не обменяется новостями о последних событіях в области спорта с другими рабочими. Все это время хозяин наблюдает за рабочим, и если по его мнению, человек может быть полезным для него, он предлагает ему купить акцію в его же предпріятіи, которая даст ему право работать как подмастерье, употреблять всякіе инструменты и, таким образом, изучить ремесло.

Необходимо помнить, что тот самый профессі-

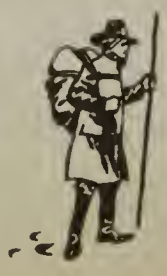
ональный юніонизм, который питает так мало уваженія к ученикам и помощникам, так мало обращая вниманіе на их благополучіе, в то же самое время так высоко ценит босса, так принимает близко к сердцу интересы акціонеров, что тому, кто покупает акціи в предпріятіи эксплоатирующем его, разрешает делать всякую работу, во всякое время, за какую угодно плату.

Рабочій же тем временем, совершенно разочарованный юніоном, принимает предложеніе и приходит к заключенію, что хозяин был более справедлив к нему, чем юніон. В короткое время он превращается в того вырождающагося рабочаго, который думает, что его интересы связаны с интересами хозяина. Но может случиться, хозяин не сделает подобнаго предложенія, а юніон в теченіе этого времени об'явит забастовку. Тогда этот рабочій, и с некоторым основаніем, разсуждает так: этот юніон не признавал меня и делал все возможное, чтобы я не мог улучшить своего положенія. Теперь пришло мое время. Теперь я займу место одного из этих мастеровых, выучу все, что возможно в этом ремесле и буду, таким образом, в лучшем положеніи для веденія борьбы за существованіе. В этих разсужденіях отсутствует логика, но они вполне естественны при данных обстоятельствах.

Так создаются скебы. Таковы действительныя условія, при которых приходится работать чернорабочим.

Станьте сознательными и присоединяйтесь к такому союзу, который будет защищать одинаково как чернорабочаго так и механика, иначе говоря, вступайте в союз **Индустріальных Рабочих Міра.**

ВСЕ ЗА ОДНОГО — ОДИН ЗА ВСЕХ.



ЧИТАЙТЕ И РАСПРОСТРАНЯЙТЕ

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

Газету Индустріальных Рабочих Міра

В КНИЖНОМ СКЛАДЕ

при газете

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

имеются для продажи следующія книги:

Один Большой Союз, величайшая вещь на земном шаре 15 "

Эволюція Индустріальной Демократіи Абнера Вудроф 15 с.

Песни труда, сборник революціонных песен и стихотвореній 15 "

Революціонный Индустріализм, Г. Перри . 10 "

Краткая исторія, строеніе и методы борьбы И. Р. М., В. Сан Джан 10 "

Праздник Перваго Мая (Чикагская Драма) 10 "

Белый террор, Вл. Лосьева 25 "

Те, кто владеют и те, кто производят, С. Нирин 5 "

Индустріальный Коммунизм и Индустріальные Рабочіе Міра, Г. Варни 10 "

Устав союза И. Р. М. 10 "

Всеобщая забастовка и соціальная революція, А. Роллер 10 "

На украинском языке:

Одна Велика Юнія всіх робітников 15 "

Заказы следует направлять по адресу:

GOLOS TRUZENIKA

1001 W. Madison St. **CHICAGO, ILL.**

УСТАВ

Индустріальных Рабочих Міра

Принятый На XI С'ѣздѣ Индустріальных Рабочих Міра, состоявшемся с 5-го по 16-е мая 1919 года в Чикаго, Илл.

ЦѢНА ДЕСЯТЬ СЕНТОВ.

ИЗДАНІЕ ИЗДАТЕЛЬСКАГО БЮРО
Индустріальных Рабочих Міра
Чикаго, Илл., 1919 г.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

УСТАВ

ИНДУСТРІАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МІРА

Принятый на XI С'ѣздѣ Индустріальных Рабочих Міра, состоявшемся с 5-го по 16-е мая 1919 года, в Чикаго, Илл.



ЦѢНА 10 СЕНТОВ.

мiровая рабочая,

ИЗДАНІЕ ИЗДАТЕЛЬСКАГО БЮРО
Индустріальных Рабочих Міра
Чикаго, Илл, 1919 г.

Программа Индустріальных Рабочих Міра.

"Рабочій класс и класс хозяев не имѣют между собой ничего общаго. Между ними не может быть мира до тѣх пор, пока голод и нищета царят среди милліонов трудового народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всѣми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тѣх пор, пока рабочіе всего міра, организованные как класс, не завладѣют землею и всѣми средствами производства и не уничтожат системы наемнаго рабства.

Мы находим, что централизація производства, управленіе которым сосредоточивается в руках все меньшаго и меньшаго количества лиц, дѣлает тред-юніоны неспособными бороться с постоянно растущей силой класса хозяев.

Тред юніоны создают такое положеніе дѣл, при котором в одной и той же промышленности одна категорія рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым обоюдному пораженію в борьбѣ против класса хозяев. Сверх того, тред юніоны помогают классу хозяев вводить рабочих в заблужденіе, прививая им ложное мнѣніе, что рабочій класс имѣет общіе интересы с предпринимателями.

Это печальное положеніе дѣл может быть измѣнено и интересы рабочих могут быть защищены только организаціей, построенной таким образом, что всѣ ея члены в какой-либо одной отрасли промышленности, или во всѣх отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякій раз, когда стачка или локаут возникают в какой-либо части промышленности, признавая, таким образом, страданіе одного — страданіем всѣх.

Вмѣсто консервативнаго девиза "справедливая поденная плата за справедливую поденную работу" мы должны написать на нашем знамени революціонный клич "уничтоженіе наемнаго труда." Историческая миссія рабочаго класса — уничтоженіе капитализма.

Армія производителей должна быть организована не только для повседневной борьбы с капиталистами, но также и для того, чтобы продолжать производство, когда капитализм будет свергнут.

Организуясь индустріально, мы организовываем ячейки новаго общества внутри оболочки стараго"

Устав Союза И. Р. М.

Принятый на 11-ом с'ѣздѣ И. Р. М., состоявшемся с 5-го по 16-ое мая 1919 г. в Чикаго.

Параграф 1. Названіе и состав.

Пункт 1. Организація эта извѣстна под названіем: Индустріальные Рабочіе Міра.

Пункт 2. Индустріальные Рабочіе Міра состоят исключительно из наемных рабочих, об'единенных в Индустріальные Департаменты, Индустріальные Союзы, Индустріальные Союзы с Отдѣлами, Индустріальные Совѣты и Рекрутскій Союз.

а) Рекрутскій Союз должен состоять из наемных рабочих, принадлежащих к таким отраслям промышленности, в которых еще не существует Индустріальнаго Союза. Он находится под непосредственным завѣдываніем Главнаго Исполнительнаго Комитета. Главный секретарь-казначей вмѣстѣ с тѣм исполняет обязанности секретаря-казначея Рекрутскаго Союза.

б) Делегаты, получающіе всѣ необходимыя принадлежности от Рекрутскаго Союза, уполномочены принимать в число членов И. Р. М. наемных рабочих любой индустріи. Всѣ заявленія лиц, желающих присоединиться к И. Р. М., должны пересылаться главному секретарю-казначею, который должен еженедѣльно направлять их в соотвѣтствующіе Индустріальные Союзы.

Член Индустріальнаго Союза, проживающій в мѣстности, гдѣ есть Отдѣл Рекрутскаго Союза, но не имѣется Одѣла того Индустріальнаго Союза, к которому этот член принадлежит, пользуется правом рѣшающаго голоса в мѣстном Отдѣлѣ Рекрутскаго Союза.

в) Состав должностных лиц Индустріальнаго Союза слѣдующій: секретарь-казначей и Главный Организаціонный Комитет, один из членов котораго исполняет обязанности предсѣдателя. Выборы должностных лиц производятся не менѣе одного раза в год. Главный Организаціонный Комитет собирается так часто, как это окажется необходимым, или по требованію большинства отдѣлов или членов Индустріальнаго Союза.

г) Индустріальные Союзы состоят только из наемных рабочих данной индустріи, об'единенных сообразно особым условіям, существующим в ней.

Завѣдываніе вновь учрежденным Индустріальным Союзом поручается всецѣло главному секретарю-казначею и Главному Исполнительному Комитету до того времени, когда к союзу присоединится достаточное количество членов, чтобы веденіе дѣл в этом Индустріальном Союзѣ могло быть поставлено на прочных финансовых основаніях.

д) Во всѣх тѣх случаях, когда выданы чартеры трем отдѣлам вновь образовавшагося Индустріальнаго Союза, отдѣлы эти выбирают Главный Организаціонный Комитет Союза. Этот Главный Организаціонный Комитет поддерживает сношенія между Союзом и всѣми отдѣлами, с тѣм Департаментом, к которому принадлежит данный союз, и с Главной Конторой.

Заявленія всѣх лиц, имѣющих право стать членами и принятых в существующіе союзы, должны

быть посланы секретарю того союза, к которому принадлежат принявшіе эти заявленія секретарь и делегаты какого-либо отдѣла. Секретарь Индустріальнаго Союза, получившій эти заявленія, затѣм уже переводит их еженедѣльно в соотвѣтствующіе союзы, удерживая при этом лишь дѣйствительную стоимость принадлежностей.

Секретари отдѣлов и делегаты союзов уполномочены принимать в число членов наемных рабочих любой индустріи, существующей в той мѣстности, гдѣ они проживают, и получать от них членскіе взносы.

Секретари союзов должны посылать еженедѣльно в Главную Контору отчет с заявленіями всѣх вновь присоединившихся членов, принадлежащих к таким отраслям промышленности, рабочим которых еще не выдано чартера на организацію Инд. Союза.

Всѣ тѣ единицы, из которых слагается организація, должны уплачивать друг другу имѣющіеся за ними долги в концѣ каждаго мѣсяца.

е) Индустріальные Департаменты составляются из союзов тѣсно связанных друг с другом отраслей промышленности, подходящих для того, чтобы быть представленными в департаментской администраціи, и пріуроченных к ней Главным Исполнительным Комитетом И. Р. М.

ж) С цѣлью осуществленія всеобщей солидарности в какой-либо области, могут быть учреждаемы Индустріальные Областные Совѣты, которые должны состоять из делегатов от не менѣе, чѣм четырех Инд. Союзов. Эти Совѣты должны поддерживать сношенія между Индустріальными Союзами и Главною Конторою.

з) Индустріальные Союзы, находящіеся в предѣ

лах области, указанных в чартерѣ Областного Совѣта, должны примыкать к этому Совѣту.

Пункт 3. Индустріальный Департамент составляется из двух или болѣе Индустріальных Союзов, об'единяющих не меньше 20.000 членов. Департамент вѣдает общим надзором над дѣятельностью Индустріальных Союзов, входящих в его состав с условіем, что всѣ вопросы, касающіеся всего состава членов И. Р. М. будут рѣшаться референдумом.

Пункт 4. Департаменты распредѣляются так:
Департамент сельскаго хозяйства, лѣсов, рыболовства и естественных богатств морей.

Департамент горнопромышленности.

Департамент транспорта, почтовых и других сношеній.

Департамент мануфактур и общаго производства.

Департамент строительной индустріи.

Департамент общественных служб.

Пункт 5. Финансовыя и индустріальныя дѣла всякаго Индустріальнаго Департамента ведутся Исполнительным Комитетом из не менѣе 7 и не болѣе 21 лиц, назначенных и избранных всѣм составом членов даннаго Индустріальнаго Департамента, с условіем, что как Исполнительный Комитет, так и весь состав членов даннаго Индустріальнаго Департамента будут во всѣх случаях подчиняться главному Исполнительному Комитету Инд. Раб. Міра, с правом апелляціи, причем всѣ расходы по референдуму будут понесены Индустріальным Департаментом, или же Индустріальными Союзами, заинтересованными в устройствѣ референдума.

Параграф 2. Должностныя лица, их выборы и обязанности.

Пункт 1. Главныя должностныя лица И. Р. М.: Главный секретарь-казначей и Главный Исполнительный Комитет, составленный из вышеупомянутаго должностного лица и семи членов.

Главный секретарь пользуется совѣщательным, но не рѣшающим голосом в дѣлах Исполнительнаго Комитета.

Пункт 2. Главный секретарь-казначей должен быть избираем из числа членов, аккуратно плативших членскіе взносы по крайней мѣрѣ в теченіе двух лѣт. На должность главнаго секретаря-казначея номинируются три кандидата, получившіе наибольшее количество голосов на с'ѣздѣ. Окончательные выборы одного из этих кандидатов производятся путем референдума, в котором принимает участіе весь состав членов организаціи.

Если бы главный секретарь - казначей отказался от своей должности или если бы он был лишен ея, то его мѣсто занимает кандидат, получившій при выборах наибольшее послѣ него число голосов. Если бы и этот замѣститель отказался от должности или был смѣнен, то его замѣняет предсѣдатель Главнаго Исполнительнаго Комитета.

Пункт 3. Члены Главнаго Исполнительнаго Комитета намѣчаются (предлагаются) из числа делегатов на с'ѣздѣ по три кандидата на каждый соотвѣтствующій пост; получающіе наибольшее количество голосов на с'ѣздѣ будут предложены всему составу членов организаціи на референдум для выборов. С условіем, однако, что не болѣе трех членов одного Индустріальнаго Союза будут поставлены на голосованіе и что не болѣе одного члена

от каждаго Индустріальнаго Союза будет избрано в Главный Исполнительный Комитет.

Если бы в силу каких-либо обстоятельств оказалось необходимым замѣнить членов Главнаго Исполнительнаго Комитета другими лицами, то вакансіи их будут замѣщены слѣдующими по очереди кандидатами соотвѣтствующих Индустріальных Союзов. Кандидаты на должность членов Главнаго Исполнительнаго Комитета должны быть номинируемы из числа членов, аккуратно плативших членскіе взносы по крайней мѣрѣ в теченіе двух лѣт.

Обязанности главнаго секретаря-казначея.

Пункт 4. Обязанности главнаго секретаря-казначея заключаются в веденіи всѣх книг и в завѣдываніи всѣми бумагами и принадлежностями конторы. Он намѣчается и избирается согласно указанію в параграфѣ 2-м, пунктѣ 2-м устава и будет состоять на должности пока его замѣститель не будет избран и утвержден, кромѣ тѣх случаев, когда он откажется от должности, или будет с нея смѣщен; в таких случаях мѣсто его временно заполняется слѣдующим по очереди кандидатом на эту должность или же предсѣдателем Главнаго Исполнительнаго Комитета. Он предоставляет экземпляры протоколов каждому союзу, несмотря на их сношенія, если таковыя имѣются, с каким либо из Департаментов И. Р. М.

Он (главный секретарь-казначей) ведет всю переписку, относящуюся к его обязанностям. Он хранит печать организаціи и прилагает ее ко всѣм официальным документам, за его официальной подписью. Он заботится о доставкѣ таких писчебумажных и конторских принадлежностей, какія потребуются для веденія дѣл организаціи. Он исполняет обязанности секретаря на всѣх собраніях Главнаго Ис-

полнительнаго Комитета и на всѣх общих с'ѣздах и представляет мандатной комиссіи всякаго с'ѣзда отчет о финансовом состояніи каждаго Индустріальнаго Союза. Он имѣет совѣщательный, но не рѣшающій голос во всѣх управляющих частях организаціи.

Главный секретарь-казначей заканчивает свои книги и счета за отчетный год в послѣдній день марта. Он дает ежемѣсячный отчет Главному Исполнительному Комитету и всему составу членов. Он также составляет к каждому годичному с'ѣзду полный отчет финансовых и других дѣл его конторы с поименованіем каждой отдѣльной статьи.

Он приготовляет и подписывает всѣ чартеры, выдаваемые Главным Исполнительным Комитетом. Он получает от Рекрутскаго Союза всѣ суммы, как-то членскіе взносы, платы по самообложеніям и деньги, уплачиваемыя за принадлежности, а также получает деньги за чартеры от Индустріальных Союзов, Индустріальных Совѣтов и Индустріальных Департаментов.

Он выдает расписки на эти суммы и заботится об их сохраненіи в каком либо кредитоспособном банкѣ или банках, как это будет указано ему Главн. Исп. Ком.; суммы могут быть вынуты из банка только для уплаты долгов, истекающих из правильнаго веденія дѣла организаціи и только послѣ того, как точный счет сначала представлен кредитором; в уплату счета будет выпущен и подписан им чек.

Для честнаго и правильнаго исполненія своих обязанностей он должен внести залог в таком размѣрѣ, какой будет установлен с'ѣздом или Главным Исполнительным Комитетом; залог этот должен быть одобрен Главн. Исп. Ком, и находиться у него на храненіи.

Он должен отдавать свое время всецѣло организаціи и всегда находиться под наблюденіем Исп. Ком.; он получает за свои услуги четыре доллара в день, из средств организаціи в том же порядкѣ, который примѣняется при уплатѣ других долгов или счетов.

Он может нанимать служащих, которые нужны ему для веденія дѣл в его конторѣ. Плата таким рабочим устанавливается им и уплачивается как другіе счета и долги в указанном уже здѣсь порядкѣ. Он созывает Главн. Исп. Ком. как будет указано ниже.

Обязанности Главнаго Исполнительнаго Комитета.

Пункт 1-й. Главн. Исп. Ком. вѣдает общим надзором всѣх дѣл организаціи, в періоды между с'ѣздами и наблюдает за дѣлами находящимися под их распоряженіем. В этом ему помогают должностныя лица и члены всѣх организацій, подвѣдомственных Индустріальным Рабочим Міра. Они назначают таких организаторов, какіе могут потребоваться для надобностей организаціи.

а) Главный Исполнительный Комитет не назначает, или не содѣйствует назначенію какого либо делегата или организатора, не увѣдомив раньше того союза (если таковой существует) гдѣ делегат будет работать.

Пункт 3-й. Главный Испол. Ком. не назначает организаторами И. Р. М. тѣх лиц, которые состоят организаторами от какой либо политической партіи.

Всѣ организаторы все время дѣйствуют по инструкціям Главнаго Секретаря-Казначея. Всѣ организаторы, работая у И. Р. М., должны по крайней мѣрѣ раз в недѣлю, рапортовать Главному Секретарю-Казначею письменно на бланках, приготовленных

для этой цѣли. Они получают плату за их услуги: четыре доллара в день и необходимые расходы.

Пункт 3-й. Рѣшенія Главн. Исп. Ком. во всѣх вопросах, относящихся ко всей организаціи, или какой нибудь подвѣдомственной ея части, будут обязательными, подлежащими, однако, апелляціи к слѣдующему с'ѣзду, или ко всему составу членов организаціи, причем расходы по референдуму, потребованному какой либо подвѣдомственной частью организаціи, будут понесены этой частью организаціи, за исключеніем тѣх случаев, когда рѣшенія Главн. Испол. Ком. будут отмѣнены голосованіем всего состава членов; тогда расход будет понесен всей организаціей.

Пункт 4-й. Главн. Исп. Ком. имѣет полное право выдавать чартеры Индустріальн. Департаментам, Индустріальным Союзам и их Отдѣлам и Индустріальным Совѣтам. Он также имѣет право снабжать чартерами и классифицировать союзы или организаціи здѣсь не указанные.

Пункт 5-й. В случаѣ, если члены какой-либо подчиненной организаціи И. Р. М. оказываются вовлеченными в стачку, правильно об'явленную организаціею или Главн. Исп. Ком., или замѣшаны в локаут, и если по мнѣнію Главн. Исп. Ком. необходимо призвать к стачкѣ какой-либо другой союз, или союзы, или организаціи, он будет имѣть полное право это сдѣлать.

Параграф 3-й. Соглашенія.

Пункт 1-й. Всякое соглашеніе, в которое войдут члены какого-либо союза или организаціи и их хозяева, как окончательное рѣшеніе какого-либо затрудненія, или недоразумѣнія, которое может случиться между ними, не будет дѣйствительным или

обязательным до тѣх пор, пока соглашеніе это не получит одобренія Главнаго Исполнительнаго Комитета И. Р. М.

Никакой союз, входящій в состав всеобщей организаціи, Индустріальнаго Департамента или Индустріальнаго Союза И. Р. М., не может войти в какое либо соглашеніе, с отдѣльным лицом, или корпораціей хозяев, обязывающее членов подчиняться какому либо из слѣдующих условій:

а) Какое-либо соглашеніе, в котором указана опредѣленная продолжительность сего соглашенія.

б) Какое-либо соглашеніе, по которому состав членов обязуется дать предупрежденіе, перед тѣм, как они выставят требованія относительно рабочих часов, платы и условій работы.

в) Всякое соглашеніе, в котором установлено, что члены могут работать только у хозяев, принадлежащих к ассоціаціи предпринимателей.

г) Всякое соглашеніе, предлагающее регулировать продажную цѣну продуктов, над производством которых они работают.

д) Никакой Индустріальный союз или какая-либо часть И. Р. М. не может входить в соглашеніе с какой бы то ни было рабочей организаціей, принципы которой находятся в противорѣчіи с принципами И. Р. М.

Пункт 2-й. а) Времен. Главн. Исп. Ком. собирается лишь по зову Секретаря-Казначея, или по рѣшенію Исполнительнаго Комитета, или по требованію двух или болѣе Индустріальных Союзов.

б) Книги Секретаря-Казначея должны провѣрять ся дважды в продолженіе отчетнаго года, первый раз членами Главнаго Исп. Ком на их полугодичном

собраніи, а второй раз комиссіей из пяти лиц, из чис ла членов общаго с'ѣзда. Главный Секретарь-Казначей должен опубликовать отчет ревизіонной комиссіи, вмѣстѣ с мѣсячным отчетом, именами членов ревизіонной комиссіи, номерами членских книжек и номерами Индустріальных Союзов, членами которых они состоят.

Пункт 3-й. Главн. Исп. Ком. уполномочен авторитетно руководить изданіем оффиціальнаго органа и слѣдить за его направленіем. Редактор намѣчается и избирается тѣм же способом, что и главный Секретарь-Казначей, и получает вознагражденіе, какое, по мнѣнію, Главн. Испол. Ком. будет справедливым и достаточным.

Пункт 4-й. Члены Исп. Ком. имѣют право посѣщать любую подчиненную часть И. Р. М., просмотрѣть и провѣрять всѣ счета таких подчиненных организацій, а также ввести в употребленіе общую систему счетоводства книг, согласно той, какая будет принята с'ѣздом И. Р. М. время от времени.

Пункт 5-й. Всѣ дѣла, находящіяся на мѣстах, гдѣ главн. организаціи нѣт, и связанныя с финансовыми операціями, будут ревизоваться слѣдующим образом: Главная Организація назначит ревизора или ревизоров, а союзы данной мѣстности будут избирать ревизіонную комиссію, дабы она работала совмѣстно с ревизором или ревизорами от главной организаціи.

Обвиненія против главных должностных лиц.

Пункт 6. Обвиненія против кого либо из главн. должностных лиц должны вноситься письменно в Главн. Исп. Ком., или же отдаваться на разсмотрѣніе общаго с'ѣзда, по желанію вносящаго жалобу. Если обвиненія вносятся в Главн. Исп. Ком., он по-

старается немедленно же послать копію обвиненія обвиняемому, вмѣстѣ с извѣщеніем о днѣ разбора обвиненій. Обвиненія, отдаваемыя на разсмотрѣніе общаго с'ѣзда, должны быть посланы главному секретарю, по крайней мѣрѣ за 60 дней до дня созыва с'ѣзда.

По полученіи обвиненія, главный секретарь посылает обвиняемому копію обвиненія и извѣщеніе о том, что он должен явиться на общій с'ѣзд, которым будет разсматриваться это обвиненіе.

Всякое постановленіе Главн. Исп. Ком., по направленным ему обвиненіям, подлежит апелляціи к слѣдующему всеобщему с'ѣзду, и от всеобщаго с'ѣзда к всеобщему составу членов. Рѣшеніе всеобщаго с'ѣзда по обвиненіям подлежит апелляціи к всеобщему составу членов.

Расходы по апелляціи к всеобщему составу членов, будут понесены стороной, вносящей апелляцію. Если голосованіе по апелляціи закончится в пользу стороны, внесшей апелляцію, тогда всеобщая организація возвратит расходы по апелляціи.

Пункт 11-й. Главный Секретарь-Казначей, Главный Исполнительный Ком. и другія должностныя лица главной конторы могут быть отставленны от своих должностей референдумом, произведенным по требованію двух или болѣе Индустріальных Союзов (как это предусматривается в параграфѣ 7-м).

Параграф четвертый. О с'ѣздах.

Пункт 1-й. Годичные с'ѣзды И. Р. М. состоятся во второй понедѣльник, мая мѣсяца, каждаго года в том городѣ, гдѣ находится главная контора Индустріальных Рабочих Міра.

Пункт 2-й. Исп. Ком составляет список делегатов, против которых в главную контору не было внесено никаких протестов. Главный Секретарь-Казначей призывает с'ѣзд к порядку и читает вышеупомянутый список. Делегаты этого списка приступают к созданію временной организаціи, избирая временнаго предсѣдателя и мандатную комиссію.

Пункт 3-й. Делегаты на годичный с'ѣзд посылаются слѣдующим образом: Главный Секретарь-Казначей и другіе члены Исп. Ком. будут делегатами с одним совѣщательным голосом каждый, но не будут уполномоченными делегатами какого-либо союза или мѣстной организаціи. Никто из делегатов не будет имѣть болѣе одного голоса при голосованіи о принятіи спорнаго делегата или делегатов.

Пункт 4-й. Союзы, получившіе чартеры прямо от И. Р. М., будут имѣть одного делегата на каждые 200 членов или меньше, и по одному делегату на каждые добавочные 200 членов, или большую часть этого числа.

Пункт 5-й. Когда какой-либо Индустріальный Союз представлен на с'ѣздѣ двумя или болѣе делегатами, то голоса их организаціи раздѣляются поровну между этими делегатами.

Пункт 6-й. Представитльство на с'ѣздѣ основывается на взносах, уплаченных Индустріальн. Союзам за отчетный год, предшествующій с'ѣзду, за исключеніем тѣх Индустріальных Союзов, которые получили чартеры менѣе, чѣм за год до сѣзда. Такіе союзы будут представлены на с'ѣздѣ числом делегатов, соотвѣтствующим среднему количеству взносов, уплоченных их членами с того времени, как этим союзам были выданы их чартеры.

Пункт 7-й. Не позже перваго марта каждаго года главный секретарь-казначей высылает каждому

Индустріальному Союзу мандат с дупликатами на количество делегатов, на которое данная организація имѣет право согласно суммѣ взносов, уплаченной ею в теченіе послѣдняго отчетнаго года.

Пункт 8-й. Индустріальные Союзы аккуратно заполняют присланные главным секретарем-казначеем бланки и отсылают обратно один экземпляр в главную контору не позже 15 апрѣля. Другой же экземпляр мандата пред'является делегатом мандатной комиссіи на с'ѣздѣ.

Пункт 9-й. Делегатами от Индустріальных Союзов распространяют эти марки и пересылают всѣ соб шія членскіе взносы в общую организацію в теченіе по крайней мѣрѣ одного года и в свой союз не менѣе девяноста дней до того времени, когда намѣчались кандидаты и производились выборы делегатов.

Пункт 10-й Расходы делегатов, присутствующих на годичных с'ѣздах, оплачиваются соотвѣтствующими Индустріальными Союзами, кромѣ путевых издержек, (желѣзнодорожных билетов), которыя оплачиваются всеобщею организаціею из фонда, создаваемаго нижеслѣдующим образом.

Не позже перваго сентября каждаго года главный секретарь-казначей выпускает спеціальное добровольное обложеніе — марку в 50 сентов для всѣх Индустріальных Союзов. Секретари всѣх Инд. Союзов распростаняют эти марки и пересылают всѣ собранныя деньги главному секретарю-казначею в концѣ каждаго мѣсяца. Всѣ оставшіяся непроданными марки должны быть возвращены в главную контору к 1 іюля.

Пункт 11-й. Два или больше союзов в одной и той же мѣстности, с совокупным числом членов в 500 или меньше, могут совмѣстно послать делегата

на с'ѣзд, и этот делегат будет пользоваться столькими голосами, сколько полагается на данное число членов согласно вышеизложенным правилам о представительствѣ. Такой делегат должен быть аккуратно платящим взносы членом одного из посылающих его союзов.

Пункт 12-й. Индустріальные Союзы, задолжавшіе офиціальному органу или издательскому бюро, находящемуся в вѣдѣніи главной организаціи и не уплатившіе своих долгов, несмотря на то, что они располагают достаточными средствами, чтобы уплатить их, не допускаются к представительству на общем с'ѣздѣ.

Пункт 13-й. С'ѣзд И. Р. М. является законодательным учрежденіем организаціи; его постановленія входят в законную силу, когда они поддержаны всеобщим голосованіем состава членов, касательно всѣх поправок к основному закону, которыя с'ѣзд может принять . Что касается таких поправок, то онѣ должны быть предложены Главным Исполнительным Комитетом на всеобщее голосованіе не позже, как через 30 дней послѣ закрытія с'ѣзда. Такой референдум должен быть закончен в 30-дневный срок, считая со дня, назначеннаго для его начала Главным Исполнительным Комитетом.

Параграф пятый. Лэйбел.

Пункт 1-й. Универсальный лэйбел один для всей организаціи. Он малиноваго цвѣта и всегда одинаковаго рисунка. Употребленіе универсальнаго лэбейла никогда не должно быть довѣряемо хозяевам, но должно оставаться исключительным правом нашей организаціи. Исключая наклеек, летучек и литературы, относящейся к выясненію преимуществ И. Р. М. и исходящих из главной конторы И. Р. М., универсальный лэйбел должен печататься толь

ко в качествѣ доказательства того, что работа испол нена членами И. Р. М.

Когда лэйбел печатается таким образом, то это должно дѣлаться с разрѣшенія нашей организаціи, без вмѣшательства в это дѣло со стороны какого бы то ни было предпринимателя.

Каждый раз, когда универсальный лэйбел печатается или наклеивается на товар в качествѣ удостовѣренія в том, что данная работа сдѣлана И. Р. М., он должен сопровождаться сдѣланной под ним надписью, заявляющею, какую именно работу сдѣлали И. Р. М. и содержащею названіе Индустріальнаго Департамента, к которому принадлежат сдѣлавшіе работу рабочіе, а также номер (или номера) их союза (или союзов). Лэйбел никогда не будет печататься или наклеиваться в качествѣ удостовѣренія сдѣланной работы без такой надписи.

Параграф 6-й. Доходы организаціи.

Пункт 1-й. Доходы организаціи составляются слѣдующим образом: Взносы за чартер Индустріальных Департаментов в размѣрѣ 25 долларов. Взносы за чартер Индустріальных Союзов, в размѣрѣ 10 долларов. Отдѣлы Индустріальных Союзов уплачивают за печать и чартер 2 доллара. Всѣ необходимыя принадлежности поставляются главными конторами Индустріальных Союзов.

Пункт 2-й. Индустріальные Департаменты уплачивают в главную кассу взносы в размѣрѣ 5 сентов в мѣсяц за каждаго члена.

Индустріальные Союзы уплачивают по 15 сентов в мѣсяц за каждаго члена.

Отдѣлы Индустріальных Союзов покупают всѣ членскія марки и другія принадлежности в главной конторѣ своего Индустріальнаго Союза.

Пункт 3-й. Вступительный взнос для членов Индустріальных Союзов — два доллара. Ежемѣсячные взносы для Индустріальных Союзов, непосредственно связанных с всеобщею организаціею — 50 сентов. Никакая часть ни вступительных взносов, ни ежемѣсячных взносов не должна употребляться на вспомоществованіе в случаѣ болѣзни или смерти, но должна находиться в кассѣ, как всеобщій фонд для покрытія регулярных расходов Союза.

Параграф седьмой. Состав членов.

Пункт 1-й. Только наемные рабочіе могут быть членами И. Р. М.

Пункт 2-й. Всѣ дѣла в организаціи и в подвѣдомственных ей частях разрѣшаются большинством голосов, за исключеніем случаев, указанных в этом уставѣ.

Пункт 3-й. Ни один из членов И. Р. М. не может быть должностным лицом обыкновеннаго профессіональнаго или цехового союза.

Пункт 4-й. Никто, работающій в индустріи, которая организована, не имѣет права быть членом Рекрутскаго Союза, ни один член Рекрутскаго Союза не может оставаться членом его, когда будет организован Индустріальный Союз той индустріи, в которой он работает.

Пункт 5-й. Главный Исполнительный Комитет или не менѣе трех Индустріальных Союзов могут потребовать референдума по любому вопросу.

Число голосов, подаваемых при референдумѣ от Индустріальных Союзов или Департаментов, не может превышать средняго числа аккуратно платящих членов, за которых Союз или Департамент внес член

скіе взносы за послѣдніе три мѣсяца до производства референдума по данному вопросу.

Пункт 6-й. Как только два или болѣе Индустріальных Союза, существующих в родственных отраслях промышленности, найдут это нужным, они созывают с'ѣзд этих Индустріальных Союзов и организуются в Индустріальный Департамент И. Р. М.

Пункт 7-й. Всѣ Союзы, Департаменты и отдѣльные члены должны покупать принадлежности, как то, членскія книжки, официальные значки, лэйбелы и марки у главнаго секретаря-казначея. Всѣ эти принадлежности должны быть одинаковы по формѣ и рисунку.

Пункт 8-й. Между организаціями, подвѣдомственными И. Р. М., может происходить свободный обмѣн членских книжек; всякій Союз или Индустріальный Департамент принимает, вмѣсто вступительнаго взноса, оплаченную членскую книжку всякаго признаннаго рабочаго союза или организаціи. Если же вновь вступающій член захочет оставить за собой право быть членом другого рабочаго союза, этот член должен будет уплатить вступительный взнос.

Пункт 9-й. Всѣ Департаменты и другія подчиненныя организаціи И. Р. М. употребляют официальныя марки И. Р. М. в членских книжках. За всѣ марки должно быть уплочено, как указано во втором пунктѣ 6-го параграфа, и никакой член не будет считаться аккуратно платящим, если не уплатит взносов в теченіе 60 дней.

Пункт 10-й. Редакторы органов печати, не контролируемых И. Р. М., не могут быть членами И. Р. М.

Пункт 11-й. Никто из членов И. Р. М. не может представлять организацію перед группой наемных

тружеников, без полномочія Главнаго Исполнительнаго Комитета или подчиненной ему части И. Р. М.

Пункт 12-й. Никто из организаторов от И. Р. М., выступая от имени этой организаціи, не должен выступать за какую-либо политическую партію или за ея платформу.

Пункт 13-й. Общая Организація, Индустріальные Департаменты и Рекрутскіе Союзы не могут нанимать на работу или возстановлять в правах исключенных членов, — за исключеніем случаев, предусмотрѣнных в уставѣ И. Р. М. и в добавленіях к нему—до тѣх пор, пока таковые члены не будут приняты обратно в число аккуратно платящих членов тѣх союзов, из которых они были исключены.

Пункт 14-й. Всѣ лица, нанимаемыя И. Р. М. должны быть, по возможности, членами организаціи И. Р. М., принадлежавшими к ней не менѣе 90 дней.

Параграф восьмой. Фонды защиты, вспомоществованія и организаціонный.

Пункт 1-й. Главный Исполнительный Комитет выпускает для сбора добровольных пожертвованій в пользу защиты марки стоимостью в 50 сентов и в 1 доллар, а также марки в 1 доллар для образованія фонда вспомоществованія и снабжает этими марками всѣ Индустріальные Союзы и другія подчиненныя части организаціи И. Р. М.; эти послѣдніе продают членам таковыя марки и пересылают всѣ полученныя от продажи их денежныя суммы главному секретарю-казначею.

Пункт 2-й. Индустріальные Союзы или какая-либо другая подчиненная часть организаціи И. Р. М., подавшіе в Главный Исполнительный Комитет надлежащим образом мотивированное заявленіе, имѣют право получить денежное вспомоществованіе из

фонда, создаваемаго слѣдующим образом: Главный Исполнительный Комитет выпускает для сбора пожертвованій на усиленіе фондов Общей Организаціи особыя марки стоимостью в 1 доллар и снабжает этими марками всѣ Индустріальные Союзы и другія подчиненныя части организаціи, которые продают эти марки и пересылают получаемыя от продажи их деньги главному секретарю-казначею.

Параграф 9-ый. Обѣщанія должностных лиц и т. д.

Пункт 1-й. Всѣ должностныя лица И. Р. М., принимающія какую-либо должность, обязаны давать слѣдующія обѣщанія:

„Так как мои товарищи, наемные рабочіе, довѣряют мнѣ должность, которую я теперь намѣрен принять, я торжественно даю слово и ручаюсь моею честью, что буду подчиняться уставу, правилам и постановленіям И. Р. М. и что, всегда имѣя в виду основные принципы и конечныя цѣли И. Р. М., я буду стараться, по мѣрѣ моих сил и способностей, как можно лучше исполнять возложенныя на меня обязанности. Я признаю правильными и понимаю слѣдующія два положенія: „Класс рабочих и класс хозяев не имѣют между собою ничего общаго“ и „Труд имѣет право на все то, что он производит.“

Пункт 2-й. Обязательство новых членов печатается на вступительных бланках.

Пункт 3-й. Никому из главных должностных лиц организаціи или частей ея и никакому платному организатору не дозволено принимать должность в какой-либо политической организаціи, а также им не дозволено принимать какую-либо номинацію на политическую должность за исключеніем тѣх случаев, когда позволеніе на это будет дано референдумом всеобщей организаціи.

Параграф десятый. Добавленія и поправки.

Пункт 1-й. Предлагаемыя измѣненія устава должны быть в руках главнаго секретаря-казначея и напечатаны в офиціальном органѣ по крайней мѣрѣ за два мѣсяца до созыва с'ѣзда.

Пункт 2-й. Всѣ предлагаемыя измѣненія устава и статутов должны ясно называть параграф, пункт и часть, к которой измѣненіе относится. О новых параграфах и пунктах должно быть указано, что они новыя, самостоятельныя части устава. Каждая часть, которую предложено измѣнить должна быть на отдѣльном листѣ.

Параграф одиннадцатый. Чартеры.

Пункт 1-й. Число подписывающих заявленіе о чартерѣ должно быть не менѣе 20.

Пункт 2-й. Каждый Союз или Департамент И. Р. М., не уплатившій своего поголовнаго налога в теченіе шести мѣсяцев, считается выбывшим, и все имущество, книги, деньги и принадлежности его сдаются в Главную Контору И. Р. М., для храненія в теченіе года, в ожиданіи реорганизаціи такого Союза или Департамента. По истеченіи этого времени, такіе фонды и собственность переходят в собственность всеобщей организаціи.

Пункт 3-й. Чартер Союза не возвращается, пока 10 членов согласных остаться при законах и рѣшеніях организаціи, будут противиться этому. Никакіе фонды и суммы какой-либо организаціи не могут быть раздѣлены между составом ея членов.

Параграф двѣнадцатый.

Всѣ части устава, противорѣчащія измѣненіям, одобренным референдумом, об'являются недѣйствительными.

СТАТУТЫ

(Добавленія к уставу)

Параграф первый. Право быть членом.

Пункт 1-й. Ни один трудящійся, мужчина или женщина, не может быть не допущен в число членов союзов из-за вѣры или расы.

Пункт 2-й. Союзы установляют право быть их членом так, чтобы это не противорѣчило требованіям устава.

Параграф второй. Обвиненія.

Пункт 1-й. Когда член какого-либо Индустріальнаго Союза пред'являет обвиненія против члена того же Индустріальнаго Союза, обвиненія эти должны быть пред'явлены письменно. Должны быть изложены факты, касающіеся проступка, поименованы свидѣтели и приведены их показанія относительно проступка, в котором обвиняется данный член. Обвиненія читают на ближайшем очередном собраніи Индустріальнаго Союза. По прочтеніи обвиненій, Союз выбирает Комитет по Обвиненіям из пяти членов собранія. Комитет этот представляет обвиняемому точную копію обвиненій, которая посылается заказным письмом, если направляется через почту. Если же доставляется лично, то она должна быть вручена в присутствіи свидѣтелей.

Комитет по обвиненіям собирает всѣ свидѣтельскія показанія, как в пользу обвиняемаго члена, так и против него, и посылает их вмѣстѣ с копіей обви-

ненія секретарю Индустріальнаго Союза, который, получив эти документы, распоряжается, чтобы было изготовлено достаточное количество копій их, и посылает их каждому члену Главнаго Организаціоннаго Комитета Индустріальнаго Союза для заслушанія.

а) Главный Организаціонный Комитет сообщает о своем рѣшеніи секретарю-казначею Индустріальнаго Союза не позже, как через тридцать дней послѣ того, как членами комитета были получены вышеупомянутыя копіи обвиненія и свидѣтельских показаній. Рѣшеніе Главн. Орг. Ком. сообщается, как члену, пред'явившему обвиненіе, так и обвиняемому, заказным письмом, посылаемым секретарем-казначеем, и, для освѣдомленія членов, опубликовывается в бюллетенѣ, періодически выпускаемом Индустріальным Союзом.

б) Обѣ заинтересованныя стороны, если онѣ недовольны рѣшеніем Гл. Орг. Ком., могут апеллировать в теченіе 60 дней, со дня собранія, рѣшившаго вопрос, или к составу членов Индустріальнаго Союза или же ко всеобщему составу членов, требуя референдума.

в) Отдѣлы Индустріальн. Союзов не имѣют права произносить приговор по обвиненіям; член, пред' являющій обвиненіе, не может быть в то же время членом комитета по обвиненіям.

Пункт 2. Когда член одного Индустріальнаго Союза желает пред'явить обвиненія против члена другого Индустріальнаго Союза, соблюдается та же процедура, которая указана в пунктѣ 1-м, с тою лишь разницею, что обвиненія и свидѣтельскія показанія должны быть пересланы секретарем-казначеем того Индустріальнаго Союза, к которому принадлежит член, пред'являющій обвиненія, секретарю-казначею того Индустріальнаго Союза, к которому принадлежит обвинямый. Далѣе контора этого пос-

лѣдняго союза поступает так же, как если бы обвиненіе было пред'явлено членом этого же самого Индустріальнаго Союза. Рѣшеніе сообщается секретарям-казначеям обоих заинтересованных в данном дѣлѣ Индустріальных Союзов, а секретари их увѣдомляют о рѣшеніи обвинителя и обвиняемаго и опубликовывают принятое рѣшеніе в бюллетенях своих Индустріальных Союзов для освѣдомленія членов их. Обѣ стороны, если онѣ пожелают, могут апеллировать или к Главному Исполнительному Комитету, или к общему с'ѣзду, или же к всеобщему составу членов, требуя производства референдума.

Пункт 3-й. Во всѣх дѣлах, касающихся обвиненій, Рекрутскій Союз будет считаться равносильным Индустріальному Союзу. Право апелляціи во всѣх случаях одно и то же.

Расходы по апелляціи, если таковые будут, должны быть понесены стороною апеллирующею, за исключеніем тѣх случаев, когда обвиненія отпадают. В этих случаях расходы будут понесены тѣми организаціями, которым обвиненія представлены на апелляцію. Сторона апеллирующая должна внести секретарю-казначею И. Р. М. денежную сумму, достаточную для покрытія расходов по апелляціи.

Параграф третій.

Пункт 1-й. Гл. секр.-казначей дает каждому союзу печать с номером союза; всѣ официалные документы от союза должны завѣряться этой печатью, и никакой документ не будет законен без нея.

Параграф 4-й. Взносы, Долги и Уклоненія.

Пункт 1-й. Вступительные и другіе взносы, дол-

ги и налоги могут быть устанавливаемы союзами, но не должны быть в противорѣчіи с общим уставом.

Пункт 2-й. Ежемѣсячные взносы должны быть уплочены в первый день каждаго мѣсяца. Члены, не платящіе взносов в теченіе 60 дней, будут считаться неаккуратно платящими, не имѣющими права на помощь какого-либо вида, ни от союза, ни от И. Р. М.

Пункт 3-й. Члены, уклоняющіеся от уплаты еже мѣсячных взносов не будут имѣть право на помощь сызнова, до истеченія 30 дней со дня уплаты ими всѣх за ними числящихся взносов.

Пункт 4-й. Делегаты, недобросовѣстно исполня ющіе свои обязанности, относятся к той же категоріи ненадежных членов, что и обыкновенные члены, неаккуратно уплачивающіе свои взносы. Что именно считается уклоненіем от исполненія своих обязанностей со стороны делегата, опредѣляется Индустріальным или Рекрутским Союзом, к которому принадлежит данный делегат.

Параграф пятый. Карточки ухода.

Пункт 1-й. Члены, перестающіе быть наемными рабочими, заявив о том, посылают свои членскія книжки секретарю-казначею своего Индустріальнаго Союза, который отмѣчает время ухода на той же страницѣ книжки, гдѣ отмѣчаются переводы из одного союза в другой, снабжает эту отмѣтку своею офиціальною подписью и возвращает членскую книжку уходящему из союза члену.

Параграф шестой. Переводы.

Пункт 1-й. Члены Индустріальнаго Союза, переставшіе работать в какой-либо одной отрасли про-

мышленности и проработавшіе в другой отрасли 30 дней или болѣе, должны попросить ближайшаго делегата или секретаря отдѣла перевести их в надлежащій Индустріальный Союз.

Пункт 2-й. Когда союз, в который переводится какой-либо член, получает от этого послѣдняго не уплаченные им своевременно взносы, то никакая часть этих взносов не передается в тот Индустріальный Союз, к которому прежде принадлежал член, а вся сумма остается у того союза, который получает эти запоздалые взносы. Делегаты, признанные уклоняющимися от своих обязанностей, не могут переводиться из одного союза в другой.

Параграф седьмой. Собранія

Пункт 1-й. Всякій Индустріальный Союз должен имѣть по меньшей мѣрѣ одно очередное собраніе в мѣсяц и столько добавочн. собраній, сколько он находит нужным. Финансовый секретарь союза должен немедленно извѣщать главнаго секретаря-казначея о перемѣнѣ союзом времени и мѣста собраній, чтобы официальныя свѣдѣнія И. Р. М. были всегда вѣрны.

Параграф восьмой.

Пункт 1-й. Союзы имѣют право устанавливать законы для их управленія, какіе они найдут необходимыми, с тѣм лишь условіем, чтобы эти законы не противорѣчили уставу и статутам И. Р. М.

Параграф девятый. Распущеніе союзов.

Пункт 1-й. Союз не обязан возвращать своего чартера, если этому противятся десять членов, со-

гласных подчиняться законам и рѣшеніям всеобщей организаціи.

Пункт 2-й. Когда союз отдает свой чартер, главный секретарь-казначей назначает представителя И. Р. М., который получает в свое распоряженіе чартер, принадлежности, имущество и средства даннаго союза. Члены или должностныя лица даннаго союза, отказавшіеся отдать чартер, принадлежности, имущество или средства союза, который возвращает свой чартер уполномоченному И. Р. М., будут исключены из организаціи и к ним будет пред'явлен иск.

Параграф десятый. Кворум.

Пункт 1-й. Присутствіе на собраніи не менѣе семи членов составляет кворум для рѣшенія дѣл союза.

Параграф одинадцатый.

Если кого нибудь из должностных лиц или служащих какой-либо организаціи, примыкающей к И. Р. М., увидят в общественном мѣстѣ в нетрезвом видѣ, что будет подтверждено достаточными доказательствами, то такое лицо немедленно увольняется тѣм должностным лицом, которому оно непосредственно подчинено, и, раз установлена его вина, это лицо уже не будет имѣть права занимать никакой должности в какой бы то ни было части организаціи И. Р. М. в теченіе двух лѣт.

Параграф двѣнадцатый.

Должностныя лица, за исключеніем редакторов, не могут быть избираемы на их должность два раза подряд.

РЕЗОЛЮЦІИ.

Политическія партіи и дисциплина.

„Принимая во вниманіе, что главной задачей И. Р. М. является об'единить рабочих на промышленной почвѣ;

Принимая также во вниманіе, что организація, во всяком смыслѣ, предполагает дисциплину, через подчиненіе частей цѣлому, и индивидуальнаго члена цѣлому того организма, частью котораго он является, мы постановляем:

„Что в цѣлях развитія промышленнаго единенія и достиженія необходимой дисциплины в организаціи, И. Р. М. не входят в соглашеніе прямо или косвенно с существующими политическими партіями или анти-политическими сектами и отказываются от всякой отвѣтственности за индувидуальныя мнѣнія или поступки, не согласные с цѣлями, здѣсь высказанными.

ПОРЯДОК ДНЯ.

1. Открытіе собранія и призыв собранія к порядку.

2. Чтеніе протокола.

3. Чтеніе заявленій вновь вступающих членов.

4. Доклады постоянных или спеціальных комиссій.

5. Доклады делегатов и должностных лиц.

6. Чтеніе корреспонденцій и счетов.

7. Мѣсячный отчет финансоваго секретаря.

8. Чтеніе доходов и расходов со дня послѣдняго собранія финансовым секретарем.

9. Не оконченныя дѣла.

10. Новыя дѣла.

11. Номинація, выборы и введеніе в должность.

12. Разныя дѣла.

13. Закрытіе собранія.

КОНЕЦ.

ЧИТАЙТЕ И РАСПРОСТРАНЯЙТЕ

изданія Индустріальных Рабочих Міра

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

выходит три раза в недѣлю

ПОДПИСНАЯ ЦѢНА:

На год $5.00

6 мѣсяцев 2.75

3 мѣсяца 1.50

Отдѣльный номер 3 сента.

ТРУДОВАЯ МЫСЛЬ

ЕЖЕМѢСЯЧНЫЙ ЖУРНАЛ

На год $2.00

Отдѣльный номер 15 сен.

С ЗАКАЗАМИ ОБРАЩАЙТЕСЬ

Golos Trujenika

1001 W. Madison Street

Chicago, Ill.



Товарищи и Друзья!

Всеобщій Комитет Защиты призывает всѣх читателей этой брошюры оказать помощь страдающим узникам классовой войны. Средства нужны для легальной защиты ожидающих суда, для подачи апелляціи по чикагскому и сакраментскому дѣлам, для оказанія матеріальной помощи семьям страдающих, для освѣщенія перед широкими слоями рабочаго класса всей творящейся несправедливости.

Помните, что всѣ арестованные находятся в тюрьмѣ за всѣх нас.

„Не дни и не мѣсяцы, а долгіе годы в тюрьмѣ суждено им страдать", — если вы не придете со своей щедрой помощью немедленно.

Они отдали за рабочее дѣло свою свободу, свою жизнь, свое здоровье. Дайте вы на их освобожденіе средства.

Всѣ пожертвованія слѣдует направлять по адресу:

THOMAS WHITEHEAD,
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

В. САН-ДЖАН

КРАТКАЯ ИСТОРІЯ

СТРОЕНІЕ И МЕТОДЫ БОРЬБЫ

И. Р. М.

Цѣна 10 Сентов

ИЗДАНІЕ
Издательскаго Бюро
Индустріальныхъ Рабочихъ Міра
ЧИКАГО, ИЛЛИНОЙС

В конторѣ газеты

ГОЛОС ТРУЖЕНИКА.

Имѣются для продажи
слѣдующія брошюры:

Как попы поработили народ ученіем Христа .. 8 сент.

Необходимость революціи, Дж. Трава..... 5 сент.

В Свободной Странѣ, А. Вельскаго.....10 сент.

Революціонный Индустріализм Г. Перри 10 с.

Пѣсни труда, сборник революціонных пѣсен и стихотвореній 10 сент.

С заказами обращаться

GOLOS TRUZENIKA

1001 W. Madison Street

CHICAGO, ILL.

ВАЖНЫЯ ОШИБКИ.

На третьей страницѣ, 10-я строка снизу должна слѣдовать за седьмой.

На 22-й стр., четвертая строка снизу, вмѣсто „для" нужно читать „из".

THE NEWBERRY LIBRARY. CHICAGO

В. САН-ДЖАН

КРАТКАЯ ИСТОРІЯ

СТРОЕНІЕ И МЕТОДЫ БОРЬБЫ

И. Р. М.

Цѣна 10 Сентов

ИЗДАНІЕ
Издательскаго Бюро
Индустріальных Рабочих Міра
ЧИКАГО, ИЛЛИНОЙС

Краткая Исторія И. Р. М.

Осенью 1904 года шесть активных в революціонном движеніи работников, собрались на совѣщаніе; обмѣнявшись мнѣніями и обсудив условія, с которыми приходится бороться рабочим С. Ш.; они пришли к заключенію о необходимости созыва болѣе многочисленаго собранія.

Приглашенія были высланы 36 другим лицам, которыя также были извѣстны своею дѣятельностью в рабочих и политическихорганизаціях С. Ш., с просьбой собраться на тайное совѣщаніе в Чикаго 2 января 1905 года. Из 36 только двое отказались принять участіе в предлагаемом совѣщаніи — Макс Гай и Виктор Бергер — оба редактора соціалистическаго и профессіональнаго партійнаго органов.

Эта конференція собралась в назначенное время и выпустила воззваніе с приглашеніем на с'ѣзд в Чикаго 27 іюля, с цѣлью создать организацію, согласно с принципами изложенными в воззваніи.

Воззваніе напечатанное на нѣсколькихязыках было распространено исполнительным комитетом конференціи, Американским Рабочим Союзом и Западной Федераціей Углекопов.

В день, назначенный для с'ѣзда собрались 186 делегатов из 34 штатов, представлявших около 90.000 рабочих. Не всѣ из присутствовавших делегатов имѣли регулярные мандаты, что было причиной того, что выпустившіе воззваніе составили временную мандатную комиссію.

Мандатная комиссія постановила, что представительство от организаціи будет основываться на количествѣ членов этих организацій, только в том слу-

чаѣ, если эти организаціи уполномочили своих делегатов сдѣлать их организацію частью Индустріальнаго Союза, когда таковой создастся. Делегаты не имѣющіе таких полномочій, будут имѣть один только голос.

Делегація от об'единеннаго союза углекопов штата Иллинойс, насчитывавшаго в то время около 50.000 членов была принята согласно постановленію мандатной комиссіи с одним голосом на каждаго делегата. Таким образом количество представленных членов упало 40.000.

Многія из организацій, делегаты которых присутствовали, существовали только на бумагѣ, так что цыфра, которую мы даем, довольно близка к точной.

Надо прибавить, что предосторожность принятая организаторами с'ѣзда, была весьма умѣстна, чтобы спасти зарождающуюся организацію от попыток оппозиціи убить ее в самом зародышѣ. В дѣйствительности, многіе из присутствовавших на с'ѣздѣ делегатов вели ожесточенную кампанію против И. Р. М. с самаго момента перваго совѣщанія и ведут ее до настоящаго времени.

дерейшон оф Майнерс) 27 тысяч членов.

На учредительном с'ѣздѣ в состав „Индустріальных Рабочих Міра" вошли слѣдующія организаціи:

„Западная Федерація Рудокопов" (Вестерн Фе-

„Соціалистическій Ремесленный и Рабочій Союз" *) 1450 членов.

„Союз Рабочих при Штамповочных Машинах" (Понч Прес Оперейторс) 168 членов.

) Организаціи обозначенныя знаком () существовали почти исключительно на бумагѣ.

„Союз Об'єдиненных Металлистов"*) 3 тысячи членов.

„Союз портовых грузчиков" (Лонгшорменс Юніон) 400 членов.

„Американскій Рабочій Союз"*) 16.500 членов.

„Соединенное Братство Желѣзнодорожных Служащих" 2.087 членов.

Сѣзд продолжался 12 дней, избрал должностных лиц и принял слѣдующую программу:

ПЕРВОНАЧАЛЬНАЯ ПРОГРАММА И. Р. М.

„Рабочій класс и класс хозяев не имѣют между собой ничего общаго. Между ними не может быть мира до тѣх пор, пока голод и нищета царят среди трудового народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всѣми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тѣх пор, пока трудящіеся не соединятся на полѣ, как политической, так и индустріальной дѣятельности, и посредством экономической организаціи рабочаго класса без соединенія с какой либо политической партіей, не завладѣют всѣм тѣм, что они производят своим трудом.

Быстрое накопленіе богатства и централизація производства управленіе которым сосредоточивается в руках все меньшаго и меньшаго количества лиц, дѣлают тред юніоны неспособными бороться с постоянно растущей силой хозяев. Тред юніоны создают такое положеніе дѣл, при котором в одной и той же промышленности одна категорія рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым их обоюдному пораженію в борьбѣ против класса хозяев. Сверх того, тред-юніоны помогают классу хозяев вводить рабочих в заблужденіе,

прививая им ложное мнѣніе, что рабочій класс имѣет общіе интересы с предпринимателями.

Это печальное положеніе дѣл может быть измѣнено и интересы рабочих могут быть защищены только организаціей, построенной таким образом, что всѣ ея члены в какой либо одной отрасли промышленности, или во всѣх отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякій раз, как только стачка или локаут возникают в какой либо части промышленности, признавая, таким образом, страданія одного, — страданіем всѣх".

Всякаго рода оттѣнки теорій и программ были представлены среди делегатов и отдѣльных лиц, присутствовавших на первом с'ѣздѣ. Болѣе всего замѣтны были слѣдующія четыре: парламентскіе соціалисты двух типов: импоссибилисты и оппортунисты, марксисты и-реформисты, анархисты ,индустріальные юніонисты и вожди-фокусники из старых юніонов. С'ѣзд сдѣлал попытку об'единить эти противорѣчивые элементы. Зная это, легче понять противорѣчія в первоначальной программѣ.

Первый год существованія организаціи был годом междоусобной борьбы за господство между этими элементами. Оба лагеря соціалистических политиканов смотрѣли на Индустріальных Рабочих Міра, как на поле для сведенія своих взаимных счетов. Вожди-фокусники старых цеховых юніонов старались присосаться к новой организаціи на случай, если новый юніон будет пользоваться успѣхом. Анархическій элемент не вмѣшивался замѣтным образом во внутреннія дѣла. Автор знает только один случай подобнаго рода: в г. Нью Іоркѣ, гдѣ анархисты были в союзѣ с одной группой политиканов, с цѣлью сообща господствовать в областном комитетѣ.

Не смотря на эти и другія препятствія, новая организація сдѣлала нѣкоторые успѣхи. Она имѣла нѣсколько успѣшных стычек с классом хозяев, и начала издавать ежемѣсячный орган „Индустріальный Рабочій". Индустріальные Рабочіе Міра также издали призыв к защитѣ Мойера, Гейвуда и Петтибона, под заглавіем: „Должны ли наши братья быть убитыми?" и с'организовали лигу защиты.

Дѣятельность Индустріальных Рабочих Міра пробудила интерес к этому дѣлу у других организацій и заставила их принять участіе в борьбѣ за спасеніе жизней вождей Западной Федераціи Рудокопов, что в концѣ и привело к их освобожденію.

ВТОРОЙ С'ѢЗД

Второй с'ѣзд собрался в сентябрѣ 1906 года в составѣ 93-х делегатов представляющих 60.000 членов. Этот с'ѣзд показал, что управленіе дѣлами Индустріальных Рабочих Міра находится в руках людей не согласных с революціонной программой организаціи. Борьба за вліяніе между революціонным большинством рядовых делегатов с'ѣзда и реакціонным элементом руководящаго центра организаціи заняла большую часть времени второго с'ѣзда.

Реакціонная группа, имѣвшая своего члена предсѣдателем с'ѣзда, пустила в ход всякаго рода обструкціи с тѣм, чтобы затянуть с'ѣзд и чтобы революціонные делегаты, принужденные вернуться домой, раз'ѣхались бы и таким образом очутиться в большинствѣ на с'ѣздѣ. Революціонеры отвѣтили на это уничтоженіем функціи постояннаго предсѣдателя и выбрали временнаго из своих рядов; в этой борьбѣ два соціалиста-политикана перешли на сторону реакціонеров.

Второй с'ѣзд измѣнил программу добавив слѣдующую поправку: „Тѣм самым не поддерживая и не стремясь поддерживать какую бы то ни было политическую партію."

В результатѣ, когда был избран новый Исполнительный комитет из числа революціонных делегатов, старый исполнительный комитет отказался признать его, и с помощью полиціи захватил главное бюро организаціи, принудив революціонную фракцію нанять новое помѣщеніе на средства полученныя непосредственно от мѣстных организацій.

Западная Федерація Рудокопов, а также правленіе и печать соціалистической Партіи поддерживали нѣкоторое время прежних должностных лиц Индустріальных Рабочих Міра денежными средствами и моральным путем. Но в концѣ концов в Западной Федераціи Рудокопов радикальному элементу удалось принудить своих лидеров к отказу от дальнѣйшей поддержки прежних должностных лиц Индустріальных Рабочих Міра, послѣ чего тѣ прекратили всякія притязанія на существованіе своей дутой организаціи.

Во время второго года существованія Индустріальных Рабочих Міра, членам организаціи приходилось нѣсколько раз вести усиленную борьбу за улучшеніе своего положенія.

Как бы то ни было им удалось снова создать Центральную Организацію и выпустить еженедѣльный орган вмѣсто ежемѣсячнаго, захваченнаго старым комитетом.

Третій с'ѣзд не отличался ничѣм замѣчательным.

Четвертый с'ѣзд привел к разрыву между политиканами и индустріальными юніонистами потому, что первых не допустили руководить организа-

ціей. Программа была измѣнена и принята в слѣдующем видѣ.

НОВАЯ ПРОГРАММА И. Р. М.

„Рабочій класс и класс хозяев не имѣют между собой ничего общаго. Между ними не может быть мира до тѣх пор, пока голод и нищета царят среди милліонов трудового народа, а маленькая кучка, составляющая класс хозяев, пользуется всѣми благами жизни.

Между этими двумя классами борьба должна продолжаться до тѣх пор, пока рабочіе всего міра, организованные как класс, не завладѣют землею и всѣми средствами производства и не уничтожат системы наемнаго труда.

Мы находим, что централизація производства, управленіе которым сосредоточивается в руках все меньшаго и меньшаго количества лиц, дѣлает тред юніоны неспособными бороться с постоянно растущей силой класса хозяев.

Трэд юніоны создают такое положеніе дѣл, при котором в одной и той же промышленности, одна категорія рабочих может быть противопоставлена другой, способствуя этим самым обоюдному пораженію в борьбѣ против класса хозяев. Сверх того, тред юніоны помогают классу хозяев вводить рабочих в заблужденіе, прививая им ложное мнѣніе, что рабочій класс имѣет общіе интересы с предпринимателями.

Это печальное положеніе дѣл может быть измѣнено и интересы рабочих могут быть защищены только организацієй, построенной таким образом, что всѣ ея члены в какой либо одной отрасли промышленности, или во всѣх отраслях, если это необходимо, прекращают работу всякій раз, как только стач-

ка или локаут возникают в какой либо части промышленности, признавая, таким образом, страданія одного — страданіем всѣх.

Вмѣсто консервативнаго девиза „справедливая поденная плата за справедливую поденную работу" мы должны написать на нашем знамени революціонный клич „уничтоженіе наемнаго труда". Историческая миссія рабочаго класса — уничтоженіе капитализма.

Армія производителей должна быть организована не только для повседневной борьбы с капиталистами, но также и для того, чтобы продолжать производство, когда капитализм будет свергнут.

Организуясь индустріально, мы образовываем ячейки новаго общества внутри оболочки стараго."

В этом видѣ программа существует и теперь.

Политиканы пытались образовать другую организацію, претендуя, что она то и есть настоящее индустріальное движеніе. Организація эта не болѣе, как двойник политической партіи (Соціалистическая Рабочая Партія) и никогда не дѣйствует в качествѣ экономической рабочей организаціи. Программа ея обязует ее дѣйствовать „цивилизованным способом", т. е. посредством парламентаризма. Ея изданія, офиціальные органы политической секты, никогда не пропускают случая клеветать и нападать на революціонных рабочих в то время, когда они заняты борьбой с той или иной группой господствующаго класса.

Вслѣд за побѣдой текстильных рабочих в Лоуренсѣ, С. Р. П. возобновила свою агитацію, выдавая себя за И. Р .М.; только таким образом им удалось обмануть много тысяч текстильных рабочих в Петерсонѣ, Пассайкѣ,Гакенсакѣ, Стирлингѣ, Сомтѣ, Гобо-

кенѣ, Нуаркѣ и Асторіи и собирать с них вступительные и членскіе взносы.

При всяком удобном случаѣ эти политическіе факиры предавали рабочих в руки капиталистов, и всѣ усилія рабочих улучшить свое положеніе оканчивались пораженіем.

В Петерсонѣ и Пассайкѣ С. Р. П. вошла в соглашеніе с полиціей, чтобы не допустить организаторов И. Р. М. открыть их продѣлки рабочим. Их дѣла однако показали рабочим, с кѣм они имѣют дѣло и теперь они потеряли довѣріе рабочих во всем округѣ.

Другое крыло политическаго движенія Американская Соціалистическ. Партія, за немногими исключеніями тоже не упускает случая извращать в своей печати цѣли и задачи Индустріальных Рабочих Міра и клеветать на ея активных членов, не щадя даже членов своей собственной партіи принимающих активное участіе в дѣятельности Индустріальных Рабочих Міра.

II.

СТРОЕНІЕ ОРГАНИЗАЦІИ И. Р. М.

Основываясь на прошлом опытѣ, Индустріальные Рабочіе Міра считают, что для роста чувства классовой солидарности в рабочих массах, главным образом необходимо, чтобы форма и внутреннее строеніе организаціи соотвѣтствовали новѣйшему развитію техники и концентраціи производства. Только, когда само строеніе рабочих организацій будет поспѣвать за развитіем промышленности, будет возможна высокая степень солидарности рабочих, необходимая для успѣшной борьбы с классом предпринимателей.

Устарѣлыя формы организаціи с их отжившими способами дѣйствія и правилами, прійдется разрушить. Дѣлать это во время борьбы, означало бы создать хаос и замѣшательство, слѣдствіем котораго было-бы пораженіе.

Индустріальные Рабочіе Міра считают, что независимо от степени мужества и воодушевленія рабочих ,они обречены на неминуемое пораженіе, если им прійдется бороться против современных организацій предпринимателей, пользуясь устарѣлыми методами дѣйствія и формами организаціи.

Индустріальные Рабочіе Міра настаивают на необходимости развитія классовой солидарности рабочих. С этой цѣлью они признают основным принципом организаціи „классовую борьбу", ея задачей — вести эту борьбу до тѣх пор, пока рабочій класс не возьмет в свои руки управленіе производством.

Основные принципы Индустріальных Рабочих Міра способствуют возникновенію духа бунта и сопротивленія, столь необходимых в каждой организаціи рабочих, борющихся за свое экономическое освобожденіе. Одним словом, их основные принципы дѣлают Индустріальных Рабочих Мира организацієй борьбы. Они ведут юніоны к непрекращающейся, неустанной борьбѣ против частной собственности на средства производства. **Полный переход всего управленія производства в руки организованных рабочих,** —вот единственный договор, какой Индустріальные Рабочіе Міра заключат с классом хозяев.

Опыт показал, что массовая форма организаціи, вродѣ „Рыцарей Труда"*) безпомощна и неповоротлива, как уличная толпа.

*) Американская рабочая организація, пользовав

Цеховой юніон, с его принципом цеховой обособленности и гармоніей интересов рабочих и хозяев, также оказался неудачной формой рабочей организаціи. Правда, благодаря ей, обученным ремесленникам удалось добиться лучшаго положенія, но вслѣдствіе узости их строенія, цеховыя организаціи давно уже потеряли из виду классовые интересы, и руководятся в своих дѣйствіях исключительно интересами даннаго цеха.

При болѣе тщательном изслѣдованіи оказывается, что цеховые юніоны были в состояніи добиться улучшенія для своих членов, лишь за счет большей части рабочаю класса — необученных рабочих, вступив с классом хозяев в договор, обязующій юніоны стоять в сторонѣ от борьбы всей остальной части рабочаго класса. Они сдѣлались союзниками капиталистов, помогая им держать в подчиненіи громаднос большинство рабочих.

Индустріальные Рабочіе Міра отрицают, что цеховые юніоны представляют собою рабочее движеніе. Они отрицают возможность перерожденія цехового юніонизма в рабочее движеніе — даже в будущем.

Теперь в Соединенных Штатах во всѣх основных отраслях промышленности, всякій раз, как часть рабочих старается добиться улучшеній, им приходится вступать в борьбу с классом хозяев в цѣлом. Расходы по подавленію стачки несутся организаціями предпринимателей, развитіе которых достигло той

шаяся большим вліяніем в 80-х годах и сошедшая со сцены в 90-х годах. В эту организацію принимались без разбора, в один и тот же мѣстный юніон, рабочіе самых разнообразных профессій, независимо от того, в какой отрасли промышленности они работали.

степени, при которой отдѣльные предприниматели, не обращая вниманія на неуспѣвшіе еще исчезнуть остатки конкуренціи, об'единяются для того, чтобы держать рабочих в подчиненіи, так как всѣ они одинаково заинтересованы в обезпеченіи себя дешевой рабочей силой.

Считаясь с этим обстоятельством Индустріальные Рабочіе Міра предлагают слѣдующую форму организаціи.

ОБЩІЙ ПЛАН ОРГАНИЗАЦІИ.

1. Организаціонной единицей является Индустріальный Союз, раздѣленный на отдѣлы, в зависимости от требованій различных отраслей промышленности. В нѣкоторых случаях Индустріальный Союз может включать всѣх рабочих данной индустріи, тогда как в других индустріях является необходимым нѣсколько индустріальных союзов с отдѣльными полномочіями. Для примѣра возьмем Индустрію Морского Транспорта — один союз необходим для Больших Озер, один для Атлантическаго Побережья, один для Тихаго Океана; каждый союз так устроен, чтобы отвѣчать на потребности мѣстных запросов.

Индустріальные союзы, принадлежащіе к одной и той же промышленности, соединены в Департаменты, охватывающіе данное производство, в веденіи которых находится вся данная отрасль промышленности.

2. Индустріальные юніоны, принадлежащіе к тѣсно связанным друг с другом отраслям промышленности, соединены в особый индустріальный департамент. Напримѣр, индустріальные юніоны, занятые производством пищевых продуктов и их распредѣленіем могут соединиться в „департамент пищев. продуктов". Отрасли парового, водяного, воздушна-

го и гужевого транспорта могут составить „департамент транспорта и сообщенія."

3. Индустріальные отдѣлы одной страны соединены во Всеобщую Организацію, которая, в свою очередь, должна стать составной частью интернаціональной организаціи и, таким образом, установить единеніе и сотрудничество рабочих всѣх стран.

СОСТАВНЫЯ ЧАСТИ ОРГАНИЗАЦІИ.

Принимая во вниманіе техническія различія, существующія внутри различных отраслей промышленности, и условія, существующія там, гдѣ работает большое количество рабочих, мѣстный индустріальный юніон раздѣляется на отдѣлы, всякій раз, когда это необходимо.

1) Отдѣлы, состоящіе из рабочих, говорящіе на одном языкѣ, для того, чтобы дѣла организаціи велись на языкѣ наиболѣе понятном для ея членов.

2) Отдѣлы, обнимающіе каждую отдѣльную мастерскую так, что рабочіе каждой мастерской рѣшают сами дѣла, касающіяся их непосредственно.

3) Отдѣлы, из которых каждый охватывает одно подраздѣленіе большой отрасли промышленности с цѣлью упрощенія систематизаціи организованной работы.

4) Районные отдѣлы, дѣлающіе возможным для членов посѣщать собранія юніонов без необходимости ѣхать большое разстояніе. Эти отдѣлы необходимы только в больших городах и больших отраслях промышленности, обнимающих большое пространство.

5) Областные совѣты, служащіе для осуществленія полной солидарности рабочих всѣх отраслей промышленности в данной мѣстности, наряду с солидар-

ностью рабочих в каждой отрасли промышленности.

Областной индустріальный совѣт об'единяет всѣ мѣстные индустріальные юніоны даннаго округа; через посредство его поддерживается единство дѣйствій в округѣ.

ФУНКЦІИ ОТДѢЛОВ.

Отдѣлы мѣстных индустріальных юніонов сносятся с предпринимателями исключительно через индустріальный юніон. Таким образом, хотя рабочіе в каждом отдѣлѣ принимают рѣшенія по поводу обстоятельств, с которыми им самим непосредственно приходится имѣть дѣло, они, дѣйствуя через мѣстный индустріальный юніон, дѣйствуют сообща со всѣми рабочими данной промышленности.

По мѣрѣ распространенія знанія англійскаго языка, отдѣлы, организованные на основѣ различія языка исчезнут. Развитіе производства посредством машин постепенно упразднит отдѣлы, основанные на технических знаніях или ремесленном искусствѣ. Постоянное развитіе концентраціи собственности на средства производства и администраціи промышленных предпріятій будет встрѣчено такой же концентраціей числа индустріальных юніонов и индустріальных департамонтов.

Организація всегда должна соотвѣтствовать требованіям времени и впослѣдствіи явиться тѣм аппаратом, посредством котораго организованные рабочіе будут в состояніи установить, какое количество пищи, одежды, жилищ, средств к образованію и развлеченію необходимо для удовлетворенія потребностей рабочих.

УПРАВЛЕНІЕ ОРГАНИЗАЦІЕЙ.

В вѣденіи мѣстных юніонов находятся мѣстныя дѣла: они сами избирают своих должностных лиц

и устанавливают размѣр их жалованья, также размѣр членских и вступительных взносов. Однако, согласно правилам, обязательным для всѣх организацій, юніоны не могут назначать членскіе взносы выше одного доллара в мѣсяц и вступительные взносы выше пяти долларов.

Каждый отдѣл мѣстнаго индустріальнаго юніона избирает одного или нѣсколько делегатов в исполнительный комитет мѣстнаго индустріальнаго юніона. Этот Исполнительный комитет является его исполнительным органом.

Отдѣлы имѣют слѣдующих должностных лиц: секретаря, казначея, предсѣдателя и „довѣренных лиц". Мѣстные юніоны имѣют: казначея, секретаря, предсѣдателя и „довѣренных лиц".

Каждый мѣстный индустріальный юніон в данном округѣ избирает одного или нѣсколько делегатов в областной совѣт. Областной совѣт имѣет слѣдующих должностных лиц: секретаря, казначея и „довѣренных лиц"; они избираются делегатами в совѣт. Всѣ должностныя лица мѣстных организацій, за исключеніем областного совѣта, избираются референдумом всѣх членов этих организацій.

Пропорціональное представительство не примѣняется в делегаціях отдѣлов и в областном совѣтѣ; каждый отдѣл или мѣстный юніон имѣет одинаковое количество делегатов; каждый делегат пользуется одним голосом.

Индустр. юніоны собираются на с'ѣзды ежегодно. Делегаты от каждаго отдѣла такого юніона пользуются чѣслом голосов пропорціонально числу представленных ими голосов.

С'ѣзд Индустріальнаго юніона намѣчает на каждую должнось трех кандидатов, из чи-

сла которых, всеобщим голосованіем членов, избираются должностныя лица юніона.

Индустріальный юніон имѣет секретаря, казначея и исполнительный комитет. Каждый такой юніон избирает делегатов в департамент к которому он принадлежит. Делегаты избираются таким же способом, как и должностныя лица.

Индустріальный Деп. собирается на с'ѣзды и намѣчают кандидатов, из числа которых избираются кандидаты на общій с'ѣзд. Общій с'ѣзд намѣчает делегатов на мѣста должностных лиц всей организаціи, которыми являются: главный секретарь-казначей и главный организатор. Эти должностныя лица избираются голосованіем всей организаціи. Главный исполнительный комитет состоит из одного члена от каждаго индустріальнаго Деп. и избирается членами этих Деп. В настоящее время общіе с'ѣзды происходят ежегодно.

Руководящим принципом при установленіи размѣра платы должностных лиц является: платить им приблизительно столько-же сколько они получали-бы если-б они были заняты в той отрасли промышленности в которой они работают.

ТАКТИКА И МЕТОДЫ БОРЬБЫ ИНДУСТРІАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МІРА.

Будучи революціонной организаціей „Индустріальные Рабочіе Міра" примѣняют всѣ способы борьбы посредством которых можно достигнуть результатов с наименьшей затратой времени и энергіи. Выбор той или иной тактики зависит исключительно от возможности для организаціи примѣнять ее с успѣхом. Вопрос „добра и зла" нас не касается. Никакія

условія, сдѣланныя с предпринимателем не являются окончательными.

Пока существует система наемнаго труда, может быть рѣчь только о временном перемиріи. При всяком удобном случаѣ борьба за распоряженіе производством возобновляется.

По мѣрѣ усиленія вліянія организаціи „Инд. Раб. Міра" и по мѣрѣ распространенія среди рабочих сознанія своего могущества и ознакомленія со способами его примѣненія в экономической борьбѣ, продолжительная забастовка сдѣлается воспоминаніем прошлаго.

Продолжительная стачка служит признаком недостаточной степени организованности, или того, что она возникла тогда, когда пріостановка работ причиняет предпринимателю наименьшія потери. При обыкновенных обстоятельствах, стачка не выгранная в теченіи четырех—шести недѣль, не может быть выграна посредством дальнѣйшаго продолженія ея. В отраслях промышленности, организованных в тресты, предпринимателю легче справиться с одной стачкой, продолжающейся шесть мѣсяцев, чѣм с шестью стачками, происходящими в тот же період времени.

Ни одна из составных частей организаціи „Инд. Раб. Міра" не имѣет права вступить с хозяином в договор на опредѣленный період времени. Когда примѣняется стачка „Инд. Раб. Міра" стараются парализовать всѣ отвѣтвлѣнія данной отрасли промышленности в такое время, когда прекращеніе работ является самым неудобным для предпринимателей, т. е. во время сезона, или когда надо исполнить срочные заказы.

„Индустріальные Рабочіе Міра" утверждают, что хозяева сдѣлают нам только такія уступки, какія мы сможем взять и удержать силой нашей организаціи.

Поэтому мы не стремимся к заключенію договоров с предпринимателями.

Не добившись уступок со стороны предпринимателей, работа возобновляется и примѣняется „Саботаж" для того, чтобы принудить прдпринимателя удовлетворить требованія рабочих.

Результатом громадных успѣхов сдѣланных производством посредством машин, является постоянно увеличивающаяся армія безработных. Для противодѣйствія этому „Инд. Раб. Міра" стремятся установить болѣе короткій рабочій день и уменьшить тэми работы, принуждая таким образом предпринимателей нанимать больше и больше рабочих.

С цѣлью облегченія организаціонной работы высокіе вступительные и членскіе взносы воспрещены „Индустріальными Рабочими Міра".*)

Доставка всякаго рода матеріала в подвергшіяся стачкѣ мастерскія отрѣзывается. Рабочіе отказываются доставлять предназначенные туда транспорты, или-же направляют их по ложному адресу, задерживают в дорогѣ или теряют, если это возможно.

Страйкбрехеры изолируются с той степенью полноты на какую позволяет могущество организаціи. На вмѣшательства правительства отвѣчают открытым нарушеніем его распоряженій, отправляясь в тюрьму массой, причиняя этим расход плательщикам налогов, т. е. классу хозяев. Одним словом, „Инд. Раб. Міра" проповѣдуют употребленіе тактики энергичнаго пря-

(* Нѣкоторые из американских цеховых юніонов взимают вступительные взносы от 25-ти до 250-ти дол. Один из них выдувальщик бутылок из зеленаго стекла" требует 1000 дол. вступительнаго взноса.

мого дѣйствія во всѣх тѣх случаях, когда ее можно примѣнять с успѣхом.

ПРОСВѢТИТЕЛЬНАЯ ДѢЯТЕЛЬНОСТЬ.

В настоящее время организація имѣет двѣнадцать періодических изданій в Америкѣ, выходящих еженедѣльно и одно выходящее раз в мѣсяц. Изданія печатаюгся на слѣдующих языках: англійском, русском, еврейском, венгерском, шведском, болгарском, испанском и итальянском. Кромѣ того выходят три органа, проповѣдывающих Индустріализм в Велико-Британіи, Австраліи и Новой Зеландіи.

Всеобщая организація издает от времени до времени листки и брошюры, стараясь создать и распространить просвѣтительную литературу на всѣх языках, по мѣрѣ того, как на это позволяют средства организаціи.

Мѣстные юніоны устраивают в промышленных центрах митинги в закрытых помѣщеніях и на улицах. Всѣ болѣе многочисленные мѣстные юніоны содержат читальни и залы для собраній, в которых всегда можно найти революціонную литературу на столѣ.

БОРЬБА ИНДУСТРІАЛЬНЫХ РАБОЧИХ МІРА.

В 1906-м году был завоеван 8-ми часовый рабочій день рабочими отелей и ресторанов в Голдфилд, Невада. В том же году жестянщики потеряли стачку в Іонгстон, Огайо, вслѣдствіи того, что члены „Американской Федераціи Труда" заняли мѣста стачечников.

В 1907-м году текстильные рабочіе в Сковенген, Мейн, забастовали в количествѣ 3-х тысяч человѣк вслѣдствіе расчета активных работников организаціи.

Стачка продолжалась четыре недѣли и кончилась полной побѣдой рабочих добившихся лучших условій.

Джан Голден предсѣдатель юніона „Об'единенных Текстильных Рабочих", входящаго в состав „А. Ф. Т." пытался сломать эту стачку, доставляя страйкбрехеров.

В Портланд, Орегон 3 тысячи рабочих лѣсопильных заводов участвовали в стачкѣ из-за десяти-часоваго рабоч. дня и повышенія заработной платы от 1.75 до 2.75 в день. Вслѣдствіи особенно сильнаго требованія на рабочих в этой части страны в то время, большинство стачечников нашли работу в другом мѣстѣ и стачка пришла к концу в теченіи шести недѣль. Лѣсопильная компанія не могла установить нормальнаго хода работы в теченіи нѣсколькихъ мѣсяцев и косвенным путем была вынуждена увеличить плату и улучшить условія труда. Эта стачка дала сильный толчек агитаціи „Инд. Раб. Міра" в западной части Соединенных Штатов.

В Бриджпорт, Конектикут 1200 рабочих трубопрокатных заводов участвовали в стачкѣ. Эта стачка была проиграна вслѣдствіе стачколомной тактики „А. Ф. Т." В том-же году 800 рабочих шелковых фабрик вышли в стачку в Ленкастор, Пенсильванія. Эта стачка была проиграна по случаю промышленнаго кризиса 1907-го года, разразившагося вскорѣ послѣ начала этой стачки.

С 10-го марта по 22-е апрѣля 1907-го года „Западная Федерація Рудокопов" и „Инд. Раб. Міра" в Голдфилд, Невада, боролись за свое существованіе и за сохраненіе тѣх условій работы, которыя они ввели в этой мѣстности, против соединенных сил владѣльцев рудников, торговцев и „Амер. Фед. Труда". Эта открытая борьба кончилась компромиссом вслѣдствіе

измѣны должностных лиц „Зап. Фед. Рудокопов".

Начиная с 22-го апрѣля по сентябрь 1907-го года велась партизанская борьба, которая привела к обратному завоеванію всего потеряннаго рабочими вслѣдствіе компромиса и к уничтоженію скэбскаго (желтаго) юніона организованнаго „Ам. Фед. Труда".

Эта борьба стоила предпринимателям сто тысяч долларов.

Стачка „Западной Фед. Рудокопов" в октябрѣ, 1907-го года, произошла во время промышленнаго кризиса и уничтожила господство организаціи в этом округѣ.

Во время преобладанія „Инд. Раб. Міра" в Голдфилдѣ, Невада, минимальная заработная плата для всѣх рабочих была 4 дол. 50 сен. в день; восьмичасовый рабочій день был всеобщим. Высшая степень вліянія, возможная для какой либо рабочей организаціи была достигнута „Инд. Раб. Міра" и „Запад. Фед. Рудокопов" в Голдфилд, Невада. Предпринимателям не посылались никакіе комитеты. Юніоны устанавливали размѣр заработной платы и количество часов работы. Секретарь вывѣшивал эти рѣшенія на доскѣ снаружи помѣщенія юніона и они имѣли силу закона. Предприниматели были вынуждены сами являться для переговоров с комитетом юніона.

Начиная с іюля 1909-го года в Мэк-Киз-Рок, Пенсильванія, на заводах сталелитейной и вагоностроительной компаніи (Прессд Стил Кар Ко.) забастовало 8.000 рабочих, среди которых были люди шестнадцати различных народностей. Это была самая важная борьба для всѣх, в которых „Индустріальные Рабочіе Міра" принимали участіе до сих пор.

Стачка продолжалась одиннадцать недѣль. С цѣлью запугать стачечников и насильно загнать их

обратно на работу, предприниматели, как и раньше, прибѣгали к услугам конных стражников штата Пенсильваніи извѣстных под именем „американских казаков". Эти стражники являются отборным корпусом вооруженных негодяев, набранных вслѣдствіе их умѣнья обращаться с огнестрѣльным оружіем.

Каждая стачка, возникшая в Пенсильваніи, послѣ учрежденія института этих стражников была сломана или приведена в безсиліе ими. Мужчины, женщины и дѣти убивались и калѣчились ими безнаказанно. Их появленія на сценѣ Мак-Киз-Рок сопровождалось обычными насиліями и издѣвательствами. Наконец один из „казаков" убил стачечника; тогда стачечный комитет извѣстил командира „казаков", что за каждаго стачечника убитаго или искалѣченнаго „казаками" один „казак" уплатит своей жизнью, и что им нѣт дѣла до того, кто именно из „казаков" понесет наказаніе, но что будет взята „жизнь за жизнь".

Стачечники сдержали свое слово. Во время слѣдующаго нападенія со стороны „казаков", нѣсколько из них было убито и многіе ранены. „Казаки были оттѣснены с улицы в мастерскія компаніи. Одинаковое число стачечников было убито и около пятидесяти ранено во время этой битвы. Эта стычка положила конец убійству с обѣих сторон в теченіи этой стачки.

В первый раз за время своего существованія пенсильванскіе „казаки" были „усмирены". Стачка в Мак-Киз-Рокс кончилась полной побѣдой рабочих.

Второго ноября 1909 года, городскія власти в Спокэн, Вашингтон, начали арестовывать ораторов „Инд. Раб. Міра" за устройство уличных митингов. Мѣстные юніоны рѣшили бороться с городскими властями и заставить их разрѣшить организаціям дер-

жать уличные митинги. Борьба продолжалась до марта слѣдующаго года и ,в концѣ концов, город был вынужден провести закон разрѣшающій устраивать митинги на улицах. Свыше 500 мужчин и женщин пошли в тюрьму в теченіи этой борьбы за свободу слова. Двѣсти из них об'явили голодовку, которая продолжалась в теченіи 11—13 дней, а затѣм в теченіи 30—45 дней питались хлѣбом и водой — по двѣ унціи хлѣба в день. Четыре члена организаціи „Инд Раб. Міра" лишились жизни вслѣдствіе обращенія, которому они подверглись во время этой борьбы.

Послѣ Спокэна борьба за свободу слова велась много раз в различных мѣстностях. Самая извѣстная из них произошла в Фрезн, Калифорнія. Здѣсь власти об'единившись с предпринимателями пытались остановить агитацію „Инд. Раб. Міра", которая имѣла своей цѣлью организацію тысяч необученных рабочих в долинѣ Сан-Жоакин, фруктовом районѣ Калифорніи. Уличные митинги были запрещены в Фрезно. „Инд. Раб. Міра" снова прибѣгли к методам „прямого дѣйствія" и переполнили тюрьмы в Фрезно арестованными уличными ораторами. Борьба продолжалась четыре мѣсяца, и болѣе ста членов организаціи провели в тюрьмѣ от двух до трех мѣсяцев. Арестованные отказались нанимать адвокатов, и сами защищали себя на судѣ или, как своих защитников ставили членов организаціи. В концѣ концов организаціи „Индуст. Рабочих Міра" внѣ Фрезно приняли участіе в борьбѣ и организовали нашествіе на Калифорнію". Когда отряды борцов за свободу слова двинулись в поход на Фрезно" из Спокэн, Портланда, Дэнвера, Сант-Луис и других мѣстностей, власти в Френзо, рѣшили, что с них довольно всего этого и сдались. Свобода слова была возстановлена в Фрез-

но и с тѣх пор никто не безпокоил там „Инд. Раб. Міра.

Зимой, 1911-го года, в Бруклинѣ, Нью-Іорк, возникла стачка рабочих в производствѣ обуви, продолжавшаяся четыре мѣсяца. Эта стачка велась с большим упорством с обѣих сторон и результатом ея было улучшеніе условій в нѣкоторых мастерских.

НѢКОТОРЫЯ ИЗ СТАЧЕК 1912-го ГОДА.

Мѣстный юніон номер 10-й электрических принадлежностей в Фримонд, Огайо, — одна стачка; участвовало 30 человѣк; проиграна, вслѣдствіе невозможности расширить ее и остановить всю фабрику.

Мѣстные юніоны номер 161 и 169-й текстильных рабочих и по производству обуви в Гавер-Гил, Масс, — двѣ стачки; участвовало 572 человѣка, продержались 7 недѣль; обѣ удачны. Шестьдесят членов этой организаціи арестованы и пятнадцать из них приговорены от одного до четырех мѣсяцев.

Мѣстный юніон номер 194-й рабочих по изготовленію одежды в Сеатл, Вашингтон,—десять маленьких стачек, продолжавшихся от нѣскольких часов до двух мѣсяцев всѣ из них удачны, за исключеніем одной. Пятнадцать арестовано, один осужден, двое содержались в тюрьмѣ в теченіи десяти недѣль, ожидая высылки из Амер., но в концѣ концов были освобождены.

Мѣстный юніон номер 326-й желѣзнодорожных строительных рабочих в Принц Руперт, Британская Колумбія, — двѣ стачки; обѣ удачны; участвовало 2.350 рабочих. Двѣнадцать членов организаціи были арестованы и всѣ приговорены к тюремному заключенію от шести мѣсяцев до трех лѣт. Этот же юніон помог выиграть стачку неорганизованных рабочих в Шенна Кросинг.

Мѣстный юніон номер 327-ой жел.-дор. строительных рабочих в Литон, Брит. Колумбія,—участвовало 5.000 человѣк. 300 членов организаціи арестовано, 200 приговорены к тюремному заключенію от одного мѣсяца до шести. Эта стачка была прекращена юніономъ, так как он не смог пріостановить работы по всей линіи. Но подрядчики были вынуждены повысить плату и вообще улучшить положеніе рабочих.

Національный индустріальный юніон рабочих в производствѣ лѣсных матеріалов — двѣ стачки; участвовало семь мѣстных юніонов с семью тысячами рабочих. Одна стачка продолжалась два мѣсяца, а другая три недѣли. Точное число арестованных членов организаціи неизвѣстно, но их было нѣсколько сот. Трое были приговорены к тюремному заключенію от одного до трех мѣсяцев. Стачка имѣла нѣкоторый успѣх, повліяв на повышеніе заработной платы.

Попытки расширенія организаціи лѣсопромышленных рабочих в южном лѣсопромышленном районѣ ведут к борьбѣ с классом предпринимателей в той части страны, гдѣ хозяева пользовались неограниченным господством, начиная с первоначальнаго заселенія американскаго материка. Вооруженные хулиганы, состоящіе на жалованьи у лѣсопромышленных лордов, безнаказанно избивают и убивают организаторов. Воля класса предпринимателей там является закономъ.

Седьмого іюля, 1912 года, на митинг, происходившій в Грабов, Луизьяна, было произведено нападеніе стражниками лѣсопромышленной компаніи „Галовей". Три человѣка было убито и сорок ранено. Вслѣд за этим А. Эмерсон, предсѣдатель южной областной организаціи, и шестьдесят четыре члена ея были арестованы и преданы суду по обвиненію в

заговорѣ с цѣлью совершить убійство. А. Эмерсон и девять других были оправданы судом не смотря на всѣ старанія владѣльцев лѣсопильных заводов и лѣсопромышленных компаній отправить его на каторгу или на висѣлицу. Всѣ же остальные были оправданы до суда.

Мѣстный юніон номер 400 текстильных рабочих ь Ловель, Масс., — двѣ стачки, одна из которых привела рабочих к побѣдѣ, другая же была проиграна. Во время стачки арестовано 26 человѣк ;всѣ они приговорены от одной до шести недѣль тюрьмы.

Мѣстный юніон номер 557, рабочих по выдѣлкѣ роялей в Бостонѣ, Масс., — одна стачка; участвовало 200 человѣк. Стачка продолжалась пять недѣль и была проиграна.

Мѣстный юніон номер 157-й, текстильных рабочих в Нью Бедфорд, Масс., — локаут; участвовало 13.000 человѣк. Точное число арестов неизвѣстно. Кромѣ этого, были другія небольшія стачки, точных свѣдѣній о которых нѣт.

ПОЗДНѢЙШАЯ БОРЬБА.

Забастовки И. Р. М. в лѣсном производствѣ на побережьи Тихаго Океана и Сѣверо-Запада, лѣтом и осенью 1917-го года можно считать однѣми из замѣчательнѣйших и поучительнѣйших в этой организаціи. Нѣкоторыя забастовки были вызваны сплавщиками в Айдаго и Монтана еще ранней весной; первая из них на рѣкѣ Фортайн, в Монтанѣ продолжалась до тѣх пор, пока вода в рѣкѣ понизилась и гнать плотов по ней стало невозможно, и окончилась без результатов для какой-либо стороны, участвовавшей в этой борьбѣ.

Другая забастовка на рѣкѣ св. Маріи, в Айдаго была выиграна рабочими потому, что рабочіе дали

кратковременное предупрежденіе хозяевам, т. е. рабочіе не пред'являли своих требованій до начала работы, а когда лѣс находился уже готовым к сплаву и хозяевам поневолѣ пришлось удовлетворить их или оставить лѣс на берегу. Требованія были слѣдующія: дневная плата 5 долларов, вмѣсто 3 дол. 50 с. и 8 часов, вмѣсто 10 в день.

Еще забастовки имѣли мѣсто в Венэтчи, Ваш.

Недолго спустя послѣ сплавщ. начали бастовать рабочіе на лѣсопилках Айдаго, Монтаны, восточнаго и западнаго Вашингтона и нѣкоторых округов Оригона. Требованія во всѣх этих случаях были слѣдующія: 8-ми часовый рабочій день, лучшая пища на стояках, увеличеніе заработной платы и снабженіе постѣлью за счет лѣсопромышленных компаній и их заботы о чистотѣ в спальных помѣщеніях.

В этих забастовках рабочіе округов Пуджет-Саунд и Грей Гарбор и около двух третей всей лѣсной промышленности, приняли не менѣе рѣшительное участіе, чѣм рабочіе вышеуказанных мѣстностей и результаты побѣды выигранной забастовками были в равной мѣрѣ использованы всѣми рабочими индустріи. Лѣсопильные рабочіе не вышли на забастовку в таком большом количествѣ и не добились многих преимуществ, которых добились работавшіе в лѣсах.

Послѣ двухмѣсячнаго продолженія забастовки, комитет пришел к заключенію, что необходимо будет примѣнить новую тактику, для того, чтоб выиграть забастовку. Ввиду этого был разослан референдум ко всѣм рабочим И. Р. М. с цѣлью опредѣлить продолжать ли забастовку старым способом, или перевести ее на работу. Послѣднее предложеніе про-

шло незначительным большинством, но послѣдовавшія событія показали что оно было самым подходящим.

Пикетчикам удавалось держать в отдаленіи скэбов как в лѣсах и в лѣсных стоянках, так и в городских наемных конторах. Но недостаток средств становился все чувствительнѣй; шесть мѣсяцев забастовки и полная невозможность найти какую нибудь другую работу бастующими, произвели полную пустоту в кассѣ. Нѣкоторые отдѣлы могли еще поддерживать собственными средствами своих пикетчиков, другіе выполняли это до нѣкоторой степени, но явилась настойчивая необходимость открыть какой-нибудь новый источник средств. Фонды обычно поступают от членов И. Р. М., а таковые в лѣсной промышленности бастовали, друг. же не в состояніи были доставить их. Вполнѣ логически, что стачечникам пришлось искать работы, а работать они могли только в лѣсной промышленности.

Лѣсопромышленники испытывали большую радость по поводу своей „побѣды", но радость была кратковременной. Рабочіе, за активную дѣятельность которых однѣ компаніи отказались принимать обратно, находили работу в других мѣстах; замѣчалось всеобщее перемѣщеніе рабочих с одного мѣста на другое, но независимо от того гдѣ забастовщикам пришлось работать ,они сговорились не работать больше 8-ми часов в день и настойчиво проводили это в жизнь.

Во многих случаях рабочіе, с перваго же дня поработав восемь часов, оставляли работу, в других мѣстах они поступали так на третій или четвертый день, но всюду результат был тот же. Всѣ попытки компаній замѣстить рабочих, выражались в расходах

на перемѣщеніе рабочих, без иных результатов, кромѣ того, что больше восьми часов дневной работы от рабочих не получали. С каждой новой партіей рабочих радость хозяев все уменьшалась; сейчас по прибытіи в стоянку, рабочіе заглядывали в спальное помѣщеніе, и если там не оказывалось желѣзных кроватей и чистых одѣял и простынь, они отказывались вовсе стать на работу.

Такое положоніе вещей продолжалось до марта 1918 года и число стоянок удовлетворявших требованіям рабочих все увеличивалось, пока на выручку не явилось „оффиціальное" введеніе восьми-часового рабочаго дня в лѣсной промышленности на сѣверо-западѣ, Департаментом Труда С.-Ш.

Это „оффиціальное" об'явленіе, однако нигдѣ не примѣнялось прежде чѣм хозяева чувствовали силу прямого дѣйствія рабочих.

В забастовкѣ лѣсных рабочих И. Р. М. впервые примѣнили „забастовку на работѣ" в широких размѣрах и она принесла блестящіе результаты. Рабочіе, получая хозяйскія деньги на поддержку своей организаціи, причиняли ему гораздо больше ущерба и затрудненій чѣм еслиб они оставались на пикет-лайнѣ.

СОСТОЯНІЕ ОРГАНИЗАЦІИ И. Р. М.

В настоящее ремя организація состоит из Индустріальных союзов: Рудокопов, Рабочих Морского Транспорта, Полевых Рабочих, Лѣсных Рабочих, Металлистов и Машинистов, Строительных Рабочих, Желѣзно-дорожных Рабочих, Пекарей, Текстильных Рабочих и других индустрій, имѣющих много отдѣлов; также 200 союзов в других индустріях и 100 рекрутских юніонов, связанных непосредственно со всей организаціей Индустріальных Рабочих Міра.

Большинство в организаціи составляют простые,

не знающіе ремесла рабочіе. Главная часть их работает в слѣдующих отраслях промышленности: земледѣліе, производство стали и желѣза, лѣсная промышленность, добываніе угля и руды, постройка желѣзных дорог, текстильная (производство тканей) промышленность и морской транспорт.

В большинствѣ этих производств, — за исключеніем текстильной промышленности — работа носит непостоянный, сезонный характер и рабочіе странствуют из одной части страны в другую — в зависимости от перемѣны времени года. Поэтому они часто по цѣлым мѣсяцам отрѣзаны от всяких сношеній с организаціей. Число аккуратно платящих взносы членов теперь около 60.000. Вслѣдствіе вышеприведенных причин количество членов организаціи, членскіе взносы которых в порядкѣ обыкновенно не превышает этого числа.

Однако главной организаціей Индустріальных рабочих Міра выдано 300.000 членских книжек, что приблизительно равняется числу всѣх рабочих, принадлежащих к организаціи, считая в том числѣ и членов, не аккуратно платящих взносы.

Распространенный обычай преувеличивать число членов организаціи не принят среди Индустріальных Рабочих Міра, так как эта организація старается, чтобы ея члены имѣли вѣрное представленіе о положеніи дѣл организаціи. Это безусловно необходимо для того, чтобы они были в состояніи опредѣлить, что они могут совершить в каждом отдѣльном случаѣ при наличных силах и средствах.

Как видно из предыдущих страниц, организація Индустріальных Рабочих Міра вела неустанную борьбу, причем не малое значеніе имѣла и внутре-организаціоиная борьба многих противорѣчивых эле-

ментов, мотивы дѣятельности которых были весьма разнообразны.

В будущем организаціи предстоит еще болѣе ожесточенная борьба. Да иначе и быть не может. Без сомнѣнія, внутреннія раздоры будут в будущем, как они были и в прошлом. Класс хозяев средств производства отлично знает, что отвлеченіе вниманія внутренними раздорами — это самый лучшій способ для того, чтобы ослабить мощь революціонной рабочей организаціи.

По мѣрѣ того, как члены организаціи пріобрѣтут больше опыта, соприкасаясь на дѣлѣ с вопросами, выдвинутыми борьбой рабочаго класса за свое освобожденіе, они больше познакомятся друг с другом и внутренняя борьба исчезнет. Тогда это оружіе окажется безсильным в руках класса капиталистов, потому, что Индустріальные Рабочіе Міра откажутся дѣйствовать порознь там, гдѣ затронуты их рабочіе классовые интересы.

Будущее принадлежит Индустріальным Рабочим Міра. Дни обученных рабочих, ремесленников, сочтены. Производство посредством машин сдѣлало простого рабочаго, не знающаго никакого ремесла, главной силой в промышленности. При условіях, существующих в современной промышленности, рабочіе больше не могут имѣть какой-либо надежды на успѣх, дѣйствуя маленькими группами.

Они вынуждены организоваться и дѣйствовать как класс — об'единенный рабочій класс.

Мы ждем того времени, когда рабочіе, об'единившись во Всемірный Рабочій Союз рѣшат, „сколько времени они будут работать и какую часть произведенных ими богатств они отдадут хозяину".

КОНЕЦ.

Интернаціонал.

Вставай проклятьем заклейменный,
Весь мір голодных и рабов!
Кипит наш разум возмущенный
И в смертный бой вести готов.
Весь мір насилья мы разроем
До основанья, — а затѣм
Мы наш, мы новый мір построим:
Кто был ничѣм, тот станет всѣм!

Это будет послѣдній
И рѣшительный бой!
С интернаціоналом
Воспрянет род людской!

Никто не даст нам избавленья —
Ни бог, ни царь и ни герой!
Добьемся мы освобожденья
Своею собственной рукой.
Чтоб свергнуть зло рукой умѣлой,
Отвоевать свое добро, —
Вздувайте горн и куйте смѣло,
Пока желѣзо горячо!...

Это будет послѣдній и т. д.

Лишь мы работники всемірной
Великой арміи труда,
Владѣть землей имѣем право, —
Но поразиты — никогда!
И если гром великій грянет
Над сворой псов и палачей, —
Для нас все также солце станет
Сіять огнем своих лучей!..

Это будет послѣдній и т. д.

ВСѢ ЗА ОДНОГО — ОДИН ЗА ВСѢХ!

Читайте и распространяйте
еженедѣльную газету

Индустріальных Рабочих Міра
ГОЛОС ТРУЖЕНИКА

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ:

1 год	$1.50
6 мѣс.	0.75
3 мѣс.	0.45
Отдѣльный номер	0.05

Адрес конторы

GOLOS TRUZENIKA

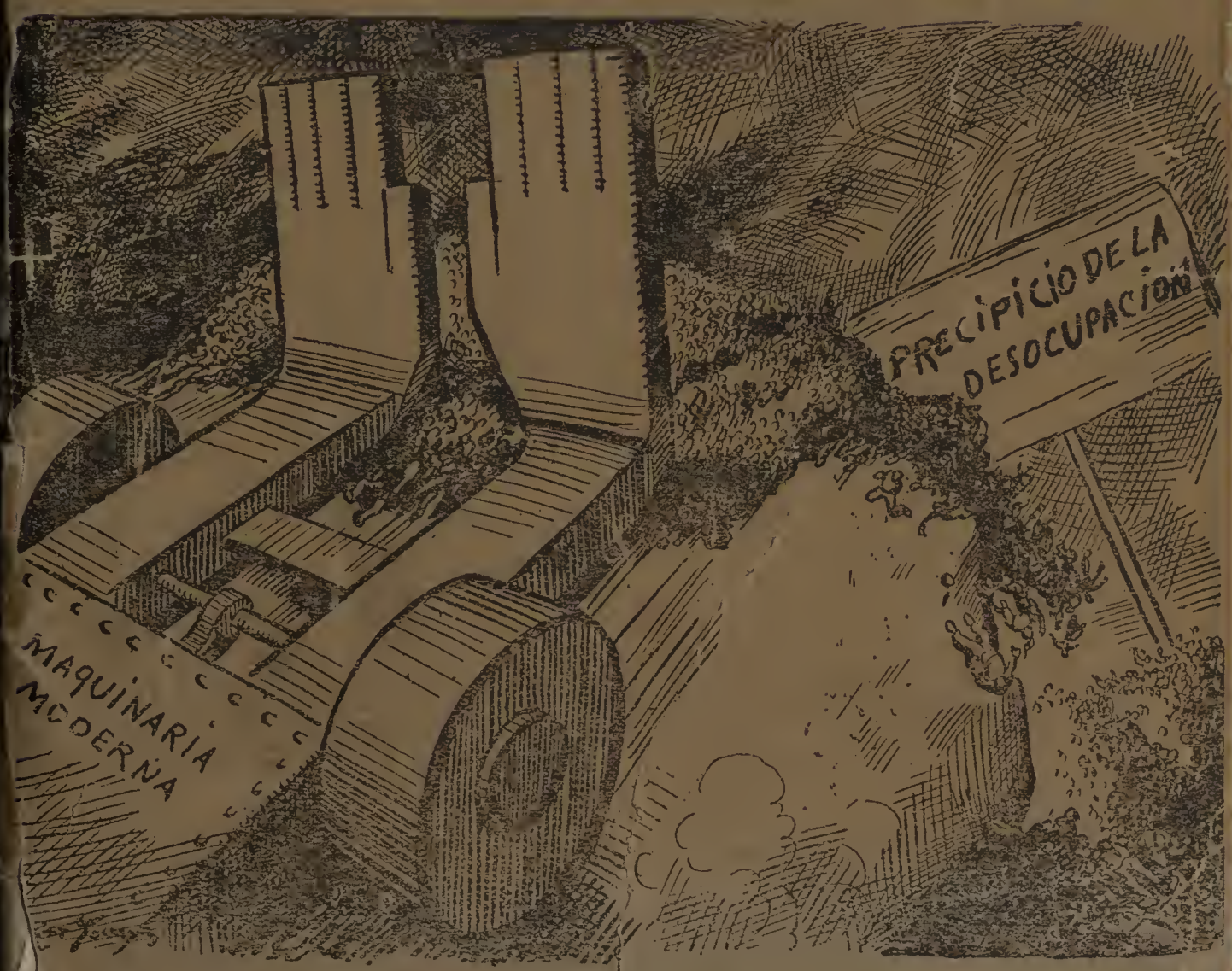
1001 West Madison Street

CHICAGO, ILL.

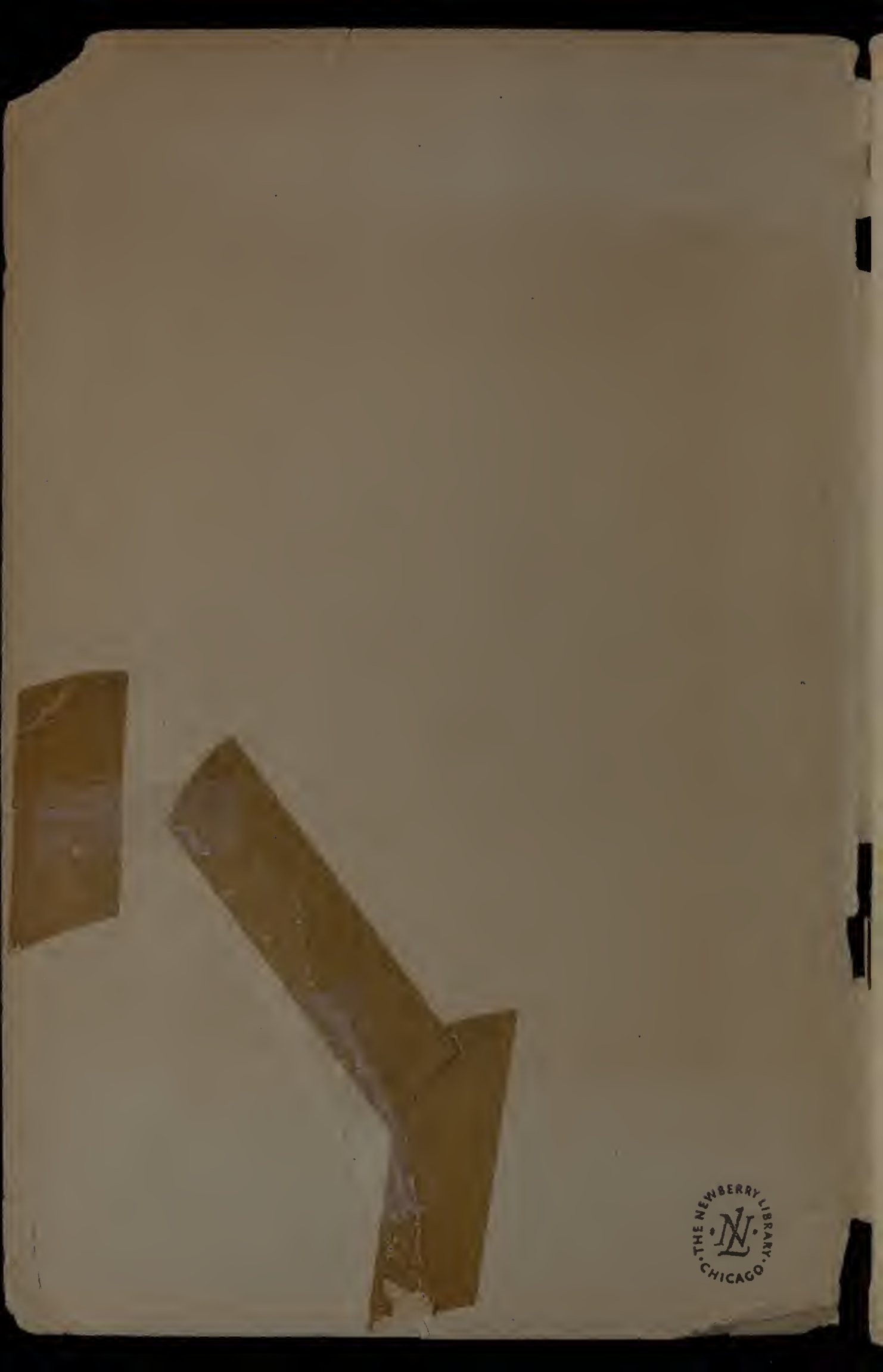
LA DESOCUPACION Y LA MAQUINARIA

Por J. A. MacDonald

PRECIO 25 CENTAVOS



UNEMPLOYMENT AND THE MACHINE—IN SPANISH


THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO ·

LA DISOCUPACIÓN
Y LA
MAQUINARIA

Por J. A. MacDonald



223 W. 2ND ST RMS. 202, 203
LOS ANGELES 12, CALIFORNIA
PHONE MICHIGAN 5617

Publicado por
SOLIDARIDAD
Organo de los
Trabajadores Industriales del Mundo
P. O. Box 32, Station D, New York, N. Y.

un vasto número de seres humanos. El hombre podrá alabarse de su larga ascensión de la vida del bruto y del bárbaro; de que es el heredero de todas las generaciones, pero ¡cuán falto de sentido será esto para todos los millones a los cuales esta ascensión a las rígidas alturas les ha proporcionado sólo hambre, desesperanzas e irealizados deseos! ¡Qué infructuoso es demostrar el largo, arduo sendero recorrido por el hombre en su ascenso hacia la perfección, mientras en el corto espacio de una existencia, vemos a millones de seres retroceder en sus pasos por medio de la desocupación hacia las "selvas" de los puntos divisorios—selvas más miserables y más horribles que aquellas en que el hombre tuvo su génesis, a causa de que no son necesarios.

¡Qué irónico es relatar que el desocupado ha sido creado a imagen y semejanza de Dios, cuando a cada paso él se vé esa imagen reducida a la animalidad en la lucha loca por el sustento! ¿No podría preguntar, lógicamente:

"Es ese cuerpo harapiento, esa cara demacrada por la terrible pena del hambre—es ese hombre, rotoso, extenuado, ese cascajo humano, del cual se ha chupado la savia vital hasta dejarlo seco, en el cual se han destruído todas las ambiciones, en el que la esperanza está muerta, la imagen de vuestro Dios?"

Los poetas pueden tejer mágicas palabras sobre la belleza, la nobleza de la vida y el avance de la raza humana, pero el trabajador se encuentra continuamente ante la fría prosa de tener que volver a la vida nómada—un gran retroceso en la historia de la raza—de tener que vagar, flaco, hambriento, sin amigos, mal vestido en medio de escenas de riqueza y de comercio, rodeado por todas partes de las cosas que su clase ha producido, pidiendo de que le den participación en esa industria, para acrecentar esa riqueza, y como John A. Hobson ha dicho: "Pidiendo en pago no el lujo y el confort de una vida civilizada, sino el mal alimento y albergue para él y su familia, los que hubiera tenido prácticamente seguros en la más ruda sociedad salvaje."

Nosotros tal vez podremos alabarnos de tener casa y familia como bases fundamentales de la civilización, pero para el pensador debe venir a la vista el trabajador que a menudo se ve en la realidad de ver las casas pero no poder llamarlas suyas. Nosotros nos podemos imaginar al desocupado, con ese ardiente deseo de poseer casa, mujer e hijos que es el patrimonio de la raza—deseo que es más viejo que la raza misma—ver al través de las persianas medio cerradas, los niños jugan-

do al rededor del fuego del hogar, la cara de la madre glorificada en la semiobscuridad de la luz del hogar, y sintiendo, él, paria y proscrito, la mejor música del mundo, la risa inconsciente de los niños, mientras él es tanto como el hombre primitivo la presa de los elementos. Pero, al contrario del salvaje, él tiene educación para añadir a su miseria y para hacer su suerte más desgraciada. Mirando y sintiendo a un cielo el que tal vez no llegará a gozar nunca, delante de una civilización que con la fuerza de sus brazos y con su inteligencia él ayudó a construir, pero que le niega todo lo que hace la vida digna de ser llevadera, es de pensar que ante este contraste de su vida con la del rico, de que él vea las risas de estos niños compradas con el precio terrible del trabajo de los "niños esclavos" de la industria moderna, los que, a causa de que son baratos—nada es tan barato como la vida de los niños—lo han reemplazado en las industrias.

Nosotros nos horrorizamos ante las crueldades de Nerón, ante las torturas de la inquisición, de las persecuciones del pasado que han tratado de detener el progreso con leyes extorsionadoras, torturando, quemando en vida, descuartizando y decapitando. A menudo nos encogemos de hombros ante la desocupación, el crimen más saliente de nuestro siglo. Y sin embargo, es una cosa que tiene que ser encarada y resuelta antes que nuestras pretensiones de cristianidad sean algo más que una refinada hipocresía o imperdonable ceguera ante los hechos; antes que la civilización signifique para muchos millones de trabajadores ser algo más que una vasta máquina para acuñar la sangre y el sudor de los trabajadores en oro; y antes de que podamos alabarnos que el crecimiento del progreso de la humanidad tiene algún significado mayor que las palabras incoherentes de un idiota. Si la humanidad no se lanza a la abolición de la pobreza y la miseria causada por la desocupación, entonces la evolución de la humanidad es una cosa sin sentido ni expresión y las conquistas del hombre sobre la naturaleza no serán más que una comedia representada en el gran escenario de nuestro planeta.

Si el Profesor Frederick Harrison viviera todavía, él reforzaría las declaraciones que un día hiciera ante la Conferencia de Remuneración Industrial, en Inglaterra:

> "Para mí por lo menos sería bastante para condenar a nuestra moderna sociedad como tan mala como la esclavitud o la servidumbre, si las condiciones que hoy vemos en la industria tendieran a hacerse permanentes; condiciones en las que el 90 por ciento de los productores de la

riqueza no tienen casa que pueden llamar suya más allá de la semana que pagan de renta; que no tienen un pedazo de tierra, ni un mal cuarto que les pertenezca; no tienen nada de valor excepto unos malos vestidos y muebles que muy bien pueden ser cargados en un mal carro; se ven obligados a trabajar por unos jornales que apenas les alcanzan para reponer sus fuerzas; están albergados en su mayor parte en casas que pocos hombres considerarían lo suficiente buenas para sus caballos; están separados por tan estrecho margen de la pobreza que un mes malo de trabajo, enfermedad o pérdida inesperada los deja cara a cara con el hambre y el pauperismo."

Referiéndose al gran crecimiento de pauperismo y miseria que se nota en las grandes ciudades, el Profesor Huxley, el notado hombre de ciencia, después de vivir en el lado Este de Londres como médico oficial y de haber observado las condiciones que desde entonces se han agravado,. por razones que más adelante pondremos en evidencia, dijo:

"Es una condición en que el alimento, calefacción y ropa que son necesarios para tan sólo sostener las funciones del cuerpo en su estado normal, no pueden ser obtenidos; en que hombres, mujeres y niños están forzados a amontonarse en malas cobachas en que la decencia es abolida y la mayor parte de las condiciones elementales a la existencia higiénica son imposibles de guardar; en que los placeres que se tienen al alcance están reducidos a la brutalidad y la borrachera; en donde las penas se acumulan a interés compuesto en forma de hambre, enfermedades, mal desarrollo y degradación moral; en que la perspectiva de una seguridad de llevar una vida honesta y laboriosa es una continua batalla con el hambre y la esperanza de una prematura muerte. Cuando la organización de la sociedad, en vez de mitigar esta tendencia, tiende a continuarla e intensificarla, cuando un dado orden social claramente se dirige al mal y no al bien, entonces es que los hombres, empiezan a pensar que es tiempo de probar un experimento nuevo. Yo tomo como una verdad innegable que al través de toda Europa no hay ni una sóla ciudad industrial que esté libre de una gran parte de su población en la condición exacta que acabamos de describir y de una masa todavía mayor, que, viviendo en la orilla del pantano social, está amenazada de ser precipitada en él."

Está en la naturaleza humana el llevar a lo mínimo las cosas que son desagradables o hacerlas desaparecer del todo si es posible. Es más fácil el notar los males en el pasado de la historia del hombre que los que existen hoy. El grito de Caín, "Soy yo el guardían de mi hermano," nos da la base de la naturaleza humana. Los males sociales subsisten mayormente a causa de estos hechos. Pero debemos reconocer que la desocupación no es una manifestación temporal, una condición imprevista. La desocupación está siempre con nosotros, no se resolverá sola. No puede dejarse de estudiarla, sino que se tiene que encararla y resolverla antes que el hombre pueda

vivir con dignidad y la humanidad entera sea hábil de recoger los frutos del progreso industrial.

Aunque no tenemos las estadísticas sobre la desocupación que tendríamos si fuera una enfermedad que destruyera a los cerdos como lo hace el cólera, al ganado como lo hace la aftosa y otras enfermedades, a las plantas frutales o al algodón como lo hacen las diferentes plagas y enfermedades que en ellos se dejan sentir; sin embargo, las estadísticas que existen son conclusivas de que la desocupación es normal, no anormal, que va en aumento y no en disminución.

En enero de 1921, escribiendo en la Revista de Estadísticas Económicas, Edmund E. Day dijo que en los períodos de prosperidad la desocupación afectaba a un diez por ciento de los trabajadores disponibles de los Estados Unidos.

En el 1910, 179 uniones en el Estado de Nueva York levantaron un estadística entre sus miembros desocupados, y se vió que la desocupación había mantenido parados a los trabajadores un veinte por ciento del tiempo.

En el año precedente, la Comisión Federal de Inmigración, hizo una investigación entre 28,000 trabajadores de todas clases de ocupación y encontró que habían perdido un promedio de un 28 por ciento a causa de la desocupación.

En el 1919, la Oficina del Censo hizo un esfuerzo para descubrir el estado de la desocupación y encontró que en los talleres mecánicos y en las manufacturas, el 48.4 por ciento de los trabajadores habían perdido de uno a tres meses de trabajo durante el año; 35.7 por ciento habían perdido de 4 a 6 meses y 15.9 por ciento de 7 a 12 meses.

Desocupación En la Industria Minera

La inspección Geológica nos demuestra que el tiempo perdido por la desocupación en el 1913, uno de los cuatro años más productivos en la industria minera de carbón, fué de 117 días en Illinois, 116 en Indiana, 119 en Missouri y 111 en Iowa. Esta pérdida fué enteramente debida al total cierre de las minas o a haber trabajado las minas nada más parte del tiempo, no teniendo por lo tanto nada que ver con los millares de mineros que estaban faltos de empleo; pero aún así, es equivalente al 35 por ciento del tiempo de los mineros empleados permanentemente.

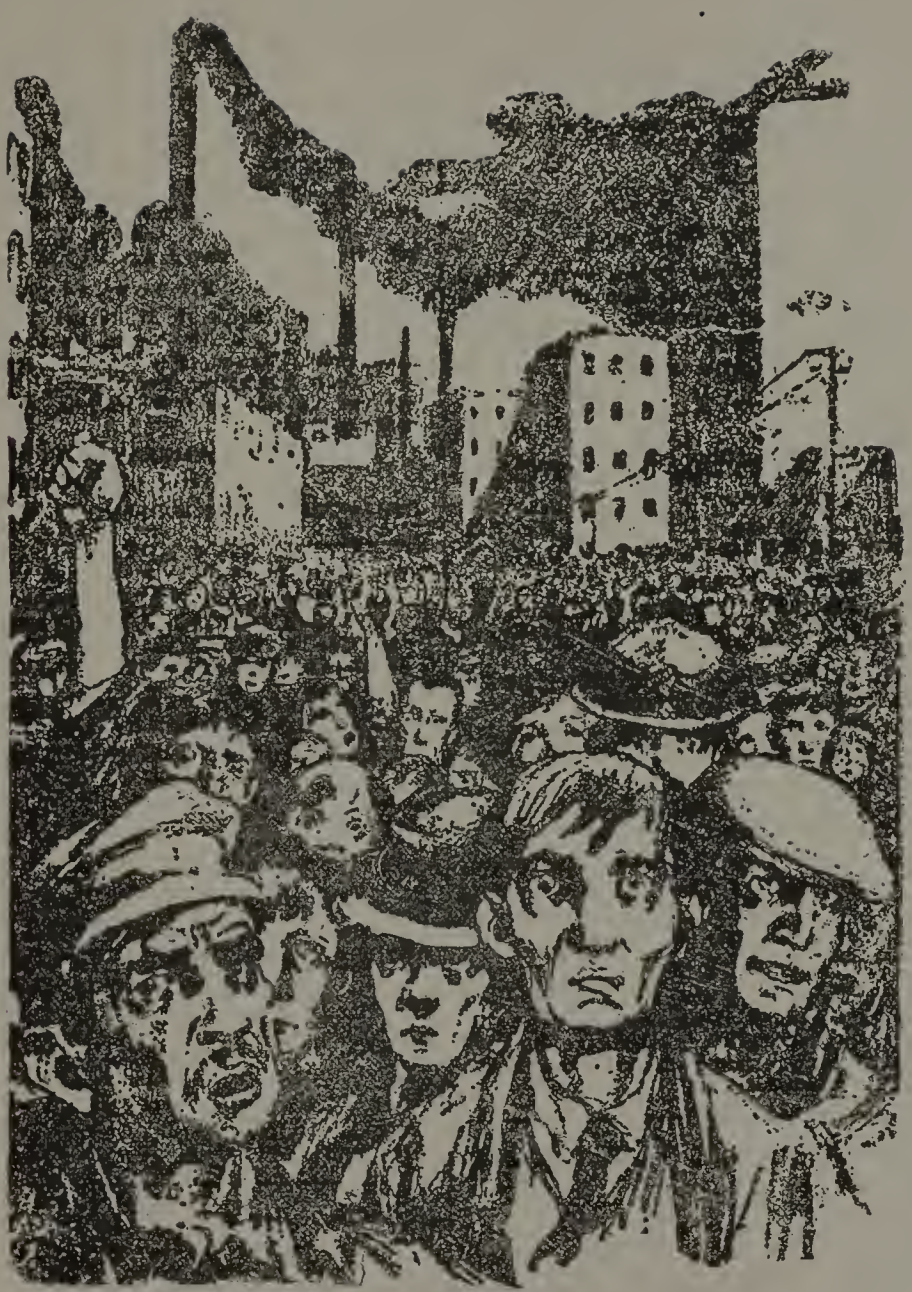
Durante el tiempo de más apuro en la industria minera de los Estados Unidos y Canadá, en el invierno de 1923 a 1924, los mineros de muchos distritos de la Unión de Mineros de

América, estaban trabajando uno, dos o tres días por semana. Si las minas de carbón de todos lo Estados Unidos y Canadá trabajaran seguido y emplearan a todos los mineros en vez de emplear solamente a parte de ellos, **el trabajo necesario para sacar el carbón que se pueda consumir en todo el continente se podría hacer estableciendo la jornada de 4 horas por día.**

En el 1915, 435,418 familias fueron visitadas por los empleados de la Oficina de Estadísticas del Departamento del Trabajo de los Estados Unidos y el 11.6 por ciento de los trabajadores a jornal visitados estaban sin trabajo. Encontraron también los investigadores que 20 por ciento de los obreros de Duluth, Minnesota, y de Portland, Oregon, estaban desocupados. No era en estas ciudades donde reinaba la peor situación, pues, en Wilkesbarre, Pa. el 32.3 por ciento de los trabajadores carecían de ocupación y en Milwaukee, 29.9 por ciento de los asalariados estaban sin trabajo.

Los años de 1910 a 1914 no fueron de los períodos de depresión, mas los oficios más representativos del Estado de Nueva York presentaron por término medio la siguiente pérddia de jornales debida a la desocupación: en los oficios de construcción 85 días por año; en la industria del vestido y de tejidos, 100 días por año, mientras que los empleados públicos del Estado perdieron el uno por ciento de sus jornales, los albañiles, ladrilleros, trabajadores de hormigón y otros diferentes, perdieron del 40 al 60 por ciento.

En 1915, en la ciudad de Nueva York, con 6 de los 110 millones de habitantes de los Estados Unidos, la Metropolitan Life Insurance Company, en una investigación estimó que habían 420,000 obreros sin trabajo. Esto era en el año en que la guerra empezaba a forzar un mayor desarrollo en las industrias. Si los desocupados de esa ciudad nos sirvieran de base para estimar la desocupación de todo el país, nos encontraríamos con unos 8 millones de obreros sin trabajo. Excluyendo algunos empleos, el Departamento del Trabajo de los Estados Unidos, en varias ocasiones ha admitido que habían más de 5 millones de desocupados. Durante el verano de — 1924, ocurrió una de las depresiones que tienen lugar en ciertos ciclos de tiempo en la industria moderna. En ese tiempo vimos la prensa llena de informaciones de que los trabajadores eran lanzados a la calle a millones y los reportes de las oficinas gubernamentales nos decían que los mercados de brazos estaban congestionados. Las estadísticas nos dicen que uno



Fámelicos y elevando a los aires los puños y las voces de su protesta, los desocupados forman legión en todas las ciudades industriales del mundo.

de cada seis obreros estaba sin trabajo. Los que tienen interés en aminorar los efectos de la desocupación, nos dicen que esas estadísticas eran exageradas. Después, en octubre de 1924, la Russell Foundation publicó el resultado de una investigación de 5 años sobre la desocupación en los Estados Unidos, y nos dice lo siguiente:

> "Del 10 al 12 por ciento de todos los trabajadores en los Estados Unidos, varios millones de hombres y mujeres, están faltos de empleo a todas horas. Una creciente crisis de trabajo es un fenómeno constante con fatales resultados económicos, físicos y morales."

Aquí tenemos, en este reporte como base, un promedio de desocupados en cinco años del 10 al 12 por ciento. Esto en sí es lo suficiente alarmante para la imaginación del que sabe lo que representa la desocupación.

Las estadísticas que llevamos dadas hasta ahora, no son ni por mucho las únicas, ni tampoco son los períodos que ellas cubren siempre lo mismo. Ellas no son más que una sugestión de la enormidad del problema que se ha estado desarrollando. Carecemos de estadísticas de la desocupación mundial, y de tenerlas no las podríamos prestar el mayor crédito. Pero aunque original, creemos que el estudio de la guerra mundial nos podrá dar, tal vez, la mejor indicación de la desocupación como problema mundial, que cualquier otro método de los que hoy tenemos a nuestra disposición.

Durante la guerra mundial, 63 millones de trabajadores fueron sacados del campo de la producción para los campos de batalla. Era necesaria la labor de tres obreros en las industrias para sostener a dos soldados en los frentes suplidos de armas, ametralladoras, bombas, aéroplanos, gases asfixiantes y todos los productos de la labor humana que fueron en tan vasta escala consumidos. También debemos tomar en consideración la enormidad de productos que fueron destruídos durante el tiempo de la guerra. En los Estados Unidos solamente, el trabajo de millones de obreros fué empleado en la construcción de barcos de madera, fábricas de municiones, que nunca hicieron municiones, aeroplanos, aunque al terminar la guerra los Estados Unidos sólo tenían dos aeroplanos de combate en el frente de construcción americana.

Debe tenerse en cuenta que no estamos tratando del costo de la guerra, el cual trae tambaleándose a las naciones al presente, sino del costo de la producción, al que no se ha podido escapar, porque los productos del trabajo humano tienen que ser producidos antes de que puedan ser consumidos.

Las cifras que llevamos dadas nos demuestran que unos 157 millones de trabajadores del mundo fueron sacados de la producción normal del tiempo de paz y mandados a los frentes o empleados en las industrias de la guerra. Y sin embargo, estando estos 157 millones de obreros fuera del trabajo de los tiempos normales del tiempo de paz, (desocupados por lo que a la producción atañe) uno podrá pensar que el resto de los trabajadores estaba trabajando a toda capacidad, que todos los obreros tendrían trabajo, especialmente si consideramos que mientras duró la guerra se logró rebajar la jornada de trabajo en muchas industrias. Mas encontramos que existía la desocupación; que aunque 157 millones de trabajadores habían sido arrancados de su ocupaciones diarias, todavía quedaban otros millones que vagaban porque no tenían trabajo. No solamente eso, sino que el Secratario del Trabajo Davis, al dar cuenta de la desocupación en la post-guerra, dijo:

"Algunas industrias fueron tan mejoradas durante la guerra que no se puede hacer nada que permita tenerlas siempre en operación en tiempo de paz, porque su producción no podría ser vendida en los mercados del país ni en los del extranjero."

Después citó la industria del carbón bituminoso en la que sólo se puede vender la mitad de la producción, y siguió:

"Nuestras industrias pueden producir en 7 meses todo el hierro y acero que necesitamos en el año, y si todas las fundiciones fueran montadas como las más modernas que poseemos, nuestras necesidades de hierro y acero pueden ser satisfechas empleando una tercera parte de los obreros hoy empleados."

"En la industria de cristales planos, industria que es poco aplicable a la manufactura guerrera en gran escala, las fábricas del soplado a mano en 17 semanas del año, pueden producir todo el cristal necesario para suplir al mercado; pero si las fábricas que usan máquinas se decidieran a funcionar a toda capacidad el 80 por ciento de las fábricas a mano se tendrían que cerrar."

El Secretario del Trabajo puso ejemplo tras ejemplo en su exposición con los mismos resultados. Vemos, pues, que con 157 millones de los trabajadores del mundo sacados del campo de la producción de los tiempos normales de paz, los que quedaron no sólo fueron capaces de mantener la producción necesaria, sino que construyeron nuevas máquinas y nuevas fábricas en mayor número de las construídas en cualquier otro período de la historia del industrialismo mundial.

La guerra ha pasado, pero deduciendo los cinco millones que murieron en esta vasta e innefectiva aventura por la conquista de los mercados mundiales, hoy tenemos 152 millones o más de trabajadores que pueden desaparecer de la tierra sin afectar en lo más mínimo la presente producción, los que viven para obstruir la marcha de la clase productora y para añadir a su miseria y desocupación. El que muchos de ellos estén trabajando al presente no significa nada para la inmensidad del problema, porque los que perdieron los empleos que ellos han ocupado, se encuentran a su vez sin trabajo y la gravedad del problema permanece en el mismo estado.

152.000,000 de Trabajadores Innecesarios

A menudo se nos alaba la eficiencia del presente sistema industrial ¡Eficiencia! Sin embargo, hay miseria, pobreza y torrentes de lágrimas derramadas por un ejército de desocupados mayor que toda la población de los Estados Unidos. Estos millones se ven privados del derecho de trabajar—derecho que nunca ha existido para los trabajadores —a pesar que con la energía acumulada en sus brazos y cerebros pueden redimir al mundo para siempre del espectro del hambre. Ahí tenemos un ejército que podría secar los pantanos, taladrar los túneles, hacer florecer los desiertos, construyendo sus casas donde hoy la tienen los cactos; un ejército que podría construir nuevas ciudades donde no fuera conocida la pobreza, que podría ser empleado en destruir las pocilgas de los arrabales de las grandes ciudades en donde se engendran las enfermedades y en corregir todo lo que la alabada eficiencia hace por mantenerlos desocupados, para negarles el poder desarrollar las energías de su poder creador.

¿Es esto Eficiencia Industrial?

Existen algunos que no pueden entender ningún problema a no ser que les sea presentado en términos de dólares y centavos. El hombre compuesto de muchos instintos y pasiones, con todos sus deseos y esperanzas, es incomprensible para ellos a no ser presentados como máquina de hacer dólares. Para ellos la desocupación tiene que ser presentada en la única manera que les es comprensible. De acuerdo con el National City Bank of New York, el banco de "Creemos en Dios y en John D. Rocke-

Pérdida de una Enorme Riqueza

feller, su profeta," la riqueza total producida por la parte ocupada de los trabajadores de los Estados Unidos fué de sesenta y dos mil quinientos millones de dólares. El Departamento del Tesoro de los Estados Unidos la estima en sesenta mil millones. Pero ambas autorizadas fuentes de información están de acuerdo en que de esta suma se pagó a los trabajadores diez mil millones en jornales. Esto es, el trabajador recibe un dólar de jornal por cada seis dólares de riqueza que produce.

Supongamos que esta proporción entre la riqueza producida y los jornales pagados es la misma en todo el mundo; que el jornal medio es de un dólar sesenta y dos centavos y dos tercios de centavo por día. Bajo estas condiciones cada trabajador empleado será capaz de producir un valor de diez dólares por día. En esta forma la pérdida sufrida por la desocupación de 152 millones de obreros será de mil quinientos veinte millones de dólares por día, o nueve mil ciento veinte millones por semana de seis días. Esta cantidad sería suficiente para construir un millón ochocientas veinticuatro mil casas para obreros, de un costo de cinco mil dólares cada una, cada semana. El que escribamos sobre casas para obreros de un costo de cinco mil dólares, tal vez sea criticable bajo las presentes condiciones. Lo dejamos a la consideración de los lectores que sean acostumbrados a las estadísticas y matemáticas, para que consideren cuántas de las cobachas, que son hoy propiedad de los trabajadores que tienen la fortuna de poseer algo, se podrían hacer con esa cantidad, insistiendo solamente en que un sistema social que desperdicia más de nueve mil millones de dólares por semana por causa de la desocupación, debía, por lo menos, proporcionar a cada trabajador una casa de cinco mil dólares.

Si las puestas del sol no fueran más frecuentes que los eclipses, los eclipses no llamarían tan poderosamente la atención como hoy la llaman. Pero las puestas del sol son usuales y por eso no se les presta atención. La desocupación tiene la misma relación con la guerra que la puesta del sol tiene con los eclipses. Kirby Page, en un libro sobre la guerra mundial, dice que el costo total de esa locura mortífera fué de unos trescientos treinta y siete mil millones de dólares. **Se emplearon cuatro años para gastar esa cantidad en la guerra, la guerra mayor en la historia del mundo. La desocupación cuesta al mundo más de esa cantidad cada treinta y siete semanas.**

La Desocupación más Horrible y Costosa que la Guerra

La guerra mata muchas veces repentina y compasivamente, la desocupación se goza en las torturas de sus víctimas, ¡la desocupación excede a la guerra en despilfarro, inutilidad y horror!

¿No es evidente que lo que el mundo necesita no es caridad, sino sentido común en vez de la idiotez de la desocupación? ¿No es evidente que la victoria alcanzada por el hombre sobre la naturaleza no ha podido, no podrá, añadir nada a la felicidad humana hasta que la victoria sobre las creaciones del hombre sea también ganada? ¿No es evidente que la desocupación tiene que ser resuelta si es que queremos que el hombre consiga algo?

Con las cabezas gachas por la miseria y abyección de sus vidas, con las espaldas encorvadas por el trabajo embrutecedor de la industria, sus estómagos flagelados por el hambre, las rodillas dobladas hacia delante por las contorsiones del trabajo ante las máquinas, los desocupados presentan millones de harapientos, que son un interrogatorio viviente para la sociedad.

Millones de Descamisados Forman un Interrogante

Ellos son un interrogatorio viviente y algo más. Ellos son algo más que máquinas. Cada uno de ellos es un ser viviente, que lucha por su derecho a la vida. En ellos están la esperanza y la amenaza de la sociedad. En sus cuerpos, no importa si contrahechos y cubiertos de harapos que estén, habita el Hambre, creadora de Revoluciones; el Pensamiento, arquitecto de la Nueva Sociedad. Hoy están estáticos, desorganizados, no se mueven. Mañana tal vez formen un movimiento articulado contra los ultrajes que les han sido inferidos, organizado y dinámico con su poder de constructores, que ahora se les niega, encontrando una salida en la construcción de una nueva sociedad. Esto es más de una posibilidad, es una probabilidad.

Es una probabilidad, ¿por qué, dónde están los sistemas del pasado, con todo su esplendor, sus ambiciones de perpetuarse a pesar de estar basados en la injusticia, el robo y la represión de los productores? Preguntárselo al chacal que merodea sobre las ruinas de las perecidas glorias de los imperios de los medas y de los persas; preguntárselo a los zorros que tienen sus guaridas en las ruinas de Babilonia; preguntárselo a la Esfinje que con una enigmática sonrisa sobre las arenas de Egipto mira lo que en otro tiempo fueran los imperios de la Ptolomeos; preguntárselo a las ruinas que quedan de

Fenicia y Cartago; a las capas de polvo que cubren los sistemas de esclavitud de Grecia y Roma; a Nicolás, el Zar de todas las Rusias hasta ayer, y después preguntarle a la sociedad presente si ella deberá resolver el problema de la desocupación o perecer.



El plato de sopa de la misión, dado por la mano aristocrática de quien vive en la holgura y la ociosidad es un insulto para los desocupados que lo reciben.

CAPITULO SEGUNDO

Los Escritores y la Desocupación

LA ciencia de vivir en este mundo será más importante que que el estudio de otros mundos. Sin embargo, el hombre ha hecho grandes esfuerzos para estudiar los mundos que pueblan la inmensidad del espacio, ha aprendido de qué están compuestos, determinado sus distancias y sus movimientos. Con fría precisión podemos decir cuándo un cometa será visible a nuestro planeta, pero no podemos decir cuándo ocurrirá el próximo pánico comercial.

Cuando estudiamos astronomía nos encontramos a menudo con afirmaciones, con hechos comprobados; pero los escritos de muchos de los economistas no son más que una masa de conjeturas, mal juntadas teorías y vagas suposiciones, en las que los hechos básicos de la vida industrial no son analizados. Esta condición la podemos comprender si nos damos cuenta de que un profesor de astronomía no es hoy dejado cesante por ninguna opinión que pueda expresar. El es libre de decir todo lo que la ciencia le ha revelado con respecto al espacio estelar. El es libre de ser un hombre de ciencia. Pero los profesores de economía están sujetos a ser lanzados a las filas de los desocupados si es que sus investigaciones no están de acuerdo con los intereses de los que controlan la sociedad. En este departamento, en vez de que la ciencia guíe a la sociedad, es la sociedad presente la que guía a la ciencia para ajustarla a sus intereses. Un profesor de astronomía tiene que ser un hombre de ciencia, pero un profesor de economía sólo puede ser tan científico como se lo permitan las opiniones de sus amos. En la historia de las instituciones educativas de América han existido maestros de economía que han cometido la equivocación de creer que la investigación de la verdad era objeto de la ciencia, y que, como resultado, se han visto forzados a dejar de estudiar la desocupación como una abstracción para tener que estudiarla como una experiencia.

Siendo mejor economistas de lo que se atreven a manifestar en sus escritos, ellos saben muy a menudo quién es el que les tiene la llave de la despensa y en qué condiciones la pone a su disposición. Esta es tal vez la razón de que a pesar que en mi juventud buscaba el entretenimiento en las páginas de los "hazme-reir" del mundo, ahora encuentro más humor en los escritos de muchos de los economistas.

La caridad sólo puede solucionar el problema que les presenta la desocupación a unos pocos. Saca a unos pocos de las filas de los desocupados para una nueva industria — la industria de explotar la desocupación sin hacer nada para acabar con este tremendo mal industrial. De acuerdo con las estadísticas, noventa ce tavos de cada dólar recogido por las instituciones de caridad van a parar a las manos de los explotadores de esta nueva industria. Pero con la excepción de éste sentido irónico, la caridad no es la cura para la desocupación. En el mejor caso lo que hace la caridad es mantener algunos de los desocupados en una vida vegetativa entre la vida y la muerte por hambre, añadiendo el insulto de la caridad a la degradación de la desocupación. Algunas veces la religión es añadida a la caridad, formando juntas la hipocresía. La desocupación hace convertir a los desocupados en católicos a la hora del almuerzo, protestantes a la hora de la comida. y si es necesario, en judíos a la hora de la cena, a fin le que les sea dada una ligera comida como premio a su conversión en cualquiera de las misiones. Cualquier cosa que pretenda curar la desocupación debe de hacerlo disminuyendo el número de los desocupados, y la caridad no consigue ese efecto.

La Caridad no es la Cura para la Desocupación

Las oficinas de colocaciones tampoco son la cura de la desocupación. Ellas pueden — a veces lo hacen — mandar trabajadores para empleos que no existen. Pero ellas no pueden crear las ocupaciones. Si la desocupación fuera causada por la escasez de obreros en vez de escasez de empleos, tal vez las oficinas de colocaciones podrían reportar algún beneficio.

El seguro contra la desocupación no es tampoco la cura para la desocupación, porque si lo fuera no habría ahora ningún desocupado en Inglaterra. Tal vez ese seguro sea una necesidad, pero creer que el seguro contra la desocupación tendrá la virtud de aminorarla sería tan falso como creer que el seguro de vida nos libra de la muerte.

Los lectores tal vez se vean inclinados a preguntarse en qué consiste el crecimiento de la desocupación por un lado y de la riqueza por otro, y preguntarse si verdaderamente el progreso y la civilización están en su mayor desarollo.

¿Cuales son las causas de la desocupación y esos períodos de depresión en que la falta de trabajo se hace sentir más alarmante? En las "Crises and Depresions," dice Theodore E. Burton:

"Algunos escritores asignan estos ciclos de depresiones a causas fisiológicas, notablemente a las manchas solares . . . el Profesor Jevons es uno de los que ha sido considerado como el principal sostenedor de esta teoría solar."

Unicamente un profesor podrá desarrollar satisfactoriamente la relación que pueda existir entre las manchas solares y los remiendos en los pantalones y el estómago vacío de un trabajador desocupado en Bangor, Maine, o en Seattle, Washington. Esa lógica está fuera del alcance de un trabajador. Aristóteles, el padre de la ciencia de la lógica, se vería seguramente en un apuro ante ese problema. Pero esto a lo menos tiene la ventaja de enseñarnos de que nada puede hacerse para curar la desocupación, de que nadie tiene la culpa de ella, más que Dios.

D. A. Wells dice: "Todos los investigadores parece que están de acuerdo de que las depresiones de la industria en los años recientes, han sido experimentadas con mayor severidad en las naciones en que la maquinaria ha sido adoptada en mayor escala; y menos, o casi nada, en las naciones en que las ocupaciones y productos eran manufacturados a mano y por lo tanto no habían sido suplantados por el uso de la maquinaria."

De estas dos citaciones, uno debe sacar la conclusión de que hay más manchas solares en las naciones en que en maquinismo está más desarrollado, que el sol de la China, India, Turquía y México está libre de manchas. Nosotros dejamos que este asunto sea discutido entre un profesor de astronomía y otro de economía.

Causas a que se Achaca la Desocupación

En uno de sus reportes la Oficina de Estadísticas del Departamento de Trabajo del Estado de Massachusetts, el finado Carrol D. Wright, emplea cerca de cinco páginas para decirnos las razones que les fueron expuestas a los investigadores de esa oficina o a los de la Junta Investigadora del Congreso de los Estados Unidos, para probar las causas de la desocupación. Entre ellas están estas:

"La falta de la libertad política de las mujeres."

"Falta de leyes apropiadas para el tutelaje de los niños."

"Que a las muchachas no se las prepara para sus obligaciones futuras."

"La costumbre de dar pases libres en los trenes."

"Las altas tarifas telegráficas."

"El uso del tabaco."

"El uso de las bebidas alcohólicas."

No está probado si la última de las razones dadas es todavía

buena, ahora que los taberneros se han convertido en contrabandistas, que la taberna con permiso ha sido suplantada por los cuchitriles y los lujosos clubs en que hoy se vende ilicitamente el licor, con la vista gorda de las autoridades. Pero a estas razones se les podría añadir con la misma lógica, la teoría de Einstein, la domesticidad de los puercos de Guinea, que las muchachas se cortan el pelo, el escándalo del "Tea Pot Dome" y que Paul Bunyan y sus bueyes están haciendo todo el trabajo.

Las causas de la depresión dadas por las oficinas y por ellas recibidas no prueban otra cosa que que todas las cosas absurdas tienen sus defensores. Las causas de la desocupación dadas por las oficinas del los departamentos del trabajo son muchas veces, aunque algunas veces no tan evidentes, frívolas. El profesor de las "manchas solares" culpa a Dios de la desocupación. Muchos de los otros escritores culpan a otro creador, el trabajo. Se nos dice, por ejemplo, que las causas de la desocupación son las huelgas. Toneladas de papel han sido escritas para probar este sólo aserto. Es el tema favorito con el cual muchos de los economistas, tratan de engañarse ellos mismos o tratan de engañar a los demás.

Las Huelgas no son la Causa de la Desocupación

Las huelgas no son las causas de la desocupación. Queremos suponer que los trabajadores van a la huelga en una industria en la cual hay una paralización de trabajo durante los meses de verano, como por ejemplo, la industria maderera. Seguramente, no iran a la huelga en el período de la desocupación. Supongamos van a la huelga en enero y de que esta dura dos meses. Los huelguistas están parados dos meses, y por esta conclusión se nos dice que la huelga ayuda a la desocupación. Pero el tiempo que los trabajadores han perdido de esta manera es recuperado durante le época de poco trabajo en la misma zona afectada por la huelga, o el trabajo necesario para llenar la demanda total de madera es efectuado en cualquier otra parte de la industria. Por medio de la huelga, los trabajadores solamente escogen la época en que deben de estar desocupados y cuando ganan la huelga obtienen mejores condiciones de trabajo. En donde los trabajadores pierden, son usados los rompehuelgas para reemplazarlos. Los rompehuelgas no son tan prácticos en el trabajo y por lo tanto serán necesarios más trabajadores pare efectuar la misma cantidad de trabajo que los huelguistas realizaban. La desocupación que resulta a causa de estar los trabajadores en huelga es recu-

perada por los mismos huelguistas en las épocas de poco trabajo, porque el trabajo sea hecho por rompehuelgas, o porque el trabajo es hecho en cualquier otra parte por un número de trabajadores igual al de los huelguistas. De cualquier forma el número de desocupados no ha aumentado.

Si hubiera una industria en los Estados Unidos y Canadá en la cual todos sus trabajadores estuvieran trabajando todo el año, la que al ser efectada por una mayor demanda de productos dejara de ser invadida por trabajadores de otras industrias, entonces podría decirse que la huelga podría ser causa de la desocupación. Pero el hecho de que hay millones de desocupados todo el año, y todos los años, niega de por sí el que la desocupación sea aumentada por las huelgas.

Las Enfermedades no son las Causas de la Desocupación

Las enfermedades y la muerte devastan las filas de los trabajadores. Un gran porcentaje de las emfermedades y la mayor parte de los fallecimientos ocurren en la clase obrera en una edad en que los otros grupos de la sociedad se encuentran en el mejor período de sus vidas. Esto puede ser prevenido.

El Profesor Irving Fisher de Yale, considerando sólo el aspecto monetario de esta situación, dice: ". la pérdida cada año por causa de enfermedades y fallecimientos que pueden ser prevenidos alcanza a una cantidad de cerca de tres mil millones de dólares."

El Doctor Thomas Darlington, Secretario del Comité de Mejoramiento del American Iron and Steel Institute, el cual hizo una investigación en varios pueblos industriales, comentando sobre sus descubrimientos, dice:

> "Un estudio de las causas sobre los fallecimientos nos enseña que en general, sólo el cuatro por ciento mueren de vejez, cuatro por ciento más de accidentes violentos y el noventa y dos por ciento de enfermedades. De éste último grupo cerca de la mitad es debido a enfermedades contraídas en los lugares de ocupación o en la vivienda, esto es. enfermedades que pueden ser prevenidas."

De un libro titulado "Condiciones de Trabajo en las Industrias Americanas," por W. Jett Lauck y Edgar Sydensticker, publicado por Funk and Wagnalls, sacamos:

> "En un discurso reciente, el Presidente E. E. Rittenhouse, del Life Extension Institute, asegura que las estadísticas sobre la mortalidad indican una marcada tendencia en la inhabilidad del trabajador americano en poder hacer frente a las condiciones de la vida moderna. Esto se demuestra en el extraordinario crecimiento de los fallecimientos causados por las enfermedates del corazón, arterias, riñones, y los sistemas digestivo y nervioso, cuyas enfermedades, él dice, están haciéndose sentir especialmente sobre las personas de mediana edad aunque también aumen-

tad en las de otras edades. De las 410,000 vidas destruídas anualmente por estas enfermedades de "vejez," dice, 60,000 ocurren antes de los cuarenta años; 105,000 entre las edades de cuarenta a sesenta; 245,000 después de los sesenta. Virtualmente todas estas enfermedades, dice Mr. Rittenhouse, debieran de suceder después de la edad de sesenta años, y el que así no suceda no sólo causa la reducción en la capacidad productora, el período productivo de la vida, sino que rebaja la capacidad individual y son las responsables en gran parte de los accidentes, perjuicio en la maquinaria, productos echados a perder y otros errores costosos. Las estadísticas nos enseñan, dice, que en treinta años la mortalidad por causa de estas enfermedades ha casi doblado."

Matanza de los Inocentes

Una investigación de la mortalidad infantil en Johnstown, Pa., llevada a cabo por el Departamento de la Niñez, del Departamento del Trabajo del Gobierno de los Estados Unidos, demostró que la mortalidad de niños, dividida por distritos, era de 50 a 200 por mil. En los distritos habitados por obreros se encontró que era de 156 a 271. Esto era en 1915. Morían por término medio cuatro niños pobres por cada niño rico en cada mil habitantes.

En una investigación en tres distritos habitados por trabajadores en Cleveland, Ohio, uno gozaba de buenas condiciones sanitarias, otro era pasable y el otro estaba en muy malas condiciones; se encontró que en el primero las defunciones por tuberculosis, de todas edades, era del cinco por mil, mientras que en el último eran de treintaicinco por mil.

Todas las compañías de seguros fijan sus pólizas sobre los empleos de los asegurados; algunas también hacen diferencia en la edad y el sexo. Pero ninguna compañía asegurará a un trabajador con la misma póliza que a un banquero o a un juez que tengan la misma edad del trabajador. Ellos tienen suficiente razón para hacer esta diferencia. La Prudential Insurance Company preparó una estadística de las defunciones debidas a la tuberculosis, la que sirve como clave según la ocupación del obrero, y encontró que, de todas edades mayores de 15 años, de los campesinos mueren 9.9 por mil; para los sastres 15.2 por mil; subiendo progresivamente hasta llegar a los dependientes con 35.5 por mil y los impresores con 37.7 por mil.

Los banqueros, abogados, curas, políticos y otros, no están clasificados en la estadística a pesar de que sabemos que los individuos de estas clases se encuentra sanos y fuertes a la edad de setenta años, mientras que los trabajadores están secos, chupados de su savia vital a la mitad de esa edad.

El Doctor A. J. Lanza, que hizo varias investigaciones entre los paleadores en las minas de zinc de Joplin, Misouri, por el



El fácil manejo de la máquina ha hecho posible la suplantación del hombre por la mujer, destruyendo el hogar del obrero.

Departamento del Trabajo, encontró las siguientes condiciones en esas minas, las que son infames por su falta de organización:

> "Han estado paleando de dos a seis años; algunos empezaron a los dieciocho o diecinueve años de edad. La labor máxima que hoy pueden realizar es llenar de 35 a 40 cubos de mineral, mientras que al principio llenaban de 60 a 70 y más. El trabajo forzado que han realizado esos hombres los ha quebrantado de tal manera que a la edad de 22 a 30 años estaban ya en una rápida declinación."

Estos hechos, y otros que podríamos mencionar, son importantes para demostrar los resultados de la desocupación, y sus corolarios, el trabajo apurado de que se hace víctimas a los trabajadores cuando están empleados. Pero estos hechos no nos enseñan, como generalmente se supone, que las enfermedades son una de las causas de la desocupación, no importa lo evidente que así le parezca al obrero desocupado y enfermo. Los individuos que forman parte del ejército de los desocupados tal vez la formen por estar enfermos, pero la enfermedad no afecta el número de ese ejército. Un trabajador podría decir de que él está desocupado por estar enfermo, sólo cuando su puesto en la industria no haya sido ocupado por nadie y el producto que él debiera haber hecho no haya sido producido.

¿Qué es lo que generalmente ocurre cuando un trabajador se enferma? El deja el trabajo y otro trabajador coge su empleo. El número de los desocupados no es aumentado o dismi-

nuído porque dos trabajadores cambien de posiciones. Las enfermedades no tienen ninguna influencia en las estadísticas de la desocupación mientras haya trabajadores sanos, o semisanos, para ocupar los puestos abandonados por los incapacitados por falta de salud. Esto es siempre verdad, porque nunca se ha visto el caso en la historia de ninguna nación de que los desocupados hayan sido solamente los enfermos.

La verdad es que, si no hubiera suficientes trabajadores sanos para todas las industrias, los que estuvieran menos enfermos se verían requeridos a trabajar. Entonces las enfermedades servirían para aumentar el número de los empleados, porque para mantener la cantidad de la producción serían necesarios más trabajadores, para suplir la deficiencia de los enfermos.

Hay también muchos que echan la culpa de la desocupación a los trabajadores. Dicen que la razón de que haya tantos desocupados es de que los trabajadores no son lo suficiente hábiles. Este pretexto es muy común y nos lo presentan en diferentes formas; la ignorancia de los hechos económicos traen cambios continuos en este tema.

Mayor Eficiencia Aumentaría más la Desocupación

Para demostrar el absurdo de esto, supongamos que todos los trabajadores en la vida industrial de los Estados Unidos se hubieran hecho el doble de hábiles de lo que son al presente. Mientras nos estamos suponiendo un imposible, supongamos también que esta habilidad no los mataba el doble más aprisa de lo que los está matando la presente eficiencia, porque si lo hiciera, entonces una habilidad que mata seguramente reduciría el número de desocupados. La muerte es el único remedio que hoy se aplica al problema de la desocupación.

Con la habilidad de cada trabajador duplicada, es evidente que un sólo trabajador sería necesario para hacer el trabajo que hoy realizan entre dos. Entonces resultaría que los trabajadores ahora empleados en las industrias producirían el doble de lo ahora es producido. Pero no habría mercados para la mitad de esa producción. Bajo las presentes condiciones se produce todo lo que puede ser consumido por los mercados, así que vender más sería imposible, a no ser que aumentara la capacidad consumidora del mercado. El único resultado de doblar la eficiencia de cada trabajador sería que únicamente la mitad de los hoy empleados encontrarían colocación en las industrias. Ese remedio a la desocupación aumentaria segura-

mente el presente ejército de los sin trabajo añadiéndole la mitad de los que hoy están empleados. Sin embargo, hay muchos economistas que nos aconsejan este absurdo como una solución del problema de la desocupación.

La terrible verdad en el presente sistema industrial es de que **cada aumento en la eficiencia de los trabajadores o de las máquinas significa un aumento en el número de los desocupados, mientras que una menor habilidad significa el correspondiente decrecimiento en el número de los desocupados.** Esta ley de la desocupación es una ley a la que no podemos escapar, por más que muchos economistas la escapen, bien sea por falta de estudio o por la certeza de que si no escapan a los hechos lógicos que se desprenden de la industria, no podrán escapar a la venganza de sus amos.

El Ejército de Salvación y la Desocupación

En la "Negrísima Inglaterra," el Ejército de Salvación se enfrentó con la desocupación, pero desgraciadamentte la divina inspiración no les ha ensañado una solución. La cura que se propuso aplicar fué esta: Empezó por pedir dinero para los desocupados; después formó colonias de los sin trabajo en las que empezó a fabricar fósforos, leña, muebles, zapatos y productos de artes mecánicas de varias clases. Los jornales eran pagados en sopa y albergue, y naturalmente, los artículos así producidos fueron colocados en los mercados más baratos que los productos de las empresas puramente comerciales. Los obreros empleados en la fabricación de fósforos fueron lanzados al campo de los desocupados debido a la competencia. Los ebanistas a jornal en la industria normal quedaron sin trabajo, para que otro ebanista que recibía sólo un plato de sopas pudiera seguir produciendo para el Ejército de Salvación. El resultado total de este esfuerzo de mezclar la religión con los problemas económicos, no fué reducir el número de los desocupados, sino rebajar las condiciones de vida de los que estaban trabajando. La cura no tuvo ninguna eficacia para la desocupación, pero si la tuvo para ayudar a la degradación de los que eran productores en unas condiciones peores que las de los esclavos. Y a pesar de eso, encontramos a menudo quien defiende este remedio, no obstante qué él significa el que los desempleados les hacen la guerra a sus compañeros ocupados en nombre de la caridad y la religión, aunque esa acción nada de eso signifique.

"Vuelta a la Agricultura", es otro de los supuestos remedios para curar la desocupación. En nuestros archivos tenemos una

carta de un hombre de buena instrucción, conocedor de muchos economistas, en la que escribe:

"Tal vez en las viejas naciones de Europa haya necesidad de que se deje sentir la desocupación, pero no hay ninguna de que se sienta en el Dominio del Canadá con sus enormes riquezas de tierra. Sin embargo los campesinos abandonan la tierra por no poder vivir de ella."

Es innegable que Canadá, con una extensión territorial mayor que la de los Estados Unidos, tiene una enorme extensión despoblada y sin cultivo. Llega hasta el Polo Norte, pero no se debe deducir de esto que el trabajador deba de ir a él a establecer su casa. Debe sólo deducirse que las condiciones que hoy prevalecen en el campo, en el cual se va extendiendo el industrialismo más y más cada día, y en la forma en que hoy son controlados los mercados de los productos del campo, los pequeños terratenientes y los campesinos que eran dedicados todo el año a las labores de la agricultura, van desapareciendo en mayor número cada día y son sustituídos por las máquinas y los trabajadores de las ciudades que en determinadas épocas del año invaden los campos para recoger las cosechas mecánicamente en menos de un mes, reapareciendo después unos días para remover la tierra y hacer la siembra, también mecánicamente y causando con ello que la desocupación en los campos sea tal vez más aguda que en las ciudades.

Hay miles de pequeños terratenientes que deploran haberse dejado inducir por el consejo de "la vuelta a la agricultura". Ellos se lamentan de que sus productos no tienen salida en los mercados debido a la especulación de los agiotistas, muchas veces tienen que vender sus productos por un precio más bajo que el costo de producción. Las únicas ganancias en cereales, por ejemplo, son las que se guardan los que en las bolsas de cereales compran y venden sin haber producido un sólo grano de cereal.

Los economistas nos podrán aconsejar la vuelta a la "agricultura," pero los censos de los Estados Unidos y Cánada nos demuestran que los trabajadores van abandonando la agricultura, a causa de que han pasado por la experiencia de que no se pueden ganar la vida. Los trabajadores han cesado de soñar en palacios en los desiertos, cuando han visto que los trabajadores que han tenido tierras en sitios cultivados han sido incapaces de ganarse la vida. Un trabajador nos decía: "La ley de colonización del Canadá es la apuesta de 160 acres de tierra contra cinco dólares, que hace el gobierno canadiense,

para probar de que ningún trabajador es capaz de aguantarse tres años en el campo y ganarse la vida."

Restricción de la Inmigración y la Emigración

Otro de los remedios, el último que vamos a examinar en este trabajo, es uno que es defendido por los que mantienen la fe de que las leyes son los remedios apropiados para curar los males sociales e industriales. Estamos más seguros con la ignorancia de los legisladores, de lo que estaríamos en caso de que supieran algo. Si nuestros legisladores hubieran sentido algo de la teoría del Profesor Jevons, seguramente hubieran sido lo bastante consistentes con su práctica usual pasando una ley contra las manchas solares. Este remedio es la restricción de la inmigración en algunas naciones, y la ayuda y propaganda para la emigración en otras.

Que el limitar el número de los trabajadores de cualquier nación tiene el efecto de aminorar el número de los desocupados de cualquier país, es indisputable. Pero eso no sirve de remedio para el fenómeno del problema de la desocupación en sentido general. Exhortar a los trabajadores que emigren de un país donde hay desocupación para ir a otro en donde también la hay, no resuelve nada.

Ni las causas ni el remedio contra la desocupación las podremos encontrar en los cielos, por medio del estudio de la astronomía o por medio de oraciones; en las faltas de los trabajadores como los capitalistas la ven en su ingratitud; en la depravación de la humanidad como la ven algunos filósofos sociales; sino en la misma naturaleza de la industria moderna, en el presente modo de producción bajo el cual los trabajadores producen riquezas, no para el embellecimiento y confort de la sociedad, sino para la riqueza y extravagancia de unos cuantos.

CAPITULO TERCERO

"El rápido y continuo crecimiento del maquinismo es el principal y más saliente agente de la gran revolución que ha cambiado toda la faz de la industria del mundo durante el último siglo." —JOHN A. HOBSON.

LA REVOLUCION INDUSTRIAL DE LOS ULTIMOS CIEN AÑOS

LOS escritores llaman a los últimos cien años el siglo de la revolución industrial. Aunque es verdad que algunos de los inventos que han sido aplicados a la industria estaban en embrión en el último cuarto de la centuria que le precedió, el verdadero desarrollo de la evolución industrial puede decirse tuvo sus principios entre los años 1820—30, cuando la importancia de la invención y de la ciencia fué por primera vez reconocida y el uso de la maquinaria dejó el campo del pensamiento por el de la aplicación.

Durante los centenares de miles de años que el hombre ha poblado el planeta Tierra, hasta el último siglo, el único progreso que había realizado no pasó de mejorar las herramientas usadas por los bárbaros. Pero desde la segunda década del pasado siglo la revolución de la herramienta a la máquina ha estado progresando a pasos acelerados, y se manifiesta más evidente ahora que en ninguna época pasada. Esta revolución representa un cambio mayor que cualquier otro que haya ocurrido desde que el hombre abandonó la selva y empezó su lucha contra la naturaleza inclemente por su sustento, vestido y albergue.

Había menos diferencia entre el hacha de piedra del bárbaro y la herramienta usada en la industria hace cien años, que la que existe entre esas herramientas y las gigantescas máquinas de la presente era. Había menos diferencia entre el corbado garrote usado por el primitivo semi-hombre de la selva y la hoz, la guadaña y el molino de viento, que la que existe entre éstos y el tractor de gasolina y la trilladora mecánica, a pesar de que la agricultura es una de las menos desarrolladas, no obstante de ser una de la más importantes para el sostenimiento de la vida. Se habían efectuado cambios menos importantes del salvaje que con su hacha de piedra y con fuego lograba abatir

los corpulentos árboles y el que los abatía con hacha de acero y sierra de mano, que entre éste y la "sierra sin fin" y demás implementos modernos que por medio de alambres aéreos llevan los enormes troncos a los aserraderos, las grúas de vía que levantan esos monstruos de las selvas como si fueran palillos de dientes y los cargan en los vagones y los aserraderos modernos capaces de producir un millón de pies cuadrados de madera, con sus sierras trabajando a una velocidad de locomotora a través de los troncos, dándoles vuelta automáticamente y despidiendo un torrente de tablas que son llevadas sobre roletes a los cepillos mecánicos, a las machiembradoras y a otras máquinas que ahora hacen en un abrir y cerrar de ojos el trabajo que antes le costaba largas horas de tiempo al hombre práctico con sus herramientas de mano.

Durante los últimos cien años el hombre ha aumentado su poder y multiplicado sus posibilidades centenares de veces. La mano del hombre, con los implementos mecánicos de la última centuria se ha extendido hasta llegar a cruzar los continentes. Ha sido suplido con máquinas que muchas veces aumentan su poder creador hasta en un millón de veces. La mano humana, el instrumento más prodigioso de toda la naturaleza, ha sido transformada en grúas que levantan cien toneladas de peso con la misma facilidad que un niño levanta una bolita; en poderosas palas de vapor que levantan dos varas cuadradas de roca o tierra más a prisa de lo que el hombre de hace cien años podía levantar una palada; en martinetes que golpean con una fuerza de cincuenta toneladas más a prisa de lo que el hombre de hace cien años podía dar golpes de martillo o mandarria.

El hombre descendió de los árboles de la selva con un sólo medio de locomoción, sus piernas, que eran débiles en comparación con las de otros animales. Durante muchos centenares de miles de años, anterior al último siglo, su progreso en este sentido había cosistido en haber domesticado al buey y al caballo, en el coche de postas y la construcción de caminos. Esto fué progreso, pero ¡que pequeño si lo comparamos con la rápida locomotora de vapor, con la electricidad y con la máquina de combustión interna!

La mano, el primer implemento de trabajo del hombre, y el pie humano, el primer medio de locomoción, se han extendido hasta convertirse en locomotoras, que F. Paul Goode, dice son capaces de hacer en un día una cantidad de trabajo que es equivalente a los esfuerzos combinados de un millón de trabaja-

dores, una computación que debe ser aumentada debido a la substitución de la electricidad por el vapor en este medio de transporte. Las manos y pies del hombre se han tranformado en los aeroplanos y los automóviles que desafían los elementos en sus carreras. Se han convertido por medio del sortilegio de la maquinaria, en una fuerza mundial que hace fértiles los desiertos; que taladra por debajo de las montañas, los ríos y las ciudades y abre nuevas arterias al comercio; lanza puentes al través de grandes corrientes con livianas fabricaciones de acero; desciende a las entrañas de la tierra, y allí obligan al aire y al agua a comprimirse y hacer su voluntad, a fin de sacar las riquezas a la superficie; domestica las furias de las cataratas y las convierte en luz para las ciudades y fuerza para mover las ruedas de las industrias a cien millas de distancia.

La voz del hombre, que antes se perdía en la inmensidad de los bosques, o hacía retumbar sus ecos en las cavernas, por medio del invento mágico del radio, del teléfono, telégrafo y la palabra escrita o impresa, conquista el tiempo y borra la distancia. Esa voz que antes se desvanecía, es hoy tan permanente como las otras creaciones del hombre. Se la embalsama en un disco para las generaciones futuras, sin cambiarle un acento, sin faltarle la más mínima inflexión.

Y todos estos adelantos, con la excepción de la prensa, son producto de los últimos cien años. Y, aún la prensa como es conocida hoy, ¿no la podemos considerar como producto de esta centuria de maravillas? ¿No es verdad que los pasos dados desde la primera articulación de la palabra por el hombre semimono, en los bosques, al hombre que parando tipo a mano de hace un siglo, cuando la mejor prensa del mundo, que era propiedad del "London Times," y era sólo capaz de imprimir 550 ejemplares de un periódico de cuatro páginas por hora, es una pequeña comparación con el desarrollo de ese modo de imprimir a la prensa del tiempo presente que produce 250,000 ejemplares de un periódico de dieciseis páginas en dos colores, los pliega y los cuenta a la par que los lleva por medio de transmisores al departamento de expedicción? El monotipo, el linotipo, la engrabación en planchas sintéticas por medio de maquinaria y ácidos, la impresión de tipos que nunca tocan papel, son una mayor revolución en este medio de comunicación humaña que todos los que habían ocurrido en la historia del hombre.

Desde la época en que el primer salvaje quemó el interior de un árbol para convertirlo en una canoa hasta el principio

del siglo del de la revolución industrial, el transporte por agua había llegado a la perfección del barco de madera, dependiendo de los vientos y las mareas, arriesgándose a las tormentas de la Tierra del Fuego y el Cabo de Buena Esperanza, en vez de cortar la distancia alredor del continente por medio de los canales de Panamá y Suez. Hace menos de cien años, las manos del trabajo, armadas de la máquina, conquistaron a esta industria. Ahora los galgos de mar, bajo las incansables máquinas de vapor, electricidad o gasolina, llevan los pasajeros contra el viento y la marea, mientras que grandes espirales de humo salido de sus chimeneas lanzan un reto victorioso a los elementos. Hace menos de un siglo que el primer buque de vapor cruzó el Atlántico, sin embargo, hoy cruzan todos los mares inmensos depósitos de mercancías, equipados de todos los adelantos que pueden ahorrar mano de obra, vapor, electricidad, poder hidraúlico, y otras cosas que ni tan sólo se habían llegado a soñar hace cien años. Poderosos faros de concreto lanzan sus señales para marcar la ruta, mientras que máquinas les señalan su situación sin el menor error y con tanta seguridad como el habitante de una ciudad puede decir dónde se encuentra mirando los letreros de las calles. Hace poco un barco cruzó el Atlántico sin que nadie fuera al timón. El gobierno del barco estaba encargado a un elemento más poderoso que ningún timonel, con manos que son incansables y ojos que nunca se cierran, la electricidad. Los marinos llaman a esta nueva máquina "Metal Mike," (Miguel de Metal), pero muy bien podía llamársele "Revolución Industrial."

Hace cien años los barcos eran hechos de madera. "El hierro no flota," decían los sabios de aquella época. Ahora los barcos son hechos de hierro y acero, con la consecuencia de que su peso natural ha bajado en una tercera parte. En el presente los Estados Unidos están planeando la construcción de un número de barcos mucho mayores de los que hasta la fecha han aparecido en el océano. Estos barcos serán de una capacidad de 70,000 toneladas, con una velocidad de treinta millas por hora. Saldrán de Nueva York el miércoles y llegarán a Southampton el lunes. Serán construídos como hoteles, con cuartos de baño en cada camarote. Habrá apartamentos con dos cuartos de dormir, sala de visita, comedor, balcón privado al mar, dos cuartos de baño y dos cuartos de equipaje.

Hace cien años el hombre andaba y se arrastraba por la faz de la tierra, y se aventuraba en los mares, no como amo, sino como siervo de los elementos. Ahora corre de una manera vertiginosa sobre la faz de la tierra y domina el mar. Los pájaros se han visto forzados a reconocerle la supremacía del aire, los pescados la supremacía de las aguas. Y no hace más que un siglo que la junta administradora de la escuela de Lancaster, Ohio, al serle pedidos los salones de la escuela para debatir sobre los trenes y telégrafos, ambos de los cuales sólo existían todavía en el campo de la imaginación, contestó:

> "Serán ustedes siempre bienvenidos y podrán hacer uso de los salones de la ecuela para debatir todas las cosas lógicas y razonables, pero cosas como ferrocarriles y telégrafos son cosas imposibles y sólo puede comparárselas a las grandes heregías. No existe nada en la palabra de Dios que haga referencia a ellas. Si Dios hubiera designado que sus inteligentes criaturas pudieran viajar a la temerosa velocidad de quince millas por hora por medio del vapor, él lo hubiera manifestado claramente por medio de sus santos profetas. Eso no son más que tentaciones de Satanás para llevar las almas inmortales a los Infiernos."

Ahora estamos viviendo en un nuevo mundo, reedificado por el poder productivo del trabajo durante la última centuria. Cada año presencia ahora más cambios de los que presenciaban las largas centurias que transcurrieron en la historia de la raza. La evolución de los pasados siglos era como la ardua produción del trabajo a mano. La evolución del presente avanza con la ligereza del poder irresistible de la máquina. Y todo esto es un tributo que corona la conquista del trabajo y la ingenuidad humana al haber domado las fuerzas de la naturaleza.

La maquinaria impera. Domina nuestras vidas desde su iniciación a su fin y aún después. Nuestro primer vagido, dado antes de que sepamos cuánto existe en el mundo que nos hará gemir más tarde, no es silenciado antes de que se nos haya envuelto en ropa preparada por la máquina. Se nos pone en una cuna que fué hecha con la máquina. Se alimentan nuestros primeros días con leche ordeñada a máquina y pasteurizada a máquina, a máquina embotellada y transportada. Con los primeros albores de nuestra conciencia empezamos a distinguir entre el universo que representa nuestro Yo, y el que constituyen los demás. El último controlado y dominado por la máquina, hasta que nuestro Yo, resultado de las pasadas generaciones, se convierte en parte de la presenta raza por la máquina dominada.

En pocos años pasamos por todas las fases de la evolución de la raza y llegamos al estado en que todo se ha cambiado en

el proceso de la máquina y la produción que ésta efectúa. Vamos a la escuela, hecha a máquina, donde se nos enseña a que nos asimilemos los conocimientos de una civilización producida y controlada por la máquina y obtengamos la preparación que nos hace ciudadanos de una sociedad gobernada por la máquina.

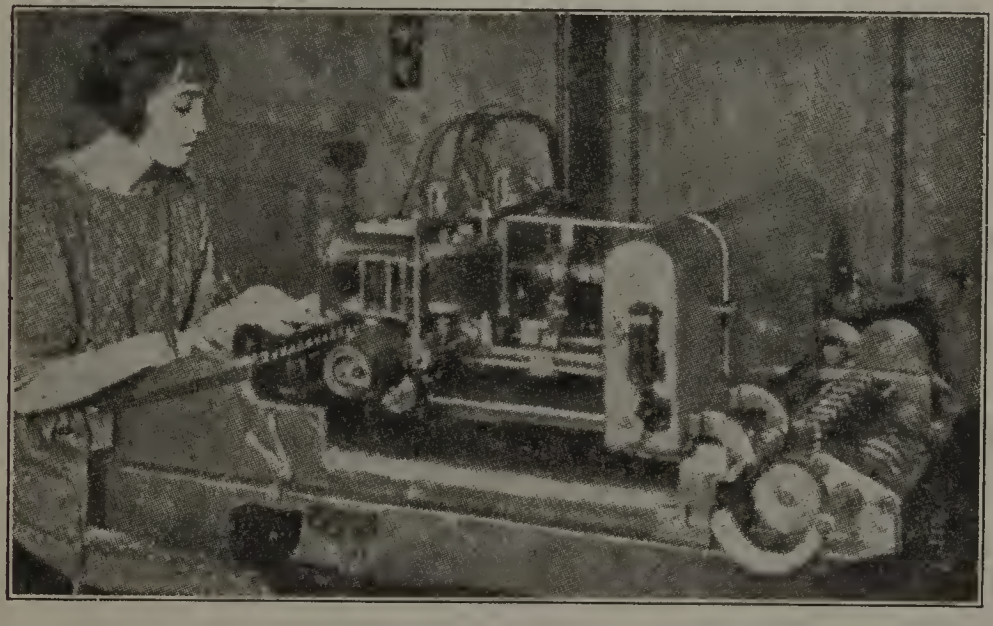
Cuando entramos en las industrias como trabajadores, el ambiente de la máquina, que inconscientemente nos ha dominado en el pasado, se convierte en el árbitro de todas nuestras actividades. Nuestros pensamientos son de la máquina. Nuestras máquinas de carne y hueso se convierten en auxiliares de las máquinas de acero y hierro. Nuestro paso es marcado por estos infatigables auxiliares de la producción. Nuestras vidas son vividas bajo el control de la máquina, como si esa máquina hubiera sido nuestra creadora. Nuestros pensamientos están basados en las lecciones que nos vienen de la experiencia; esa experiencia la obtenemos de la máquina. Fuera del trabajo nuestros recreos son en gran parte producidos por la máquina. Nuestros alimentos son hechos a máquina. Nuestro tiempo no es nuestro. Nos es medido por relojes despertadores hechos a máquina y por los silvidos de pitos de vapor hechos a máquina. Durante toda nuestra vida, estamos directa o indirectamente gobernados por la máquina.

Si caemos enfermos somos llevados a hospitales que fueron construídos a máquina. Los latidos de nuestro corazón y nuestra respiración se hacen audibles por la máquina; se nos toma la presión de la sangre por medio de máquina y se nos miran los huesos al través de la envoltura por medio de la máquina. Se nos dan medicinas hechas a máquina y se nos sujeta a dietas a máquina producidas. Si nos ponemos buenos volvemos a las máquinas—las que verdaderamente no nos han abandonado—pero si morimos, la muerte lo termina todo. Pero no termina el dominio de la máquina. Se nos mete en un ataúd que ha sido hecho a máquina; se nos lleva al cementerio en máquina y lo mismo se nos baja a la sepultura, y si se nos adorna ésta, veremos en ella los productos de la máquina.

Siendo tan potente el ambiente para moldear los pensamientos y acciones del hombre, el contacto desde la niñez con la máquina, hace que ésta quede indeleblemente impresa en nuestro sistema. Por esta razón la revolución industrial es una fuerza enorme, la que no sólo ha cambiado la naturaleza de producción, sino al hombre mismo. Esta revolución industrial

en la verdadera base de la vida, es una transformación de nuestro mundo. Es cósmico en su significado y sus efectos, hoy muy vagamente comprendidos, deben de ser el punto de partida en la corriente de la vida de nuestro planeta.

La máquina es algo más que un cambio en la forma de producción. Es un cambio vital y fundamental en la propia vida del hombre. Ella toca y moldea los hombres en todas las relaciones de la vida, y si queremos comprender la enfermedad de la desocupación, debemos de tomar el escalpelo de los hechos como nosotros los de la clase trabajadora los conocemos, por experiencia, no como abstracción, para probar en la parte vital de nuestro presente sistema de producción a máquina y los reflejos sociales de esa producción a máquina, a fin de poder entender la causa y la cura de ese canceroso mal de la desocupación que se alimenta de las partes vitales de las industrias.



Este grabado representa una revolución en la industria tipográfica. Es como una máquina de escribir ordinaria con una cámara fotograbadora, la cual puede ser regulada para impresionar los tipos del tamaño que se deseen. Con esta máquina se suprime el linotipo y toda la composición a mano.

CAPITULO CUARTO

Por la primera vez en la historia de la civilización, el poder del hombre ha llegado al punto en que los productos para satisfacer sus necesidades pueden ser producidos en mayor cantidad de lo que requieren las necesidades mismas.

—P. KROPOTKINE.

LA DESOCUPACION DEBIDA A LA CAPACIDAD DE PRODUCIR DEMASIADO

HEMOS visto que los medios de producción de hace poco más de cien años eran las herramientas de mano. El poder que residía en los brazos de los trabajadores era la sola arma, la única fuerza motriz en la lucha contra la naturaleza. No se podía obtener una mayor producción de riqueza sin aumentar el número correspondiente de trabajadores, es decir, de bocas que mantener, cuerpos que cubrir y que albergar. La limitación de las comodidades y género de vida eran marcados por el mismo sistema de producción. Con la maquinaria se ha cambiado todo eso. Por medio del control de las fuerzas de la naturaleza, que hemos demostrado en el capítulo anterior, a la voluntad del hombre, un trabajador, con sólo una boca que alimentar y un cuerpo que cubrir y albergar, puede producir mucho más de lo que le es necesario.

La transformación traída por la maquinaria es sorprendente. Al principio del siglo pasado, Lancaster era uno de los principales mercados de algodón del mundo. Sin embargo, Mr. León Levi, calcula que con la maquinaria moderna, cincuenta hombres podrían manufacturar todos los géneros de algodón que se hacían a mano en todo el districto hace cien años. Por otro lado, él comprueba que para hacer a mano todos los géneros de algodón que ahora se hacen en un año en Inglaterra con las máquinas, se necesitaría la labor continua de cien millones de trabajadores. Esto es, para producir a mano solamente uno de los presentes productos de la industria inglesa se necesitaría dos veces la entera población de Inglaterra, suponiendo que fueran todos hábiles para el trabajo, y que en la colmena industrial inglesa no hubiera zánganos.

Tratando de la industria textil de los Estados Unidos, las estadísticas nos enseñan que el hilador a mano puede producir

cuatro madejas de hilo, pero con el adelanto de la máquina, en 1835 un niño en el mismo tiempo podía producir 1,700 madejas. Así, como resultado de la revolución industrial, en el 1835 un niño podía hacer en esta industria el trabajo que hubiera requerido 425 hombres. En un minuto y cuarto un niño con la máquina podía producir lo que constituía un día de trabajo de un hilandero antes de la era de la máquina. Los mismos o mayores cambios se han operado en otros procesos de producción en la industria textil. Por ejemplo, antes había un tejedor por cada telar, y el telar era chico y marchaba despacio. Ahora una persona atiende quince, veinte, vienticinco, treinta y en algunas raras ocasiones cuarenta telares Northrop. Estos telares trabajan tan automáticamente que en muchas fábricas de tejidos se ven trabajando centenares de ellos a las horas de la comida, sin que nadie los atienda.

Cuando el trabajo de cincuenta hombres con máquinas puede producir el equivalente de la producción total de uno de los mayores centros de la industria textil de algodón, el que haya hombres que vayan semi-desnudos, es una cosa que se hace incomprensible. ¿Pero qué podríamos decir de la escasez de ropa que padecen muchos trabajadores en la era presente, cuando el trabajo de un niño en un minuto y cuarto puede producir el trabajo que efectuaba un hombre en diez horas? La razón no es el que se haya establecido una jornada de minuto y cuarto en la industria textil.

Hacer Calcetines Para los Soldados

Durante el período de la guerra se pidió a las mujeres que hicieran calcetines para los soldados, con agujas de hacer media, una de las idioteces de la guerra bajo el punto de vista industrial. Veamos con lo que estas mujeres tenían que competir. Josiah Strong, en el periódico **"Our World"** dice: "Existe una máquina de tejer géneros de punto que sin el cuidado de nadie hace la forma de la media, en el talón substituye hilo blanco por azul, lo que hace otra vez en las punteras, la va estrechando, corta el hilo blanco, deja la media terminada y empieza otra con hilo azul, completando el par en diez minutos. Un muchacho mantiene veinte de esas máquinas eceitadas y provistas de hilo, y, estas veinte máquinas pueden hacer mil pares de medias por día."

Nosotros estamos viendo todos los días millones de trabajadores descalzos o mal calzados. Había un tiempo en que ese



El automóvil y la máquina los está desplazando cada día en mayores números.

mal tenía su base lógica en la manera de hacer los zapatos. Cuando los zapatos eran el producto del trabajo de un zapatero individual con las herramientas de mano, que algunos de los miembros de la población estuvieran sin calzado era de esperarse. Hasta el 1852, todos los zapatos eran hechos de esa manera. La máquina de coser suelas "MacKay", fué introducida en 1862, ahora hace por hora lo que le costaría a un buen jornalero ocho horas de trabajo, esto es, con la máquina, un trabajador ahora puede hacer en siete minutos lo que con la herramienta de mano le costaría el trabajo de todo un día. De un golpe, con el mejoramiento de esta máquina, la **Goodyear,** la **King Heel Shaver and Trimer,** y otras máquinas, y con la concentración de los trabajadores en una mayor eficiencia industrial en las grandes factorías y la división del trabajo que ellas significan, no existe ninguna razón industrial para que nadie carezca de zapatos. ¡Pero carecen, a millones! Cierto que la razón no es el que se haya establecido la jornada de **siete minutos** en la industria del zapato. Hasta la petición de la jornada de las **siete horas** sería combatida con toda energía por los industriales. Sería "la anarquía"—un crimen que pedirían al estado castigara con todo rigor.

En 1923, James L. Davis, Secretario del Trabajo en el gobierno de los Estados Unidos, dijo que la industria del calzado en los Estados Unidos tenía una capacidad de producción de 758.000,000 de pares de zapatos y que la cantidad actualmente producidad era menos de la mitad.

Existe abundancia de materiales para hacer calzado y máquinas que lo pueden producir en cantidad suficiente para calzar al mundo entero; hombres para usar los materiales y las máquinas, pero el material permanece en su mayor parte sin usarse, las máquinas se están oxidando y los hombres están sin empleo.

Hubo un tiempo en que los botellones para conservar frutas eran hechos por dos procesos distintos. El cuerpo del botellón se hacía soplando, y el cuello y las curvas se hacían por medio de comprensión. Después había que soldar las dos partes juntas. Para hacer este trabajo se necesitaba tiempo y habilidad. Después se inventó lo que es conocido por la "Máquina Owens." El trabajo del obrero del oficio, que cobraba **ochocientos dólares** para ingresar a su unión, ha sido arrebatado por la máquina, que produce un botellón por segundo durante todo el día.

No disponemos de espacio para tratar de las diferentes má-

quinas que han transformado la industria. Los trabajadores de las diferentes industrias las conocemos bien; nosotros las manejamos; ellas nos marcan el paso. La verdad, infortunadamente, estamos tan cerca de ellas, nos forman tanto el ambiente que respiramos, que no tenemos tiempo de realizar su significado y potencia a causa de nuestra proximidad a ellas.

Los siguientes párrafos son sacados de la "Descripción de la Industria," por Henrry C. Adams, Ll. D., Profesor en Economía de la Universidad de Michigan, y nos dan una lección sobre el creciente poder productor que se está realizando a causa de la revolución industrial:

"Consistiendo el significado de la maquinaria en la substitución del poder de la Naturaleza por el poder muscular del hombre, y como el consumo del carbón en el horno de una caldera de una máquina de vapor es el principal medio de efectuar esa substitución, se desprende que el trabajo requerido para sacar el carbón de la mina, comparado con el poder de producción que existe en la cantidad de carbón sacado, nos enseñará cuanto ha ganado el mundo industrial al hacer el trabajo de esta manera indirecta."

"La energía latente en una libra de carbón tiene un termino medio de 12,600 unidades de calor. La libra de carbón, si es quemada en una caldera moderna, produce para el trabajo una cantidad de energía igual a 982,000 libras. Ahora, si el minero puede producir dos toneladas de carbón al día, él da a la industria, como resultado de ocho horas de trabajo, una cantidad de energía igual a 4,390,000,000 libras. Esta energía tiene que ser medida en libras, para compararla a la energía muscular de nuestro minero en caso de que fuera aplicada directamente a la industria, en vez de las máquinas que se mueven con el vapor la caldera alimentada con el carbón que él como minero ha sacado.

"Para esta comparación vamos a aceptar la fórmula de los ingenieros de que un caballo de fuerza es igual a 33,000 libras nominales y de que la fuerza de un hombre es una doceava parte de la fuerza de un caballo. De esto se deduce que el poder de un hombre es de 2,750 libras nominales. Después tenemos que tener en cuenta que la unidad de fuerza de un caballo nominal es sacada por un minuto de trabajo. Las cantidades que damos arriba sobre el carbón sacado por el minero son el resultado de ocho horas de trabajo, por lo que se debe de considerar que las 2,750 libras nominales, que significan la cantidad de energía que un hombre puede desarrollar en un minuto de trabajo, deben de ser multiplicadas por 480 para hallar la cantidad de fuerza que podría desarrollar en un día de trabajo de ocho horas. La multiplicación nos da la cantidad de 1,320,000 libras nominales.

"Ahora tenemos las cantidades para ser comparadas. Si un minero de carbón trabaja ocho horas por día y produce dos toneladas de carbón, él produce una fuerza disponible de 4,390,000,000 de libras nominales; al hacer ese trabajo gasta una energía muscular de 1,320,000 libras nominales. La ganancia neta para la industria en fuerza disponible es la diferencia entre esas dos cantides. La habilidad del trabajador, ayudado por la máquina, se ha igualado tres mil veces. Tres mil veces se ha igualado la capacidad creadora del trabajador presente sobre el que usaba las herramientas de mano.

"El análisis usado, tal vez, es más gráfico que detallado. No hace mención de la escogida, transporte, y demás operaciones que se deben hacer con el carbón, a fin de que pueda ser usado por la industria, ni de la pérdida de energía si es usado muy lejos del sitio en que ha sido producido, pero la comparación es lo suficiente aproximada para ilustrar la lección dada."

Se debe notar que el Profesor Adams supone que un minero es capaz de sacar dos toneladas de carbón por día. Ningún patrono de minas admitirá esa suposición dada la producción que obtiene de cada uno de los hombre empleados a su servicio, ya sean mineros o empleados en las minas. El Secretario del Trabajo de los Estados Unidos es testigo del hecho que las minas del país tienen una capacidad de producción de mil millones de toneladas por año. Dividiendo esta cantidad por el número total de los trabajadores empleados en las minas de carbón, bajo la base de 300 días de trabajo al año, encontramos que la producción diaria por hombre bajo esas condiciones es de cinco toneladas por día, en vez de dos. Debe tenerse a la vez en cuenta que no se trata sólo de los mineros, sino que se incluye a los empleados en las bocas de las minas, escogedores, pesadores, etc. Ahora, para hacer que las computaciones se ajusten a los hechos, los tres mil que se dan como resultado en la citación, deben ser multiplicados por dos y medio, dándonos el resultado de que se ha aumentado el poder productor en 7,500 veces.

Concediendo además una mitad por los factores mencionados en el último párrafo de la citación, y por el pequeño prorrateo del trabajo necesario para el transporte, las máquinas y calderas para cambiar el carbón en energía mecánica, vemos que la eficiencia del trabajador debido al uso de la maquinaria se ha aumentado hasta doblarse 3,750 veces.

Más adelante, en el mismo trabajo, hallamos esta declaración:

> "Hace algunos años, se hizo una computación para precisar el aumento de eficiencia de la máquina comparada con la herramienta de mano. El resultado de esa computación aplicada a la presente población de los Estados Unidos es, de que se necesitarían 426 millones de obreros para producir con herramientas lo que hoy produces cien millones con las máquinas."

"¡Cien millones de obreros producen ahora con las máquinas!" Uno no puede menos que admirarse de la facilidad con que los economistas pueden poner a trabajar a todo el mundo de un sólo plumazo. Si pudieran poner a trabajar en las industrias a todos con la misma facilidad que lo hacen en los libros, pronto se encontraría la solución a la desocupación y a muchos otros males del presente sistema industrial. "El pueblo," un término político, no trabaja en la industria. En la industria no hay pueblo o ciudadanos—otro término

Poniendo a Trabajar a Todo el Mundo, Sólo Sobre el Papel

político—sino trabajadores a jornal. El pueblo incluído en los cien millones son parte niños que no se han desarrollado todavía; hombres viejos que ahora no son productores, si es que alguna vez lo fueron; millones de mujeres que nunca trabajaron en las industrias; millones de vagos, parásitos sociales; los que están en las cárceles y los presidios, o los que debieran estar; hasta los políticos son "pueblo" y parte de los cien millones, pero ellos no trabajan con las máquinas ciertamente; ellos usan la más vieja de todas las herramientas, sus lenguas, y lo que producen escasamente se le puede llamar producción en un sentido industrial.

Esa producción del año en que se hizo la computación que hubiera necesitado el trabajo de 426 millones de obreros, es la que ahora es producida por la parte de los veintinueve o treinta millones de los trabajadores de los Estados Unidos, que no están desocupados.

En un reporte reciente de las cuatro grandes compañías de electricidad de California, encontramos que esas empresas, con sólo un par de miles de trabajadores, generaron un poder equivalente a la energía que pudiera haber sido desarrollada por el trabajo continuo de cincuenta millones de trabajadores en una jornada de ocho horas. Esto es sólo en una industria en un estado; un estado en que el trabajo de niños de cinco años de edad es utilizado. La energía eléctrica que se genera en muchos otros estados y algunas provincias del Canadá es de una potencia igual. ¿Pero cuales son las condiciones en California y en esos otros estados y provincias, cada uno de ellos, debido a una de sus muchas industrias, con una energía industrial mayor de la que pudiera ser desarrollada por todos los trabajadores del continente sin máquinas? Las condiciones son la pobreza sin ninguna necesidad de ella, millones de hambrientos, mal vestidos y mal albergados, a pesar de que con la maquinaria moderna el Trabajo es capaz de producir en una escala jamás soñada en cualquier otro período de la industria.

La Fuerza Motriz Duplicada 43 Veces Por cada Obrero

En unos estudios publicados en 1924, por el Doctor George Otis Smith, director de la oficina de Estudios Geológicos de los Estados Unidos, dice que la maquinaria usada en el país representa un equivalente de más de tres y medio caballos de fuerza por cada trabajador empleado en la industria americana. Este estudio fué hecho como una razón de que se debía aumentar más el uso

de la maquinaria de acuerdo con el programa de modernizar la industria.

Ya vimos que un caballo de fuerza equivale a la energía productora de doce hombres, así que por cada trabajador empleado en la industria hay una fuerza motriz productora de otros 43 hombres en forma de maquinaria. ¿Necesitará uno mirar por las manchas solares o, por cualquier otra razón, sino a la revolución industrial, cuando por cada trabajador empleado en el trabajo hay otros 43 hombres mecánicos para hacer el trabajo? ¿Se podrá esperar otra cosa sino el aumento de la desocupación mientras el desarrollo de la maquinaria y el presente sistema de producción a máquina continuen?

Pobreza, hambre y miseria son tan viejos como el hombre. "Los pobres estarán entre vosotros para siempre," es considedo por algunos como una profecía que debemos mirar sea cumplida. En la lucha desigual contra la naturaleza que ellos no entendieron, las fuerzas fueron consideradas como dioses que debían ser aplacados en vez de leyes que debían ser estudiadas, el salvaje se moría de hambre a menudo. Las provisiones de frutas, raíces y verduras se les acababan con frecuencia. Los animales que el salvaje podía matar para comer desaparecían frecuentemente de su vista, mientras que los que le podían matar a él para comérselo se le presentaban. La conquista era la ley de la naturaleza y uno no debe extrañarse de que el hombre no fuese el que se llevase siempre la victoria en esta vida primitiva.

Cuando el hombre aprendió un tanto el arte de la caza con sus armas primitivas, estaba menos expuesto a morirse de hambre. Cuando aprendió a domesticar a los animales para que le dieran leche, para que trabajaran para él o para que le sirvieran de alimento, él había dado otro gran paso hacia la conquista del pan, pero el miedo al hambre estaba siempre presente para servirle de incentivo en sus esfuerzos. Las pobres cosechas podían fallar; períodos de sequía podían venir y hacerle pasar hambre. Después con el desarrollo de una mayor cooperación, la división del trabajo y el haber aprendido las leyes de la naturaleza por medio de la experiencia, el miedo al hambre fué abandonándose, pero siempre existía como una posibilidad o como una realidad.

En los albores de la raza, el hombre se moría de hambre por falta de poder o de experiencia para poder sostener la vida bajo cualquier clase de condiciones. Pero en toda la historia

primitiva del hombre no se recuerda nada que sea tan sumamente imbécil de que nadie muriera de hambre a causa de que podía producir damasiadas provisiones, de que fuera desnudo por poder proporcionarse demasiada ropa y que viviera a la intemperie por que podía hacerse demasiadas casas.

Algunas veces hay hambre entre los pequeños habitantes del reino animal, pero no es debida a que haya demasiada comida. Cuando sentimos a las ardillas en otoño chillar en los árboles, aunque no podemos entender su lenguaje, podemos estar seguros de que no se dicen unas a otras: "Las nueces y frutos son demasiado abundantes este año; tenemos tanta provisión almacenada, que tenemos temores de que nos vamos a morir de hambre antes de que llegue la primavera."

Pero los trabajadores de la era presente pueden decir con toda certeza de que su pobreza no es debida, como era la del salvaje, a su inhabilidad de producir suficiente, sino que por el contrario, su pobreza presente es el resultado del enorme poder productivo de la máquina. Existe el suficiente número de máquinas, el conocimiento necesario de los procesos mecánicos y de las leyes de la naturaleza para producir toda la comida, ropa y albergue que son necesarios; hay trabajadores disponibles para crear más máquinas según se vayan necesitando para mantener al mundo entero provisto, no sólo de lo necesario, sino de lo superfluo.

Los períodos en que la desocupación es más aguda son los períodos en que los graneros, almacenes y tiendas están llenos de alimentos y provisiones de todas clases. Los trabajadores están desocupados porque producen todas las mercancías en sus industrias para las cuales hay demanda en el mercado. Con la producción a máquina éstas se pueden producir cada vez en un tiempo más corto y con un número menor de trabajadores. Al contrario de las ardillas, los trabajadores si que pueden decir: "Nosotros hemos producido tanto este verano que estaremos desempleados, y millones de nosotros estaremos al borde de morir de hambre en este invierno."

La máquina que fué lógicamente aclamada en los primeros días de la revolución industrial como la emancipadora de la humanidad de las faenas fatigosas y penosas, como la potente fuerza industrial que haría desaparecer la pobreza, haciéndola innecesaria, es bajo las presentes condiciones, no una emancipadora sino una esclavizadora, que aumenta la suma de la miseria humana, y crea otros males que son una amenaza para la sociedad.

En líneas que tienen un significado profundo, Goldsmith, dijo en el "Desertad Village:" (La Aldea Desierta)

"Divide la tierra entre aves de rapiña
Donde la riqueza se cumula y los hombres se aniquilan."

De la misma desconsoladora esperanza son las reflexiones que podemos sacar de las tablas que abajo damos, las que son solamente parciales, demostrando la disminución en el número de trabajadores con el crecimiento de la fuerza motriz por obrero. En todas las industrias en general el número de trabajadores no ha decrecido, pero, en las que existe un aumento, éste no guarda proporción con el crecimiento de la población o el valor de su producción.

Las cantidades del censo nos demuestran lo siguiente en el período de 1900 a 1910, en los Estados Unidos:

INDUSTRIA	Por Ciento de disminución término medio Núm. de obreros	Por Ciento de aumento C. de F. por obreros ocupados
Implementos Agrícolas	8.5	25.0
Coches y tranvías	.1	33.0
Hierro y Acero (Altos Hornos)	2.1	42.2
Refinerías de Petróleo (a)	16.9	41.5
Fundición y Refinación de Plomo	10.8	52.7

Creemos que los que entiendan el presente sistema industrial entenderán también el porqué no existen tales tablas de las diferentes industrias desde 1910 hasta el presente.

Las tablas que van a continuación son del estado de Nueva York y cubren el mismo período que las anteriores:

INDUSTRIA	Por ciento de Disminución en No. de Obreros	Por ciento de Aumento en las Máquinas emp.
Vestidos de hombre	23.0	17.0
Industria de guante	43.0	17.0
Peletería y cueros	16.0	46.0
Periódicos y Revistas	1.5	4.0
Litografía y Fotograbado	2.7	2.0
Bordados y Encajes	(No cambió)	61.0
Géneros de Algodón	5.0	24.0

Con los ejemplos que hemos presentado ante nuestra vista en este capítulo, ¿no hemos ya demostrado con claridad que la máquina es la causa presente de la desocupación y de que con cada nuevo adelanto de la máquina, debe de venir un aumento en el ejército de los parias y esclavos que se ven reemplazados por la energía mecánica de la fuerza motriz obtenida del vapor, gasolina y electricidad?

CAPITULO QUINTO

Es muy discutible si todas las invenciones mecánicas hechas hasta ahora han aligerado la jornada de trabajo de algún ser humano. —JOHN STUART MILL.

Ninguna reforma, moral o intelectual, ha venido nunca de las clases altas de la sociedad. Cada una de ellas y todas han venido de la protesta de los mártires y víctimas. La emancipación de los trabajadores tiene que ser conseguida por los mismos trabajadores.

Nosotros afirmamos, como un principio fundamental, que el trabajo, el creador de la riqueza, tiene derecho a disfrutar de todo el producto de su labor.

Al afirmar eso estamos gustosos de aceptar el resultado final de la operación de un principio tan radical—tal cual es la desaparición de todo el sistema del privilegio, la extinción de los monopolios, la abolición de las clases, la fraternidad y educación universal, completa libertad de cambio, y la mejor y más grande de todas, la desaparición de ese maldito estigma que pesa sobre la mal llamada civilización cristiana—la pobreza de las masas.—WENDELL PHILLIPS.

LA PARADOJA DE LA MAQUINA

AUNQUE la mayoría de los economistas no lo hayan descubierto, la desocupación se debe a la falta de trabajo para todos; a que hay millones de hombres, mujeres y niños, para los cuales no hay demanda en las industrias. Esto estan evidente que parece no hay necesidad de que perdamos el tiempo buscando la causa de la desocupación, cuando es evidente que cualquier mejoramiento que se haga en la máquina industrial, significa la producción de la cantidad de mercancía necesaria con un menor número de obreros.

Directamente la máquina es la que causa la mayor parte de la desocupación; indirectamente es la causa del resto de la misma. El empleo de un gran número de mujeres y niños en las industrias agrava las causas de la desocupación, por lo tanto, bajo un punto de vista superficial, mujeres y niños son cuasa de la desocupación. Pero el sistema de producción a máquina es también el responsable de esto, porque ha simplificado los

procesos industriales por un lado, y por el otro, ha entrado en el hogar del obrero y lo ha destruído, forzando de esta manera a las mujeres y niños a concurrir a la industria. Encontramos estos dos factores tanto en la operación de la industria de los comienzos del desarrollo de la máquina, como en el presente. Vamos a sacar otro párrafo de "Problemas de la Pobreza":

> "Grandes números de niños aprendieron en las nacientes manufacturas de los pueblos del norte de Inglaterra los trabajos de la confección de tejidos de lana y algodón. Grandes números de niños aprendices, autorizados por inspectores del trabajo negligentes, en los condados del sur, fueron mandados como "esclavos" a los manufactureros del norte, para que se les alojara en edificios que ya estaban demasiado llenos cerca de las factorías, y sujetados a trabajar de día y de noche, sin la menor consideración para su desarrollo físico o su salud y moralidad. No hay ninguna página en la historia de nuestra nación que sea tan infame como esa que nos da detalles de la avaricia sin freno de los iniciadores del comercialismo moderno, alimentándose de la miseria y degradación de los niños ingleses."

En los comienzos del sistema de las factorías los escritores comentaban el hecho de que los hombres robustos paseaban por las calles en busca de trabajo, mientras los niños los habían reemplazado en las factorías. Esta condición no fué sólo el mal de aquella época, existe en mayor escala al presente.

En el 1848, en Pensilvania, tuvo lugar una huelga en ciertas fábricas de tejidos, en la cual participaron los niños, la que duró desde el 4 de julio al 28 de agosto. En esta huelga los niños menores de 10 años de edad ganaron la jornada de las diez horas por día, con la condición de una rebaja del 16 por ciento en los jornales. Trece niños fueron sentenciados a la cárcel de resultas de esta huelga.

En una investigación efectuada por la Comisión del Trabajo del Estado de Massachusetts, en el 1866, T. J. Kidd, un trabajador textil, prestó la siguiente declaración:

> "Los niños son escasos; gran parte de la maquinaria tiene que ser parada por escasez de niños para moverla, así que los inspectores del trabajo tienen que ir por ahí y sacar a los niños de las escuelas para mandarlos a las fábricas, lo mismo que el que recluta soldados para el ejército."

En 1911, después de una investigación hecha en Fall River, Massachusetts, por una comisión del Senado de los Estados Unidos, el reporte dice:

> "En todo el tiempo que ha durado la investigación no hemos encontrado un sólo trabajador cuyo salario fuera suficiente para mantener una familia normal en un plano de vida regular."

Estos y centenares más de extractos que podríamos dar de reportes oficiales, nos enseñan que por ser más barato el trabajo de la mujer y el niño—y por no ser capaz el hombre de mante-

nerlos—se ven forzados a las industrias. En general las mujeres y los niños no quieren ir a las industrias; ellos se ven forzados a ir por el hambre y por la incapacidad de sus protectores naturales de mantenerlos. Ellos están en las industrias por causas que tienen su raíz en la producción a máquina.

La máquina ha avanzado la producción de la desocupación y la pobreza por un lado y la enorme concentración de la riqueza por el otro.

Hasta que la mano guiadora y controladora del trabajo no se deja sentir sobre la máquina, ésta está parada, su potencialidad no existe. Sin el obrero la máquina no representa poder, energía, habilidad para producir riqueza. Pero estas máquinas que el trabajo ha creado y que el trabajador hace funcionar, no son propiedad del trabajo, sino de otra clase social, la que por medio de esa propiedad, obtiene los beneficios de la riqueza que son el resultado de la energía humana aplicada a la máquina. Los beneficios de la máquina son la propiedad de los capitalistas, mientras que su poder como creador de la desocupación y la pobreza va dirigido contra los trabajadores. La máquina no es usada para levantar la carga de la pobreza de las espaldas de los muchos, sino para el enriquecimiento de los pocos.

Debido a esta verdad, nosotros vemos que nuestro presente sistema industrial se nos presenta, a causa de la producción a máquina, como una enorme maquinaria para hacer millonarios a un extremo de la escala social y mendigos en el otro. Ambos de estos dos productos son una maldición social. A causa del presente gobierno de la maquinaria, vemos la espuma por sobre la sociedad—la espuma nunca está debajo—y al fondo encontramos el deshecho, flores humanas marchitas a las que se ha hecho crecer en sótanos y subterráneos y a las que se ha negado el tiempo y el clima para poder florecer.

Enorme Crecimiento de la Riqueza

La riqueza ha aumentado. Esta es una verdad de la cual los apologistas de la sociedad presente han sacado muchos argumentos. En el 1812, el valor de los productos manufacturados en los Estados Unidos, de acuerdo con Trench Coxe, fué $172,762,676. Desde entonces la riqueza de producción anual ha aumentado a sesenta y dos mil millones. En ciento doce años el valor de los productos anuales del trabajador americano se han doblado 360 veces. En el mismo tiempo la población se ha aumentado hasta doblarse 16 veces. La riqueza de producción

ha aumentado 24 veces más a prisa que la población. Tomando como base de que el número de trabajadores haya aumentado en la misma proporción que la población, esto significa que cada trabajador produce ahora una riqueza de productos 24 veces mayor de la que producía en el 1812.

De acuerdo con el reporte del Secretario del Tesoro de los Estados Unidos, de 1904, la riqueza de la nación en 1850, era de siete mil millones de dólares. Durante los dos primeros años de este siglo, los Estados Unidos ahorraron dos mil millones de dólares más de lo que habían sido acumulados en cerca de dos siglos y medio anteriores al año 1850.

Sí, los economistas están en lo cierto. Como resultado del proceso de producción a máquina, **"nosotros"** somos enormemente ricos, más ricos de lo que jamás llegáramos a soñar en las épocas pasadas. Pero el **"nosotros," "entre nosotros," "entre ellos" y "nosotros tenemos,"** son términos que son empleados para ocultar los hechos. Entre ellos, John Rockefeller e hijo y Jim Smith, tienen cerca de mil millones de dólares. Pero la división no es proporcional. Jim Smith tiene sólo 25 centavos de la enorme riqueza que tienen **"entre ellos".** Jim Smith ha estado desocupado por muchos meses, y ha pedido los 25 centavos para comer. John D. Rockefeller e hijo han estado también desocupados, en su caso por muchos años, pero ellos tienen el resto de los millones. Como los economistas, muchos trabajadores también tienen el **"nosotros"** y **"nuestro"** metido do en la cabeza. Esto nos hace acordar de un episodio cómico, en que un trabajador canadiense, cansado de oir repetir, **"nuestro"** acorazado, con motivo de la visita del **"HOOD,"** a Canadá, trató de vender su parte en una tienda de ropa por un par de calcetines.

Pero de cualquier manera **"nosotros"** somos enormemente ricos. En octubre de 1924, la prensa de los Estados Unidos y Canadá, publicaron una noticia ilustrada de una mujer que dió a luz tres hijos. Estos tres aumentaron la familia a once, los que tenían que ser mantenidos con doce dólares semanales que ganaba el padre. Lo que le da valor a la noticia, es que, la madre, incapaz de poderlos criar, se encontraba con la tortura de tener que decidir qué dos, de los tres, tendría que dar a otros. Seguramente ella no era de esos que los economistas clasifican en **"nosotros"** que somos tan enormemente ricos.

Pero el "Wall Street Journal," nos da alguna luz sobre dónde va a parar esa enorme riqueza. En 1911, nos dió una lista de las corporaciones y bancos controlados por J. P. Morgan, en la

que se ve un capital activo de 4,674,197,897 dólares. Los ferrocarriles y otras corporaciones llevaron el total a 9,300,000,000 dólares. Esta cantidad es dos mil trescientos millones mayor que la riqueza total de los Estados Unidos antes del año 1850. Nos demostró que esta sola firma controlaba un capital mayor que los presupuestos, ordinarios y extraordinarios, de los Estados Unidos y de los gobiernos de Inglaterra, Francia, Alemania, Austria y Hungría.

Este capital ha sido grandemente aumentado por J. P. Morgan II. Riqueza es poder, y ante el convencimiento de esta verdad, los dictados de Lamont, el embajador ante la Europa Industrial del Emperador Morgan, en las reuniones de los primeros ministros de las pricipales naciones de Europa, pueden ser fácilmente comprendidos. El representaba un poder más grande que el de cualquier gobierno político—el supergobierno del dinero.

Esto no es ya una tendencia; es una realidad, la que da color a la afirmación del Dr. Washington Gladden, en el "Outlook Magazine," de que: "La clase trabajadora perderá sus libertades políticas o tendrá que conquistar su libertad industrial," una afirmación a la que le da doble énfasis las declaraciones que contiene el informe publicado por la Oficina de Relaciones Industriales, del Gobierno de los Estados Unidos.

La enorme riqueza y enorme pobreza que han sido creadas por la máquina, son la paradoja de la máquina. Lado a lado, como parte de esta paradoja encontramos los datos de las miserias de los trabajadores, y de la avaricia y riqueza de los propietarios de la máquina. Sentimos el grito de los pobres que piden pan, mezclado con las voces de los ricos, como se expresa en esta citación de Pierre Lorilland:

> "Un hombre con $100,000 de ganancia al año se encuentra en la infeliz situación de poder ver lo que podría disfrutar si tuviera bastante dinero. Para estar en una posición desahogada se necesitan hoy mil dólares por día y otros gastos.

Aun esta última cantidad sería considerada como una penuria por muchos de los grandes señores industriales de la tierra. Había un tiempo en que un millonario era la persona que tenía una riqueza que llegara a esa suma. Según las publicaciones del impuesto sobre las ganancias, publicado en 1924, nos enteramos de que hay en los Estados Unidos sesenta y siete personas cuyas ganancias fueron mayores de un millón por año.

En el 1919, el Comité del Trabajo de la Niñez, del Departamento del Trabajo de los Estados Unidos, encontró que niños de



Con la desorganización es imposible exigir en la industria condiciones de seguridad, lo que es causa de la mayor parte de los accidentes y de que los hogares de los obreros ofrezcan cuadros de desemparo como este.

cinco o seis años de edad estaban empleados en la recogida de algodón, en el Imperial Valley de California, bajo el nivel del mar en una de las partes más calurosas de los Estados Unidos. Si fuéramos a escuchar las voces combinadas de este Comité y las de los propagandistas de la venta de terrenos, California es "donde todas las perspectivas son buenas y únicamente el hombre es vil."

En Oklahoma, encontraron niños de cinco años trabajando regularmente en la recogida del algodón, sin que el Ku Klux Klan protestara o hiciera ninguna parada noturna con sus vestuarios contra los responsables de este crimen social.

En Colorado, ellos encontraron cinco mil niños de cinco a catorce años empleados regularmente en la industria de la remolacha. ¿No nos demuestra esto el porqué esta es una de las "industrias nacientes" protegidas contra la importación del azúcar de otras naciones?

Pero en el otro lado de la paradoja, para demostrar que "Dios está bien los cielos y todo está bien en la tierra," en un banquete dado en honor de un perro, el invitante decoró al perro con un collar de diamantes de un valor de quince mil

dólares. Perros con collares de quince mil dólares y los niños de los pobres con ataúd, son productos tan comunes de la presente sociedad, como los zapatos de trabajo o la ropa de mahón.

Como un lado de la paradoja leémos que un veinte por ciento de toda la niñez está mal alimentada y padece de enfermedades que se deben a una nutrición defectiva.

Niños Hambrientos y Perritos Falderos con Pañuelos Bordados

Después leemos las noticias reconfortantes de la "alta sociedad": "Un perro de lujo tiene que tener hoy, no sólo sobretodo, zapatos y sombrilla, sino a lo menos una media docena de pañuelos bordados y marcados con las iniciales de sus dueños. Uno de estos animales es llevado en un pequeño bolsillo hecho en una manta de lana bien elaborada y bordada, con pañuelos especiales para limpiarle los ojos en caso de que el "pobrecito" tenga la vista llorosa."

En el libro "Industry and Human Welfare," William L. Chenery, dice que las mujeres empleadas en las industrias de los Estados Unidos, no han ganado nunca un jornal que les permitiera vivir. En el 1919, una comisión investigó la industria de corsetería del estado de Massachusetts, y encontró que las mujeres adultas, de 18 años para arriba, el 62.1 por ciento ganaban $12.00 por semana o menos. Esta comisión en el mejor período del trabajo, encontró que los jornales no eran suficientes para mantener la vida al precio que prevalecía en los mercados para los comestibles. Ella fijó los jornales de las obreras con experiencia en $13 por semana, con la suposición evidente de que las que no tenían experiencia no tendrían derecho a vivir. Esta escala de 13 dólares, de acuerdo con la comisión, cubría los gastos necesarios para el sostenimiento de la vida y permitía un ahorro de 37 centavos por semana, si la mujer trabajaba todo el año. Si la mujer podía vivir sin ningún recreo, vegetaba tan sólo, podía ahorrar $20.00 por año. Después, nos suponemos, esta comisión, habiendo emancipado a las obreras con experiencia aunque sólo fuera sobre el papel, y después de haberles dado a las que no tenían experiencia su sanción para que se murieran de hambre o vendieran sus cuerpos para ganar lo que les faltaba en los jornales para poder vivir, celebraría seguramente el acostumbrado banquete para pagarse el enorme es-

Menos de 13 por Semana para obreras con Experiencia; Servicio de Oro Para un Perro

fuerzo mental que se necesita para hacer investigaciones de esta naturaleza.

Pero las cosas podían ser todavía peores. Debe haber sido reconfortante para esas obreras corseteras, con experiencia y sin ella, el leer en los periódicos que un perro, uno de los privilegiados del presente sistema, "tenía un servicio completo de oro en el cual le servían la comida cuidadosamente cocinada." Hay una expresión común que dice "llevar una vida de perro." Pero ante los hechos, tenemos que confesar que esa vida es de una naturaleza a la cual quisieran aspirar muchos hombres, mujeres y niños de la clase trabajadora, y la cual está fuera de su alcance. La nuestra es una civilización cristiana. Sería una tontería negarlo. Pero una de dos, o la civilización cristiana tiene que cambiar, o tendríamos que reeditar la Biblia Cristiana para que diga las palabras del divino maestro de esta forma: "Dejad que los perritos falderos se acerquen a mí, . . . "

Jornales Bajos para los Hombres y Asesinato de la Infancia

En el 1917, se hizo una investigación que demostró la estrecha relación que existe entre los jornales que se paga a los obreros y la mortandad de la niñez. En Manchester, New Hampshire, donde se hizo esa investigación, en las familias en que el padre ganaba menos de $494.00 por año, la mortalidad de niños llegaba a — 262.4 por mil. En las familias en que el padre ganaba $1,092.00 o más, la mortalidad bajaba a 53.2 por mil. El hijo del padre que ganaba el jornal más alto tenía cinco veces más probabilidades de vivir que el del padre del grupo que recibía los jornales bajos. Algunos se imaginarán que serían muy pocos los padres de familia que estaban ganando menos de $494 al año. Pero esto sería un error, porque el informe nos dice: "El grupo que recibía los jornales bajos comprendía la mayor parte de los trabajadores."

Pero al otro lado de la paradoja, vemos que la producción a máquina es responsable de que encontremos en los periódicos noticias de esta naturaleza: "Una cuna que ha costado 10,000 dólares." "Un juego de lavamanos de $38,000." "Una mesa de toilete de $65,000." "Un alfiler de sombrero de mil dólares "Un sombrero de hombre de 20,0000." "Cincuenta mil dólares pagados por un piano." "75,000 dólares por unos anteojos de teatro." "280,000 dólares por un collar de perlas." "Un collar de diamantes de $600,000." Y otras muchas que podemos ver todos los días en la prensa de los Estados Unidos.

La niñez perece de hambre a millares como resultado del presente sistema industrial. Pero la mayor tragedia no es que mueran tantos, porque, ¿qué les depararía la vida en esas condiciones? La tragedia es que los que viven se ven incapacitados para desarrollarse, a la par que se les niegan las oportunidades de la cultura y los beneficios de la civilización. No es a los que mueren, sino a los que viven, negándoseles los derechos que por humanidad les corresponden, el estudio de las ciencias y conocimientos que nos han legado las generaciones pasadas, a los que tenemos razón de compadecer. No se hace menor esta tragedia para los niños de la clase obrera cuando pueden leer de que hay gatos que tienen bañaderas de plata, de un gato persa—uno de la aristocracia americana—"que lleva corona de oro en la cabeza y una medalla de oro al cuello." Su dueña es una de las matronas de la socieded neoyorquina, de esa ciudad en la que la Metropolitan Life Insurance, encontró 420,000 desocupados, mientras esa señora se alababa de haber sido la primera de haberle regalado a su gato unos pendientes de diamantes.

Niños Hambrientos Pendientes de Diamantes para Gatos

Hay millones de trabajadores que carecen de albergue, aunque sea en un mal barracón. En un sólo cuarto de New York se encontraron viviendo siete familias. La Iglesia de la Trinidad puede anatemizar contra la inmoralidad, pero ella se encuentra económicamente segura con el dinero que cobra como alquiler, por ser la propietaria de esas casuchas. ¿Y qué otra cosa si no inmoralidad, vicio y crimen se puede esperar de gente que vive en estas condiciones?

Millones sin Hogar Una Casa de Siete Millones para una sola Familia

En la misma ciudad de Nueva York se encuentra la mansión del Ex-Senador Clark, construída al costo de siete millones de dólares. Este palacio, ocupado por una familia muy reducida, tiene ciento veintiuna habitaciones. Millares de mineros en el estado de Montana, y en otras partes, se encuentran sin casas a causa de que la mayor parte de la riqueza que ellos producen va a servir para sostener el boato de esta mansión y para los derroches de sus ocupantes. En este palacio hay espacio bastante y de sobra para mantener todas las comodidades de la vida, y sin embargo, bajo el punto de vista social, ¿no es altamente inmoral y antisocial?

Debido a la paradoja de la máquina, millones de obreros desocupados van caminando a lo largo de las vías del ferrocarril, pensando el porqué habrán construído ellos las líneas y los lujosos Pulmans en los cuales ellos no pueden viajar. Y mientras ellos van a pie, acosados por los palos de los policías y las órdenes de los jueces, en un lujoso banquete de otra clase de desocupados, en cada cubierto había un paquete de cigarrillos. Esos cigarrillos estaban envueltos en papel blanco, pero en billetes de cien dólares. Cuando este método de destruir riqueza fué descubierto, los convidados desmostraron su aprobación con fuertes aplausos. El invitante había dado a sus convidados una sorpresa. El había descubierto una originalidad. A nadie se le había ocurrido eso antes. Esa era la atmósfera apropiada para discutir la falta de ahorro de las "clases bajas." Esa era la mejor atmósfera para que las amas de casa discutieran las dificultades que habían tenido con sus esclavas de cocina, por el deseo de querer ganar 16 dólares por mes, y haber sido insistentes y haberse negado a trabajar por menos. En la atmósfera creada con la quemazón de billetes de cien dólares, la matrona de sociedad, tenía el auditorio apropiado para explicar la ingratitud de los trabajadores y repetir las consabidas palabras: "No importa lo que hagamos por ellos, porque nunca nos lo saben apreciar." "Por vida mía, que yo no sé lo que se les ha metido en la cabeza a las clases bajas." Y ese sentimiento es perfectamente natural. La mosca que succiona la espalda del perro probablemente sentirá igual, cuando el perro se revuelve y la quiere morder, en vez de apreciar que ella le está dando al perro una iniciativa.

Ganó Dinero Mientras Dormía

No hace mucho que uno de los propietarios de la máquina de coser Singer se fué a dormir teniendo un capital de muchos millones. Por la mañana al levantarse le informaron de que era 29 millones de dólares más rico de lo que era al acostarse. Esa suma es la multa que el juez Landis le impuso a la Standard Oil Company, multa que inspiró a un magistrado de Texas, que comprende bien la diferencia que hay entre pobres y ricos ante la ley—o por lo menos ante los jueces—a sentenciar a un hombre que presentaron ante él por vago a noventa y nueve años de presidio, sentencia que debía empezar a cumplir cuando la Standar Oil Company hubiera pagado la multa de veinte y nueve millones de dólares.

Se nos dice a veces, por esos que no entienden la función de la máquina, que los dueños de las industria ganan su dinero porque saben usar su inteligencia. Sin embargo, ahí tenemos un millonario que ganó veinte y nueve millones mientras dormía. Si un trabajador, no importa lo alta que sea su inteligencia, lo grande que sea su habilidad, se va a dormir, lo mejor que le puede suceder es que sueñe que el despertador ha sonado y abandone la cama apurado y se vaya al trabajo.

Lo que Significan Veintinueve Millones

Veintinueve millones es una cifra que no es muy comprensible para los trabajadores. Si los doce discípulos de Cristo hubieran sido condenados a vivir y trabajar hasta que hubieran ganado esa cantidad a tres dólares por día cada uno, ¿cuánto habría tardado en cumplirse la terrible sentencia? Hubieran tenido que trabajar hasta el año 2240 de nuestra era, antes de que la cantidad que entre todos ganaran llagara a veintinueve millones. Dos mil doscientos cuarenta años sin descansar un día, sin comer o comprar ropa, les haría al final de ese período poder ser candidatos a ese sospechoso honor de ser lo que los patronos llaman "trabajadores ideales."

Lo que probablemente hubiera sucedido es que los otros once hubieran tenido que trabajar para Judas—el único de ellos que parece tenía la clase de inteligencia que se necesita para hacer dinero—desde aquella fecha. Por medio de la explotación del trabajo, por medio de **hacer** dinero mientras los otros lo **producían,** Judas podría ser hoy el hombre más rico del mundo. Como muchos de nuestros capitalistas, él podría explicarnos en las numerosas revistas de mejoramiento social de que disponemos, cómo toda su riqueza había sido honradamente adquirida por medio de su inteligencia, de su capital inicial de treinta monedas de plata.

Ya hemos visto el significado de la desocupación. Ya hemos visto de que es causada por la producción a máquina, y la manera cómo es peseída la máquina en nuestro presente sistema social. Nosotros hemos visto el enorme poder en manos de los dueños de la máquina, y la pobreza y las innecesarias muertes prematuras de los constructores y operadores de la máquina. Hemos visto que la máquina es la gran creadora de la riqueza, pero que la división de esa riqueza no es equitativa.

En un tiempo, los trabajadores que vieron esto en sus principios, que perdían sus empleos a causa de la instalación de

las máquinas, se organizaron para romperlas. De acuerdo con la experiencia que tenían era una cosa lógica, porque es evidente que si el aumento de las condiciones que hemos reseñado en este capítulo, debían de ser el fruto de la máquina, ésta, por necesidad debía de ser considerada detrimental para la humanidad—algo que debía ser destruído.— Pero ellos no estaban en lo cierto. Ellos habían visto sólo la paradoja de la máquina, no la razón de ella, ni tampoco su remedio.

La Producción Científica Exije una Distribución Científica del Producto de la Máquina

El desarrollo de la máquina resultó de la aplicación científica de la experiencia adquirida y de la aplicación de métodos científicos a la industria. Hubiera sido capaz de hacer grandes cosas para reducir la pobreza y finalmente abolirla. La revolución industrial de la última centuria ha traído un método científico de producción. La paradoja de la aplicación científica de la ciencia a la industria marcha paralela a un sistema social caótico, injusto y nada sabio. Lo que se necesita, pues, no es destruir las máquinas, sino hacer que la producción obtenida de las máquinas operadas científicamente vaya a parar a las manos del productor y de la sociedad en general en vez de ir a parar a las manos de unos pocos.

Bajo las presentes condiciones nos encontramos a los zapateros sin zapatos, a los productores de artículos alimenticios sin tener que comer, a los sastres sin ropa, los madereros, carpinteros y otros que podrían hacerse casas para sí y para los otros miles del ejército de los desocupados, sin poder hacerlo, mientras las máquinas se echan a perder por falta de uso. Esa condición es por demás insensata e incientífica. El único límite que se debiera poner a la producción debía de ser el necesario para cubrir ampliamente todas las necesidades de la raza humana. Un sistema de sociedad que sea científico hará uso de las máquinas hasta que todas las necesidades de cada ser humano sean satisfechas, hasta que cada miembro de la sociedad tenga todo lo que necesita para el confort y la comodidad de su vida. Con el presente desarrollo de la máquina esto no es un sueño, sino una posibilidad. Porque los trabajadores que están ahora desocupados y los que están trabajando, son capaces de producir eso y más, si se les da acceso al uso de las máquinas y la materia prima. Después ahí está ese enorme número de parásitos, que no añaden nada a los medios de

satisfaccer las necesidades materiales de la humanidad, o para el cultivo del arte y la cultura, de la poesía y la literatura que, únicamente pueden alcanzar su mayor grado de expresión al estar satisfechos los deseos materiales. Todos los individuos de la sociedad son consumidores y con la habilidad de ser productores, deben de producir o toman algo de la sociedad sin que den nada en restitución, y por eso los debemos de marcar como parásitos sociales.

¡Cuánto talento no es destruído en la infancia con la terrible mortalidad de los niños de los pobres! ¡Cuantos genios se ven privados de encontrar expresión, por la falta del desarrollo físico y moral que encuentran desde la niñez! Sólo una sociedad imbécil puede ser la culpable, como lo es la presente, del cierre de las minas, las fábricas y talleres, mientras hay niños que se mueren de hambre; mientras hombres fuertes pasean por las calles o vagan por los caminos; mientras mujeres, incapaces de poderse ganar la vida, tienen que vender por pan esa función de la que depende la perpetuación de la raza. Tal sistema no puede tener la pretensión de ser científico; es un sistema bárbaro a despecho de toda su civilización y desarrollo, el cual está más bien dedicado a la producción de implementos para la destrucción y las guerras.

El producto del presente sistema de propiedad de la máquina es el parasitismo de una clase por un lado, y la total esclavitud de la otra. Ninguna de ambas puede traer el máximo desarrollo de la capacidad de la raza humana; ninguna puede tampoco dejar de producir miserias humanas, y crear una raza de hombres que sean capaces de alcanzar el mayor desarrollo industrial y nobleza de carácter.

La ciencia ha sacado de la paloma torcaz ciento veinte diferentes variedades, cada una superior a la otra. La ciencia ha hecho del lobo perros que por su lealtad, compañerismo y afección bien podían servir no sólo de admiración, sino de estímulo a los seres humanos. La ciencia ha hecho maravillas con el caballo, la vaca, la oveja y la cabra. La ciencia ha encontrado algas, las que ha cultivado e injertado hasta producir los cereales que con razón son llamados el sostén de la vida. Cuando un cuidado igual al que hoy se presta a los cerdos, vacas o caballos, sea prestado a los seres humanos, entonces el hombre estará preparado para gobernarse a sí mismo y a la naturaleza que le rodea; como amo, no como esclavo de las máquinas que él ha creado.

Se nos dice a menudo que los hombres se pelearán siempre como gatos y perros. Aceptamos la comparación. Al estar escribiendo este párrafo, bajo nuestro escritorio hay un perro y un gato. El gato está dormiendo, y a su lado el perro duerme también con una pata sobre la cabeza del gato, como en gesto de protección y amistad. Ellos son amigos porque la lucha por por los medios de vida ha sido abolida, ellos no tienen que luchar por su existencia. Pero podemos crear en ellos el instinto de odio y lucha, como el presente sistema los crea, haciéndoles luchar por la comida por medio del sometimiento al hambre. Haced desaparecer la competencia para obtener los medios de vida que la máquina hace innecesarios, una competencia en que miles de trabajadores pasan hambre, y los seres humanos serán amigos como lo son nuestro perro y gato.

Pero esto no es posible donde la raza está dividida en dos clases sociales, los propietarios de las máquinas, que ellos no han creado, como parásitos; los obreros en las máquinas como esclavos. "Esclavo" es una palabra ruda para ser aplicada a un obrero, pero serlo en realidad es peor. El trabajador tiene la ilusión de libertad, una sombra que alimenta en su cerebro. Pero ¿cuál es la realidad? El dueño de la máquina le dice al trabajador: "Yo no te permito que trabajes con la máquina que los de tu clase han fabricado, y que tampoco puedo manejar yo mismo, a menos que consientas en darme cinco dólares de cada seis de la riqueza que tú produzcas." El trabajador se tiene que someter o morirse de hambre bajo las presentes condiciones. Esto es lo que los sofistas legalitarios se muestran tan orgullosos en presentarnos como contrato libre, aunque está basado en la condición, "o trabaja como yo quiero o muérete de hambre."

¿No es esto Verdadera Esclavitud?

El señor feudal le decía al siervo: "Trabaja para mí cierto número de días a la semana, lucha por mí en las guerras, y yo te dejaré trabajar para tí cierto número de días, para que puedas vivir." El dejar vivir al siervo no era precisamente por razón de humanidad. Si el siervo se hubiera muerto de hambre, los señores feudales hubieran tenido que trabajar para ellos mismos. El feudalismo era un sistema de esclavitud. Y, sin embargo, lo que el barón industrial le dice al obrero industrial es lo mismo en sus efectos, sólo que se nombran horas en vez de días. El dice: "Trabaja para tí dos horas en las cuales puedes producir el valor de lo que te pago en jornal; luego tienes que trabajar para mí el resto del día por nada por-



Niñas de once a catorce años manejan secciones enteras en las fábricas de hilados.

que yo soy el dueño de la máquina." Y no es esta toda la ventaja, porque el barón industrial no siente la responsabilidad por la vida del trabajador. La muerte del siervo era una pérdida para el señor feudal; pero el señor feudal de la industria no tendrá que trabajar por la muerte de unos miles de trabajadores, porque hay millones que no son necesarios debido al desarrollo de la maquinaria. Como dijo John A. Hobson:

> "Por un lado ella (la maquinaria) ha destruído la posición del trabajador como una unidad completa en la industria, y lo ha hecho dependiente del capitalista para obtener empleo y los medios de subsistencia. Por otro lado, ha destruído el sentido de responsabilidad del patrono para con el obrero en la proporción en que la dependencia del último ha sido cada vez más absoluta."

Los señores feudales no abolieron el feudalismo del cual eran ellos los beneficiados. Tampoco que se puede esperar que los dueños de las industrias han de abandonar voluntariamente su poder, y la propiedad privada de la máquina y de la tierra que es la base de ese poder. La propiedad de la máquina les tendrá que ser arrebatada de sus manos. Tendrá que ser puesta en las manos de los trabajadores del mundo en una sociedad en que cada uno será obrero, productor y consumidor. Una so-

ciedad que tendrá que acabar con la desocupación y miseria de la clase trabajadora que son el resultado de la revolución industrial, y que crea mayor desocupación con cada nuevo invento o mejoramiento de la máquina y cada desarrollo en el medio de producción.

Esta revolución industrial que ha introducido la ciencia en la producción demanda que sus beneficios sean la propiedad de todos. Otra revolución pondrá los productos de una producción científica a la disposición de todos los seres humanos del mundo y hará de la máquina "el trabajador incansable de la raza humana." Esta es la cura para la desocupación y todos los males del mal ajustado sistema social presente. Esta revolución tiene que ser la obra de las víctimas del presente sistema y demanda la organización de los trabajadores a los que dedicamos el capítulo siguiente. Después de revisarlo, veremos que existe otra cura para la desocupación para conseguir la cual es necesaria la organización.



La desocupación destruye la dicha en el hogar del obrero, convirtiendo la maternidad en un martirio cuando por falta de trabajo se carece de lo más necesacio para alimentar a la prole.

CAPITULO SEXTO

La clase capitalista y la clase trabajadora no tienen nada en común. No puede haber paz mientras el hambre y la necesidad sean el patrimonio de los millones de seres que componen la clase trabajadora y los pocos, que forman la clase capitalista, gozan de todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases tendrá que existir una lucha hasta que los trabajadores del mundo se organicen como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema del salario. —Declaración de Independencia de la Clase Obrera.

LOS TRABAJADORES DEBEN ORGANIZARSE PARA HACER DESAPARECER LA DESOCUPACION

LOS contentos nunca buscaron un cambio social. El progreso viene bajo la presión de las necesidades humanas. Los contentos son siempre de ideas conservadoras; los descontentos son ahora, y lo han sido al través de todas las edades, la parte dinámica de la sociedad.

El hombre se ve tan ligado por el ambiente a las costumbres, las tradiciones, y el "si era bueno para nuestros padres también debe ser bueno para nosotros;" es una criatura tan apegada a la raíz, tan restringida por las leyes con que la mano de los muertos gobierna a los vivos, que él no hubiera dado ningún paso adelante si no hubiera sido porque la lucha por la vida le fuerza periódicamente a tomar nuevos derroteros.

El descontento basado en las necesidades económicas ha sido siempre la gran fuerza que ha impulsado todos los cambios fundamentales en el curso de la historia del mundo, y la organización ha sido el arma con que estos cambios han sido posibles. Por esta razón es una tontería que esperemos el progreso de una clase gobernante, lo que significaría un cambio en todos los precedentes en la historia de la raza humana. ¡Qué inútil es pensar de el que que los que están gozando de las riquezas, producidas bajo las condiciones que hemos visto, quieran destruir de por sí su existencia de parasitismo y abundancia! Todas las lecciones que nos da la historia del pasado y del

presente son de que las clases dominadoras no han de abandonar nunca voluntariamente su poder. Las garras de todos los sistemas dominadores han tenido que ser rotas antes de que hayan soltado la presa. Un estudio del poder nos da la razón. Es inherente en todos los poderes el buscar su medio de expresión y luchar por aumentarse y perpetuarse.

Esa revolución industrial que hemos visto hacer necesaria una distribución científica de los productos del trabajo—esa revolución sin la cual la revolución industrial del pasado siglo significa una creciente desocupación y miseria para los trabajadores—tiene que ser la obra de los trabajadores. Los trabajadores mismos son los que tienen que organizarse para lograr esa gran transformación social en que descansa el futuro de la humanidad.

Todo Progreso es Resultado de la Organización

Superficialmente, parecerá que la necesidad de la organización obrera, y el poder de esa organización, son de por sí tan evidentes que no sería necesario el que nos ocupemos de ella. Hemos visto que la máquina está tan apegada a los obreros, es una parte tan importante de su vida diaria, que ellos no se dan cuenta de la potencia que pueden derivar de su cercanía a la máquina. Eso mismo pasa con la organización. Las máquinas y los obreros están organizados juntos por los dueños de las industrias—para el servicio de los amos de las industrias— ¿pero que número de trabajadores se dan cuenta de que están organizados como unidades de producción? ¿Cuantos se dan cuenta de que se deberán organizar por su propia cuenta como ahora los tienen organizados los patronos? Pero para el estudiante de la historia humana es claro que todo el progreso es la obra de la organización.

Los Atomos Organizados han Creado el Universo

Sin la organización, todas las cosas superiores al poder de un sólo individuo son imposibles; con la organización, todas las cosas son posibles. Los cielos, la tierra, el hombre y el desarrollo de las instituciones humanas reiteran el poder de la organización. ¿Cuál es la lección que podemos sacar de toda esa materia al parecer inanimada que nos rodea por todos lados? Es la lección de la organización. Los átomos de que esa materia está compuesta son tan pequeños que no se pueden ver con el mi-

croscopio, ni ser pesados en ninguna balanza. Ellos son tan pequeños, tan insignificantes, que un átomo no puede existir solo; tiene que juntarse a lo menos con otro átomo; tiene que organizarse. Ellos son tan pequeños que los hombres de ciencia nos dicen que existe la misma relación, en cuanto a tamaño, entre ellos y la punta de un alfiler, como entre ésta y la tierra.

¿De qué valor será la organización para cosas tan insignificantes como los átomos? Pequeños, tan insignificantes como son individualmente, organizados llenan espacios que se hacen incomensurables. Alfa Orionis, recientemente medido, da un volumen de 270 veces mayor que el del Sol, con un diámetro de 260 millones de millas, es una organización de átomos. Cuando su luz llega a nuestro planeta, y al ojo del obrero, después de viajar 150 años a una velocidad de 186,000 millas por segundo, el mensaje que nos trae de tan lejos y con tanta rapidez es el mensaje de la organización, y el poder hasta de los átomos cuando están organizados.

¡Los átomos se organizan y se convierten en un universo! Los inmensos espacios celestes están iluminados con las lecciones de la organización. Los mensajes que son despedidos sobre el éter, de todas las estrellas del firmamento, son mensajes de organización. Los cantos de las estrellas de la mañana son cantos de organización. El polvo bajo nuestros pies y el aire que nos rodea nos dicen el mismo mensaje. Todas las voces de la naturaleza que nos rodea y la materia que en nosotros mismos existe, nos dicen del poder de la organización.

Pero los átomos que forman la materia inanimada del universo no están organizados plenamente. Ellos se organizan en unos cuantos átomos por molécula. Para formar materia muerta los átomos se organizan en lo que podemos llamar organización de oficio de los átomos.

Después en la organización de los átomos, dominados por las fuerzas que existen fuera de ellos, y por las fuerzas dentro de ellos mismos, millares de ellos se juntan en lo que podríamos llamar unionismo industrial de los átomos. Como resultado de esta más alta organización, desaparece la materia muerta y aparece del misterio el portento y la belleza de la vida. Los átomos que se han organizado y convertido en universo han desarollado una más alta organización y se han convertido en vida. La ciencia es incapaz de crear la vida en el laboratorio, pero ella sabe que cuando la naturaleza crea la vida, ella se encuen-

tra siempre con esta más alta organización de los átomos, la combinación de un mayor número de ellos en una sola unión.

La Evolución el Desarrollo de la Organización de la Vida

La organización de la vida continúa creciendo. En su desarrollo y demostración de la vida, a la que nosotros damos el nombre de evolución orgánica, ahora una de las verdades generalmente más aceptadas como conquista de la ciencia. La evolución enseña que la más alta organización de los átomos que produjo la vida ha venido produciendo cada vez ejemplares más altos y perfectos. Ella demuestra que empezando con la forma animada de una sola célula, se ha convertido en millones de células que existen unidas en una armoniosa cooperación de organización, hasta que por fin el hombre, la más perfecta ilustración de lo que la organización de los átomos puede hacer, apareció sobre el planeta.

Hay algunos que no aceptan la evolución. Pero ellos tienen que aceptar el poder de la organización, tanto si creen en el Génesis de la materia como enseña la Biblia o en las revelaciones de la ciencia. Ambas nos enseñan que la organización fué el impulso creador. La primer oración de la Biblia dice:

"En un principio estaba el mundo, y el estaba sin forma y consistencia."

La idea es de la existencia de un mundo enteramente desorganizado, incomprensible por causa de la falta orgánica. Después los primeros capítulos del Génesis, lo mismo que los primeros capítulos de la Ciencia, se ocupan con el trabajo creativo de la organización. Ellos nos representan a Dios como el primer organizador, organizando primero el universo, y después la vida. La ciencia y la religión, las dos empiezan con la lección de la organización, y nos enseñan que el universo, primero, después el hombre, son los resultados de la organización.

El hombre mismo está formado de una manera extraña y maravillosa. El es estructuralmente la organización de billones de células formadas en órganos, con una diversidad de funciones, pero con cada célula cooperando armoniosamente en la unidad organizada. El cuerpo humano, y cada célula de ese cuerpo, prueban la verdad de que una injuria a una célula es una injuria a todas. La salud es la armoniosa cooperación por medio de la organización de todas las células en el cuerpo humano. Cuando cierto número de células no cooperan, nosotros llamamos enfermedad a esa falta de cooperación perfecta. El

cáncer, por ejemplo, es el resultado de la negativa de cierto número de células que se niegan a permanecer organizadas y a cooperar con las otras células. El lector se acordará que comparamos a la desocupación a un cáncer social que se alimenta de las células vivientes de la industria. Para el hombre, el individuo, como para el hombre, la raza, la desorganización significa la muerte. ¡Qué lección para el obrero es el obrero en sí mismo!

La Sociedad se ha Desarrollado por la Organización

Esa organización que hemos encontrado ser el secreto de la evolución orgánica del hombre es también el secreto del desarrollo de la sociedad en la cual el hombre es el átomo. Ningún número de individuos desorganizados pueden formar una sociedad. La sociedad es la organización de los individuos. De esa organización ha nacido el progreso humano movido por las necesidades de la sociedad. El hombre es el único animal dotado por la naturaleza con el don de la palabra. Y la palabra es una de las piedras fundamentales del progreso humano. El don de la palabra es el resultado de la organización. ¿Podríamos imaginarnos a un salvaje desorganizado, más bajo que los salvajes que ahora existen, porque todos ellos tienen los rudimentos de organización, inventar la palabra a fin de poder manifestar lo que pensaba? Y todo eso es lo que la palabra podría representar sin organización. El hecho de que el salvaje era tan bajo en la escala de la vida que no se organizó para la ayuda mutua nos demuestra que él no poseía ideas que valieran la pena ser conocidas, ni sentía la necesidad del lenguaje. El lenguaje, el arte de la palabra, se desarrolló como resultado de la organización, para llegar a un mayor entendimiento y unidad de acción entre los átomos humanos que componían la sociedad. Los idiomas que hablamos ahora nosotros representan la evolución de muchos siglos de organización, el aumento y la entremezcla de asociaciones humanas al través de los siglos. La palabra es como el dibujo, y las cosas que ellas pretenden representar son las experiencias de las razas en la vida racial organizada. Las palabras que dan nombre a a las cosas, especialmente, llevan en sí el período de organización social o industrial que les dió vida.

Después que el don de la palabra fué usado por primera vez, conforme la organización de los seres humanos fué creciendo, y las necesidades del contacto social se hicieron más amplias

de lo que podía alcanzar la voz humana, se hizo necesario el arte de la escritura, signo de una mayor organización. Para describir la fuerza de la organización como una fuerza social tendríamos que relatar toda la historia de la raza humana. No disponemos del espacio para demostrar el desarrollo de la organización social desde la familia primitiva a la nación moderna, y esa mayor organización que hoy se va desarrollando, la solidaridad internacional de los trabajadores, como anunciadora de la próxima organización de toda la familia humana para el avance de la libertad económica para todos.

Dondequiera que giremos la vista a nuestro deredor, hallamos lecciones del poder de la organización. Sus arcos de triunfo se ven por todas partes. Las matemáticas son una cosa fría, una cosa impersonal, pero ellas también nos enseñan el poder de la organización, y lo que puede ser definido como leyes de la organización. Siete unos son simplemente siete, cuando los **unos no están organizados.** Pero colocar los siete unos juntos, organizarlos en forma que el uno respalde al otro, a fin de que cada uno forme parte de un todo organizado. El resultado ya no es más siete. En su lugar tenemos 1.111,111— Un millón, ciento once mil, ciento once. El poder de la organización no es solamente la suma de poderes individuales que la constituyen. La organización tiene un poder mucho mayor que los poderes agregados que la componen.

Los trabajadores deben organizarse. Pero ¿cómo? Los trabajadores deben organizarse para hacer desaparecer la degradación de la desocupación, para destruir sus males, esa falta de cooperación de las células vitales de la industria que hemos reseñado en los capítulos anteriores. Pero ¿cómo?

La organización es un arma, algo que debe ser usado. La clase de arma que un trabajador debe usar debe depender del objeto en la cual la va a usar. Una máquina de coser es un buen instrumento para poner remiendos, como saben la mayor parte de las mujeres de los trabajadores, pero bien adaptada a este objeto, nadie se atrevería a sugerir fuese usada en vez de una máquina paleadora a vapor. La clase de organización que deben poseer los trabajadores tiene que ser la que dicte el propósito para que la quieren usar, y las condiciones bajo las cuales debe de ser usada. Una organización de los trabajadores tiene que ser determinada por las necesidades y los propósitos de los trabajadores. Debemos, pues, estudiar la clase de organización que los trabajadores deben tener de acuerdo con sus propósitos, y las condiciones de la industria.

En los días que precedieron a la revolución industrial, los trabajadores no podían organizarse de acuerdo con la maquinaria y la producción a máquina, por que éstas no existían. Tampoco ahora pueden permanecer organizados de acuerdo con el oficio o herramienta que usan, porque la herramienta no es ya la base de la producción. El propósito de los trabajadores es el de apoderarse de la propiedad de la máquina. Tienen, por lo tanto, que organizarse de acuerdo con las bases del presente modo de producción, la máquina. Organizarse de acuerdo con las bases de algo que ha desaparecido o está desapareciendo como resultado de la revolución industrial, sería tan insensato como la organización de los átomos que produce materia muerta. La naturaleza de la vida dicta una forma nueva, como la naturaleza de la industria de ahora dicta una nueva forma de organización a los trabajadores.

Es Necesario Organizarse de Acuerdo con la Industria

El propósito de los trabajadores tiene que ser de acuerdo con el método de la máquina y ser dueños de la máquina, para abolir la desocupación. Pero la producción a máquina es mundial, la desocupación es internacional. Por lo tanto, una organización nacional no puede conseguir este propósito. El demanda una organización internacional de todos los trabajadores.

El interés de los capitalistas radica en jornales bajos, largas jornadas, malas condiciones de trabajo, y sobre todo la continuación del presente sistema de jornales, el sistema del salario. El interés de los trabajadores es ganar altos jornales, jornadas cortas, buenas condiciones de trabajo, la destrucción de la desocupación, y la desaparición del sistema del salario que representa la esclavitud para ellos. Por lo mismo, dictados por el propósito de su organización, ésta debe ser de acuerdo con el sistema de la producción a máquina, internacional, y debe procurar la organización de los trabajadores porque sus intereses básicos son los mismos, y porque el axioma, "el todo es mayor que las partes," es tan verdadero cuando es aplicado a la clase trabajadora como cuando es cusado en matemáticas.

Poder organizado no es una máquina. Es orgánico, crece. El debe tener el propósito de obtener mejores jornales, reducción de jornadas, condiciones decentes de vida, porque estas son de interés para todos los trabajadores, de acuerdo con el poder que ha generado por haber sido avanzada la unidad,

como medio de obtener mayor número de obreros organizados y educados para obtener un mayor poder, para practicar a los trabajadores a que hagan haciendo. Debe buscar de obtener mayores jornales y mejoramiento en las condiciones de trabajo, no como una finalidad, sino como un medio para llegar a la finalidad, la instrucción de los trabajadores para el objetivo revolucionario que hemos visto. La organización de los trabajadores no debe ser solamente de acuerdo con el método de producción industrial, internacional, amplia como la industria y la clase obrera, sino que tiene que ser **revolucionaria** con el objetivo de libertar a la humanidad.

La organización de los trabajadores debe tener otros propósitos. Ella no debe ser solamente revolucionaria en sus tácticas para conseguir sus objetivos. Tiene que ser constructiva. Ella no sólo debe tener la vista fija en la revolución industrial, sino que debe a la par funcionar para la organización, educación y capacitación de la clase obrera para mantener la producción en una sociedad libre. Esa organización sin una visión que vaya más allá de la desaparición de la sociedad presente a formar una estructura de la nueva sociedad, está incitando a los trabajadores a que den un salto en la oscuridad en la esperanza de que caerán en alguna parte. La organización que quiera servir los intereses del trabajo tiene que construir la estructura de la sociedad nueva dentro del cascarón de la vieja.

Sumariamente, de acuerdo con el propósito, hemos dado una idea de la clase de arma que los trabajadores necesitan para realizar el programa que se han trazado. Su declaración de independencia para la clase obrera tiene que, como adición a la parte dada en el encabezamiento de este capítulo, contener una advertencia de que la división de los trabajadores no es organización; contra la organización por oficios. Ella tiene que manifestar sus principios y finalidad de una manera clara y concisa, como nosotros hemos deducido de los propósitos que una organización de la clase trabajadora debe servir. La Declaración de Independencia que ella debe formular para los trabajadores bien puede ser condensada en la siguiente declaración de principios y fines:

PREAMBULO

La clase trabajadora y la clase patronal no tienen nada en común. No puede haber paz mientras el hambre y la necesidad sea sentida por millones de trabajadores, en tanto que unos pocos que componen la clase patronal disfruten de todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases habrá lucha hasta que los traba-

jadores del mundo se organicen como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema del salario.

La centralización de las industrias en las manos de unos pocos, cada vez menos, imposibilita a las Uniones de Oficios para luchar victoriosamente con el siempre creciente poder de la clase capitalista, porque las Uniones de Oficios han creado una situación que empuja a un grupo de trabajadores contra otro grupo de trabajadores de la misma industria, ayudando así al común enemigo para ser derrotados en las luchas del salario. Más todavía, las Uniones de Oficios ayudan a la clase patronal induciendo a los trabajadores a creer que sus intereses son los mismos de sus patrones.

Estas pésimas condiciones pueden ser cambiadas si el interés de la clase trabajadora se une en una organización formada de tal modo que todos sus miembros en cualquiera de las industrias, o en todas las industrias si es necesario, cesen de trabajar, solidarizándose con sus compañeros de cualquier departamento demostrando así que, "Una injuria hecha a uno, es una injuria hecha a todos."

En lugar del lema conservador: "un buen salario por un buen día de trabajo," nosotros debemos inscribir en nuestro estandarte nuestra divisa revolucionaria: "Abolición del sistema del salario."

Es la misión histórica de la clase trabajadora, hacer desaparecer el capitalismo; el ejército de productores debe ser organizado no únicamente para la lucha diaria con el capitalismo, sino para regularizar la producción cuando éste haya sido derribado. Organizándonos industrialmente formamos la estructura de la nueva sociedad, dentro del cascarón de la vieja.

Conociendo la estructura de la presente sociedad, que ella crea la riqueza para el beneficio de los pocos en detrimento de los muchos, es razonable, inevitable, que una organización como la que aquí describimos contará con la enemistad de todos los poderes que los dueños de las industrias sean capaces de presentar al combate; con todas las traiciones y engaños de que los servidores del capital son capaces. Hasta podríamos esperar que los perritos y gatos mimados de los ricos nos ladrarían y demostrarían su disgusto contra una organización que les quisiera quitar las coronas de oro, las bañeras de oro, los pañuelos y vestidos blasonados y demás privilegios de que hoy son objeto por parte de sus dueños. Tal organización ha de ser difamada y calumniada, porque los capitalistas saben que con la verdad les será imposible combatirla. Será vilipendiada,

mistificada ante los trabajadores, en beneficio de los amos de las industrias—los parásitos sociales que desean, y luchan, por mantener su parasitismo.

Por necesidad tendrá que ser perseguida, porque la persecución ha sido la contestación dada a ese descontento que ha aspirado al progreso en todas las fases de la historia. Y ella tendrá que ser hábil para aguantar la persecución, desarrollarse más, cuando más perseguida, porque esta es la mejor demostración de si una organización debe de triunfar e imponerse.

Si esa organización que hemos descrito como arma de lucha de los trabajadores, el medio de conseguir sus propósitos, no existiera, esa arma tendría que ser forjada por los trabajadores antes de que pudieran esperar obtener los fines que, inevitablemente, bajo la presión de las necesidades económicas, han de buscar. Pero esta organización ya existe. Ella ha sido forjada en la lucha industrial. Ella ha crecido al calor del conflicto, templada en los golpes de la industria, probada en las batallas del trabajo, confirmada bajo el intenso calor de las persecuciones y permanece sin mancha y con todo su brillo hasta hoy. Su forma de organización es la forma que hemos visto ser la más lógica que los trabajadores necesitan. Sus principios son los que hemos declarado. La Declaración de Independencia de la Clase Trabajadora es su preámbulo. Sus aspiraciones son las aspiraciones de los trabajadores. Su finalidad la emancipación del trabajo.

Ella se ha enfrentado con todos los poderes, engaños, difamaciones, vilezas y mistificaciones de los amos de las industrias. Ellos la odian porque la temen, y lá temen porque ella representa la unión de un sistema industrial científico y la justa distribución de los productos de esa industria. Ellos la temen y la calumnian—su miedo y sus calumnias son atribuídas a ella—porque ellos saben que ella representa el progreso humano en vez de la miseria y el estancamiento, paz armonía y lo suficiente para todos en vez de lo superfluo para pocos y la desocupación para muchos, y ellos saben que estas cosas no pueden ser obtenidas sino con la abolición de ellos como clase.

Esta gran arma del arsenal del trabajo es la organización de los **Trabajadores Industriales del Mundo.** El trabajador que desee saber, no sólo la causa de la desocupación, sino también la cura de ella, debe de estudiar esta organización, la única con una verdadera explicación de la desocupación y la solución para todos los problemas de la clase trabajadora, la coo-

peración de todas las células vivas de la industria para obtener la salud industrial.

Como el estudio de los medios de producción nos han enseñado las causas de la desocupación, también por medio del estudio de la organización, podremos encontrar el remedio para la desocupación en el camino de la clase trabajadora hacia esa emancipación económica que debe ser la aspiración de todo trabajador consciente, y de una organización de los trabajadores que les hablará el lenguaje de la libertad en vez de las ásperas palabras guturales de la esclavitud industrial.

Con la necesidad y poder de la organización aceptados, y con la clase de organización necesaria para lograr las aspiraciones de los trabajadores descrita, ahora podemos estudiar de una manera comprensible el problema de la desocupación bajo el punto de vista de esa organización que es capaz de generar el poder que debe poseer para realizar sus aspiraciones, bajo el punto de vista de los Trabajadores Industriales del Mundo.



En todos los parques de las ciudades industriales podemos ver estos deshechos humanos, la vejez y los desocupados excluídos de la industria y del bienestar.

CAPITULO SEPTIMO

La guerra . . . entre el privilegio y el pueblo es el alma de todas las revoluciones, y la fórmula de la historia.—MAZZINI.

LA JORNADA DE SEIS HORAS—REMEDIO PARA LA DESOCUPACION

TRABAJADORES, empleados y desocupados, tienen que concentrar su poder en remediar la desocupación. En manos del patrono la desocupación es un arma con la cual amenaza a los trabajadores que tiene empleados. El trabajador ocupado nunca puede garantir que no está al borde de la desocupación. Una palabra de su amo significa su destierro de la industria, y cuando el número de los sin trabajo es grande, esa palabra es pronunciada con cualquier pequeña razón o sin ella.

Cuando, desesperados por el hambre, los trabajadores se congregan en frente de las fábricas, las minas y los talleres, cuando por las calles, en las oficinas de empleo, los mercados de esclavos de la industria moderna, se congestionan de obreros, los amos de las industrias son cada vez más déspotas y tiranos, y los trabajadores que se encuentran desorganizados por necesidad se muestran acobardados y por lo tanto, se someten indefensos. Allí existe la competencia entre organizados y desorganizados por la conquista de los empleos, la que está basada en el hambre de los desocupados.

El trabajador empleado sabe que su patrono no lo retendrá a él cuando hay otro trabajador desocupado que es capaz y gustoso de hacer el mismo trabajo, tal vez más, por menos jornal. El sabe que su patrono compra el poder productor que, envuelto en las pieles humanas, se ofrece más barato en el mercado. El no se hace ilusiones de que su patrono lo prefiere a él porque es blanco. Todos los trabajadores inteligentes saben eso, mientras hay otros que son tontos bastante para pelear en el trabajo sobre las razas, el patrono no se deja llevar por esas consideraciones, excepto que esas luchas de los trabajadores le sirvan a él para aumentar sus ganancias. El único color que el patrono prefiere es el de la ignorancia. Los patronos sólo quieren "brazos" que sean tan ignorantes que se nieguen a organizarse. El patrono sólo compra fuerza produc-

tora, y le importa poco el color de la piel en que ella está envuelta. El obrero empleado sabe que su patrono no tiene consideración de si el trabajar que se ve despedido tiene, como resultado, que sentir el llanto de sus hijos que le piden pan, que verá su hogar destruído y las aspiraciones de su vida deshechas por la amargura de la derrota. Estas son consideraciones sentimentales, y los negocios no son cuestión de sentimentalismo. Como los patronos se alaban en demostrar, ellos no están en los negocios por pasar el tiempo. Ellos están en los negocios por ganar dinero, y las ganancias exigen que él dé empleo solamente a los que por el hambre o por miedo al hambre se ven forzados a venderse en el mercado por el precio más barato posible. No se puede esperar que el patrono compre la fuerza productora de un día de trabajo de un obrero, de la misma manera que nosotros damos diez centavos a uno de los inutilizados de la guerra por unos cordones de zapatos sin fijarnos en su valor, o en el precio del mercado.

La desocupación obliga a los desorganizados a rebajar los jornales, a llevar un paso aniquilador en el trabajo, a trabajar largas horas y someterse a unas condiciones denigrantes. Las condiciones de los desorganizados están basadas en la desesperación con que los trabajadores empleados tienen que someterse a la alternativa de permitir que se les empeoren las condiciones de trabajo o a la desocupación. La desesperación de los sin trabajo los conduce a competir unos con otros y con los que están trabajando. Bajo estas condiciones—las condiciones normales de la industria—el valor de los productos manufacturados por los obreros no guarda ninguna relación con los jornales de los trabajadores. Mientras exista la desocupación, el hambre o el miedo al hambre será la reguladora de los jornales de los desorganizados.

El Hambre no Regula los Jornales de los Obreros Organizados

Pero aun siendo la desocupación una enfermedad constante, ese mal de la rebaja de jornales y empeoramiento de condiciones, no ataca a los trabajadores organizados, pues, de lo contrario no habría esperanza para los obreros, ni para la humanidad. El patrono puede despedir con impugnidad a cualquier obrero y reemplazarlo con un desocupado que se conforme con trabajar en peores condiciones. Pero cuando el despido de un trabajador puede significar el que todos los otros empleados hagan causa común con el despedido, el patrono ya

no está tan dispuesto a despedir a nadie. Toda una nueva dotación de obreros, que desconocen la rutina del trabajo, destruirá por un tiempo la eficiencia y menguará las ganancias, lo que muchas veces no le compensa lo que pueda ganar por pagar menos jornales o trabajar más horas. Esta es otra, y más potente razón del porqué los patronos no experimentan por este lado la rebaja de jornales a los trabajadores organizados.

Los amos de la industria han aprendido la lección de que pocos de los trabajadores desorganizados están dispuestos a ocupar los puestos abandonados por obreros en huelga. El desprecio con que los trabajadores, organizados y desorganizados, miran a los rompehuelgas, es una de las mayores victorias del movimiento obrero, una parte importante de la nueva moralidad de los trabajadores. Esta fué una de las mayores lecciones de la huelga de los 2,500 trabajadores de los bosques de Cranbrook y Golden, de la Columbia Británica, bajo la I. W. W. Esa huelga tuvo lugar en pleno invierno. El día primero de enero, del 1924, cuando la huelga fué declarada, el termómetro estaba al 43 bajo cero. Miles de obreros estaban desocupados en la Columbia Británica. Centenares de ellos en la ciudad de Vancouver habían sido reducidos a tal miseria que estuvieron dos horas rezando en una misión para recibir un tazón de sopa y un pedazo de pan duro, pero no habían llegado a la degradación de que se les pudiera inducir a ir a romper la huelga. A los desocupados se les hicieron toda clase de promesas para inducirlos a ir a ocupar los puestos de los huelguistas. Desde puntos tan lejanos como Toronto, los desocupados recibieron la oferta de la transportación gratis a los campamentos que estaban parados. Sin embargo, en un período de más de tres meses, los patronos no pudieron reclutar más que cincuenta esquiroles. Y la mayoría de esos cincuenta no pertenecían al ejército de los desocupados. El mayor porcentaje era de los que habían dejado las ciudades por el trabajo del campo, y eran incapaces de mantenerse a sí o a sus familias con el trabajo de la agricultura. En adición a las cadenas de la esclavitud del jornal, ellos estaban amarrados por el capitalismo a 160 acres de tierra.

Hasta hombres que estaban concentrados en espera de la deportación en Winnepeg y que fueron mandados bajo custodia armada a la región de la huelga para ocupar los puestos de los Trabajadores Industriales del Mundo, se negaron

a trabajar. Se les dió a elegir entre romper la huelga o la deportación, pero después de enterarse de los motivos de la huelga, no hubo uno sólo que la traicionara.

El que con hambre, pobreza, frío y amenazas de deportación no se pudiera inducir a trabajadores desorganizados y sin empleo a romper la huelga, nos demuestra el poderoso instinto de solidaridad de los trabajadores, el que con un esfuerzo inteligentemente organizado, puede ser convertido en el poder social que ocasione grandes cambios. Muchos de los que rechazaron toda clase de promesas fueron extranjeros, hombres que hablaban un idioma diferente, pero ellos eran trabajadores con esa nobleza que significa algo más amplio y profundo que cualquier nacionalidad, creencia o color, para ese futuro, cuando ellos estén organizados.

Miles de otros ejemplos sacados de la historia moderna del movimiento obrero, podríamos dar, para probar la existencia de ese espíritu de solidaridad en la operación de la industria, y que aunque bajo la desocupación, los jornales y las condiciones de trabajo de los obreros organizados no son fijados por el hambre. Los jornales y condiciones de los trabajadores organizados son fijados por el poder de su organización. Pero con sólo 280,000 de los trabajadores del Canadá organizados y con menos de cuatro millones de los trabajadores de los Estados Unidos en la organización, y, con la mayor parte de estos mal organizados, el hambre y la desocupación son los que fijan los jornales, jornadas y condiciones de trabajo de la mayoría de los trabajadores.

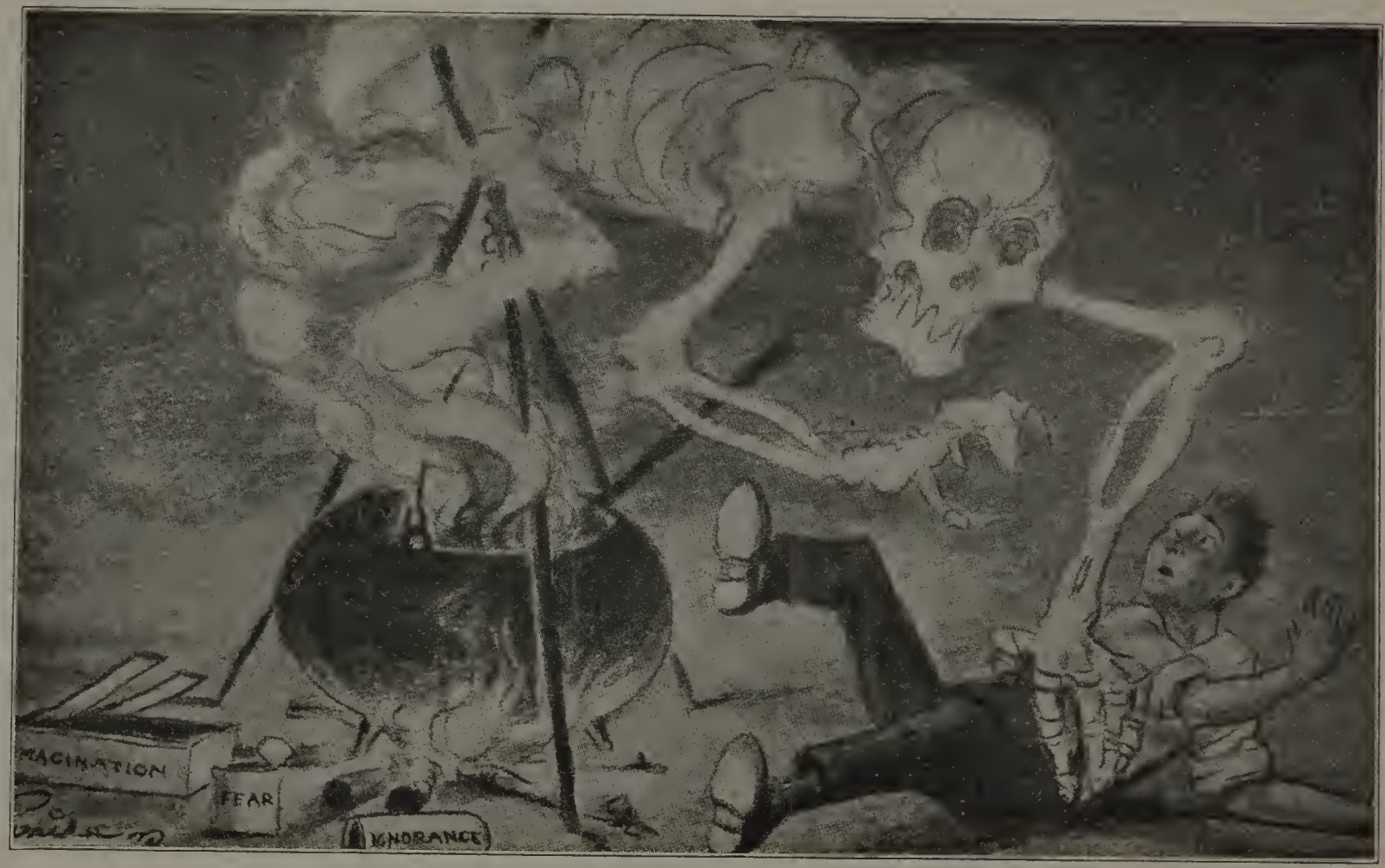
Habiendo ahora descrito otro de los aspectos de la desocupación, bajo la presente falta de organización, estamos preparados para enfrentar la cura de la desocupación por medio de la organización, en el camino de organizar a la clase obrera para que cumpla con su misión histórica, de la abolición de un método ineficiente en la distribución de los productos del trabajo humano.

El estudio de la máquina nos ha demostrado que la causa de la desocupación es que cada trabajador es ahora, con la ayuda de la máquina, capaz de producir muchas veces más que el trabajador de hace cien años. Las industrias no necesitan a todos los trabajadores para producir los productos que se necesitan en los mercados, y como resultado tenemos la desocupación.

El consumo de los mercados es de por sí limitado. Hemos visto que en los Estados Unidos los jornales de los trabajadores son nada más una sexta parte del valor de las mercancías que ellos producen. Por lo mismo, vemos que los trabajadores no pueden comprar más que una sexta parte de sus productos. Aquí es necesario que hagamos una distinción importante entre las necesidades del mercado y las necesidades humanas. Las necesidades humanas no son hoy un factor en la producción, a menos que esas necesidades tengan los medios con que comprar. Un trabajador puede necesitar un par de zapatos. Tal vez irá enseñando los dedos de los pies por los agujeros de los calcetines y de los zapatos, pero el mercado no sufre alteraciones si el trabajador no tiene el precio con que comprar los zapatos y los calcetines. Los jornales altos, pues, hasta cierto punto al menos, son una cura para la desocupación. Los altos jornales significarán que los trabajadores podrán satisfacer un mayor número de necesidades aumentando de esta manera la demanda del mercado. El trabajador será capaz de comprar una mayor cantidad del producto de su trabajo, y esto a su vez significará que un mayor número de trabajadores serán necesarios. Pero nosotros veremos que hay otros remedios para la desocupación que también significan mayores jornales, pues, consiguiendo mayores jornales por un método indirecto es mejor que consiguiéndolos directamente. A despecho de malas interpretaciones, diremos que la forma de conseguir permanentemente altos jornales no es por medio de huelgas.

La Demanda de los Mercados no Está Basada en las Necesidades Humanas

Yendo al fondo de nuestro problema; siendo la mayor productividad del trabajo con la máquina la causa de la desocupación, la menor productividad del obrero con la máquina debe ser un remedio para la desocupación. Cualquiera dirá que esto es una cosa evidente. Sin embargo, en todos los medios propuestos por los economistas en boga no se encuentra ninguna sugestión de este método. Sólo la I. W. W. ha descrito esta solución evidente de la desocupación por medio de una organización de la clase obrera. Ninguna otra organización tiene la forma, tácticas o aspiraciones que hagan la aplicación de ese método posible. Nosotros sentimos a menudo decir que el trabajador que produce en una hora el trabajo de dos, le está quitándo el trabajo a un desocupado. Pero en un aspecto más amplio, esto es lo que los trabajadores



La desocupación obliga al obrero a llevar una vida de emigrante y a que en todas partes se vea perseguido por el miedo a la miseria y el hambre.

empleados están haciendo contra los desocupados. Cuando van a la huelga, la organización obrera que no lucha conscientemente para hacer desaparecer la desocupación, dice a los desocupados: "Nosotros trabajamos tanto cuando estamos empleados, que te quitamos el trabajo a tí, pero en recompensa, tú nos debes ayudar a mantener nuestros medios de vida. Vosotros que estáis desorganizados y desocupados debéis de practicar la solidaridad con nosotros, aunque nosotros no la practicamos con vosotros a pesar de estar organizados."

¿Pero cómo se obtiene esa menor producción por individuo, que significa un mayor número de obreros empleados? Es evidente que para rebajar la produción diaria de cada obrero o grupo de obreros con las presentes horas de jornada, requeriría se hiciera una estadística completa de la industria y se marcara a cada obrero o grupo de obreros un máximun diario de producción. Esto significaría una dificultosa estandardización de todos los trabajadores de la industria, y también ofrece el inconveniente de que a menudo la mayor producción no es debida a la voluntad de los trabajadores, sino a la rapidez de las máquinas que los obligan a marcar el paso. Las organizaciones que han tratado de hacer eso han encontrado también que vienen en choque con ciertos grupos de trabajadores, los cuales, no importa lo buenas que sean sus ideas, no se acostumbran a trabajar despacio. Otros sí, van despacio, pero sólo tras una continua lucha mental al hacer el trabajo, que de otra manera harían puramente como autómatas. Mientras el programa de "ir despacio" tiene que ser adoptado algunas veces, y es siempre, cuando existe una suficiente organización, una efectiva forma de huelga, sin embargo, el abogar por el método del "ir despacio" como táctica permanente para cura de la desocupación, es una medida ilógica. Ella requiere que los trabajadores estén largas horas en el trabajo—horas que podrían ser usadas para la educación, el estudio o el recreo.

Aparte de la desaparición del capitalismo, y como un paso de avance que traerá esa aspiración a la memoria de todos los trabajadores, el remedio lógico para la desocupación es la reducción de la jornada de trabajo. Y cuando hablamos de una menor jornada de trabajo, los Trabajadores Industriales del Mundo no queremos decir que en la menor jornada se debe hacer la misma cantidad de trabajo que se hace en una larga jornada. Las organizaciones que hacen esas promesas—que son bastantes—están mintiendo, o diciendo:

"Nosotros echaremos a los mismos obreros al ejército de los sin trabajo con la jornada corta como echábamos con la larga." Declaraciones como esta, que dejan entrever esas promesas, son la indicación de una bancarrota mental, y una gran falta de visión del interés de los trabajadores. Ninguna organización que funcione para el bienestar de los trabajadores podrá hacer esas promesas. El tratar de llevarlas a la práctica sería una traición al proletariado.

Tratemos, pues, la desocupación por medio de la reducción de las jornada de trabajo, y la correspondiente reducción de producción por día por obrero empleado en la industria. La jornada media de los trabajadores de los Estados Unidos y Canadá la consideraremos de nueve horas. Ella es un poco más.

El número de trabajadores es difícil de señalar. Las estadísticas no nos dan el número de los trabajadores asalariados, sino de los ocupados en trabajos de **provecho.** Como se puede ver esto no nos puede servir de base, porque Gary, el presidente del trust del acero, John D. Rockefeller y otros, están también ocupados en trabajos de provecho. La verdad es que parece que el provecho que se obtiene está a la inversa de lo necesaria que es su cooperación para la obtención de la producción. Pero tratando de sacar un término medio de las estadísticas que tenemos a nuestra disposición, las que por otro lado son razonables, hemos llegado a la conclusión que el número de obreros asalariados de todo el continente es aproximadamente de treinta millones.

Es también difícil el poder saber el número de desocupados en los períodos de mayor desocupación. El Departamento del Trabajo de los Estados Unidos, al que no se puede acusar de exagerar el número de los parados, por razón de que él representa menos al trabajo que cualquier otra institución similar de otros países, ha estimado en algunas ocasiones que el número de los desocupados, no en todas las industrias, sino en algunas de ellas, en más de cinco millones. No es, pues, exageración el decir que en los períodos de gran depresión hay más de ocho millones de obreros parados entre los Estados Unidos y Canadá.

De acuerdo, pues, con los cálculos dados en los párra fos anteriores, podemos examinar la cuestión de la desocupación sirviéndonos de base la jornada de 6 horas por día. Ejemplos del efecto de una jornada corta se han dado ya varias veces, usando como medio de deducción un pequeño número de trabajadores. Aquí nosotros lo vamos a tratar en una mayor escala, tan grande como todo el norte del continente america-

no, la que usamos para dar una lección por medio de la organización que puede ser aplicada a todos los trabajadores del universo.

Ahora vamos a dar un problema de matemáticas, tan sencillo, que parece sorprendente de que no haya sido usado antes.

Substrayendo los ocho millones de desocupados del total de los treinta millones de obreros asalariados empleados en las industrias, nos quedan, pues veintidos millones trabajando en los períodos de depresión. Ocho de treinta dejan veintidos. No se necesita una gran educación para saber eso.

Veintidos millones de obreros trabajando nueve horas ¿cuántas horas de trabajo realizan por día? Vientidos multiplicado por nueve nos dan ciento noventa y ocho. Luego los trabajadores en los períodos de depresión trabajan 198 millones de horas en un día de trabajo.

Ahora cortemos la jornada a seis horas por día. Tenemos 22 millones de obreros trabajando seis horas por día. ¿Cuántas horas de trabajo realizarán entre todos en esa jornada de seis horas? Vientidos multiplicado por seis nos dan ciento treinta y dos. Los obreros en los períodos de depresión producirán 132.000,000 horas de trabajo por día.

Pero hemos visto, que aun en los períodos de depresión eran necesarias 198 millones de horas de trabajo, para producir todo lo que consumen los mercados, y ahora los 22 millones de obreros empleados no ejecutan más que 132 millones de horas de trabajo por día. Quedan sesenta y seis millones de horas de trabajo que ejecutar en cada día de trabajo. Estando ahora todos los trabajadores organizados para trabajar 6 horas por día ¿cuántos trabajadores más será preciso emplear en la industria? Dividimos los 66 millones de horas por 6, y vemos que será preciso emplear once millones de trabajadores, aun en los períodos de depresión, para llenar las necesidades del mercado. Los patronos se verían forzados por la jornada de las seis horas a dar trabajo a los ocho millones de desocupados, y todavía se verían forzados a buscar los medios de perfeccionar la maquinaria para ahorrar la mano de obra que les faltaría.

Al presente el estado de perfeccionamiento de la maquinaria permitiría que desapareciera la desocupación adoptando la jornada de las seis horas. Al principio de este capítulo hemos visto que los trabajadores desorganizados se ven forzados a competir unos con otros por el empleo, empeorando las condiciones y los jornales. Con la jornada de las seis horas esas

condiciones se cambiarían. El látigo del hambre sería arrancado de manos del patrono. Los patronos tendrían que depender más de los trabajadores, mientras éstos serían más independientes. La competencia no sería entre los obreros por el empleo, sino entre los patronos por los trabajadores. El patrono que se niegue a conceder a los trabajadores una mayor cantidad de lo que ellos producen se verá obligado a cerrar la industria. La jornada de las seis horas pondrá un inmenso poder en manos de los obreros, mientras, que al mismo tiempo, se hará más débil el poder de los patronos.

Si en una determinada localidad se producen 30 millones de toneladas de patatas, y la capacidad de consumo es sólo de 22 millones de toneladas, los vendedores de patatas sabiendo que ocho millones han de quedar sin vender, se disputarán unos con otros y todos tratarán de vender a cual más barato para deshacerse de ellas. Venderán por bajo del costo de producción. Este es el estado en que se encuentra el mercado de la mano de obra en el presente.

Pero si hubiera 30 millones de toneladas y la demanda del mercado fuera de 33 millones de toneladas, los compradores se verían forzados a competir unos con otros, a aumentar los precios de las patatas. Este sería el estado del mercado de la mano de obra con la jornada de las seis horas por día.

Hemos mencionado que los altos jornales eran un remedio para resolver el problema de la desocupación. Pero ese remedio está contenido en la jornada de las seis horas. La jornada de las seis horas ha de aumentar los jornales de los obreros. Los esfuerzos para aumentar los jornales en las épocas de desocupación, tienen contra ellos no sólo la presión de los patronos, sino la lucha de los desocupados que buscan empleo. El que los trabajadores, a pesar de su poca organización al presente, pueden remediar en parte estos inconvenientes, nos demuestra hasta qué estado pueden y lo harán subir los jornales con la jornada de las seis horas de trabajo.

Una de las cosas que incuestionablemente nos encontramos en el estudio de la historia de la organización obrera es que cualquiera reducción en la jornada de trabajo por medio de la organización—nunca ha existido ningún mejoramiento de condiciones sin organización; las masas desorganizadas nunca han conseguido nada para el trabajo— es seguida de la subida de los jornales y el mejoramiento de las condiciones de trabajo.

La reducción de la jornada aumenta la demanda de trabajadores y esto aumenta los jornales. El mejor medio de luchar

por mejores jornales no es el hacer huelga para obtenerlos, sino organizarse para obtener menores jornadas, las que en sí encierran todo lo que los trabajadores pueden desear, menos la revolución industrial. Esto es lógico en la teoría y básico en la práctica. Esto fué probado en la huelga de la Unión Industrial de Madereros de la I. W. W. en los cuatro estados del noroeste en el año 1917. Los setenta y cinco mil trabajadores de los bosques, que en la huelga de 1917 ganaron más ventajas y mejores condiciones de las que los trabajadores madereros hubieran ganado en tan corto período de tiempo, conocen el valor de la reducción de la jornada para aumentar los salarios y mejorar las condiciones de trabajo. Ellos saben que altos jornales ganados sin la reducción de las horas de jornada pueden ser perdidos otra vez, en los períodos de desocupación, pero que el trabajador acostumbrado a trabajar una jornada más corta se organizará y luchará para conservarla, porque ella representa las mejoras obtenidas en los otros sentidos de jornales y condiciones.

No se hizo ninguna petición de mayores jornales. Los patronos de la industria sabían, como lo sabía la I. W. W., que la subida de los jornales se haría inevitable con la reducción de la jornada de trabajo. Cuando las horas fueron rebajadas de diez, once o más a ocho, los jornales fueron automáticamente aumentados y las condiciones de trabajo considerablemente mejoradas.

La Jornada Corta Destruirá el Odio de Razas

Los odios que están fundados en la diferencia de raza, nacionalidad, creencia o color, son infundidos entre los trabajadores por los patronos, quienes saben que el mantener a los trabajadores divididos es la mitad de la pelea para tenerlos vencidos. Estas divisiones son tal vez el mayor obstáculo para el progreso de la causa de la emancipación del trabajo. Esa división toma caracteres graves cuando por la escasez del trabajo, y por la falta de organización, los obreros se ven obligados a competir unos con otros por la obtención del empleo, cosa que en el presente estado de sociedad es inevitable. El nativo desocupado ve un trabajo que él quisiera obtener. Se entera que el que está haciendo ese trabajo es de diferente nacionalidad, credo, raza o color a la suya. El se forma el concepto de que el otro obrero le ha robado el empleo a que él tiene más derecho que nadie. El no se fija en que: "El amo da, el amo quita, y bendito sea el nombre del amo," es parte de la letanía del presente sistema indus-

trial. O puede que haya un obrero en un empleo. El no es el dueño—todos los empleos están en manos del patrono—. Otro trabajador es alquilado por el amo y él es mandado a engrosar las filas de los desocupados, lo que generalmente significa que en unos cuantos días él tendrá que ir en busca de otro empleo que estará ocupado por otro trabajador. El obrero que se ve sacado del trabajo a causa de la diferencia de nacionalidad, color o raza, empieza a ser víctima de ese prejuicio. Pronto vemos en el ambiente los anatemas contra los "extranjeros."

Tales obreros, si no son conscientes, se muestran inclinados a atacar la organización que de veras se preocupa por solucionar este problema, y que les dice:

"Empleados en las industrias hay hombres de todas las razas, credos o colores del mundo. La I. W. W. no ha traído a ese hombre que vosotros llamáis 'extranjero'. Si tenéis que demostrar vuestro odio, entonces odiad a los patronos que son los que los han traído. Ellos están acá; la cuestión es, pues, el ver lo que se va hacer con ellos. Como trabajadores ellos quieren mejores jornales, menos horas de trabajo, y mejores condiciones tanto como las queráis vosotros. Organizadlos, pues, con vosotros, y luchad vosotros junto con ellos por las aspiraciones comunes de todos los trabajadores, contra el común enemigo. Poneros a motejarlos, negaros a organizarlos, y ellos lucharán con el patrono en contra de vosotros. Cuando le negáis a un obrero el derecho de organizarse le dáis el derecho de luchar contra vosotros.

"El trabajador contra el cual os quejáis os ha dado pruebas de que él quiere mejorar su condición; él ha abandonado el país donde nació para mejorar su condición, como vosotros habréis también cambiado de localidad con el mismo propósito. ¿Cuál es, pues, la diferencia? El extranjero ha escapado al capitalismo de una nación, tal vez sin saber que escapaba de él, y se ha encontrado acá con el capitalismo y con las mismas condiciones que había creído abandonar. Ahora puede esperarse de él que en vez de escaparse se organizará y luchará contra el capitalismo.

"Lo que causa los bajos jornales no es el extranjero o el obrero nativo. Es el trabajador desorganizado, no importa dónde haya nacido. Lo que causa las largas jornadas no son los extranjeros o nativos. Son los obreros desorganizados, sin importar dónde hayan nacido."

Y al hacer estas declaraciones, los Trabajadores Industriales del Mundo se colocan en una base incontrovertible. Es una

verdad indiscutible el que los jornales de los trabajadores extranjeros, así llamados en los Estados Unidos, no son menores que los de los obreros nativos. En 1910, los jornales de los obreros nativos, de padres nativos de los Estados Unidos, era un promedio de $14.37 por semana. El de los obreros nativos de Inglaterra $14.13 por semana; el escocés $15.24 por semana y el de los nativos de Gales era un promedio de 22.05. Las diferencias son, naturalmente, basadas en la clase de trabajo a que se dedican y en si están o nó organizados. Los mayores jornales de los nativos de Gales se debe al hecho de que la mayoría de ellos trabajan en las minas, en una de las industrias que está en gran parte organizada; pero por los números dados, el nativo de Gales muy bien podría decir a los obreros nativos del país que él ha venido a los Estados Unidos a subir los jornales de los nativos que le llaman "extranjero."

Ocupándose de toda la tabla de estadística, de la cual nosotros sólo hemos sacado unos números, la cual demuestra el promedio de jornales de los trabajadores extranjeros en las industrias de los Estados Unidos, en "Conditions of Labor in American Industries," los autores W. Jett Lauck y Edgar Sydensticker, dicen:

> "Todas juntas, en un promedio, las diferencias raciales que encontramos son sorprendentemente insignificantes. La teoría de que los trabajadores de ciertas razas son inherentemente muy inferiores a los de las otras no nos parecen tener ningún fundamento, especialmente si para fundamentarnos nos valemos de los hechos. La verdad, del examen de las estadísticas que tenemos a nuestra consideración, en general, podemos declarar fundamentadamente que, aunque las características raciales indudablemente tienen su efecto en determinar la eficiencia de los obreros inmigrantes en la industria americana, la oportunidad industrial parace ser la principal determinante."

Hechos de esta naturaleza, y un propio punto de vista en la necesidad de solidaridad entre todos los trabajadores puede y hará desaparacer los irrazonables antagonismos que resultan de la lucha por la obtención de empleos, pero la base fundamental desaparecerá con la jornada de las seis horas de trabajo. Con más empleos que trabajadores, todos los obreros considerarán que todos son más o menos extranjeros en la industria, la cual es del amo. El puede ser nativo de una determinada ciudad o nación, pero sus necesidades económicas lo hacen emigrar, él es extranjero en todas las demás. El obrero empleado no necesita mirar a todos los demás trabajadores como enemigos, sino que extenderá la mano para recibir a cada nuevo obrero que venga al trabajo. El le dirá con la voz y la acción:

"Organízate con nosotros en los Trabajadores Industriales del Mundo; trabaja con nosotros seis horas por día; gasta las demás horas que hemos quitado de la jornada de trabajo con nosotros en el estudio de nuestra posición común como trabajadores. Nosotros no nos alarmamos ni tememos de que haya demasiados trabajadores para ocupar los puestos en la industria. Si los patronos tratan de inundar las industrias de trabajadores, en un esfuerzo de que haya otra vez desocupación, nosotros usaremos otra vez la aritmética, dividiremos el trabajo que debe ser hecho por el número de los trabajadores, y el resultado será las horas de jornada que trabajaremos. Si hay obreros suficientes para trabajar menos de seis horas— ¿por qué vamos a estar trabajando seis horas?

La Jornada de Seis Horas Sería la Abolición de los Pequeños Burgueses

Como en el cuerpo humano hay músculos y partes que ya no son necesarios en la economía humana, retrocesos a las primitivas etapas de la evolución del hombre, de la misma forma también encontramos en el corazón del presente sistema industrial vestigios del feudalismo, y de las anteriores etapas por que ha pasado el capitalismo. Hubo un tiempo en que toda la producción bajo el capitalismo se hacía en pequeños talleres y usando maquinaria anticuada. Ese tiempo era el del fabricante en pequeño, del amo del pequeño taller. La competencia era entonces el alma del comercio; la organización no había aún demostrado su superior eficiencia. Este era el período de la evolución del sistema capitalista, cuando la clase media, la pequeña burguesía, era el capitalismo. Lado a lado con la evolución de la máquina ha ido la evolución, causada por ella, de la naturaleza capitalística de la producción misma. Y ahora, luchando desesperadamente cercana a las filas del trabajo, vemos a esa misma clase media gritando fuertemente: "Dad vuelta, dad vuelta, ¡oh! acontecimientos en vuestro vuelo," y "Destruid los trusts." Este pequeño grupo capitalista, económicamente poco importante, pero mayor en número que el de los grandes capitalistas, representa en el presente sistema de producción lo que los músculos parásitos representan en la economía humana.

La evolución del capitalismo ha sido desarrollada bajo el sistema de la concentración de capitales en menos y menos manos cada día. En en informe del Secretario Mac Lane, del gobierno de los Estados Unidos, en el 1832, se da una lista de los noven-

ta mayores capitalistas de la industria del hierro y acero. Entre todos ellos tenían un capital invertido de $3.200,000. De acuerdo con el reporte de la United States Steel Corporation, el valor que esa compañía tenía invertido en diciembre de 1924, era de $2,439.546,962.56. Las estadísticas de los Estados Unidos nos dicen que solamente el cinco por ciento de los trabajadores de los Estados Unidos están empleados en las fábricas y talleres de un sólo amo. Los productos manufacturados en los establecimientos fabriles de los Estados Unidos, crecen 31 veces más a prisa que el número de establecimientos. Y aun esto no nos da el verdadero reflejo de las cosas, ya que por medio de entrelazamiento de los directorados la mayoría de estos establecimientos son de la propiedad de las mismas personas. Esto demuestra lo que el desarrollo del capitalismo ha hecho ya por la supresión de la clase media.

La evolución del capitalismo va suprimiendo a la clase media, pero al mismo tiempo que la concentración de la riqueza los va aplastando, los está usando también contra los trabajadores en diferentes formas. A pesar que es un hecho positivo de que por cada trabajador que logra salir de las filas del trabajo, centenares de los de la clase media son forzados a ingresar en ella, el capitalismo todavía seduce a millares de obreros con la esperanza de salir a engrosar las filas de la clase media. Muchos conservan la ilusión de que si logran ahorrar mil pesos podrán establecerse y competir con las grandes empresas que controlan millares de establecimientos comerciales diseminados por todas las ciudades y con muchos millones de capital, lo que les permite repartir a domicilio millares de objetos más barato de lo que pueden obtenerlos los mismos comerciantes al menudeo.

No sólo sirve esta clase de pequeños capitalistas, aunque innecesaria y moribunda, al capitalismo para dar esperanzas ilusorias a los trabajadores, sino que es usada para combatir más directamente a los obreros. Los grandes capitalistas son los causantes de la lucha entre el capital y el trabajo, pero ellos no se preocupan mayormente de la lucha en sí. Eso se parece mucho al trabajo y es muy bajo. Ellos dejan para la clase media de la cual el facismo es reclutado, y los Comités de Ciudadanos y otras organizaciones similares, para que lleven a cabo la pelea.

La jornada de las seis horas acelerará la destrucción de la clase media, de los pequeños capitalistas. Estos por fuerza tienen que usar máquinas pequeñas y anticuadas. Las peque-



Hace noventa años la totalidad del capital empleado en la indusria del acero era varias decenas de veces menor que el valor que representa esta sóla fábrica que el United States Steel Corporation posee en Gary, Indiana.

ñas máquinas son ineficientes. Bajo la jornada de las seis horas vemos que los patronos tendrán que competir por los obreros, y la clase media será incapaz de hacer frente a esa competencia. Estará obligada a desaparecer. Sólo los talleres y fábricas más desarrolladas podrán ser usadas para la producción con el alto costo de la mano de obra y la gran demanda de trabajadores. Parte de los tres millones de obreros que hemos visto serán necesarios para llenar la demanda de brazos, tendrán que ser economizados usando continuamente la maquinaria más moderna y condenando al olvido a la menos productiva. El resto será suplido por medio del ingreso en las filas del trabajo de los procedentes de la clase media.

Y hay también otro resultado que no es menos importante. Con el ejército obrero y el capitalista enfrentados en el campo de la lucha industrial sin el pretexto de la clase media para obscurecer la cuestión en debate, cada trabajador se dará cuenta de la lucha de clases que se desarrolla en la industria. Los asuntos en disputa no podrán ser obscurecidos. Las necesidades revolucionarias de los trabajadores se harán evidentes. Y el sentimiento revolucionario de los trabajadores será acentuado con la presencia de la clase media, ya abolida, como trabajadores. No acostumbrados al trabajo asalariado, no endurecidos para presenciar y sufrir los horrores de la miseria, e-

llos tendrán que ver las condiciones de los trabajadores tal como son, al capitalismo tal cual es, y convertirse en el nervio revolucionario del proletariado.

Vemos de esta forma que la jornada de las seis horas es el mejor remedio para curar la desocupación, el camino para mejores jornales, el método de abolir el emocionalismo infundado sobre el que descansa el odio de razas, que hará desaparecer la clase media, y hará avanzar el progreso de la producción sobre bases más científicas.

La jornada de las seis horas no es más revolucionaria que lo fué la de diez horas en su día o la de ocho horas. ¿Pero podríamos imaginarnos que los trabajadores, con el inmenso poder organizado que les ha de dar la jornada de las seis horas, con sus patronos debilitados y ellos enormemente fortalecidos, se mantengan satisfechos con la esclavitud del salario, trabajando mientras otros recogen la mayor parte del fruto de lo por ellos producido?

Los trabajadores estarán descontentos con un sistema que bajo cualquier condición tiene que estar basado en el despojo y la explotación. Ellos han de ver con más claridad la visión de una sociedad libre y han de convertir esa visión en un mayor poder organizado. No hay más que un paso de la implantación de la jornada de las seis horas a la abolición del capitalismo y el establecimiento de un sistema científico de distribución de los productos del trabajo; de la jornada de las seis horas, bajo la cual los trabajadores estarán todavía trabajando para una aristocracia parasitaria, a una cooperativa común que establecerá la aristocracia del trabajo siendo todos los humanos trabajadores—una aristocracia basada en el mérito—bajo un sistema que emancipará al hombre de la lucha por la subsistencia, para luchar por una elevación mayor de la raza humana, a una más alta, más dulce femeninidad basada en los aires de libertad, y arraigada muy hondo en el campo de una libertad humana tan amplia como el mundo.

En un aspecto amplio la jornada de las seis horas es revolucionaria. Y esta es la razón por la cual los trabajadores del mundo se deben organizar y concentrar todo su poder en conseguir la jornada de las seis horas, para poner remedio a la desocupación, pero especialmente porque es un paso adelante en el camino a la conquista del poder, hacia una nueva sociedad que dará a la historia un nuevo sentido, y a la humanidad una aspiración.

CAPITULO OCTAVO

El problema social del futuro consideramos que es, cómo unir la mayor cantidad posible de libertad individual en la acción con la propiedad en común de las materias primas del globo, y una igual participación en los beneficios del trabajo combinado.—JOHN STUART MILL.

¿ESCLAVITUD INDUSTRIAL O LIBERTAD INDUSTRIAL?

LA evolución de la máquina que hemos visto ser la revolución industrial de los pasados cien años, se está desarrollando todavía de una manera acelerada. Más máquinas nuevas son puestas en uso ahora en un año que en décadas enteras de los períodos de esa revolución. Para expresarlo mejor, diremos que cada año ahora aumenta las causas de la desocupación más de lo que lo hacían diez años al principio de la producción a máquina.

No es esto todo; cada estudio de la industria nos demuestra que el desarrollo de la máquina en el pasado será obscurecido por el de un inmediato futuro. El adelanto de la maquinaria en el presente, que significa la desocupación de que hemos venido tratando, no satisface a los propietarios de las industrias. Ellos están forzados por la misma naturaleza de la industria a emplear mayores máquinas y menos trabajadores. El mayor esfuerzo de los inventores es producir máquinas que sean capaces de una mayor producción con un número más reducido de obreros; y se nos anuncia que estamos en vísperas de cambios que nunca fueron ni soñados en el pasado de la producción. La revolución industrial de los últimos cien años ha llegado a un momento culminante, y el desarrollo del pasado promete ser obscurecido por la revolución industrial de la máquina en los diez próximos años. Será un cándido el que pretenda fijar un límite a las invenciones de un inmediato futuro, cuando considere los adelantos hechos en los últimos diez años.

Los planes que ahora se formulan hacen imposible el marcar un límite a la desocupación del futuro a no ser que los trabajadores se organicen inmediatamente para poner remedio a la desocupación. Cada una de las industrias tiene ahora más eficientes máquinas en curso de desarrollo para causar una ma-

yor desocupación, sus nuevos procesos industriales, en el estado de experimentación, ahondan y ensanchan el golfo que separa a los dueños de las máquinas y a sus productores y guiadores. Aquí vamos a señalar sólo algunas de las negras nubes que ensombrecen el horizonte de la industria para una clase obrera desorganizada, a menos que escuche la voz de la máquina, y se organice.

La Electricidad Desplezando el Vapor

La locomotora de vapor como medio de transporte está pasando a ser una cosa anticuada. Todas las grandes compañías ferrocarrileras estarían ya usando la locomotora eléctrica, mucho más eficiente, sino fuera que las locomotoras de vapor con sus equipos representan un gran capital, y aunque menos eficientes, el reemplazarlas representa un costo enorme, y por lo mismo, menos dividendos, así que serán retenidas hasta que haya la necesidad de irlas reemplazando. Pero ellas serán reemplazadas por locomotoras eléctricas.

La máquina que depende del carbón tiene que dejar el puesto a la que depende del agua (hidro-electricidad). La que necesita fuerza motriz para impulsarse en cada evolución, debe ser reemplazada por la que usa la gravedad de miles de toneladas para impulsarse a sí misma y producir el poder necesario para la siguiente revolución.

Las tendencias del presente, que serán la realidad del futuro, pueden ser estudiadas por medio del capitalismo más altamente desarrollado. En la industria ferrocarrilera, entonces, una medida de ese desarrollo se puede sacar lógicamente del Canadian Pacific Railway, el primer sistema transcontinental en el continente americano, ahora un trust de trusts, tal vez la más alta expresión del capitalismo del transporte, con sus vapores en cada océano, su sistema de Pullman, su sistema telegráfico, sistema de hoteles, líneas de vapores en los lagos, con su influencia decisiva en la propiedad de la tierra de la mayor parte del Canadá, sus tentáculos extendidos en muchas industrias, y sus ramificaciones anchas como la tierra. Esta organización de muchas organizaciones, está ahora planeando el usar sus locomotoras a vapor sólo al este d Calgary, Alberta; todas las nuevas máquinas tendrán que ser elétricas. La electrificación de las divisiones entre Vancouver y Calgary está ya en pleno período de desarrollo. Con las máquinas eléctricas, han

descubierto que una vía será capaz de hacer el trabajo que de otra forma requeriría una doble vía.

Esto significa que miles de mineros, que ahora producen el carbón para esas divisiones, y más tarde para todas las divisiones, serán dentro de poco desocupados. Cuando el proyecto de usar las cataratas como fuerza motriz esté completamente terminado, miles de trabajadores ferroviarios serán a su vez lanzados a las filas de los desocupados. El número de los obreros en cada una de estas divisiones, el número de divisiones, y el número de hombres necesarios para la operación de los trenes, por milla, por tonelada, serán todos reducidos.

En el Dominio del Canadá, en los diez años de 1914 a 1924, el número de los obreros ferrocarrileros ha disminuído en la cantidad de 13,017, mientras que en el mismo período las vías han aumentado en 10,469 millas. ¡Cuánto no mayor será el crecimiento de la desocupación en los próximos diez años!

Encuentro entre lo Viejo y lo Nuevo

Aquí otra vez vemos a la aristocracia del trabajo, así considerada, siendo reemplazada por la evolución de la máquina. La Hermandad de Maquinistas de Ferrocarriles será la que dará la mayor parte de esa aristocracia a las filas de los desocupados. En el **"Erie Works Coupler,"** órgano de la sucursal de la "General Electric", vemos un grabado en que compite la locomotora eléctrica con el presente tipo de locomotora a vapor. A la válvula de la locomotora de vapor, equipada con todos los adelantos que la hacen una de las más poderosas máquinas en las líneas de transporte a vapor, está el maquinista, la cabeza encanecida por los años de servicio en la compañía New York Central Railway. La máquina y maquinista representan a la era que ha pasado o está pasando en el transporte terrestre. La nueva era del transporte está representada por una de las locomotoras eléctricas construídas para un ferrocarril mexicano. Manejándola, como corresponde a lo nuevo, está la juventud, un muchacho. ¿Qué aconteció?

Las dos máquinas, la vieja y la nueva fueron enganchadas. Se permitió a la locomotora de vapor arrancar. Se llevó a la máquina eléctrica por la vía adelante. Entonces el poder del Niágara, transportado en un pequeño alambre amarillo, empieza animar a la máquina eléctrica. Poco a poco las dos se van parando conforme se le va dando poder a la máquina eléctrica. Después, resoplando por todas las juntas con su protesta, la

gigante locomotora a vapor es hecha retroceder aceleradamente. Lo viejo se encuentra con lo nuevo, y lo nuevo triunfa; esta es siempre la historia del progreso, sea mecánico o humano.

Ahí vemos simplificada en esa competencia algo más que la elevación de un nuevo medio de transporte terrestre. Ahí vemos demostrada la desaparición del viejo tipo de unionismo.

En el número del 5 de septiembre de 1924, del **"Erie Works Coupler"**, encontramos bajo el título "Una Locomotora Eléctrica deja a New York Atónita," lo siguiente:

> "La locomotora eléctrica recientemente construída por la Ingersoll Rand Company y la General Electric Company, la que fué mandada a Nueva York, ha dejado a los neoyorquinos atónitos con su eficiencia. Los periódicos, publicaciones comerciales y otros medios de información están haciendo grandes elogios de la máquina y publicando largos artículos ilustrados. . . .
>
> "Esta máquina es operada a un costo de un décimo, aproximadamente, de la locomotora de vapor ahora en servicio. . . . la que puede arrastrar ocho vagones cargados en una pendiente, mientras que la máquina eléctrica puede arrastrar dieciocho."

Las máquinas fueron usadas para arrastrar los carros de la boca de una mina. Esto significa que por cada 18 hombres que antes eran necesarios para mover las viejas máquinas, se necesitarán solamente 8 con las nuevas, una reducción en la mano de obra del 55 por ciento.

Limpiando el Campo al Verdadero Unionismo

El desarrollo inmediato en la industria ferrocarrilera dejará a millones de obreros sin trabajo. Afectará con otros trabajadores, a los miembros de dos de las mayores y más conservadoras uniones del continente americano, la Hermandad de los Maquinistas de Locomotoras y la Unión de Mineros Unidos. Una de las funciones de la máquina es la de destruir dichas uniones, abriendo así el camino para fundamentar la verdadera organización de la clase obrera. Lo fuera de lugar que están esas organizaciones para conseguir las aspiraciones de sus miembros y estar fundamentadas en la realidad de los hechos, se puede colegir del siguiente artículo del **"Literary Digest,"** de diciembre 13, 1924, bajo el título: "Una Unión Combate a los Obreros Organizados", el cual dice en parte:

> "Dos de las mayores uniones de América—la Unión de Mineros Unidos y la Hermandad de Maquinistas de Locomotoras—están empeñadas en una guerra. La Hermandad, presidida por Warren S. Stone, de la cual dice el **"Manchester Union"** es la organización más rica, mientras la de mineros se alaba de tener más miembros que ninguna. Las dos organizaciones empeñadas en la lucha, que empezó el mes de abril pasado, poseen y dirigen muchas empresas industriales y comer-

ciales. Además de ser el presidente de los maquinistas de ferrocarriles, Mr. Stone es presidente de la Junta de Directores de las minas de Coal River, situadas en West Virginia y Kentucky.

"Entre las acusaciones que se hacen a la compañía minera y de los numerosos relatos que de sus tribulaciones publican los periódicos, está el negarse a pagar la escala de salarios de la unión, el negarse al cobro de las cuotas de los mineros, como lo hacen todas las minas que trabajan con personal organizado, alquilar guardias armados, prohibir la entrada a los organizadores de la unión, desalojar a los mineros en huelga de las casas que tenían alquiladas, y despedir del trabajo a los mineros que ingresaron en la unión."

Comentando sobre el asunto, Lewis, el de los mineros, dice que la negativa de la Hermandad a permitir la organización en sus minas es un "escándalo para todo el movimiento obrero organizado de la nación; parece que él (Warren S. Stone) sostiene profesar principios unionistas y al mismo tiempo emplea obreros rompehuelgas en las minas de su compañía.

Las dificultades de Mr. Lewis son las que son muy comunes a muchos de los llamados líderes de los trabajadores. El comete el error de considerar a esas organiaciones, como organizaciones obreras, un error del cual se derivan muchas otras inconsistencias. Esas no son organizaciones obreras. Con su propiedad de pequeños bancos, minas de carbón, con guardias armados, y otras industrias, ellas son capitalistas, y nada más que pequeños capitalistas. En sus actividades como masas obreras ellas son, pequeños, ineficientes trusts para el control del empleo que venden la habilidad del manejo de la máquina a los burgueses. Esos trusts funcionan a base de limitar el número de trabajadores disponibles, negándoles a los que ellos se niegan a organizar el derecho al trabajo, y dividiendo a los trabajadores. En una fase de sus actividades ellos son pequeños capitalistas; en la otra son el medio de dividir a los trabajadores para beneficio de los capitalistas. Cuando Mr. Lewis y otros entiendan que la organización de que ellos son la cabeza, y la organización de la cual Mr. Stone es líder, lo mismo que otras muchas organizaciones, no son organizaciones de trabajadores, entonces se dará cuenta de que sus acciones, lo mismo que las de Mr. Stone, no son consistentes con lo que las organizaciones debieran de ser. El descubrirá que como instituciones capitalistas ellas son consistentes con la naturaleza del capitalismo; que la acción de la Hermandad es la natural evolución de la organización de oficio. Si alguien tuviera la esperanza de que el capitalismo

Confundiendo el Capitalismo con la Organización Obrera

funcione como organización obrera, podría esperar también muchas contradiciones de esa esperanza. Las contradiciones aparentes que muchos encuentran en las organizaciones de oficio de este país, son debidas a un error similar. Ellas son enteramente consistentes consigo mismo y la forma inconsistente de pequeños capitalistas que conservan. La revolución industrial que está minando su poder como pequeños capitalistas, arreglará permanentemente sus disputas sobre minas de carbón con personal rompehuelgas, por medio del avance de la máquina en el transporte terrestre y los correspondientes cambios en las demás industrias. Pero ella también hará crecer enormemente la desocupación en un inmediato futuro a menos que los trabajadores se organicen en una unión verdadera de la clase obrera— en la I. W. W.

Transformación del Carbón en Electricidad

Otro de los inventos que en un inmediato futuro ha de contribuir grandemente a la desocupación, está siendo ahora estudiado por los dueños de las industrias, o mejor dicho, por los trabajadores que están encargados de hacer los inventos y experimentaciones. Se ha descubierto que el transportar el carbón en vagones, con todas las diferentes manipulaciones que ello requiere, es muy costoso, necesita muchos trabajadores. Es más práctico y provechoso el transportar la energía que el carbón contiene por medio de alambres. Uno no puede casi tomar una revista que trate de los proyectos de la evolución del futuro de la máquina, y el mejoramiento de la técnica de producción, sin que vea la mención y el elogio de este nuevo descubrimiento.

Centrales de electricidad van a ser construídas cerca de las mismas bocas de cada mina. Todo el carbón va a ser conducido en transbordadores mecánicos, de cables sinfin a calderas conectadas con dinamos que convertirán la energía contenida en el carbón en energía eléctrica. Después ésta será transmitida por alambre a la industria que la necesite. Millones de obreros que están ahora empleados en el transporte del carbón irán a aumentar el número de los desocupados. Los que están empleados en levantar el vapor en las calderas, los encargados de las máquinas, los caldereros y mecánicos que construyen calderas y máquinas, serán lanzados en grandes números a las filas de los hambrientos. Unos cuantos electricistas y unos cuantos engrasadores para tener cuidado de los mo-

tores, serán los encargados de reemplazarlos cuando este vasto proyecto industrial esté completo.

Cuando sabemos que los planos para una casa han sido hechos, y que el que los ha ordenado no está loco, no es ninguna profecía el decir que la casa va ha ser construída. En la misma forma, sabiendo que los ingenieros y los arquitectos electricistas están ahora haciendo los experimentos para este nuevo proyecto, no es nada más que lógico que esperemos verlo funcionar dentro de poco. Y esto es especialmente verdad, cuando se trata de ahorrarles muchos millones anuales a los dueños de las industrias, cuyo interés es el único considerado bajo el presente sistema.

Pero el futuro conserva mayores fuerzas para causar una mayor desocupacón para la clase trabajadora a menos que se organice. Hemos visto la verdadera esencia de la revolución industrial en la subyugación del poder de las cataratas, del poder del carbón, del petróleo, de la gasolina, y el poder de la electricidad, comparado con el poder muscular de los brazos de los trabajadores. La adición de la energía de la naturaleza a la energía de los trabajadores es, y ha sido, la revolución industrial.

Las provisiones de energía de la naturaleza son ilimitadas; la mayor parte de ellas no han sido todavía tocadas. El mayor hombre de ciencia de hoy es todavía, como Newton dijo, un niño entretenido en juegos infantiles en la costa del inmenso océano de la ciencia y del poder.

¿Elíxir de Vida o de Muerte?

Muchos siglos atrás en la historia de la raza un astrólogo trataba de descubrir el elíxir de la vida, una bebida que haría al hombre inmortal. El había probado todo lo que se le había venido a la mente sin encontrar la solución, hasta que sus experimenetos tuvieron resultado. Mezcló sal-nitro, azufre y carbón de leña. Puso el 80 por ciento de sal-nitro en la combinación y aproximadamente partes iguales de azufre y carbón de leña. Allí al fin podía estar el elíxir de la vida. Entonces el elíxir se calentó y explotó con gran estruendo. El elíxir de vida que él había descubierto era la pólvora.

Siglos después, otro sabio, un obrero, estaba experimentando con la máquina de vapor. El dijo: "Por fin yo he hallado la solución del problema; será de un inestimable beneficio para la humanidad. El aligerará el trabajo humano, acortará las

horas, y hará al hombre más amo del universo." ¡Y la máquina se desarrolló más de lo que él nunca llegara a pensar, y el resultado ha sido la desocupación!

Los sabios de hoy están buscando un vasto almacen de fuerza, energía, para aligerar el trabajo y eliminar la monotonía, y si van a descubrir el elíxir de vida o el de muerte depende de en si los trabajadores se han de organizar para la vida o han de permanecer desorganizados para la muerte.

Otro de los inventos que los astrólogos, los sabios de las edades que murieron, buscaron con empeño, fué el método de convertir en oro los metales inferiores. Ese método no lo pudieron hallar. Pero la ciencia moderna, que ha revolucionado la producción, sabe desde el descubrimiento del radio que se cambia en otros elementos y finalmente en plomo, que en en el laboratorio de la naturaleza ese proceso tiene lugar.

En la exploración del átomo, sugerida por el descubrimiento del radio, la ciencia ha hallado un universo dentro del reino de lo microscópico. Ha hallado también la fuente de una energía infinita. Hasta los minúsculos granitos de arena bajo nuestros pies son masas de millones de pequeñas partículas todas en rápida locomoción, **algunas a velocidades que exceden a 20,000 millas por segundo.** Ahí hay una fuente de energía ilimitada; el material del cual se puede hacer otra revolución industrial. Un puñado de arena contiene una energía atómica de esas partículas movientes suficiente para mandar al mayor vapor a un viaje al través de los océanos.

En el **"Literary Digest"** del 15 de noviembre de 1924, encontramos un artículo titulado: "Energía infinita fuera de alcance," del cual sacamos unos párrafos como lección para que los trabajadores se organicen, y se organicen de inmediato:

> "Todos los hombres de ciencia están conformes en que grandes almacenes de energía están encerrados en el átomo de la materia.... El Doctor Gerald L. Wendt, dean de la escuela de química y física del Pensilvania State College, cree que ha dado los primeros pasos hacia ella y que está a corta distancia de su aspiración. Se dice que él ha declarado que los experimentos ya realizados le han dado una "razonable promesa" de descubrir el secreto y conseguir utilizarla en beneficio de la humanidad. Esto significará una nueva e inmensurable fuente de energía independiente de los depósitos de carbón y de petróleo, hidro-electricidad, y de todas las formas de energía conocidas hasta ahora, fué dicho por el Dr. Wendt, y por otros hombres de ciencia que atendieron el interseccional mítin de la American Chemical Society en el Lafayette College, Easton, Pensilvania. En sus experimentos, se nos dice en un informe del New York Times, el Dr Wendt puso un alambre de tungsteno en un tuvo de vacío, por el cual despidió energía, con el resultado que más energía fué sacada de la que

había sido metida, y el tungsteno fué transformado en helium... El TIMES pone en boca del Dr. Wendt, lo siguiente:

"He estado usando una temperatura de 60,000 grados F. en mis investigaciones. El sol es nada más 10,000 grados F., y la estrella más caliente 40,000 grados..... Por lo tanto, uno de los mayores inconvenientes es el que no podemos obtener suficiente temperatura en nuestros laboratorios, pero ahora podemos producir calor más fuerte que el de la estrella más caliente. Yo he venido usando 100.000 voltios de electricidad con este propósito.

"Cobre, oro y hierro son elementos, y hasta ahora hemos sido incapaces de cambiarlos. Esto no quiere decir que no se pueda hacer, y yo creo tengo razonables fundamentos para sostener la creencia de que he de descubrir el secreto de libertar la energía atómica.

"Si logro mi propósito eso será la revolución de la civilización...."

"¡Para el beneficio de la humanidad!" Si los trabajadores no se organizan, el aprovechamiento de la infinita energía de los átomos no será para el beneficio de la humanidad. No resultará mejor elíxir de vida de lo que ha resultado la pólvora o la máquina. No significará una mejor vida, sino una multiplicada miseria, pobreza, desocupación, esclavitud y muerte. Todos los trabajadores de las minas de carbón no serán ya necesarios. Los campos petroleros del mundo cesarán de ser el juego de la diplomacia del capitalismo; los trabajadores petroleros ingresarán en el ejército de los desocupados, lo mismo que todos los empleados en refinerías y en el transporte del carbón y el petróleo. Los fogoneros, maquinistas y paleros en los transportes de mar y tierra serán industrialmente innecesarios. Las construcciones eléctricas, los proyectos hidro-eléctricos se cerrarán. Más de la mitad de los trabajadores hoy empleados serán lanzados al ejército de los sin trabajo. Las ganancias de las clases parásitas no conocerán límites, como tampoco los conocerá la pobreza de los obreros. Unos pocos sentados en tronos de oro, con poderes mayores de los que haya conocido ningún tirano en el curso de la historia, dominarán el mundo, como propietarios de las fuerzas de la naturaleza, monarcas de las máquinas, y señores de la tierra. Cada trabajador será un extranjero en el planeta, un intruso en la propiedad privada, existiendo sólo en el sufrimiento o muriendo de hambre en un mundo acaparado por unos pocos.

Lo que Significará la Falta de Organización

A menos que los trabajadores nos organicemos, un mayor número de las mujeres de nuestra clase se han de ver compelidas a vender sus cuerpos por un pedazo de pan. Detrás de la prostitución hay dos factores, los bajos jornales y la desocupación de las mujeres, y los bajos jornales y la desocupación

de los hombres, los que se ven obligados a recurrir a las prostitutas porque no pueden casarse. Hay dos animales en toda la naturaleza que no pueden reproducirse, que no pueden gozar la felicidad de criar a sus pequeñuelos. Son la mula, y en un número cada vez mayor, la clase obrera. Los millones de seres privados de los derechos de paternidad claman al cielo contra las imbecilidades del presente sistema.

Si los trabajadores no se organizan, el crimen tendrá que ir en aumento.. Más allá y detrás del crimen está el crimen mayor—el capitalismo en sí. En los inviernos se cometen más crímenes que en verano. El contraste es llamativo. ¿Por qué?

El Crimen debe Aumentar sin la Organización

Los criminalistas, un grupo tan inútil como los economistas, no nos contestan. No se atreven. ¿Es acaso porque existe una relación entre la temperatura fría y la inmoralidad; entre el calor solar y la virtud? Sí, la misma relación que entre las manchas solares y la desocupación. La razón es porque millones de obreros sin trabajo pasean desesperados por las calles de las grandes ciudades en invierno. Ellos declaran la guerra contra la sociedad que ha sido la primera en declarársela a ellos. Las riquezas que ellos y los de su clase han creado se burla de su hambre y desnudez desde los escaparates de los comercios. Ellos se convierten en criminales en vez de organizarse para la más grande de las misiones sociales, la misión de su clase. El crimen es antisocial a causa de que es crimen, y también porque está basado en el individualismo, en un mundo en que los problemas pueden ser sólo resueltos por medio de la organización. En un periódico que nos llega al estar escribiendo esto, encontramos que en Ontario, Canadá, en diciembre de 1924, más del 25 por ciento de los crímenes cometidos en esa provincia, fueron cometidos sólo con el propósito de que los perpetradores sean mandados a la cárcel por el invierno. ¿Qué podremos decir de una sociedad donde el desocupado encuentra que el castigo de un crimen es preferible a las recompensas del trabajo, que tan a menudo es la desocupación? ¿Qué podremos decir de una clase obrera que prefiere ir a la cárcel a vivir antes que organizarse?

Mientras los trabajadores no se organicen, y se organicen bien, organizados bajo comunidad de intereses y como clase, el alcoholismo ha de aumentar. Hombres que trabajan como animales bajo la presión de la desorganización, que viven co-

mo animales a causa de la desocupación, no tienen otro remedio que emborracharse como brutos. Ellos desean sentir en sus venas el viejo vigor que ha sido disipado por la industria y destruído por el virus de la fatiga. Su rica sangre roja ha sido transferida a las venas de la industria. Para sentirse en posesión de su vitalidad se ven obligados a abusar del estímulo de la embriaguez.

El Uso de los Narcóticos debe Aumentar

El uso de los narcóticos tiene que continuar aumentando mientras la revolución industrial continúe, y los trabajadores permanezcan desorganizados. Miles de trabajadores son empujados por la pendiente hasta que pierden la forma humana en la degradación de la industria y la miseria de la desocupación. Los caídos al fondo de la sociedad, con toda esperanza perdida, sin más ambiciones que los alienten, productos vencidos y deshechos del presente sistema, prueban el aserto de Aristóteles, dado en el primer capítulo de este trabajo: "Es necesario primero el tener asegurado el sustento y después practicar la virtud." Virtud y desocupación, virtud y esclavitud industrial son completamente contrarias. La única virtud del esclavo que es digno de la libertad es la virtud de organizarse para abolir la esclavitud. Como investigadores del problema social, hemos estado mezclados con el ejército de los desocupados. Hemos rezado con millares de ellos en las misiones, y nos hemos imaginado sus pensamientos y emociones. Hemos bajado con ellos las escalas de los "suspiros" a donde han sido recompensados con medio tazón de sopas, un pedazo de pan duro y el privilegio de dormir en el duro suelo de cemento de un entresuelo. Hemos sufrido con ellos las indignidades de mendigar una cama durante los dos últimos meses. Hemos buceado con ellos los fondos de miserias de nuestra clase. Conocemos las fuerzas de que son víctimas y las fuerzas que los subyugan; la falta de amor propio de que padecen; las indignidades que se les ofrecen. Hemos sentido maldiciones que parecían oraciones y oraciones que parecían maldiciones. Podemos comprender hasta a los aficcionados a las drogas, y conocer el efecto que les producen. Si tuviéramos que arrastrarnos en la vida como lo hacen miles de desocupados en las naciones más ricas de la tierra, si hubiéramos perdido la esperanza en el futuro, sin esperanza en la organización de los trabajadores, con toda calma y friamente, decimos que nos suicidaríamos,

y si no tuviésemos el valor suficiente, por medio del hambre, lo haríamos por medio de narcóticos, cualquier cosa que nos hiciera olvidar el hambre y ultraje, los vestigios del amor propio, y nos ocultara lo que el capitalismo ha hecho de nosotros.

No hay crimen más antisocial, más repugnante que el que por ganancia, que es por lo que lo hace el capitalismo, trafica en el comercio de drogas y con los adictos, excepto el capitalismo mismo que es el que los crea. Hace poco visitamos una corte de justicia en la que se estaba juzgando a un chino traficante en drogas. No podemos encontrar nada más que odio por ese mortífero tráfico, y repugnancia por el hombre acusado. Repugnancia basada en una emoción más honda que el pensamiento. Al acusado se le condenó a siete años de presidio por vender siete granos de opio.

Después me acordé que el gobierno representado por el juez, había forzado, no siete granos de opio, sino miles de toneladas, a los chinos bajo la amenaza de los cañones. El que ese chino hubiera vendido algún opio a los ciudadanos de ese gobierno no tenía en sí más que un elemento de retribución.

Nos acordamos de los capitalistas monopolizadores de todo el opio de la India, dando una concesión a los que se dedicaran al cultivo. Recordamos que son ellos los que introducen de mil doscientas a mil quinientas toneladas de opio en los mercados del mundo. El crimen de ese chino, con lo terrible que es su significación social, se esfuma en la nada en comparación con el crimen del capitalismo, el traficante al por mayor con sus centenares de toneladas.

Después nos vino otro pensamiento, el chino vendedor de narcóticos, no fué el que degeneró la fibra moral y física de su supuesto parroquiano. El capitalismo fué el que proveyó el opio y creó el mercado para el mismo.

En aquella corte de justicia vimos al juez, honradamente tratar de salvar a la humanidad del tráfico de las drogas, bajo un sistema social que hace la protección de la sociedad imposible. Cuando sentimos la sentencia de siete años por siete granos de opio, presentimos que pronto, la corte de la clase obrera organizada en la industria, debe traer ante la barra de la justicia al vendedor de las mil quinientas toneladas, y quitándole el poder como clase innecesaria, la clase constructiva de la sociedad, pronunciará la sentencia de muerte del capitalismo.

El presente de los trabajadores es negro. Si permanecen

desorganizados su futuro será más negro todavía, por estar rodeados por la media noche del capitalismo, y los vampiros noturnos les chupan la vitalidad, se engordan con su sangre y acaban con su existencia.

El permanecer desorganizados representa el suicidio de la clase trabajadora. Significa el suicidio de la humanidad, y que los sueños hacia los que los seres humanos aspiran deben permanecer siendo sueños siempre. Hemos visto átomos que se han organizado y han creado la vida. Los átomos humanos organizados por el unionismo industrial de átomos significan la vida, y la evolución de la vida hacia un plano de existencia cada vez más alto. Todos los obreros inteligentes deben de ver que como la organización es la llave del estudio del pasado, también es la llave que debe abrir al pueblo de todo el mundo los ricos almacenes de la naturaleza, que ponga a su disposición las ricas acumulaciones de la ciencia y que haga a la máquina una fuerza de grandeza social, no de destrucción social. Todo trabajador inteligente debe de ver que el hombre que no está organizado para el feliz día que existe más allá de la noche del capitalismo, es un aliado de la noche, que está entorpeciendo su propio camino, el camino de la clase de la cual es miembro y en el camino de toda la humanidad en su marcha hacia el progreso.

Los Trabajadores Quieren y deben Organizarse

Pero los trabajadores han de llegar a organizarse. Ellos deben organizarse. La máquina, aunque la opresora de hoy, está señalando el camino de la libertad a los trabajadores, está señalando el camino de la propiedad en común de la tierra y los medios de producción, como salida de este loco caos de explotación y avaricia, y la desaparición de la clase patronal. La máquina está reuniendo a millares de obreros en su deredor, los está poniendo en pie de igualdad, para que puedan ver su poder como productores de riqueza, como los creadores de las cosas con que la humanidad vive. Les está enseñando que el poder que ellos en su ignorancia creen que es inherente de sus amos, no es de sus amos, sino el poder que la falta de organización concede a los amos. Les está enseñando que el poder de la riqueza que los llena de admiración no es el poder de la clase patronal, sino la riqueza amasada que ellos mismos han producido. Les está enseñando que el dinero que ellos consideran es el poder, no es más que la creación de un grupo de

ellos, los mineros, y que como el creador es mayor que sus creaciones, no el oro, sino los hombres, libres, por estar preparados para la libertad y con la organización para conquistarla, deben ser la base de una civilización digna del nombre.

Sólo la Organización Puede Iluminar el Futuro

La vista del futuro, con el capitalismo en las riendas, y con en mundo dirigiéndose a la destrucción, es más negra de lo que podamos pintarla. Cuanto más tratamos de escudriñarla, más negra se nos aparece. Pero para nosotros, como miembros de la I. W. W., la organización de una nueva sociedad, hecha necesaria por las condiciones dé hoy y posible por medio de la educación y organización de los trabajadores para su emancipación, la obscuridad de hoy y la negrura del futuro están iluminadas con el pensamiento en nuestro faro de organización en el presente y la esperanza del mundo en el futuro. En esa luz que los Trabajadores Industriales del Mundo están derramando entre la clase trabajadora y la sociedad industrial de hoy, nosotros podemos mirar hacia delante y ver más allá de la obscuridad, la luz; tras de la noche, el amanecer; más allá de la esclavitud industrial, la libertad; más allá de el hambre de los niños, las lágrimas de las madres y de la creciente agonía de los desposeídos y desheredados, los objetivos de una clase obrera organizada. Nosotros podemos ver la desocupación, las injusticias, las desigualdades del presente, como los necesarios dolores del parto de un nuevo orden social.

Los Trabajadores del Mundo deben organizarse. Y organizados sdeben triunfar, porque estando unidos, inteligentes y determinados, los ojos abiertos y sin temor, el Trabajo se rá el supremo árbitro del universo. El poder encerrado en los átomos de la materia, aunque inmensurable, será pequeño comparado con las posibilidades de los átomos humanos en la industria que, incitados por los ultrajes del presente e iluminados por los ideales del trabajo para el futuro, pueden rehacer el mundo.

Por medio de la I. W. W. del presente, sólo un núcleo de la organización del futuro y sociedad libre, podemos ver y trabajar por una condición en que la máquina no será la destructora de sus creadores, donde las fuerzas de la naturaleza trabajarán para la humanidad y en cada año sucesivo harán al hombre más dueño de la tierra y de sí mismo, desarrollando las fuerzas que en él se encierran, y las fuerzas exteriores ha-

cia un mayor progreso de la raza. La ciencia, emancipada de los grilletes con que la tienen sujeta unos cuantos parásitos, abrillantará al mundo e iluminará los caminos de la emancipación completa. El arte, libertado del servicio del hambre y la adulación de las vergüenzas, depositará su riqueza de bellezas a los pies de una humanidad libre. El genio no morirá en la obscuridad, perdiéndose su riqueza de pensamiento y emoción, mientras los que asesinan a millones ven su vidas glorificadas en suntuosos palacios. El genio, amordazado hoy, mañana será libre para inundar la tierra con su música y sus cantos. El talento no será acaparado desde la infancia por la avaricia. Sin censura y sin temores él lanzará sus mensajes al mundo con cultura que los sabrá apreciar y gozará de la libertad para disfrutarlos. La poesía, ahora extrangulada en una atmósfera de hipocresía, tejerá sus más preciadas rimas para la humanidad liberta.

Libre de la propiedad de la máquina, con todas las fuerzas de la naturaleza a su servicio, libre de la lucha por el sustento que ha sido lo que ha caracterizado la historia de la raza ¿quién podrá marcar límites a las posibilidades del hombre?

Nosotros, como esclavos de un sistema industrial sin misericordia, soñamos en la libertad y en el amanecer en la noche del capitalismo. Y el sueño, basado en un análisis científico de la sociedad y la producción a máquina, es dulce. Pero nuestro sueño de libertad y de un amanecer no está basado en las experiencias de libertad, sino en las experiencias de la noche. El sueño es opaco comparado a lo que los Trabajadores Industriales del Mundo pueden construir con la luz meridiana del futuro. Cuando los átomos se empezaron a organizar—como hacemos nosotros, bajo los impulsos de las fuerzas que los rodeaban, y las fuerzas dentro de ellos, no sabían que por medio de la organización construirían un universo, más tarde vida, y después la evolución de la vida en una escala siempre ascendente. En la misma forma existen aspiraciones como resultado de la organización que están todavía fuera de nuestra comprensión. Pero una cosa sabemos de cierto, y es que cuando el hombre deje de crecer, de evolucionar, las estrellas se reflejarán en un mundo muerto. De una cosa estamos convencidos, y es que la agitación constituye la vida y el estancamiento, la muerte.

A organizarse, a enseñar a los trabajadores del mundo que ellos también tienen que organizarse para conquistar un mundo sin amos ni esclavos, para luchar por un sistema en el que

la contestación al grito del hambre no sea la taza de sopa de la misión, y la contestación a la aspiración de libertad el golpe del garrote del policía; eso es aliarnos con el futuro, hacernos una parte de la evolución social, mantener nuestras aspiraciones vivas. Es hacernos dignos de la libertad. Es el ser hombres, preparados con los atributos de tales, en vez de esclavos preparados sólo para la esclavitud.

La gran esperanza del mundo es la organización de los trabajadores. Todo lo demás es desesperación, desocupación, destrucción y muerte.

La I. W. W. niega que las largas edades de la evolución humana que tuvieron su principio cuando los átomos empezaron a organizarse, es para poner un fin a los átomos industriales que se niegan a organizarse para la vida. Niega que el hombre tenga que ser siempre atropellado, gobernado y martirizado por las máquinas que él ha creado.

Ella pide la cooperación de los trabajadores del mundo, a que contesten el desafío de la desocupación inmediatamente con el establecimiento de la jornada de las seis horas, y desafíen la esclavitud industrial organizándose para la libertad industrial.

Este libro está terminado. Los trabajadores del mundo, como aliados de la evolución social y humana, están ya en su principio de lucha. En ellos descansa el futuro de la raza

FIN.

Industrial Workers of the World
223 W. 2ND ST. . RMS. 202, 203
LOS ANGELES 12, CALIFORNIA
PHONE MICHIGAN 5617

PUBLICACIONES DE "SOLIDARIDAD"

QUE ES LA I. W. W.? Una sencilla exposición de sus métodos, estructura y tácticas. Precio 10 Centavos.

QUE ES EL PREAMBULO DE LA I. W. W.? Diálogo en que se explica el significado de ese histórico documento.

UNA GRAN UNION. Contiene el plano de la estructura de organización industrial y el manifiesto lanzado por la Primera Convención de la I. W. W. Precio 10 Centavos.

LA DESOCUPACION Y LA MAQUINARIA. Uno de los mejores folletos que se puedan haber escrito sobre este tema, y la mejor defensa y propaganda que se pueda hacer de la jornada de las seis horas. Precio 25 Centavos.

Los que pidan más de cinco ejemplares recibirán un descuento del 40 por ciento.

Todos los pedidos acompañados del importe a:

SOLIDARIDAD
P. O. Box 32, Sta. D, New York, N. Y.

Si es usted trabajador y amante de la libertad y la justicia, sabrá seguramente apreciar el único periódico órgano en idioma español de los obreros organizados en este país.

Que sirvan estas líneas como invitación a que se enliste usted como subscriptor o paquetero de nuestro paladín para ayudarnos en la gran lucha que contra la ignorancia y la explotación tenemos emprendida.

SOLIDARIDAD

—El Periódico de los Trabajadores—

lo mismo que la organización de la cual es uno de los órganos en la prensa, nunca arrió bandera en todo el período aciago de la más despiadada reacción, sino que siguió en la medida de lo posible defendiendo los intereses básicos de la clase obrera en general, sin distinción de razas o nacionalidad.

Si usted cree que un periódico tal debe de merecer su apoyo, ayude en su mayor difusión y mande su subscripción sin tardar a:

SOLIDARIDAD

P. O. BOX 32, STATION D. NEW YORK, N. Y.

Precio de subscripción, como quincenal: Un año, $1.00; seis meses, $0.50, moneda americana o su equivalente, lo mismo en todos los países del mundo.

LA HISTORIA REAL DE LA MUSSOLUNACIA.

Traducción del
«INDUSTRIAL WORKER»

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

LA HISTORIA REAL DE LA MUSSOLUNACIA.

Muso amigo de Lenine Agente del Imperialismo Británico; Instrumento del espancionismo industrial de los E. U., muerto por los hombres que él mismo vendió.

Benito Mussolunático, el pupilo Italiano de Bladimir Lenine y maestro de Adolfo Hittler, fué muerto después de un sumarísimo consejo de guerra por sus mismos secuases en Milán el 28 del pasado. En el mismo lugar en que organizó su "Partido de Liberación".

La prensa comercial ha dado muchos detalles sobre la historia del Fascismo, sobre la vida de Musso. Pero muchos los callan en intereses de la "seguridad nacional" porque son detalles que conciernan a muchos de los musolumáticos que hoy posan como "Leaders de los trabajadores" en Inglaterra, en Los E. U. de Norte América y México. Como joven evadió el servicio Militar obligatorio en Italia el cual se impuso en México, y se trata de forzar en los E. U. y el Canadá.

Tubo que huir a Suiza donde trabajó como peón de albañil.

En este período de tiempo, el movimiento progresivo de los trabajadores en el mundo se bamboleaba motivó a una controvercia. De un lado Los sindicalistas revolucionarios y demócratas socialistas quienes enseñaban y practicaban que los trabajadores deben ser sus propios agentes de su liberación. En el lado contrario, los creyentes del Blanquismo quienes enseñan y practican que un grupo selecto a si mismos deben ser los árbitros del destino, mientras el conjunto de trabajadores, deben ser manada de borregos ciegos y que no deben hacer más que ciegamente obedecer órdenes.

En Europa la sección mayoritaria del Partido Social Demócrata Ruso, era la que proclamaba muy

alto la idea del Blanquismo. Ellos fueron ridiculizados hasta el desprecio por un pequeño grupo del cual Plekhanev era la batería cerebral, despreciados hasta de los socialistas regulares que como Cachin en Francia, Gallacher en Inglaterra llegaron a ser los más serviles adherentes cuando aquellos ofrecieron dinero para comprar ratas, como-ratas ó camaradas que es igual..

En los E. U. de Norte-América viendo muy lejos; Los Trabajadores Industriales del Mundo Organizados en las filas de la I. W. W. viendo más claro que ningún otro grupo en el Mundo la última posición lógica del Blanquismo, arrojo de sus filas al foribundo Blanquista del día el hombre que se creía el Lenin e del norte. Daníel de León.

Saltando de un lado para otro en Suiza, Mussoline el hijo de un socialista demócrata, fué atraído por la órbita Blanquista. De regreso a Italia y del servicio militar —Mussoline obtuvo un buen empleo— en el periódico dario "Avanti" y vino a ser lo que de Leon trató de ser en los E. U. el blanco de los sindicalistas, quienes ponían en duda su integridad intelectual, dudando su inteligencia, mirándole como un renegado a la fidelidad de sus compañeros trabajadores y a su Padre.

Italia en ese tiempo, en tratado solemne, juró

marchar con Alemania y Austria en la segura guerra que venía, entre la triple Alianza y la triple entre Inglaterra, Francia y Rusia. La Guerra llegó y Italia, honrando su solemne palabra, en la mejor manera diplomática renegó de su promesa y falló de llenar sus obligaciones que había contraído.

PORQUE FALLO.

Las razones fueron obscuras en aquel tiempo pero Compararse el balance del banco de la casa Saboya, e inmediatamente se notará la prosperidad de unos cuantos ministros del parlamento Italiano. examínese los grandes desembolsos de Inglaterra para el servicio civil en ese período y saltan ciertas sospechas. La evidencia legal debe esperarse hasta que los archivos del Gobierno Italiano e Inglés se hagan públicos, como fueron los archivos de Rusia en 1917. **Pero esto si es muy cierto.** La neutralidad que jugó Italia en las manos de la entente en los primeros días de la guerra, y más tarde la activa participación de ella contra Austria y Alemania. El pueblo Italiano fué muy suave y cuidadosamente preparado para ese cambio de política, por medio de la prensa y el púlpito, como Lord

Northcliffe vino a los E. U. a comprar o sobornar la prensa Americana desde el "New York-Times" hasta el sociolista "Appeal to Reason" de Girad, Kansas, como también, lo hicieron agentes de las potencias Aliadas, así también compraron la prensa Italiana para una campañ de verdades amedias y mentiras sin límite, así prepararon al pueblo Italiano para la guerra.

Quien fué ese agente que compró a Mussoline? Ninguna otra que Marcel Cachin hoy Jefe de los agentes en Francia, de Mr. Stalin, Cachin en aquel tiempo, era socialista renegado, él había desertado a la escuela de Jean Jaures, olvidando su socialismo y también su nacionalidad, estaba ansioso como todos los de su clase antes en contra de la guerra después en favor, y quien era el verdadero comprador o pagador? El gran David Lloyd George entonces ministro de municiones en el gobierno Inglés y más tarde la cabeza principal que hizo la revuelta en el palacio para deponer a su leader Asquith. Marcel Cachin fué escojido por sus antecedentes de conección con socialistas Italianos y su estrecha amistad con Mussoline, Cachin fué a Roma con un cheque en blanco de los fondos del Gobierno Inglés y con órdenes de comprar socialistas y leadrs que pudieran ser comprados. El precio de Mussoline fué la propiedad y Editor del periódico el Popopulo D" Italia que antes como periódico era don nadie y de ahí vino a ser periódico

diario. Mussoline, inmediatamente empezó su campaña. proclamando que la Italia democrática, estaba lista para morir por el democrático emperador de la India y el demócrata Zar de todas las Rusias" Al terminar la guerra. Mussoline cayó hasta quedar cubierto en el Velo del olvido, el descartado maniquí del Imperialismo Británico.

Y repudiado traidor a su propio país.

ESCURRIDIZO REPTIL ROMPE HUELGAS Y SOPLON.

Pero una Gran Huelga siguió "Al período de reconversión" después de la guerra. La doctrina de los trabajadores ayudada de sí misma y la solidaridad de clase enseñada por los I. W. W. (Trabajadores Industriales del Mundo) en los E. U. empezó a araigar en el Norte, la parte Industrial de Italia. Los socialistas políticos temiendo perder su influencia, empezaron a colocarse en los concilios de las Uniones para permanecer (como siempre temidos amigos y traidores auxiliares. Mussoline arrepentido, de sus pasadas traiciones fué el primero de los socialistas en adoptar esa po-

lítica y de haí en adelante en mítines en las calles y en todas partes, en los periódicos que le dieron cabida, predicó la llegada de la emancipación de los trabajadores por medio de la militante solidaridad de los trabajadores en la industria.

Pero los trabajadores de Milán ya conociendo a Benito, rechazaron todas sus ofertas de ayuda. Benito despreciado del imperialismo británico que había comprado su honor; despreciado por nacionalismo Italiano a pesar de haber sido una herramienta que había sido usada por él y maldecido por los hombres cuya fe había atropellado, no le quedaba más que una figura ruin y miserable, hasta que un nuevo patrón pudiera utilizarlo.

No se hizo esperar mucho tiempo, los rufianes siempre tienen acomodo, mejor que el más honesto y capacitado trabajador y no fué otro ese nuevo patrón que el agente Italiano de la firma anglo-Norte americana La General Electric.

En Italia, no había agencia Baldwign de rastreros pistoleros, no había agencia Burns, de perros sabuesos o agentes provocadores, ni pinkerton rompehuelgas, no encontraban nada que supliera esta clase de perros Pistoleros, terror de los trabajadores, porque en Italia, como en casi todos los

países no americanos", al más depravado individual de ningún sector social se presta a asociarse con semejante Escoria. Pero tales agencias, pueden organizarse y Benito fué escojido para organizar esa clase de organización. Los soldados excombatientes que en los E. U. de Norte América han sido los cabeza y antorchas de la América Legión fueron los primeros facistas. Los asesinatos de los Trabajadores Industriales del Mundo (I.W.W.) en Centralia Wash. el 11 de Nov. de 1919 fueron copiados en Italia.

Lo rompe-huelgas, las bufonadas y salvajadas de los de la Legión americana que tubieron su sangre emponzoñada en campos de enseñanza militar y cuya sangre no fué derramada en batalla alguna, binieron a servir de modelo de acción a los incondicionales de Musso. El hombre que en Suiza se puso a los pies de Lenine, que fué la más útil herramienta de la diplomacia Británica, al fin llegó a una gran altura a ser el organizador de rompe-huelgas y pistoleros de la Expanción Industrial Anglo Americana.

En los E.U. el duplicado William Burns fue el cabeza principal del F.B.I. (Federal Buraeuno Information) Oficina Federal de Información fue el real Gobernador del país. Burns se colocó hasta lo más íntimo de la vida privada de los políticos,

nsando eso como una arma poderosa Obligándolos al silencio por medio de amenazas de dar a la publicidad la vida privada de dichos hombres, vida que cada hombre desea mantener en lo privado, Burns pudo y de hecho intimidó al Congreso por todo el dinero que sintió poder derochar. Burns fué un monstruo, fué el terror de los Frankesteins políticos que lo crearon a él.

Y si esto hizo Burns, por que no Mussoline? la Marcha sobre Roma fué intentada primeramente, ni más ni menos que para intimidar a los políticos Italianos, de la misma manera que otro (estool pigeon) pájaro de su cuenta hizo en América.

EL PAGO.

Pero los políticos Italianos le llamaron una mera brabata. Pero también incapaces para salvar a Italia sobre la base de Capitalismo, libre y amonestados por la experiencia Rusa que era peligroso salvar a Italia, por medio del socialismo, ellos mismos forzaron el gobierno a las manos de Mussoline.

El primer acto de Mussoline fué requirir de su pagador dinero. Washburn Childs era entonces Em-

bajador de América al trono de Saboya Como Embajador se supone que no representaba ningún interés privado pero Childs fué designado por los grandes Babies Panzones de los E. U. y naturalmente su Oficina era la Oficina de la General Electric. Una semana después de la entrada de Mussoline a Roma Washburn Chillds entregada al Gobierno Fascista Treinta millones de Dólares dinero de la General Electric.

El segundo acto de la vida oficial de Mussoline, fué engatusar al santo padre del pueblo italiano, haciendo un cambalache, el precio, Veinte Millones de liras y el gobierno Italiano reconoció la propiedad Papal de todos los edificios dedicados a cuestiones religiosas en toda Italia, esto pone al príncipe de la Paz y la pobreza sobre El Baticano, como monarca absoluto, entregándosele a los inocentes cerebros de los niños para que la clerecía en toda Italia se encargue de deformarlos, obligándose también el gobierno de Musso a impedir las competencias de los demás grupos o sectas religiosas y lo más peligroso todabía la campaña de liberales y revolucionarios.

El tercer acto de su vida oficial fué el atraer el partido socialista a tomar parte en el gobierno, como lo hizo Hitler más tarde años después. Musso les decía que teniendo fuerza política un determinado grupo de socialistas selectos así mismos era

el método más rápido y sútil para llegar a implantar el socialismo. Numerosos socialistas siguieron a Mussoline. Muchos del Partido Comunista de reciente formación ingresaron a las filas del fascismo bajo órdenes de Moscow. Las relaciones entre Italia y Moscow eran muy peculiares durante los años después de 1924 particularmente durante la campaña de Etiopía cuando Rusia y Bretaña rivalizaban en el abastecimiento del petróleo después de denunciar la guerra, siempre debe tenerse presente que los asociados de Mussoline eran hombres que jugaban con dos barajas" hombres de dos caras" carta en el negro volchevismo Italiano, y carta en el Rojo fascismo Ruso aún en el mismo momento de su muerte.

ASESINATO

A LA RUSA:

Mussoline asesinó a Matteoti por la misma razón y el mismo modo que Stalin asesinó a Bukarin y que Hitler asesinó a Rockam. Estos hombres eran más que una simple oposición eran hombres que sabían las promesas hechas por ellos antes de subir al poder y exigían que se cumplieran. Ahora Mussoline está muerto por los hombres que él atropelló, muer-

to por un único crimen él fué el perdedor en la guerra, en la guerra que el hizo mucho por traer si el hubiera sido el ganador, los hombres que hoy se seban en su cuerpo y difaman su nombre, serían los más idólatras adoradores de su gloria. Los periódicos que no tienen mucho malo que decir de Mussoline, son las mismas piltrafas que en los años antes de la guerra tenían que decir mucho bueno de él. Mussoline el agente en Italia de la diplomacia imperial Británica el rompe-huelgas Rufian de la Industria Británica. Americana en Italia, el instrumento del imperialismo Industrial americano, el pupilo de Rusia y tutor de Alemania, el renegado del Republicanismo de Garribaldi, el que se puso entre el pueblo y el rey, el racionalista que concilió la Religión y la razón, ya tendido despreciado y sin honores de parte de los intereses a que sirvió y odiado de los hombres que traicionó y vendió alevosamente.

Traducción del "INDUSTRIAL WORKER organo de los Trabajadores Industriales del Mundo y dedicados a los obreros de habla española.

PEDRO CORIA.

ORGANIZACION O ANIQUILAMIENTO

Carta abierta dirijida a todos los Trabajadores del Mundo.

El capitalismo ha forzado a la clase trabajadora a ser su propio y peor enemigo por medio de todos los recursos concebibles, el nacionalismo, el lenguaje, la piel de color, el sexo, tratados y convenios; para nombrar sólo unos cuantos de los que han sido usados para dividirnos y odiarnos enganándonos unos contra otros.

Desde los primeros días, el Capitalismo ha fallado en hacer lo que prometió hacer, la eliminación de la pobreza y en lugar de eso se ha caracterizado por el gran número de desocupados y necesitados en medio de la abundancia, colonialismo, explotación, voracidad y guerra.

En el campo de este fracaso, nosotros hemos visto levantarse el totalitario super estado, la desviación de la ciencia en una arma, los ataques a las libertades humanas, a la dignidad y el incremento de las injusticias sociales.

Hoy el capitalismo y su estatística parodia, el Stalinismo están llamando y obligando al pueblo trabajador de todo el Mundo a escoger su lado en la preparación de la tercera guerra global... una guerra en la que significa solamente asesinato de trabajadores en masa, destrucción en masa de los medios de producción y quizá también el aniquilamiento de la civilización.

Para esta situación sólo hay una contestación. La contestación es la guerra de clases. Organizándose el pueblo trabajador de todo el Mundo en una sola y GRAN UNION sin Leaders, los Trabajadores Industriales del Mundo estarán capacitados para tomar posesión y operar los medios de producción y distribución, privando así a los que hacen las guerras y explotadores de su fuente de poder y creando así unas condiciones en las cuales haya abundancia económica y pueda florecer la libertad.

TRABAJADORES DE TODOS LOS PAISES, UNAMONOS CON LOS TRABAJADORES INDUSTRIALES DEL MUNDO.

(I. W. W.)

2422 N. Halsted St.
Chicago 14, Ill.

/A Wob in San Francisco named "Joe" (no address) sent 11 of these to IWW/WAP Stockton in late 1975, along with a number of INDUSTRIAL WORKERS dating from 1946; since the leaflet speaks of a "third world war" (and Stalinism), and since the paper is so aged, these probably date from the early postwar period. (--Beni)/

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

¿QUE ES LA I.W.W.?

Los Trabajadores Industriales del Mundo—I.W.W.—es una organización obrera. Está organizada científicamente sobre la base científica del unionismo industrial.

La I.W.W. está compuesta de uniones industriales que a su vez, forman la Unión Unica de los Trabajadores através de su Administración General.

La I.W.W. acepta como miembros sólo a trabajadores a sueldo. Ningún negociante, explotador del obrero, tiene cabida en las filas de la I.W.W.

LA MEMBRESIA

L. I.W.W. no está controlada por sus oficiales. Tampoco paga a éstos salarios más altos que los que perciben los trabajadores. La I.W.W. practica el lema: ¡TODO EL PODER EN MANOS DE LA MEMBRESIA! Sus juntas y convenciones se conducen bajo este principio. Las cuestiones más importantes se deciden directamente por la membresía por medio de un voto de referéndum. Todos los oficiales son elegidos de igual forma.

La I.W.W. tiene 50 años de ser organizada. Ha peleado y ganado las más formidables batallas en los anales de la historia del obrero americano. A toda hora ha estado con el obrero para repeler a sus enemigos y en la lucha por obtener más de las cosas buenas de la vida. Su récord es de honradez sin tacha, valentía e integridad. La I.W.W. es bien conocida y respetada por los trabajadores del mundo entero. La I.W.W. no está conectada con movimiento político alguno, sea éste Democrático, Republicano, Socialista a Comunista. Es apolítica. No le interesan, ni la filiación, ni los credos políticos o religiosos de sus miembros. SOLO LE INTERESA LA SOLIDARIDAD OBRERA. Por esa razón no tiene interés en mezclarse en las actividades políticas y las de unión en la forma más enfática. Hace mucho que la I.W.W. aprendió la lección de que meterse en esos líos pues es impulsar la división y la ruina de los trabajadores.

NO SE DEJE GUIAR POR RUMORES

En ocasiones se ha rumorado que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista. El récord de la I.W.W. enseña que nuestra organización está terminantemente opuesta a las tácticas de infiltración de los dichos señores en las uniones obreras. La I.W.W. constantemente ha luchado y puesto al descubierto la política de "gobernar o destruir"—de los comunistas. Esto aparece en nuestro récord como cosa irrefutable.

Los que han esparcido el rumor de que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista, o están equivocados o mienten descaradamente.

REITERAMOS: LA I.W.W. ES UNA ORGANIZACION OBRERA. Es lo que toda unión debiera ser. Es la Unión a la que USTED debe pertenecer. Tome su sitio al lado de los miles que ya han venido a su seno. Es SU Unión. Pong esa tarjeta roja en su bolsillo hoy mismo.

Industrial Workers of the World

I.U. 450

THE NEWBERRY LIBRARY CHICAGO

PREAMBULO

La clase trabajadora y la clase patronal no tienen nada en comun. No puede haber paz mientras el hambre y la necesidad sea sentida por millones de trabajadores, en tanto que unos pocos que componen la clase patronal disfruten de todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases habrá lucha hasta que los trabajadores del mundo se organicen como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema del salario.

La centralización de las industrias en las manos de unos pocos, cada vez menos, imposibilita a las Uniones de Oficios para luchar victoriosamente con el siempre creciente poder de la clase capitalista, por que los Uniones de Oficios han creado una situación que empuja a un grupo de trabajadores contra otro grupo de trabajadores de la misma industria, ayudando así al común enemigo para ser derrotados en las luchas del salario. Más todavía, las Uniones de Oficios ayudan a la clase patronal induciendo a los trabajadores a creer que sus intereses son los mismos de sus patrones.

Estas pésimas condiciones pueden ser cambiadas si el interés de la clase trabajadora se une en una organización formada de tal modo que todos sus miembros en cualquiera de las industrias, o en todas las industrias si es necesario, cesen de trabajar, solidarizándose con sus compañeros de cualquier departamento demostrando así que, "Una injuria hecha a uno, es una injuria hecha a todos."

En lugar del lema conservador: "un buen salario por un buen día de trabajo," nosotros debemos inscribir en nuestro estandarte nuestra divisa revolucionaria: "Abolición del sistema del salario."

Es la misión histórica de la clase trabajadora, hacer desaparecer el capitalismo; el ejército de productores debe se rorganizado no únicamente para la lucha diaria con el capitalismo, sino para regularizar la producción cuando éste haya sido derribado. Organizándonos industrialmente formamos la estructura de la nueva sociedad, dentro del cascarón de la vieja.



Join

Industrial Workers of the World

Main Office

2422 N. Halsted St. Chicago Ill.

¿QUE ES LA I.W.W.?

Los Trabajadores Industriales del Mundo—I.W.W.—es una organización obrera. Está organizada científicamente sobre la base científica del unionismo industrial.

La I.W.W. está compuesta de uniones industriales que a su vez, forman la Unión Unica de los Trabajadores através de su Administración General.

La I.W.W. acepta como miembros sólo a trabajadores a sueldo. Ningún negociante, explotador del obrero, tiene cabida en las filas de la I.W.W.

LA MEMBRESIA

L. I.W.W. no está controlada por sus oficiales. Tampoco paga a éstos salarios más altos que los que perciben los trabajadores. La I.W.W. practica el lema: ¡TODO EL PODER EN MANOS DE LA MEMBRESIA! Sus juntas y convenciones se conducen bajo este principio. Las cuestiones más importantes se deciden directamente por la membresía por medio de un voto de referéndum. Todos los oficiales son elegidos de igual forma.

La I.W.W. tiene 50 años de ser organizada. Ha peleado y ganado las más formidables batallas en los anales de la historia del obrero americano. A toda hora ha estado con el obrero para repeler a sus enemigos y en la lucha por obtener más de las cosas buenas de la vida. Su récord es de honradez sin tacha, valentía e integridad. La I.W.W. es bien conocida y respetada por los trabajadores del mundo entero. La I.W.W. no está conectada con movimiento político alguno, sea éste Democrático, Republicano, Socialista o Comunista. Es apolítica. No le interesan, ni la filiación, ni los credos políticos o religiosos de sus miembros. SOLO LE INTERESA LA SOLIDARIDAD OBRERA. Por esa razón no tiene interés en mezclarse en las actividades políticas y las de unión en la forma más enfática. Hace mucho que la I.W.W. aprendió la lección de que meterse en esos líos pues es impulsar la división y la ruina de los trabajadores.

NO SE DEJE GUIAR POR RUMORES

En ocasiones se ha rumorado que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista. El récord de la I.W.W. enseña que nuestra organización está terminantemente opuesta a las tácticas de infiltración de los dichos señores en las uniones obreras. La I.W.W. constantemente ha luchado y puesto al descubierto la política de "gobernar o destruir"—de los comunistas. Esto aparece en nuestro récord como cosa irrefutable.

Los que han esparcido el rumor de que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista, o están equivocados o mienten descaradamente.

REITERAMOS: LA I.W.W. ES UNA ORGANIZACION OBRERA. Es lo que toda unión debiera ser. Es la Unión a la que USTED debe pertenecer. Tome su sitio al lado de los miles que ya han venido a su seno. Es SU Unión. Pong esa tarjeta roja en su bolsillo hoy mismo.

Industrial Workers of the World

I.U. 450

NEWBERRY LIBRARY CHICAGO

PREAMBULO

La clase trabajadora y la clase patronal no tienen nada en comun. No puede haber paz mientras el hambre y la necesidad sea sentida por millones de trabajadores, en tanto que unos pocos que componen la clase patronal disfruten de todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases habrá lucha hasta que los trabajadores del mundo se organicen como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema del salario.

La centralización de las industrias en las manos de unos pocos, cada vez menos, imposibilita a las Uniones de Oficios para luchar victoriosamente con el siempre creciente poder de la clase capitalista, por que los Uniones de Oficios han creado una situación que empuja a un grupo de trabajadores contra otro grupo de trabajadores de la misma industria, ayudando así al común enemigo para ser derrotados en las luchas del salario. Más todavía, las Uniones de Oficios ayudan a la clase patronal induciendo a los trabajadores a creer que sus intereses son los mismos de sus patrones.

Estas pésimas condiciones pueden ser cambiadas si el interés de la clase trabajadora se une en una organización formada de tal modo que todos sus miembros en cualquiera de las industrias, o en todas las industrias si es necesario, cesen de trabajar, solidarizándose con sus compañeros de cualquier departamento demostrando así que, "Una injuria hecha a uno, es una injuria hecha a todos."

En lugar del lema conservador: "un buen salario por un buen día de trabajo," nosotros debemos inscribir en nuestro estandarte nuestra divisa revolucionaria: "Abolición del sistema del salario."

Es la misión histórica de la clase trabajadora, hacer desaparecer el capitalismo; el ejército de productores debe se rorganizado no únicamente para la lucha diaria con el capitalismo, sino para regularizar la producción cuando éste haya sido derribado. Organizándonos industrialmente formamos la estructura de la nueva sociedad, dentro del cascarón de la vieja.



Join

Industrial Workers of the World
Main Office
2422 N. Halsted St. Chicago Ill.

¿QUE ES LA I.W.W.?

Los Trabajadores Industriales del Mundo—I.W.W.—es una organización obrera. Está organizada científicamente sobre la base científica del unionismo industrial.

La I.W.W. está compuesta de uniones industriales que a su vez, forman la Unión Unica de los Trabajadores através de su Administración General.

La I.W.W. acepta como miembros sólo a trabajadores a sueldo. Ningún negociante, explotador del obrero, tiene cabida en las filas de la I.W.W.

LA MEMBRESIA

L. I.W.W. no está controlada por sus oficiales. Tampoco paga a éstos salarios más altos que los que perciben los trabajadores. La I.W.W. practica el lema: ¡TODO EL PODER EN MANOS DE LA MEMBRESIA! Sus juntas y convenciones se conducen bajo este principio. Las cuestiones más importantes se deciden directamente por la membresía por medio de un voto de referéndum. Todos los oficiales son elegidos de igual forma.

La I.W.W. tiene 43 años de ser organizada. Ha peleado y ganado las más formidables batallas en los anales de la historia del obrero americano. A toda hora ha estado con el obrero para repeler a sus enemigos y en la lucha por obtener más de las cosas buenas de la vida. Su récord es de honradez sin tacha, valentía e integridad. La I.W.W. es bien conocida y respetada por los trabajadores del mundo entero. La I.W.W. no está conectada con movimiento político alguno, sea éste Democrático, Republicano, Socialista o Comunista. Es apolítica. No le interesan, ni la filiación, ni los credos políticos o religiosos de sus miembros. SOLO LE INTERESA LA SOLIDARIDAD OBRERA. Por esa razón no tiene interés en mezclarse en las actividades políticas y las de unión en la forma más enfática. Hace mucho que la I.W.W. aprendió la lección de que meterse en esos líos pues es impulsar la división y la ruina de los trabajadores.

NO SE DEJE GUIAR POR RUMORES

En ocasiones se ha rumorado que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista. El récord de la I.W.W. enseña que nuestra organización está terminantemente opuesta a las tácticas de infiltración de los dichos señores en las uniones obreras. La I.W.W. constantemente ha luchado y puesto al descubierto la política de "gobernar o destruir"—de los comunistas. Esto aparece en nuestro récord como cosa irrefutable.

Los que han esparcido el rumor de que la I.W.W. está conectada con el Partido Comunista, o están equivocados o mienten descaradamente.

REITERAMOS: LA I.W.W. ES UNA ORGANIZACION OBRERA. Es lo que toda unión debiera ser. Es la Unión a la que USTED debe pertenecer. Tome su sitio al lado de los miles que ya han venido a su seno. Es SU Unión. Pong esa tarjeta roja en su bolsillo hoy mismo.

LOS ANGELES BRANCH

223 W. 2nd St., Rooms 202-203

Los Angeles 12, Calif.

TEL. MI, 5617

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

PREAMBULO

La clase trabajadora y la clase patronal no tienen nada en común. No puede haber paz mientras el hambre y la necesidad sea sentida por millones de trabajadores, en tanto que unos pocos que componen la clase patronal disfruten de todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases habrá lucha hasta que los trabajadores del mundo se organicen como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema del salario.

La centralización de las industrias en las manos de unos pocos, cada vez menos, imposibilita a las Uniones de Oficios para luchar victoriosamente con el siempre creciente poder de la clase capitalista, por que los Uniones de Oficios han creado una situación que empuja a un grupo de trabajadores contra otro grupo de trabajadores de la misma industria, ayudando así al común enemigo para ser derrotados en las luchas del salario. Más todavía, las Uniones de Oficios ayudan a la clase patronal induciendo a los trabajadores a creer que sus intereses son los mismos de sus patrones.

Estas pésimas condiciones pueden ser cambiadas si el interés de la clase trabajadora se une en una organización formada de tal modo que todos sus miembros en cualquiera de las industrias, o en todas las industrias si es necesario, cesen de trabajar, solidarizándose con sus compañeros de cualquier departamento demostrando así que, "Una injuria hecha a uno, es una injuria hecha a todos."

En lugar del lema conservador: "un buen salario por un buen día de trabajo," nosotros debemos inscribir en nuestro estandarte nuestra divisa revolucionaria: "Abolición del sistema del salario."

Es la misión histórica de la clase trabajadora, hacer desaparecer el capitalismo; el ejército de productores debe se rorganizado no únicamente para la lucha diaria con el capitalismo, sino para regularizar la producción cuando éste haya sido derribado. Organizándonos industrialmente formamos la estructura de la nueva sociedad, dentro del cascarón de la vieja.



Una Sola y Grande Unión

DE TODOS LOS TRABAJADORES



LOS TRABAJADORES INDUSTRIALES DEL MUNDO

10 centavos

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

Una Gran Unión
de los
Trabajadores Industriales del Mundo



2422 HALSTED ST. NORTE
CHICAGO 14 ILL

IMPRESO EN MORELIA

PRECIO $2.00

Preámbulo de los Trabajadores del Mundo

La clase trabajadora y la clase patronal no tiene nada en común. No puede haber paz, mientras el hambre y la necesidad se encuentre entre millones de trabajadores en tanto que unos cuantos, que componen la clase patronal, ten gan todas las delicias de la vida.

Entre estas dos clases habrá lucha hasta que los trabajadores del Mundo se organicen, como clase, tomen posesión de la tierra y la maquinaria de producción y abulan el sistema de salarios.

Encontramos que la centralización del manejo de las industrias imposibilita a los grupos o sindicatos en confederaciones los incapacita para luchar ventajosamente contra el creciente poder de la clase patronal. Porque los trabajadores agrupados de esa manera han creado una situación tal que hace que un grupo de trabajadores luche contra otro grupo de trabajadores en la misma industria, ayudando así a ser derrotados en las luchas del salario. Más todavía esas agrupaciones ayudan a la clase patronal engañando a los trabajadores haciéndoles creer a los trabajadores que sus intereses son los mismos que los de sus patrones.

Estas condiciones pueden ser cambiadas y el interés de la clase trabajadora, sostenerse solamente por una organización formada de tal manera que todos sus miembros en una industria o en todas las industrias, si es necesario, gocen de trabajar, en todo tiempo que haya huelga o cierre en un departamento, haciendo así que una injuria es un injuria a todos.

En lugar lema conservador de "Un buen salario por un buen día de trabajo" nosotros debemos inscribir en nuestra bandera nuestra divisa revolucionaria, "Abolición del sistema de salarios".

Es la histórica misión de la clase trabajadora hacer desaparecer el capitalismo. El ejército de la producción debe ser organizado, no solamente para la lucha diaria contra el capitalismo, pero también para llevar a cabo la producción y distribución cuando el capitalismo, haya sido derrocado. Organizaciones Industrialmente nosotros formamos la estructura de la nueva sociedad, dentro del cascarón de la vieja.

INTRODUCCION

Este folleto ha sido expedido por los Trabajadores Industriales del mundo para poner al corriente a los compañeros trabajadores con los propósitos de nuestra organización.

Entre más trabajadores entiendan este folleto mas pronto estaremos capacitados para gozar de las cosas buenas de la vida, libres de angustias escaces, privaciones y guerras. Así que esperamos que cada lector lo dijiera bien y luego se lo pase a algún otro compañero tabajador y divulgarlo a todos los trabajadores.

Nuestro argumento se basa en dos posturas. Primero la clase trabajadora debe de organizarse: Segundo la democracia es buena.

Lo que distingue del programa de la (L. W: W.) Trabajadores Industriales del mundo, de todas las otras organizaciones es que nosotros sinceramente estamos persuadidos de estas dos verdades y de llevarlas a su lógica conclusión que todos los que están en la misma ocupación deben de estar en la misma organización; que todos los trabajadores en la misma Industria tienen que estar en la misma union Industrial; que todos los Trabajadores deben estar en una Gran Unión compuesta de todas las uniones Industriales.

De otra manera se tendrán uniones, pero no clase trabajadora organizada. La segunda conclusión justa y acertadamente es que la industria debe ser administrada democráticamente por sus trabajadores organizados.

Algunos admiten que el obrero debe de organizarse y que la democracia es buena, dudan y vacilan de esas conclusiones porque las ven revolucionarias, lo son.

Pero la clase trabajadora que ha tenido y tiene que encararse al facismo, dictaduras y a la guerra en todo el mundo.

No debe ser tan tímido no debe titubear para lo lógico. ~~Y cualquier trabajador que entienda eso~~ sí, los trabajadores no establecemos la democracia industrial nos exponemos nosotros mismos y a nuestros hijos a mas depresiones, más guerras más ramificaciones del fasismo, es vergüenza ~~mendingar~~ a menos que la completa emancipación del hombre de estos horrores.

En este espíritu de Educación Organización y Emancipación la I. W. W. ofrece esa Edición de Una Gran Unión.

pedir

EL LUGAR DE UNION EN EL PROGRESO HUMANO

INDUSTRIA.— La conversión de la materia prima de la naturaleza a las cosas que el hombre necesita. Es el centro y fundación de nuestra vida social. Estos dueños que controlan los recursos naturales de la tierra los equipos industriales necesarios para trasformar las materias primas en productos acabados, forman la mucho muy pequeña parte de las dos grandes clases en esta sociedad moderna.

Los trabajadores que recolectan estos materiales en bruto y los trasforman en cosas de uso, es la otra clase mucho más grande. Los intereses de estas dos clases son completamente opuestos.

La entera vida social de estos modernos tiempos está formada por esos hechos.

Los negocios, o clase capitalista que controla la industria están aferrados a seguir en su control y los privilegios que va con ello. Para asegurar ese control, para mejor seguridad controla todas las instituciones sociales. Ellos tienen que escribir y administrar las leyes. Ellos controlan las escuelas enseñando respeto y obediencia, a esos privilegiados. Tienen la prensa y los cines para modelar sus sentimientos y pensamientos para que sirvan a sus intereses. Y si no pudieron destruir la organización de los trabajadores, entonces han buscado la manera de controlar también.

Estos dominantes hombres de negocios están en peligro de perder su control por dos hechos pendientes:

1.—**El moderno desarrollo industrial ha hecho sus actividades innecesarias:**

2.—**La clase trabajadora está experta y capacitada, para tomar el control de la industria tan luego como lo decee y establecer una sociedad más eficiente y satisfactoria.**

La tarea oroginal del capitalismo fue proporcionar fondos y mandar. Hoy el mandar o dirigir es trabajo de una sección o parte de trabajadores capacitados asalariados, y los fondos ampliamente provistos de vanas reservas tomadas de las lucrativas ganancias. El sistema que han hecho de administración corporativa los ha hecho a ellos superflúos.

La Clase negociante llegó a ser dominante en sociedad como resultado de las largas luchas contra los reyes y señores feudales que dominaban el mundo antes de ellos. Ganaron con la ayuda desinteresada de la gente común y que fueron los que pelearon porque las nuevas invenciones, procedimientos y descubrimientos tuvieron que poner al régimen feudalista fuera del día. Los cuerpos parlamentarios fueron creados para sacar fondos para el viejo orden y también para establecer un sistema de gobierno más eficiente y hacer de los reyes y la nobleza absoluta como los capitalistas de hoy. La gran travesía de los descubrimientos, el perfeccionamiento de la navegación, el nuevo sistema de fábricas ha hecho a los propietarios de bodegas, barcos y equipos más importantes que los antiguos señores feudales dueños de la tierra. Las bases de la sociedad se cambatió de la Hacienda a la fábrica, y el control de la sociedad se cambió a estos que controlan las Industrias.

EL PROGRESO REVOLUCIONARIO.

Para todos aquellos conservadores de aquellos días advertían que eso sería el fin de la civilización, ello fue un paso hacia adelante, sea lo que fuera, el viejo orden fue serviceable al nuevo que fue seguido y cultivado lo que fue destruído fue el arrebato feudal y el dominio que ostruía el progreso. Las industrias y las inversiones florecieron como nunca antes.

Nuestro método y vida y producción han cambiado rápidamente.

En los mil doscientos años más que en los previos dos mil años. La capacidad productiva de cada trabajador es cuando menos cien veces más que cuando hubo el cambio. Porque nuestro nivel de vida no guarda el paso con las inversiones?, ésto es sencillamente que no podrá guardar el paso mientras los negocios controlen la industria, las posibilidades de abundancia y comodidades serán gastadas en depresiones y guerras que si la clase trabajadora tuviera el control no las habría.

No solamente el moderno desarrollo ha hecho las actividades de los pocos que controlan la industria inecesaria, ha reducido el número de esa clase también.

El crecimiento de cualquier corporación requiere el cierre de grandes números de pequeños negocios. Hoy se estima que sesenta o setenta personas controlan casi la economía de América. Por medio de arreglos y órdenes con un puñado de gente de otros lugares planean el control de la vida económica del mundo. Ellos tienen muchos sirvientes parásitos aduladores pero muy pocos amigos. Estos pocos tendrán que decrecer sus privilegios si se quita el control de la industria de sus manos. El hombre estará mucho mejor.

EL AUMENTO DE TRABAJADORES.

Mientras la clase trabajadora crece y crece, de muchas maneras. Ya crecido en números incluyendo ~~hasta~~ casi todos. Ha crecido en habilidad y conocimiento de manera que hay obreros manuales que son capaces de hacer cosas que pueden contrariar al ingeniero o científico de hace un siglo pasado en lugar de una clase trabajadora que lee y escribe, y que ya cuenta con su literatura propia, diariamente discurre, sobre su bastimento y también sobre la situación del hombre en todo el mundo. También tiene que seguir y perfeccionar su fuerza en una organización, a cada paso que han dado sus uniones, tiene que sobrepasar lo que previamente era jurisdicción de los dueños de la industria, él fijará las horas que deba trabajar, las máquinas que deben manejar, el pago que deben tener, reglamento para la ancianidad, regulación en el trabajo, reglamento a la vejez seguridad y reglamentos sanitarios en el trabajo, contra ésto están los negocian tes como sus enemigos mortales, y para éstos lógicos acontecimientos y es precisamente para lo que se organiza el trabajador, cada paso que dé el trabajador organizado toma más fuerza su posición como lógico sucesor de la clase negociante para ejercer el control de la industria y (porqué no hay, o no debe haber clase de abajo) su triunfo quiere decir sociedad sin clases comienzo de la civilización, final de todos los horrores, crueldades, vicios, ignorancias, fantochadas e injusticias tan necesarias que caminan necesariamente en esta sociedad de clases.

¿La gran cuestión de hoy y de mañana es, como la industria debe ser controlada?

Esto no es cuestión de quien es dueño de la Industria. El moderno obscuro enredo corporativo ha hecho ya del propietario casi una fábula. El control administrativo es lo que vale y este hace mucho que ha sido independiente de los actuales inversionistas. Los que controlan la industria no necesitan apurarse quién es el dueño. Quién es el que determina cuando está en actividad o se paraliza la industria?.

¿Quién es el que decide qué es lo que tiene que producirse y a dónde tiene que ir el producto? Estas gestiones son las importantes.

¿Deberá pues la moderna industria, sea controlada por un puñado de financieros?

¿O deberá ser administrada por huestes de políticos?.

¿O deberá ser manejada por los que están ocupados en ella?.

Tiene que ser uno de estos tres, los financieros por medio de su poder, carteles su control sobre directores y el crédito, buscan el completo control sobre la vida económica de todo el mundo. Ese control, como es natural, estrangula la vida económica, porque no les conviene dejar que la hagan su alianza con los que tienen el control del gobierno como Hitler clase trabajadora produzca todo lo que es capaz de producir excepto en e guerra. De aquí que los que controlan la industria, ellos mismos en Alemania para salvarse de la democracia. O los que tienen control en el gobierno extienden la regulación sobre la industria y sus trabajadores como sucede en América. Algunos proponen que el gobierno tenga completo control de la industria.

LO QUE NECESITAMOS ES DEMOCRACIA INDUSTRIAL.

Los trabajadores Industriales del mundo y sus inteligentes miembros de su Unión en general no ven nada bueno para escojer en eso de que el impulso sea hecho por los financieros desde su asiento detrás o por los políticos. En lugar de eso ellos quieren la democracia industrial-Industri manejada por los trabajadores. Para eso hacen estas preguntas:

¿Si un gobierno representativo toma el control de los frijoles y las tortillas de todos cómo puede seguir siendo representativo?.

¿Y si nosotros agregamos al ya vasto cuerpo de reglamentos y regulaciones sobre el trabajo no vendríamos a ser títeres, muñecos, de ya antes de dichos administradores?.

Con la tradición de que "no puede holgar contra el gobierno" en que viene a quedar el trato o convenio colectivo?.

¿Cómo quedamos con la economía totalitaria aunque sea abolido el totalitarismo político?.

¿Y en qué viene a caer la iniciativa de Libertad e Independencia?.

Después de todo, el más grande problema que afronta el hombre no es mucho, la discusión de producción y distribución, el problema es de fuerza, nunca ha estado seguro dejando a unos controlen los asientos de los muchachos; ni nunca estará seguro.

Las depresiones, las guerras, otras diversas desgracias del mundo, en los recientes años, han sido posibles solamente con la inseguridad por la concentración de la fuerza en las manos de unos pocos. Que ha sucedido como resultado de los deseos de esos pocos, no el deseo de los muchos. Ca-

da inversión que ha aumentado la fuerza de los pocos y decrecido la fuerza de nosotros. Cada perfeccionamiento en comunicaciones ha extendido su imperio la maligna minoría y cada vez que tratamos de remediarlo el resultado es ser permicioso dándoles más fuerza a algunos de ellos para que nos digan lo que debemos hacer y lo que no debemos hacer, aumentando así el problema más lejos, consecuentemente el único camino seguro es la democracia industrial- la industria manejada por los trabajadores organizados.

ESTO DEPENDE DEL TRABAJADOR.

El trabajador bien organizado, puede manejar y de ahí resolver el problema de la fuerza, porque toda la fuerza que maneja este dinámico mundo, viene de los esfuerzos del trabajo. Nuestra clase tiene solamente que parar de hacer lo que se le ordena que haga y empesar a hacer lo que colectivamente decidan, despojando a la oposición de toda la fuerza llegarán a necesitar.

El manejo de la industria por el trabajador, organizada para esa tarea no es un sueño. Es la historia dirección. Es el polo hacia donde todo esfuerzo hacia delante del movimiento obrero aunque tomen o no ese camino. Pero no podrá llevarse acabo, si no se planea deliberadamente para ello, si no se dedica con actividad a organizar para ello. En ésto las I. W. W. (Trabajadores Industriales del Mundo) han puesto su propia especial actividad. Si no se hace así, ganarán tomando siempre el rumbo opuesto regimentación de todo hasta por negocios por el gobierno, o en último grado la alianza, probable con el tremendo fascismo.

La democracia industrial es la respuesta a toda la serie de problemas, así puede sostener y preservar esta democracia, pero jamás podrá sobrevivir cuando sea practicada solamente el día de elecciones.

Ella puede librarnos de escases, temores, agotamientos y despilfarros y guerras, con los métodos de producción moderna la persona ordinaria es capaz de tener todo el material benéfico que pueda usar trabajando tanto como él quiera. Esto nos dará seguridad y libertad, los fines más deceables, ninguno de los cuales es posible sin el otro, porque el hombre acosado por la necesidad no puede ser libre y ni el servil estará seguro, organizando la sociedad todo en armonía, trabajando inteligentemente para el bien de todos pero es solamente la administración general de la humanidad que decida qué es lo que tiene que producir y qué tiene que hacerse del producto que pueda conocrse que se hace.

La democracia industrial puede ser formada solamente por la clase trabajadora. La organización de la clase trabajadora tiene que servir dos propósitos.

A.— Debe proporcionar la mas eficiente estructura para llebar a cabo nuestra lucha diaria por mejores condiciones y mejor retribución:

B.— Tiene que proporcionar la completa solución del problema industrial haciendo posible el manejo eficiente de la moderna industria por el trabajador organizado.

Afortunadamente, pero no por una coincidencia, el mismo tipo de organización que mejor sirve ambos propósitos; entre paréntices la organización de la manera como trabajamos, de manera que tenemos en nuestra unión como las tenemos en el proceso de la producción nosotros esta-

mos en línea a la altura que tendremos la más estratégica ventaja en nuestra lucha diaria y la necesaria coordinación para asumir la responsabilidad para la producción industrializada.

Como organizarse bien es la inmediata gestión, ésta es la cuestión que consierne a este folleto.

LA ORGANIZACION DE INDUSTRIA

Toda industria es interelacionada, tanto así que puede decirse que en realidad es solo una industria, la producción y servicios.

Tome en consideración su camisa el proceso necesario para su prdoucción del algodón y pintura.

Requiere transportación planear los viajes de materiales, la maquinaria y construcción de la fabrica donde se haga. Todos estos trabajadores envueltos en estos procesos no son especializados en cultivar algodón en hacer tantas en construir fábricas, en construir maquinaria textil en operar ese equipo, en trasportar los géneros y lo mismo si otros trabajadores no son especializados en la construcción de casas para ellos, proverán comestibles para ellos y que ofrecen diversos otros servicios que ellos necesitan. De hecho es difícil pensar que los trabajadores en cualquier otro campo de la producción no tienen alguna conección con la producción de una camisa de algodón.

Pero este trabajo no es un vasto almodrote, está subdividido y organizado como su propio cuerpo. Lo está dividido primeramente en seis departamentos mayores.

1.—Las materias primas cultivadas y cosechadas.

2.—Materias primas de las minas y canteras.

3.—Construcción de caminos, edificios, varios muebles y canales.

4.—Manufactura de los materiales en comestibles, herramientas, comestibles vestido y equipos, etc.

5.—Transportes y comunicaiones.

6.—Los varios servicios ofrecidos por escuelas, hospitales, teatros y demás servicios públicos utilizados.

Correspondiendo estas divisiones mayores a seis departamentos en los cuales las uniones industriales están agrupadas en la gráfica que está en el centro de este folleto.

Las ventajas en la práctica, en Unión provistos en estos departamentos serán señalados más adelante

Dentro de los departamentos industriales están las uniones industriales por las interrelaciones y el hecho de estar ligados todos los esfuerzos productivos, esto hace imposible marcar el límite territorial de cada indutria con indisputable precisión. Una industria después de todo, es un conjunto de trabajadores equipo y proceso separados un poco de otros trabajadores por sus inmediatas interrelaciones. Estas líneas de separación de las uniones industriales en conformidad, no debe tomarse como un medio de tener aparte los trabajadores, sino como medio de estar juntos mejor.

CLASIFICACION INDUSTRIAL.

Organizarse la clase trabajadora en estructuras correspondientes a las realidades de industria son las medidas de la I. W. W. (Trabajadores Industriales del Mundo) como sistema de clasificación para este unionismo industrial científico se usa el método decimal que proporciona amplia oportunidad para los cambios o adiciones que el proceso industrial y las nuevas innovaciones que se hagan necesarias. Este método es similar al que usan las bibliotecas, para numerar los libros no importa qué libro se escriba ni el tema o materia es lógico designar cierto número que estén en su propia relación con los demás libros que se escriban o tengan que escribir sobre el mismo asunto. Similarmente la lógica agrupación de todo trabajador industrial en una Gran Unión es el plan de la I. W. W.

Sin la coordinación proporcionada por Una Gran Unión sería imposible proporcionar un proyecto de organización que uniera los trabajadores de manera que en cualquier ocasión o en varias que se requiera pueden actuar articuladamente. El entrelazamiento de las relaciones industriales así que sea. Por instancia la industria del acero requiere mineros de hierro, trabajadores caleros, picapedreros, hornos de carbón y hornos de cobre, ferrocarrileros y marinos, los de hornos de rebero y en la laminación todos estos trabajadores son ocupados por los compañeros del acero. Por otras relaciones lo mas conveniente es que estos mineros de carbón. Los trabajadores del transporte con todos los demás del transporte. Para una solidaridad de clase efectiva, se necesita que planeen juntos y que actúen juntos en su propia industria o también con sus compañeros trabajadores a quienes proven materiales.

Solamente de esta manera de unionismo industrial adherida a Una Gran Unión hay la flexibilidad posible. Las líneas que marcan la unión Universal.

En la carta gráfica que está en el centro de este filleto están descritos los lineamientos y ordenamientos del unionismo industrial usado por la I. W. W. En las siguientes tablas mas amplios detalles. En todas instancias todos los trabajadores en la misma obra tienen que ser miembros de la misma unión por "Todos Trabajadores" queremos decir a salario o jornal (excepto los ejecutivos), cada unión industrial decidieron entre ellos mismos quien es elegible y quien no.

DEPARTAMENTO No. 100

Trabajadores agricultores No. 100. Todos los trabajadores en granjas, ranchos, huertas, plantaciones, de caña y algodón. Todos los trabajadores ocupados en la cría de ganado, poblar y mantenerlo, gallineros y pajareros, lecherías, etc.

TRABAJADORES MODERNOS UNION INDUSTRIAL No. 120

Todos los trabajadores en la forestal (ranchos forestales, etc.) Todos los trabajadores ocupados en operaciones de madera, en aserraderos rajar madera, preparar leña combustible para barcos y túneles, etc. etc.

TRABAJADORES PESCADORES UNION INDUSTRIAL No. 130.

Todos los trabajadores empeñados en la pesquería en océanos, lagos

- Fé de Erratas -

DICE	DEBE DECIR
PAGINA 3	
GOCEN	SECEN
PAGINA 4	
Párrafo 4º. Organizaciones	Organizándonos
Párrafo 4º. Ilógico	Lógica
Párrafo 9º.. Esa	Esta
PAGINA CINCO	
Párrafo 4º. Controlar	Controlarla
Párrafo 6º. Necesarias	Inecesarias
Párrafo 9:. Cambatió	combatia
PAGINA SEIS	
Párrafo 2º. método y vida	método de vida
Párrafo 5º. necesarias	inecesarias

PAGINA SIETE.

PARRAFO SEIS DICE:

Que la hagan su alianza con los que tiene el control del Gobierno xomo Hitler la clase trabajadora produzca todo lo que es capaz de producir excepto en tiempo de guerra. De aquí que los que controlan la Industria ellos mismos en Alemania

DEBIENDO DECIR:

Que la clase trabajadora produzca todo lo que es capaz de producir excepto en tiempo de guerra. De aquí que los que controlan la industria, ellos mismos hagan su alianza con los que tienen el control del gobierno como Hitler en Alemania.

Párrafo 7º. ola mente	solamente

PAGINA OCHO.

Párrafo 3º. historia	histórica
Párrafo 3º. orgonzada	organizada
Párrafo 3º. para esa	para que esa

Pasa a la siguiente Página

Una Gran Unión de los Trabajadores Industriales del Mundo



Una organización que represente correctamente la clase trabajadora debe tener dos puntos de vista:

1°— Debe de combinar los trabajadores asalariados de tal manera que salgan ventajosamente en las batallas y protección de los intereses de los trabajadores en las luchas por menos horas más salarios y mejores condiciones en el trabajo.

2°—Debe ofrecer una final solución al problema Obrero la emancipación de huelgas, encarcelamientos y rompehuelgas, esquiroles.

Estudie esta carta y observe como esta Organizaeión provee los medios para el control de las necesidades del taller, proveer un unionismo Industrial perfecto, convergiendo la fuerza de todos los trabajadores organizados a un centro común, desde el cual cualquier punto débil puede ser reforzado y protegido.

PAGINA NUEVE.

Párrafo 90º: muebles	muelles

PAGINA DIEZ.

Párrafo 2º. revero	reververo
Párrafo 4º. decidieron	deciderían
Párrafo 6º: 100	110
Párrafo 6º. modernos	Madereros
Párrafo 6º. forestal	por esta

PAGINA 16

Párrafo 2º. esa	esta

PAGINE 17.

Párrafo 3º. semejante metal — semejante al metal

Párrafo 4º. suficiancauza de su determinación con estos grandes beneficios para todos y sin te para reembolsar a los trabajadores del transporte los sueldos perdidos ha sacrificios

DEBE DECIR: Hahía suficiente para reembolsar a los trabajadores del transporte los sueldos perdidos a causa de su determinación y con estos grandes beneficios para todos y sin sacrificios para nadie.

Párrafo 5º. trabajadores apoyan — Trabajadores se apoyan

PAGINA 19

Párrafo 4º. selecta	Colecta

PAGINE 20.

Párrafo 4º. avadientes	obedientes

PAGINA 21

Párrafo 2º. castisimo	costo mínimo
Párrafo 2º. verificada	vilificada.

Para ser trabajador conciente necesita la Educación procurando los folletos de la I. W. W.

y ríos; ostiones y conservadores de camas de ostiones. Todos los trabajadores ocupados en recolección de perlas, corales y esponjas etc., etc.

TRABAJADORES FLORICULTORES UNION INDUSTRIAL No. 140

Todos los trabajadores ocupados en viveros, Dep. de solar, etc., etc. principalmente en el cultivo de las flores, la distribución de las flores paisajes, campiñas, bosques, jardinería, etc. etc.

DEPARTAMENTO No. 200

Minas y minerales. Trabajadores Metalúrgicos Unión Industrial No. 210.

Todos los trabajadores ocupados en minas de oro, plata, cobre, plomo, zinc, estaño, platino, etc etc., en molinos, fundiciones, refinerías y otros trabajos de reducción. Esta división incluye los canteros, a los que se ocupan en la sal, azufre, barro, bórax, minea cromuro, grafito, seda, tizar, asfalto, cal, arena, tepetate, mármol, pizarra, granito. etc.

TRABAJADORES DE MINAS DE CARBON UNION INDUSTRIAL No. 220

Todos los trabajadores ocupados en carbón, lignita, antracita, bistua minarios, etc., es producir viguetas de cobre, tuba, césped y en de esos productos.

TRABAJADORES PETROLEROS UNION INDUSTRIAL No. 230

Todos los trabajadores ocupados en la producción de Petróleo, en refinerías, en el gas y la distribución de los productos.

D E P A R T A M E N T O No. 300.

CONSTRUCCION.

Trabajadores de Construcción en General.

UNION INDUSTRIAL No. 310.

Todos los trabajadores ocupados en la construcción de caminos, calles, diques, vías férreas, puentes, subterráneos, drenajes, túneles, viaductos, canales, campos, de aterrizaje, presas y canales de irrigación, etc.

TRABAJADORES EN CONSTRUCCION DE BARCOS UNION INDUSTRIAL No. 320

Todos los trabajadores ocupados en la construcción de barcos y reparación de lanchas y toda clase de botes y lanchas, y en los muelles, etc.

TRABAJADORES DE LA CONSTRUCCION DE EDIFICIOS UNION INDUSTRIAL No. 330

Todos los trabajadores ocupados en la creación y construcción de edificios.

DEPARTAMENTO No. 400

Manufacturera y producción en general
Trabajadores textiles y vestidos, Unión Industrial No. 410.

(A) Todos los trabajadores en la manufactura de hilos, hilazas, tintura, tejidos y sintéticos substitutos.

(C) Los trabajadores ocupados en la manufactura de vestidos incluyendo costura en vestidos, guantes, sombreros, pieles y los que suplen los accesorios.

(D) Todo los trabajadores ocupados en lavanderías, en establecimientos de limpieza, tintorerías en reparación de vestuario, etc.

TRABAJADORES EN MUEBLERIAS, UNION INDUSTRIAL No. 420

Todos los trabajadores en proyectar y construcción de muebles ya sea de madera u otros materiales, incluyendo pianos, órganos, fonógrafos y radios, etc.

TRABAJADORES EN QUIMICA UNION INDUSTRIAL No. 430.

a.— Todos los trabajadores ocupados en la manufactura y distribución de drogas medicinas, perfumes y productos relacionados.

b.—Todos los trabajadores ocupados en la producción de objetos de hule y sintéticos substitutos y en la distribución de esos productos.

c.— Todos los trabajadores ocupados en la producción de explosivos y productos aliados en la producción química industriales, etc.

TRABAJADORES EN METAL Y MAQUINARIA UNION INDUSTRIAL No. 440.

a.— Todos los trabajadores ocupados en laminación de hornos de soplete y laminación de lámina, etc.

b.— Todos los trabajadores en producción de maquinaria incluyendo equipos eléctricos, locomotoras, automóviles, aeroplanos, equipos industriales y de casa.

c.—Todos los trabajadores ocupados en la producción de hojalata, tubería, piezas fundidas y de otros metales no ferosos.

d.— Todos los trabajadores ocupados en utencilios de casa, relojes, musical e instrumentos científicos.

TODOS LOS TRABAJADORES OCUPADOS EN IMPRENTA Y PUBLICACIONES. UNION INDUSTRIAL No. 450.

a.—Todos los trabajadores en la producción y directa distribución de periódicos y otras publicaciones sea editorialista, artista o de departamento mecánico.

b.—Todos los trabajadores en establecimiento de imprenta concernientes con la impresión de periódicos como fotograbadores y encuadernadores, etc.

TRABAJADORES EN CONBUSTIBLES UNION INDUSTRIAL No. 460.

Todos los trabajadores ocupados en la manufactura de alimentos como en:

a.— Plantas empacadoras de carnes y pescado.

B.—Embases de conservas:

C.— Refinerías de Azúcar:

D.—En la manufactura de quesos y leche condensada, incluyendo los trabajadores distribuidores.

E.— Harina, cereales, proveedores de molinos.

F.— Panaderías, fábricas confeccionadoras de galletas.

G.— Cervecerías, vinaterías, destiladerías y plantas productoras de carbonatos y otros brevajes y los ocupados en la distribución directa y otros productos aliados.

H.— Tabaquerías.

I.— Establecimientos que empacan café, chocolates, ates y otros.

TRABAJADORES EN CUEROS UNION INDUSTRIAL No. 470

Todos los trabajadores en tenerías, etc. (B) en construcción de bateas, zapatos y arneses:

C.— En la producción de belices, portafolios, bolsas y otras cosas de cuero.

TRABAJADORES EN CRISTALERIA, ALFARERIA UNION INDUSTRIAL No. 480.

Todos los trabajadores ocupados en (A) producción de cristal o vidrio

C.— En producción de alfarería, vajilla china, cemento, ladrilleras, teja, baldosa.

TRABAJADORES EN PULPA Y PAPEL UNION INDUSTRIAL No. 490

Todos los trabajadores ocupados en (A) Fábricas de pulpa y papel.

C.— En la manufactura de envases.

DEPARTAMENTO No. 300
TRANSPORTES Y COMUNICACIONES
TRABAJADORES DEL TRANSPORTE MARITIMO
UNION INDUSTRIAL No. 510.

A.— Todos los trabajadores ocupados en la carga y descarga de embarcaciones.

B.—Todos los trabajadores ocupados en la operación en los océanos, ríos, lagos, puertos, incluyendo todos los trabajadores de todos los departamentos a bordo de las embarcaciones.

C.— Todos los trabajadores en astilleros, embarcaderos y desembarcaderos, etc.

TRABAJADORES FERROCARRILEROS UNION INDUSTRIAL No. 520

Todos los trabajadores empleados por los ferrocarriles en operación del servicio operando bienes en reparación y limpieza, reparación y mantenimiento de las vías, en la oficina y en cruceros.

TRABAJADORES DE TRANSPORTE A MOTOR UNION INDUSTRIAL No. 530.

Todos los trabajadores ocupados en caminos y líneas inter-urbanas de autobuses incluyendo lo de bodegas y garages, etc., incidentes a esta industria (Nota) los choferes trabajan para una fábrica o tienda deben pertenecer allí con sus compañeros).

TRABAJADORES DEL TRANSPORTE MUNICIPAL UNION INDUSTRIAL NO. 540.

Todos los trabajadores en carros eléctricos elevados y subterráneos autobuses; choferes de taxis y camiones que no dependan de una industria específica.

TRABAJADORES DEL TRANSPORTE AEREO UNION INDUSTRIAL NO. 550.

Todos los trabajadores empleados en el mantenimiento de este servicio ya sea que sea en directa operación en mantenimiento de los campos y equipos, en la oficina o atendiendo los servicios.

TRABAJADORES DE COMUNICACIONES UNION INDUSTRIAL NO. 560.

Todos los trabajadores ocupados en el servicio de comunicaciones, como el postal, teléfonos, telégrafos, radio, televisión, etc. y el mantenimiento de éllos.

DEPARTAMENTO NO. 600

SERVICIO PUBLICO.

TRABAJADORES DE SANIDAD UNION INDUSTRIAL NO. 610

A.— Todos los trabajadores empleados en hospitales, sanatorios, etc. incluye doctores, enfermeras, estudiantes oficinistas y conserjes etc.

B.— Todos los trabajadores en baños, masajes, barberías.

C.— Todos los trabajadores en Sanidad pública o instalaciones sanitarias y limpia de basura, etc.

TRABAJADORES DE EDUCACION UNION INDUSTRIAL NO. 620

Todos los trabajadores ocupados en instituciones de enseñanza, escuelas, colegios, bibliotecas, museos y servicios de investigaciones, etc.

TRABAJADORES DE RECREACION UNION INDUSTRIAL NO. 630.

A.— Todos los trabajadores ocupados en la producción de cintas cinematográficas, (Autores y mecánicos) etc., o de operadores y otros; y todos trabajadores ocupados en otros teatros, actores, cantantes, músi-

cos, tramoyistas acomodadores etc.

B.— Todos músicos a sueldo y clasificación no de otra manera.

C.— Todos los trabajadores en diversiones, parques, circos y otros lugares de recreo.

TRABAJADORES HOTELES RESTAURANTES Y SERVICIOS DE EDIFICACION UNION INDUSTRIAL NO. 640.

A.— Todos los empleados de restaurantes, hoteles, cafeterías etc.

B.— Todos los domésticos.

C.— Todos los trabajadores ocupados en mantenimiento y servicios de limpieza de oficinas, edificios y apartamentos, etc.

TRABAJADORES DE CONSERVCION DE CARRETERAS UNION INDUSTRIAL NO. 650.

Todos los trabajadores ocupados en la conservación de calles, caminos, parques, Zoológicos, Cementerios, etc.

TRABAJADORES DE DISTRIBUCION EN GENERAL UNION INDUSTRIAL NO. 660.

A.— Todos los trabajadores ocupados en tiendas almacenes incluyendo el servicio de entrega a domicilio.

B.— Todos los empleados en bancos y compañías de Seguros.

C.—Todos los empleados en las agencias de anuncios, etc.

D.— Todos los asalariados ocupados en recojer desperdicios y basuras.

TRABAJADORES DEL SERVICIO PUBLICO UNION INDUSTRIAL NO. 670.

Todos los trabajadores ocupados en abastecer de agua, gas, plantas de fuerza eléctrica y calefacción, etc.

En alguna parte en este plan de una gran Unión lógicamente hay un lugar para cada trabajador asalariado de manera que pueda ejercer su solidaridad más efectiva con sus compañeros trabajadores.

Una cuenta debemos agregar en la estructura de una Gran Unión. Algunas de las Uniones Industriales pueden aparecer que tienen amplio campo por conveniencia; laminación, fundiciones de bronce y relojes se que es más de Unión incluídas. Pero el sistema de clasificación usada permite toda subdivisión dentro de la Unión para la formación de cualquier sección para lo cual puede haber razones prácticas.

Más todavía debe reconocerse, todos los trabajadores en un trabajo o rama de un taller y en él decidir toda gestión que tenga relación exclusivamente con aquél trabajo.

Desde que algunos trabajadores, incluyen un considerable número de actividades subordinadas, la regla es que todos en aquel trabajo pertenecen a la misma Unión frecuentemente se requiere que trabajadores estén en diferente Unión Industrial que su ocupación tenga que tomar descanso. Por Ejem. en un hospital aparte de enfermeras y técnicos etc. también los de labanderías, cocineros, jardineros y carpinteros. Todos pertenecen a la misma Unión.

Si no fuera por una Gran Unión, dicha organización Industrial pudiera hacer algún obstáculo. Los Trabajadores de lavandería de un hospital tal vez quieran tener acuerdos con otros trabajadores de lavanderías para establecer iguales condiciones en todas las lavanderías. Con una Gran Unión a la cual todos ellos pertenecen, ellos tienen todas las facilidades para hacerlo, y para elegir cualquier comité para llevar a cabo sus decisiones. O los camioneros, si ellos trabajan en una tienda o fábrica pertenecen a la Unión Industrial de sus compañeros empleados. Y quieren tratar con otros drogeros y acordar una acción común para establecer ciertas condiciones por ejemplo: usar ayudantes para cargar u otras. Una Gran Unión, se facilita para ello.

OTRAS PRACTICAS VENTAJOSAS.

La estructura de la Unión Industrial, está designada para unir a los trabajadores de la manera más conveniente para ellos con los que tomar sus acuerdos colectivos; con los que también pueden ir a la huelga.

Dichas gestiones son las que deciden prácticamente a estos grupos de trabajadores en que Unión Industrial esá en su lugar.

El personal de cocina en un campo maderero, en el de abordo de los barcos, los empleados de una cafetería industrial, en una laminación de acero todos desempeñan el mismo trabajo como el de los restaurantes, por ellos pueden mejor y más efectivo si se organizan respectivamente con los madereros, los marinos y Trabajadores del acero.

En la distribución reglamentos que el sentido común aconsejen deben de aplicarse.

Donde los trabajadores estén ocupados en la distribución de productos de una sola compañía, como las estaciones de gas, lo mejor es que se organicen los trabajadores que suplen los productos. Los trabajadores en los campos petroleros y refinerías estarán en mejor posición si cortan la distribución de sus productos.

Similar conveniente posición de los que atienden las estaciones de gas, es mejor con el respaldo de los demás trabajadores empleados por la misma compañía. Las tripulaciones de los barcos tanques petroleros han encontrado más conveniente organizarse con los otros marinos, para ellos no tocarán el petróleo ardiendo "en una huelga del petróleo".

Pero donde hay estrechas relaciones con la producción, los trabajadores de la distribución, estarán mejor organizados con los que están donde ellos trabajan en boticas, tiendas de ropa. En toda instancia y plenamente entendido que mientras al universalismo industrial no esté adherido a una Gran Unión el movimiento Obrero tendrá un obstáculo para proveer diferentes tipos de coordinaciones que las circunstancias requieran.

Una Gran Unión es el círculo que mantiene las Uniones Industriales, para que funsionen todas. Sin ella, tienen que caer en luchas, muchas veces estériles o mejor dicho caer en una inecesaría desorganizada confución.

UNA CLASE: UNA UNION.

La división entre uniones industriales no deben tomarse como murallas para mantener los trabajadores aparte, sino como un recurso para unirlos más efectivamente. En la I. W. W. todos son miembros directamente de la misma I. W. W.; con voz y voto directamente en los asuntos

en general y de los oficiales, con voz y voto en asuntos de su unión industrial, de su último trabajo a la unión industrial del cual se cambie, pero sin voz ni voto en los asuntos de otras uniones industriales. Su inmediata organización es en el trabajo.

Rama organizada en el lugar donde ellos trabajen y solamente los que trabajan en aquel trabajo. Cada uno es responsable por ellos mismos, pero las Uniones Industriales no deben adoptar medidas que estén en conflicto con la Constitución General, ni el centro ni ramas o universales tampoco adoptarán medidas que estén en conflicto con las uniones industriales. La I. W. W., no es una federacion o confederación de Uniones Industriales. Es una Gran Unión de la clase trabajadora. Las interrelaciones de la industria moderna hace cualquier otra estructura inadecuada para las necesidades del trabajo.

Mas todavía la estructura de Una Gran Unión imposibilita disputas sobre jurisdición sobre trabajadores cuya clasificación se haga dudosa por la complicidad del proceso de la moderna producción. Pero encontramos por Ejem. que uno de los metales, helio, ocurre, como base de extracción como gas y no semejante metal de mina; y otro metal, magnesio, se obtiene por proceso químico del agua del mar, primero se hace leche de magnesia, y luego magnesio. El Aluminio es obtenido, por electrólices del barro bauxita. En una federación de Uniones Industriales habría campo para argumentar en cuál Unión ponerlos. En una Gran Unión no es de consecuencias y ellos pueden organizarse de manera que encuentren mas conveniente, y si es conserniente a la hechura enlínea general de equipos eléctricos, de radios como línea adherida, todos los empleados pueden estar trabajando en metal, y maquinaria otros especializados en difrentes tipos de gabinetes y que también arman, radios, éstos pertenecerán a mueblerías.

DEPARTAMENTOS INDUSTRIALES.

Las Uniones Industriales aliadas constituyen los departamentos industriales. Las ventajas de dicha Organización es obio por instancia en el transporte, y Ferrocarriles, Autobuses, compañías Camioneras líneas Aéreas todos pueden prover sustituir medios de transportación. Si todos los trabajadores en estas Varias Industrias del transporte están organizadas para actuar conjuntamente si necesitan hacerlo cuando la ocasión así lo requiera, ellos tendrán todas las ventajas en la lucha. Tan grande es su fuerza unida es tan poderosa que puede decirse que el destino del mundo está en sus manos. Piense cuanto sufrimiento del hombre se hubiera evitado si la organización de los trabajadores de transporte en las últimas dos décadas se hubiera, rehusado a cargar o llebar mercaderías a las naciones facistas o a cualesquiera nación que los trabajadores no quisieran seguir la misma actuación hubiera sido una buena inversión del resto de los trabajadores, con una tasa de unos cuantos centavos de cada uno había suficiencausa de su determinación, y con estos grandes beneficios para todos y sin te para reembolsar a los trabajadores del transporte los sueldos perdidos a sacrificio para nadie lo consideremos que se trata de alquilar rompe huelgas los trabajadores en otras industrias no entregarían mercancía o no recibirían no podrían fracasar.

Si los trabajadores si apoyan bien unidos, nunca serán derrotados.

Lo que se propone aquí es la organización de la clase trabajadora. "Que actuén juntos todos" en una solidaridad efectiva. Cada unionista que trata de organizar a sus compañeros es que está familiarizado a su causa.

"La Unión está bien, pero lo malo es que no se quieren juntar" nosotros no creemos en este complejo.

Y no lo creemos porque hemos visto los esfuerzos que han hecho para unirse, pero hemos visto esos esfuerzos destrozados por falta de organización y eso los ha detenido para llegar a practicar la solidaridad. La cosa es sustancial se construye para lo que desea hacer; la misma cosa puede aplicarse en hechura de una máquina de escribir o una de coser nunca podrán funcionar si no están donde deben de estar. La misma cosa si los trabajadores están en federación suelta para servir especialmente a determinados intereses o se organizan en una gran unión. Pero es designada para que sigan apartados no es una sorpresa.

Encontrar que "los trabajadores no quieren juntarse".

El Unionismo Industrial científicamente designado por la L. W. W. Para enfrentarse a las modernas condiciones de la industria recalca como básicos y formula los siguientes principios:

1.— Todos los trabajadores en el mismo trabajo independiente de la capacidad o habilidades pertenecen a la misma organización de trabajo.

2.—Todos los trabajadores de un Industria pertenecen a la misma. Unión Industrial.

3.— Todos los miembros de estas Uniones Industriales pertenecen directamente como miembros de una sola y Gran Unión de la entera clase trabajadora.

4.— Todo trabajador que cambie de trabajo tiene derecho al cambio de la Unión que cubra su empleo sin cargo alguno. Una vez unionista siempre unionista.

5.— Ninguna parte del movimiento obrero deberá aceptar ninguna obligación para trabajar materiales proporcionados por rompe huelgas, o proporcionar materiales a ellos: o entrar a donde haya una huelga de cualesquier grupo de trabajadores.

Esta es la forma de organización que la L. W. W., ofrece para el trabajador invencible. ¿Está Ud. con nosotros?.

EL PRACTICO PROGRAMA DE LA L. W. W.

El propósito de la L. W. W.. es establecer la democracia en el trabajo en todos los días de nuestra vida, sus programas prácticos son dirigidos hacia ese final y son completamente esenciales para su realización. Ellos son determinados por dos principios básicos, Solidaridad y Democracia dentro de la Unión. Es sumamente necesario abolir toda práctica que trate de interponerse en la unificación de nuestra clase, aún todabía es mas necesario estar seguro de en lugar de dirigir a sus miembros, sea dirigida por todos ellos. Dejar la democracia fuera de organización como lo es la L. W. W., es construir un proyecto para el fascismo, y un tremendo e infranqueable obstáculo para el trabajador, Hitler y Musoline encontraron necesario hacer un rebaño del trabajador, ~~sino exclamente, parecido.~~ La arma poderosa de una Gran Unión debe de ser usada por el trabajador no sobre el trabajador.

Como protección contra cualesquier que quieran manejarlos en provecho de ellos, las siguientes precauciones han sido tomadas.

1.— Ningún Oficial es electo por más de un año.

2.— Ningún oficial puede ser electo por más de tres suscribos términos.

3.— Todos los oficiales son elegidos por voto de referendum en las cuales que representen pueden votar. Todos los miembros en un trabajo por

oficial de las ramas por los oficiales de la unión industrial a la cual las ramas los ha unido y todos losmiembros de las distintas uniones industriales por los oficiales de la organización general.

4.— Todos los oficiales están sujetos a ser destituídos por mayoría de votos.

5.— Elección no nombramientos es el curso de acción.

No visto bueno.

Los métodos de administración de la Unión asegura mas la democracia. "La fuerza de porta monedas", debe tenerse en manos de los miembros tanto en la celecta de las cuotas como en el control de los gastos. Por esta razón la I. W. W., no acepta el sistema del visto bueno. En lugar de eso ha inventado un simple sistema para la colecta de cuotas por secretarios de ramas de industrias y delegados en el trabajo con sistema a prueba contra la deshonestidad en el manejo de los fondos en el cual permite a los comités de talleres conocer en cada trabajo, saber si los miembros están al corriente en la Unión. Con esta práctica necesaria en el manejo de los fondos a satisfacción de los miembros. Si la tesorería recibe un cheque de las compañías por notas colectadas con el visto bueno ésto puede ser que consierna mas al bondadoso deseo de las compañías que al buen deseo de los miembros; con esos beneficios pueden tener a su disposición líderes y traidores para tener el control hasta de las reuniones que tengan los trabajadores, siguiendo en el control de ellos y la Unión nadamás como una agencia de las compañías y cuyos agentes son (Líderes), oficiales.

De otro lado teniendo los miembros control de los fondos en la colección directa de las cuotas tienen contacto con las oficiales y mas intimidad en todos los asuntos y conflictos. Por eso a las compañías el sitema de donativo y a los "Líderes" porque llegan a toda clase de comodidades, al arreglar los asuntos en que eran los menos que deben hacerlo.

No contribuciones extraordinarias sólo que se apruebe por voto de referendum. Los fondos deben de estar decentralizados en cada rama de industria.

NO CONTROL DE PANDILLAS.

Las constitucionales previciones y métodos para guardar la democracia son reforzadas, removiendo todos los motivos que pueden conducir a alguna pandilla a tratar de controlar la unión. Esto se hace con las siguientes precauciones:

1.— No puede haber ambición en ningún pandillero, porque el pago no puede ecceder del pago que reciben los trabajadore que él representa, y el rígido y honesta contabilidad reinforzado por reportes mensuales y anuales examinados por comisiones, "Expensas o gastos generales" son prohibidos.

2.— Ninguna fuerza tienen los oficiales ecepto las instrucciones de los miembros.

Las huelgas no pueden ser declaradas ni darse por terminadas por los oficiales; ésto sólo pueden hacerlo los miembros, la finiquitación sólo puede ser negociada por comités de los trabajadores y un oficial no puede tratar y si hace debe de ser en presencia del comité.

3.— Políticos o similar pandilla que quiera controlar la unión para sustituir sus facilidades, recursos, o reputación para sus fines particulares son contrarrestados por medio de la no participación en la política que fué adoptada desde sus principios y que asegura la unidad en nuestras filas.

NO POLITICOS EN ESTA UNION.

Así debe de ser el unionismo no expresar preferencia por una religión o un partido o en candidato contra otro. Eso no es cuestión de la unión, y eso puede solucionarse de acuerdo con la conciencia de cada uno de sus miembros pero no dentro de la unión. La unión es organizada para llegar a poder reforzar decisiones sobre cuestiones industriales; si su fuerza se dedicara a hacer eso podía muy fácil ser destruída por la división de sus miembros sobre cuestiones políticas. De manera que todos los trabajadores no importa de su religión o partido político debemos de unirnos para obtener el mayor beneficio posible en el trabajo, en la I. W. W., deben de ser fieles a su lucha económica y fuera de la unión libre para su personal conciencia.

Esto no quiere decir que la L. W. W., sea indiferente a la gran cuestión social y económica del día. Completamente lo contrario, nosotros proveemos prácticamente la solución de esas cuestiones. Cuando la industria del mundo sea manejada por sus trabajadores para su propio beneficio, no tendremos, desempleados, guerras, conflictos, raciales o los crímenes que actualmente vemos y ninguno de los serios problemas podrán continuar. Con esta clase de organización que construye la I. W. W. el trabajo puede exigir todas las atenciones de los políticos y más constructivo puede llevar a cabo por medio de la acción directa. Lo que el trabajador a menudo ha fallado por los pasillos políticos.

COMO OBTENER BUENAS LEYES.

Por los ferrocarrileros quieren estar seguros en su corrida. Uno de los métodos es que se pasen leyes y después se trate de obligar a cumplirlas, más simple, mucho más digno de más confianza, mucho más acertado y provechoso será desarrollar sus propios problemas, es la práctica, hacer un tren seguro para la distancia del camino, dejar vagones en un cambio aunque se incomode la gerencia. Están las leyes basadas en la actual práctica.

Es mejor para mejor servicio concerniente al mismo servicio el control de la actual práctica; de manera que una buena ley más cómoda y eficiente pero mala ley se hace todo difícil. Los fabricantes de las leyes son abadientes de los poderosos en sociedad. Una Gran Unión tiene que hacer al que trabaja el poderoso. Una vez que el trabajador esté propiamente organizado, los fabricantes de leyes serán muy obedientes a ellos y si no lo fueran, no importaría, porque lo que sucede es que la clase trabajadora bien organizada eso sería.

Para organizar la clase trabajadora industrialmente, hay que abolir lo que otros grupos hacen, lo primero altas cuotas de ingresos, límites de miembros, prejuicios raciales, religiones o descriminaciones políticas. Lo que necesitamos es Una Gran Unión de todos los trabajadores no importa su idioma o lenguaje, sus creencias. o el color de su piel. En la unión todos somos iguales. Lo que la mayoría decida sobre todos debemos sostener. Por esta razón está fuera de órden llegar o atentar siquiera pasar decisiones que no traten sobre cuestiones industriales.

Queda pues a lo que cada miembro decida individualmente fuera de la unión, a qué iglesia va, con qué clase de personas se reúne fuera del trabajo, o por quién quiere votar.

UN UNIONISMO EFICIENTE.

Los principios instrumentos de este programa son estos la solidaridad y la democracia dentro de la unión. Otro aspecto de los mismos dos principios son efectividad y eficiencia. Nuestra efectividad es adquirida por nuestra fuerza unida; y se mide solamente por lo que podamos hacer. Nuestra eficiencia es medida por la relación de las mayorías y lo que nos ha costado dichas mejorías.

Sea en tiempo, dinero, dificultades u otros sacrificios que los trabajadores siempre tenemos. Para aplastar un mosquito con una martinente sin duda que es efectivo pero no se puede decir que es eficiente. Nosotros que semos un máximo de mejoras con el castísimo.

La (I. W. W.) Trabajadores Industriales del mundo es eficiente y lo ha probado y justifica que a pesar de su relativo corto número de sus miembros que ha hecho tan desproporcionados mejoramientos para el trabajador, que ha llegado a ser la unión más verificada y más tímida por los poderosos de los negocios. Su eficiencia es adquirida por su democracia. Por el completo control de sus miembros. Hay una fábula que dice que la democracia es hecha para ineficiencia; la experiencia de la unión desaprueba ese mito. En primer lugar, para tener los resultados que nosotros deseamos, tenemos estos resultados.

Dejar la dirección de la unión en otra manos que no sean la de todos sus miembros igual como si uno se pusiera con una acha a rajar leña dejando que otro cogiera el cabo de la acha.

En segundo lugar, entre más miembros, traten los asuntos de la unión, mas directamente atiendan los asuntos ellos mismos, más grandes serán las fuentes de fuerza de la unión. El trabajador no ganará en su lucha nadamás pagando cuotas a los Leaders; (Tesorería). El dinero no ganará la lucha sólo facilita los gastos de la unión (la mayor parte para los Leaders) lo que hace progresar la unión es el esfuerzo y entusiasmo de sus miembros, algo que no puede ser comprado. Lo que se necesita es la directa participación en las actividades por medio de delegados en el trabajo y comités en los trabajos en lugar de agentes de negocios, eso desarrolla las abilidades de los miembros y hace de ellos una fuerza capaz de organizar la clase trabajadora y tercero. en la propia confianza organizada o autonomía de las partes componentes de la I. W. W, que va con el control de partes de todos los miembros, que nos permite manejar los problemas de la manera mas conveniente y la manera menos costosa.

Esta unión es construída como la mano, cada coyuntura puede moverse separadamente, pero todas sus partes en un momento dado están tan fuertemente unidos que es terrible y doloroso resistir un puñetazo.

ACCION DIRECTA.

Este directo control de los asuntos de su unión se refleja en la acción directa en el trabajo por el cual la I. W. W. se ha hecho famosa. Algunos años pasados la I. W. W. modernizó la industria maderera en la costa del Pacífico. Sus miembros establecieron la jornada de 8 horas por medio del silbato de ellos mismos para que dejaran de trabajar al terminar las 8 horas. Algunas cuadrillas fueron despedidas, pero la que fué a ocupar el lugar de la que fue despedida esa también tocaron el silbato, y así se es-

tablecieron las ocho horas. La vieja costumbre era dormir en unas tablas que parecían camarotes, cada uno tenía que cargar con su maneje de cama al trabajo en la sierra.

... Una vez organizados los trabajadores de los aserraderos, hicieron montones con todos los disque utensilios de cama y les prendieron fuego y comunicaron a las compañías que en adelante si desea ocupar trabajadores tienen que poner catres, colchones, sábanas limpias y cobijas.

Huelgas largas, en algunas veces pueden ser inevitables; pero hasta donde fue posible la I. W. W. las ha evitado. Ha preferido una serie de cortas y ha sido lo mejor; dando los mejores resultados con menos costos para sus miembros.

Preferible mas directo cambio de agravios. Porqué abanonar el trabajo porque la compañía se rehusa despedir a un mayordomo peligroso?.

Con el respaldo de acuerdo de todos los compañeros estas cosas usualmente pueden hacerse. Porque dejar el trabajo cuando un compañero ha sido despedido por sus actividades de unionista? Le cuesta menos o nada y a la compañía le saldría costoso si se sigue trabajando y expresando el pésame por el despido en el modo de hacer su trabajo. Y si el despido por sus actividades unionistas, entonces también más práctico es redoblar esas actividades con los que no han ingresado a la unión. El secreto de la acción directa es súmamente simple: Si los trabajadores dejan de hacer lo que se les ha ordenado hacer y hacen lo que colectívamente deciden hacer, nada que puedan hacer para evitarlo, la I. W. W. espera hacer un mundo decente de la manera más sencilla.

Brevemente este es el camino que la I. W. W. (Trabajadores Industriales del Mundo) han encontrado mejor e insustituíble el amplio y variado campo de la experiencia en las luchas en la industria desde que fue fundada en 1905 por la experiencia de muchos buenos unionistas hombres que han construído y mantenido la I. W. W., que ha dado a la clase trabajadora un plan científico de Organización Industrial, estableciendo confianza indiscutible en los principios de unión, un cuerpo de tácticas y métodos de estrategia que aseguran suceso no solo en la lucha ordinaria por mejores salarios y mejores condiciones en el trabajo pero también en la lucha por un sano órden social.

COMO LLEVARSE A CABO.

Si donde Ud. trabaja no hay organización debe ponerse en contacto con la I. W. W. y empezará la organización con su ayuda y si pertenece a otra organización Ud. puede pertenecer a la I. W. W. y dentro de esa agrupación seguir luchando por hacer conciencia queda de parte de todo trabajador si ha puesto algo de su parte para llevar a cabo con los demás trabajadores, es una satisfacción contribuir a la formación de una mejor, es deseo de todo trabajador consciente y seguir adelante a través de los herrores de la historia.

Un sano Mundo manejado por los productores para el bien común, es aspiración que debe lograrse. La clase de movimiento obrero que puede llevar a cabo ha sido construído par la I. W. W. la salvación de la necesidad el hambre; la miseria, y humillación que sufrimos a cada momento. En realidad sólo existe un gran problema en el mundo: la clase obrera desorganizada dividida para actuar en contra de su bienestar. La I. W. W. es la respuesta a ese problema: Es una desgracia ser parte de ese problema; es un honor para todos ser parte de la contestación.

Los que por razón del trabajo o por alguno otra razon son miembros de otras uniones pueden también tomar su lugar en una gran unión. Muchos miembros de la I. W. W. porque de otra manera formarían parte del problema y no a la respuesta: ellos saben que haciéndola la respuesta mas grande que el problema más fácil puede resolverse el problema. Aún siendo miembros.

Lo que concierne con la solidaridad en la I. W. W., que es democracia es garantía satisfactoria contra el temor que su preferencia por la I. W. W. los inclinará al control de otras uniones.

La I. W. W. pide a sus miembros que no importa a qué otro trabajo hallan continuado siempre como miembros activos ellos cada vez más convencidos y concientes de las ideas y principios de la Unión, y llegaron a ser activos hablando a los demás trabajadores sobre las ideas: haciendo lo posible por el constante engrandecimiento de nuestra unión haciendo un servicio en la Unión, lo mismo que a los compañeros que ingresen y entre más fuerte sea la fuerza más pronto llegaremos a salir de la humillación en que vivimos.

El trabajo de organización correcta respuesta la clase trabajadora que tiene dos puntos de vista.

PRIMERO.— Tiene que combinar a los Trabajadores asalariados de tal manera que salgan bien en las pugnas y batallas protegiendo los intereses de la clase trabajadora por mejores condiciones más cortas horas de trabajo: mejores condiciones en el trabajo.

SEGUNDO — Ofrece por medio de nuestra Unión, una final solución al problema del trabajo, una emancipación de las huelgas, cárceles y rompe huelgas.

★

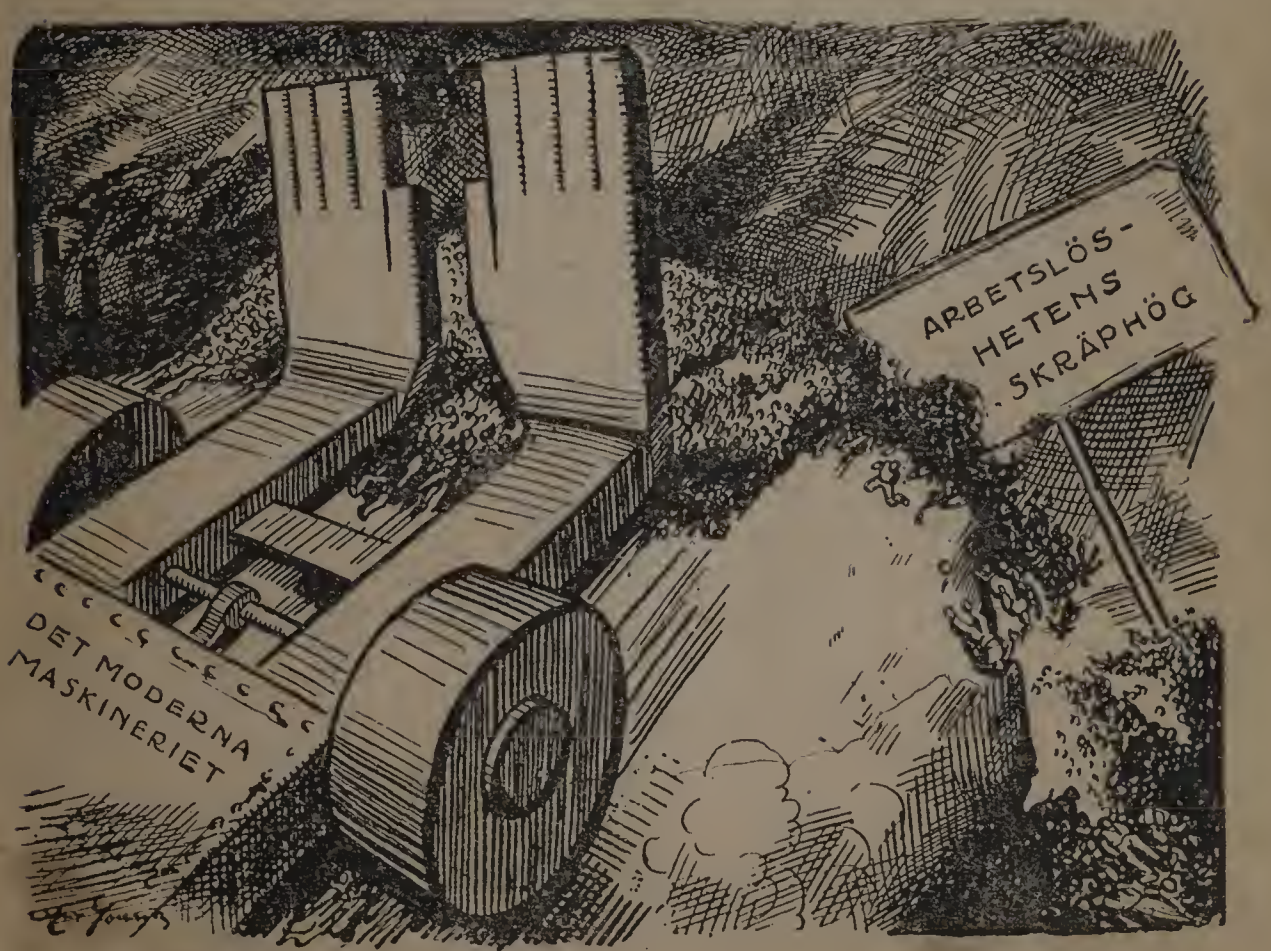
PROCURE

LA

CONSTITUCION

ARBETSLÖSHETEN
OCH
MASKINEN

Av James MacDonald



Utgiven av Stockholms Branch, M. T. A. I. U. n:o 510 av I. W. W.

141

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

4002

ARBETSLÖSHETEN OCH MASKINEN

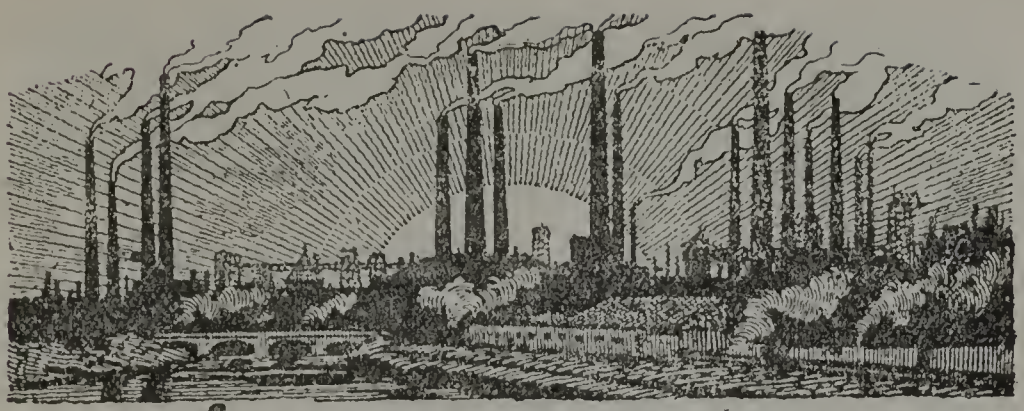
Av *James MacDonald*

Översatt av *C. G. Andersson.*

Utgiven av

Stockholms Branch, M. T. A. I. U. n:o 510 av I. W. W.

Tryckeri A.-B.
F R A M
Stockholm 1925



FÖRSTA KAPITLET.

Det är nödvändigt att först hava sitt uppehälle säkrat förrän man kan leva dygdigt. — ARISTOTELES.

Arbetslösheten — ett samhällsutmanande.

För nationalekonomen är arbetslösheten endast ett problem, som man bör betrakta kallt och lugnt, ungefär såsom man gör upp en matematisk formel, förminskar den till en statistik, vars siffror vanligtvis motsäger varandra, något absolut ovärdigt den matematiska vetenskapen.

För arbetaren är arbetslösheten olyckligtvis mer än ett problem. Den är en grym verklighet, en ångestdröm av hunger, otillfredsställda naturliga drifter, ouppfyllda önskningar och en existens som är betydligt lägre än djurstadiets. För honom är arbetslösheten ett spöke, som följer honom hack i häl, förföljer honom i hans drömmar och fyller honom med skräck under arbetstiden. För honom avkyler arbetslösheten kärlekens värme och förvandlar den till hat.

Den upplöser hans hem och driver honom ut i vinterkylan till en kallare välgörenhet, där han slutligen avhändes den ovärderliga gåvan av självaktning.

Nationalekonomens problem är för arbetaren tortyren att höra sina barn gråta efter bröd i länder, vilka skryter av sina stora nationalförmögenheter, att se moderskapets skönhet dränkt i tårar, barnaglädjen bortträngd genom hungerkval.

Arbetslöshetens symbol är nödens utsträckta hand — en hand som har förmåga att producera tillräckligt och till överlopps, men förnekat sin funktion som skapare, för att i stället tigga föda av dem som icke producera den.

Arbetslöshet är en negation av livets skönhet, där miljoner icke tillåtas att vara delaktiga av civilisation och kultur.

Även de enkla, primära djurkraven tillfredsställas icke för en massa mänskliga varelser. Människan kan skryta av sin långa klättring uppåt från urmänniskan och barbaren, att hon är generationernas arvinge, men detta är meningslöst för de millioner, vilkas mål för denna klättring har blivit de nakna kala höjder, varest hunger, krossat hopp och ouppfyllda drömmar blivit deras lott.

Hur bortkastat är det icke att framvisa den långa vandring människan företagit, hur denna vandring gått igenom vildmarker, stengrottor och jordkulor, medan inom endast en liten kort tidrymd miljoner människor vandrat tillbaka till kasernernas, barackernas, tvångsarbetsplatsernas och landsvägarnas vildmarker? Vildmarker, eländigare och förskräckligare än de vilka urmänniskan levde i, därför att de är onödiga. Hur dumt det är att säga till den arbetslöse att han är ett guds beläte, när han på alla sidor ser detta beläte vanställas i en ilsken djurisk kamp för föda.

Poeter och diktare kan sätta samman ord, som trollar fram livets skönhet, ädelhet och människorasens upphöjelse, men arbetaren står oavbrutet ansikte mot ansikte till den kalla prosan att när som hälst bli tvungen att gå tillbaka till nomadlivet — en stor återvändo i människorasens historia — till att vandra utmagrad, frysande, hungrig och utan vänner, bristfälligt klädd

ibland mängder av rikedomar och varor, omgiven på alla sidor av de saker, som hans klass har producerat, tiggande att få vara med i deras tillverkning, att öka denna rikedom och, som John A. Hobson sagt, »begärande som ersättning därför ej det civiliserade livets lyx och bekvämligheter, utan endast den enkla födan och bostaden för sig och sin familj, vilka skulle tillförsäkrats honom under det primitivaste barbarsamhället».

Vi kan skryta av att hemmet och familjen är civilisationens enhet, men för tänkaren uppenbarar sig en bild och för arbetaren, verkligheten, då han ser ett hem genom gardinerna i upplysta fönster. Vi kan föreställa hur den arbetslösa med sin outsläckta törst för hem, hustru och barn, vilken är rasens arv, en längtan som är äldre än rasen själv — se genom de upplysta fönstren i ett välbärgat hem, där barnen leker i närheten av en värmegivande eld, med deras glada skratt ljudande i hans öron, medan han själv är, liksom den första människan, ett offer för naturelementen. Men, olik vilden, har han kunskaper som endast förvärrar hans lidande och gör hans lott hårdare. Seende på och lyssnande till en himmel, i vilken han inte har någon del, ställdd upp emot en civilisation, vilken han med sin fysiska styrka och andliga förmåga har hjälpt till att uppbygga, men vilken förnekar honom allt det som gör det möjligt för honom att leva ett liv som är ärligt och värt att leva. Kan vi undra på att han jämför det liv som han lever med de rikas liv, att han skulle börja på att tänka att deras glada barnaskratt är köpt genom de mångfaldiga barns arbete, vilka trälar inom de moderna industrierna, barn vilka tagit hans plats, därför att de var billigare — intet är så billigt som barnaliv. Vi ryser när vi tänker på den romerska kejsaren Neros grymhet, inkvisitionens tortyr, all den råhet i förfluten tid, vilken haft till syfte att hindra alla framsteg genom sådana redskap som tumskruvar, bål och skarprättarens bila.

Ofta rynkar vi på axlarna åt arbetslösheten, ett av

samhällets största brott och en av de största orsakerna till brottsligheten i vår tidsålder. Vi kan förkunna att vi är kristna, men så länge som miljoner mänskliga varelser ibland oss lever sina liv i nivå med och lägre än djuren, så blir vår omskrutna kristendom ingenting annat än ett utpräglat hyckleri.

Om icke mänsklighetens utveckling innebär ett lösande av fattigdoms- och arbetslöshetsproblemet, därigenom avskaffande det, då är utvecklingen och framåtskridandet utan mening och hela processen endast ett handlande av vansinniga demoner.

Om professor Fredrik Harrison levde i dag skulle han ytterligare styrka det uttalande han gjorde på en konferens i England, som hade till syfte att formulera en norm för lönesättningarna inom olika industrier därstädes. Han yttrade:

> »För mig synes det vara tillräckligt att fördöma vårt moderna samhälle såsom knappast varande någon förbättring av slaveriet och livegenskapen, om förhållandena skulle vara beständiga sådana de nu är inom industrien, där vi finner att 90 % av producenterna icke äger något hem som de kan kalla sitt eget för längre tid än till veckans slut: icke en fot mark eller ett rum som är deras eget: äger ingenting av värde som de kan kalla sitt eget mer än lite lösöre, vilket gott kan lastas på en vanlig handkärra: har den riskfulla förmånen att erhålla en veckas lön, vilken knappast räcker till att förse dem med den behövliga livskraften: ofta är de inhysta på sådana ställen, som många inte skulle vilja ha sin häst i: att gränsen som skiljer dem från total utblottning är så snäv att en månads arbetslöshet, sjukdom eller andra olyckor gör dem direkt till fattighjon, ansikte mot ansikte med hunger och bostadslöshet.»

Hänvisande till det stora eländet i de större städerna, yttrade den berömda vetenskapsmannen, professor Huxley, efter att hava bott en längre tid i Londons Estend, där han praktiserade som läkare och därför hade möjlighet att på nära håll iakttaga de förhållanden, vilka under senare tid ytterligare försvårats:

> »Där råder förhållanden, i vilka minimikravet på

föda, värme och kläder icke kan uppfyllas; i vilka män, kvinnor och barn tvingas att trängas i överbefolkade kyffen, där all sedlighet är frånvarande och där de mest vanliga betingelserna för ett sunt levnadssätt är omöjliga att frambringa; i vilka de inom räckhåll förefintliga nöjena och njutningarna är reducerade till dryckenskap och brutalitet; i vilka lidandena samlar sig som ränta på ränta i form av svält, sjukdom, hämmad utveckling och moralisk degeneration, i vilken framtidsutsikten för fast arbete består av en oavbruten brottning med hunger, en brottning, ur vilken hungern går segrande och lämnar offret att fylla en fattiggrav.

När samhällsorganisationen, i stället för att mildra dessa förhållanden arbetar på att förvärra dem och fortsätta i denna tendens, när en viss social ordning ger upphov till ont i stället för gott, då börjar människorna att komma på den tanken att det är tid att försöka ett nytt experiment. Jag är säker om att det är en enkel sanning att samma förhållanden råder i alla större industristäder i Europa.»

Det hör till den mänskliga naturen att förminska allt det som är obehagligt att höra och om nödvändigt totalt slå dövörat till. Det är betydligt mycket lättare att upptäcka det onda som existerade i historien än det är att bli varse det i nuet.

Kains utrop »skall jag hålla redad på min broder?» har sin grund i den mänskliga naturen. Socialt ont beror huvudsakligen på dessa fakta. Vad vi måste göra är att lära oss förstå att arbetslösheten icke är en tillfällig yttring, en ovanlig företeelse.

Arbetslösheten har vi alltid med oss, den kan inte lösas av sig själv.

Den kan inte skjutas åt sidan utan måste tagas upp och lösas innan människan kan leva ett värdigt liv, och mänskligheten som helhet skördar de frukter vilka växer genom industriellt framåtskridande.

Fastän vi icke har några sådana uttömliga data, som vi skulle ha om arbetslösheten, ifall den vore en svinpest eller till exempel en sådan sjukdom som mul- och klövsjukan, så visar i alla fall den statistik vi har till vårt förfogande att arbetslösheten är en normal före-

teelse, således icke abnorm, i ökande, och icke i minskande eller i avtagande.

I januari 1921 skrev Edmond E. Day i »Review of economic statistics» att arbetslösheten i högkonjunktursperioder berörde 10 % av den aktiva arbetskrafttillgången i Förnta Staterna.

År 1910 utgav 179 fackföreningar i New York en rapport över arbetslösheten bland deras medlemmar, och den belöpte sig då till 20 %.

Året förut uppgjorde den Federala immigrationskommissionen en statistik över 27,900 representativa arbetare och det befanns att 28 % av dessas inkomst hade gått förlorad genom arbetslöshet.

År 1919 försökte censusbyrån (statistiska kontoret) ta reda på arbetslöshetens storlek och den fann att i fabriker och verkstäder förlorade 48.4 % av arbetarna från en till tre månader om året i arbetslöshet 37.5 % hade förlorat från fyra till sex månader, och 15.9 % hade förlorat från sju månader till ett år.

Arbetslösheten inom gruvindustrin.

Geologiska institutet visar att tiden, som förlorades genom arbetslöshet år 1913, ett av de mest produktiva åren inom kolgruveindustrien, var 117 dagar i staten Illonois, 116 i Indiana, 119 i Missiouri och 111 i Iowa. Detta var enbart på grund av att gruvorna var stängda eller på grund av inskränkt arbetstid, och ingen som hälst beräkning har tagits till den stora armé av gruvarbetare som inte kunde erhålla något arbete, och ändå uppgick dessa ständigt arbetslösa till minst 35 % av alla gruvarbetare.

Under den brådaste tiden av Förenta Staternas kolgruveindustri, åren 1922—1923 var det tusentals kolgruvearbetare i de olika distrikten, vilka endast arbetade 2 och 3 dagar i veckan.

Om kolgruvorna i Förenta Staterna och Kanada bearbetas allmänt och utan avbrott så att alla kolgruvearbetare fick arbete, skulle det inte behövas mer än

en fyra-timmarsarbetsdag för att producera allt det kol, som i dag är behövligt på amerikanska kontinenten.

År 1915 besöktes 435,418 familjer av Förenta Staternas arbetarstatistikbyrå och det befanns då att 11,6 % av alla lönearbetare var utan arbete. Byrån fann att 20 % av arbetarna i Duluth, Minnesota och Portland, Oregon, var arbetslösa. Detta var icke de högsta siffrorna för det året, för i Wilkesbarre, Pennsylvania, var det 32.2 % arbetslösa och i Milwaukee 29.9 %.

Åren 1910 och 1914 var icke lågkonjunktursperioder, men ändå visade det sig att de vanliga yrkesgrupperna i staden New York kunde uppvisa följande genomsnitt av förlorad arbetstid: byggnads- och stenindustrien 85 dagar om året, klädes- och textilindustrien 100 dagar om året, medan inom kommunalarbetarnas grupper för sammanlagda orsaker den förlorade arbetstiden belöpte sig till 1 % av arbetstiden.

Murare, kvarnarbetare, stensättare och scenarbetare hade fått vidkännas från 40 till 60 procent av förlorad arbetstid.

I staden New York, med sina 6 av den till 110 miljoner uppgående Förenta Staternas befolkning, gjorde år 1915 livförsäkringsbolaget Metropolitan en översikt, enligt vilken det kom till det resultatet att det fanns 420,000 arbetslösa i staden.

Det är att märka att detta var ett år, då kriget började att sätta fart på industrien. Om denna procentsats hade tillämpats på befolkningen i Förenta Staterna och Kanada under samma tid, så hade arbetslöshetssiffran blivit omkring 8,000,000 arbetslösa.

Om vi utesluter viss industrigrenar, så har Förenta staternas arbetsdepartement medgivit att arbetslösheten vid vissa tillfällen uppgår till fem miljoner. Under sommaren 1924 inträffade återigen en av dessa lågkonjunktursperioder vilka numera upprepar sig oftare och oftare i linje med den moderna industriens utveckling.

Vi fann pressen fylld med meddelanden att arbetar-

RÄTTELSE.

Sid. 10 rad 7 nedifrån står en och en halv miljon man, skall vara en och en halv man.

na avskedats eller entledigats i miljoner, och regeringsrapporterna visade på en överfylld arbetsmarknad. Beräkningen nådde så högt som att var sjätte arbetare var utan arbete. De som har intresse av att förminska arbetslösheten påstod att denna beräkning var för hög.

Sedermera, i oktober 1924, uppvisade »Russel Sage Foundation» resultatet av en undersökning, som pågått i fem år inom Förenta Staterna, och vilken lydde:

> »Tio till tolv procent av arbetarna i Förenta Staterna, flera miljoner män och kvinnor, är utan arbete hela tiden. Vittutspridd arbetslöshet är nu en varaktig företeelse med långt gående ekonomiska, fysiologiska och moraliska följder.»

Här har vi således, enligt denna rapport, en genomsnittlig arbetslöshet för fem år av från en på tio, till en på åtta arbetare.

Detta i sig självt är ett så kraftigt faktum att, för de som förstår arbetslöshetens betydelse, det värkar som om uppfattningsförmågan skulle rygga tillbaka för det.

De siffror jag har anfört är icke på något vis omfattande eller outtömliga, detsamma gäller de förhållanden, vilka de täcker. Endast en liten fingervisning har gjorts för att visa fram problemets enorma storlek. Det finns ingen statistik för världens arbetslöshet, ej heller skulle den vara tillförlitlig, om den fanns. Men, fastän följande exempel är mitt eget, så tror jag att en studie över världskriget skall ge oss en bättre idé om arbetslösheten såsom ett världsproblem än kanske någon annan nu användbar metod. Under kriget uttogs 63,000,000 arbetare från produktionen för att gå i krig. Samtidigt behövdes det en och en halv miljon man inom industrien för att förse varje soldat med kanoner, flygmaskiner, kulsprutor, bomber, ammunition, undervattensbåtar, giftgas och alla de övriga mordverktygen, tillverkade av mänsklig arbetskraft, vilka soldaten konsumerade.

Vi måste samtidigt taga i beräkning det ofantliga slöseriet med olika produkter, som försiggick under kriget.

Enbart i Förenta Staterna åtgick miljontals arbetares arbetskraft för tillverkningen av sedan värdelösa träfartyg, ammunitionsfabriker, vilka aldrig kom att producera någon ammunition, »flammande likkistor», d. v. s. flygmaskiner, så förfuskade, att Förenta Staterna vid krigets slut inte ägde mer än två dugliga stridsaeroplan vid fronten.

Lägg märke till att vi i detta sammanhang inte alls nämner något om de krigskostnader, vilka världen för närvarande dignar under. De innebär en produktionskostnad, som inte kan avskaffas därför att alla produkter av mänsklig arbetskraft måste produceras innan de kan kosumeras. De siffror jag givit visar att 157 miljoner av världens arbetare togs ut ur den normala fredstidsproduktionen, vilken pågår under s. k. normalår.

Men ändå, med dessa 157 miljoner icke längre sysselsatta med frdsproduktion, den vanliga produktionen som pågår under fredstid — arbetslösa evad det gäller denna sorts produktion — så skulle man tycka att resten av arbetarklassen skulle ha fullt upp med arbete och att följaktligen ingen arbetslöshet skulle vara rådande.

Om vi samtidigt tillägger att en stor del av arbetarna genomdrev en förkortning av arbetstiden under denna period, då skulle det ytterligare styrka oss i den tron. Till trots av detta så finner vi att arbetslöshet rådde, att även under ett sådant tillstånd som när 157 miljoner av världens arbetare uteslutits från den normala fredsproduktionen, det ändå fanns miljoner som inte arbetade på grund av att det inte fanns tillräckligt med arbete för dem. Icke endast det, men Förenta Staternas arbetssekreterare Davis sade i en berättelse över arbetslösheten straxt efter kriget:

> »En del industrier var så överuppbyggda under kriget att ingenting kunde göras för att garantera att de någongonsin skall kunna hållas i full drift med fredsproduktion, emedan en sådan produktion inte på något vis kan finna marknad vare sig inom eller utom landet.»

Han fortsatte sedan med att peka på läget inom bituminkolindustrien, där endast hälften av den möj-

liga produktionen kunde avyttras eller användas, och fortsätter:

> »Vi kan under årets sju månader producera allt det nödvändiga järnet och stålet för hela årets behov, och, om alla järn- oeh stålverk var lika högt utvecklade som en del av dem är, så skulle vi kunna producera samma kvantitet med endast tredjedelen av den arbetssyrka som nu användes. Inom fönsterglasindustrien (aldrig i någon högre grad en krigsindusri) kan handblåsningsfabrikerna på sjutton vckor under året producera allt det glas som går att sälja; men om maskinblåsningsfabrikerna skulle besluta sig för att hålla sin drift i gång fullständigt, då skulle handblåsningsfabrikerna kunna stängas för alltid och ändå skulle de förstnämndas drift endast behöva hållas i gång omkring 80 % av året för att täeka efterfrågan.»

Arbetssekreteraren framlägger det ena exemplet efter det andra, vilka visar samma resultat. Vi ser således att, fastän 157 miljoner var skilda från den normala fredsproduktionen, de som blev över, icke endast hade förmåga att tillfredsställa alla behov, utan att de även hade tid över för att tillverka nya maskiner, och att bygga upp nya företag, fabriker och verkstäder, och detta i en större skala än vad någonsin förut förekommit i Världsindustrialismens historia.

152,000,000 överflödiga arbetare.

Kriget är nu slut, men om vi gör ett avdrag för de fem miljoner, som fick släppa till sina liv såsom resultat av detta stora onyttiga äventyr om världsmarknader, så kvarstår det ändå 152 miljoner eller fler arbetare, vilka kunde försvinna från jordytan utan att deras försvinnande i någon nämnvärd grad skulle inverka störande på produktionen, och vilka fortsätter att leva endast för att upptaga plats på jordskorpan samt göra arbetslösheten ännu värre.

Att en del av dessa arbetar för närvarande förminskar inte problemets storlek eller styrka, ty de, vilkas arbete de tog, är nu arbetslösa, och problemet som sådant kvarstår oförändrat.

Vi får ofta höra oss påminnas om detta systems utomordentliga industriella duglighet. Duglighet! Men här finner vi en flod av tårar, elände och fattigdom, symboliserad av en armé större än hela Förenta Staternas befolkning. Dessa miljoner förnekas rätt till arbete — en rätt som aldrig har existerat för arbetarna — fastän den energi, som deras kroppar och hjärnor innehåller, är tillräcklig för att för alltid frälsa världen från hungerns spöke.

Är detta industriell effektivitet?

Här har vi en armé, som kunde dränera alla myrar och mossar, en armé som kunde förvandla de torra öknarna till grönskande paradis, en armé som kunde bygga upp större och mäktigare städer, främmande för fattigdomen, en armé som kunde göra en offensiv mot storstädernas slum- och sjukdomsalstrande kyffen, en armé som kunde spränga tunnlar genom bergen — men allt som detta omskrutna duglighetssystem utför är att hålla den i arbetslöshet, att förneka den att ge uttryck åt sin skapareförmåga.

Det finns människor som inte kan förstå något problem annat än genom att framställa det i kronor och ören. Människan, ett komplex av många drifter och passioner, med alla hennes önskningar och känslor, är en gåta för dem om hon inte liknas vid en maskin för tillverkandet av kronor och ören.

En ofantlig rikedomsförlust.

För dessa måste arbetslösheten framläggas efter det enda standard de förmår mäta saker och ting med. Enligt New York-banken »The National City Bank», banken med mottot: »Vi förlitar oss på gud och John D. Rockefeller är hans profet», var totalvärdet av den rikedom, vilka arbetarna inom Förenta Staterna producerade, sextiotvå och en halv miljard dollars. Förenta Staternas skatttkammares beräkning uppgick till sextio miljarder.

Men bägge dessa auktoriteter var överens om att den

summa som utgick i löner under samma tid uppgick till tio miljarder dollars.

Det vill säga, arbetaren får en dollar i lön utav varje sex dollars värde av rikedom han producerar. Om vi antager, att ställningen mellan rikedomsproduktion och löner är likartad över hela världen, och för alla arbetare, och att genomsnittslönen är 1 dollar 62 och två tredjedels cent om dagen. Under dessa förhållanden skulle varje arbetare producera för tio dollars värde om dagen. Förlusten genom arbetslöshet för 152 miljoner arbetare skulle då gå upp till en summa av en miljard, fem hundra och tjugufem miljoner dollars om dagen, eller nio miljarder, ett hundra och tjugu dollars för varje arbetsvecka om sex dagar.

Denna summa skulle kunna bygga en miljon åtta hundra och tjugufyra tusen arbetarhem till en kostnad av fem tusen dollars var för varje vecka. Att skriva om femtusendollarshem för arbetare kanske kan väcka anstöt, när vi tänker på de nuvarande förhållandena. Jag överlämnar till dem som har fallenhet för siffror och statistik att räkna ut hur många sådana kyffen, som många arbetare nu måste bo i och som kallas hem, kunde byggas med samma summa. Jag vill endast vidhålla att ett socialt system, som kastar bort nio miljarder dollars i veckan genom arbetslöshet, har råd och borde förse varje arbetare med ett femtusendollarshem.

Om inte solnedgången hände oftare än solförmörkelser så skulle dessa anses mindre underbara och skräckingivande. Men solnedgångarna är vanliga, därför lägger man inte stort märke till dem. Arbetslösheten har samma släktförbindelse till kriget som en solnedgång har till solförmörkelsen.

Arbetslösheten är både dyrare och förfärligare än krig.

Kirby Page anger i sitt verk om världskriget den totala kostnaden av denna vansinniga mordepedemi till tre hundra och trettiosju miljarder dollars. Det tog

fyra år för att **förstöra denna summa i krig, det största i världshistorien. Arbetslösheten kostar världen mer än denna summa för varje period på trettiosju veckor.**

Arbetslösheten kostar inte endast mer i pengar, den kostar också mer i människoliv. Krig dödar ofta fort och skoningsfullt, arbetslösheten däremot förlänger tortyren av sina offer.

Arbetslösheten överträffar krig i slöseri, onyttighet och förfärlighet. Är det inte tydligt nog att vad världen behöver är förstånd och icke välgörenhet, i stället för arbetslöshetens idioti? Är det inte tydligt att den seger människan vunnit över naturen, har icke, och kan icke öka människolyckans summa, så länge som segern över människans skapelse låter vänta på sig? Är det inte klart nog att arbetslöshetsproblemet **måste** lösas om människan skall komma någonstans?

Miljoner trasiga, levande frågetecken.

Med deras huvuden böjda under bördan av eländet och hopplösheten i deras liv, deras ryggar krökta av det hårda slitet inom industrien, deras magar hopkrympta genom hunger, deras knän böjda under det tunga arbetet vid maskinerna framstår de arbetslösa miljonerna som lika många levande frågetecken för samhället.

De är levande frågetecken, men de är mer än det.

De är mer än maskiner. Var och en av dem är en levande, strävande mänsklig varelse. Här är deras löfte och deras fara.

I deras kroppar, förvridna och förkrympta som de kanske är, finns hungern, revolutionsalstraren, och **Tanken, det nyas arkitekt.**

I dag är de oorganiserade, stillastående. I morgon kommer de kanske att höja sina röster emot de många brott som begåtts emot dem. Organiserade och kraftalstrande med den skaparkraft, som nu förvägras dem att visa, skola de utlösa den i uppbyggandet av ett nytt socialt system. Detta är mer än en möjlighet, det är antagligt.

Det är ett antagande, ty var är i dag det förflutnas system? Med all deras prakt och glitter. Med deras ambitioner att leva för alltid fastän de var grundade på våld, rov och undertryckandet av producenterna. Fråga schakalen som smyger sig över de ytor, vilka en gång utgjorde härligheterna av Assyriens och Medo Persiens emperier!

Fråga räven som bygger sin lya i Babylons ruiner vart dess sköna hängande trädgårdar tagit vägen! Fråga Sfinxen med sitt outrannsakliga smil, där den blickar ut över Egyptens sand: Var är Ptolemierna? Fråga lämningarna, allt det som är kvar av Fenicien och Kartago! Fråga dammet vilket likt en mantel täcker de forna slavsystemen av Grekland och Rom. Fråga Niklas, alla ryssars Tsar av i går.



Storkapitalismen.

Många behov — men ingen marknad.

ANDRA KAPITLET.

Författarna och arbetslösheten.

En vetenskap om hur man kan leva i denna värld skulle man tycka vore viktigare än en vetenskap om andra världar.

Ändå har människan sysslat med världar som fyller världsrymden, lärt sig deras sammansättning, fastslagit deras avstånd från jorden, mätt upp deras storlek och utstakat deras banor i rymden.

Med kall uträkning kan vi förutsäga när en komet kommer att synas härifrån jorden, eller är i antågande, men inte när nästa lågkonjunktur kommer att infalla. När vi tar i tu med astronomien så finner vi bestämda, sammanförda fakta, men nationalekonomernas skrifter och verk är en hop antaganden, långsträckta teorier och dimmiga slutsatser, med ett totalt ignorerande av vårt industriella livs grundfaktorer. Detta förhållande kan förstås när vi inser att ingen professor i astronomi mister sin plats på grund av de teorier han hyser. Han har full frihet att framlägga alla fakta han kan uppbringa beträffande världsrymden.

Han har full frihet att vara en vetenskapsman. Men professorerna i nationalekonomi bliver själva utkastade i de arbetslösas armé om deras forskning inte stämmer överens med de intressen som kontrollerar samhället. I stället för att söka få samhället omformat i linje med vetenskapens resultat, är vetenskapen i detta departement tvingad att forma sig efter det nuvarande samhället.

Med andra ord, en professor i astronomi måste vara en vetenskapsman, men en professor i nationalekonomi

får endast lov att vara så vetenskaplig som den allmänna opinionen och dennas herrar tillåter honom att vara. I de amerikanska lärdomsinstitutionernas historia har det funnits lärare i ekonomi och sociologi, vilka begick det stora misstaget att tro vetenskapens syfte vara sökandet efter sanningen, och såsom ett resultat tvingades de att sluta upp med att studera arbetslösheten såsom en abstraktion för att i stället studera den som en erfarenhet. Varande bättre ekonomer än de törs visa sig i sina skrifter, så vet de ganska ofta vem som förser dem med smör och bröd, och på vilka villkor det sker.

Detta är kanske orsaken till att jag, fastän jag i min ungdom sökte efter humor i skämttidningarna, nu finner långt mer humor i nationalekonomernas skrifter.

Beträffande arbetslösheten så är de flesta nationalekonomerna i samma situation som Encyclopedia Brittanica, vilken endast offrar några få paragrafer, värdiga en linguistisk lindansare, på detta väldiga ämne. Denna auktoritet giver tre botemedel mot arbetslösheten, ett av vilka de medger är endast av tillfällig art, de andra två dock varaktiga. Det tillfälliga botemedlet är välgörenhet, medan de två varaktiga botemedlen heter arbetsförmedlingar och arbetslöshetsförsäkring.

Välgörenhet är botemedlet för ett fåtals arbetslöshet. Den tar bort några stycken från de arbetslösas räcker för att börja en ny industri — en industri som består i att leva på arbetslösheten utan att beröra denna industriella sjukdom.

Välgörenhet är icke något botemedel mot arbetslöshet.

Enligt statistiken går varje nittio cents ur varje dollar som insamlats för välgörenhet till denna industri. Men, utom i denna ironiska mening, är välgörenheten icke något botemedel mot arbetslösheten. Det bästa välgörenheten kan göra är att låta en del av de arbetslösa dväljas för en tid i denna skuggdal mellan liv och död genom att tillägga välgörenhetens förolämpning till arbetslöshetens degrade-

ring. Ibland är välgörenheten blandad med religionen, vilka tillsammans får en ytterligare tillsats av hyckleri. Arbetslösa kan omvändas till baptister för frukost, metodister för middag eller soppa och Efraims söner för kvällsmat och logi. Nästa dag kan de börja med att omvända sig till Sista Dagarnas Heliga för frukost, Pingstvänner för middag och frälsningsarméeare för kvällsmat och logi igen.

Varje botemedel mot arbetslösheten måste komma genom minskandet av antalet arbetslösa och välgörenheten har ingen sådan verkan.

Arbetsförmedlingar är icke något botemedel mot arbetslöshet. De kan — och gör det ofta — (om icke här i Sverige, så dock i Amerika och andra länder. Övers. anm.) sända ut arbetare till arbeten som icke alls existerar. Men de kan icke bereda arbetstillfällen.

Om arbetslösheten var en följd av bristen på arbetskraft i stället för bristen på arbetstillfällen, då kunde arbetsförmedlingen vara till nytta. Arbetslöshetsförsäkring är icke något botemedel mot arbetslöshet, för då skulle vi inte ha några arbetslösa i England för närvarande. En sådan försäkring kan vara en nödvändighet, men att tänka sig att arbetslöshetsförsäkring skall kunna förminska arbetslöshet skulle vara lika naivt som att tro att livförsäkring skulle kunna skydda en mot döden.

Jag tittade ett tag i lexikonet **Americana,** men kunde icke finna någonting nämnt om arbetslöshet i det. Kanske det berodde på att de inte ville smutsa ner Amerikas fina rekord av finansiellt och industriellt välstånd med sådana ruskiga saker som arbetslöshet. Läsaren kanske skulle få sådana ingivelser som att ställa upp frågor, som till exempel: hur kommer det sig att arbetslösheten ökar å ena handen, medan rikedomen ökar å den andra, och sedan undra om detta verkligen är ett framsteg och den högsta civilisationen? Vilka är orsakerna till arbetslösheten och till de lågkonjunkturperioder un-

der vilka arbetslösheten är som störst? I »Kriser och Lågkonjunkturer» skriver Theodor E. Burton:

> »En del författare tillskriver dessa cyklar (av lågkonjuktur) till fysiska orsaker, i synnerhet till solfläckar...»
> Professor Jevons har blivit ansedd såsom den mest framstående förfäktaren av solfläcksteorin.»

Endast en professor skulle kunna lyckas med att på ett utförbart sätt få ihop de slutsatser som måste sätta i beröring fläckarna på solen och en lapp på byxorna och en tom mage på en arbetslös arbetare i Luleå, New York, San Francisco eller Buenos Aires.

En sådan logik är för stark för en vanlig arbetare.

Aristoteles, logikens fader, skulle stupa under en sådan ansträngning. Men denna bevisföring har åtmintone övertaget över de andra för den visar att ingenting kan göras för att bota arbtslösheten, att ingen har skuld till den — endast Gud.

D. A. Wells säger:

> »Alla de vilka sysselsatt sig med att undersöka krisernas orsaker har nått samma resultat, nämligen att där varest kriserna varit svårast och långvarigast är i de länder vilka infört maskiner och minst i de länder och sysselsättningar där handarbetet och dess produkter icke störts eller ersatts med maskiner.»

Från dessa bägge citat kommer man till den slutsatsen att det är flera fläckar på solen i de länder där maskinerna har mest utvecklats, och att den sol som de har i sådana länder som Kina, Indien, Turkiet, Persien och Mexico är märkbart fri från fläckar.

Vi kan ju överlämna dessa slutsatser till herrar professorer i Astronomi och nationalekonomi för att debatteras.

Föregivna orsaker till arbetslösheten.

Carroll D. Wright, chef i arbetarstatistikbyrån i staten Massachusets, i en rapport på fem sidor ger en massa så kallade orsaker till lågkonjunkturer, vilka inlämnats till byråns föreståndare eller till medlemmar av Förenta Staternas kongress. Ibland dessa är:

Förnekandet att ge kvinnorna rösträtt.
Felaktiga lagar beträffande barns förmyndare.
Avsaknad av hushållsskolor för flickor.
Vanan att ge fribiljetter för järnvägsresor.
Höga telegrafavgifter.
Tobaksbruket.
Användandet av alkoholhaltiga drycker.

Det är inte bevisligt att den sist föregivna orsaken ännu kan framhållas när nu krogkyparen blivit pundlangare, när krogen ersatts av en »Blind pig»* (blind gris) och poliser lika blinda som grisen.

Till dessa orsaker kunde man med lika stor logik foga professor Einsteins teori, marsvinsavel, bobbed hår och Pingstvännerna.

De orsaker till lågkonjunkturerna, vilka arbetarbyrån framför, visar, om ingenting annat, att »varje galenskap har sin förkämpe, ty oriktigheten är alltid pratsjuk».

De orsaker vilka arbetarbyråerna själva framföra är ofta lika, fastän icke alltid så utpräglat löjliga.

Professorn i solfläckteorin lade skulden för arbetslösheten på Gud. Många andra författare lägger skulden på en annan skapare, arbetarklassen.

För exempel: vi har mer än en gång hört att strejker är en orsak till arbetslöshet. Det har skrivits tontals av smörja om detta ämne enbart. Det är ett favoritämne för många nationalekonomer, missledda eller viljiga att bliva missledda.

Strejker förorsakar ingen arbetslöshet.

Strejker förorsakar icke arbetslöshet. Antag att arbetarna strejkar inom en industri, där driften är inställd under sommartiden, såsom till exempel i skogsavverkningen. Naturligtvis strejkar de inte under den tiden, då ingen avverkning pågår och arbetslösheten är självfallen. Vi vill i

* Blind pig. Amerikanskt öknamn på ett langarenäste. *Övers.*

stället antaga att strejken börjar i januari månad. Strejken varar i två månader. Arbetarna har inget arbete under dessa två månader och därigenom dras den slutsatsen att strejken har bidragit till arbetslösheten.

Men den tid som arbetarna på detta sätt förlorade tar de igen under den döda säsongen inom strejkområdet, eller arbetet för framskapandet av den efterfrågade totala mängden timmer utföres inom någon annan lokalitet inom denna industri. Genom strejk så väljer endast arbetarna själva den tid som de skall vara arbetslösa, och när de vinner så arbetar de för högre löner.

När arbetarna förlorar så användes brytare att taga deras platser. Strejkbrytarna är icke så arbetsdugliga som de arbetare, vilkas platser de tagit, därför behövs det i regel fler av dessa för att utföra samma kvantitet arbete. Arbetslöshet såsom resultat av strejk avväges genom att samma arbete utföres i något annat territorium av samma antal arbetare, eller av brytare. Antalet arbetslösa arbetare har på intet sätt ökats därigenom. Om vi kunde tänka oss att det fanns en industri någonstans där arbetarna hade stadigt arbete året runt, och varest efter en stadig efterfrågan på arbetskraft inga arbetslösa anlände, då kunde man säga att en strejk förorsakade arbetslöshet. Men just det faktum, att det finns miljontals arbetslösa varje år, och under hela året, bevisar att arbetslösheten icke ökas genom strejker.

Sjukdomar och död höstar stora skördar bland arbetarna. En stor procent av sjukdomarna och de flesta dödsfallen är preventiva.

Sjukdomar förorsakar icke arbetslöshet.

Professor Irving Fisher av Yaleuniversitet tagande i betraktande endast sakens penningsida, sade:

... »förlusten under varje år för enbart de dödsfall och sjukdomar, som kan förebyggas, går upp till en summa av omkring tre miljarder dollars.» Doktor Thomas Darlington, sekreterare för Järn- och Stålinstitutets väl-

färdskommitté, vilken företagit en undersökning i ett antal industristäder, yttrade i en kommentar över resultatet:

»En studie över dödsfallsorsakerna visar att i allmänhet blott fyra procent dör av ålderdomssvaghet, en ytterligare fyra procent dör av våldsamma fall, medan 92 procent dör av sjukdom. Av denna grupp är nästan hälften förorsakade av omgivningen, det vill säga, av sjukdomar stm helt kan förebyggas.»

För att citera ur W. Jett Laucks och Edgar Sydensticker's verk: »Arbetsförhållandena inom Amerikanska Industrier» — Funk och Wagnalls bokförlag:

»I ett av president E. E. Rittenhouse, president av Livförlängningsinstitutet, nyss avhållna tal, påstod han att dödlighetsstatistiken visar en märkbar försvagning av den amerikanska arbetarens motståndskraft emot det moderna livets förhållanden.

Detta uttrycker sig i synnerhet i den stora ökningen dödsfall såsom en följd av hjärtfel, åderförkalkning, njure, mag- och nervsjukdomar, vilka sjukdomar, påstod han, sträcker sig ner till medelåldern och till synes förökade sig där upp till alla åldrar. Utav de 410,000 liv, vilka årligen förstöras genom dessa »ålderdomssjukdomar», utvisade han att 60,000 hände under 40 års ålder, 105,000 mellan 40 och 60 års ålder och 245,000 efter 60 års ålder.

Praktiskt taget skulle alla dessa sjukdomar, anmärkte Pr. Rittenhouse, inträffa efter 60 års ålder. Dessa sakta utvecklande sjukdomar förkortar inte endast den produktiva, arbetande livsperioden, utan sänker även individens duglighet samt är ansvariga för olyckshändelser, skadade maskiner, fördärvade varor och andra kostbara felaktigheter. Vidare visar statistiken, yttrade han, att dödligheten från dessa sjukdomar fördubblats på trettio års tid.»

De oskyldigas mördande.

En undersökning av barnadödligheten företagen i staden Johnstown, Pa, av Förenta Staternas arbetardepartements Barnbyrå visade att dödligheten bland barnen i den staden, när den uppdelades efter rotar, var från 50 till 200 på tusendet. I de utpräglade arbetarstadsdelarna befanns dödligheten vara från 156 ttill 271 per tusen.

Detta var år 1915. Fyra gånger så många arbetarbarn per tusen dör än vad fallet är med de rikas barn. En undersökning av tre arbetarklassdistrikt i Cleveland, ett typiskt för de bästa förhållandena, ett för genomsnittsförhållandena, och det tredje för de värsta förhållanden, fann att dödsfallen av alla åldrar förorsakade av tuberkulos var fem på tusen i de bästa arbetardistrikten och trettiofem i de värsta. Alla sjuk- och livförsäkringsbolag gör sig alltid noga bekanta med försäkringstagarens sysselsättning såsom varande en av de viktiga faktorerna, de andra är ålder och kön. Inget försäkringsbolag skulle taga sig för att försäkra en arbetare i samma klass som en bankir eller domare i samma ålder.

De har tillräckliga skäl för detta. Försäkringsbolaget Prudential gjorde en tabell över dödsfall förorsakade av tuberkulos, vilken ofta användes såsom ett index för att få ett resultat av arbetarens sysselsättning, och kom till följande resultat:

för alla åldrar över femton år var dödsfrekvensen bland jordbrukarna från denna sjukdom, 9.9 per tusen, för skräddarna, de näst högsta, 15.2 per tusen, och därifrån ökades frekvensen uppåt i en stigande grad till kontorsanställda med 35.5 per tusen, till typograferna med 37.7 pro mille.

Bankirer, advokater, präster, politiker och andra är icke framställda i denna tabell fastän det är ett faktum att de är friska och krya vid sjuttioårsåldern, medan arbetarna är utarbetade, utslitna och nedbrutna, när de nått 40 talet.

Doktor A. J. Laza, vilken företog flera undersökningar bland grovarbetarna i zinkgruvorna i Joplin, Missouri, för arbetsdepartementet, fann i dessa gruvor, så illa beryktade för frånvaron av all organisation, följande förhållanden:

> »De hade skyfflat från två till sex år: en del hade begynt vid 18 och 19 års åldern. Nu kan de endast fylla 35 till 40 pytsar, då de förut kunde fylla 60 till 70 och

fler. Tungt arbete hade brutit ned dessa män, så att de vid 22 till 30 årsåldern allaredan var på det nedåtgående planet.»

Dessa fakta, och andra vilka kunde framläggas, är viktiga för att visa att arbetslösheten med sin slutsats, den intensiva arbetsintensiteten, vilkens offer arbetarna är när de är anställda.

Men sådana fakta visar icke, såsom det vanligtvis antages, att sjukdom är en orsak till arbetslöshet, oavsett hur klart detta ter sig vara fallet för den arbetare som är arbetslös och sjuk.

De individer som utgör en del av de arbetslösa, är i denna belägenhet på grund av sjukdom, men sjukdom berör inte denna armés antal. En arbetare kan med fullt fog säga att han är arbetslös på grund av sjukdom endast när han är säker på att det inte skulle finnas några arbetslösa om han vore frisk. Vad är det som försiggår när en arbetare blir sjuk? Han slutar sitt arbete och en annan arbetare intager hans plats. Antalet arbetslösa är varken ökat eller minskat genom att två arbetare byter platser.

Sjukdom inverkar inte det minsta på arbetslöshetssiffrorna så länge det finns arbetare vid god hälsa eller arbetsförhet, som kan taga de arbetares platser, vilka är oförmögna till arbete på grund av sjukdom. Detta är emellertid ett ständigt faktum, för det har aldrig i ett lands historia varit endast de arbetslösa vilka är oförmögna till arbete. Faktum är, att om det inte fanns tillräckligt med friska arbetare för fyllandet av industriens behov så skulle de lindrigast sjuka bliva inkallade för att fylla det.

Därigenom skulle sjukdom öka antalet anställda och minska arbetslösheten emedan för en standardiserad produktion flera arbetare skulle behövas på grund av den minskade genomsnittsproduktion per arbetare.

Vi har återigen en annan grupp som skyller arbetslösheten på arbetarna. Den säger att orsaken till att

Bättre duglighet skulle öka arbetslösheten.

det är så mycken arbetslöshet är den, att arbetarna icke är tillräckligt dugliga. Detta påstående är mycket vanligt och höres framfört på många olika sätt: okunnighet i ekonomiska fakta medför oavbrutna förändringar i ämnet. För att visa detta påståendes löjlighet, låt oss föreställa oss att alla arbetare i Förenta Staterna och Kanada med ett tag blev dubbelt så dugliga och produktiva som de är i dag. Medan vi föreställer oss omöjligheter, låt oss även anta att detta inte dödar dem dubbelt så fort som deras nuvarande duglighet gör, för om den gjorde det, då skulle en duglighet som dödar förminska arbetslösheten.

Döden är i dag den enda kuren som tillämpas på arbetslöshetsproblemet. Med varje arbetares arbetsprestation fördubblad så inses det att en arbetare kunde göra det arbete som nu utföres av två arbetare. Resultatet skulle då bli att de arbetare som nu arbetar inom industrien skulle kunna producera två gånger så mycket som nu är producerat. Men ingen marknad skulle vara tillfinnandes för denna produktion, mer än till hälften. Allt det som det finns en marknad för under nuvarande tid produceras.

Därför skulle det vara en omöjlighet. Det enda resultatet som skulle bliva följden av fördubblandet av varje arbetares arbetsprestation skulle bli det att endast hälften så många arbetare som nu arbetar inom industrien skulle behövas. Detta botemedel mot arbetslösheten skulle automatiskt öka arbetslöshetens armé, den nuvarande, genom att kasta in i den hälften av de som nu har arbete. Till trots av detta finns det nationalekonomer som framhåller denna löjlighet såsom en arbetslöshetens lösning.

Industriens ohyggliga fakta i nuvarande tid är att varje **ökning av arbetarnas arbetsprestation betyder en ökning av arbetslöshetens omfattning och de arbetslösas antal, medan varje minskning av arbetsprestationen**

medför en medlöpande minskning av arbetslösheten. Denna arbetslöshetens lag kan vi inte undkomma, fastän många nationalekonomer undkommer den antingen genom okunnighet eller genom vetskap om att i fall de inte undvek den logiska slutsatsen av dessa industriella fakta de icke skulle kunna undkomma sina arbetsgivares vrede.

Frälsningsarméns botemedel mot arbetslösheten.

I mörkaste England brottades Frälsningsarmén med arbetslösheten, men olyckligtvis kom inte lösningen genom någon helig ingivelse. Botemedlet begynte ungefär så här. De började med att tigga pengar för de arbetslösa. Sedan började de att organisera små kolonier för dem i vilka de fick sysselsättning med att tillvärka tändstickor, hugga ved, tillvärka och reparera möbler, tillvärka och laga skor samt utföra annat arbete i mindre värkstäder o. s. v.

Lönerna bestod av soppa och logi och följderna av denna företagsamhet blev att de produkter som tillvärkades blev sända ut i marknaden, där de kunde säljas till mycket lägre pris än de varor som tillvärkades inom de vanliga företagen. Arbetaren inom möbelindustrien blev utan arbete så att en annan arbetslös möbelarbetare kunde få arbeta för en soppleevnadsstandard.

Totalresultatet av detta försök att blanda ohop religion med ekonomi vart inte en förminskad arbetslöshet utan ett sänkande av levnadsstandardet för dem som hade arbete.

Botemedlet berörde inte arbetslösheten men det hjälpte till att trycka ner dem som voro producenter till ett svältgränslevnadsstandard. Ändå finnes det dem som är förespråkare för detta botemedel fastän det betyder att de arbetslösa utför strejkbryteri mot dem som har arbete under namn av välgörenhet och religion, bägge vilka är totalt främmande för verksamheten.

»Tillbaka till landet» påstås att vara ett annat bote-

medel mot arbetslöshet. Jag har ett brev i min brevsamling från en man med universitetsutbildning som även är bekant med en del nationalekonomer, han skriver: »Arbetslösheten kan vara en nödvändighet för Europas gamla länder, men ingen sådan existerar i Kanada med sin enorma landyta.»

Tillbaka till landet.

Det kan inte förnekas att Kanada har, med ett större ytområde än Förenta Staterna, en ofantlig vidd. Den sträcker sig till Nordpolen, men därför så skulle man inte draga den slutsatsen att en arbetare skulle staka ut sitt »homestead» där.

Det är nog sant att nordpolen skulle vara fin för bonden, då han önskade att anställa skördearbetare för dagslön, emedan en dag som räcker i sex månader skulle nog ha en viss lockelse för den genomsnittlige spannmålsjordbrukaren. Men hurudana är fakta? Nu finns det tusentals jordbrukare som önskar att de i stället för att gå tillbaks till landet hade talat om det, som nationalekonomerna gör. Fråga jordbrukarn med 160 acres av röjt land vad han tänker om »tillbaks till jorden»?

Han är sakkunnig i det ämnet, och han säger sanningsenligt att det allaredan är för många nu på landet: att de producerat så mycket att marknaden är överfull, med resultat, att priserna ligger lägre än produktionskostnaderna.

De säger, till exempel, att de enda som gör profit i veten är de gentlemannafarmers som köper och säljer vete på spannmålsbörserna utan att odla ett strå av det. Fråga jordbrukarna och ni skall finna att de skaffat sig en styrka och en förmåga att använda svordomar som skulle bringa en kolajdare att rodna.

De kunna berätta om sådana svårigheter vilka jordbrukarna fått utstå att en skallerorm skulle få tårar i ögonen om han fick höra dem. Nationalekonomerna säger »tillbaka till landet», men Förenta Staternas och Kanadas statistik visar att arbetarna kommer tillbaka

från landet emedan erfarenheten lärt dem att de inte kunna tjäna sitt uppehälle där. Arbetarna har slutat med att drömma om herrgårdar ute i vildmarker, då de nu vet att de som tagit upp och röjt land, inte kan klara sig. Som arbetarna uttrycker sig: »Vad som menas med Kanadas 'homestead' lag är det att regeringen slår vad med arbetaren, regeringen sätter ett hundra och sextio acres land mot arbetarens fem dollars att han inte kan stanna och förtjäna sitt uppehälle på landområdet i tre år.»

Inskränkt immigration och emigration.

Ett annat botemedel, och det sista som vi skall behandla nu, är framfört av dem som tror att skapandet av lagar är det enda som hjälper emot alla sociala och ekonomiska krämpor. Vi har besparats mer genom lagmakarnas okunnighet än vad vi vunnit genom deras kunskap. Om våra lagmakare hade fått kännedom om professor Jevons, eller hans teori, så skulle det varit fullt konsekvent med deras praktik att göra en lag emot solfläckar.

Detta tydliggöres när vi ser hur det skapas lagar i en del länder för immigrationsinskränkning medan det uppmuntras till emigration i andra. Det kan inte förnekas att minskandet av antalet arbetare i ett land också har till följd en minskning av de arbetslösa därstädes. Men det har ingen värkan på arbetslösheten som ett världsfenomen. Ett uppmuntrande av arbetare att lämna ett land där det råder arbetslöshet för att resa till ett annat land där också arbetslöshet är rådande är inget botemedel mot arbetslöshet. Varken arbetslöshetens orsaker eller dess botande är tillfinnandes uppe i rymderna över oss, genom astronomi eller bön:

i arbetarnas fel och otacksamhet såsom arbetsgivarna ser dem; i mänsklighetens fördärv så som en en del socialfilosofer ser det; utan i arten av den moderna industrien; i det nuvarande produktionssättet under vilket arbetarna producerar rikedom — icke på det moderna samhällets krön utan på dets fundament.

TREDJE KAPITLET.

»Maskinens hastiga och oavbrutna utveckling är på en och samma gång det utåt synliga tecknet och den värksamma faktorn till den revolution, vilken förändrat industrivärldens hela ansikte under det sista århundradet.» — JOHN A. HOBSON.

De sista hundra årens industriella revolution.

Författare kallar de sista hundra åren för den industriella revolutionens sekel. Även då det är sant att en del av de sista hundra årens industriella developments existerade som embroyis i den sista delen av det sekel som föregick det, och vilket vi, genom att blicka tillbaks, kan se rätt så tydligt allaredan år 1760, så anses de framsteg inom industriens område vilka förminskat mänsklighetens förutgjorda industriella utveckling hava haft sin början mellan åren 1820 och 1830, då vetenskapens och uppfinningarnas industriella vikt började att göra sig gällande, och då användningen av maskinen blev en praktik i stället för ett tankeobjekt.

Under de fem hundra tusen år som människan existerat på denna planet upp till före de sista hundra åren har hennes utveckling försiggått genom förändring, förbättring och utökning av de värktyg som barbarerna använde. Men sedan det andra årtiondet av adertonhundratalet har revolutionen från handvärktyget till maskinen försiggått med en allt ökande hastighet, och är i dag mer märkbar än någonsin förr. Denna revolution representerar en förändring som är större än allt det som hänt i samband med människan sedan hon lämnade träden och begynte sin kamp emot en fientlig natur för föda, kläder och husrum.

Skillnaden mellan barbarens stenyxa och värktygen i bruk för hundra år sedan var mindre än vad den är mellan de senare och nutidens jättelika maskiner. Skillnaden mellan den primitiva halvmänniskans krökta käpp i vildmarkens åkerbruk och den medeltida lantbrukarens lie, tröskvärk och väderkvarn var mindre än skillnaden mellan de senare och bensintraktoren samt den kombinerade skörde- och tröskmaskinen till trots av att agrikulturen, på grund av sin natur, är den minst utvecklade av människans livsmedel.

Förändringen av vildens stenyxa och bränder för trädfällning och skogsavvärkning för hand, uppsågning av timret i plankor med en handsåg eller i ett gnisslande vattensågvärk var mindre än den som försiggått mellan de senare och nått upp till »flygmaskinerna», vilka drivna med ånga på en linbana, sträckt mellan de högsta träden vid avvärkningen, transporterar timret till lastningsplatsen, samt det moderna sågvärket, där det mesta arbetet utföres rent automatiskt av maskinerna. Under de sista hundra åren har människans makt ökats och hennes möjligheter har mångfaldigt multiplicerats.

Människans hand, med de sista hundra årens mekaniska utveckling har sträckt ut sig så att den nu sträcker sig tvärs över kontinenterna. Den har förstärkts med maskiner som mångdubblar dens makt, i vissa fall miljoner gånger.

Människohanden, naturens underbaraste instrument, har utvecklats till lyftkranar mäktiga att lyfta hundra ton lika lätt och ledigt som ett barn lyfter en lekkula; till skopor vilka lyfter kubikmeter jord, sand eller sten fortare än människan för hundra år sedan lyfte en skyffel full; till hammare som med ett tryck av femtio ton slår kvickare slag än vad människan för hundra år sedan kunde slå med en slägga. Människan kom ned ifrån trädet med endast ett fortskaffningsmedel, hennes ben, vilka i jämförelse med många av de andra djurens, var betydligt svagare. Under de halva miljoner år vilka föregått de sista hundra åren, har hon

förbättrat detta fortskaffningsmedel genom tämjandet av oxen och hästen till husdjur, vilka gav henne möjligheter till diligensens användning och till vägförbättring. Dessa var framsteg, men hur små dessa var i jämförelse med ångans, elektricitetens och de internala explosionsmotorernas sjumilastövlar. Handen, människans primitivaste arbetsmedel, och fötterna, hennes primitivaste fortskaffningsmedel, har utvecklat sig till lokomotivet, vilket enligt E. Paul Goodes uträkning kan utföra lika mycket arbete på en dag som de sammanförda ansträngningarna av en miljon arbetare — ett uträkningsresultat som nu måste betydligt förstärkas på grund av ångans ersättande med elektricitet i denna del av transporten. Människans händer och fötter har växt till luftfartyg som på sina bensinvingar trotsar elementen, när de i tävlan med solen löper genom rymderna.

De har genom maskinens trollkraft blivit en världskraft som befruktar öknar, gräver under floder, berg och städer, görande dem till nya handelsådror; broslår stora floder och vattenfall med luftiga stålkonstruktioner: går ned i jordens innandömen där den pressar vatten och luft till att lyda deras vilja, bringar dens rikedomar till ytan; selar de vilda forsarnas och fallens vredgade skum till att upplysa städer och driva industriernas hjul, flerfaldiga mil därifrån. Människorösten, en gång besegrad av djungelns täta växtvärld, dess babblande ekon skrämda till tystnad i klyftorna, besegrar nu tiden och avskaffar rymden genom telefonens, telegrafens, tryckpressens och radions trollmakt.

Denna försvinnande röst, en gång emblemet för allt det som var av förgänglig natur, är nu gjord till en beständig varaktighet, lika beständig som någonting annat av människans skapelse.

Den är förvarad i en väl inpackad skiva där icke en betoning fattas eller en brytning är förlorad. Och alla dessa, utom tryckpressen, är de sista hundra årens

produkter. Men kan inte tryckpressen, sådan vi känner till den i dag, också anses såsom en produkt av de sista hundra årens produkter? Är det inte sant att stegen från apmänniskans första ordformningar i djungeln till den klumpiga typhandsättningen för hundra år sedan, då den bästa tryckpressen i världen, den vilken ägdes av »London Times» och som tryckte 550 fyrasidiga exemplar i timman, var små i jämförelse med utvecklingen från detta tryckningssätt till nuvarande tryckpressar, vilka spyr ut en kvarts miljon sextonsidiga, tvåfärgade, falsade och räknade exemplar på konveyorerna till utskeppningsrummet? Monotypen, Linotypen, graverande med högkänsliga plåtar genom maskineri och syror, tryckande från typer vilka aldrig berör papperet, är en större revolution i dessa kommunikationsmedel än allt som försiggått i människans förflutna historia. Från tiden då den första vilden brände ut trädets innandöme och gjorde det till en kanot, till början av den industriella revolutionens sekel hade vattentransporten utvecklat träfartyget, beroende av vind och tidvatten, kämpande med stormarna vid Kap Horn och Kap Goda Hopp i stället för att inställa resorna omkring kontinenterna genom att gå igenom Panama och Suezkanalerna. Nu, mindre än hundra år sedan, då arbetets hand, utrustad med maskinen, begynte att ta i tu med detta transportmedel, har vi jättestora oceangråhundar, vilka, drivna med ånga, elektricitet och råolja transporterar passagerare rätt igenom de starkaste stormar, i med- och motvind. Det är mindre än ett hundra år sedan det första ångfartyget korsade Atlanten, men ändå ser vi i dag stora flytande varuhus utrustade med alla moderna arbetskraftbesparande maskiner i form av ånga, elektricitet och Dieselmotorer korsar Atlanten och alla andra hav i alla riktningar och väderstreck.

Helgjutna betongfyrtorn och automatiska Agaljusbojar kastar sina ljusvågor medan maskiner fastslår fartygets läge lika ofelbart som en landkrabba kan

lokalisera sig i en stad genom att titta på gatunamnet på en husknut. Helt nyligen korsade ett fartyg atlanten utan en man vid ratten. Det som styrde fartyget var mäktigare än någon mänsklig rorgängare, med händer som aldrig tröttnar och ögon som aldrig blinkar — elektriciteten. Sjöfolk kallar denna nya maskin för »Industriell revolution».

För ett hundra år sedan byggdes fartygen av trä. »Järn flyter icke.» Nu bygges de av järn och stål, med den följd att deras tonnagevikt minskas med en tredjedel. För närvarande planerar Förenta Staterna att bygga fartyg vilka skall överträffa i storlek allt det som hittills flytit på oceanen. Dessa fartyg kommer att ha en dräktighet av 70,000 ton, med en hastighet vid last av 30 knop i timman.

De kan lämna New York på en onsdag och anlända till Southmapton på måndagen. De skall byggas som hotell med ett bad för varje hytt. De kommer att ha våningar på två sängkammare, ett vardagsrum, en matsal, privat veranda, två badrum och två kollirum.

För ett hundra år sedan krälade och kröp människan över jordytan, vågade sig ut på haven icke såsom en herre över elementen, utan som en deras tjänstehjon. Nu flyger hon över jordytan och dominerar oceanen. Fåglarna har tvingats att ge henne luftens herravälde, fiskarna vattnets. Ändå är det icke mer än hundra år år sedan skolstyrelsen i staden Lancaster, Ohio, gav följande svar på en begäran om att få använda stadens skolhus för avhållandet av en debatt om järnvägar och telegraf, bägge vilka, i stort sett, då endast existerade i tankevärlden:

> »Ni är välkomna för att använda skolhuset för diskussioner i alla rationella spörsmål, men sådana saker som järnvägar och telegrafer är omöjligheter och rena ogudaktigheter. Guds ord nämner ingenting om dem. Om Gud hade ämnat att hans intelligenta varelser skulle åka med en hastighet av 15 kilometer i timmen med ånga, så hade han säkert klargjort det genom sina heliga apostlar. Det är en uppfinning av satan för att leda odödliga själar till helvetet.»

Vi lever i en omgjord värld, nyskapad genom det produktiva arbetets kraft under det sista århundradet. Nu visar varje år större och mäktigare maskinella förbättringar än vad de långa århundradena gjorde under människans förflutna historia. De förflutna århundradenas evolution liknade hantvärkets tunga och saktfärdiga produktion. Nuets evolution rör sig med maskinens hastiga oemotståndliga kraft. Och allt detta är en tribut åt det mänskliga snillets och arbetets krönta bragder i naturkrafternas selande.

Maskinen är kung. Den dominerar våra liv från deras tidiga början till deras slut — och bortom. Vårt första skrik — avgett innan vi har en aning om hur mycket det finns i denna värld, i vilken vi gjort vårt intrång, att skrika över — är icke nedtystat förr än vi lindats i ett tyg spunnit och vävt av en maskin. Vi lägges i en maskingjord säng eller vagga. Med våra första andetag föds vi maskinmjölkad, maskinpasteuriserad, maskinbuteljerad och maskinlevererad mjölk, uppvärmd på en maskintillverkad spis, uppeldad med maskinproducerat bränsle. Med vårt mevetandes första dagning börjar vi att urskilja mellan det universum som är Jag och det universum som är icke Jag. Och det senare är kontrollerat och dominerat av maskinen, tills dess att den maskin som är Jag — hittills resultatet av ärftlighet och rasens förflutna omgivningar — blir till en del av en maskindominerad världs nuvarande omgivning.

Under några få år går vi igenom alla rasens evolutionära stadier och når sedan det stadium där allt förändras till en maskinomgivning och maskinproduktion. Vi går i skolor, också maskingjorda, där vi lär hur en maskinproducerad och maskinkontrollerad civilisation är bskaffad samt inhämta kunskaper vilka bereder oss till att bliva medborgare i ett maskindominerat samhälle. När vi gör vår entré in i industrien som arbetare, blir maskinomgivningen, vilken omedvetet do-

minerat oss i det förflutna, den medvetna utslagsgivaren av all vår värksamhet.

Våra tankar är maskin- icke värktygstankar. Våra av kött och blod levande maskiner är inkuggade i järn- och stålmaskinernas kuggar. Våra rörelser bestämmas av dessa outtröttliga produktionshjälpare. Vi lever våra liv under maskinkontroll, ungefär som om de var utpressade av en maskin. Våra medvetna tankar, vilka baseras på det vi erfar genom våra fem sinnen, våra erfarenheter; och dessa erfarnheter är maskinens.

Under vår fritid är våra nöjen till stor del maskingjorda. Vär föda är maskinprodukter. Vär tid är icke vär, den är utmätt av maskingjorda allarmklockor och fabriksvisslor. Människans sju åldrar är alla maskinåldrar, i vilka maskinen regerar direkt eller indirekt. Vi blir sjuka. Vi går till maskinproducerade sjukhus. Våra upphostningar undersökes med en maskin. Våra hjärtslag och respirationer mätas och räknas med en maskin. Våra blodtryck bestämmes genom en maskin. Våra organ och ben fotograferas av en maskin. Vi förordnas att intaga en maskingjord medicin och att föra en maskingjord diet. Vi tillfrisknar och går tillbaka till maskinen — vilken vi i stort sett aldrig lämnat — eller vi dör, och döden ändar allt. Men gör den? Den gör ingen ände på maskinens herravälde. Vi svepas i en maskingjord, maskinskuren och maskinsydd skrud. Vi läggas i en maskingjord kista, försedd med maskingjorda handtag. Vi rusas i väg till begravningsplatsen med en maskin. Vi sänkas i graven med en maskin. Vår aska blandas med stoftet av maskingjorda värktyg. Och slutligen måste kanske även tillgivenheten bocka sig för maskinens enträgna »kom och tjäna mig, din kung» och resa en maskintillvärkad gravsten på gravkullen.

Emedan omgivningen har en sådan stor betydelse i formandet av människans tankar och känslor, så följer det att hon, i beröring med maskinen från födseln, outplånligt får sin prägel av den.

På grund därav är den industriella revolutionen en ofantlig makt som icke endast förändrat produktionssättet utan även människan som sådan. Denna industriella revolution av själva livets grundvalar innebär en transformation av vår värld. Den är kosmisk i sin betydelse och dess följder, nu endast svagt skönjbara, måste bliva en vändpunkt i livsströmmen på denna planet.

Maskinen är en förändring av produktionssättet. Den är en vital och fundamental förändring i själva människans liv. Den berör och formar människan i alla hennes livsförbindelser, och om vi skall kunna förstå den industriella sjukdomen, arbetslöshet, då måste vi taga samtliga fakta såsom vi av arbetarklassen känner till dem — såsom erfarnheter, icke såsom abstraktioner — och med dessas operationskniv undersöka innandömet av vårt nuvarande produktionssystem och denna maskinproduktions sociala återspeglingar för att på så vis spåra upp och förstå orsaken till, och botemedlet mot, arbetslöshetens kräftväxt, vilken tar sin näring av industriens levande cellvävnad.

FJÄRDE KAPITLET.

För första gången i civilisationens historia har vi nått ett stadium, där medlen för tillfredsställandet av mänsklighetens behov överstiger behoven. KRAPOTKIN.

Arbetslösheten såsom en följd av vår förmåga att producera för mycket.

Vi har sett att produktionsmedlen för hundra år sedan bestod av handvärktygen. Den energi som är samlad i människors kroppar var det enda vapnet, drivkraften i kampen mot naturen.

Då kunde i det stora hela icke någon ökning ske i den producerade riksdomsmängden utan en samtida ökning av arbetarnas antal, det vill säga, munnar att föda, kroppar att kläda och hysa.

Begränsningen av den mängd varor som kunde produceras var inneboende i själva produktionssystemet. Med maskinen har allt detta förändrats. Med naturkrafterna selade, såsom vi framhöll i det föregående kapitlet, till att lyda människans order, kunde en man med endast en mun att föda, en kropp att bekläda och hysa, producera ofantligt mycket mera. Den förändring som maskinen åstadkommit är förbluffande. Vid förra århundradets början var Lancaster, England, ett av världens viktigaste handelscentra för bomull.

Ändock konstaterade Mr. Leon Levi att femtio arbetare med den moderna maskinen kunde spinna all den bomull som hela distriktet spann förut, med hand, för hundra år sedan.

Samtidigt räknade man ut att det skulle behövas ett hundra millioner arbetare til att spinna det bomullsgarn för hand vilket nu spinnes i England under ett år med maskin.

Med andra ord, för tillvärkandet av endast en av

den engelska industrins produkter med hand skulle det behövas dubbelt så många människor som det nu finnes i England, om alla dessa var av arbetsför ålder och ingen i Englands industriella bikupa var en drönare.

Tagande Förenta Staternas textilindustri i betraktande så visar statistiken där, att en handspinnare kunde producera fyra nystan garn medan tack vare maskinens utveckling ett barn år 1855 kunde på samma tid producera 1,700 nystan. Därigenom, såsom ett av den industriella revolutionens resultat kunde ett barn år 1855 i denna industri utföra ett arbete till vilket förut åtgick 425 män.

På en och en kvarts minut kunde ett barn göra lika mycket som det förut tog en hel dag att göra för en vuxen och yrkesskicklig man. Samma eller större förändringar hava sedan försiggått i de andra processerna inom textilindustrin. Till exempel: förut hade varje vävstol en vävare och denna vävstol var liten och rörde sig sakta. Nu sköter en person från femton ända upp till fyrtio Northrops stolar. Dessa stolar rör sig så automatiskt att hundratals av dem är i rörelse utan tillsyn under middagstimmarna. Vid en tid när femtio mäns arbete med maskiner var jämförligt med totalproduktionen av ett av de största centra inom bomullsindustrien så är det förklarligt varför en del människor icke hade tillräckligt med kläder. Men vad skall vi i dag säga orsaken vara till att så många arbetare lider brist på kläder när ett barns arbete för en och en kvarts minut är lika med en vuxens arbete under en tio timmars dag?

Orsaken är i alla fall inte den att en och en kvarts minuts arbetsdag införts inom textilindustrien. Under krigsperioden uppmuntrades kvinnorna att sticka strumpor för soldaterna, en av krigets många galenskaper från en industriell synpunkt.

Låt oss se vad det var som dessa kvinnor konkurrerade med. Här har vi en automatisk stickmaskin,

Strumpstickning för soldaterna.

vilken, utan att kräva någon tillsyn, sätter form på strumpan, byter ut vitt garn för blått vid hälen, upprepar samma procedur vid tån, smalnar utav den, klipper av det vita garnet, lägger ned strumpan samt påbörjar en annan med blått garn, som tillvärkas på tio minuter. En gosse ser efter tjugu sådana maskiner, smörjer dem och förser dem med garn, och dessa tjugu maskiner förfärdigar 1,000 par strumpor om dagen.»*

Nu vet vi att miljoner har dålig fotbeklädnad. Vid en tidpunkt bottnade logiskt ett sådant förhållande i skodonens tillvärkningssätt. Att en del av befolkningen skulle lida brist på skodon var förklarligt när dessa var en produkt av en individuell skomakare med handverktyg. Så sent som år 1852 var alla skodon förfärdigade på detta sätt. Mackays sulsymaskin, införd år 1862, gör nu på en timme vad som förut tog en utlärd gesäll åttio timmar att utföra, det vill säga, med maskinen kan en arbetare nu på sju minuter utföra det som förut tog en hel dag att göra med handverktyg. I ett drag med denna maskins utveckling, med Goodyear, med King's klackhyvlare och skrapare, och andra maskiner, tillsammans med arbetarnas koncentrering i storfabrikernas industriella driftvärksamhet, och med den arbetsfördelning detta innebär, så fanns det ej längre någon industriell orsak varför någon skulle lida brist på skodon eller ha bristfällig fotbeklädnad.

Men det råder en sådan brist, miljontals människor lider av den. Säkerligen är icke orsaken den att en **sju minuters** arbetsdag existerar inom skoindustrien. Även kravet på en **sju timmars** arbetsdag skulle bekämpas med all den makt arbetsköparna förfoga. Det skulle bi »ren anarki»», ett brott som de skulle kräva bistånd av regeringen för att bestraffa med hårdhet. År 1923 sade James L. Davis, Förenta staternas arbetssekrete-

* *»Our World» av Josia Strong.*

rare, att skoindustrien i landet hade en årlig produktionsförmåga av 758 miljoner par skodon men att antalet skodon värkligen producerade endast uppgick till mindre än hälften av denna siffra. Det finns överflöd av material för skotillvärkning och maskineri för att besko världen, det finns arbetare att använda både för materialet och maskinerna, men materialet är, till stor del, oanvänt, maskinerna står och rostar och arbetarna är arbetslösa. Det var en tid då glasburkarna, vilka användes till fruktinläggning, tillvärkades i två processer.

En del av burken blåstes, medan själva halsen pressades. Dessa två delar måste sedan sammanlödas. Dessa processer tog både tid och skicklighet. Då uppfann Owens vad som nu är känt såsom »Owens maskin». Maskinen, vilken för varje två sekunder under alla dagens timmar tillvärkar en burk har nu tagit den plats, vilken innehades av den skickliga fackmannen, denna fackman som krävde en inträdesavgift av åtta hundra dollars av den som ville tillhöra hans förening. Utrymmet tillåter inte att behandla alla de olika maskiner som bidragit till att förvandla industrien.

Arbetarna inom de olika industrierna känner till dem: de sköter dem, deras fart sättes av dem. Olyckligtvis är det ett faktum att de är så nära dem, att de utgör så mycket av deras omgivning, så de inser inte deras betydelse och deras inflytande på grund av denna deras närhet. Följande paragrafer, tagna ur »Industriens beskrivning» av Henry C. Adams, LL. D. Professor i ekonomi i Michigans universitet, kastar ett bjärt ljus över ökningen av produktivkrafterna, vilkens inträde hade till resultat den industriella revolutionen:

> »Då maskineriets betydelsefullhet består av människans muskelkrafts ersättande med naturkraft och då förbrukningen av kol i en ångmaskins ångpanna är det förnämsta medlet för utgörandet av denna ersättning så följer det att den arbetskraft som erfordras för kolens brytande, då den jämförts med den i det brutna kolet inneslutna kraften, vill visa hur mycket den industriella världen har vunnit genom att göra arbetet på

detta omsvängda sätt. Den latenta energien i ett pound genomsnittskol är någonting liknande 12,600 värmeenheter. Kolpundet, om det brännes i en panna med en maskin av skaplig förmåga, avlämnar för drift en energimängd jämförd med 982,000 fotpund.

Om nu kolgruvearbetaren kan bryta två ton kol om dagen, så ger han till industrien, såsom ett resultat av åtta timmars arbete, en åtkomlig energimängd av 4,480 (vikten av två gruvton) gånger 982,000, eller 4,390,000,000 fotpound. Denna siffra måste jämföras med den energi, uppmätt i fotpund, vilken vår gruvarbetare skulle utgiva på en dag i fall han inriktade sin muskelenergi direkt i produceringen av de saker vilka nu produceras av maskineri, drivet av ett ångmaskineri, eldat med kol, vilket han som kolgruvearbetare brytit. För denna jämförelse godtar vi ingenjörernas formel att en hästkraft är lika med 33,000 fotpound och att en manskraft är tolftedelen av en hästkrafts.

Från detta följer att en manskraft efter standardmåttet är 2,750 fotpund. Sedan skulle vi lägga märke till att hästkraftsenheten är beräknad efter en minuts arbete. Således betyder det den energimängd erforderlig för att lyfta ett pound en fot på en minut. Siffrorna ovan angivna för kolmängden bryten av kolgruvearbetaren är ett åttatimmars arbetsresultat, varigenom menas att de 2,750 fotpound, vilket utgör den energimängd som en man kan avleverera på en minut måste multipliceras med 480 för att vi skall erhålla hela den energimängd som avlevereras på en åttatimmarsdag.

Denna multiplicering ger oss en siffra av 1,320,000 fotpound.

Vi har nu fått de siffror som skall jämföras. Om kolgruvearbetaren arbetar åtta timmar och producerar två ton kol om dagen, så framskapar han en åtkomlig kraft av 4,390,000,000 fotpound. I utförandet av detta arbete utlöser han muskelenergi till en mängd av 1,320,000 fotpound. Nettovinsten för industrien av åtkomlig energi är skillnaden mellan dessa två siffror.

Arbetarens produktivitet, förorsakad av maskinen, är därigenom ökad tretusenfallt. Tre tusen gånger så mycken arbetskraft inflyter i arbetet än vad fallet var när arbetaren använde hantverktyg.

Ovanstående analys är kanske mer omständlig än precis. Den tager inte i beräkning sorteringen, transporten eller annan behandling av kolen för att de skall vara redo för eldning i driften, ej heller för den kraftförlust

som går förlorad ifall det skall användas långt ifrån utbrytningsplatsen, men denna jämförelse är tillräckligt noggrann för att tjäna som ett belysande exempel.»

Professor Adams antar här, som vi ser, att en kolgruvearbetare utbryter två ton kol om dagen. Ingen kolgruvägare skulle uppnå en sådan beräkning på basis av den tonnagemängd som hans män, antingen gruvarbetare eller hjälpare, bryter per dag i hans gruva.

Förenta staternas arbetssekreterare är auktoritet för det faktum att kolgruvorna i U. S. har en årlig produktivitet av en miljard ton kol om året. Dividerar vi denna summa med totalantalet kolgruvearbetare direkt arbetande i kolgruvorna på en basis av 300 arbetsdagar om året så finner vi att dagsproduktionen per man under sådana förhållanden blir fem ton om dagen, i stället för två.

Observera att härmed är medräknat även det arbete som består i att sortera kolen vid tippen. För att alltså få denna beräkning att stämma med industriella fakta så måste vi taga de tre tusen som nämndes och multiplicera dem med två och en halv, vilket ger oss en 7,500-faldig ökning av den produktiva kraften. Om vi medger hälften för de andra faktorerna, nämnda i citatets sista paragraf, samt för den ytterst ringa del arbetskraft som åtgått i och för transportmedlens byggande, för tillvärkningen av maskinerna och pannorna i vilka kolen förändras till mekanisk energi, så finner vi att produktionsökningen förorsakad av maskinen är 3,750-faldig.

Längre fram i samma värk finner vi följande uttalande:

»För några år sedan uppgjordes en beräkning för att med denna belysa maskinens förmåga att höja produktiviteten och samtidigt göra en jämförelse med handarbetet. Detta beräkningsresultat, tillämpat på Förenta Staternas nuvarande befolkning, är, att det skulle behövas 426 miljoner människor, arbetande med hantverktyg, till att producera det som i dag 100 miljoner producerar med maskiner.»

»Vad ett hundra miljoner nu producerar med maskiner.» Man måste beundra den lätthet med vilken nationalekonomen kan sätta alla människor i arbete i en enda sats. Om de kunde sätta alla i arbete inom industrien lika lätt som de gör det i sina böcker, så skulle det inte råda brist på lösningar för arbetslösheten och många andra av nuvarande systems orättvisor.

Alla arbeta, men bara på papperet.

»Folket», en politisk term, arbetar inte inom industrien. Inom industrien finns det inget »folk» eller några medborgare — en annan politisk term — utan lönearbetare. Folket, medräknat i de hundra miljonerna, är delvis barn, ännu ej vuxna, gamla som icke nu är producenter, om de någonsin varit det, miljontals kvinnor, vilka aldrig arbetat inom industrien, miljontals drönare och sociala parasiter: de som är inhysta i fängelser, sjukhus, vårdanstalter, även politikerna är »folk» och utgör en del av de hundra miljonerna. Den produktion som för år sedan skulle ha krävt ett antal av 426,000,000 utföres nu av ungefär 25 miljoner icke arbetslösa arbetare i Förenta Staterna. I en nyligen avgiven rapport över de fyra stora elektriska ljus- och kraftbolagen i staten Kalifornien, finner vi att dessa kraftvärk, med sina få tusen arbetare, utgav kraft jämförligt med den energimängd som 50 miljoner arbetare under en åttatimmarsdag skulle kunna leverera under år 1924.

Detta är enbart inom en av i denna stat befintliga industrier. I en stat där för övrigt 5-åriga barns arbete utnyttjas.

Den elektriska energimängd som utnyttjas i många andra stater och i en del av Kanadas provinser är lika stor.

Men förhållandena i Kalifornien, hur är de? Och hurudana är förhållandena i de andra staterna och provinserna, var och en av dem, förorsakade av en av deras många industrier, med en större industriell energi än den som kunde utvinnas av hela kontinentens arbetare

utan maskiner? De är, fattigdom utan behov av fattigdom, miljontals hungriga, bristfälligt klädda och hysta, till trots av att arbetarklassen, med de moderna maskinernas hjälp, har förmåga att producera på en skala som ingen kunnat drömma om i någon period av industriens historia.

Fyrtiotre manskrafter för varje arbetare i U. S.

Doktor George Otis Smith, direktör för Förenta Staternas Geologiska Survey, sade i ett uttalande år 1924 att maskineriet i användning vid det laget representerade en utrustning av omkring tre och en halv hästkraft för varje arbetare i landet. Detta uttalande sattes upp som ett motiv i en vädjan för användandet av mera maskineri i anslutning till den plan om superkraftsinförsel, som nu är under förberedelse. Vi såg att en hästkraft är lika med tolv manskrafter, därav ser vi att varje arbetare inom industrien har 43 stycken arbetskraftskamrater i form av maskineri. Behöver vi då söka efter solfläckar eller efter andra orsaker utanför den industriella revolutionen när för varje man på arbetsplatsen arbetet utföres av 43 stycken mekaniska arbetare?

Kan vi förvänta någonting annat än en ökning av arbetslösheten så länge maskinutvecklingen pågår och det nuvarande produktionssättet fortsätter? Fattigdom, hunger och umbäranden är lika gamla som människan själv. »De fattiga haver ni alltid bland eder» är godtagen av en del människor som en profetia vilken de söker att förvärkliga till en sanning. Vilden, i sin ojämna kamp emot en natur som han inte förstod, vilkens krafter var gudar som måste försonas i stället för lagar som måste läras, fick ofta svälta. Hans förråd av nötter, bär och rötter tog slut.

De djur, vilka han dödade för föda, var ibland oträffbara. Erövring var naturlagen, och man behöver inte då undra på att människan ibland förlorade i konflikten med det primitiva livet. När människan bör-

jade att vinna lite kunskap om bruket av enkla jaktvapen, då var hon även mindre utsatt för svält.

När hon tämjde vilddjur till att förse henne med mjölk, till att arbeta för henne, till att förse henne med föda, då hade hon tagit ett ytterligare stort steg i brödets erövring, men hennes svälträdsla kvarstod såsom en grym drivfjäder för hennes ansträngningar. Torkperioder kunde uppkomma, de enkla skördarna kunde förfelas och hungersnöden härjade. Senare, med ett större samarbetets utveckling, arbetsfördelning och naturlagarnas lärande genom erfarenhet, har fruktan för hunger skjutits allt mer och mer tillbaka i människans medvetande — men ändock fanns den där såsom en möjlighet eller aktualitet. Människorna svalt i rasens primtivliv därför att de icke ägde tillräcklig kraft och kunskap för livets uppehållande under alla förhållanden.

Men i hela den primitiva människans historia finns det inget bevis för någonting så vansinnigt som att någon svultit därför att hon hade förmåga att producera för mycken föda, frysa därför att hon producerat för mycket kläder och utan husrum därför att hon byggt för många hus. Ibland de lägre djurarterna inträffar det hungerperioder, men dessa uppkommer ej på grund av ett överflöd på föda. På hösten när vi hör ekorrarna tjattra i träden, kan vi vara säkra på att de inte säger till varandra, även om vi inte förstår ekorrspråket: »Det är för mycket nötter i höst, vi har samlat ihop så mycket föda så jag tror att vi kommer att få svälta i vinter.»

Arbetarna i nuvarande tid kan dock sanningsenligt säga att deras fattigdom inte är förorsakad, såsom fallet var med vilden, av deras oförmåga att producera tillräckligt, men rätteligen att deras fattigdom är en följd av maskinens enorma produktionskapacitet.

Det finns ett tillräckligt antal maskiner, det finns tillräcklig förståelse av de mekaniska processerna och naturlagarna för skapandet av all den föda, alla de klä-

der och husrum som behövs — och arbetare, för att efter behovet skapa fler maskiner för att förse hela världen med icke endast bekvämlighet utan även lyx.

Arbetslöshetsperioderna är störst då kvarnarna, varumagasinen och lagren är fyllda med livsmedel, brädgårdarna i sågvärken är fyllda med virke. Arbetarna är arbetslösa därför att de, inom den bestämda industri de är anställda, har producerat alla de varor och varumängder, på vilka det rädde en efterfrågan på marknaden. Med maskinproduktion kan dessa produceras på en kortare tid och med mindre antal än någonsin förr.

I motsats till ekorrarna så kan arbetarna sanningsenligt säga i deras samtal med varandra, »vi har producerat så mycket denna sommar att vi kommer att bli arbetslösa, och miljontals av oss kommer att få leva på svältgränsen, och under denna, i vinter.»

Maskinen, vilken under den industriella revolutionens tidigaste dagar blev hälsad såsom en mänsklighetens frigörare från grottekvarnens dystra slit, såsom den mäktiga industriella kraft, vilken skulle fördriva fattigdomen genom att göra den obehövlig, är under nuvarande förhållanden icke en frigörare utan en förslavare, en utökare av det mänskliga eländet och en skapare av mängdubbelt ont, vilket utmanar det nuvarande samhället. I rader fyllda med djupaste mening säger Goldsmith i »Den övergivna Byn»:

»Illa går det land, för hastiga olyckor ett offer
Där rikedom ökas och människor försoffas.»

Lika mörk ter sig den bild vi få genom följande tablåer, vilka endast är partiella, visande en minskning i antalet arbetare, men med en ökning av hästkrafter per man. Inom alla industrier har icke en miskning av antalet arbetare företagits, där det är en ökning av arbetare, så står dock icke denna ökning i proportion till värdet av deras produkter eller befolkningsökningen.

Censussiffrorna visar följande under perioden från 1900 till 1910:

Industrier.	Minskning i %. av antalet arbetare i genomsnitt.	Ökning i % av H. K. per lönearbetare.
Lantbruksmaskiner	8.5	25.0
Bilar och spårvagnar	0.1	33.0
Järn och stål (blåsugnar	2.1	42.2
Petroleumraffinaderier (a)	16.9	41.5
Blysmältning i raffinner.	10.8	52.7

(a) För femårsperioden, 1904—1909.

Vi tror att de som förstår det nuvarande industriella systemet även kommer att förstå varför inga tabeller finnes tillgängliga för perioden från 1910 till 1920. Det följande är från staten New York och täcker samma tidsperiod som föregående tablå:

Industrier.	Minskning i %. av antalet arbetare i genomsnitt.	Ökning i % av H. K. per arbetare.
Konfektionsartiklar för män ...	23.0	17.0
Läderhandskar och vantar	43.0	17.0
Läder, garvat och förfärdigat...	16.0	46.0
Tidningar o. tidskrifter	1.5	4.0
Litografi o. gravering	2.7	2.0
Ylletyger (ingen förändring) ...		61.0.
Bomullstyger	5.0	24.0

Med de fakta som framställts i detta kapitel står det klart för oss att maskinen är den nuvarande orsaken till arbetslösheten och att med varje förändring av maskinen mäste följa en ökning av den armé av parias och socialt utkastade, vilkas platser stulits av de hästkrafter mekanisk energi utvunna genom ånga, Bensin och Hydroelektricitet.

FEMTE KAPITLET.

Det är ifrågasatt om alla de mekaniska uppfinningar som hittils gjorts, har lättat dagens arbete för någon mänsklig varelse. — JOHN STUART MILLS.

Ingen reform, vare sig moralisk eller intellektuell, har någonsin kommit från samhällets överklass. Var och en och allesammans har kommit genom protester från martyrer och offer. Arbetarnas frigörelse måste förvärkligas av arbetarna själva. Vi vidhåller, såsom en fundamental princip, att arbetarklassen, rikedomens skapare, är berättigad till allt det den skapar. Vidhållande detta, förbinder vi oss att godtaga det slutresultat som en så radikal princip innebär — sådant som avskaffande av hela det profitskapande systemet, kvävande av allt monopol, avskaffandet avalla privilegierade klasser, allmän upplysning och broderskap, fullkomlig utbytesfrihet, och, det som är bäst och skönast av allt, det slutliga utplånandet av detta ruskiga brännmärke på vår så kallade civilisation — massornas fattigdom. — WENDELL PHILLIPS.

Maskinens paradox.

Fastän de flesta nationalekonomerna ännu inte upptäckt det, så är arbetslösheten ett resultat av bristen på arbetstillfällen: för manliga, kvinnliga och barnarbetare på vilka det icke råder någon industriell efterfrågan. Detta är så självklart att det synes icke förefinnas något skäl för att gå omkring och söka efter arbetslöshetens orsak när det för var och en står klart att varje förbättring av den industriella maskinen medför en standardkvantitetsproduktion av varor med ett mindre antal arbetare.

Direkt så förorsakar maskinen den mesta delen av

arbetslösheten, medan den indirekt är orsaken till den återstående delen av den. Sett från en ytlig synpunkt synes det som kvinnorna och barnen förvärrar arbetslösheten, att de skulle vara orsaken till att den förvärras, emedan ett stort antal av dem arbetar inom industrien. Men maskinproduktionssättet är även ansvarigt för detta förhållande emedan det förenklat industriprocesserna på ena hållet, och på det andra har det trängt in i arbetarens hem och brytit upp det, och på så sätt tvingat kvinnorna och barnen att tränga in i industrien. Vi finner att dessa bägge faktorer var i värksamhet under maskinutvecklingen tidigaste dadar, likaväl som under nuvarande tid. För att återigen citera från »Fattigdomens Problem»:

> »I de uppväxande manufakturstäderna i norr (av England) sattes stora barnskaror i lära inom bomulls och ylletillvärkningen.
>
> Stora barnmängder sattes i lära under tillsyn av fattiglagsinspektörer i de sydliga länen för att sedan sändas i väg som »slavar» till de nordliga manufakturägarna där de instängdes i överfyllda byggnader utgörande tillbyggnader för fabrikerna där de höllos i arbete dag och natt utan hänsyntagande till deras fysiska eller moraliska hälsa. Icke en sida i vår nations historia är så illa beryktad som den vilken omtalar detaljerna av dessa kommersiella banbrytares ofantliga girighet, dessa, den moderna kommersens riddare tagande sin näring ur de engelska barnens elände och fördärv.»

I början på fabrikssystemets tid anmärkte författare att stora starka män fingo gå och trampa gatorna i sökande efter arbete medan barnen tagit deras platser i fabrikerna.

Detta förhållande var vid den tiden icke så vanligt som det är nu för tiden. En strejk i vilken barn deltogo hände år 1848 i bomullsspinnerierna i Staten Pennsylvania och denna strejk varade från den 4 juli till den 28 augusti. I denna strejk vunno barnen under tio års ålder en tio timmars arbetsdag, men fick en minskning i lön av 16 %. 13 barn ådömdes fängelsestraff såsom en följd av strejken. En textilarbetare, T. J. Kidd, in-

stämd som vittne inför Staten Massachusets arbetskommission år 1866, avgav följande vittnesmål:

> »Det lider brist på minderårig arbetskraft: en stor del av maskineriet måste stoppas i brist på minderårig hjälp, så förmännen måste tubba barnen ifrån skolorna in i textilfabrikerna, ungefär på samma sätt som folk tvingas in i armén.»

Efter en undersökning år 1911 i Fall River, Massachusets, utförd av Förenta Staternas Senat, avgavs följande rapport:

> »Undersökningen klarlade bland annat att icke en enda individ förtjänade tillräckligt för att uppehålla en normal familj enligt ett drägligt levnadsstandard.»

Dessa och hundratals andra fakta och citat vilka kunna användas, visar varför kvinnor och barn är billigare än män — varför männen är oförmögna att uppehålla dem — och varför de anställes inom industrien. I regel tycker varken kvinnor eller barn om att arbeta inom industrien: de tvingas dit genom hunger och genom deras naturliga försörjares oförmåga att förse dem med föda.

De är där på grund av orsaker vilka ha sina rötter i maskinproduktionen. Maskinen har förökat arbetslösheten och fattigdomen på ena sidan och producerat en enorm rikedomskoncentration på den andra. Till dess arbetets styrande och skötande hand blivit lagd på maskinen är den livlös, dens styrka är outvecklad.

Maskinen blir inte styrka, energi, kraft eller duglig till att producera rikedom utan arbetaren. Men dessa maskiner vilka arbetet skapat, och vilka arbetet sköta, är icke arbetets egendom utan en annan social klass's vilken genom sin äganderätt tager nyttan av all den rikedom som utgör resultatet av den mänskliga energien tillämpad på maskinen.

Hela vinsten från maskinen är kapitalisternas ägendom, medan dens makt som skapare av arbetslöshet och fattigdom är riktad emot arbetarna. Maskinen användes icke för att lyfta fattigdomens börda från de många fattigas axlar, utan för att göra de få rikare.

Såsom en följd av detta faktum finner vi att vårt nuvarande industriella system framställer sig, genom maskinproduktion, såsom ett ofantligt medium för tillvärkandet av multimiljonärer på den sociala skalans ena extrem, och tiggare på den andra. Bägge dessa maskinprodukter är en social förbannelse. På grund av den nuvarande förvaltningen av maskinen finner vi skummet på samhällets yta eller topp — skummet finns aldrig på bottnen — och på bottnen har vi dräggen, vissnade mänskliga blomster uppfostrade i kyffen och förnekade en blomningstid. Rikedomen har ökats.

Detta är ett faktum av vilket apologeterna av förhållandena sådana de är göra mycket av. Värdet av Förenta Staternas tillvärkade produkter år 1812 var, enligt Trench Coxe, 172.762.676 Dollars.

En ofantlig rikedoms förökning.

Årsproduktionen har sedan dess ökats till ett rikedomsvärde av sextiotvå tusen miljoner Dollars. Under ett hundra och tolv år har värdet av den amerikanska arbetarens årsprodukt ökats 360 fallt.

Under samma tidsrymd har befolkningen ökats 16 fallt. Den årliga rikedomsproduktionen har ökats 24 gånger så fort som befolkningen. Om vi antager att antalet arbetare ökats proportionellt lika med befolkningsökningen så betyder det att varje arbetare nu producerar 24 gånger så mycket rikedom som arbetaren gjorde 1812.

Enligt en rapport från sekreteraren för Förenta Staternas skattkammare år 1904 var Förenta Staternas nationalförmögenhet år 1850 sju miljarder Dollars. Under detta århundrades första två år sparade Förenta Staterna två tusen miljoner Dollars mer än vad som hade samlats under nära två och ett halvt sekel före året 1850.

Ja, nationelekonomerna har rätt. Såsom ett resultat av maskinproduktionen är VI ofantligt rika — mycket rikare än vad någon kunnat drömma sig vara under någon förfluten ålder eller tid.

Men »vi», »emellan oss», »ibland dem», »vi har», är

termer vilka användes för att undangömma fakta. Sinsemellan har John D. Rockefeller Jr. och John Smith ungefär en miljard Dollars.

Fördelningen är emellertid icke jämlik. Jim Smith har endast 25 cents av den ofantliga förmögenhet som de ha **»sinsemellan».**

Han har varit utan arbete för månader, och lyckats tigga ihop denna summa för att köpa sig ett mål mat: och är nu i färd med att fatta ett beslut i de arbetslösas höga problem, om från en näringsgivande synpunkt de 25 centen borde intecknas i antingen en pannbiff eller stångkorv. John D. Rockefeller har även varit arbetslös ända sedan födelsen men han äger resten av miljonerna.

Många arbetare har, liksom nationalekonomerna, ett »vi» och »vårt» hjärnekomplex. Till exempel: »våra industrier», »vårt land» o. s. v. Man får den Kanadienska arbetaren i tankarna som tog den ofta upprepade frasen på allvar när »vårt» slagskepp »HOOD» var på besök i Kanada den där gången. Han gick nämligen in i en herrekiperingsaffär för att sälja sin andel i henne för ett par strumpor. I alla fall så är vi ofantligt förmögna.

Kanadas och Förenta Staternas press innehöll i Oktober 1924 en illustrerad artikel om en moder med trillingar. Hon hade lytt Roosevelts råd, inte förståndigt men bra. Med trillingarnas tillkomst blev det tolv stycken som skulle försörjas på faderns förtjänst av tolv Dollars i veckan. Vad som gav större nyhetsvärde åt artikeln var att modern, oförmögen att försörja dem, led riktiga kval genom den nödvändighet som tvang henne till att besluta vilka två av de tre hon skulle giva bort åt andra människor för att försörja.

Hon var synbarligen icke en av nationalekonomernas VI som är så förskräckligt förmögna. Men Wall Streets Journal ger oss en liten fingervisning vart en del av denna ofantliga förmögenhet tar vägen.

Denna Journal innehöll år 1911 en uppsats över Banker och korporationer kontrollerade av J. P. Morgan

däri dessa visade tillgångar på 4.674,197,897 Dollars. Järnvägar och andra intressen drev upp en totalsumma på 9,300,000,000. Detta var två tusen tre hundra miljoner mer än hela Förenta Staternas nationalförmögenhet före år 1850.

Uppsatsen visade att enbart denna firma kontrollerade mer än Förenta Staternas sammanförda totalinkomst, både extra och ordinarie och Storbrittaniens, Frankrikes, Tysklands och Österrikes regeringar tillsammans.

Denna rikedom har avsevärt ökats under J. P. Morgan den andres välde. Rikedom är makt. Och i skenet av detta faktum kan man förstå den myndighet vilken kom till synes i herr Lamonts uppträdande vid mötet av de viktigaste Europeiska industriländernas premierministrar enär han var härskaren Morgans speciella ambassadör.

Han representerade en makt vida starkare än något politiskt guvernement-superregeringen penningmakten. Daniel Webster sade: »Friheten kan inte länge existera i ett land där det finns en tendens till att koncentrera rikedomen i ett fåtals händer.»

Detta är icke längre en tendens: det är en värklighet, och giver en mening till doktor Washingtons Gladdens uttalande i Outlook Magazine, att »arbetaren kommer att förlora sin politiska frihet eller och vinna sin industriella frihet», ett uttalande som får ett ännu uttryckligare betonande såsom en följd av det slutresultat vilket Förenta Staternas industriella släktskapskommitté,s rapport utvisar. Maskinens paradox är den ofantliga rikedom och enorma fattigdom vilka maskinen skapat. Sida vid sida, såsom en del av denna paradox, får vi berättelser om arbetarnas lidanden och maskinägarnas hänsynslöshet och rikedom. I skriet efter bröd finner vi de fattigas röster blandade med de rikas såsom uttryck i följande citat från Pierre Lorilland:

> »En person med en årsinkomst av 100,000 Dollars är i den sorgliga ställningen där han kan se vilken trevlig tillvaro han kunde ha bara han hade pengar ... Att leva under lyckligare omständigheter är liktydigt med att hava

en inkomst av ett tusen Dollars om dagen och extra för utgifter.»

Även det sista skulle vara att jämföra med umbärandena för de flästa av världens industriella överlorder.

Det fanns en tid då en miljonär var en person vilken hade en förmögenhet som uppgick till denna summa. Inkomstsskattsrapporten för år 1924 förser data vilka visa att 67 personer i Förenta Staterna har en **årsinkomst** av en miljon Dollars och över.

Den under Förenta Staternas arbetsdepartement sorterande barnarbetskommittén, vilken företog en undersökning beträffande barnarbetet, i synnerhet inom lantbruket, eller som det benämnes, Agrikulturindustrien, fann år 1919 barn vid fem och sexårsåldern arbetande med bomullsplockning i Imperialdalen i södra Kalifornien, den hetaste delen av Förenta Staterna. Om vi skulle lyssna till denna kommittés och landjobbarnas förenade röster i den staten så är Kalifornien en stat där »alla framtidsplaner är sköna, endast människan är ond». Kommittén fann barn så unga som fem år regelbundet syssellsatta med bomullsplockning i Staten Oklohoma's bomullsfält fastän ingen Klu Klux Klan syntes till för att protestera eller avhålla några nattskjortspartier emot dem som voro ansvariga för denna avskyvärda sociala brottslighet.

I Staten Colorado **upptäckte** kommittén fem tusen barn i ålder från fem till fjorton år stadigt anställda inom sockerbetsindustrien. Utgör detta en förklaring till varför denna industri är ansedd såsom en av »**lindebarnsindustrierna**» skyddade emot sockerimporten från andra länder? På denna paradox's andra sida, för att visa att »Gud är i himlen, och för världen är allt välbeställt» gavs, till en hunds ära, en bankett där värdinnan dekorerade hunden med ett diamanthalsband värt femton tusen Dollars.

De fattigas barn utsmyckade med likkistor och hundar med diamanthalsband är lika mycket produkter av det

Svältande barn; »Stackars älsklingar» med broderade näsdukar.

nuvarande industriella systemet som skodon och blåställ. På den ena sidan läser vi att 20 % av barnbefolkningen är undernärd, eller lidande av bristande och ofullständig näring samt är offer för sjukdomar såsom en följd därav.

Sedan kommer de uppfriskande nyheterna om vår »högre societet»: »En »En fashionabel hund i dag måste ha, icke endast en överrock, skor och paraply, utan minst ett dussin näsdukar broderade med sina egna initialer eller med ägarens namn eller vapenssköld.

En av dessa är förvarad i en liten ficka sydd på innersidan av den näpet broderade och virkade filten för att användas när den »lilla älsklingen har fått en förkylning eller är besvärad av vattniga ögon.»*

William L. Chenery säger i sitt värk: »Industry and Human Welfare» att de i Förenta Staternas industrier anställda kvinnorna aldrig har förtjänt en dagslön jämförlig med en dräglig levnadsstandard.

Mindre än 13 Doll. i veckan för erfarna kvinnor; En guldservis för en hund.

År 1919 undersökte en kommission staten Massachusets korsettindustri där det befanns att vuxna kvinnor i åldrarna av 18 år och uppåt endast 37,9 procent hade en veckolön av 12,00 Dollars och över, resten, 62,1 procent förtjänade mindre än 12,00 Dollar i veckan.

Denna kommission, i den bästa av alla arbetsperioder, fann att lönerna icke voro tillräckliga för ett livsuppehälle med de då existerande prisen på livsmedel. Den uppsatte 13,00 Dollars i veckan som lönenorm för **erfaren** hjälp, under det uppenbara antagandet att de som icke voro erfarna heller inte borde ha tillåtelse att leva.

Denna 13,00 Dollars veckolön vilken rekommendera-

*OUR WORLD, av Josiah Strong. En del andra fakta i detta kapitel är tagna ur samma källa. Andra upprepas direkt från de tidningar i vilka de varit synliga.

des innehöll ett proviso av 37 cents i veckan för sparpengar, om kvinnan arbetade stadigt under hela året. Om dessa kvinnliga arbetare levde utan vila och semester kunde de spara 20,00 Dollars om året.

Antagligen, sedan denna kommission avslutat sitt tryckande värv som bestod i att frigöra de erfarna kvinnliga arbeterskorna och lämna de oerfarna åt sitt öde, vilket vanligtvis betyder att de tvingas att gå ut och sälja sina kroppar för att täcka bristen i deras avlöningskuvert, så samlades de till en bättre bankett för att lindra trycket en smula, emedan sådana företeelser vanligtvis är förbundna med en dylik värksamhet. Men sakerna hade kunnat vara ännu värre.

Det måste ha varit riktigt glädjande för dessa korsettarbeterskor, erfarna och oerfarna, att läsa i dagspressen om en hund, en av dem som drar nytta av det nuvarande systemet, »att han har en komplett guldservis på vilken hans noggrant välkokta mat är serverad».

Det finns ett vanligt uttryck, »leva ett hundliv». Men tagande i betraktande dylika fakta, så är det säkert många, både män, kvinnor och barn som inte skulle önska någonting högre än att få leva et sådant »hundliv», dock ouppnåeligt för dem. Vår civilisation är en kristlig civilisation. Det skulle vara dumt att förneka det.

Men antingen borde den kristliga civilisationen förändras eller bibeln revideras att läsa: »Låten de små pudelhundarna komma till mig, o. s. v.»

Manliga arbetares låga löner och mördade barn.

År 1917 företogs en besiktning vilken visar att de manliga arbetarnas otillräckliga löner hade en direkt förbindelse med barnadödligheten. I Manchester, Staten New Hampshire, varest denna besiktning företogs, visade det sig att barndödligheten var 262,4 på tusen i familjer där mannens lön understeg 494 Dollars om året. Medan i familjer där mannens årsförtjänst uppgick till 1,092 Dollars om året barndödligheten endast var 53,2 per tusen.

Barnet av fadern i den högre lönegruppen hade fem gånger större möjlighet att leva än barnet av fadern i den lägre.

Man skulle tro att endast en liten del familjefäder tjänade så litet som 494 Dollar om året. Det skulle emellertid vara fel att tro någonting dylikt enär rapporten säger: »Den största familjemängden, till en övervägande del, bestod av den lägre lönegruppen».

Men på paradoxens andra sida finner vi att maskinproduktionen är ansvarig för sådana nyheter som att 10,000 Dollars betalades för en vagga, 38,000 för ett tvättställ, 65,000 för ett toalettbord, 1,000 för en hattnål, 20,000 för en hatt — en herrhatt — 50,000 för ett piano, 75,000 för en teaterkikare, 280,000 för ett pärlband, 600,000 för ett diamanthalsband, alla dessa voro nyhetsnotiser utplockade ur Förenta Staternas press. Barn svälter ihjäl i massor genom undernäring såsom ett resultat av det nuvarande industrisystemet.

Det sorgligaste är inte att så många dör, för vad skulle livet ha att ge dem under nuvarande förhållanden?

Döende barn; örringar för kattor.

Det sorgligaste är att de som överleva förkrympes i växten och förnekas möjligheterna att njuta av denna civilisations frukter och kultur.

Icke i de som dö, utan i de som leva, förnekade alla mänsklighetens födslorätter, tidernas samlade kunskaper och vetande, ligger den stora mänskliga tragedien. Ej heller förminskas denna tragedi för barnavännen när han läser om silverkarbad för kattungar — av en Persisk katta — en av den amerikanska aristokratien — »bärande en guldkrona på sitt huvud och en guldorder om sin hals».

Kattens ägare är en societetsdam i samma New York stad där Metropolitan livförsäkringsbolag fann 420,000 arbetslösa, och hon skröt av att hon var den första att ge en katt ett par örringar av diamanter — — »broscher och halsband har blivit så allmänna».

Miljoner utan hem; Ett 7,000,000 dollars hem för en familj.

Miljontals arbetare är utan hem, ja till och med utan kyffen. Sju familjer upptäcktes vara boende i ett rum i Staden New York. Trinitykyrkan kan kasta ut sin fördömmelse emot osedligheten medan den tryggas ekonomiskt med pengar inflytna delvis från hyror i dessa slumkvarter, men vilken osedlighets och brottslighetsmiljö måste inte ett sådant rum utgöra? I denna stad har den forna senatorn Clark sitt sjumiljonerdollars hem. Detta palats, bebott av en liten familj, har ett hundra och tjugu rum. Tusentals gruvarbetare i Staten Montana och andra ställen är utan hem därför att mästa delen av den rikedom de producera åtgår till att förse innevånarna av detta palats med lyx. I detta hem är utrymmet mer än tillräckligt för ett sunt leverne, men sett från en social synpunkt så är även det både osedligt och antisocialt. På grund av maskinens paradox trampade miljontals arbetslösa utmed amerikas järnvägsspår medan de undrade varför de byggt järnvägarna och de lyxiösa Pullmanvagnarna i vilka de inte kunde åka. Och medan de trampade, drivna därtill mer av polisernas battonger och domarnas »matsedlar» än av äventyrslusta, avåts en utsökt middag av andra arbetslösa, med cigarretter vid varje servis. Dessa cigarretter voro icke rullade i vanligt vitt cigarrettpapper utan i hundradollarssedlar. När gästerna varsnade denna nya metod för förstörande av rikedom så gengjöd salen av stormande applåder. Värden hade givit sina gäster en sensation. Han hade gjort en orginell upptäckt. Ingen hade förut tänkt på denna sak. Här rådde nu den riktiga atmosfären för att disskutera de »lägre klassernas» slöseri. Detta var den bäst tänkbara atmosfär för damen som hade haft sådan svårighet med ett av sina köksbiträden vilket krävt 16 Dollars i månaden och vilket tredskats i sitt nekande att arbeta för mindre. I en stämning av brinnande hundradollarssedlar kunde hon förklara för en sympatisk åhö-

rarekrets alla arbetares svagheter, och, »det gör alldeles det samma vad man gör för dem, dom uppskattar det inte i alla fall». »Jag kan, förbaska mej, inte förstå vad som flugit i de lägre klasserna». Och denna känsla är fullkomligt naturlig. En loppa på en hundrygg skulle antagligen ha samma känsla när hunden söker att bita honom, i stället för att denna borde uppskatta att loppan ger honom ett initiativ.

Bli rika medan de sover.

Det är inte så värst länge sedan som en av ägarna till Singers symaskinsbolag gick till sängs en kväll värd flera miljoner. När han vaknade på morgonen underrättades han om att han blivit tjugunio miljoner rikare under natten. Detta är samma summa som domaren Landis i Chicago bötfällde Standard oljekompaniet för att det brutit mot trustlagen. Detta bötesstraff inspirerade en häradsdomare i staten Texas, vilken hade en egen mening om olikheten mellan de rika och de fattiga inför lagen — eller åtminstone inför domaren — att döma en man som införts framför honom anklagad för lösdriveri till 99 års straffarbete, med det förbehållet att straffet skulle börjas samma dag Standard Oljekompaniet betalade sina tjugunio miljoner. Ibland få vi höra, av dem som inte förstår maskinens funktion, att industriherrarna förtjäna sina pengar genom att använda sina hjärnor. Ändock har vi här ett exempel på en miljonär som förtjänar tjugunio miljoner medan han sover.

Vad tjugunio miljoner betyder.

Om en arbetare, oavsett hur stor hans intelligensbegåvning,eller hur stor hans förmåga, somnade iu, det bästa som möjligtvis kunde hända honom vore att alarmklocksmaran red honom för att lyfta honom ut ur sängen och fösa hoom i väg till jobbet.

Den enda kontakt arbetaren kan göra med miljonerna under hans sömn är, om han olyckligtvis logerar på ett av de numera icke ovanliga ungkarlshotellen, att ha miljoner som upprepar världskrigets strategi på

hans mage. Arbetarna kan icke erhålla någon fast och klar bild av tjugunio miljoner Dollars. Om Jesu tolv apostlar hade ådömts att leva och arbeta tills de hade förtjänat denna summa efter en lön av tre dollars om dagen vardera, hur länge skulle det dröja innan denna förfärliga strafftid utlöpte? De skulle då behövt arbeta ända till år 2240 eft. K. förrän deras gemensamma förtjänst skulle nå upp till tjugunio miljoner. Två tusen, två hundra och fyrtio år utan en fridag, utan att äta ett mål eller köpa en klädtrasa skulle vid slutet av denna tidrymd göra dem till sådana varelser vilka ha den tvivelaktiga äran att bliva kallade för idealarbetare av sina arbetsköpare.

Vad som antagligen skulle ha hänt är att de andra elva skulle ha fått arbeta för judas — och endast en av dem synes ha haft ett sådant huvud som kan göra pengar — från tidigt i det första århundradet.

Allaredan, genom att **göra** pengar, det vill säga, exploatera arbetet, medan andra **producerade** dem, skulle Judas vara världens rikaste man.

Liksom många av våra andra kapitalister, skulle han nu vara i färd med att förklara, i våra upplyftande tidskrifter, hur hela denna rikedom var ärligt åtkommen genom hans eget huvud, från en första insats av 30 silvermynt. Vi har sett vad arbetslösheten betyder.

Vi har sett att dess orsak är maskinproduktionen, tillsammans med maskinäganderättens sociala reflektion i vårt nuvarande sociala system.

Vi har sett den enorma makt som ligger i maskinägarnas händer, och den onödiga dödligheten och fattigdomen bland maskinernas skapare och skötare. Vi har sett att maskinen är ett stort medium för skapandet av rikedom men att fördelningen av denna är orättvis.

En gång i tiden då maskinen var i sin linda insåg arbetarna att de genom maskinernas installerande skulle förlora arbete och de organiserade sig då för att förstöra dem. Enligt deras dåvarande kunskapsmått voro de fullt logiska, för det står klart att om förhållandena

såsom de framställts i detta kapitel förökades och skulle bli maskinens mogna frukt, då måste maskinen med nödvändighet anses såsom en fara för mänskligheten — någonting som borde förstöras.

Men de hade orätt. De sågo endast maskinens paradox, icke dens mening, icke botemedlet för den. Användandet av vetenskapliga metoder och kunskaper inom industrien gav maskinen som resultat.

Den hade förmåga att åstadkomma stora händelser, att förminska fattigdomen och slutligen avskaffa den.

Vetenskaplig produktion kräver en vetenskaplig fördelning av maskinens produkter.

Sista århundradets industriella revolution införde vetenskapliga metoder inom industrien.

Paradoxen av vetenskapens tillämpning på industrien existerar sida vid sida med ett socialt system som är till ytterlighet kaotiskt, orättvist och ovetenskapligt. Vad som tränges är icke att förstöra maskinerna utan göra det vetenskapligt skötta produktionsmaskineriet till en rikedomsproducent för alla i stället för de priviligerade få.

Under de nuvarande förhållandena finner vi skoarbetare utan skor, livsmedelsarbetare utan föda, skrädderiarbetare utan kläder, sågvärksarbetare, träarbetare och andra byggnadsarbetare vilka kunde bygga hem för sig själva och andra i de arbetslösas armé, medan maskinerna till stor del står oanvända och i förfall. Ett sådant förhållande är ytterst meningslöst och ovetenskapligt.

Mänskligheten behov av industriens produkter skulle utgöra den enda begränsningen för varuproduktionen. Ett vetenskapligt socialt system skulle använda maskinerna tills varje människas behov var tillfredställt, tills varje samhällsindivid hade sitt behov fyllt ifråga om livets välmåga och lyx. Med den nuvarande maskinutvecklingen är detta ingen dröm utan en verklighet. Alla arbetare, inberäknat de nu arbetslösa, kunde då gemensamt producera allt detta och vida mer bara de fingo

tillgång till maskinerna. Sedan har vi den stora massan som icke är producenter, vilka icke bidrager med någon tillsats till medlen för tillfredställandet av människornas primära behov, eller till den utveckling av konst och kultur, den värkliga litteratur och poesi vilken endast kan få sitt högsta uttryck när de primära behoven är tillfredsställda. Varje samhällsindivid är en konsument, och alla de som har förmåga att producera måste göra det eller taga ifrån samhället utan att giva någonting i gengjäld, och måste på denna grund brännmärkas såsom sociala parasiter.

Hur många är icke de anlag som förstöras vid födelsen genom den förfärliga dödligheten bland de fattigas barn?

Hur många snillen är icke förnekade ett uttryck, förkrympta och dvärgade redan i vaggan? Endast ett vansinnigt samhälle kunde göra sig skyldigt, såsom det nuvarande, till sådana handlingar som att stänga igen värkstäder, fabriker och andra värk medan barnen svälta: medan kraftiga människor trampa gatorna eller förinta sina liv i baracker och inrättningar av skilda slag: medan kvinnor, oförmögna att erhålla arbete, måste för bröd sälja den funktion uppå vilken rasens fortplantning är beroende. Ett sådant system är icke vetenskapligt: det är barbariskt till trots av alla vetenskapliga bragder, och dessa är inriktade allt för ofta för att utnyttjas i skapandet av mordinstrument att användas i masslaktningar av mänskligheten i krig.

Den nuvarande maskinäganderättens produkter är social parasitismen för en klass, och värkligt slaveri för en annan.

Ingendera kan åstadkomma den högsta utvecklingen av mänskligheten förmågor, ingendera kan avskaffa mänskliga stackare och uppfostra en människoras passande till att utveckla det högsta i industriell utveckling och karaktärsädelhet.

Vetenskapen har från klippduvan utvecklat ett hundra och tjugu olika livsformer, var och en av dem högre

stående än deras gemensamma stamfäder. Vetenskapen har från vargen utvecklat hunden, vilken för lojalitet, vänskap och tillgivenhet inte endast borde vara ett beundringsobjekt utan även till mänsklighetens nytta.

Vetenskapen har uträttat undervärk med hästen, kon, svinet, fåret och geten. Vetenskapen fann växter, uppdrog dem, utvecklade och omhuldade dem tills de producerade frön som väl kan kallas för livets stoff. När vetenskaplig skötsel och uppfostran, sådan den nu tillämpas på svin, boskap och hästar, också ges till mänskliga varelser, då kommer människan att vara passande till att vara herre över sig själv och den natur som omger henne: såsom herre, icke tjänare åt de maskiner hon skapat. Vi hör ofta att människorna alltid kommer att slåss som hundar och kattor. Jag godtager den jämförelsen. Medan denna paragraf skrives ligger under mitt skrivbord en hund och en katt. Katten sover, och bredvid henne, också sovande, ligger Kolliern med sin ena tass över kattens huvud till tecken på vänskap och beskydd. De är vänner därför att kampen för föda har avskaffats, evad dem beträffar, de behöva inte kämpa för tillvaron. Men jag kunde få håren att ryka på samma sätt som det nuvarande systemet sätter håren att ryka genom att förvärra kampen för tillvaron genom svält. Avskaffa den skarpa konkurrensen för föda, vilken maskinen överflödiggör, en konkurrens i vilken tusentals gå hungriga, och människor vill komma överens lika bra som min hund och katt. Men detta är ingen möjlighet så länge som rasen är splittrad i två klasser, ägarna till maskinerna vilka de icke skapat såsom parasiter, arbetarna vid maskinerna såsom slavar.

Är detta slaveri?

Slav är ett kärvt ord att tillämpa på en arbetare, men att vara en slav är värre. Arbetaren har frihetsillusioner, en skugga som han sluter till sitt bröst, men vad är faktum?

Ägaren säger till arbetaren: »Jag vill inte tillåta dig

att sköta den maskin vilken din klass har producerat, och vilken jag själv inte kan sköta, med mindre du går med på att ge mig sju kronor av varje tio kronors värde av rikedom som du skapar.»

Och arbetaren måste gå med på det eller svälta under nuvarande förhållanden. Detta är vad den lagliga sofismen tycker om att kalla för ett fritt avtal, fastän det är grundat på vilkoret, »sköt maskinen eller svält». Feodalismen sade till sin livägen: »arbeta för mig ett visst antal dagar i veckan, slåss för mig i mina krig, och jag vill tillåta dig att arbeta ett visst antal dagar för dig själv, för att ge dig en möjlighet att leva.» När han tillät den livägna att leva var det därför inte sagt att han gjorde det på grund av att han hyste mänskliga känslor för honom. Om trälen svalt så vart han tvungen att själv utföra arbetet. Feodalsystemet var ett slavsystem.

Ändå säger industribaronerna till industriarbetaren det som till sin värkan innebär sak samma, med endast den skillnaden att han kläder sina termer i timmar i stället för dagar.

Han säger: »arbeta för dig själv i två timmar under vilken tid du kan producera i värde det jag betalar dig i lön: sedan måste du arbeta under resten av dagen för mig för ingenting därför att jag äger maskinen». Detta är även slaveri. Feodalträlen var slav till sin herre, industriarbetaren är slav till ett helt socialt system.

Detta är icke alltsammans en fördel, för industribaronen har ingen känsla av ansvar för en arbetares liv. Trälens död var en förlust för Feodalbaronen: men industribaronen behöver inte själv göra arbetet för det finns miljoner vilka icke längre är nödvändiga på grund av maskinens utveckling. Såsom John A. Hobson sade:

> »På den ena sidan avskaffade den (maskinen) arbetarens ställning såsom en självtillräcklig industriell enhet, och gjorde honom beroende av kapitalisten för arbete och medlen för livets uppehälle.
>
> På den andra sidan försvagade den arbetsköparens

ansvarskänsla för arbetaren i samma proportion som den senares beroende på honom blev allt mer absolut.»

Feodalismen, av vilket feodalbaronerna skördade sina frukter, avskaffades inte av dem. Icke heller kan man förvänta att industribaronerna skola frivilligt uppge sin makt, och den privata äganderätten till maskinen och jorden på vilken denna makt är grundad. Maskinens äganderätt måste vridas ur deras händer.

Den måste läggas i världens arbetares händer med varje människa i samhället som en arbetare, en konsument såväl som en producent.

Så att arbetslösheten och arbetarklassens elände vilka är den industriella revolutionens resultat, och ett tillstånd som skapar större arbetslöshet med varje förbättring av maskinen och varje framsteg inom produktionssättet, måste till slut bliva avskaffat.

Den industriella revolutionen vilken införde vetenskapen i produktionen kräver att dens frukter måste bliva allas ägendom, kräver en annan revolution vilken kommer att ställa den vetenskapliga produktionens produkter till all världens folks förfogande och göra maskinen till den outtröttliga arbetaren för mänskligheten. Här ligger botemedlet för arbetslösheten och för alla det dåligt justerade sociala systemets onda. Denna revolution måste bliva det nuvarande systemets offers värk och kräver arbetarnas organisation för vilken nästa kapitel kommer att tillägnas.

Detta utstakat, kommer att låta oss se att ett annat botemedel för arbetslösheten, och hur dess användande, organisation, det allnödvändiga, även måste tillämpas.

SJETTE KAPITLET.

Arbetarklassen och arbetsköpareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge som miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden och de få, som utgöra överklassen, ha allt detta livets goda. .Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organisera sig som en klass, tager jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffar lönesystemet. —

Arbetarklassens tillkännagivande av sitt oberoende.

Arbetarna måste organisera sig med syfte att bortdriva arbetslösheten.

De nöjda söker inga sociala förändringar. Under driften av mänskliga behov sker alla framsteg. De nöjda är alltid konservativa. De missnöjda är nu, och har alltid varit, samhällets energialstrande del. Människan är insnärjd i vanor, i traditioner, genom »det dugde för far min, därför duger det också för mig», är så mycket en varelse av invanda, intrampade stigar, så begränsad av lagar genom vilka det förflutnas döda hand regerar de levande, att hon inte hade gjort några som hälst framsteg vore det inte för att livskampen periodvis tvingade henne ut i nya riktningar.

Missnöjet grundat på ekonomiska behov har alltid varit den mäktiga kraften bakom varje fundamental förändring i världshistorien, och organisation det vapen varmed dessa förändringar utfördes.

På grund därav ser vi hur dumt det är att förvänta sig några framsteg från en härskande klass, vilket skulle betyda ett upphävande av alla exempel i människorasens historia. Hur onyttigt det är att tänka sig

att de som njuta av rikedomen, producerad av de förhållanden vi förut beskrivit, villa förstöra sin egen välmåga och lättnad.

Allt det vi vet om det förflutna och det nuvarande är att ingen härskande klass godvilligt frånträder sin makt. Varje härskarsystems käkar måste brytas isär förrän det släpper sitt bett.

Alla framsteg resultat av organisation.

En studie av makten ger oss orsaken. Det ligger i maktens natur att söka efter sitt uttryck och att sträva efter att fortleva och utöka sig självt. Den industriella revolution vilken vi sett vara nödvändig för ernåendet av en vetenskaplig distribution av arbetets produkter — den revolution utan vilken de förflutna hundra årens industriella revolution betyder växande arbetslöshet och elände för arbetarna — måste utföras av arbetarna. Arbetarna själva måste organisera sig för den stora sociala transformationen på vilken hela den mänskliga rasens framtid beror. Sett på ytan, skulle man tycka att behovet för en arbetarklassens organisation, och organisationens makt, är så självklar att en behandling av den här skulle vara obehövlig.

Vi fann att maskinen var så nära arbetarna, så mycket en del av deras dagliga liv, att de aldrig uppskatta dens styrka på grund av dens närhet. Detsamma är sant ifråga om organisation.

Industriherrarna har organiserat arbetarna tillsammans med maskinerna — för industriherrarnas nytta — men huru få arbetare det är vilka inse att de äro organiserade produktionsenheter?

Hur få av dem ha hittills lärt sig att de måste organisera sig för sitt eget intresse på samma sätt som de nu är organiserade av arbetsköparen? Men för den som studerat människans historia så har alla framsteg kommit såsom resultat av organisation.

Utan organisation, allting utom en individs styrka är omöjligt: med organisation är allting möjligt. Him-

mellen, Jorden, människor och de mänskliga institutionernas utveckling återupprepar organisationens makt.

Den livlösa materian som omgiver oss på alla kanter, vad lär den oss? Den ger oss lärdomen av organisation.

Atomerna organiserade sig och blevo universum.

Atomerna, av vilken denna materia består är så små att de icke kunna ses med ett mikroskop, icke vägas på en våg. De är så små, så obetydliga att en atom inte kan existera för sig själv, den måste sammansluta sig med minst en atom: den måste organisera. Vetenskapsmännen säga att de är så små att de i storlek i förhållande till en knappnålspets stå på samma stadie som en knappnålsspets står i förhållande till vår jord. Av vad nytta skulle organisation vara för en sådan obetydlighet som en atom? Små, obetydliga som de är individuellt, organiserade fyller de längder och brädder som är omätliga. Alpha Oriones, nyligen uppmätt, med en volym 270 miljoner gånger större än solens, och en diameter av 260 miljoner engelska mil, är en kropp tillkommen genom atomernas organisation.

När dess ljus når vår planet, och en arbetares öga, efter att hava varit på resa genom rymden för 150 år med en hastighet av 186,000 engelska mil i sekunden, det budskap som hade så länge göra och en sådan brådska bringade ett budskap om organisation och gav samtidigt ett bevis på den makt atomerna hade när de voro organiserade. Atomerna organiserade sig och blevo ett universum.

Himlarnas ofantliga urvärk illumineras med organisationens lektion. De meddelanden som varje stjärna kastar ut över etern ut i rymden är meddelanden om organisation. Den sång vilka morgonstjärnorna sjunga gemensamt är sången om organisation.

Dammet under våra fötter och atmosfären som omgiver oss tager upp refrängen. Varenda röst i den natur som omgiver oss såväl som den inom oss talar till oss om organisation.

Men de atomer vilka utgöra univarsums inorganiska materia äro icke organiserade fullkomligt. De organiserade endast några få atomer i en molekyl. Atomerna organiserade vad vi skulle kunna kalla fackföreningar av atomer för att forma död materia.

I ett senare skede av atomernas organisation, dominerade av krafter utom dem såväl som inom dem, slöto tusentals sig samman i vad vi kunde kalla för Industriella organisationer av atomer.

Såsom ett resultat av denna organisationsform blev en död värld full av mysterium, livets under och skönhet. De atomer vilka organiserade sig och blevo ett universum utvecklade en ännu högre organisationsform och blev liv. Vetenskapen har ännu inte kommit så långt att den kan framskapa liv i laboratorierna, men den vet att närhälst naturen producerar liv så är alltid denna högre atomorganisation tillfinnandes där sammanslutningen av ett större antal i en enda Union. Livets organisation fortsatte att växa.

Det är denna livsutveckling vilken vi ger namnet organisk evolution, numera en av vetenskapens allmänt godkända framläggningar. Evolutionen visar att den högre atomorganisationen vilken producerat liv har producerat allt högre och högre former av det. Vetenskapen visar, att, begynnande med en enkel cell, utvecklingen fortsatte tills miljoner celler sammanslöto sig för gemensamt arbete genom organisation, tills slutligen människan uppträdde på denna planet, ett belysande resultat på vad organisation kunde göra för atomerna. Ännu finns det dem som icke godkänner evolutionen.

Men dessa måste godtaga organisationens makt antingen de tro på skapelsen av materian såsom den framställes i bibeln eller av vetenskapens uppenbarelser. Bägge påvisar organisation såsom den skapande impulsen. Bibelns första mening lyder: »I begynnelsen var världen och den var utan form och rum.» Vi får en idé av en värld totalt oorganiserad, en värld som för oss är oförståelig på grund av frånvaron av orga-

nisation. Sedan behandlar de första kapitlen i skapelseberättelsen, såväl som vetenskapens första kapitel, organisationens skapande makt. Den ger oss en bild av gud såsom den första organisatörn, organiserande ett universum och sedan liv.

Både vetenskapen och religionen begynner med en lektion i organisation, då de visar hur först universum och sedan människan tillkom såsom ett resultat av organisation.

Människan själv är förunderligt och underbart skapad.

Strukturellt består hon av en organisation av miljarder celler formade till organ, utövande en massa olika funktioner, men med varje cell harmoniskt samarbetande i en organiserad enhet, människokroppen.

Evolutionen växer genom livets organisation.

Varje cell i denna kroppsorganisation känner till sanningen att en oförrätt mot en cell är en oförrätt mot alla celler i kroppen.

Det harmoniska samarbetet genom organisation av människokroppens celler kallas hälsa. Närhälst vissa celler neka att samarbeta med de övriga, så kallar vi frånvaron av denna fulländade organisation för sjukdom. Kräfta, till exempel, skall vara förorsakad av att vissa livceller nekar att tillhöra organisationen och att samarbeta med de övriga cellerna. Läsaren vill minnas att vi talade om arbetslösheten och liknade den till ett kräftsår vilket närde sig på industriens levande celler. För människan, som individ, såväl som för människan, rasen, betyder organisationsupplösning döden. Vilket kunskapsfält för arbetaren är icke arbetaren själv. Den organisation vilken vi fann vara den organiska utvecklingens hemlighet är också samhällsutvecklingens hemlighet däri atomen representeras av människan. Samhälle är rätt och slätt individer i organisation. Och allt mänskligt framskridande skedde under driften av mänskliga behov genom organisation.

Samhället utvecklades genom organisation.

Människan är det enda djur i naturen med talförmåga. Organisation gav upphov till språket. Och språket är en av det mänskliga framskridandets äreports hörnstenar. Kan vi föreställa oss en oorganiserad vilde, stående på ett lägre stadium än någon av de vilda raser vilka nu existerar stå, därför att dessa inneha organisationsrudimenter, uppfinna ett språk för att med detta tala om för sig själv vad han tänkte? Och det är allt vad hans språk skulle representera utan organisation. Det faktum att vilden stod så lågt i livsskalan att han inte organiserade sig med andra för inbördes hjälp visar att han inte kunde hava någon tanke värd att omtala även för sig själv, ej häller känna behov för ett språk.

Språk, konsten att tala, utvecklades såsom ett resultat av organisation för tillfredsställande av behovet för närmare förståelse, enhetliga tankar och samfällda aktioner mellan de mänskliga atomerna vilka utgjorde organisationen.

Det språk vi nu talar representerar utvecklingen av en växt vilken uppkommit genom många generationers organisation, under en mängd sekel. Ord är bilder, skuggor av de saker de representera, organiserade raserfarenheter och organiserat rasliv.

Namnord i synnerhet innesluter anvisningar på de sociala och industriella perioder vilka födde dem. Sedan talkonsten först kom i bruk, medan utvecklingen av människornas organisation pågick och behov för kontakter vidsträcktare än människorösten uppkom, då tillkom i sin tur skrivkonsten såsom en högre organisationsforms produkt.

Att taga upp organisation såsom en social kraft till behandling skulle vara detsamma som att behandla hela mänskligheten historia.

Här tillåter utrymmet icke framvisandet av växten av social organisation från den primitiva familjen till

den moderna nationen, och från denna till den större organisation, nu under utveckling, arbetarklassens internationella enhet och solidaritet, utgörande utkastet för hela den mänskliga familjens kommande organisation för ekonomiskt framskridande och ekonomisk frihet.

Varhälst vi kastar våra blickar får vi en lektion om organisationens makt. Dens triumfbågar är resta på alla håll.

Siffror är kalla, opersonliga ting, men även de visa oss organisationens makt. och vad som kunde kallas organisationslagen.

Sju ettor är endast sju, när ettorna är oorganiserade. Men sammansätt dessa sju ettor, organisera dem så att var och en vill stödja den andre, så att varje etta formar en del av en organiserad enhet. Resultatet är icke längre sju. I stället har vi 1,111,111 — En Miljon, Ett Hundra och Elva Tusen, Ett Hundra och Elva!

Organisationens makt är icke endast summan av de krafter vilka varje individuell medlem av organisationen är i besittning av.

Organisationen är en makt i sig själv vida mäktigare än aggregatet av de styrkor av vilka den består.

Arbetarna måste organisera sig. Men hur? Arbetarna måste organisera sig för att avskaffa arbetslöshetens förnedring, för att avskaffa dessa sociala onda, dessa levande industricellers brister på samarbete vilka vi sett i de föregående kapitlen. Men hur?

Organisation är någonting som skall användas, det är ett vapen. Det vapenslag en arbetare kom att hantera ville bero på syftet han använde det för. En symaskin är ett bra redskap för att sy på lappar med, som varje arbetarhustru nog känner till, men hur väl den än är anpassad till sitt syfte så skulle väl ingen vilja tillråda att den användes i stället för en ångskopa. Den sorts organisation arbetarna måste ha kommer att dikteras av det syfte för vilket de önskar att använda den, och av de förhållanden under vilka den måste an-

vändas. En arbetarnas organisation måste bli bestämd av arbetarnas behov och syften. Låt oss då studera den slags organisation arbetarna, i linje med deras syfte, måste ha, och förhållandena inom industrien. I de dagar som föregick den industriella revolutionen kunde arbetarna icke organisera sig på maskinen och maskinproduktionens grundval emedan denna icke existerade.

Icke heller kan de nu organisera sig på handvärktygets och yrkets grundval därför att den icke längre utgör den värkliga produktionsmetoden. Arbetarnas syfte är att övertaga äganderätten till maskinen. De måste organisera sig på det nuvarande produktionssättets bas, maskinen. Att organisera sig på en grundval av någonting, vilket såsom ett resultat av den industriella revolutionen har försvunnit, eller är i färd med att försvinna, skulle vara lika dumt som om atomerna organiserade sig för organiskt liv enligt samma organisationsform vilken producerade inorganisk materia. Livets natur dikterade en ny form, likadant som nu industrins natur dikterar en ny organisationsform för arbetarna. Arbetarnas syfte måste vila på maskinen för dennas ägande och arbetslöshetens avskaffande. Men maskinen är världsvid, arbetslösheten är internationell. Arbetarnas syfte kan därför icke nås med en nationell organisation. Det kräver en arbetarnas **internationella organisation.** Alla arbetsköpare har intresse av låga löner, lång arbetstid, dåliga arbetsförhållanden och över allt det har de intresse av detta systems, lönesystemets fortvaro.

Måste organisera sig på maskinens grundval.

Alla arbetare har intresse av att erhålla högre löner, kortare arbetstid, bättre arbetsförhållanden, arbetslöshetens avskaffande och ett avskaffande av ett lönesystem vilket för dem betyder industriellt slaveri.

Slutligen, dikterat av deras organisations syfte, måste deras organisation vila på maskinens grundval, internationellt, och den måste sträva att organisera alla arbetare därför att dessas fundamentala intressen är ge-

mensamma, och därför att den självklara satsen: Det hela är större än dess delar» är lika sann när den tillämpas på arbetarklassen som den är i matematiken. Organiserad makt är icke en maskin, den är organisk, den växer. Den måste inrikta sig på att driva upp lönerna, förkorta arbetstiden, förbättra arbetsförhållandena, därför att detta ingår i alla arbetares intressen, i linje med den makt enigheten framalstrar såsom ett medel för att få ytterligare flera arbetare organiserade och upplysta till alstrandet av ännu större makt samt att träna arbtarna till att utföra saker genom dessas utförande. Den måste sträva för högre löner och till förbättrandet av arbetarnas förhållanden icke såsom ett mål utan som ett medel till ett mål, arbetarnas tränande för det revolutionära syfte vilket vi framhållit. Att arbetarnas organisation ickendast måste vila på maskinens grundval, internationelt bred såsom arbetarklassen och industrien, utan den måste även vara en **revolutionär** organisation, vilken har till syfte en frigjord mänsklighet.

Arbetarnas organisation måste ha andra beskaffenheter. Den måste icke endast vara revolutionär, med taktiker för uppnåendet av ett sådant mål. Den måste vara konstruktiv.

Den måste icke endast syfta till en industriell revolution, utan den måste även organisera, upplysa och disciplinera arbetarklassen så att den blir skickad att bedriva ett frigjort samhälles produktion. Varje organisation vilken saknar den vision som sträcker sig bortom det nuvarande samhällssystemets nedrivande, visionen av en ny samhällsstrukturs former, fordrar att arbetarna skall blint göra ett hopp ut i mörkrets avgrund i den tron att de komma att hamna någonstans. Den organisation som värkligen skall kunna tjäna arbetarnas och arbetarklassens intressen måste bygga upp den nya samhällsstrukturen inom ramen av den gamla.

På syftets grundval har jag i korthet utstakat det slags vapen arbetarna äro i behov av, varande i linje med arbtarklassens hela strävan.

Arbetarklassens oberoendeförkunnelse måste, tillika med den del vilken utgör detta kapitels början, innehålla en varning att arbetarnas splittring icke är organisation: emot en organisering på hantverktygets grundval framför maskinens. Den måste klart och tydligt framföra sina principer och syften, utkristalliserade som ovan, vilka måste tjäna en arbetarklassens organisation.

Denna organisation ville formulera en oberoendeförkunnelse för arbetarna, vilken kan täckas av följande uttalande om principer och syften:

Världens industriarbetares principförklaring.

Arbetarklassen och arbetsköparklassen ha ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred, så länge som miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden och de få, som utgöra överklassen, ha allt detta livets goda. Mellan dessa två klasser måste en strid pågå, tills hela världens arbetare organisera sig som en klass, tager jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffar lönesystemet. Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att kunna mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälper yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsköparna.

Dessa förhållanden kunna ändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation, så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när häst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: En god dagslön för ett gott dagsverke», måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: »Ned med löneslavsystemet!» Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktions-

armén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produkionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt, uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

När vi vet hur det nuvarande samhällets struktur är bskaffat, att det skapar rikedom till ett fåtals nytta och till de mångas skada, då vore det antagligt, ja oundvikligt, att en sådan organisation, nyss utstakad, skulle få emot sig alla de makter vilka industriens herrar kunde mönstra upp, all den list vilka deras hantlangare voro ibesittning av. Man kunde även förvänta att de rikas bortskämda hundar och kattor skulle spotta ut sitt hat emot en organisation vilken skulle taga guldkronorna av deras huvuden, taga ifrån dem deras guldkarbad, deras broderade halsdukar och privilegier. En sådan organisation skulle beljugas såsom ett bevis på att herrarna vet med sig att sanningen icke skulle tjäna deras intressen.

Den skulle förolämpas, baktalas, smädas och misskrediteras för arbetarna för att tjäna industriens herrar — de sociala parasiterna, vilka skulle önska och strida för att få fortvara att vara parasiter.

Den måste med nödvändighet förföljas, emedan förfölse har alltid varit svaret på det missnöje vilket strävat och givit upphov till alla framsteg i hela världshistorien.

Och den måste kunna bestå under denna förföljelse och växa under den, för detta är ett syreprov på vilket det beror om en organisation skall leva och dominera. Om arbetarna icke hade ett stridsvapen liknande den ovan skisserade organisationen, medlet för genomdrivandet av sin avsikt, då måste arbetarna uttveckla ett sådant förrän de kunde hoppas på att nå de syften vilka de oemotståndligt, under trycket av ekonomisk nödvändighet måste uppnå.

Men denna organisation finns, den existerar. Den har hopsmidits i den allvarliga industriella kampen, härdats i industrins slag, prövats i arbetarnas strider, genomgått sitt eldprov i förföljelsens intensiva hetta och kvarstår i dag dimfri och obefläckad.

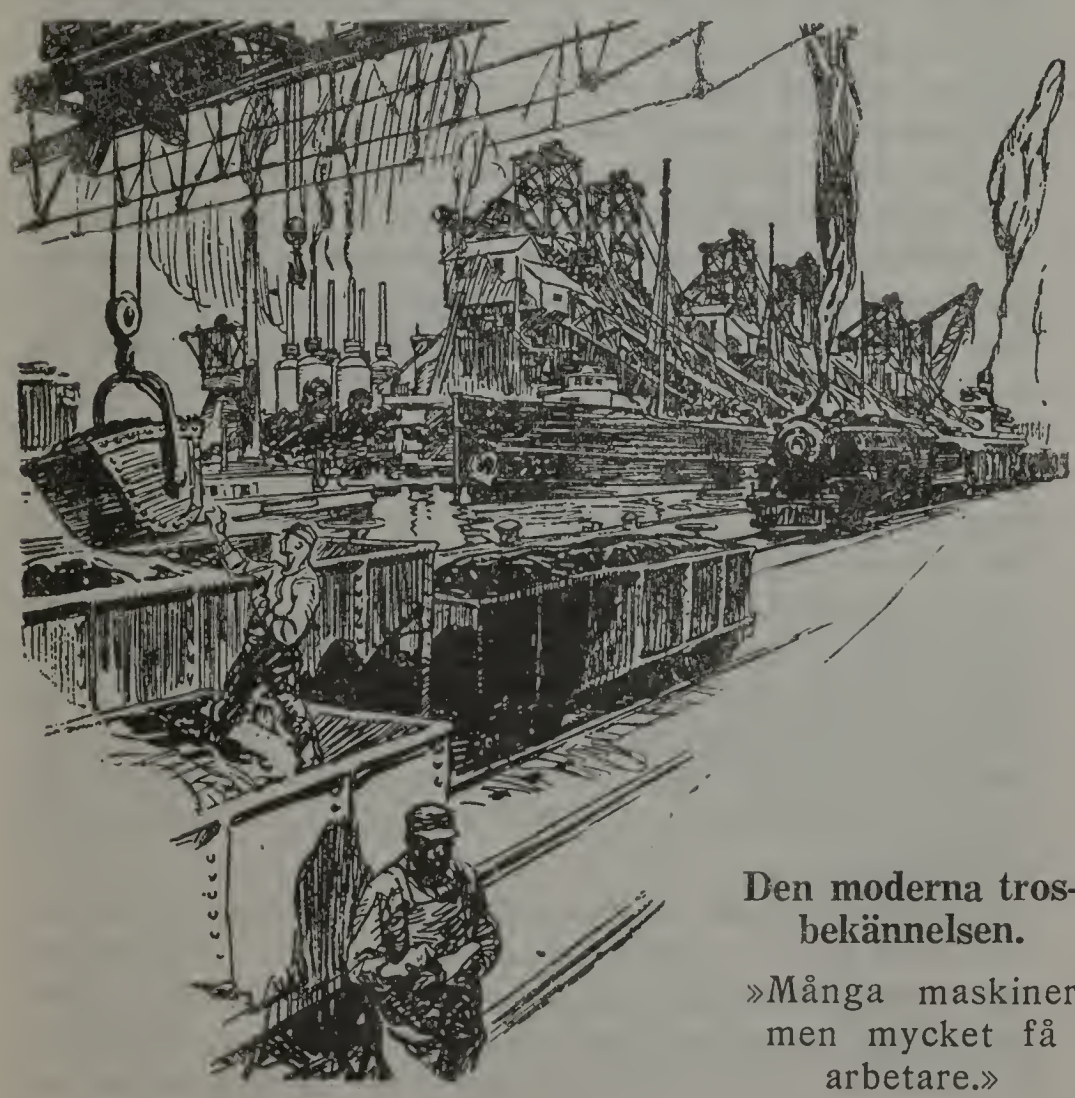
Organisationens form är den vilken vi såg att arbetarna mäst logiskt krävde. Organisationens principer är de vilka nyss framförts. Arbetarklassens oberoendeförkunnelse är dens principförklaring. Organisationens mål är arbetarnas mål, dens syfte, arbetarklassens frigörelse. Den har motstått all den makt, list, förtal,misskreditering och alla de lögner vilka industrins härskare förfogat över.

De hatar den därför att de fruktar den, och de är rädda för den därför att den betyder ett giftermål av ett vetenskapligt industriellt system med ett vetenskapligt och rättvist distributionsförfarande med industrins produkter. De fruktar den, och beljuger den — deras rädsla och lögner är dens tributer — därför att de vet att den betyder mänskligt framåtskridande i stället för stagnation; fred, harmoni och myckenhet i stället för lyx för ett fåtal och arbetslöshet för de många, och emedan de vet att detta kan endast komma genom avskaffandet av dem själva som en härskande klass. Detta mäktiga stridsvapen i arbtarklassens arsenal är **Världens industriarbetare.**

Den arbetare, som vill lära känna inte endast arbetslöshetens orsaker utan även dennas botemedel, måste studera denna organisation, den enda organisation i världen i dag som kan avge en värklig förklaring på arbetslösheten och lösa alla arbetarklassens problem = det organiserade samarbetet av alla industriens levande celler i en fullkomlig industriell hälsa. Efter att hava studerat arbetslöshetens orsaker och vapnet arbetarna måste använda för bortopererandet av denna sociala och industriella sjukdom, kan vi, med detta vapen i våra händer, fortsätta vårt studium över arbetslöshetens botemedel utan att hava den känslan att vi skulle vara maktlösa ifråga om detta ondas botande. Då vi fick kunskap om arbetslöshetens orsaker genom att studera produktionssättet, då kan vi även genom studiet av organisationen finna ett annat botemedel mot arbetslösheten på den arbetarklassens ekonomiska frigörelseväg vilken måste vara varje upplyst och tänkande arbeta-

res, såväl som varje arbetarorganisations väg och mål vilken vill tala frihetens språk i stället för det industriella slaveriets rotvälska.

När vi insett organisationens nödvändighet och sett den makt vilken den möjliggör samt formen och den utsträckning den måste ha, då kan vi med förståelse studera arbetslöshetsproblemet från den arbetarorganisations synpunkt vilken sitter inne med förmågan att utlösa den makt arbetarna inneha för uppnåendet av deras syfte — **Världens Industriarbetare.**



Den moderna trosbekännelsen.

»Många maskiner men mycket få arbetare.»

SJUNDE KAPITLET.

Sextimmarsdagen — arbetslöshetens botemedel.

Vare sig arbetarna har arbete eller icke så måste de koncentrera all sin makt på arbetslöshetens avskaffande. Den är en klubba i arbetsköparens händer med vilken han hotar arbetarna, och därför kan ingen arbetare numera känna sig säker på att han är tio minuter avlägsen från arbetslöshet. Efter att hava visat en annan sida av arbtslösheten sett i skenet av den nuvarande frånvaron av organisation, (i den meningen att arbetarna icke är i besittning av en organisation byggd upp med syfte att avskaffa arbetslösheten) är vi nu beredda att behandla arbetslöshetens botemedel genom organisation, på vägen till den organiserande arbetarklassens historiska uppgift vilken är avskaffandet av den nu använda ovetenskapliga distributionsmetoden av det mänskliga arbetets produkter. I vår studie av maskinen visade det sig att varje arbetare nu förmår, med maskinens hjälp, producera ofantligt mycket mer än arbetaren för hundra år sedan, och att däri låg orsaken till arbetslösheten. För att producera de varor för vilka det finns en marknad behövs icke längre alla arbetare inom industrien, och såsom ett resultat ha vi arbetslöshet. Själva marknadens storlek är begränsad. Vi såg nyss att genomsnittslönen för arbetarna i Förenta Staterna utgjorde en sjettedel av värdet av de varor de producerade.

Följaktligen ser vi att arbetarna icke kan köpa tillbaks mer än en sjettedel av deras produkt. Här är det nödvändigt att draga upp den viktiga skillnaden mellan mänskliga behov och marknadsefterfrågan. Mänskliga behov är icke någon faktor inom produktionen så-

vida de inte ha köpkraft. En arbetare kanske behöver ett par skor.

Hans tår sticker ut genom både strumpan och ovanlädret och vädjar till honom att täcka deras nakenhet. Men det finns inte någon marknadsefterfrågan vare sig för ett par strumpor eller skor om inte arbetaren har marknadspriset för dem. Högre löner för arbetarna är således, till en viss grad åtminstone, ett botemedel mot arbetslösheten. Högre löner för arbetaren skulle betyda att fler av arbetarnas behov skulle förvandlas till marknadsefterfrågan.

Marknadsefterfrågan uppkommer icke genom mänskliga behov.

Arbetaren skulle kunna köpa tillbaks en större del av sin produkt, och detta i sin tur skulle betyda att fler arbetare skulle behövas. Men vi skall se att det andra botemedlet mot arbetslösheten i realiteten betyder högre löner, emedan i anskaffandet av högre löner en indirekt metod är bättre än en direkt.

Sättet att ernå permanenta högre löner är, till trots av mycken missuppfattning, att icke strejka för högre löner.

Gående direkt till problemets kärna, arbetslöshetens orsak varande arbetarens större produktivitet med maskinen, arbetarens lägre produktivitet med maskinen skulle då vara botemedlet mot arbetslösheten.

Man skulle tycka att detta borde vara självklart. Ändock har nationalekonomerna icke tillrått arbetarna att använda denna metod för arbetslöshetens avskaffande. Endast I. W. W. har, genom arbetarklassens organisation, framlagt denna självklara lösning av arbetslöshetsproblemet.

Ingen annan organisation i världen har formen, taktiken eller syftet vilken gör en sådan metods tillämpande möjlig.

Ofta hör vi sägas att den som utför två timmars arbete på en timme gör strejkbryteri genom att driva en annan arbetare från arbetsplatsen. Men i stort sett, det är

just vad de anställda arbetarna gör till de arbetslösa. När dessa går i strejk säger den organisation, vilken icke medvetet strävar för arbetslöshetens avskaffande, till de arbetslösa: »'Vi gör så mycket arbete när vi är i arbete att vi driver er ifrån arbetsplatsen, men till tack därför måste ni hjälpa oss att uppehålla vårt levnadsstandard. Ni arbetslösa måste visa er solidaritet med oss även fast vi inte visar er någon solidaritet»! Men hur skall denna lägre per man produktion, vilken betyder fler arbetare på arbetsplatsen, kunna uppnås?

Det är tydligt nog att en sänkt daglig produktion av varje arbetare med den nuvarande arbetstiden skulle kräva en genomgående granskning av hela industrien och att en maximum dagsproduktion skulle fastställas för varje arbetare eller grupp arbetare. Detta betyder en svårutförd standardisation av alla industriens arbetare och möts även av den svårigheten att det oftast är maskinen som sätter arbetstempot och icke arbetaren. Organisationer vilka försökt sig på sådant har även funnit ut att det strider emot mänskliga drifter, att det finns hundratals arbetare vilka ha ett visst »tempo», som de kallar det, och vilka, oavsett deras goda vilja och mening, skulle glömma bort att sakta farten. En minoritet skulle sakta takten, men endast genom att oavbrutet tänka och andlingt anstränga sig för att utföra ett arbete vilket annars skulle kunna utföras rent automatiskt.

Fastän ett »Ca Canny»-program måste tagas i bruk vid vissa tillfällen, och är alltid, då tillräcklig organisation existerar, en effektiv strejkform, så innehåller framhållandet av en »Ca Canny»-taktik såsom ett permanent botemedel mot arbetslöshet ett bra mått av ologik. Det begär att arbetarna skall bortslösa onödiga timmar på arbetsplatserna — timmar som kunde användas till upplysning, studier eller förströelse. På sidan om hela det kapitalistiska systemets avskaffande, och såsom ett av de framsteg vilket skulle föra detta mål inom arbetarnas tankekrets, det logiska botemed-

let mot arbetslösheten är en förkortad arbetstid. Och när denna organisation talar om en förkortad arbetstid så menar **världens industriarbetare** icke att lika mycket skall produceras på denna förkortade arbetstid som i den föregående och längre. Den organisation som avger ett sådant löfte — och många är det som gör det — antingen ljuger eller säger: »Vi skall med en kortare arbetstid driva ut lika många i arbetslöshet som vi förut gjorde med en längre.»

Sådana uttalanden, vilka alltid ligga bakom dylika löften är andliga bankruttssymptom och saknar totalt varje vision för arbetarnas intressen. Ingen organisation som funktionerar för arbetarna kan göra någonting sådant. Att praktisera ett sådant handlingssätt är ett förräderi mot arbetarna.

Låt oss nu taga arbetslösheten upp till behandling genom en förkortad arbetstid med en samlöpande förminskning av varje arbetares dagliga produktion inom industrin. Genomsnittstiden i Förenta statterna och Canada vill vi antaga vara nio timmar. Den är lite mer än det. Antalet arbetare är svårt att fastslå.

Statistiken ger oss inte arbetarantalet utan endast de som är **nyttigt** anställda. Detta är icke stort till nytta för vårt syfte därför att Cary, ledaren av ståltrusten, J. D. Rockefeller och en del andra är **nyttigt** anställda. Faktiskt synes det som om mängden av **nytta** står i bestämd motsats till anställningens sociala värdeskapare.

Men, genom att göra ett genomsnitt av alla de beräkningar jag lyckats få tag i, liggande inom förståndets ram, har jag kommit till en totalsumma av arbetarantalet på denna kontinent (Förenta staterna och Canada) av ungefär 30 miljoner. Lika svårt ställer det sig att få reda på det bestämda antalet arbetslösa under de svåraste arbetslöshetsperioderna. Vid skilda tillfällen har Förenta staternas arbetsdepartement, vilket icke kan anklagas för att öka arbetslöshetssiffrorna, emedan det representerar arbetet mindre än någon annan sådan byrå i världen, utgivit beräkningar över

antalet arbetslösa, icke inom alla Förenta staternas industrier, endast i vissa av dem, såsom varande fem miljoner. Man överdriver icke om man säger att det är åtta miljoner arbetslösa i Förenta staterna och Canada under de svåraste arbetslöshetsperioderna. I linje med de i de föregående paragraferna införda beräkningarna kan vi nu behandla arbetslöshetsproblemet på basis av en sextimmarsdag.

Exempel, däri ett litet antal arbetare använts för att visa följderna av en förkortad arbetstid har ofta framlagts.

Vi skall nu taga en skala lika bred som hela den Nordamerikanska kontinenten som exempel, och använda detta endast för att lära en lektion, vilken sedan måste givas en världsvid tillämpning.

Låt oss taga itu med ett matematiskt problem som är så enkelt att det är förvånansvärt att det aidrig förut tagits i bruk.

De åtta miljonerna arbetslösa subtraherade från totalsumman av trettio miljoner arbetare ger oss ett saldo av tjugutvå miljoner vilka arbeta under lågkonjunkturer. Åtta från trettio är tjugutvå.

Det är inte nödvändigt att ha en högskoleutbildning för att se detta. Hur många arbetstimmar arbetar tjugutvå miljoner arbetare efter en niotimmarsdag? Tjugutvå, multiplicerat med nio ger oss en summa av ett hundra och nittioåtta. Således arbeta dessa arbetare under lågkonjunkturstider 198 miljoner arbetstimmar om dagen.

Förkorta nu arbetarnas arbetstid till sex timmar om dagen. Nu har vi 22 miljoner arbetare vilka arbeta sex timmar om dagen. Hur många arbetstidstimmar skulle de arbeta under sex timmar? Tjugutvå multiplicerat med sex gör 132. Arbetarna skulle under lågkonjunktursperioder arbeta 132,000,000 arbetstimmar om dagen.

Men vi fann att det krävdes 198 miljoner arbetstimmar även under lågkonjunktursperioder och de i arbe-

te stadda 22 miljonerna skulle endast prestera 132 miljoner arbetstimmar om dagen.

Sedan kvarstår sextiosex miljoner arbetstimmar att utföra för varje arbetsdag. När nu varje arbetare är organiserad för att endast arbeta sex timmar om dagen inom industrierna hur många skulle då behövas inom industrierna? Vi dividerar 66 miljoner med sex och finner svaret bli att det skulle behövas ytterligare 11 miljoner fler arbetare, under lågkonjunktursperioden, för det nödvändiga arbetets utförande på arbetsplatsen.

Sextimmarsdagen skulle tvinga arbetsköparna att intaga de arbetslösa åtta miljonerna ii industrien och sedan tvinga dem att finna utvägar för att klara sig förutan tre miljoner arbetare.

Sextimmarsdagen skulle avskaffa arbetslösheten på maskinens nuvarande utvcklingsstadie. Vi såg förut hur arbetarna undersålde varandra i utbjudandet av sin arbetskraft, varigenom de sjönko ned till en svältlevnadsstandard. Under en sextimmarsdag skulle förhållandet bli omkastat. Hungerpiskan skulle vridas ur arbetsköparens händer. Arbetsköparna skulle bli mer beroende av arbetarna medan arbetarna i sin tur skulle bli mer oberoende av de förra.

Kampen arbetarna emellan om ett jobb skulle ej längre vara rådande, utan kampen skulle stå mellan arbetsköparna om arbetare.

Den arbetsköpare som inte var villig att giva efter på arbetarnas krav för en större andel av den ofantliga varumängd de producera skulle bli nödd att stänga igen sin industri. Sextimmarsdagen skulle lägga en avsevärd makt i arbetarnas händer medan den samtidigt skulle taga den ifrån arbetsgivarna och därigenom försvaga dem.

Om trettio miljoner vitkål producerats medan det endast rådde en efterfrågan på 22 miljoner ton, då skulle vitkålsförsäljarna, inseende att åtta miljoner ton

inte kunde försäljas, underbjuda varandra i konkurrensen för att bliva av med sin kål.

I ett sådant läge ligger varan arbetskraft i nuvarande tid. Om nu i stället efterfrågan på vitkål var trettiotre miljoner ton och tillgången endast trettio miljoner ton blevo köparna tvungna att överbjuda varandra i konkurrensen. I ett sådant läge skulle varan arbetskraft ligga under en sextimmarsdag. Vi har nämnt högre löner som ett botemedel mot arbetslösheten. Men detta botemedel är innefattat i sextimmarsdagen. Sextimmarsdagen skulle avsevärt höja arbetarnas löner. Försök att höja lönerna medan de arbetslösa trängas utanför arbetsplatserna, har icke endast trycket av arbetsgivaren, som industriens ägare, emot sig, utan även arbetarnas tryck i kampen om arbete. Att arbetarklassen med de primitiva organisationer den för närvarande har ändå har förmåga att till en viss grad motstå dessa tryck visar i vilken grad den kan och vill kunna höja lönerna under en sextimmarsdag. En av de saker som man inte kan komma ifrån när man studerar arbetarklassens historia är den, att varje allmän förkortning av arbetstiden genom organisation — och någon förbättring av arbetarnas förhållanden har aldrig skett utan organisation: den oorganiserade massan har ingenting gjort för arbetarna — åtföljes av en löneförhöjning och en förbättring i arbetarnas förhållanden. Arbetstidens förkortning ökar efterfrågan på arbetare och detta medför en förhöjning av lönerna.

Det bästa sättet att strejka för högre löner är att icke strejka för högre löner, men att organisera för arbetstidens förkortning och framföra detta krav vilket inom sig innesluter allt det vilket arbetarna kunna uppnå med undantag av den industriella revolutionen.

Detta är korrekt i teori och sunt i praktik, vilket till fullo bevisades i den strejk som fördes av Träarbetarnas Industriella Union av I. W. W. i de fyra nordvästra staterna i amerika år 1917. Dessa 75,000 skogsarbetare vilka med sin strejk år 1917 genomdrevo större förbätt-

ringar i skogsarbetarnas förhållanden än vad någonsin förr gjorts på så kort tid i någon grundindustri i världen, förstodo värdet av att en förkortad arbetsdag skulle både höja lönerna och förbättra de allmänna förhållandena. De förstodo att högre löner, vunna utan en arbetstidsförkortning, snart skulle vara förlorade, men att en arbetare vilken blivit van vid, och njutit av en kortare arbetsdag skulle organisera och strida för dennas bibehållande såsom för ingenting annat. Inga krav på högre löner framfördes. Industriherrarna visste, likaväl som I. W. W. att högre löner voro oundvikliga under en förkortad arbetstid.

När timmarna minskades från 10—11 eller fler till åtta, då höjdes lönerna automatiskt och förhållandena förbättrades.

Arbetsgivaren uppammar arbetarnas hatkänsla och dirigerar den att rikta sig emot ras, nationalitet, religion och olikheten i hudfärg bland arbetarna emedan arbetsgivarna veta att de genom att splittra arbetarna på detta sätt lättare kunna behärska dem.

Dessa uppdelningar är kanske de svåraste att övervinna i arbetarklassens framsteg. De har sin orsak i en kortsynt blick i kampen om ett jobb vilket är oundvikligt när arbetarna äro oorganiserade och arbetslösheten stor.

En arbetare ser ett arbete som han skulle tycka om att ha. Han finner en annan arbetare av annan nationalitet, ras, hudfärg eller religion än hans egen vara innehavare av det.

Han känner det precis som om den andra arbetaren skulle stulet det jobb vilket han med rätta borde ha. Han ser icke att: »Arbetsgivaren ger, arbetsgivaren tar det ifrån mig, välsignat vare arbetsgivarens namn» är en del av den nuvarande industriens litania.

Eller en arbetare har ett arbete, han äger det inte — alla jobb äges av arbetsgivarna. En annan arbetare tager det och han är avskedad, vilket vanligtvis betyder att han inom några få dagar med längtansfulla blic-

kar ser ett jobb vilket nu är upptaget av någon annan arbetare än han själv. Den som tog jobbet ifrån honom är av en annan nationalitet, ras eller hudfärg. I varje fall får man höra ropas »utlänning». En sådan arbetare är, om oupplyst, mera hågad för att bekämpa den organisation vilken behandlar förhållandena på ett realistiskt sätt, och vilken säger till honom: »Alla världens raser, nationaliteter och hudfärger arbetar inom industrien.»

I. W. W. forslade inte hit till Förenta Staterna och Canada den mannen som du kallar för utlänning. Om du måste hata, hata då arbetsgivaren som gjorde det. De är här: vad ämnar du göra vid saken, det är frågan. Såsom arbetare önskar du högre löner, kortare arbetstid och bättre förhållanden likaväl som de göra.

Organisera dem tillsammans med dig och du kämpar med dem emot den gemensamma fienden och för gemensamma syften.

Skäll på dem, kalla dem öknamn, och de kämpa med arbetsgivaren emot dig om du nekar att organisera dig med dem. När du nekar en arbetare att organisera sig så ger du honom rättighet att göra strejkbryteri. Den arbetaren du förolämpar har bevisat at han strävar efter att förbättra sina förhållanden. Han lämnade det land vari han föddes för att få det bättre ställt, på samma sätt som du gör när du flyttar från plats till plats för att förbättra dina förhållanden. Vari ligger skillnaden? Utlänningen flydde från ett lands kapitalismen, kanske utan att veta vad han flydde ifrån, och han fann kapitalismen och samma förhållanden här. Hädanefter kan vi förvänta att han kommer att hjälpa till med att bekämpa kapitalismen i stället för att fly från den. Vad sänker lönerna är inte »utlänningen» eller den infödde, det är den oorganiserade arbetaren oavsett var han är född. Vad som förlänger arbetstiden är icke »utlänningen» eller den infödde, det är den oorganiserade arbetaren oavsett var han är född.

När världens industriarbetare påstår detta så står den

på oangriplig mark. Det är ett faktum att den så kallade utlänningens lön i Förenta Staterna icke är lägre än den inföddes lön.

Lönerna för infödda arbetare, födda av i Förenta Staterna infödda föräldrar, uppgick år 1910 till i genomsnitt 14 Dollar och 37 cents i veckan. Den i England födda arbetaren hade en genomsnittslön av 14 Dollar och 13 cents, den i Skottland födda 15 Dollars och 24 cents och den i Wales födda arbetaren i Förenta Staterna nådde upp till en genomsnittslön av 22 Dollars och 5 cents, allt per vecka.

Skillnaden naturligtvis, beror på arten av deras arbete och om de voro organiserade. De i Wales födda arbetarnas högre löner beror på det faktum att de flästa av dem arbetar som gruvarbetare i en delvis organiserad industri: men på basis av de givna siffrorna kan den i Wales födda arbetaren med berättigande säga till den infödde arbetaren att han kom till Förenta Staterna för att höja lönerna för de infödda vilka kalla honom för »utlänning».

Om vi tar upp till behandling hela den tabell ur vilken jag endast gjort några utdrag, och vilken visar genomsnittslönen för nästan alla arbetare av utländsk börd inom Förenta Staternas industrier, säger författarna W. Jett Lauck och Edgar Sydensticker i deras värk »Conditions of Labor in American Industries»:

> »Sammanförda, så visar sig, i genomsnitt, rasskillnaderna vara förvånansvärt små.
>
> Den teorien att vissa raser skulle vara medärvt undermåliga andra rasers arbetare synes icke hava något stöd, i synnerhet om man tager andra faktorer med i beräkningen. Från en granskning av förefintliga fakta, kan faktiskt taget det allmänna påståendet att, fastän raskaraktäristiken otvivelaktigt har en viss betydelse i bestämmandet av immigrantarbetarens skicklighet inom den amerikanska industrien, det dock synes som den industriella möjligheten vore huvudfaktorn i bestämmandet av denna skicklighet.»

Sådana fakta som dessa, och en alla arbetarnas solidaritet, baserad på en riktig synpunkt för dennas nöd-

vändighet, kommer att förinta den oförnuftiga intolerans vilken uppkommer i kampen om ett arbete emedan känslobakgrunden till den kommer att försvinna i och med införandet av sextimmarsdagen som arbetsdag.

När antalet arbetstillfällen blir större än antalet arbetare för dem då kommer varenda en inom industrien att inse att varje arbetare är en utlänning till alla de andra, att varje man är många gånger mer utländsk än infödd. Han kan endast vara en inföding i ett land medan han måste vara en utlänning till alla de andra. När arbetstillfällena blir flera än arbetarna så kommer varje arbetare inom industrien att allt klarare se, och allt starkare sträva för det mål vilket alla arbetare äga gemensamt. Arbetaren på arbetsplatsen behöver då icke se på den andra arbetaren som en fiende, han kommer i stället att räcka varje man på arbetsplatsen en hälsande hand. Han kommer att säga till honom både i ord och handling: »Organisera dig med oss i Världens Industriarbetare; arbeta med oss sex timmar om dagen; de timmar vi skurit av arbetstiden kan du fördriva tillsammans med oss för att studera vår gemensamma ställning som arbetare. Vi hyser ingen rädsla för att det skall bli för många arbetare på arbetsplatsen. Om arbetsköparen försöker att översvämma industrierna med folk, i ett försök att återigen framskapa arbetslöshet, då skall vi använda oss av litet mer industriell aritmetik, dela upp arbetet med antalet behövliga arbetare och resultatet kommer att bli det antal timmar vi ämnar att arbeta. Om det då är tillräckligt med arbetare för arbetets utförande på mindre än sex timmar — varför skall vi då arbeta sex timmar?» Likadant som det finns muskler och delar i människokroppen vilka icke längre är nödvändiga i dennas ekonomi, kvarlevor från ett förflutet skede i människans utveckling, så finna vi att samma förhållande är rådande inom det nuvarande systemet vari kvarlever från feodalismen och förflutna stadier genom vilka kapitalismen har passerat, ännu

existera. Vid en viss tid bestod detta system av den lilla industriägaren, den lilla handlaren, »Kryddkrafsar'n».

Sex timmar kommer att avskaffa småkapitalister.

Den tiden var handelns liv konkurrensen. Detta var den period under kapitalismens utveckling då medelklassen, Petite Bourgeoisie, var kapitalismen. Sida vid sida med maskinens utveckling har försiggått en utveckling vilken uppkom ur denna, såsom en följd av den kapitalistiska produtionens naturegenhet.

I dag är korporationerna, trusten och de många trusternas organisation den dominerande kapitalismen. I nuvarande tid ser vi hur medelklassen, hängande över arbetarklassens stora gapande klyfta, i sin förtvivlan ropar »vänd om, vänd om, oh tid, i din flykt», medan den söker att motarbeta trusterna, genom trustlagstiftning o. s. v.

Denna, småkapitalisternas grupp, ekonomisk obetydlig, men i antal många fler än storkapitalisterna, representerar i det nuvarande produktionssystemet ungefär vad musklerna för öronens spetsande representera i människans anatomi. Kapitalismens evolution har följt linjen av maktens koncentrering i allt färre och färre händer.

I Förenta Staternas sekreterare McLanes rapport år 1852 är uppgjort en lista över nittio stycken av de största inom järnhanteringen. Dessa hade ett satsat sammanlagt kapital av 3,200,000 Dollars.

Enligt U. S. Stålkorporationens rapport år 1921 utgjorde dess intecknade kapitalvärde 2,439,546,962: 56 Dollars. Förenta Staternas statistik visar att endast 5 % av arbetarna i Förenta Staterna är anställda i fabriker eller företag vilka äges av individuella ägare.

Produkterna från Förenta Staternas fabriksföretag växte 31 gånger fortare än antalet företag. Detta berättar ändock icke alltsammans, ity de flästa av dessa företag äges av samma personer genom inflätade di-

rektorat. Detta är tillräckligt för att visa vad den kapitalistiska utvecklingen allaredan har gjort med medelklassen.

Medelklassen fördrives av den kapitalistiska utvecklingen, men samtidigt som rikedomskoncentrationen kramar ut denna klass så använder den sig av den för att bekämpa arbetarklassen.

Till trots av det faktum att för varje arbetare som kravlar sig upp ur arbetarnas räcker ett tusen av medelklassens medlemmar ramlar ner så håller dock alltid kapitalismen hoppet hängande framför arbetarens ögon att han en vacker dag skall upptagas som medlem av medelklassen. Arbetarna kunna spara ett tusen Dollars —»om jag inte åt skulle jag ha pengar som gräs» — och börja konkurrera med »Owl Drug Stores», finanserat av J. D. Rockefellers hela rikedom. De kunna, med ett tusen Dollars och en liten diversehandel konkurrera med de stora varuhusen med sina miljonkapital till trots av att de stora kapitalsammanslutningarna kan sända varan till kundens hem billigare än vad den lilla »späckhökaren» kan köpa den för i parti.

Icke endast kan den småkapitalistiska klassen, fastän en oskicklig och döende klass, samhällets »orediga» klass, betjäna kapitalismen genom att ingiva arbetarklassen falska illusioner, utan den är även använd till att bekämpa arbetarna med.

Storkapitalisterna drar upp planerna och dirigerar striderna emot arbetarklassen, men själva ha de ingen lust att deltaga i dem.

Det är för smutsigt och liknar arbete för mycket. Det överlämna de till medelklassen från vilken Fascisternas och samhällshjälpens skaror rekryteras. Sextimmarsdagen skulle sätta fart i de små kapitalisternas, medelklassens utrotande. Den måste med nödvändighet använda sig av små och gammalmodiga maskiner. Dessa är mindrevärdiga inom produktionen. Vi såg hur arbetsgivarna skulle tävla om arbetare under en sextim-

marsdag, och i denna tävlan skulle medelklassen komma till korta. Den kom att drivas mot väggen.

Med den förhöjda arbetskostnaden och den ökade efterfrågan på arbetare kunde endast de högre utvecklade företagen leva.

En del av de ytterligare behövliga tre miljonerna arbetare kunde ersättas genom att i oavbruten drift bruka det nu existerande högst utvecklade maskineriet, medan det primitivare maskineriet kunde sättas ur bruk. Resten av den erforderliga arbetskraften kunde anskaffas genom rekrytering från medelklassens räcker.

Vi kommer här till ett annat resultat som också är av stor betydelse. Med arbetarnas armé och kapitalets armé uppställda emot varandra på industriens slagfält utan medelklassens dimhölje svävande över stridsterrängen, då kommer varje arbetare att skåda den nakna klasskampen inom industrien. Arbetarnas revolutionära behov skulle skönjas klarare. Och denna arbetarnas revolutionära känsla skulle få en ytterligare betoning genom närvaron av medelklassens medlemmar, nu avskaffade, såsom arbetare. Ovana och oerfarna som arbetare, icke härdade i deras elände, skulle de se förhållandena bland arbetarna sådana de är, och kapitalismen sådan den är, och således utgöra ett stort tillskott till arbetarnas revolutionära riktningar.

Således ser vi att sextimmarsdagen är arbetslöshetens botemedel, vägen till högre löner, metoden som skulle avskaffa de kunskapsfattiga känsloutbrotten på vilka rashatet är grundat, att den skulle avskaffa medelklassen och rensa vägen för en mera rationellt driven produktion.

Sextimmarsdagen är icke mera revolutionär, relativt sett, än vad åttatimmarsdagen eller tiotimmarsdagen är.

Men man kan föreställa sig att arbetarna, med den organiserade makt som sextimmarsdagen skulle ge dem, med deras arbetsgivare försvagade och dem själva ofantligt förstärkta, icke skulle vara tillfreds med ett system av löneslaveri, att arbeta medan andra drar nyt-

tan utav och njuter frukterna av deras rikedomsproduktion. Arbetarna kommer att vara missnöjda med varje system som är grundat på stöld och våld. De skulle börja att skönja och få visioner av ett fritt samhälle, och under dessa visioners intryck förvandla dem till större organisation och makt. Endast ett steg återstår från sextimmarsdagen till kapitalismens avskaffande och uppsättandet av ett vetenskapligt ditributionssystem för arbetets produkter, från sextimmardagen, under vilken arbetarna ännu skulle arbeta under ett lathetens aristokrati, till ett samarbetandets samhälle vilket skulle införa ett arbetets aristokrati med varje man en arbetare — en aristokrat i en aristokrati grundat på nyttigt arbete — under ett system vilket skulle frigöra människan från kampen för brödet, för att kunna kämpa för en högre manlighet, en högre kvinnlighet, bägge sträckande sina rötter i en frigjord mänsklighets jordmån, lika vid och stor som hela vår Jord. Sett i stort så är sextimmarsdagen revolutionär. Och här ligger den allt överskuggande orsaken varför Världens arbetare måste koncentrera och organisra deras makt till uppnåendet av sextimmarsdagen, att bota arbetslösheten, men ännu mer därför att det är deras väg i erövringen av makten, till ett nytt samhälle vilket kommer att ge historien en mening och mänskligheten ett mål.

ÅTTONDE KAPITLET.

Industriellt slaveri eller industriell frihet?

Maskinutvecklingen, vilken vi igenkände såsom de sista hundra årens industriella revolution fortgår ännu med en allt starkare och starkare fart. Under ett år nu bygges det och sättes i bruk flera nya maskiner än vad förut gjordes under tio år av denna revolutions tidigare skeden. För att uttrycka det på ett annat sätt, arbetslösheten ökas nu under ett år mycket mer än vad den förut gjorde under tio.

Detta är dock icke alltsammans: varje studie av industrien visar att den förflutna maskinutvecklingen kommer att dvärgas av den omedelbara framtidens. Maskinens nuvarande utveckling, vilken betyder den arbetslöshet vi nu studerat och behandlat, tillfredsställer icke de nuvarande maskinägarna.

De tvingas, under trycket av själva industriens natur, att använda allt flera mekaniska hästkrafter och allt färre och färre arbetare.

I dag lägges ett allt ytterligare tryck på maskinerna för att få dessa att göra mera arbete med ett mindre antal arbetare: genom de krafter vilka värka på industriens basis är det nu förutsett att vi är på gränsen av förändringar vilka gå långt bortom produktionens historia. De förflutna hundra årens industriella revolution har nu ökat sitt tempo, och det förflutnas maskinutveckling lovar att bli överflyglat av maskinens industriella revolution under de nästa tio åren. Den människan skulle värkligen vara inskränkt som försökte att sätta en gräns för den omedelbara framtidens uppfinningar, efter att ha varit vittne till de enorma skritt gjorda under de sista tio åren. De planer som nu är å bane gör det omöjligt att sätta några som hälst gränser för fram-

tidens arbetslöshet om icke arbetarna utan dröjsmål organisera sig för att bota den. Varje industri tillvärkar nu, eller sitter inne med planer för deras tillvärkning, maskiner vilka kommer att ställa alla andra i skuggan i fråga om deras produktivitet. Dessa komma att återigen öka arbetslösheten, deras, i experimentstadiet nya industriella processer kommer att ytterligare vidga och fördjupa klyftan mellan maskinernas ägare och de maskinskötande producenterna.

Här nedan skall vi endast visa några få av de mörka moln vilka nu tränga fram vid industriens horisont för en splittrad arbetarklass, om icke arbetarklassen tager lärdom av maskinen och organiserar sig.

Elektriciteten tagar ångans plats.

Ånglokomotivet såsom ett landtransportens medel börjar att bli gammalmodigt. Icke ett enda stort järnvägssystem skulle längre använda sig av ånglok i stället för det vida fördelaktigare elektriska loket om det inte var för att ångloket med dess tillbehör, fastän mindre dugligt, representerar en så stor kapitalinteckning att deras ersättande skulle draga ofantliga summor.

Om dessa ånglok ersattes omedelbart skulle utdelningarna praktiskt taget torka in, och därför är det skäl att tro att de kommer att användas tills de äro utslitna. Men efterhand som detta sker kommer de att ögonblickligen ersättas med elektriska lok på alla nät. En kolberoende maskin måste ge vika för en som bränner vatten (hydroelektricitet). En maskin vilken kräver energi för bromsning i utförsbackar måste ersättas med en som utnyttjar tusentals gravitetston för bromsningen samtidigt som den alstrar den erforderliga kraften för att taga sig upp för nästa stigning. Det nuvarandes tendenser, vilka komma att bli framtidens industriella fakta, kunna bäst studeras genom den kapitalismens medel vilken är aldra högst utvecklad. Helt logiskt, kan vi följaktligen inom järnvägsindustrien erhålla ett standardmått genom att se på järnvägssyste-

met »Canadian Pacific Railway», amerikanska kontinentens första transkontinentala system, nu en trusternas trust, kanske kapitalismens högsta uttryck inom transporten. Detta järnvägssystem har sina fartyg på varje ocean, sitt eget sovvagnssystem, (Pullman) sitt eget telegrafsystem, sin egen hotell och restaurantrörelse, sina egna insjöfartyg, ett dominerande inflytande över stora vidder av Canadas land, sina sugarmar inom många industrier lika vidsträckta som denna planets ytor. Denna mångorganisationers organisation planerar nu att använda ånglok endast öster om Calgary, Alberta, medan hela nätet väster om Calgary skall elektrifieras. Elektrifieringsprojektet för de västra divisionerna mellan Vancouver och Calgary är allaredan utstakat och ordnat. Experterna har beräknat att lika mycket arbete skall kunna utföras med elektriska lok på ett spår vilket nu kräver två spår med ånglok. Detta innebär att de tusentals kolgruvearbetare vilka nu producera kol för dessa divisioners ånglok kommer att bliva arbetslösa. När Klippiga Bergens vattenkraftsprojekt är fullbordat kommer därtill tusentals järnvägs och anläggningsarbetare att ansluta sig till de arbetslösas armé.

Antalet arbetare inom varje division, divisionernas antal, och antalet sysselsatta med tågföringen oh tågpersonalen i allmänhet, kommer att betydligt reduceras, evad det beträffar både per mil och per ton.

Från år 1914 till år 1924 har antalet järnvägstjänstemän i den Canadienska Dominionen minskats med 13,017 medan järnvägsnätets längd under samma period utökats med 10,469 eng. mil.

Hur oändligt mycket större vill icke arbetslöshetens tillväxt bli de nästa tio åren inom denna industri? Här ser vi återigen hur maskinevolutionen avskaffar den så kallade »arbetararistokratien».

»The Brotherhood of Locomotive Engineers» (Lokförarnas Broderskap) kommer att förse arbetslöshetsarmén med en stor del av sin »aristokrati».

I den elektriska trusten »General Electric's tidskrift »Erie Works Coupler», ett husorgan för denna industribransch, finner vi ett fotografi vilket återger ett elektriskt lok i konkurrens med ett ånglok av den nuvarande ånglokstypen. Vi ser ett ånglok av Mikadotyp, utrustat med hjälpare, överhettare och andra moderna anordningar vilka gör det till det starkaste ånglok för närvarande i trafik på de ångdrivna järnvägsnäten. Vid dess ångkran står lokföraren, grånad i sin långåriga tjänst för New York Central Railway Company's Järnväg. Loket och dess förare representerar en svunnen tid, eller en tid på väg att försvinna, inom landtransporten.

När det gamla möter det nya.

Den nya maskinåldern representeras av ett elektriskt lok byggt för en Mexikansk Järnväg. Det elektriska lokets förare, såsom en passande typ för det nya, är en yngling, en pojke. Vad hände? De två maskinerna, den gamla och den nya, kopplas ihop. Ångloket får tillåtelse att starta. Det skjuter det elektriska loket framför sig över spåret. Då börjar Niagaras kraft, buren av en tunn gul wiretråd, att sätta liv i det elektriska loket. Deras rörelser börjar gradvis minska för att slutligen helt avstanna i och med att kraften släppes på det elektriska loket. Sedan, frestande varje led med sin protest, drives det jättelika ångloket tillbaka med en allt tilltagande hastighet. Det gamla möter det nya, och det nya avgår med segern, detta är allt framåtskridandes historia — mekanisk och mänsklig.

Denna dragkamp typifierar mer än uppkomsten av nya transportmedel i landtransport. Den typifierar även att en gammal organisationsform är utdömd.

I industriorganet Erie Works Coupler daterat den 5 sept. 1924 finner vi under rubriken; »Det oljeelektriska loket förundrar New York» följande:

> »Det av Ingersoll Rand Company och General Electric Company nyligen tillvärkade oljeelektriska lokomotivet ... har nyligen skeppats till New York varest det försatt

Newyorkarna i förundran över dets förmåga. Tidningar, Fackjournaler och andra Tidskrifter innehålla långa detaljrika och rikt illustrerade artiklar om denna maskin ...» »I tjänstgöring drar detta lokomotiv endast tiondelen av det ångloks kostnad vilket förut användes ... detta kan endast draga ett tåg av åtta tunglastade vagnar upp för samma stigning som det oljeelektriska drager arderton.»

Loken brukades till att draga upp vagnar ur en grop. Detta innebär att för varje aderton man som krävdes för de gamla lokens skötsel, endast åtta kommer att behövas för de nya, en minskning av arbetsstyrkan för samma arbetsprestation med 55 %.

Järnvägsindustriens omedelbara framtids utveckling kommer att driva miljontals arbetare från arbetsplatsen.

Röjande marken för en ny organisation.

Den kommer att beröra medlemskapet av två av de största konservativa organisationerna på den amerikanska kontinenten, The Brotherhoods of Locomotive Engineers (Lokförarnas Broderskap) och United Mine Workers (De förenade Gruvarbetarna) såväl som en mängd andra arbetare.

En av maskinens funktioner har varit att förstöra sådana organisationer, och därigenom röjt grunden för en riktig organisation för arbetarna. Hur dessa organisationer glömt allt det som har med arbetarklassens behov och strävande att göra få vi en inblick i genom följande artikel i »Literary Digest» daterat den 13 december 1924 under rubriken, »En föreningsstrid över organiserade arbetare», ur vilken vi citera:

»Två av amerikas största föreningar ... The United Mine Workers (Förenade Gruvarbetarna) och Locomotive Engineers (Lokförarnas Broderskap) — äro engagerade i en dragkamp.

Broderskapet, lett av Warren S. Stone,* utpekat av tidningen Manchester Guardian att vara den rikare organisationen medan de Förenade Gruvarbetarna, av vilken L. Lewis är ledare, ståtar med ett större medlemskap ... Bägge principalerna i den nu pågående striden, vilken begynte förra april, äger och dirigerar flera financiella, industriella och handelsföretag. Mr. Stone, vilken är

*Avled den 12 juni 1925.

Lokförarnas Broderskaps ledare, innehar, utom denna syselsättning, även ordförandeskapet i direktörsutskottet av Coal River Gruvorna vilka är belägna i West Virginia och Kentucky. Utur de många, i tidningarna publicerade hemsökelser preciserar Gruvarbetarnas organisation följande anklagelser vilka den riktar emot Broderskapets kolgruvebolag:

Att bolaget nekar att betala avtalsenliga löner, att det förbjuder gruvarbetarnas kontrollvägare att upptaga kontigenter för föreningen, att dess gruvdrift drives med oorganiserat folk, att det anställer beväpnade Pinkertonnare, att det utfärdat förbud mot gruvarbetarnas organisatörer, att det vräkt strejkande gruvarbetare från bolagets bostäder samt avskedat arbetare därför att de anslutit sig till organisationen.»

Begreppsförvirring om kapitalismen och arbetarorganisation.

I en beskrivning av förhållandena sade Gruvarbetarnas ledare L. Lewis att Broderskapets förbud emot organiserad arbetskraft i bolagets gruvor utgjorde en skandal för hela den organiserade arbetarrörelsen i amerika. I samma andedrag som han försäkrar och påstår sig stå för organisationsprinciper anställer han oorganiserad arbetskraft för sitt bolags gruvor. Mr. Lewis svårigheter äro de som för många så kallade arbetareledare numera är vanliga. Hans misstag består i att han betraktar dessa orgnisationer som arbetarorganisationer, ett misstag ur vilket många andra inkonsekvenser får sin upprinnelse.

De är icke arbetarorganisationer. I deras ägenskap av ägare till småbanker, kolgruvor, med sina beväpnade Pinkertonnare, och andra industrier, är de kapitalismen, och småkapitalismen tillika.

I deras värksamhet såsom vissa arbetaresammanslutningar är de små, oskickliga arbetskraftsmonopol vilka försälja yrkesskicklighet till arbetsgivarna. Dessa arbetskraftmonopol värka genom att begränsa efterfrågan på arbetskraft, samtidigt som de förneka dem de icke tillåta att organisera sig rätten att arbeta, och således splittra arbetarna. De är småkapitalister i en av deras värksamhetsdelar: i den andra är de splittrings-

instrument inom arbetarnas läger till kapitalisternas fromma.

När Mr. Lewis, och andra, förstår att den organisation för vilken han står i spetsen, och den som Warren S. Stone är ledare av tillika med fack och yrkesorganisationerna i allmänhet, icke är arbetarorganisationer, då kommer han att inse att deras handlingar, såväl som egna, är helt och fullt konsekventa med vad fackföreningarna värkligen är.

Han kommer att upptäcka att de är helt i överensstämmelse, såsom kapitalistinstitutioner, med kapitalismens natur: att Broderskapets handlingar är fackföreningens naturliga utveckling.

Om man förväntade att kapitalismen skulle utöva sin funktion såsom en arbetarorganisation då skulle en mängd motsättningar till denna förutsättning tydliggöras, vilka skulle försvinna i och med att den betraktades som kapitalismen. De många vilka finna en mängd ögonskenliga motsättningar inom fackföreningarna ser dem på grund av att de göra liknande feltag. Fackföreningarna är fullt konsekventa med sig själva och de former de ha, vilka är småkapitalistiska och inkonsekventa. Den industriella revolutionen vilken underminerar deras makt som småkapitalismen vill åstadkomma en varaktig uppgörelse i deras gruff över oorganiserade kolgruvor o. s. v. genom maskinernas vidare utveckling inom landtransporten och liknande förändringar inom andra industrier. Samtidigt kommer den dock att avsevärt föröka arbetslösheten under den omedelbara framtiden såvida inte arbetarna organiserar sig i en värklig arbetarklassens organisation — i I. W. W. Ännu ett medel för att skapa en arbetslöshetsökning genom den omedelbara framtidens maskinutveckling planeras nu av industriägarna, eller rättare av de arbetare vilka är anställda av dem i ägenskap av ingenjörsexperter. De har uppdagat att koltransport i vagnar, med all den behandling detta innebär, är för kostsamt, kräver för många arbetare. Det är mera vinstgivande, mer arbetskraftbe-

sparande, att transportera den energimängd som kolet innehåller per tråd. Numera kan man knappast titta i en fackjournal som behandlar den framtida maskinutvecklingen och beskriver de processer som detta innebär, med andra ord, produktionsteknikens förbättring, utan att se denna nya metod omnämnd och beprisad.

Vid kolgruvemynningarna skall elektriska kraftstationer placeras.

Det vid varje gruva brytna kolet skall transporteras på ändlösa bälten till ångpannor varifrån ångan överföres till dynamos och på så vis förändra kolens energi till elektrisk. Sedan levereras denna elektriska energi per tråd för täckandet av industriens behov.

Miljoner arbetare nu anställda i koltransport kommer att slungas ut i arbetslöshet. De som arbeta i pannrummen, i maskinrummen, i tillvärkningen av maskiner och pannor kommer även att i stora skaror hjälpa till att svälla denna armé. Ett fåtal elektriker, några stycken smörjare för motorerna vill ersätta dem när denna industriella förändring är genomförd. Om vi vet att man håller på med att göra upp ritningarna till ett hus och om vi vet att de som beställt dem inte är vansinniga, då är det ingen profetia att säga att huset kommer att byggas.

På samma vis förhåller det sig nu, när vi vet att ingenjörs och elektriska arkitekter nu är i färd med att göra upp ritningar för denna nya utveckling. Det blir följaktligen logiskt att förvänta att det kommer att tagas i bruk. I synnerhet då det i det här fallet medför en besparing för industriägarna av flera miljarder dollars årligen, de enda intressen som tages i beaktande under det nuvarande systemet.

Men makter ännu kraftigare har framtiden i sitt sköte som kommer att förorsaka en arbetslöshet av förskräckande grad om icke arbetarklassen organiserar sig snarast möjligt. Vi såg att den industriella revolutionens kärna utgjordes av att det fallande vattnets kraft,

oljans kraft, bensinens och elektricitetens kraft tillades till den muskelkraft vilken människokroppen omsluter.

Ett samlande och ökande av naturenergi vari arbetarnas muskelenergi inväxlats är och har varit den industriella revolutionen.

Livets elixir eller döden?

Naturens energilager är obegränsade: det mästa av detta lager har ännu icke tagits i bruk. Den största vetenskapsmannen av i dag är ännu, såsom Newton sade, bara ett barn i färd med att plocka småstenar på stranden av en kunskapens och maktens ocean som är obegränsad. Sekler tillbaks i rasens historia sökte en astrolog finna livselixiret, omkring vilket mycket av medeltidens forskning rörde sig. En dryck av detta livselixir skule göra människan odödlig. Han hade försökt allting som han kunde tänka på utan att komma till något resultat. Hans sökande ledde dock till en uppfinning.

Han blandade ihop salpeter, svavel och träkol, i denna blandning tillsatte han omkring åttio procent salpeter och resten med lika delar av svavel och träkol. Detta kunde äntligen vara det länge eftersökta livselixiret. Men helt plötsligt blev livselixiret hett och laddningen exploderade med ett dån. Det livselixir han uppfann var krutet. Århundraden senare experimenterade en arbetare och vetenskapsman med ångmaskinen. Han sade: »Äntligen har jag löst problemet: det kommer att bli till oberäknelig nytta för mänskligheten. Den kommer att förlätta människans arbete, förkorta arbetstiden och göra människan till världsalltets herre.»

Maskinen utvecklade sig långt bortom hans drömmar — och dess resultat är arbetslöshet: I dag söker vetenskapsmännen efter stora lager av energi, kraft för att göra arbetet lättare och avskaffa blodsslitet, men om det de upptäcker blir ett livs- eller dödselixir beror på om arbetarna organiserar sig för en fortsättning av livet eller fortfara att vara oorganiserade för dödens lieman.

Ett annat föremål för astrologernas sökande, de döda tidernas vetenskapsmän, utgjorde en metod för att möj-

liggöra en förändring av de oädla metallerna till guld. Denna metod lyckades de icke att upptäcka. Men sedan upptäckten av radium, vilket förvandlar sig till andra element och slutligen till bly, vet den modärna vetenskapen, vilken revolutionerat produktionen, att denna process försiggår i naturens laboratorium.

Inom atomforskningen, föranlett av radiums upptäckt, har vetenskapen funnit ett universum inom ett område som är mindre än det mikroskopet förmår fånga. Den har även funnit en obegränsad energikälla. Sandkornen under våra fötter är massor av miljarder små beståndsdelar stadda i hastig rörelse, **en del av dem rör sig med en hastighet av 20,000 eng. mil i sekunden.**

Här har vi en obegränsad energi, utav vilket material kan formas vidare industriella revolutioner. En handfull sandkorn innehåller tillräcklig atomisk energi i dessas i rörelse stadda beståndsdelar för att sända det största fartyg som flyter på vattnet runt jorden.

En pennkniv innehåller kraft nog, om den kunde lösgöras, för att driva samma fartyg tvärs över Atlanten. I »Literary Digest» för den 15 nov. 1924 finner vi en artikel »Obegränsad energi just utom vår räckvidd», vilken jag delvis citerar emedan den är en lektion för arbetarna att organisera sig och att de måste göra det nu:

> »Alla vetenskapsmän är överens om att ofantliga energilager är inlåsta i materians atomer ... Doktor Geraldt L. Wendt, Docent i Pennsylvanias statsuniversitets avdelning för kemi och fysik, tror att han tagit steget till och är inom mätbar räckvidd av sitt mål.
>
> I citaten säges det, värkligen, att han påstått att de experiment han gjort givit »skäliga löften» om att han skall upptäcka hemligheten och lyckas att utnyttja den- till mänskligheten bästa. Detta skulle innebära en ny och omätbar energikälla obereonde av kol- och oljelager, hydroelektrisk och alla nu kända kraftformer och resurser.
>
> I en till tidningen »Newyork Times» inlämnad rapport meddelas att doktor Wendt i sitt experiment placerade en tungstenstråd i en vacumtub genom vilken han sköt energi, med resultat att det utgick mer energi ur tuben än vad som sköts in i den, medan samtidigt tungstenstråden förvandlades till helium... Här följer vad tidningen Times låter

doktor Wendt säga: »Jag har använt en temperatur av 60,000 grader Farenheit i mina experiment. Solen har endast en temperatur av 10,000 grader Farenheit och den hetaste stjärnan blott 40,000 grader ... Hittills har en av våra största svårigheter bestått i att vi inte kunde skapa tillräckligt hög temperatur i våra laboratorier, men nu kan vi producera högre hetta än den hetaste stjärna.

Jag har använt 100,000 volts elektricitet för detta experiment. Koppar, guld och järn är element, och hittills har vi varit oförmögna att förändra dem. Därför är det dock icke sagt att vi icke kan göra det, och jag tror, och har skäliga grunder för min övertygelse om att jag skall lyckas låsa upp atomenergien. Om jag lyckas i mina förehavanden så kommer det att betyda civilisationens revolution ...

»För mänskligheten bästa!» Om arbetarna icke organiserar sig kommer icke atomernas obegränsade energi, när den utsläppes, att bli till mänskligheten bästa.

Det kommer lika litet som krutet eller maskinen att bli något livselixir. Det kommer icke att betyda ett högre liv utan ett förvärrat elände och slaveri, en förvärrad fattigdom och arbetslöshet med döden som mål. Alla kolgruvors arbetare bli obehövliga. Oljefälten skulle komma att upphöra vara leksaker för kapitalismens diplomati: varenda oljearbetare skulle bli arbetslös tillsammans med alla dem som arbetar i reningsverken och i kol- och oljetransporten.

Vad frånvaron av organisation kommer att innebära.

Eldaren, lämparen, smörjaren och maskinisten både inom lands- och vattentransporten skulle bliva industriellt onödiga. Allt elektriskt konstruktionsarbete, kraftstationer och liknande företag skulle avstanna. Över hälften av de arbetare som nu har arbete skulle kastas ut i de arbetslösas armé. Industriägarens lättja, lyx och parasitiska konsumtion skulle icke ha några gränser, ej heller arbetarnas elände. Ett fåtal, sittande på guldtroner, med en makt större än alla andra historiers despoter och tyranner tillsammans skulle regera världen såsom naturkrafternas ägare, maskinernas monarker och jordens adel. Varenda arbetare skulle bli en utlänning på planeten, en

obehörig på privat område vilken blott existerade på nåder eller svalt till döds i en värld ägd av ett fåtal.

Om icke arbetarna organiserar sig kommer flera av arbetarklassens kvinnor att sälja sina kroppar för bröd. Bakom prostitutionen finner vi två förmedlare, de låga lönerna och arbetslösheten bland kvinnorna, och de låga lönerna och arbetslösheten bland de manliga arbetarna vilka frekventera de prostituerade därför att de icke ha möjlighet att bilda egna hem eller gifta sig. Inom naturen känner vi endast två djurarter vilka icke kunna fortplanta sig. Dessa är mulåsnan och en allt större del av arbetarklassen.

Förnekat fader- och moderskap ropar till himlen om det nuvarande sociala systemets vansinne. Om icke arbetarna organiserar sig kommer brottsligheten att ökas. Bakom och bortom brottsligheten ligger brottslighetens brott — kapitalismen själv.

Brottsligheten är alltid störst under vintertiden.

Kontrasten är förfärlig. Varför? Kriminologerna, en lika oduglig grupp individer som natonalekonomerna, ge intet svar.

De törs inte. Är det månne därför att det är ett visst sammanhang mellan kallt väder och immoralitet: mellan solvärme och dygd?

Orsaken är den att miljoner arbetare, drivna av hunger till förtvivlan, skockas i storstäderna under vintertiden.

Utan organisation kommer brottsligheten att ökas

De förklara krig emot ett samhälle som först förklarade dem krig.

Den rikedom de och deras klass producerat hånar dem från varje butiksfönster. De bli brottslingar i stället för att organisera sig för den största av alla sociala uppgifter, arbetarklassens.

Brottsligheten är antisocial därför att den är brottslighet och därför att den grundar sig på individualismen i en värld varest dennas problem endast kan lösas

genom organisation. I en tidning, vilken jag ögnat igenom medan detta skrivits, finner jag att i Ontario, Kanada, över 25 % av de brott som begicks under december månad år 1924 gjordes med ett bestämt syfte i sikte, nämligen att dessas förövare skulle få tillfälle att komma i fängelse under vintern.

Vad skall man säga om ett system däri de arbetslösa finner det mera till sin förmån att erhålla ett brottstraff än att erhålla belöning för ärligt arbete, den senare vilken vanligtvis innebär långvarig arbetslöshet? Vad skall man sedan säga om en arbetarklass som föredrar att gå i fängelse för att få sitt uppehälle hällre än att organisera sig? Så länge icke arbetarna organiserar sig och organiserar sig korrekt, organiserar sig på deras klassintressens grundval, kommer dryckenskapen att ökas och förvärras. Människor vilka arbeta som djur under trycket av en duglig organisations frånvaro, eller vilka såsom en följd av arbetslöshet lever som djur, måste supa som svin.

De önskar att återigen känna den gamla vigören de hade i sina ådror innan den uppsugits av industrien och förstörts av trötthetsgiftet. Deras rika röda blod har överförts i industriens ådror.

För att återigen känna sig som människor måste de reta upp sina utslitna nerver med berusningsmedel. Användandet av narkotiska gifter kommer att ökas så länge den industriella revolutionen fortsätter, och arbetarna fortvara att vara oorganiserade. Tusentals arbetare tryckes ned och degenereras till dess de förlora alla mänskliga drag i den vansinniga industriens grottekvarn och arbetslöshetens eländen.

Dräggen på samhällets botten, utan varje hopp, i absolut avsaknad av all ambition, det nuvarande samhällets krossade och förkrympta produkter, styrker till fullo Aristotles yttrande: »Det är nödvändigt att först vara säkrad sitt uppehälle för att kunna leva dygdigt».

Dygd och arbetslöshet, dygd och industriellt slaveri

är till ytterligghet oförenliga begrepp. Den enda dygden för en slav som är friheten värdig är organisationsdygden för slaveriets avskaffande.

Jag har, såsom forskare i sociala företeelser, varit med i de arbetslösas armé. Jag har, tillsammans med hundratals av dem, bett till gud två timmar i sträck och gjort mig en föreställning om deras tankar och känslor. Jag har vandrat ned för suckarnas trappor med dem till det ställe där de belönades med en halv kopp soppa och en bit gammalt bröd samt privilegiet att sova på en källares cementgolv. Jag har undfått min del av den förnedring de måste undergå när de tigga sig till ett logi. Jag har, tillsammans med dem, pejlat djupet av min klass's eländen. Jag känner till de krafter för vilka de är offer, den förlust av självaktning de lida, de förödmjukelser de måste visa. Jag har hört deras förbannelser vilka var böner, och deras böner vilka var förbannelser. Jag kan även förstå offren för de narkotiska gifterna och njutningsmedlen emedan jag känner den miljö som producerade dem. Vore jag tvingad att krypa och kräla genom livet såsom tusentals arbetslösa nu gör i de rikaste länder i världen, hade jag inget hopp på framtiden, inget hopp på en arbetarklassens organisation, då, säger jag, efter att hava gjort ett kallt och nyktert övervägande, att jag skulle begå självmord, och därest jag icke ägde nog mod, såsom en följd av försvagning förorsakad av hunger, skulle jag taga emot vad som hälst vilket hade förmåga att stilla min hunger och överskyla den skymfning och förlust av självaktning jag lidit samt gömma undan från mig själv det som kapitalismen gjort mig till.

Inget brott är mer antisocialt än det som begås av den vilken under profitmotivet, kapitalismens motiv, smugglar och försäljer narkotiska gifter med vilka han skapar obotliga slavar under denna last.

Kapitalismen själv utgör dock det enda undantaget emedan den alstrar och befrämjar denna trafik.

Jag gjorde nyligen ett besök i en domstol där en Ki-

nesisk opiumsmugglare och handlare stod som anklagad. Jag kunde inte känna någonting annat än avsky för denna dödliga värksamhet, och avsky emot den anklagade. Denna känsla grundade sig på någonting som låg djupare än tanken. Han dömdes till sju års straffarbete därför att han sålt sju gram opium. Men så kom jag ihåg att regeringen, representerad av domstolen, hade tvingat, icke sju gram, utan tontals av opium ned i kinesernas strupar under kanonernas hot. Att den kinesiska försäljaren sålde tillbaks en del av det åt medborgarna av samma regering bar inom sig ett vedergällningens element. Minnet drog fram det faktum att kapitalismen för flera år sedan hade skaffat sig ett monopol över hela Indiens opiumsproduktion och att den sedan gav speciella koncessioner till dem som odlade Vallmo. Jag kom att tänka på att den avsatte mellan tolv och femton hundra ton om året av detta gift på världsmarknaden. Kinesens brott med sin förskräckliga sociala betydelse försvann till ett intet i jämförelse med kapitalismens brott, försäljandet i parti av hundratals ton. Sedan inställde sig en annan tanke, den kinesiska opiumförsäljaren degenererade icke sina blivande kunder. Kapitalismen både anskaffar opiumet och skapar en marknad för det. I domsalen såg jag domaren, där han, ärligt strävande att skydda samhället från narkotikatrafiken, söker att göra det under förhållanden vilka gör ett dylikt samhällsskyddande omöjligt.

Medan jag hörde domen avkunnas, sju år för sju gram, hade jag på känn att en inom industrien organiserad arbetarklassens domstol snart måste föra inför rättvisans rättegångsskrank de femtonhundra tonnens försäljare, och skrudad i sin makt av nyttighetsproducent, samhällets uppbyggande klass, uttala kapitalismens dödsdom.

Arbetarnas nutid är mörk. Om de fortvara att vara oorganiserade kommer deras framtid att bliva ännu mörkare, i den kapitalismens midnatt som nu omger oss. Att kvarstå oorganiserade betyder arbetarklassens

självmord och förintelse. Det betyder mänsklighetens förgörelse och att de drömmar mänskliga varelser strävat att förverkliga för alltid kommer att förbliva endast drömmar. Vi såg atomerna organisera sig och bliva liv. Organiserade mänskliga atomer, organiserade i en atomernas industriella organisation betyder liv: och en livsutveckling till allt högre planer av social tillvaro. Varje intelligent arbetare måste se att likadant som nyckeln till det förflutnas studium är organisation, så är det också den nyckel vilken för hela världens folk kommer att öppna naturens rika godsmagasin, lägga för dess fötter vetenskapens rika och mäktiga samlingar samt göra maskinen till en kraft för socialt tillväxande, icke social förintelse. Varje intelligent arbetare måste se att den som inte är organiserad för den mänsklighetens rikare dag vilken ligger bortom kapitalismens natt har allierat sig med natten, att han står i vägen för sig själv, står i vägen för den klass av vilken han är medlem och i vägen för hela mänskligheten på dennas framstegsväg.

Arbetarna vill och måste organisera sig.

Men arbetarna vill organisera sig. De måste organisera sig. Maskinen, fastän i dag en förtryckare, visar arbetarna vägen till frihet, visar dem vägen till den gemensamma äganderätten till Jorden och produktionsmaskineriet, emedan den vägen leder ut ur den vansinniga girighetens anarki och ut ur herreklassens sugvatten av förföljelse och förstörelse. Maskinen sammanför tusentals arbetare under sin utvecklingsvandring, den ställer dem på en jämlikhetsnivå för att de må kunna skåda sin makt som rikedomsproducenter, såsom skapare av de saker av vilka mänskligheten är beroende och lever av.

Den visar dem att den makt vilken de i sin okunnighet tror är en del av deras herrars skapelser, icke är dessas utan blott den makt vilken frånvaron av organisation ibland dem själva överräcker till dessa. Den visar dem att makten av den rikedom vilken ingjuter

skräck i dem icke är den härskande klassens, utan den samlade rikedom vilken de själva producerat. Den visar dem att de pengar vilka de tror är makt, endast är en av deras grupp's skapelse, gruvarbetarnas, och, emedan skaparn är större än sin skapelse, icke guld utan människor, fria, emedan de är friheten värdiga och med en organisation för frihetens erövring, måste bliva grunden för en civilisation värdig sitt namn. Framtidsbilden, med kapitalismen i sadeln och världen piskad till förstörelse, ter sig mörkare än ord förmå teckna den. Dessto djupare vi blicka in i den, dessto mörkare ter den sig.

Endast organisation kan illuminera framtiden.

Men för oss, såsom medlemmar av I. W. W. det nya samhällets organisation, nödvändiggjord av de nuvarande förhållandena, och möjlig genom arbetarnas upplysning och organisation för frigörelse, illumineras nuets och framtidens mörker med tanken från vår fyrbåk i nutiden och av världens hopp för framtiden.

I skenet av de ljusstrålar vilka **Världens Industriarbetare** kastar ut ibland arbetarklassen och över nutidens industriella samhälle kunna vi blicka framåt och bortom mörkret se ljus, bortom natten skåda gryningen, bortom industriellt slaveri, industriell frihet: bortom barnens svält, mödrars tårar och de utstöttas och arvlösas ökande förtvivlan, en organiserad arbetarklass's mål.

Vi kan se arbetslösheten, oförrätterna och ojämlikheterna i det nuvarande såsom de oundgängliga födslosmärtorna av en ny social ordning.

Världens arbetare måste organisera sig. Och organiserade måste de taga hem segern, för, stående skuldra vid skuldra, klarögd och orädd, kommer arbetet att bli högsta makten i universum. Kraften inom materians atomer, fastän omätbar, skulle bliva ringa i jämförelse med möjligheterna av de mänskliga atomerna inom in-

dustrien, vilka, drivna av det nuvarandes skändligheter och lysta framåt av arbetarklassens framtidsideal, kan omskapa världen. Genom det nuvarande I. W. W., icke stort mer än embroyiet till framtidens organisation och fria samhälle, kunna vi se och arbeta för ett tillstånd där maskinen icke längre blir dess skapares förstörare, där naturkrafterna kommer att arbeta för mänskligheten och där varje efterföljande år vill göra människan mer och mer till herre över Jorden och sig själv, där människan kommer att utveckla de krafter hon äger inom sig såväl som de vilka existera utom henne för rasens fortsatta framåtsträvande. Vetenskapen, frigjord från det parasitiska fåtalets fjättrar, skall upplysa världen och framtiden till att uppnå allt högre och högre utsiktshöjder. Konsten, frigjord från att tjäna hungern och försköna humbugen, skall lägga sina rikaste skönheter vid en fri mänsklighets fötter. Snillet skall icke dö i vindskupor, dets rikedom av tankar och känslor förlorade medan den som mördar miljoner förhärligas och bor i palats. Snillet, i dag inburat, skall i morgon varda i frihet för att med sina toner översvämma Jorden och hälla dem ut i rymden. Talangen skall icke i sin linda falla offer för en hänsynslös girighet.

Ocensurerad och orädd skall den giva sitt budskap åt en värld med en kultur värdig att mottaga det, en frihet att njuta av det.

Poesien, nu kvävd i en atmosfär av hyckleri, skenhelighet och list, skall fläta vackrare blomsterkransar än vad nu är möjligt under slaveri, för en frigjord mänsklighets panna. Frigjord från maskinens äganderätt, med naturens alla krafter till sina tjänare, frigjord från den djuriska kampen om födan vilken varit rasens förflutna historia, vem kan bestämma gränserna för människans möjligheter?

Vi, såsom slavar under ett obarmhärtigt industriellt system, drömmer om friheten och den kapitalistiska nattens gryning.

Och denna dröm, grundad på samhällets och maskinproduktionens vetenskapliga analys, är ljuvlig. Men vår dröm om frihet och om en gryning grundar sig icke på frihetens erfarenheter utan på dem vi erfarit under natten. Drömmen är dimmig i jämförelse med vad **Världens Industriarbetare** förmår uppbygga i framtidens solljus.

När atomen påbörjade sin organisation — såsom vi nu gör, under trycket av krafterna omkring den och inom den — visste den icke att den genom organisation skulle bli ett universum, sedan liv, med en alltid stigande livsutveckling. Så finnes det även mål såsom resultat av vår organisation vilka ligga bortom gränserna för vår uppfattning. Men detta vet vi, att när människan slutar växa, att utveckla sig, då kommer stjärnorna att blicka ned på en döende värld. Detta vet vi, att agitation är liv och stagnation är döden.

Att organisera, att visa världens arbetare att de också måste organisera sig för en värld utan en herre och utan en slav, att sträva för ett system i vilket svaret på ett rop för bröd icke blir en skål soppa i en välgörenhetsanstalt och frihetssträvandets svar en battong, det innebär att vi förbundit oss med framtiden, att vi gör av oss själva en del av den sociala utvecklingen, att vi håller våra själar vid liv. Det är att vara värdiga friheten.

Det är att vara män, passande för manlighet, i stället för slavar passande för ingenting annat än slaveri. Världens enda hopp är arbetarnas enhetliga organisation. Allt annat är förtvivlan, arbetslöshet, förstörelse och död. I. W. W. förnekar att den mänskliga utvecklingens tidsrymder vilka begynte med atomernas organisation skall avslutas med industriella atomer vilka neka att organisera sig för liv. Den förnekar att människan alltid måste vanställas, regeras och stympas av de maskiner hon skapat. Den uppmanar världens arbetare att omedelbart besvara arbetslöshetens utmaning med sex-

timmarsdagen, och det industriella slaveriets utmaning med organisation för Industriell frihet. Denna bok är färdig. Världens arbetare såsom den mänskliga och sociala utvecklingens allierade har blott begynt.

Med dem vilar rasens framtid.



Efterord till den svenska upplagan.

Kamrat!

När du nu, vilket vi hoppas, fått en insikt om nödvändigheten av en arbetarklassens enhetliga världsorganisation då är vi förvissad om att du inte låter dig nöja med just denna kunskap.

Du vill naturligtvis också veta hur denna organisation är beskaffad, vilken form den bör ha, dess struktur och omfattning.

Det talas och skrives i dessa dagar, en tid som kännetecknas av en allt starkare internationell solidaritetsanda bland arbetarklassen, en god del om arbetarinternationaler. Ingen organisation utom I. W. W. har dock kunnat framlägga en vetenskaplig ritning eller plan för en sådan organisation.

Det är ju inte mycket bevänt med att påpeka nödvändigheten av en arbetarklassens internationalen om man inte samtidigt på ett objektivt sätt framlägger de förutsättningar som finnes för en sådans uppbyggande, med andra ord, man går icke till värket för att bygga ett hus förrän man har ritningarana klara att bygga efter.

En vetenskaplig arbetarklassens organisation kan icke uppbyggas med mindre man grundligt analyserat och på ett vetenskapligt sätt ordnat det världsliga produktionsmaskineriet, och på denna grundval drager upp strukturen för arbetarklassens framtida organisation, stommen för det nya samhället.

Varje arbetare som därför är intresserad av och arbetar för ett nytt samhälles uppbyggande kan inte giva sig till tåls förrän han studerat dessa planer.

Han bör därför rekvirera följande två broschyrer vilka på ett klart och tydligt sätt framför I. W. W:s struktur, principer, teorier och metoder.

»Vad menas med I. W. W.?» en koncentrerad framställning av organisationens historia, metoder och mål. Pris 40 öre.

»One Big Union av alla arbetare» en klar framställning av I. W. W:s struktur pekande på den grundval på vilken den vilar. Pris 35 öre.

Utom ovanstående viktiga broschyrer har vi en speciellt för Marintransportarbetarna med titel »Kamrat i Skansen» Pris 30 öre.

Joe Hills sånger, sålda i Sverige hittills i 8 tusen ex. pris 25 öre per ex.

Dessutom har vi en stor sortering av böcker, broschyrer och tidskrifter på engelska, vilka alla arbetare som studera detta språk borde rekvirera och använda som textböcker, priserna variera från 25 öre ex. till en krona.

Insänd alla order och rekvisitioner till:

C. G. Anderson. Aspudden.

Pris 1 krona.

I. W. W.

DESS HISTORIA, STRUKTUR OCH METOD



AV VINCENT ST. JOHN

ÖVERSATT AV
S. G. JOHANSON

Reviderad
1919

PRIS 15 CENTS

Utgiven av
Industrial Workers of the World
1001 W. Madison Street
Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

I. W. W. — En Kort Historik

På hösten 1904 avhöllo sex aktiva deltagare inom den revolutionära arbetarrörelsen en konferens. Efter att ha utbytt sina tankar och diskuterat de förhållanden under vilka Förenta Staternas arbetare leva, beslöto de att utsända inbjudan till en större sammankomst.

Dessa sex arbetare voro Isaac Cowen, representant i Amerika för Amalgamated Society of Engineers of Great Britain, Clarence Smith, huvudkassör för American Labor Union, Thomas J. Hagerty, redaktör för "The Voice of Labor", officiellt organ för A. L. U., Georges Estes, president för The United Brotherhood of Railway Employes, W. L. Hall, huvudkassör för U. B. R. E., och Wm. E. Trautmann, redaktör för "Brauer Zeitung", officiellt organ för The United Brewery Workers of America.

Inbjudan utsändes därpå till ytterligare 36 personer, som voro aktiva inom radikala arbetarorganisationer och den politiska socialiströrelsen inom F. S., inbjudande dem till en hemlig konferens i Chicago, Ill., den 2 jan. 1905.

Av dessa trettiosex var det endast två som vägrade att antaga inbjudningen till den föreslagna konferensen — Max S. Hayes och Victor Berger — båda redaktörer för socialist-och fackföreningsorgan.

Konferensen sammanträdde på utsatt tid, med trettio personer närvarande, och uppdrog det industriella manifestet, inbjudande till en kongress att avhållas i Chicago den 27 juni 1905, med avsikt att bilda en organisation i överensstämmelse med de principer som fastslagits i manifestet.

Spridningen av manifestet utfördes av konferensens exekutiva kommitté, American Labor Union och

Western Federation of Miners. Det erhöll en mycket stor spridning på flera olika språk.

Kongressen sammanträdde på utsatt dato, med 186 ombud närvarande från 34 stat-, distrikt-, national- och lokalorganisationer, representerande 90,000 medlemmar.

Alla närvarande voro ej där med god avsikt. Kännedomen därom gjorde, att undertecknarna av manifestet konstituerade sig själva som en tillfällig kommitté för granskning av fullmakterna.

Denna tillfälliga kommitté beslöt att endast i de fall, där representanterna hade fullmakt att ansluta sin organisation till den industriella union, när den blev bildad, skulle de erhålla röster motsvarande densammas medlemsantal. Alla icke så befullmäktigade ombud erhöllo en röst var.

En av de närvarande ombudsgrupperna var från Illinois statsdistrikt av U. M. W. of A. Detta distrikt hade vid den tiden ett medlemskap av i det närmaste 50,000. Under ovannämnda bestämmelse erhöllo dessa ombud en röst var. Därmed är den representerade medlemssiffran nere i 40,000.

Flera av de övriga organisationerna, som hade ombud närvarande, existerade endast på papperet, så det är tryggt att säga att 40,000 är en gott tilltagen summa för det antal arbetare som voro representerade på första kongressen.

Ovanstående siffror visa, att undertecknarnas av manifestet vidtagna åtgärder voro allt som förhindrade motståndarna till den industriella unionismen från erövrandet av kongressen och förhindrandet av varje försök till börjandet av organisationen. Faktum är, att många av dem som voro ombud till första kongressen och de organisationer som de representerade, ha bittert bekämpat I. W. W. från avslutningen av nämnda kongress till den dag som i dag är.

De organisationer, som intogos som delar i den nya organisationen, voro: Western Federation of Miners, 27,000 medlemmar; Socialist Trade and Labor Alliance, 1,450 medl.; Punch Press Operators,

168 mel.; United Metal Workers, 3,000 medl.; Longshoremen's Union, 400 medl.; The American Labor Union, 16,000 medl.; United Brotherhood of Railway Employes, 2,087 medl.

Kongressen, som varade i tolv dagar, valde tjänstemän och utarbetade en konstitution med principförklaring av följande lydelse:

I. W. W:s första principförklaring.

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen hava ingenting gemensamt. Det kan icke bliva fred så länge miljoner av det arbetande folket leva i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen ha allt detta livets goda.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills det arbetande folket sluter sig tillsammans på det politiska såväl som det industriella området, samt taga och behålla vad de med sitt arbete producera, genom en ekonomisk organisation av arbetarklassen, utan anslutning till något politiskt parti.

Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa förhållanden kunna förändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när hälst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

Alla möjliga färger av teorier och program voro representerade ibland de ombud och individer, som voro närvarande på första kongressen. De mest markerade voro till antalet fyra: parlamentariska socialister — två slag — höger och vänster, marxister och reformister; anarkister; industrialister och arbetarföreningsfakirer. Kongressen försökte att förena dessa olika element. Kännedom om detta försök gör det lättare att förstå de till synes motsägande satserna i originalet av principförklaringen.

Det första året var ett stridernas år, mellan dessa olika element, för att få kontroll över organisatio-

nen. De båda lägren av politiska socialister betraktade I. W. W. som ett stridsfält, där de kunde avgöra vem som hade mest med fel eller förtjänster. Arbetarfakirerna sökte att suga sig fast vid organisationen, för att trygga sig en existens i fall den nya union blev en framgång. Anarkisterna lade sig ej mycket i de inre affärerna. Endast ett fall är bekant för författaren: ett tillfälle i NewYork City där de samarbetade med en grupp politiker för att få kontroll över distriktstyrelsen.

I trots av detta och en del andra hinder gick dock organisationen framåt, utkämpade några segerrika strider mot arbetsgivarna och började utgivandet av en månadstidning, "The Industrial Worker". I. W. W. utsände även det första uppropet till försvar för Moyer, Haywood och Pettibone, under titeln: "Skola våra bröder mördas?", bildade försvarsföreningen, och det var genom det intresse, som I. W. W. lyckades att uppväcka, som andra organisationer kastade sig in i striden för att rädda livet på tjänstemännen inom W. F. of M., vilken slutligen resulterade i deras frigivande. På så vis blev W. F. of M:s ansträngningar vid bildandet av I. W. W. betalda.

Andra kongressen.

Den andra kongressen sammanträdde i september 1906, med 93 ombud, representerande omkring 60,-000 medlemmar.

Denna kongress visade att organisationens administration var i händerna på personer som icke voro i sympati med föreningens revolutionära program. Av huvudstyrelsen voro endast två medlemmar uppriktiga — generalsekreteraren, W. E. Trautmann, och en medlem av exekutiva kommittén, John Riordan.

Striden för kontroll av organisationen uppdelade den andra kongressen i två läger. Röstmajoriteten blev på den revolutionära sidan. De konservativa, som hade ordföranden på sin sida, använde sig av obstruktion för att vinna kontroll. De hoppades där-

igenom kunna dra ut på tiden tills tillräckligt många ombud måste resa hem och majoriteten bli på deras sida. De revolutionära gjorde detta om intet genom att avskaffa presidentbefattningen och i stället välja en ordförande från deras läger.

I denna strid ställde socialistpolitikerna sig i var sitt läger.

Den andra kongressen tillade följande sats till principförklaringen:

"Därför, utan att understödja eller önskande understöd av något politiskt parti."

En ny exekutivstyrelse valdes. Vid avslutningen av kongressen lade den gamla styrelsen beslag på huvudkvarteret och med polisens och detektivers hjälp höll den detsamma, tvingande revolutionärerna att öppna ett nytt. Detta utfördes i trots av att de icke hade tillgång till organisationens kassa utan måste förlita sig på avdelningarnas hjälp.

W. F. of M. understödde den gamla styrelsen för en tid, såväl finansiellt som genom sitt officiella organ. Samma var förhållandet med socialistpartiets press och administration. Det radikala elementet inom W. F. of M. lyckades slutligen tvinga styrelsen att indraga sitt understöd. Den gamla styrelsen inom I. W. W. uppgav då alla anspråk på att ha en organisation.

Organisationen började sitt andra år med att möta en ännu hårdare strid än under det första. Den lyckades likväl att etablera ett nytt huvudkvarter och utge en vecklig publikation i stället för den månatliga, som den gamla styrelsen beslagtog.

Under andra året utkämpades några hårda strider för bättre förhållanden.

Den tredje kongressen var utan vidare betydelse. Dock blev det vid denna kongress klart att socialistpolitikerna, som stannat kvar inom partiet, försökte att forma I. W. W. till deras förmån, och ett svagt försök gjordes att placera dem i bakgrunden.

Den fjärde kongressen resulterade i en splittring mellan politikerna och industrialisterna, emedan de förra icke tillätos att kontrollera organisationen.

Principförklaringen ändrades och fick följande lydelse:

I. W. W:s principförklaring.

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen hava ingenting gemensamt. Det kan icke bliva fred så länge miljoner av det arbetande folket leva i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen ha allt detta livets goda.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organisera sig såsom en klass, taga jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffa lönesystemet.

Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa förhållanden kunna förändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när hälst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god daglön för ett gott dagsverke", måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: "Ned med lönesystmet!"

Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Politikerna försökte att bilda en annan organisation, med anspråk att vara den verkliga industriella rörelsen. Den är ingenting annat än en avbild av deras poitiska parti och har aldrig funktionerat som en arbetarorganisation. Deras program är lagt på ett "civiliserat plan", m. a. o. på parlamentarism. Deras publikationer äro de officiella organen av en

politisk sekt, som aldrig försummat ett tillfälle att angripa de revolutionära arbetarna när de varit i strid med någon grupp av den härskande klassen. Deras favoritmetod är att beskylla revolutionärerna för alla de brott som en feg och smutsig inbillning kan framkalla. "Tjuvar, bovar, dynamitarder, mördare, lönmördare", etc., är en samling av detta sällskaps skällsord.

Efter textilarbetarnas seger i Lawrence försökte S. L. P.-politikerna på nytt att posera som I. W. W.

Genom att ge sig ut för att vara I. W. W. och de ENDA I. W. W., voro de i stånd att bedraga flera tusen textilarbetare i Paterson, Passaic, Hackensack, Stirling, Summit, Hoboken, Newark, New Jersey och Astoria, Long Island, och upptaga inträdes- och månadsavgifter från dem.

Vid varje tillfälle förrådde dessa politiska fakirer arbetarna åt fabriksegarna och arbetarnas ansträngningar att förbättra sina förhållanden slutade i nederlag. I Paterson och Passaic ingick S. L. P. förbund med polisen för att förhindra I. W. W.-organisatörerna från att avslöja dem för arbetarna.

Deras egna handlingar slutade emellertid med att de själva avslöjades i sin äkta färg för arbetarna, och nu äro de fullkomligt utan sympati bland arbetarna i detta distrikt.

För en tid nöjde sig den andra sekten, av den politiska rörelsen, med att sprida sitt gift i hemlighet. Sedan Lawrencestrejkens slut ha S. P:s publikationer (med mycket få undantag) aldrig försummat att fylla sina spalter med missrepresentationer och smutskastning av organisationen och dess aktiva medlemmar. Deras anfall ha även sträckt sig till medlemmar av deras eget parti, som råkat vara aktiva medlemmar eller understödjare av I. W. W.

(På allra senaste tiden har en förändring egt rum häruti, i det att nu de tre faktionerna, i vilka partiet sönderfallit, samtliga endorsera industriell organisation eller rent av tillråda anslutning till I. W. W. — Övers. anm.)

I. W. W:s struktur.

Dragande sina slutsatser från det förflutna, fram-

hålla industrialisterna såsom väsentligt, att organisationens form motsvarar utvecklingen av maskinerna och produktionsmedlen samt koncentreringsprocessen inom industrien, för att kunna underlätta solidaritetens framväxt, enligt klasslinjer, ibland arbetarna. Endast om organisationens struktur håller jämna steg med utvecklingen av industrien är det möjligt att erhålla den solidaritet, som är nödvändig för att vinna framgång i striden med arbetsgivarklassen.

Utlevade organisationsformer, med motsvarande föråldrade metoder och förordningar, måste brytas ned. Att göra detta under pågående strid betyder oreda och villervalla och slutar i nederlag.

Industrialisterna påstå att, sak samma hur tappra och stridslystna arbetarna än äro, om de tvingas att strida med föråldrade metoder och organisationsformer, mot arbetsgivarnas modärna sammanslutningar, kan det endast bliva en utgång på en sådan strid — nederlag.

Industrialisterna inse nödvändigheten av arbetarklassens solidaritet. För att uppnå sådan lägga de klasskampen till grundprincip för organisationen och förklara sin avsikt vara att kämpa densamma intill arbetarklassen övertagit ledningen av industrien. I sina grundprinciper uppkallar I. W. W. revoltens och motståndets ande, som är en så nödvändig sak i utrustningen av varje argetarorganisation i dess kamp för ekonomisk frigörelse. Med ett ord sagt, I. W. W:s grundprincip gör den till en kamporganisation. Den förbinder organisationen till en oavbruten kamp emot det privata egandet och kontrollerandet av industrien.

Det är endast en överenskommelse som industrialisterna äro villiga att ingå med arbetsgivarklassen **— fullkomligt överlåtande av all kontroll över industrien till de organiserade arbetarna.**

Erfarenheten från det förflutna har bevisat att massorganisation, sådan som Knights of Labor, är kraftlös och ohanterlig som en pöbel.

Den fackliga föreningsformen, med dess princip av yrkesautonomi och gemensamma intressen med ar-

betsgivaren, har också bevisats vara ett feltag. Den har icke varit något effektivt vapen för arbetarna. Visserligen har den förbättrat förhållandena för den skicklige yrkesarbetaren, men till följd av dess trånga, fackliga struktur har klassintresset för länge sedan förlorats ur sikte och yrkessynpunkter äro nu de allena härskande bland dess medlemmar. I sista instans ha yrkesföreningarna endast lyckats att förskaffa sina medlemmar fördelar på den stora arbetarmassans bekostnad genom att ingå kontrakt med arbetsgivarna att icke understödja de övriga arbetarna i deras strider. De ha blivit arbetsgivarnas medhjälpare att hålla den stora majoriteten i underdånighet. I. W. W. förnekar att den fackliga rörelsen är eller kan bli en alla arbetare omfattande rörelse.

Inom alla större industrier, i Förenta Staterna i dag, där någon grupp av arbetarna söker förbättra sina förhållanden, råkar den i strid med arbetsgivarklassen i sin helhet. Omkostnaderna av en strejk uppbäras av de organiserade arbetsgivarna, vilka kommit till den punkt att, oavsett vad konkurrens ännu finns kvar, de förena sig för att hålla arbetarna nere, emedan deras gemensamma intressen äro att erhålla billig arbetskraft.

För att möta dessa förhållanden föreslår I. W. W. följande

Allmänna grundlinjer:

1. Organisationens första enhet är den industriella union, uppdelad i motsvarighet till behovet inom varje särskild industri. I en del industrier kan den industriella union omfatta **alla** arbetare, medan i andra åter kanske flera industriella föreningar blevo nödvändiga, för att utnyttja situationen. Tag för exempel sjöfartsindustrien — en union på de stora sjöarna, en på Atlantiska och Golf-kusten, en på Stilla havskusten och en på Mississippifloden — var och en beredd att möta speciella behov vid varje särskild situation.

2. Industriella unioner av nära besläktade industrier förenas i departement. Till exempel sjöfartsarbetarnas industriella union, hänvisad till förut, komme att förenas med järnvägsarbetarnas organisationer, luftseglarnas union, kuskarnas och automobilförarnas unioner. Dessa utgöra då frakt och kommunikationsdepartementet.

3. De industriella departementen äro förenade genom huvudorganisationen, vilken i sin tur utgör en del av den internationella organisationen; och genom den internationella organisationen åstadkommes solidaritet och samarbete mellan alla länders arbetare.

Organisationens sammansättning.

Tagande i betraktande de tekniska olikheter, som existera inom olika departement av industrien, och förhållanden där ett större antal arbetare är sysselsatt, indelas den industriella union i "branscher" varhälst så är nödvändigt. Om en union omfattar **alla** arbetare inom en viss industri, eller ett visst distrikt av en industri, etableras "industriella branscher" på en sådan central plats som är mest lämplig för arbetarna.

Dessa industriella branscher eller avdelningar indelas vidare uti:

1. Verkstadssektioner, så att arbetarna inom varje verkstad kontrollera de förhållanden som direkt beröra dem.

2. Språksektioner, så att arbetarna kunna avgöra de affärer som beröra organisationen på det språk som de bäst känna till.

3. Inom stora industrier, som äro uppdelade i departement, bildas departementala underavdelningar för att kunna systematisera och förenkla arbetet av organisationens affärer.

4. Om en industri har en stor lokal omfattning, eller utgör huvudindustrin inom en stad, bildas distriktavdelningar för att sätta arbetarna i stånd att bevista föreningsmötena utan att behöva gå så lång väg.

5. På det att varje industriellt distrikt må få fullkomlig industriell solidaritet ibland arbetarna, inom alla industrier såväl som varje enskild industri, bildas en **industriell distriktstyrelse** genom väljande av delegater från alla industriella unioner och branscher arbetande inom samma distrikt; genom denna styrelse erhålles gemensam aktion inom distriktet.

De lokala sektionerna och underavdelningarnas funktioner.

Verkstads- och språksektioner, departement- och distriktsunderavdelningar, underhandla med arbetsgivaren **endast** genom den industriella branschen eller den industriella unionen. På så sätt kunna arbetarna bestämma över de förhållanden som direkt beröra dem och på samma gång stå i full kontakt med alla de övriga arbetarna, inom industrien, genom den industriella branschen och unionen.

Utvecklingen av maskintekniken kommer ävenså att gradvis förminska de branscher som äro grundade på yrkesskicklighet.

Allt efter som kunskapen i engelskan blir mera allmän komma språkbranscherna att upphöra.

Den jämna utvecklingen och koncentreringen av egandet och kontrolleringen av industrien kommer att mötas av en liknande koncentrering av industriella unioner och departement. Avsikten är att organisationen vid alla tillfällen skall motsvara fordringarna och eventuellt bli det medium genom och med vilket de organiserade arbetarna skola bli i stånd att bestämma det mått av föda, kläder, husrum, undervisning och nöjen, som är nödvändigt för att tillfredsställa arbetarnas behov.

Organisationens administration.

De industriella unionerna (industriförbunden) ha full bestämmelse över sina egna affärer, välja sina egna tjänstemän och bestämma dessas löner. Huvudorganisationen har beslutat att avgifterna skola

vara lika för alla industriorganisationerna. Månadsavgiften är 50 cent och inträdesavgiften 2 dollar.

Varje industriell bransch av en industriell union väljer en eller flera ombud till den industriella unionens exekutiva kommitté. Denna exekutiva kommitté är den industriella unionens administration. Den industriella branschens tjänstemän bestå av sekreterare, kassör, ordförande och revisorer.

Varje industriell union och industriell bransch inom ett visst distrikt väljer en eller flera ombud till distriktstyrelsen. Distriktstyrelsens tjänstemän bestå av en finanssekreterare och revisorer. Distriktstyrelsens tjänstemän väljas av ombuden från distriktet.

Alla tjänstemän inom lokalorganisationer, med undantag av distriktstyrelsen, väljas genom röstning av medlemskapet i sin helhet.

Proportionell representation förekommer icke bland delegaterna inom branscher och till distriktstyrelsen. Varje bransch och avdelning har samma antal delegater. Varje delegat har en röst.

Industriella unioner avhålla årliga kongresser. Ombud från varje bransch inom union avger ett röstantal grundat på medlemsantalet av den industriella bransch de representera.

Den industriella unionen föreslår kandidater till tjänstemän på kongressen, och namnen på de tre kandidater, som erhålla högsta röstetalet på kongressen, sändas till alla medlemmarna för att genom omröstning väljas till tjänstemän.

Den industriella unionens tjänstemän bestå av sekreterare och kassör samt den exekutiva kommittén. Varje industriell union väljer ombud till det departement som den tillhör. Samma procedur följes vid val av ombud som vid val av tjänstemän.

Industriella departement hålla kongresser och föreslå de ombud som väljas till huvudkongressen. Ombuden till huvudkongressen föreslå kandidater till

tjänstemän för huvudorganisationen. Dessa huvudtjänstemän väljas genom röstning av hela organisationens medlemskap.

Den exekutiva styrelsen är sammansatt av en medlem från varje industriellt departement och utses av medlemskapet inom nämnda departement.

Allmänna kongresser avhållas årligen för närvarande.

För bestämmande av tjänstemännens löner inom alla delar av organisationen följes som regel att betala samma lön som de skulle erhålla om de vore anställda i sina respektive industrier.

Taktik och metoder.

Varande en revolutionär organisation använder I. W. W. de medel och den taktik som ge bästa resultat på kortaste tid och med minsta energiutveckling. Den taktik som skall användas bestämmes genom organisationens förmåga att gå i land med densamma. Frågan om "rätt" och "orätt" angår icke oss. Ingen uppgörelse med arbetsgivaren anses slutgiltig. All fred, så länge lönesystemet varar, är blott en beväpnad vapenvila. Vid varje lämpligt tillfälle upptages striden, för mera kontroll av industrien, på nytt.

Allt efter som organisationen vinner kontroll av industrien, och kunskapen om arbetarnas styrka blir mera allmän, kommer den långt utdragna strejken att bliva en relik av det förflutna. En långt utdragen strejk betyder otillräcklig organisation eller att den gått av stapeln vid ett sådant tillfälle då arbetsgivaren bäst kan gå med på en arbetsnedläggelse — eller båda. En strejk, som icke blivit vunnen på fyra eller sex veckor, under ordinarie förhållanden, kan icke vinnas genom att fortsätta längre. Inom den trustifierade industrien kan arbetsgivaren lättare rida ut en strejk som varar sex månader än han kan möta sex strejker på samma tid.

Ingen del av organisationen eger rätt att ingå kontrakt med arbetsgivaren på en viss tid. När en strejk användes är avsikten att lamslå alla delar av den industri den omfattar, under den tid då arbetsgivaren kan minst gå med på arbetets avstannande under den bråda säsongen eller då det är många beställningar inne.

Industrialisterna påstå att arbetsgivaren icke beviljar annat än vad arbetarna äro mäktiga att taga och behålla genom styrkan av sin organisation. Därför eftersträva vi inga överenskommelser med arbetsgivarna.

Om strejken har misslyckats upptages arbetet och en lämpligare tidpunkt avvaktas för att tvinga arbetsgivaren att gå in på arbetarnas fordringar.

Maskinteknikens väldiga utveckling gör att de arbetslösas armé ständigt ökas. För att motverka detta söker I. W. W. att införa en kortare arbetsdag och minska arbetsintensiteten, på så vis tvingande arbetsgivarna att anställa flera och flera arbetare.

För att underlätta organisationsarbetet förbjuder I. W. W. stora inträdes- och månadsavgifter. *

Vid strejk utsättas strejkvakter och alla ansträngningar göras för att förhindra arbetsgivaren från att få arbetare in på arbetsplatsen. All tillförsel till strejkplatsen avstänges. Alla fraktsändningar vägras, om möjligt. Strejkbrytare hållas också isolerade så långt i organisationens förmåga står. Regeringsingripande besvaras med öppet brytande av regeringens order, fyllande av fängelserna, därmed åsamkande större utgifter för skattebetalarna — vilket är blott ett annat namn för arbetsgivarna.

I korthet, I. W. W. advocerar en modärn taktik så långt det står i organisationens förmåga att utföra densamma.

Upplysning.

För närvarande har organisationen tjugu publika-

* En del fackföreningar taga från $25.00 till $250.00. En, de gröna buteljblåsarnas union, tager $1,000 i inträdesavgift.

tioner. Fyra veckotidningar på engelska och två på judiska språket samt en veckotidning vardera på följande språk: italienska, ryska, ungerska, bulgariska, svenska, polska, tyska, slaviska, lettiska, spanska och finska. Vidare månatliga magasin på engelska, ryska och finska. Alla dessa skrifter advocera det program som principförklaringen innehåller.

Flera av de industriella unionerna utgiva ävenså veckorapporter, som huvudsakligen innehålla nyheter från arbetsplatserna och annat av intresse till största delen endast för den unionens medlemmar.

Huvudorganisationen utger flygblad och broschyrer från tid till tid med avsikt att bygga upp och utsom organisationens tillgångar det tillåta.

Unionerna och de industriella branscherna hålla upplysningsmöten på gatorna och i lokaler inom industricentra. Läsrum och möteslokaler hållas av alla större branscher. Revolutionär litteratur hålles alltid på lager.

Speciella verkstadsmöten avhållas med avsikt att organisera särskilda industrier.

I. W. W. på stridsfältet.

År 1906 etablerades åttatimmarsdagen för restaurant- och hotellpersonalen i Goldfield, Nevada.

Samma år förlorade plåtslagarna en strejk i Youngstown, Ohio, till följd av att American Federation of Labor fyllde de strejkandes platser.

År 1907 gingo 3,000 textilarbetare i Skowhegan, Maine, ut på strejk till följd av att aktiva medlemmar inom organisationen avskedades. Strejken varade i fyra veckor och slutade med fullkomlig seger för arbetarna med förbättrade arbetsförhållanden. John Golden, president för de förenade textilarbetarna inom A. F. of L., försökte att bryta strejken genom att anskaffa strejkbrytare.

I Portland, Oregon, strejkade 3,000 sågverksarbetare för tio timmars dag och lönens höjande från $1.75 till $2.50 om dagen. Till följd av den stora efterfrågan på arbetskraft, som då rådde inom den trakten vid den tiden, erhöllo de flesta av de strejkande arbete på annat håll och strejken rann ut i sanden inom loppet av sex veckor. Sågverksbolagen voro lamslagna för en lång tid och tvingades indirekt att höja arbetslönerna och förbättra arbetsförhållandena. Denna strejk var en stor reklam för I. W. W:s agitation inom den västra delen av Förenta Staterna.

I Bridgeport, Connecticut, voro 1,000 tubarbetare på strejk. De förlorade genom A. F. of L:s strejkbrytartaktik.

På samma år voro 800 sidenarbetare på strejk i Lancaster, Pennsylvania. Till följd av den stora paniken 1907, som bröt ut strax efteråt, förlorades denna strejk.

Från den 10 mars 1907 till den 22 april samma år kämpade W. F. M. och I. W. W. i Goldfield, Nevada, för sin existens (och de förhållanden de hade etablerat därstädes) emot gruvegarna, affärsmännen och A. F. of L:s gemensamma krafter. Denna öppna strid blev kompromissad genom förräderi av W. F. M:s huvudledare. Striden fortsattes periodvis från den 22 april till september 1907, med resultat att allt som förlorades genom kompromissen återvanns och A. F. of L:s union, som under striden etablerats, förstördes. Denna strejk kostade arbetsgivarna 100,000 dollars. W. F. of M:s strejk i oktober samma år förstörde organisations kontroll i detta distrikt.

Under den tid som I. W. W. hade övertaget i Goldfield, var minimilönen $4.50 om dagen för allt arbete och åttatimmarsdagen var allmän. I. W. W. och W. F. M. stodo i Goldfield på den högsta kraftpunkt som någon organisation någonsin stått. Inga kommittéer sändes någonsin till arbetsgivarna. Föreningarna antogo löneskalor och reglerade arbets-

tiden. Sekreteraren uppsatte desamma å en anslagstavla utanför lokalen och därmed voro de **lag.** Arbetsgivarna voro tvungna att besöka unionernas kommittéer.

Med början i juli 1909 utkämpade 8,000 arbetare, omfattande sexton nationaliteter, anställda hos "The Pressed Steel Car Company", McKees Rocks, Pennsylvania, den mest betydande strid som I. W. W. haft upp till den tiden. Strejken varade i elva veckor och som vanligt använde arbetsgivarna sig av Pennsylvania State Constabulary, kända under namn av Amerikas kosacker, för att utmana arbetarna och kuva dem tillbaka i arbetet. Detta kossackgarde är ett utsökt band av bovar, värvade för sin skicklighet att sköta skjutvapen. Varje strejk i Pennsylvania, sedan detta garde infördes, har blivit bruten eller förstörd genom dem. Män, kvinnor och barn hava blivit lemlästade, och även dödade av dem, utan att de erhållit något straff. Deras uppträdande på stridsplatsen i McKees Rocks var följd av deras vanliga brutalitet. Slutligen dödade kosackerna en av de strejkande. Strejkkommittén underrättade då kosackbefälhavaren att för varje sårad eller dödad strejkande skulle en kosacks liv tagas i vedergällning, och att de ej frågade efter vem eller vilken det blev, blott det blev liv för liv. De strejkande höllo ord. Vid nästa anfall av kosackerna blevo flera av dem dödade och många sårade. Kosackerna drevos från gatan och in i bolagets fabrik. Ett lika antal av arbetarna blevo dödade och ett femtiotal sårade under striden. Därmed upphörde dödandet å båda sidor under den strejken. För första gången under deras tillvaro hade kosackerna blivit tämda. Strejken slutade med fullständig seger för arbetarna.

Den 2 november 1909 började stadsstyrelsen i Spokane, Washington, att arrestera I. W. W:s talare för hållandet av gatumöten. Avdelningarna på platsen beslöto att upptaga striden och tvinga staden att

låta dem hålla möten på gatorna. Striden varade till början av påföljande mars månad, med resultat att staden tvingades att antaga en lag som tillät gatumöten. Över 500 män och kvinnor gingo i fängelse under danna strid för yttrandefriheten. Två hundra gingo på hungerstrejk, vilken varade från 11 till 13 dagar, och levde sedan på vatten och bröd från 30 till 45 dagar, två uns av bröd om dagen. Fyra medlemmar dogo till följd av den behandling de erhöllo under denna strid.

Många strider för yttrandefriheten ha sedan utkämpats, den mest anmärkningsvärda i Fresno, Cal. Auktoriteterna därstädes, i maskopi med arbetsgivarna, sökte häjda I. W. W:s agitation, vilken var inriktad på organisering av de tusental av icke yrkeslärda arbetare i San Joaquin-dalen, Californias fruktbälte. Gatumöten blevo förbjudna i Fresno. I. W. W. använde sig på nytt av den direkta aktionens metoder och fyllde stadens fängelser med gatutalare. Striden varade i fyra månader och över 100 medlemmar voro i fängelse från två till tre månader. Arresterade medlemmar vägrade att anlita advokater och svarade själva i sina mål eller anlitade någon annan medlem att svara för dem. Slutligen tog organisationen utanför Fresno hand om striden och organiserade en rörelse för att "infalla i California". I överensstämmelse med denna plan började avdelningar av kämpar för yttrandefriheten "marschen till Fresno" från Spokane, Portland, Denver, St. Louis och andra platser. Fresnos auktoriteter ansågo då att de haft nog samt gåvo upp. Yttrandefriheten var fullkomligt återerövrad i Fresno och I. W. W. har aldrig sedan blivit störd därstädes intill begynnelsen av kriget.

En fyra månader strejk av skoarbetare pågick i Brooklyn, New York, under vintern 1911. Denna strejk kämpades hårt från båda sidorna och medförde förbättrade förhållanden för arbetarne i en del fabriker.

Några av striderna under åren 1912—1917. *

Lokalunion No. 10, elektriska förrådsarbetare, Fremont, Ohio. En strejk omfattande 30 man. Strejken förlorades till följd av att den icke kunde utvidgas till att få hela fabriken att avstanna.

Lokalunionerna 161 och 169, textil- och skoarbetare. Haverhill, Mass., Två strejker omfattande 572 medlemmar, varade i sju veckor tillsammans. Båda slutade med seger. Sextio medlemmar arresterades och femton av dem ådömdes från en till fyra månaders fängelse.

Lokalunion 194, skrädderiarbetare, Seattle, Wash. Tio små strejker, varande från några timmar till två månader. Alla strejker med undantag av en vunnos. Femton arresterades, en dömd, två höllos i fängelse i nio veckor för deportering, men blevo slutligen frigivna. Antalet strejkande ej angivet.

Lokal union 326, järnvägsanläggningsarbetare, Prince Rupert, B. C. Två strejker, båda seger; 2,350 arbetare, tolv medlemmar arresterade, alla av dem dömda från sex månader till tre års fängelse. Denna avdelning hjälpte även till att vinna en strejk för oorganiserade arbetare vid Shenna Crossing.

Lokalunion 327, anläggningsarbetare, Lytton, B. C. En strejk varande sju månader, 5,000 deltagare; 300 arresterade; 200 dömda från en till sex månader. Denna strejk blev avblåst till följd av att ej hela linjen kunde stängas upp. Entreprenörerna blevo dock tvingade att förbättra löner och arbetsförhållanden.

Nationella industriunionen av skogsarbetare. Två strejker, omfattande sju lokalunioner och 7,000 ar-

* Under denna rubrik äro alla hänvisningar till lokalunioner och nationella industriunioner baserade på de termer och den struktur som konstitutionen föreskrev upp till 1916 års kongress. I. W. W., varande lika omfattande som industrien själv och uppskattande arbetarna därefter, i stället för efter lokala och nationella linjer, strök då i konsekvens därmed orden "lokal" och "nationell", därmed uteslutande sådana termer som möjligtvis kunnat överskugga detta vårt ideal. — W. D. H.

betare. Den ena varade i två månader och den andra i tre veckor. Ingen bestämd uppgift på antalet arresterade, men de voro flera hundra. Tre medlemmar ådömdes från en till tre månaders fängelse. Strejkerna voro delvis lyckade i det att lönerna höjdes inom industrien.

Utsträckande skogsarbetarnas organisation till de södra staterna är att inträngа på ett område där arbetsgivarklassen har hållit odisputerad regim sedan den amerikanska kontinenten först blev bebyggd.

Organisatörer anfallas där och dödas av industribaronernas beväpnade bovar. Arbetsgivarklassens vilja är landets lag.

Den 7 juli 1912 blev ett möte, som avhölls på allmänna landsvägen vid Grabow, Louisiana, överrumplat av Galloway timmerkompanis vakter. Tre man blevo dödade och fyra sårade. A. L. Emerson, presidenten för södra organisationsdistriktet, jämte 64 medlemmar blevo arresterade och höllos för förhör, beskyllda för sammansvärjning med avsikt att begå mord. Emerson och nio andra medlemmar undergingo rättegång men frikändes i trots av sågverksegarnas alla försök att förpassa dem till fängelset eller galgen. Alla de övriga lössläpptes utan förhör.

Lokalunion 436, Lowell, Mass., textilarbetare. Två strejker, en vunnen och den andra förlorad; 18,000 strejkande. Tjugusex arresterade; alla dömda till från en till sex veckors fängelse.

Lokalunion 557, pianoarbetare, Boston, Mass. En strejk, 200 strejkande. Strejken varade fem veckor och förlorades.

Lokalunion 20, Lawrence, Mass. Fem strejker, omfattande 29,000 arbetare; 333 arresterade, av vilka 320 ådömdes böter från $100 och ned samt upp till ett års fängelse. De flesta av dessa straff blevo, efter vädjan till högre rätt, nedsatta till böter. (För beskrivning av den stora Lawrencestrejken och den

därav följande Ettor-Giovanitti-rättegången läs Justus Eberts bok: "Trial of a New Society".)

Lokalunion 157, textilarbetare, New Bedford, Mass. Lockout, omfattande 13,000 arbetare. Antalet arresterade obekant.

1,500 arbetare i vävnadsfabrikerna i staden Little Falls, N. Y., gingo på strejk fastän de voro oorganiserade, för att söka förbättra förhållandena. De flesta av dessa voro utlänningar.

De strejkande begärde hjälp med att organisera strejken från National Union of Textile Workers. National Union sände följaktligen två organisatörer till platsen, Ben Legere och en italiensk Fellow Worker med namnet Boccini.

Dessa två organisatörer lyckades bringa de oorganiserade arbetarna tillsammans, organiserade en strejkkommitté och strejkvakt och sökte förmå de engelsktalande arbetarna att göra gemensam sak med deras bröder av andra språk.

Deras försök ledde till dåligt resultat. Efter några veckors tid började arbetsgivarna tillgripa sina vanliga metoder att använda polisen för att åstadkomma oordningar och upplopp. Strejkvakterna blevo anfallna och skingrade; män, kvinnor och barn blevo slagna medvetslösa. Organisatörerna blevo arresterade och anklagade för att vara anstiftare av de av polisen åstadkomna upploppen. Legere och Boccini blevo båda dömda till kortare fängelsestraff av den fientliga domstolen.

Efter ännu några veckor av detta voro arbetsgivarna tvungna att höja betalningen och strejken upphörde. Någon organisation existerade icke här efter slutet av strejken.

Utom ovannämnda konflikter var det ett antal mindre strejker men medlemmarna och avdelningarna ha icke lämnat huvudkontoret några uppgifter om dem, så vi kunna icke ge några data å desamma.

En beräkning av summan som använts till understöd och andra utgifter i förening med strejkerna under året

(1912) visar, att $101,504.05 utgåvos för strejker, omfattande 75,152 strejkande och deras familjer. Strejken varade 74 veckor på ett ungefär. Antalet arresterade uppgick till 1,466 och de dömdas till 577.

Strejker 1913.

Strejken i Lawrence medförde ett efterspel, då Ettor, Giovanitti och Caruso voro arresterade och anklagade för mord på en flicka som hade blivit skjuten av polisen under ett upplopp. Rättegången utkämpades med bitterhet från åklagaresidan, då de styrande med all makt sökte inspärra dessa arbetarklassens tappra kämpar inom lås och bom.

Arbetsgivarna mötte emellertid vid detta tillfälle sitt nederlag. Rättegången slutade i fullständigt frikännande av våra kamrater.

Ägarne av sågverken i Merryville, La., hade avskedat de arbetare som hade uppträtt som vittnen till fördel för A. L. Emerson under dennes rättegång. Följden blev att därvarande avdelning av skogs- och sågverksarbetarnas union förklarade strejk för att tvinga arbetsgivarna att återtaga dessa arbetare. Arbetsgivarna bekämpade strejken på det vanliga brutala sätt som är kännetecknande för de arbetarhatande skogsbaronerna i södern.

Hopar av de samvetslösa bovar som kallas gunmen drevo ut arbetarna med deras familjer från deras hem. De strejkandes förråd av födoämnen blev bortfört och förstört. Och efter en hård strid var organisationen på platsen totalt uppbruten.

Arbetarna i gummifabrikerna som tillverka automobilringar och annat gingo på strejk i Akron, O. De strejkandes antal utgjorde 22,000. De fordrade högre löner och ändrade arbetsförhållanden för att möta de försämrade förhållanden som inträtt genom införandet av arbetsbesparande maskiner och ett nytt pådrivarsystem. Denna strejk förlorades efter sju veckors strid.

Påverkade av den lyckliga utgången av strejken i

Lawrence, gingo strax efter arbetarna i silkesfabrikerna i Paterson, New Jersey, Summit, New York, och Philadelphia, även på strejk. I. W. W. förde alla dessa strejker och antalet deltagande var omkring 50,000.

Denna strid utmärktes av polisens brutala uppträdande emot de strejkande, i synnerhet i staden Paterson. Varje rättighet, som arbetarna antagas böra äga, blev nedtrampad. Alla lokaler för möten förvägrades. Strejkvakterna blevo överfallna och arresteringar företogos i hundratal. Svält tvingade slutligen arbetarne att antaga ett medlingsförslag, varigenom de erhöllo nio timmars arbetsdag och en mindre ökning av betalningen.

Liksom under strejken i Lawrence, uppträdde United Textile Workers' Union, tillhörande A. F. of L., med deras president John Golden i spetsen, hela tiden på arbetsgivarnas sida.

I Detroit, Michigan, gingo åtta tusen oorganiserade arbetare i automobilfabrikerna på strejk, fordrande högre betalning och bättre arbetsförhållanden. Efter en veckas arbetsnedläggelse blev strejken avkallad och de strejkande återgingo utan att ha erhållit en enda av sina fordringar beviljade.

Hamnarbetarna, som hantera järnmalm i Duluth och Superior, försökte organisera sig och blevo tvingade att strejka då arbetsgivarna avskedade alla kända medlemmar. Strejken förlorades och organisationen blev uppbruten.

Ett tusen arbetare i maskinverkstäderna i Toledo, Ohio, vunno sina fordringar efter en kort strejk.

Fem hundra arbetare för Agricultural Implement Company, i Peoria, Ill., förklarade strejk för högre betalning. Efter en veckas tid blevo strejkvakterna arresterade och lokalerna stängda av polisen på befallning av stadens arbetsgivarintressen. Denna strejk förlorades.

The Utah Construction Company, kontraktörer för järnvägsbyggnader och organiserad av mormonskt kapital, bedrevo arbeten utanför Tucker, Utah. Detta

kompani försökte klämma mera profit ut av sina slavar. Arbetarna begärde då hjälp från I. W. W.-avdelningen i Salt Lake City. Efter en kort och hård strid erhöllo arbetarna bättre förhållanden. Någon stadigvarande organisation kunde icke etableras på denna plats.

Det stora industriella området omkring Pittsburgh, Pennsylvania, utgjorde skådeplatsen för en mängd strejker i olika industrier. Cigarrarbetare, Oliver stålfabrik, aluminiumarbetare och arbetarna hos Frank & Seders handelshus voro på strejk på olika tider. Ingen organisation åstadkoms genom dessa strejker och litet eller intet var vunnet.

Hamnarbetarna i Philadelphia tröttnade på A. F. of L. och organiserade sig inom I. W. W. Efter en kort strid tvingades arbetsgivarna att gå med på arbetarnas fordringar. I. W. W. har sedan dess haft kontroll över arbetena vid denna hamn.

Ett par tusen arbetare strejkade vid sockerfabrikerna i Philadelphia för högre betalning. Denna strejk förlorades.

Philadelphia stenhuggare vunno en kort strejk som medlemmar av I. W. W. men uppehöllo icke organisationen efteråt.

I samma stad vunno restaurantarbetarna förbättringar men bevarade icke sin organisation.

Skrädderiarbetarna i Baltimore förlorade en fjorton veckors lång strejk med anledning av att A. F. of L. tillhandahöll strejkbrytare.

Arbetarna i Draper vävnadsfabriker i Hopedale och Milford, Massachusetts, revolterade emot låg betalning och långa timmar, men förlorade strejken.

Vävnadsarbetare i Ipswich, Massachusetts, strejkade för högre betalning och fordrade utbetalning av löner som kompaniet innehållit som böter därför att arbetarne slutat sina platser utan att anmäla därom två veckor i förväg. Resultatet av strejken blev från 5 till 15 procents högre betalning och kompaniet tvingades att återbetala 60,000 dollar.

Tio tusen barberare i New York vunno en kort strejk. Organisationen upplöstes emellertid så småningom och avsomnade slutligen.

Arbetarna vid hamnen i New Orleans började och förlorade en bitter strid såsom del av Marine Transport Workers' Industrial Union.

Skogs- och brädgårdsarbetarna i Marshfield, Oregon, Missoula, Montana och Puget Sound-distriktet påbörjade strejker, som alla förlorades eller kompromissades på grund av att organisationen icke var mäktig att utvidga striden till omfattning av hela denna industri.

2,300 humleplockare på Durst Ranch i Wheatland, California, gingo på strejk emot de omänskliga förhållanden som där voro rådande. Några sheriffs (länsmän) åstadkommo ett upplopp genom att skjuta skarpt på en fredlig samling av män, kvinnor och barn. Ett antal av både sheriffs och strejkande blev dödat. Följden av denna händelse blev att två av de mest verksamma strejkande, Ford och Suhr, blevo ådömda livstids fängelsestraff.

5,000 skogsarbetare i Grays Harbor-distriktet gingo på strejk, fordrande åtta timmars dag och bättre levnadsförhållanden. Åttatimmarsdagen kunde icke erhållas men maten och bostäderna förbättrades på de flesta platser.

Strejker 1916.

Arbetarna vid järngruvorna på Mesaba Iron Range förlorade en hård strejk, varvid en sheriff och strejkvakter dödades och sårades av kompaniernas privata gunmen.

Såsom alltid är vanligt vid strejker då strejkande arbetare eller andra bliva dödade av arbetsgivarnas gunmen, blevo även här agitatorer bland de mest verksamma strejkande arresterade och åtalade för begående av våldsdåd, som utförts av dessa gunmen.

Sockerfabriksarbetarna i Philadelphia förlorade återigen en strejk, varvid en arbetare blev dödad och flera sårade då poliserna överföllo strejkvakterna.

Takspånssågare, organiserade i A. F. of L., gingo på strejk i Everett, Washington. De strejkande anmodade I. W. W. att sända dit talare och i övrigt hjälpa till med strejkens utförande. Tillmötesgående av denna begäran medförde att myndigheterna försökte driva alla medlemmar av I. W. W. bort därifrån.

De vanliga brutala metoderna användes. Medlemmar blevo arresterade av sheriffs på falska anklagelser och kastade i fängelserna. På nätterna blevo de tagna ut från fängelserna av beväpnade män, överlämnade till band av profitörer, som överföllo dem med skott, hugg och slag.

För att söka göra slut på dessa förhållanden beslutade I. W. W. att avhålla ett stort gatumöte för att för folket kungöra sanningen om behandlingen av de strejkande. En båt blev förhyrd av mötesdeltagare från Seattle. Vid ankomsten till Everett möttes de på kajen av en drucken sheriff anförande en grupp gunmen, som öppnade eld emot den av kvinnor och män fullastade båten. Sju medlemmar blevo dödade och många sårade.*

Sjuttiofyra medlemmar blevo åtalade för detta brott av en drucken sheriff. Vid den följande rättegången blev Fellow Worker George Tracy först förhörd och frikänd. Alla de andra åtalade blevo då även frigivna. Varken sheriffen eller någon annan av hans gunmen blevo någonsin åtalade för deras verksamhet som våldsverkare och mördare.

Strejker 1917.

År 1917 blev ett bemärkelseår genom Förenta Staternas inträde i världskriget, och därmed följde en gyllene profiteringens tid för överklassen. Priserna på livets förnödenheter stego emot skyn. Miljonärer växte som svampar ur jorden. Under tiden blevo de ekono-

* Läs "Everett Massacre", 50 cents. Inbunden. Utgiven av Industrial Workers of the World, 1001 W. Madison street, Chicago, Ill.

miska förhållandena värre och värre för arbetarna inom de förnämsta industrierna, där arbetarna hade liten eller ingen organisation.

Följden av dessa förhållanden blev att arbetarna i de stora kopparfälten och skogsavverkningsområdena i västern började organisera sig och fordra en större andel av de oerhörda rikedomar som de skapade. Därav framväxte de stora strejkerna vid koppargruvorna i Bisbee, Jerome, Globe och Miami, Arizona, samt Butte, Montana. Och skogshuggarna och sågverksarbetarna i staterna Washington, Oregon, Idaho och Montana förklarade generalstrejk.

Många tusen arbetare i dessa industrier gingo ut för att genomdriva fordringarna på bättre arbetsförhållanden samt löner som kunde möta de genom kriget höjda levnadsomkostnaderna.

Men profitörerna voro kvicka att använda krigsagitationen för sina syften; för att beskydda deras profit och hålla arbetarna kvar i slaveri.

Varje försök av arbetarna att organisera sig och begära bättre förhållanden blev bemött med beskyllningen att det var ett verk av tyska agenter och att enda avsikten var att förhindra regeringens krigsplaner.

I Jerome, Arizona, blevo organisatörer och medlemmar av I. W. W. deporterade av arbetsgivarnas gunmen i den heliga patriotismens namn.

En "bolagssheriff" i Bisbee hade under sig 2,500 importerade strejkbrytare och gunmen. Denna pöbel deporterade 1,200 strejkande och deras sympatisörer. En man vägrade att lämna sitt hem och blev dödad.

IButte Montana, utspelades den slutliga akten i dessa skamlösa tilldragelser, då de skrävlande, självgjorda patrioterna i sin vansinniga törst efter guld, begingo det om enastående feghet vittnande mordet på Frank Little, medlem av General Executive Board. Little, som var ofärdig och oförmögen att försvara sig själv, blev bortförd om natten, släpad bakom en automobil många mil och sedan hängd under en järnvägsbro.

Oaktat detta kapitalisternas skräckregemente, som är utan motsvarighet i nationens historia, lyckades skogsarbetarna etablera åttatimmarsdagen, erhöllo väsentliga förhöjningar av betalningen tvingade arbetsgivarna att tillhandahålla sängkläder och fingo andra sanitära förbättringar i skogslägren.

Fastän deras organisation var spridd över ett stort område och därför svårare att sammanhålla, lyckades arbetarna i koppargruvorna tvinga upp betalningen och förbättra förhållandena i de helveten där koppar är tillverkad.

Då arbetsgivarna misslyckades att tillintetgöra I. W. W. genom skräckväldets metoder blev deras nästa steg att använda en tjänstaktig regering i ett försök att förstöra organisationen. Hela nationen omfattande plundringar av samlingslokaler och kontor företogos. Böcker papper litteratur och alla slags materialier för organisationsarbetet blevo olagligt beslagtagna och i många fall förstörda av regeringens agenter.

166 sekreterare, talare och andra aktiva medlemmar av organisationen blevo arresterade och förda till Chicago för rättegång, åtalade för sammansvärjning och förräderi.

Därpå följde en humbugsrättegång inför en domare som överskylde sin dyrkan för profitörerna med ett kläde av patriotism, och en av A. P. L. (American Profiteers Legionaries) utvald nämnd (jury). Denna domstol förklarade 98 av de anklagade skyldiga och 93 av dessa dömdes till fängelsestraff av från ett till tjugu år.

Men allt detta till trots lever ännu I. W. W. och bygger sakta men säkert upp en organisation, som skall för jordens arbetare bryta sönder löneslaveriets kedjor och av denna värld göra en plats lämplig för fria män och kvinnor att bebo.

(Notis. På grund af beslagtagningen av de flesta böcker och handlingar av regeringen, är denna skildring om strejker och annan aktivitet ofullständig i fråga om datum, antal deltagande, tidlängd av strejk och resultat.

Strider för yttrandefrihet.

San Diego, California, var skådeplatsen för en hård och brutal strid för yttrandefrihet, vari deltogo I. W. W. och Socialist Party-avdelningen på platsen. Striden kostade två I. W. W.-medlemmar livet såsom följd av polisens brutalitet. Denna strid förlorades.

Strider för yttrandefrihet i Denver, Sioux City, Omaha och Des Moines slutade med att denna så kallade rättighet för arbetarna uppehölls på dessa platser.

I. W. W. för närvarande.

Organisationen består för närvarande, första oktober 1919, av följande sjutton industriella unions med underavdelningar: Lumber Workers, Metal and Coal Miners, Agricultural and Oil Workers, Construction Workers, Marine Transport Workers, Railroad Workers, Metal and Machinery Workers, Textile Workers, Shipbuilding Workers, Hotel, Restaurant and Domestic Workers, Bakery Workers, Furniture Workers, Leather Workers, Printing and Publishing Workers, Rubber Workers, Food Production Workers, General Distributing Workers and 60 Recruiting Union Branches, direkt förenade med huvudorganisationen. (Antalet industrial unions är den 1 dec. tjuguen. Red.)

Medlemskapet består för närvarande huvudsakligast av icke yrkesarbetare. Majoriteten av de nuvarande medlemmarna är inom följande industrier: textil-, stål-, grus-, jordbruks-, järnvägsanläggnings-, marintransport- och skogsindustrierna. Majoriteten av arbetarna inom dessa industrier — med undantag av textilindustrien — resa från plats till plats, följande de olika arbetssäsongerna. De äro därför utan förbindelse med organisationen under flera månader ibland. Antalet av i god ställning varande medlemmar är för närvarande 100,000. Till följd av ovannämnda omständigheter är detta det egentliga medlemskapet som alltid har betalt upp. Huvudkontoret har dock utskrivit 500,000 medlemsböcker, vilket är det ungefärliga antalet medlemmar i god och

dålig ställning, för närvarande. Den allmänna praktiken att överskatta medlemsantalet är I. W. W. icke i favör av, då organisationens mål är att få medlemmarna att alltid se på de frågor, som beröra deras intressen, i deras rätta dager. Det är alldeles nödvändigt att de så göra om de skola bli i stånd att uppskatta sin styrka och möjligheten att utföra föreslagna företag.

Som synes så har organisationen i det förflutna haft oupphörliga strider ej minst de inre slitningarna mellan de olika elementen framsprungen från många olika motiv.

Framtiden kommer att medföra ännu större strider. Vi skulle icke vilja ha det annorlunda. De inre striderna komma helt visst att förekomma i framtiden såväl som i det förflutna. Arbetsgivarklassen vet mycket väl att det mest effektiva medlet att minska den revolutionära organisationens kraft är att hålla den sysselsatt med inre konflikter. Allt efter som medlemskapet vinner erfarenhet genom aktuell beröring med de problem som angå deras klass kommer det att lära känna sig självt och de inre striderna komma att upphöra. Då kommer detta vapen, i arbetsgivarnas händer, att bliva värdelöst, emedan medlemmarna komma att vägra att splittra sig när deras klassintressen stå på spel.

Framtiden tillhör I. W. W. Den yrkeslärda arbetarens tid är förbi. Maskintekniken har förvandlat den icke yrkeslärda arbetaren till huvudfaktorn inom industrien. Under moderna industriella förhållanden kunna arbetarna icke mer uppträda i små grupper och handla med någon utsikt till seger. De måste organisera sig och uppträda som klass.

Vi emotse den tid då det organiserade proletariatet, över hela världen, kan mötas i sina unioner "och bestämma hur länge det vill arbeta och hur mycket av de värden det framskapar det vill låta mästaren få."

Politiska Partier och I. W. W.

Av VINCENT ST. JOHN

Jag har erhållit många förfrågningar angående I. W. W's ställning till politisk aktion. En kamrat önskar veta "hur denna revolutionära grupp ämnar göra sin röst hörd på det politiska området?" och "om den ämnar hoppa igenom den industriella världen på ett ben"?

En liten undersökning borde för varje arbetare bevisa, att om arbetarna äro splittrade på det industriella området, så är det ännu mindre möjligt att samla dem på något annat område för att med framgång genomföra ett arbetarklassens program.

Vidare undersökning borde visa att med arbetarklassen splittrad på det industriella området, samling om något annat — om det kunde åstadkommas — skulle bli utan resultat. Arbetarna skulle bliva utan den makt som är nödvändig för att genomdriva sina fordringar. Förslaget är därför att samla all vår agitation omkring den viktigaste frågan, det är frågan om arbetsplatsen, där arbetarklassen måste organiseras i tillräckligt antal innan den besitter någon makt att göra sin vilja gällande på något annat område.

Förenade i tillräckligt antal på arbetsplatsen och ledda genom medvetandet om sina klassintressen; skulle icke genom ett sådant enande följa, att arbetarna därigenom kunde göra sin vilja gällande på alla de områden där arbetarklassens intressen kan befrämjas? Varför skulle då icke all energi bliva lagd på organiserandet av arbetarna på det industriella området?

Den illustration som användes av vår kamrat då han liknar den ekonomiska organisationen vid en med endast ett ben utrustad varelse, därför att den icke nämner poli-

tisk aktion, är icke en jämförelse som på något sätt passar på förhållandet. Lika väl kunde nykteristen, eller den antireligiöse, eller någon annan av de många skolor som anser att arbetarna kunna förbättra sin förhållanden genom att verka för deras speciella program, påstå att emedan den ekonomiska organisationens principförklaring icke nämner någon av dess frågor, I. W. W. har ett ben för litet för varje sådant program.

I. W. W:s Principförklaring sysselsätter sig endast med den viktiga huvudfråga om vilken vi vet arbetarna måste förenas innan de kunna åstadkomma något för sig själva. Oavsett vad en lönearbetare har för uppfattning om andra frågor, om han är överens med oss om den viktigaste punkten, då är hans plats i I. W. W. att hjälpa oss organisera produktionens och distributionens stora armé.

Den ekonomiska organisationens två ben äro **vetande** och **organisation.**

Det enda värde som politisk verksamhet har för arbetarklassen är från synpunkten av agitation och uppfostran. Dess värde som skola för uppfostran består däri, att den överbevisar arbetarna om dess oförmåga att genom politisk aktion förminska den härskande klassens makt, och därför tvingar arbetarne att endast lita på organiserandet av deras klass inom industrien.

Det är omöjligt för någon att vara en del av den kapitalistiska staten och använda statsmaskineriet i arbetarklassens intressen. Det enda de kunna göra är ett försök, och bliva anklagade — vilket de måste bli — och således överbevisa arbetarna om statens egenskap av klass-stat.

Vetande detta, föreslår I. W. W. att använda all energi för uppbyggandet av arbetarnas organisationer inom industrierna i detta land och hela världen; att uppfostra och öva arbetarna så de erhålla den styrka och det vetande som är nödvändigt för att använda denna styrka att störta kapitalismen.

Jag vet att du här vill säga: vad om förbudsdomaren *), militären och fängelserna? Såsom svar, fråga dig själv vad det är som skulle förhindra användningen av dessa medel emot dig på det politiska området, ifall du genom politisk verksamhet kunde bli en fara för kapitalisternas profit.

Om du tror att sådant ej händer, vänd dig då till staten Colorado, varest år 1904 två domare av högsta domstolen, Campbell och Gabbert, genom denna förbudsprocess togo makten i sina egna händer och satte sig över valen, samt bestämde majoriteten av statens lagstiftande församling, guvernörskapet och valet av Förenta Staternas senator.

Vänd dig till Cour d'Alene, varest Förenta Staternas militär befallde ur tjensten alla de gruvarbetarorganisationens förtroendemän som vägrade att gå gruvägarnas ärenden.

Gå till Colorado där en pöbelhop utförde samma sak i kapitalistklassens intressen.

Den enda makt som arbetarklassen har är makten att producera rikedomar. I. W. W. föreslår att organisera arbetarna för kontroll av deras arbetskraft så att de kunna vägra producerandet av rikedomar utom på villkor bestämda av arbetarna själva. Kapitalisternas politiska makt utgör endast ett mått av deras industriella makt — kontrollen av industrien. Denna kontroll kan endast bli bestridd och slutligen förstörd av en arbetarnes organisation inom industrierna — organiserad för den dagliga striden mot kapitalisterna och för att fortsätta produktionen sedan kapitalismen är störtad.

Med en sådan organisation, vetande att en oförrätt mot en medlem av arbetarklassen är en oförrätt mot alla medlemmar av denna klass, skall det bliva möjligt att gö-

*) Förbudsdomare: injunction judje. Injunction: laga förbud, är en process varigenom en domare utfärdar en order eller förbud i fråga om saker varom ingenting är stadgat i lagarne. D. v. s. att domaren själv gör en lag. Något motsvarande existerar icke i svenska språket eller svenska förhållanden.
Övers. anm.

ra användningen av domstolsförbud och militär så dyrbar att kapitalisterna upphör att använda dem. Ingen av kapitalisternas industrier komme att arbeta annat än för sådana tidlängder som arbetarna behövde för att bliva färdiga att återupptaga striden.

En envis slav kan bringa den mäst övermodige kapitalist till reson. Kapitalisterna kunna icke förgöra en arbetarorganisation genom att bekriga den — de äro farliga endast när de börja fria till densamma.

Icke heller kan kapitalisterna och deras verktyg förgöra arbetarklassen eller någon större del därav — följden av ett sådant försök skulle endast bliva att de måste börja arbeta själva.

Det är sant att medan rörelsen är svag kunna de hämnas på några av dess medlemmar men om organisationen icke låter skrämma sig därav kommer icke arbetsgivarna att kunna fortsätta därmed för någon längre tid.

Förföljelse av en organisation medför alltid en tillväxt av de principer som den organisationen representerar — om medlemmarna äro modiga män och kvinnor. Om de icke äro detta finnes det intet att sätta i stället som kunde garantera seger.

I. W. W. kommer att göra sitt politiska uttalande vid dess kongresser och genom allmänna omröstningar av medlemmarne i landets industrier i förhållande till dess styrka.

Det arbete som föreligger oss är att bygga upp organisationen av vår klass på det område där vår makt ligger. Denna uppgift kan endast utföras av arbetarna själva. Alla hinder måste övervinnas, hur stora de än må synas vara. Kom ihåg att arbetarklassen är en mäktig klass och dess styrka utan gräns när den är rätt organiserad.

Allt efter som vi organisera oss, kontrollera vi vår arbetskraft. Som vi kontrollerar en ringa del av vår arbetskraft, kontrollera vi en ringa del av industrien. Då vi organiserat mera skola vi kontrollera mera av vår arbetskraft, och ävenså kontrollera industrien mera. När

vi kontrollera tillräckligt av vår arbetskraft komma vi att möta i vår representerande församling — I. W. W. kongress — och tala om för arbetsgivaren hur lång tid vi ämna arbeta och huru mycket av vad vi producera han skall behålla.

Ju förr alla medlemmar av arbetarklassen som gilla detta program även hjälpa till att förverkliga detsamma —genom att ansluta sig till I. W. W. — ju förr skall striden vara över trots kapitalistens alla komplotter och trots hans arméer och domare.

Därför bliver det aldrig nödvändigt för I. W. W. att förklara gillandet av något politisk parti, antingen vi därigenom förlorar i anslutning eller ej. Icke heller agiterar I. W. W. emot politisk aktion. Att göra så vore lika värdelöst som att agitera därför.

Vi äro emellertid tvungna att för arbetarklassen förklara det relativa värdet av politisk aktion på det arbetarna ej må bliva ledda in i en återvändsgränd av politikerna. Och för att motverka denna låga idé att aldrig bliva annat än slavar för generationer framåt.

Vi kunna förverkliga vårt program endast genom att använda all vår energi för organisering och uppfostran på det industriella området.

Till dem som tror att arbetarna måste förena sig i ett politiskt parti säga vi: gå åstad och gör så, men försök icke att använda den ekonomiska organisationen för befrämjande av ett politiskt parti.

Det Industriella Manifestet

Utfärdat av de industriella unionisternas konferens i Chicago den 2, 3 och 4 januari 1905.

Sociala förbindelser och grupperingar äro endast en återspegling av tekniska och industriella förhållanden. De mest framträdande och tyngst vägande fakta inom industrien, för närvarande, är den mänskliga arbetskraftens undanträngande av maskinerna och kapitalismens tillväxt till följd av koncentering av egandeskapet till de verktyg med vilka värden frambringas och fördelas.

Till följd av dessa förhållanden är såväl yrkesfördelningen bland arbetarna som konkurrensen bland kapitalisterna på retur. Klasskillnaden blir mer och mer markerad och klasskampen tilltager i skärpa. Yrkeslinjerna ha utplånats och ersatts med skötandet av maskinerna. Nya maskiner, mera tidsbesparande än de gamla de utträngа, uppstå alltjämt, bortsopande hela yrken, och kasta nya skaror av arbetare på gatan, för att där tillöka den alltjämt växande armén av icke yrkeslärda arbetslösa. Allt efter som mänsklig arbetskraft och skicklighet ersättes av mekanisk, behöva kapitalisterna icke använda sig av arbetarna mer än under den korta tid då deras muskler och nerver äro mest intensiva. Det ögonblick, då arbetaren icke mer kan framskapa ett maximalmått av profit, kastas han, lik en kasserad maskin, på skräphögen för att svälta under sin återstående levnad. En viss gräns och ett åldersstreck har blivit satt. Att passera detsamma, i denna värld av monopoliserade möjligheter, är liktydigt med industriell dödsdom.

Fullständigt utestängd från jorden och verktygen och med sin yrkesskicklighet värdelös, sjunker proletären ned i den stora massan av löneslavar. Hans motståndskraft brytes sönder till följd av klassuppdelningar, nedärvda från utlevda industriella utvecklingsskeden. Hans lön blir mindre i samma förhållande som arbetstiden blir längre och de monopoliserade priserna stiga. Flackande hit och dit för profitmakarnas fordringar, har arbetaren faktiskt blivit hemlös. I denna hjälplösa ställning tvingas han att antaga arbetsgivarnas erbjudanden, sak samma hur förnedrande de än må vara. Han underkastas en fysisk och intellektuell examinering, mera grundlig och noggrann än slaven som såldes på auktion undergick. Arbetarna uppdelas ej längre i enlighet med deras skicklighet utan i enlighet med de maskiner som de skola sköta. Dessa uppdelningar, långt ifrån motsvarande skicklighet och olika intressen bland arbetarna, äro arbetsgivarnas påhitt för att få arbetarna att anstränga sig mera och konkurrera med varandra på arbetsplatsen, och för att få arbetarnas motståndskraft försvagad genom konstgjorda skiljaktigheter.

Medan arbetsgivarna understödja och underblåsa dessa skiljaktigheter bland arbetarna, anpassa de sig själva noga till nya förhållanden. De utplåna alla skiljaktigheter bland sig själva och presentera en enig front mot arbetarna. Genom sina organisationer söka de med brutal makt — lagen och militären — att krossa alla arbetarnas försök till motstånd. Eller, när det synes mera profitabelt, gömma de sina vapen under "Civic Federation" samt locka och bedraga dem som de önska att regera och profitera av. Båda metoderna bero för sin framgång på okunnighet och skiljaktigheter inom arbetarklassen själv. Arbetsgivarnas stridslinjer och kampmetoder korrespondera till solidariteten av deras mekaniska och industriella koncentration, medan arbetarna ännu forma sina stridslinjer efter gamla och utlevade yrkeslinjer. Strider i det förflutna understryka denna läxa. Textilarbetarna i Lowell, Philadelphia och

Fall River; slaktarna i Chicago, försvagade genom fackuppdelning; maskinisterna å Santa Fe lämnade i sticket av de andra arbetarna under samma mästare; gruvarbetarna i Colorado, hämmade av brist på enighet och solidaritet å det industriella fältet, alla äro de exempel på arbetarnas hjälplöshet och oförmåga under nuvarande organisationsformer.

Detta utslitna och korrumperade system ger intet löfte om förbättringar och anpassning. Det finns ingen silverkant på de moln av mörker och förtvivlan, som sänker sig ned över arbetarvärlden.

Detta system lovar blott en ändlös kamp för små förbättringar under löneslaveriet. Det är blint för möjligheten av etablerandet av industriell demokrati, varest intet löneslaveri skall förekomma, utan där arbetarna skola ega de verktyg som de bruka och den arbetsprodukt som de ensamt borde njuta av.

Det splittrar arbetarleden i små grupper, hjälplösa och inkompetenta å det industriella stridsfältet.

Skiljande av yrke från yrke gör industriell och finansiell solidaritet omöjlig.

Unionmän skabba på unionmän; hat mellan de olika grupperna av arbetare uppstår och de utlämnas hjälplösa i kapitalisternas händer.

Yrkesavund leder till försök att etablera yrkesmonopol.

För höga inträdesavgifter tvingar mången att "skabba" mot sin vilja. Män, som manlighet eller omständigheter drivit från ett yrke, bli därigenom bötfällda när de söka inträde i en annan förening.

Yrkesuppdelning fostrar politisk okunnighet bland arbetarna, således splittrande arbetarklassen vid valurnan, såväl som på verkstaden, i gruvan och fabriken.

Yrkesföreningar kunna bli och ha blivit använda som hjälp åt arbetsgivarna i höjandet av priser och bildandet av monopol. En grupp av arbetare blir

på så vis behjälplig att göra förhållandena värre för en annan grupp. Fackuppdelningar hindra arbetarnas klassmedvetenhet i växten; fostra idén om harmoni i intressen mellan arbetsgivaren-exploatören och slaven-arbetaren. Den tillåter samarbete mellan arbetarnas missledare och kapitalisterna i en "Civic Federation", varest planer uppgöras för kapitalismens fortbestånd och arbetarnas ständiga slaveri genom lönesystemet.

Föregående försök att förbättra arbetarklassens ställning ha blivit fruktlösa till följd av att de blivit för snäft utstakade och saknat planmessigt utförande.

Universella ekonomiska missförhållanden, berörande arbetarklassen, kunna förbättras blott genom en universell arbetarrörelse. En sådan rörelse av arbetsklassen är omöjlig så länge enskilda fack- och löneavtal uppgöras i favör av arbetsgivarna emot andra fack inom samma industri och medan energi slösas på fruktlösa strider mellan föreningarna om rätten till det och det arbetet, vilka endast tjäna förtroendemännens personliga intressen.

En rörelse, som kan fylla dessa förutsättningar, måste bestå av en stor industriell union, omfattande alla industrier — förutsättande lokal fackautonomi, international industriautonomi och en enig arbetarklass i allmänhet.

Den måste vara byggd på klasskampen och dess allmänna administration måste stå i harmoni med erkännandet av en oavbruten strid mellan kapitalistklassen och arbetarklassen.

Den borde etableras som arbetarklassens ekonomiska organisation, utan anslutning till något politiskt parti.

All makt måste vila hos medlemmarna gemensamt.

Lokal, nationell och huvudadministration, omfattande unionmärken, knappar, övergångskort, inträ-

desavgifter och uttaxeringar skulle vara lika för alla.

Alla medlemmar måste tillhöra den lokala, nationella eller internationella union inom den industri där de arbeta, men det måste bliva fri övergång emellan de olika unionerna.

Arbetare med medlemskort från industriella unioner i främmande länder skulle ha fritt inträde i organisationen.

Huvudorganisationen skulle utge en publikation, representerande organisationen och dess principer i sin helhet, vilken skulle nå alla medlemmar inom alla industrier på bestämda mellantider.

En central försvarsfond skulle bildas och underhållas av alla medlemmar gemensamt.

Alla arbetare, som instämma i de principer som här framförts, böra därför infinna sig på kongressen i Chicago den 27 juni, 1905, med ändamål att bilda en arbetarklassens ekonomiska organisation efter de linjer som uppdragits i detta manifest.

I. W. W:S PRINCIPFÖRKLARING

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen hava ingenting gemensamt. Det kan icke bliva fred så länge miljoner av det arbetande folket leva i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen ha allt detta livets goda.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organisera sig såsom en klass, taga jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffa lönesystemet.

Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa förhållanden kunna förändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när hälst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god daglön för ett gott dagsverke", måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: "Ned med lönesystemet!"

Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

I. W. W. PRESSEN

Industrial Workers of the World har ett stort antal tidningar och tidskrifter på engelska och på ett dussintal främmande språk.

Den som vill följa med I. W. W:s historia, dess strider för mänskligare förhållanden på arbetsplatsen och dess jättekamp för frihet och rättvisa och för ett nytt samhälle bör läsa någon av dess publikationer på engelska språket.

THE ONE BIG UNION MONTHLY

månadsmagasin å 64 sidor, $1.50 per år; 15 cents per exemplar. 1001 West Madison Street, Chicago, Ill.

SOLIDARITY

veckotidning, $2.00 per år. 1001 West Madison Street, Chicago, Ill.

THE INDUSTRIAL WORKER

veckotidning, $2.00 per år. Box 1857, Seattle, Wash.

THE FELLOW WORKER

fjortondagstidning, $1.20 per år. Box 79, Sta. D. New York, N. Y.

PRENUMERERA!

ÄRO VI BOLSHEVIKAR?

Den frågan har på ett utmärkt sätt besvarats i en broschyr å 32 sidor, kallad

INDUSTRIELL KOMMUNISM

DET ÄR

I. W. W.

PRIS: per exemplar 10 cents; $6.00 per hundra

LÄS DEN OCH SPRID DEN

Insänd alla order till

GENERAL SECRETARY-TREASURER, I. W. W.

1001 W. Madison Street

CHICAGO, ILL.

FÖR NÄRMARE UPPLYSNINGAR

OM

I. W. W.

samt om sättet att bliva medlem
torde Ni hänvända Eder till

I AMERIKA:

GENERAL SECRETARY, I. W. W.

1001 West Madison Street
Chicago, Ill.

I SVERGE:

C. G. ANDERSON

Kilaberg, Liljeholmen
Stockholm

I NORGE:

OLAV FINNESTAD

Byhaugveien 7, f.
Stavanger



Tjärning och fjädring av 17 I. W. W. män i Tulsa, Oklahoma, av stadens affärsmän. (efter en målning)



BAKOM MURARNA

Cirka 10,000 I. W. W. medlemmar ha arresterats under tiden 1906—1919. Bortåt 2000 medlemmar av denna organisation försmäkta för närvarande i fängelsehålorna i Förenta Staterna.

Kunna vi göra något för dem?

Ja.

1) Det är hundratal av dem som kunna utlösas mot borgen medan de vänta på rättegång eller utslag från högre rätt. Om du har medel som kunna användas för borgen, låt oss veta.

2) Vi kunna skaffa dem laga försvar inför rätta, om vi ha tillräckliga medel härtill.

3) Vi kunna bereda fångarna en liten glädje och lättnad genom att förse dem med en slant för deras personliga behov medan de hållas bakom murarna.

4) Vi kunna och vi måste taga hand om fångarnas oförsörjda familjer så långt vår förmåga räcker.

I. W. W. fångarna äro därinne emedan de kämpat för vår gemensamma sak. Vad är du villig att göra för dem?

Sänd din gåva, även om den är ringa som änkans skärv, till

Wm. D. HAYWOOD

Sec'y-Treas. General Defense Committee

1001 West Madison St. Chicago, Ill.

VAD MENAS MED I. W. W. ?



Pris 40 öre

Utgivet av Världens Industriarbetares (I. W. W.)
SKANDINAVISKA ADMINISTRATION

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

VAD MENAS MED I. W. W. ?



Tryckeri A.-B.
F R A M
Stockholm
1922

En uppriktig framställning av dess principer, syften och metoder.

Miljontals arbetare i nästan alla länder ha hört eller läst om en organisation, kallad **"Världens Industri-Arbetare"** eller som den vanligtvis benämnes, I. W. W., men mycket få människor veta vad den verkligen är och vad den syftar att utföra. Omkring namnet I. W. W. har växt upp en ofantlig skörd av missuppfattningar. Den kapitalistiska världspressen har givit ett vitsord i den allmänna opinionen, vilket mycket litet överensstämmer med fakta.

På grund därav äro vi förvissade om att ni kommer att vara intresserade av att få en **auktoriserad** framställning av principerna, objekten och metoderna av denna organisation, såväl som andra viktiga fakta.

En del missuppfattningarr om I. W. W.

En uppfattning som ej är ovanlig ibland de bredare lagren är att I. W. W. är en hemlig organisation: att den huvudsakligen består av grovarbetare och sjömän: att vi smider planer i det mörka för att utöva våld och blodsutgjutelser samt förstöra liv och egendom, och slutligen riva ner alla regeringar: Det existerar stora och mäktiga organisationer nu i världen, vilka har tagit till sin speciella uppgift att framskapa sådana missuppfattningar om I. W. W.

I. W. W. har absolut ingenting att skaffa med politisk revolution eller politisk aktion av vilken som helst

sort, vilket ni lättare kommer att inse när ni läst vidare.

Vi fråga inte någon efter hans eller hennes politiska uppfattning, lika litet som vi fråga efter deras religion eller deras hudfärg. Detta intresserar oss icke.

Värkligen, så ointresserade äro vi, såsom en organisation, ifråga om politiska, religiösa eller rasproblem, att vi officiellt förbjuder all sådan propaganda inom vår organisation därför att den tenderar att borttaga uppmärksamheten från våra syften samt utgöra källor till inbördes strid och splittring. Vi fästa i stället all vår uppmärksamhet på en fråga, som berör alla lika, nämligen den **ekonomiska frågan,** endast uppmärksammande andra frågor, när dessa korsa vår utstakade väg eller inblanda sig i vårt arbete, eller i rent upplysande syften, men aldrig för att göra propaganda för ett parti, en sekt eller ras, vilket eller vilken borde föredragas framför alla andra.

I. W. W. är en revolutionär arbetareorganisation.

Initiativet till grundandet av I. W. W. togs år 1905. Själva skapandet av den nya arbetareorrganisationen utfördes på en stor konvention i Chicago 1906, där principerna, syftena, metoderna och strukturen uppdrogos och antogos, vilka samtliga ha kvarstått oförändrade till denna dag i alla viktiga grunddrag. I. W. W. skapades till en arbetareorganisation vid den tiden och har fortfarit att vara en sådan till den dag som i dag är. Varje person, som försöker att övertyga dig att den är någonting annat missrepresenterar den.

Medlemmarna av **denna ekonomiska rörelse** ha ej sina ögon riktade på regeringsbyggnaderna, liksom de politiska partierna, utan deras ögon äro riktade på fabrikerna, gruvorna, verkstäderna och alla andra platser inom produktionen. Vi dra inga gränslinjer mellan infödingar och utlänningar, eller mellan medborgare och

icke medborgare. Var och en, som arbetar för lön, är välkommen i vår organisation, vare sig han är en man, en kvinna eller ett barn, där alla ha lika bestämmanderätt och rösträtt.

I. W. W. är en världsorganisation.

Grundarna till denna, nu världsberyktade arbetareorganisation gavs den namnet **"Världens Industri-Arbetare"**, därmed hänsyftande att organisationens mål var förenandet av alla världens industriarbetare i en enhetlig organisation. Detta mål har ännu ej uppnåtts, men gränserna av organisationens inflytande äro vidsträckta. Administrationer äro nu grundade i England, Australien, och Sydafrika, i Mexiko och Chile, i Skandinavien och andra länder. Det viktigaste beviset för att I. W. W. är en världsorganisation, är egentligen grundat på det faktum att vi utgjort det starkaste inflytandet på andra arbetareorganisationer, vilka på grund därav antagit vårt program antingen i anda eller i bokstav. Fastän vårt nuvarande kontigentbetalande medlemsskap endast obetydligt överstiger 100,000, äro vi en mäktig världsmakt.

Som fristämplingssystemet ej existerar inom I. W. W. utgör detta en bidragande orsak till den låga medlemssiffran i dessa arbetslöshetens dagar.

Över en miljon medlemsböcker ha utskrivits och våra medlemmar äro spridda över varje land under solen. Ni finner dem i kolgruvorna i Spetsbergen, högt uppe mot nordpolen, på valfiskestationerna i South Georgia, i närheten av Sydpolen. Ni finner dem ombord på fartygen som korsar Atlanten, bärande fröet av vår propaganda med dem till varje hamn samt planterande det i den fruktbara jorden av avlägsna stränder.

I nuvarande tid, då alla andra sociala teorier och rörelser ha förfelats, och därför ej ge några löften för

framtiden, då står I. W. W. ensam i arbetarnas tankar över hela världen, som situationens mästare. I denna mening har grundarnas ideal realiserats. Det som nu återstår är att fortplanta idéen från arbetarnas hjärnor till det industriella livets fruktbringande jord, då grundarnas idé kommer att bliva en fullkomnad realitet. Med litet hjälp av de närstående syndikaliströrelserna i andra länder hoppas vi att realisera denna plan i den nära framtiden genom formandet av en **industriell international**.

I. W. W:s historia är skriven i blod.

Ifrån början bestod I. W. W. huvudsakligen av Metallgruvearbetare i de Västra staterna i Amerika, samt av järnvägsarbetare och säsongarbetare. Under tidens lopp har den utsträckt sin aktivitet till ett flertal industrier och har för närvarande 29. Industriella unioner. Dessa äro uppräknade längre fram. En stor del av medlemsskapet består av flytande arbetare (säsongarbetare) och de starkaste unionerna består av gruvarbetarna, träarbetarna. agrikulturarbetarna, maskin- och metallarbetarna, textilarbetarna, järnvägsarbetarna och marintransportarbetarna.

Organisationen har fört många stora strejker, mer och mindre lyckade, inom många industrier. Särskilt lyckad har I. W. W. varit evad det beträffar förbättrandet av säsongarbetarnas arbetsförhållanden inom agrikultur, gruv- och träindustrierna, även marin-transport- och textilarbetarna ha vunnit stora segrar under I. W. W:s banér. Före I. W. W:s framträdande på arenan, och under dess tidigare stadium, var säsongarbetarnas arbetsförhållanden och sociala ställning rent av förtvivlad. När en man en gång hade sjunkit ned i denna massa var det praktiskt taget inget hopp om att han någonsin skulle komma på fötter igen i socialt hänseende. Han var i verkligheten totalt förlorad. I dag är det en stor skillnad — tack vare I. W. W. Men vi kun-

na ej gå in på alla detaljer inom ramen av denna lilla broschyr.

Naturligtvis, organisationens huvudsakliga verksamhet upp till nuvarande tid har varit av upplysande karaktär. I utförandet av detta arbete har organisationen vid ett flertal tillfällen råkat i konflikt med myndigheterna på frågan om yttrandefrihet, pressfrihet och samlingsfrihet.

Om vi skulle publicera namnen på alla I. W. W:s medlemmar, vilka fängslats sedan organisationens början skulle de fylla en bok lika tjock som en telefonkatalog i en storstad.

Över 1,000 medlemmar fängslades under yttrandefrihetsstrider, vilka påtvungos I. W. W. i olika delar av Amerika.

Omkring 900 medlemmar arresterades under textilstrejken i Lawrence, Mass. 1912. Omkring 100 medlemmar något senare i Little Falls, N. Y. (1912—1913), 1,800 medlemmar inspärrades under textilstrejken i Paterson, N. J., 1,164 män, mest I. W. W.-medlemmar, bortrövades och "deporterades" med våld från Bisbee. Ariz., 1918, samt inspärrades i ett militärläger, där de höllos för flera månader. Tusentals medlemmar av Västra Gruvarbetare-Federationen (Western Federation of Miners) fängslades, emedan de voro en del af I. W. W. År 1920 uppgjordes en ofullständig förteckning över medlemmar, vilka fängslats sedan Amerika ingick i kriget. Förteckningen visade 1,327 namn. Sedan dess har det gått en oavbruten ström av våra medlemmar genom de amerikanska fängelseportarna, och för närvarande är det ännu mellan 2 och 300 medlemmar bakom murarna, några av dem avtjänade livst'ds straffarbete, andra dömda till fem, tio, femton och tjugu års straffade i regeringsfängelserna — allt på grund av deras verksamhet för I. W. W.

Hela siffran för I. W. W. medlemmar, fängslade sedan organisationens begynnelse, uppgår till omkring 10,000. Ett tjugutal medlemmar, eller mer, har brutalt

mördats av våra fiender och deras verktyg. Utom dessa större brott begångna emot våra medlemmar, är det en oräknelig massa av andra brott, vilka ha begåtts emot oss, antingen i namn av "lag och ordning" eller utan myndigheternas officiela medgivande. I W. W.-medlemmar ha tjärats och fjädrats, landsförvisats, deporterats, förnekats medborgerliga rättigheter, deras hem ha kränkts, ha blivit frånrövade sina egendomar och värdepapper, ha förnekats rätt att försvara sig inför domstol, ha hållits i förvar på grund av för oerhört högt satta borgenssummor, ha hållits i livegenskap, medlemmar ha bortrövats, ha fått genomgå grymma och brutala bestraffningar, de ha provokatoriskt och orättvist anklagats, ha dömts till orimliga böter, de ha dött i fängelse i väntan på rättegång, ha drivits till vansinne genom grym behandling inom fängelserna, har förnekats rätten att använda sig av posten, ha förnekats rätten till tryckfrihet, yttrande- och samlingsfrihet samt ha förnekats varje privilegium garanterad av den amerikanska författningslagen.

I W. W. medlemmar ha förnekats alla de fundamentala rättigheter, vilka Oberoendedeklarationen proklamerar — nämligen liv, frihet och strävande till lycka. I. W. W:s samlingslokaler, kontor och huvudkontor ha raserats utan laglig procedur. I. W. W. egendom, såsom böcker, broschyrer, kontingentmärken, litteratur och kontorsmöbler ha beslagtagits och förstörts.

Det är lätt förstått att endast män och kvinnor med mod och övertygelse vill frivilligt ingå i en sådan organisation.

Men majoriteten går icke in frivilligt, den sopas in i I. W. W. genom hunger, lidande, grymma erfarenheter, fattigdom, elände och förtvivlan, likadant som flodstränderna undermineras och sopas med av det oroliga, brusande vattnet i islossningstiden samt medföljer det till de stora haven. Den oroliga floden av en sammanstörtade kapitalism anskaffar en stadigt växande medlemsnumerär för I. W. W.

Allt detta endast bevisar att denna förfärliga förföljelse har förfelats i sitt syfte, nämligen att undertrycka eller utplåna I. W. W. Tvärtom, vår lära sprider sig som en präirieeld ut över världen, vilken varken blod eller våld kan stäcka. För varje hundrade medlemmar, som fängslas, stiger det fram tusende andra, redo att upptaga kampen och med sin närvaro uppmuntra dem som äro inne i stridens hetta. Detta enkla faktum, synes det oss, borde ge en idé till den utomstående världen, att det är **en mäktig naturlig makt, vilket stöder denna rörelse,** och att det är lika enfaldigt att förfölja oss, som det var för Xerxes, den Persiska konungen i antiken, att försöka tygla vågorna i Bosporen med kättingar, vilket han befallde sina soldater att göra, för att han skulle kunna få över sin armé. Denna naturliga makt, ekonomiska nödvändighet, ger till vår rörelse en intellektuell och moralisk makt, vilken inga galgar kan döda, inga fängelser undertrycka. Även den mest bigotta av våra fiender borde förstå att vi, för att kunna genomleva en sådan förfärlig prövning, måste hava bakom oss en fundamental sanning, vilken icke kan undvikas utan skada, och att det därför är rådligare att undersöka den.

Människorna antaga våra principer såsom ett budskap till frälsning, till trots av alla de faror för sin person, vilket ett sådant handlingssätt medför. Vad kan dessa underbara principer vara? De äro uttalade i vår principförklaring.

Världens industri-arbetares principförklaring.

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen ha ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge som miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen ha allt detta livets goda. Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserar sig som

en klass, tager jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffar lönesystemet. Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att kunna mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkommer ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgör varandra under lönestrider. Därjämte hjälper yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna. Dessa förhållanden kunna ändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla indstrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet närhälst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en, till en oförrätt åt alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god daglön för ett gott dagsverke", måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: "Ned med löneslaveriet". Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt, uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

*

I linje med denna principförklaring syftar I. W. W. att organisera alla produktiva krafter i alla länder, det vill säga, alla arbetare med hand och hjärna, industrivis, i industriella unioner, industriella unionsbranscher inom arbetsplatserna och industriråd. Vi skall senare nämna de viktigare divisionerna av det nya samhälle vi syfta att organisera. Att **organisera industriellt** var

en idé som uppkom såsom en negation av eller **såsom en reaktion emot de gamla fackliga organisationsformerna.** Att organisera fackföreningar menas att organisera enheter av dem som använder samma verktyg, timmermän för sig själva, målare för sig själva, maskinarbetare för sig själva, sjömän för sig själva o. s. v. Därigenom få vi lika många föreningar som det finns verktygslådor. Denna sorts organisation delar upp arbetarna inom en industri i lika många fackföreningar som det är fackanställda, och **på så vis bygges det staket mellan arbetare, vilka dagligen gnider emot varandra, i stället för att förena dem.** Såsom ett exempel låtom oss taga ett större skeppsbyggeri. Inom en sådan arbetsplats finna vi ett trettiotal olika fack och sysselsättningar, mer och mindre. Vi vilja nämna några av dem. Där äro skeppsplåtslagare, pannplåtslagare, skeppstimmermän, målare, rörarbetare, kopparslagare, asbetsarbetare, riggare, filare, montörer o. s. v. Enligt fackföreningsplanen skall det vara en särskild "fack-International" för varje sådant fack, vilka inte har någonting annat gemensamt än sitt huvudkvarter, eller central, till vilken de betala en del av sin kontingent.

Några av dessa olika fackföreningar ha samlats i en "International", men dessa Internationaler äro endast till för att samla jämförelser och litet statistik. Beståndsdelarna av dessa "Internationaler" strejka vanligtvis en i taget, och ibland emot varandra, följden av sådana handlingar blir den, att när en eller ett fåtal av facken gå ut i strejk, stå de andra facken kvar i arbete, därigenom hjälpa de arbetsgivaren att förgöra sina kamrater inom samma International.

Nästan varje arbetare med litet erfarenhet vet att denna beskrivning är korrekt. Det är detta som vi kalla för **"organiserat strejkbryteri".**

Det överlämnar arbetaren till arbetsgivarens "nåd". Dessa fackstaket, vilka dela upp arbetsplatsen uti ett tjog eller flera fackmedvetna grupper, vilka ögna varandra med misstänksamma blickar, är just vad arbets-

givaren behöver för att hålla lönerna nere och arbetstiden lång. Vi vill icke här gå in på alla de osmakliga drag i detalj av vilket fackföreningsrörelsen är så rik.

Det är nog med att nämna att I. W. W. uppstod delvis såsom en reaktion emot sådana intoleranta och orationella förhållanden.

Om vi sedan tillägger den totala avsaknad av idealismen, som utgör ett karaktärsdrag av fackföreningsrörelsen i alla länder, dess antagande av kapitalismen och löneslaveriet såsom varande ett system utan ända, dess misslyckande i att ge till arbetarna något framtida hopp som en klass, och dess tendens att skapa så kallade monopol i syfte att avstänga utomstående arbetare från arbete hällre än att hjälpa till med lösningen av massornas livsproblem, och ni har då bakgrunden emot vilken I. W. W:s principförklaring skrevs. Sättet på vilket den nya unionsrörelsen ämnade ordna alla dessa saker var genom industriell organisation, såsom nämnt ovan.

Låt oss gå tillbaka till skeppsbyggeriet såsom exempel för att visa **hur en typisk industriell organisation skulle se ut.** Det första I. W. W. gör inom en arbetsplats organiserad enligt facklinjer, så fort den har en möjlighet, är att riva ner alla de staket som dela upp facken. Den tager bort fackföreningsboken av pannplåtslagaren, filaren, rörarbetaren, timmermannen, målaren o. s. v. och säger till dem: "ni äro icke längre åtskilda som pannplåtslagare, filare, rörarbetare, timmermän och målare. Ni äro nu förenade som skeppsbyggnadsarbetare allesammans, varenda person anställd inom skeppsbyggeriet, både här och inom alla andra skeppsbyggerier". I stället för att ha tjugu till trettio fackföreningar inom detta skeppsbyggeri, och i de andra skola vi endast hädanefter hava **en union, skeppsbyggnadsarbetarnas industriella union.** Varje skeppsbyggeri skapar en bransch av denna union och i denna bransch skola vi hava de nödvändiga råden eller kom-

mittéerna för ernåendet av samarbete mellan arbetarna av de olika grupperna. På så sätt skola alla arbetare inom detta skeppsbyggeri utgöra en enhetlig kropp. Alla skeppsbyggeriarbetarna i hela landet, och slutligen över hela världen, skall utgöra en industriell union, och arbetarna av den industrien vill då bliva enade för gemensam aktion. Det vill även bli industriråd för varje skeppsbyggnadscentrum.

Därefter blir det aldrig mera någonting sådant som att arbetarna kvarstå i arbete medan andra äro ute i strejk, därigenom förgörande varandra. När de strejka så kommer de att strejka tillsammans och vinna. På så vis framlägga de industrialister sin sak, vilka i den Industriella unionen huvudsakligen se ett krigförings-instrument i kampen mot arbetsgivarna.

Men den industriella unionens mål är tvåfaldigt.

Den industriella unionens första mål, för närvarande, är att den skall tjänstgöra såsom ett stridskraftigt organ i den dagliga kampen mot arbetsgivarklassen för högre löner, kortare arbetstid och bättre förhållanden. Detta kräver ingen längre förklaring, med undantag det vi påpeka att vi vidhålla att den industriella unionen, genom att ena alla arbetarna i en kropp, är ett mycket bättre stridsorgan för detta syfte än vad fackföreningen någonsin kan bli, emedan de senare endast omfatta arbetarna inom ett fack.

Vårt andra mål är att den industriella unionen skall tjänstgöra som ett medel för övertagandet av industrien av arbetarna och samtidigt funktionera såsom ett produktivt och distributivt organ när kapitalismen har blivit avskaffad eller när den har slutat att funktionera och sammanstörtat. Alltefter som denna sammanstörtning framskrider överskuggas det första målet av det andra.

Kapitalismens sammanstörtande.

Vi fasthålla att det kapitalistiska systemet, produktions- och distributionssystemet, är i ett stadium av allvarligt nedbrytande över hela världen, inbegripet Amerika, och vi tvivla på att det någonsin kan komma på fötter igen såsom det gjort förut efter förflutna kriser.

De gamla organen funktionera ej längre. Hela världen är stadd i ett bankruttstadium. Det ser ut som om biljontals dollars måste avskrivas från böckerna av världens kapitalistklass såsom en total förlust, och vi veta vad det kommer att betyda för dem som ingenting äga än sin arbetskraft att sälja.

De gamla produktionsorganen, t. ex. den privata ägaren med sitt vanliga lilla företag, aktiebolaget, trusten, trustsammanslutningarna, ha ej längre förmåga att fylla mänsklighetens behov. Hundratals miljoner människor måste undvara de enklaste nödvändigheter i alla delar av världen, därför att de ej ha tillgång till jorden eller till andra naturtillgångar, eller till det industriella och kommersiella maskineriet.

Livets nödvändigheter äro utom räckhåll för en allt större massa av mänskligheten, vilken börjar att bliva desperat och hotar att blint slå ner systemet. Politiska revolutioner, upplopp, raskrig, lynchningar, militärterror, vitgardistismen och stora strejker hör till ordningen för dagen över hela världen, ej minst i Amerika. Tillagt till allt detta ha vi en förlängd arbetslöshet på en skala som hittills varit okänd. Fattigdom och elände driver folket till förtvivlan.

Alla dessa sociala företeelser äro symptom av det framåtskridande sammanstörtandet av kapitalismen.

Förhållandena i Europa och annorstädes stöder tron på att en slutlig katastrof står för dörren när kapitalistkrediten kommer att helt gå ur sina gängor, och såsom en följd därav kommer alla industriella företag

att stängas. Åtminstone äro dessa förfärliga möjligheter ej uteslutna, vilket även kapitalistpressen medger. Ekonomisk osäkerhet och grubbel över det närvarande och framtiden gör livet outhärdligt för miljoner. De känna att de dragas med i en världsaktivitet, vilken ej tjänar några nyttiga ändamål, och att den ej ger några löften om ekonomisk säkerhet.

Den panik som uppstår under sådana förhållanden tvingar ägarna av produktionen och distributionen att införa ett system av terror och våld, för att vidmakthålla sin äganderätt och kontroll. Produktionen uppehålles nu i det stora hela med hjälp av täckta bajonettspetsar och maskingevär, medan gasbomber, som kan sänka en hel upprorisk stad i sömn, eller sätta en hel befolkning i skrattparoxymer i vilka de dö, nu diskuteras i pressen såsom en ej för långt avlägsen möjlighet. Systemet kan ej längre stå på sina meriter. Det kan endast hålla sig uppe genom våld eller hot om våld, likadant som en döende människa hålles vid liv genom att ge honom syreinhalationer. Under sådana förhållanden går miljoner människor sakta under, de trängas över den sociala avgrundens brant, och resten av oss hotas med samma öde, om vi ej göra någonting ganska snart. Vi orkar ej att bära detta berg av elände i all oändlighet, och om den slutliga katastrofen kommer skola vi allesammans stå ansikte mot ansikte mot svält, och andra obeskrivliga lidanden.

Kaos, inbördes krig, upplösning, terrorismen av kringströvande band, och varje man mot sin medmänniskas strupe — sådana äro förhållandena redan nu i flera delar av världen.

Det är under sådana förhållanden som I. W. W., härdad och renad under år av grym förföljelse, kommer till fronten med sitt program för världens frälsning, det enda tänkbara program, som kan lösa det sociala problemet och leda oss in i den lugna hamnen av ett nytt samhälle med fred och lycka och ymnighet. Med de industriella unionerna såsom medel ämna vi taga

upp trådarna av produktionen och distributionen, när de falla ur de odugliga kapitalisternas händer samt fortsätta att producera föda, kläder och husrum, så att mänskligheten ej behöver att lida. Vi ämna att införa ett rationellt produktions- och distributionssystem utan klassförtryckelse och utsugning av en människa av en annan.

Vi vidhålla att arbetarnas organisation inom varje företag är det organ som bäst passar att sköta det företaget.

Med andra ord: **vi vilja ersätta privat ägenderätt och kontroll med gemensamt äganderätt och kontroll, ersätta kapitalismen med industriell kommunism.**

I. W. W:s metoder.

När det kommer till frågan om I. W. W:s metoder då har I. W. W. kanske blivit mer missförstådd och misstolkad än ifråga om allting annat. Vi själva föredrar att beskriva våra metoder som **ekonomisk direkt aktion.** Vad är det?

Det finns politisk eller indirekt aktion och direkt aktion. För att underlätta förståelsen av I. W. W:s metoder, låtom oss definiera bägge dessa. **Politisk eller indirekt aktion** är den sortens aktion arbetarna använda, när de söka att nå sitt mål genom att skaffa sig inflytande eller öva kontroll över regeringsmaskineriet. Sådan aktion kan bestå av röstsedlar, vädjande till politiska representanter, mutor, så kallad massaktion, kulor och politisk revolution. Dessa äro alla den politiska aktionens medel.

I. W. W. förkastar alla dessa metoder i och för uppnåendet av de syften beskrivna ovan. Ekonomisk eller direkt aktion är den sorts aktion vilken arbetarna använda när de söka att uppnå sitt syfte genom att skaffa sig kontroll över arbetsplatsen, fabriken, gruvan eller verkstaden.

Direkt aktion är sådan aktion som ni använda när ni försöka att förbättra edra förhållanden genom att handla i egen person, tillsammans med edra arbetskamrater inom det industriella området. **Indirekt aktion** är sådan aktion som användes när ni anställer eller väljer representanter till att förbättra edra förhållanden.

Där är vissa "revolutionära" politiker — politiska aktionister — vilka sträva att använda de ekonomiska organen, unionerna, såsom en battong, med vilken de vilja slå sig en väg öppen till besittning och kontroll av regeringsbyggnaderna. I. W.W. önskar icke att vara med på några sådana "flugmässiga" företag. Skillnaden mellan effektiv och ineffektiv aktion kan bäst illustreras genom att jämföra fackföreningarnas taktik med I. W. W:s. Inom fackföreningsrörelsen är det alltid ledarna, styrelsen, som avgöra alltsammans, de ha befogenhet att avblåsa en strid, såväl som att förhindra den. Tendensen av en sådan taktik blir den att nästan all så kallad handling lägges i händerna på ledarna, och handlingen blir därefter.

Mesta delen av deras "handling" utföres i stolarna framför skrivborden eller i sällskap med arbetsgivarna.

Följden av dessa metoder blir i regeln den att ledarna eventuellt bli riktiga envåldshärskare och tyranner, som bli så hungriga efter makt att de med alla medel söka att mota medlemmarna närhelst de söka att göra intrång på beslutanderätten. Även när dessa fackföreningsmedlemmar strejka — och strejk är obestridligen en sorts direkt aktion—, så är det vanligtvis endast lydande order. Ledarna och styrelsen ordna om alltsammans, även om de för syns skull låta medlemmarna utöva sin rösträtt.

Det är såsom en negation av och såsom en reaktion emot sådana metoder som I. W. W. predikar sin egen sorts ekonomiska direkta aktion.

Vi vilja rycka upp arbetarna till personlig aktivitet och deltagande i kampen för ett nyare samhälle. Vi vilja att de skola taga sakerna i sina egna händer och sköta

sina egna angelägenheter. Om de göra detta, så kunna de ej gå vilse på vägen. Om de däremot överlämna sitt öde i andra människors händer bli de vanligtvis bedragna.

Deras **tjänstemän** skulle vara deras tjänare i stället för deras herrar. Vår direkta aktionsmetod driver organisationens egentliga verksamhet till arbetsplatsen, där den resulterar i att träna arbetarna i sin uppgift att taga över och sköta industrien. Fackföreningsrörelsen driver värksamheten av föreningen till expeditionen och den består huvudsakligen av "stolhandlingar" av ledarna, mer eller mindre ljusskygga. För närvarande tar I. W. W:s direkta aktion sitt uttryck **i arbetsplatsaktion och solidaritet.**

Varhelst I. W. W.-medlemmar äro anställda tillse de att de ha en eller flera arbetsplatsdelegater och en kommitté på arbetsplatsen. När de på så vis fått ett arbetsplatsgäng i verksamhet börja de att öva tryck på sina arbetskamrater och deras arbetsgivare på de hundratals olika sätt som alltid är tillfinnandes för arbetaren på arbetsplatsen, vilken på allvar strävar att förbättra sin ställning jämte sina kamraters.

I. W. W. praktiserar även de sorters direkta aktioner, vilka äro kända såsom strejken och bojkotten, men det är alltid medlemmarna, som bestämma när en strejk eller bojkott skal förklaras, icke tjänstemännen.

I. W. W. föredrar **strejken på arbetsplatsen** framför strejken från arbetsplatsen, endast den senare när alla andra medel ha förfelats. Strejken på arbetsplatsen består i saktandet av tempot eller tillbakahållandet av skickligheten för att därigenom tvinga arbetsgivaren att ge efter för arbetarnas krav. I. W. W.-medlemmar veta att strejken från arbetsplatsen vanligtvis resulterar i en förlängd svält medan arbetsgivaren söker att fylla de strejkandes platser med strejkbrytare, och det är av denna orsak som de äro ovilliga att övergiva stridsfältet, d. v. s. arbetsplatsen, till fienden. Organisationens grundprinciper leda arbetarna till att

stanna kvar på arbetsplatsen samt kontrollera den på bästa möjliga sätt, hällre än att förlora all kontroll över den genom att övergiva den.

Denna taktik är i linje med I. W. W:s slutmål, vilket är att hava arbetsplatsorganisationen, den industriella unionens arbetsplatsbransch, taga total kontroll samt låta den tjänstgöra såsom produktions- eller distributionsorgan, vilketdera är fallet när den kapitalistiska produktionen har kommit i dödsryckningarna. När den sista arbetsplatsstrejken är utförd och vunnen då komma vi att stanna för alltid.

Industriell administration contra politisk administration.

De viktiga förändringar i den ekonomiska strukturen av samhället, vilka äro påtvingade oss av den sociala evolutionen, gå nästan fortare än vi hinna frigöra oss från spillrorna av det gamla samhället, draga med sig andra viktiga förändringar i samhällets organisation. Vi vidhålla, att i sakernas natur det **ekonomiska sammanstörtandet av kapitalismen snart skall åtföljas av ett politiskt sammanstörtande.** Detta är fullt i linje med den materialistiska historieuppfattningen, enligt vilken alla sociala institutioner kunna spåras till samhällets ekonomiska struktur. Om icke de politiska administrationerna snabbt anpassa sig själva till de ekonomiska förändringarna, kunna de icke bestå. Den politiska sammanstörtningen vill delvis bliva en följd av en avsaknad av revenuer. När produktionen och distributionen avstanna, då blir regeringarnas inkomster av skatter betydligt förminskat. Men i ett privatäganderätt-samhälle behövs det lika mycket fonder som i ett industriellt eller annat affärsföretag. Om det icke finns fonder för att sköta en stads, ett läns eller en nations regering, så måste tjänstemännen och politikerna stänga igän ett departement efter ett annat. Men även om det hade

stora skatter upplagrade, så kunde i alla fall ingen regering, grundad på privatäganderätt och skatter, fortsätta länge i ett samhälle, där produktionen och distributionen har sammanstörtat. En sådan regering skulle bliva hängande i luften samt torka upp, urståndsatt att funktionera såsom en administration.

Detta varande vår filosofi, så befattar vi oss följaktligen icke med det onyttiga arbetet att anfalla en regering vilken i god tro valts av majoriteten av medborgarna, hur mycket den än undertrycker oss.

En hund, när den piskas med en käpp, sänker sina tänder i den. En regering är en käpp i händerna på de ekonomiska herrarna i varje land. Låt käppen vara, och vänd eder sedan mot herrarna, såsom I. W. W:s program visar er. Arbetarna i Ryssland, Sverige och Tyskland har vridit regeringskäpparna ur händerna på sina ekonomiska herrar, och experimenterar med socialistiska regeringar, men den socialistiska käppen är lika dålig som den kapitalistiska. Regeringen, administrationen, är endast en skugga, en återspegling av det existerande ekonomiska systemet, och vi jagar icke efter skuggor och reflexer. Vi vilja ha tag i materian, som kastar skuggan.

När materian ramlar ihop i en hög och förminskas, då skall även skuggan göra sammaledes.

Denna vår filosofi berövar icke I. W. W.-medlemmarna deras rätt att rösta politiskt. De ha fullständig politisk frihet, men de måste avhålla sig från att sätta organisationen under någon politisk kontroll. Detta skulle endast medföra organisationens uppbrytande. Såsom förut nämnts, när det ekonomiska sammanstörtandet har framskridit så långt att folkets lidande har blivit outhärdligt, då måste människorna hava nya organ med vilka de kunna producera föda, kläder och husrum, eller gå under. Hela den nyttigt anställda massan måste då oundvikligt forma sig industriellt, för att gemensamt bringa ordning ur kaos samt frälsa samhället från undergång. Vi kunna omöjligt tänka oss att börja

kapitalismen åter igen. När den tiden kommer vilja de inse att de gamla administrationerna äro absolut opassande att funktionera. Folket vill då inse nödvändigheten av ett ombyte från politisk administration till **industriell administration.**

Vi känna till hur de politiska administrationerna äro uppbyggda. Röst- och representationsrätt äro lagda efter geografiska linjer. Medborgarna rösta i brokig blandning i sina rotar, de flesta av dem äro obekanta med varandra såväl som med kandidaterna. Dessa äro vanligtvis presenterade för de röstberättigade av en politisk maskin (kamarilla), som sitter inne med en massa hemligheter, vilka ej tåla dagsljuset.

De politiska ledarna äro ej valda därför att de äro mest passande för sina platser, utan fastmer därför att de ha mera makt över den politiska partikamarillan. Såsom ett resultat därav se vi till exempel ett så högt industriellt utvecklat land som Förenta staterna politiskt regerat av advokater och professionella politiker. Politiska administrationer tendera därför att bliva alltmer odugliga och hjälpa till att stjälpa kapitalismen i diket. Detta håller streck ej endast vad det beträffar de rent kapitalistiska administrationerna utan också de socialistiska. "Fyll de viktigaste posterna med betrodda bolsjeviker, oavsett deras duglighet", var ordningen i Ryssland. Sovjet-Rysslands industriella sammanstörtande vart följden. Det moderna industrisamhället är för invecklat för att kunna styras av partipolitiker och politiska administrationer. Ett industriellt samhälle måste, för att kunna bliva välmående, hava en administration sammansatt av experter på varje område, i exempelvis **en industriell administration.**

Vi vilja ej längre dras med en hopgyttrad samling av advokater och andra silvertungade oratorer för att de skola regera oss.

Medborgarna av ett industriellt samhälle vilja välja sina administratorer från verkstäderna, från deras in-

dustri, deras arbetsplats, deras anställning, vad den än vara må.

Alla önska de att sända sina bästa män och kvinnor (verkliga experter inom sina respektiva områden), för att utgöra den administrationen. Varje gren av mänsklig verksamhet kommer att vara representerad i denna administration, då däremot de politiska partiadministratonerna äro huvudsakligen hopravsade utan hänsyn till om de äro passande eller icke. Tvärtom, det är ett välkänt faktum, att de flesta politikerna ej kunna något nyttigt "arbete".

Genom den **industriella rösträttens** medel, vilket ger rösträtten till alla nyttiga arbetare i deras produktiva förmåga: genom den **industriella representationens** medel, vilket ger oss experta, offentliga tjänstemän från varje gren av mänsklig aktivitet, och genom medlen av den därav följande **Industriella administrationen** ämna vi att förankra all makt för alla kommande tider **i de djupa lagren av det folket, som utför nyttigt arbete med hand och hjärna,** så att den aldrig kan glida ifrån dem och ge upphov till ett annat klassregeringssystem. Detta är vad vi mena, när vi tala om **industriell demokrati** och **industriell kommunismen.**

I. W. W:s struktur.

Såsom ovan nämnt har I. W. W. för närvarande 29 industriella unioner i stark utveckling. Det följande är en förteckning över de industriella unionerna.

Agrikultur-Departementet. 100.

Agrikultur-Arbetarnas industriella union. N:o 110.
Trävaru-Arbetarnas industriella union. N:o 120.
Fiskeri-Arbetarnas industriella union. N:o 130.
Florikultur- och hortikultur-Arbetarnas industriella union. N:o 140.

Gruv-Departementet. 200.

Metallgruve-Arbetarnas industriella union. N:o 210.
Kolgruve-Arbetarnas och koksugns-Arbetarnas industriella union. N:o 220.
Olje-, Gas- och Petroleum-Arbetarnas industriella union. N:o 230.

Konstruktions-Departementet. 300.

Järnvägs-, Väg-, Kanal- och Bro-Arbetarnas industriella union. N:o 310.
Skeppsbyggnads-Arbetarnas industriella union. N:o 320.
Hus- och Byggnads-Arbetarnas industriella union. N:o 330.

Allmän Produktion och Manufaktur-Departementet. 400.

Textil- och Klädes-Arbetarnas industriella union. N:o 410.
Trä-Arbetarnas industriella union. N:o 420.
Kemiska Arbetarnas industriella union. N:o 430.
Metall- och Maskin-Arbetarnas industriella union. N:o 440.
Tryckeri- och Bokförläggare-Arbetarnas industriella union. N:o 450.
FödoämnesArbetarnas Industriella union. N:o 460.
Läder-Arbetarnas industriella union. N:o 470.
Glas- och Keramik-Arbetarnas industriella union. N:o 480.

Transport-Departementet. 500.

Marin-Transport-Arbetarnas industriella union. N:o 510.
Järnvägs-Arbetarnas industriella union. N:o 520.
Telegraf-, Telefon- och Trådlös-Arbetarnas industriella union. N:o 540.

Luft-Navigations-Arbetarnas industriella union. N:o 550.

Departementet för offentlig tjänst. 600.

Hälso- och Sanitets-Arbetarnas industriella union. N:o 610.
Park- och Vägunderhålls-Arbetarnas industriella union. N:o 620.
Upplysnings-Arbetarnas industriella union. N:o 630.
Allmänna Distributions-Arbetarnas industriella union. N:o 640.
Offentliga Inrättnings-Arbetarnas industriella union. N:o 650.
Förströelse-Arbetarnas industriella union. N:o 660.

*

Såsom nämnts förut bestå dessa industriella unioner av arbetsplatsbranscher. Närhelst behovet påkallar en departemental administration omfattande flera industriella unioner, skola de nödvändiga provisionerna göras.

I. W. W:s **"laggörande kroppar"** äro den allmänna konventionen, den industriella unionens konvention, det industriella distriktets konvention o. s. v.

Andra "laggörande" kroppar skola förses efter behov. I. W. W:s verkställande institutioner äro allmänna verkställande utskottet och en General-Sekreterare-Kassör.

De industriella unionerna ha en Sekreterare-Kassör och en allmän organisationskommitté.

Ovanstående är ett skelett av produktions- och distributionsmaskineriet av det nya samhället såsom I. W. W. ser det. Och av detta maskineri hoppas vi att skapa framtidens industriella administration.

Som tillägg till detta kommer sedan de administrativa organen för lokala och områdes-administrering.

Desa bliva av geografisk karaktär. Deras arbete skall bestå av övertagandet av de nu existerande lokala administrationerna, när dessa ej längre tillfredsställer den stora folkmajoriteten.

Dessa organ vilja även skapas och fyllas genom den industriella rösträtten. Till sin natur bli de industriella och ej politiska. Dessa industriella och områdesråd ha sin nära liknelse med de nuvarande "Labor Councils", de ryska sovjeten, den franska "Bours du Travail", den tyska "Arbeiterbörse", den italienska "Camera di Lavoro", den skandinaviska "Lokala Samorganisationen".

Såsom en principsak emellertid avstår I. W. W. från att utlägga några detaljerade regler av gjutjärnets oböjlighet, för framtida generationer att lyda. Vi föredraga att bygga upp de nya organen allteftersom vårt arbete framskrider, anpassande oss till det ekonomiska trycket hellre än att lyda några dogmer eller någon auktoritär filosofi såsom socialismen, bolsjevismen eller anarkismen.

I. W. W. innesluter kanske många medlemmar vilka kalla sig socialister, bolsjeviker eller anarkister, vilketdera än är fallet, men ingen av dem kan kalla organisation deras barn eller tjänare, I. W. W. banar sin egen väg.

Vi äro nära besläktade med de europeiska syndikalisterna, så nära som de olika ekonomiska förhållandena det möjliggör, men om ni vill ge oss ett kort namn kalla oss hellre **industriella kommunister.**

Vi är produkten av de ekonomiska förhållandena i det högst industriellt utvecklade landet i världen, vårt hela liv är en överensstämmelse med dessa industriella verksamheter, vi tänker och talar i termer av industrien, vi söka frälsning genom industriell organisation.

Vi äro industriella kommunister. Socialister, bolsjeviker och anarkister samt alla andra arbetare av olika tankeriktningar antaga vår filosofi, våra principer, mål, metoder och även vårt namn.

På grundvalen av dessa principer sträcka vi vår hand tvärs över haven, redo att tillsammans med syndikalisterna och andra ekonomiska organisationers medlemmar uppbygga en **Industriell International,** vilken skall bli ett uppfyllande av den dröm som gjorde att grundarna valde namnet **"Världens Industri-Arbetare".**

I. W. W:s upplysningsarbete.

Hur viktigt I. W. W:s arbete än må vara på det industriella området, dess huvudsakliga funktion hittills har varit upplysning. Det är genom dess anstränging på det området som I. W. W. blivit en världsrörelse. Olyckligtvis kan I. W. W. endast giva den mest elementära industriella upplysningen för närvarande. Det största behovet i nästan alla länder är för närvarande en starkt förbättrad allmän upplysning.

Statistiken visar att analfabetismen i Förenta staterna når en allarmerande siffra. Analfabeter äro tillfinnandes ej endast ibland negrer och utlänningar, utan även ibland den infödda vita befolkningen. Siffrorna för de senare är högre i vissa delar än vad folket i allmänhet tror.

Och dessa analfabeter äro praktiskt taget alla inom arbetarklassen. Strax ovanom denna i skalan är en annan stor grupp av när-alfabeter och slöfockar, vilka också har misslyckats att klättra upp i den sociala stegen på grund av bristande upplysning. Endast en jämförelsevis liten procent av arbetarna kan nås med det tryckta ordet för närvarande. Kanske endast 10 miljoner av de 40 miljoner arbetare, som nu finnes inom Amerikas Förenta Staters gränser. Resten äro slöa eller oåtkomliga på grund av okunnighet eller analfabetismen. På hur dåliga fötter upplysningen står kan bäst visas av krigsfolkräkningen. Psykologerna har officiellt fastslagit

efter en undersökning av 1,700,000 armérekryter, att **tretton år är den genomsnittliga intellektuella åldern för amerikanare passande till militärtjänst.**

Mindre än en tredjedel är över detta genomsnitt, och endast 4½ procent är av högre intelligens, enligt samma officiella siffror.* Sådana siffror är ett hårt slag för de som tala om "proletariatets diktatur". Det är också dessa sorgliga förhållanden som utgöra orsaken till den jämförelsevis sakta fart som organisationen har i frågan om brytandet av ny mark.

Fackföreningen är oftast endast en sammansvärjning ledd av någon fräck pamp, vilken vet allt och allting, medan medlemsskapet behöver ej veta någonting stort annat än betala kontingenten. Det är skillnad med I. W. W. Det behövs en någorlunda tränad hjärna, med en intelligens över den statistiskt bestämda siffran av tretton år, för att kunna begripa dess betydelse och dess världsvida omfattning. Därför är **okunnighet** det största hindret, som vi måste undanrödja, många ganger större än kapitalistisk förföljelse. Den okunnige när-analfabeten som har förmåga att läsa ett ord och med svårighet kan skriva sitt namn, men oförmögen att smälta någonting djupare än skandalerna i kapitalistpressen, är lika farlig. Tillsammans med sin analfabetiska broder drives han mot en social undergång om ej någon kommer till hans undsättning. Alltsedan sin begynnelse har I. W. W. haft i vignetten på titelbladen av alla sina officiella organ, de tre orden "Upplysning, Organisation, Frigörelse". De tala sitt eget språk.

Förr än vi kan frigöra måste vi först upplysa och sedan organisera. Om folket önskar en fredlig övergång då skulle det höja och stärka upplysningen. Om det önskar en katastrof, negligera och förhindra den.

I stället för att undertrycka förtvivlade arbetare med

* Enligt en liknande statistik tagen i England under kriget, fastslogs att den genomsnittliga intellektuella åldern var 12 år.

fängelser och maskingevär hjälp dem genom upplysning så att de bli dugliga att lösa det sociala problemet.

Om ej arbetarna äro i besittning av en god allmän upplysning att börja med, då kommer en stor del av vår industriella upplysning att falla i en ofruktbar jordmån, eller den blir av en sådan elementär natur att den bliver endast till ringa hjälp till behandlingen av dagens jätteproblem, problem vilka ofta äro för invecklade för även en högt tränad hjärna. I alla fall, möjligheterna för en förbättrad upplysning äro mycket små, om ej **lärarna** organisera sig i en stor organisation samt sätter sin förenade styrka bakom ett vidsträckt program av allmän upplysning, med särskild betoning på historia, socialekonomi, och evolutionslära inom vetenskapens alla grenar.

I. W. W.-medlemmar ha under årens lopp hållit tusentals föredrag och spritt miljontals av litteratur, böcker, broschyrer, tidningar, flygblad o. s. v. Mesta delen av den på så vis spridda upplysningen har bestått av en allmän sociologisk sådan. Ännu så länge har organisationen ej haft förmåga att specialisera i någon större grad på en högre industriell upplysning, men planer har nu utarbetats i och för uppbyggandet av en permanent "Byrå för industriell forskning", ("Bureau of Industrial Research") med syfte att specialisera på en industri efter en annan för att därigenom skapa en serie av Industriella Unions handböcker, omfattande hela det industriella området. En sådan serie av handböcker kommer att ge arbetarna ett starkare grepp över situationen, när de stå inför frågan om övertagandet av industrien. Denna plan kommer att realiseras i den nära framtiden. För övrigt rekommenderar vi läsaren att rådfråga vår bokförteckning, vilken står att erhålla genom skriftlig anhållan. I. W. W. utger över ett dussin dagliga, vecko- och månadstidskrifter och tidningar, och alla dessa kunna erhållas genom att sätta sig i beröring med vår generalsekreterare-kassör.

I. W. W:s etiska sida.

I W. W:s principförklaring är på ytan ett ekonomiskt dokument, men om ni tar tid och reflekterar, vill ni inse att det i grund och botten är ett dokument av "hopp, övertygelse och välgörelse", hopp om en slutlig rättvisa, en övertygelse och tro på mänskligheten samt välgörelse för varandra. "En oförrätt mot en, är en oförrätt mot alla", säger våra principers deklaration, och detta är den enda gyllene regeln från arbetarklassens synpunkt. Den underbara makten av vårt evangelium ligger icke i de materiella förbättringar som vårt program lovar. Människor vill icke gå i fängelse i tusental endast för en så lumpen sak som några få dollars eller cents. Saken är den att vår principförklaring är även ett av tidens mest mäktiga etiska dokument. Ja, för många I. W. W.-ister är den en religion. Den har gjort med dem vad ingen annan religion kan göra. Den har "frälst" dem, ingivit dem en själslig frid samt ett hopp för framtiden. Vad som sammanhåller oss under ett sådant förfärligt tryck är ej endast den ekonomiska nödvändigheten av ägandet av en organisation, utan fastmer hoppet och inspirationen uppspringande från principen av mänsklig solidaritet och det världsvida mänskliga broderskapet, vilket utgör grunden för all vår verksamhet.

Människorna börja att bliva utnötta och uttröttade både andligt och intellektuellt i det nuvarande samhällets helvete. De söka efter någonting bättre för framtiden, om icke för sig själva, åtminstone för de kommande generationernas människor. De söka efter andlig ro eller frälsning, som det vanligtvis kallas, från det korrumperade, syndfulla, orena och orättvisa livet i det kapitalistiska samhället. De längta efter frid, renhet, rättvisa, kärlek och lycka, och de känner att de kommit på den rätta vägen när de ingått i I. W. W.

Känslorna, idéerna, de olika principerna, lätt lästa mellan de få raderna av I. W. W:s principförklaring har

därigenom blivit de fattigas onämnbara religion, vilken hjälper dem genom de hårdaste erfarenheter och lidanden utan att nedbryta dem, utan att de uppgiva hoppet.

Denna religion hjälper dem att leva rena liv, inge dem mod gentemot de mäktiga, och gör dem vänliga mot de svaga och försvarslösa. Det är det vänliga ljuset som leder dem genom livet.

För närmare underrättelser samt för mera ingående litteratur tillskriv: I Amerika **John Grady,** 1001 West Madison street, **Chicago, Ill., U. S. A.** I Sverge: **C. G. Andersson,** Kilaberg, **Liljeholmen, Stockholm.**

Studera I. W. W.!

Läs:

I. W. W., dess historia, struktur och metoder. Pris 40 öre.

"Vad är I. W. W.? samt Konstruktivt program. Pris 30 öre.

"One Big Union" av alla arbetare. Pris 35 öre.

"Kamrat i Skansen". Pris 30 öre.

"Vad är shop stewardsrörelsen? Pris 25 öre.

Under förberedelse:

"Den Indusriella Demokratiens utveckling".

Rekvirera våra flygblad och manifest!

Studera! Agitera! Organisera! Industriellt och internationellt!

SWEDISH—What Is the I. W. W.—Price 10c Printed In U. S. A.

Vad är I. W. W.?

EN KORT REDOGÖRELSE FÖR DESS PRINCIPER, ÄNDAMÅL OCH METODER



Published by the
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
1001 West Madison St., Chicago, Ill.

THE NEWBERRY LIBRARY
CHICAGO

VAD ÄR I. W. W.?

EN KORT REDOGÖRELSE FÖR DESS
PRINCIPER, ÄNDAMÅL
OCH METODER

Published by
INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD
1001 West Madison St., Chicago, Ill.

INNEHÅLL

		Sida
I.	I W. W. ÄR EN INDUSTRIELL VÄRLDSRÖRELSE	3
	Några missuppfattningar om I. W. W.	3
	I. W. W. är en revolutionär industriförbundsrörelse	4
	I. W. W. är ett industriellt världsförbund	4
II.	I. W. W:S HISTORIA ÄR SKRIVEN I BLOD	6
	10,000 i fängelse	7
	Utom lag och rätt	7
	I. W. W:s grundstenar äro den ekonomiska nödvändighetens hälleberg	8
III.	I. W. W:S PRICIPFÖRKLARING	9
	Inledning till I. W. W:s konstitution eller grundlag	9
IV.	I. W. W:S MÅL	10
	Industriell organisation och yrkesorganisation jämförda	10
	Hur en typisk industriell organisation ser ut	11
	I. W. W:s omedelbara mål och dess slutliga mål	12
	Kapitalismens sammanstörtande	12
V.	I. W. W:S METODER	16
	Olika former av arbetaraktion	16
	A. F. of L. snedvrider den direkta aktionen	17
	I. W. W. jobaktion och solidaritet	18
	I. W. W. strejkaktion	19
VI.	INDUSTRIELL OCH POLITISK ADMINISTRATION JÄMFÖRDA	21
	Den politiska administrationens sammanstörtande	21
	Industriell administration född av ekonomisk nödvändighet	22
VII.	I. W. W:S STRUKTUR	24
	I. W. W:s stridslinje — Det nya samhällets stomme	24
	Organisationsdetaljer	26
VIII.	I. W. W:S UPPLYSNINGSARBETE	28
	Illitterathet och när- illitterathet	28
	Kampen mot mörkret	29
IX.	I. W. W:S ETISKA SIDA	31

VAD ÄR I. W. W.?

EN KORT REDOGÖRELSE FÖR DESS PRINCIPER, ÄNDAMÅL OCH METODER.

I. I. W. W. ÄR EN INDUSTRIELL VÄRLDSRÖRELSE.

DET finns väl knappast en person i Amerika, som icke har läst om eller hört talas om den världsberyktade arbetarorganisationen INDUSTRIAL WORKERS OF THE WORLD — "VÄRLDENS INDUSTRIARBETARE" — eller I. W. W., såsom den vanligen kallas, men de som verkligen veta, vad denna organisation är, och vad den söker att uträtta, de äro lätt räknade.

Omkring namnet "I. W. W." har vuxit upp en otalig mängd missuppfattningar. Landets press har givit I. W. W. en ställning i den allmänna opinionen, vilken föga motsvarar fakta. Av detta skäl äro vi förvissade om, att Ni skall bliva intresserad i en **officiell** redogörelse för denna organisations principer, ändamål och metoder, såväl som i en del andra fakta rörande densamma.

NÅGRA MISSUPPFATTNINGAR OM I. W. W.

Den uppfattningen är icke ovanlig bland folk i allmänhet, att I. W. W. är en hemlig organisation; att den huvudsakligen består av utländingar; att vi äro en liga, som konspirerar i mörkret att begå våld och blodsdåd och att förstöra liv och egendom för att slutligen störta Förenta Staternas regering! Det finnes stora och mäktiga organisationer här i landet, vilka göra till sin särskilda uppgift att skapa sådana missuppfattningar om I. W. W.

I. W. W. har absolut ingenting att göra med politisk revolution eller med politisk aktion av något slag, såsom Ni lätteligen skall förstå, då ni läst vidare.

Lika litet fråga vi en person om hans politiska åskådning, som vi fråga honom om hans religion eller hudfärg. Dessa saker intressera oss icke. Vi hava slopat alla sådana grupperingar och indelningsgrunder av våra medmänniskor. Så ointresserade äro vi som organisation i politiska, religiösa och ras-frågor, att vi förbjuda all propaganda i sådana frågor inom vår organisation, såsom tenderande till att draga uppmärksamheten från vårt mål och ledande till split och söndring.

I stället klassifiera vi våra medmänniskor enligt deras ekonomiska ställning i samhället och indela dem i två huvudgrupper: **kapitalist- eller parasitklass samt arbetarklass.** Vi samla all vår uppmärksamhet på en fråga, som i lika grad intresserar alla, nämligen **den ekonomiska frågan,** ägnande flyktig uppmärksamhet åt andra frågor, endast då andra strömningar korsa vår stig och hindra vårt verk, eller i rent upplysningssyfte, men aldrig för att göra propaganda till förmån för ett visst parti, en viss tro eller en viss ras framför de övriga.

I. W. W. ÄR EN REVOLUTIONÄR INDUSTRIFÖRBUNDSRÖRELSE.

Med "facklig" rörelse mena skandinaverna detsamma som amerikanerna, då de säga "labor union movement". Med denna tolkning är I. W. W. en revolutionär "facklig" rörelse, ("a revolutionary labor union"), men vi skola akta oss för att här taga "facklig rörelse" i bemärkelsen "skrå- eller yrkesförbundsrörelse", ty det är just vad I. W. W. **icke** är, såsom vi strax skola se. Bättre är att upphöra att använda ordet "facklig" i denna vidsträckta bemärkelse och låta den termen beteckna enbart en skrå- eller yrkesförbundsrörelse till skillnad från en industriförbundsrörelse.

Initiativet till bildandet av I. W. W. togs år 1904, men själva konstituerandet av denna industriförbundskomplex på världsbasis försiggick vid en stor kongress i Chicago år 1905, då organisationens principer, ändamål, metod och struktur utformades och antogos, och hava dessa i allt väsentligt förblivit oförändrade till den dag som är. I. W. W. gjordes då till en arbetarnas industriförbundsrörelse och har förblivit så till denna stund. Var och en, som försöker påstå något annat misstolkar det.

Medlemmarna i **denna ekonomiska rörelse** hava icke sina blickar riktade på regeringsbyggnaderna, liksom de politiska partierna, utan på fabrikerna, verkstäderna, industrianläggningarna och andra platser för produktion och distribution. Vi uppdraga ingen skiljegräns mellan den infödde amerikanen, som är röstberättigad och den inflyttade utländingen, som icke är det. Var och en som arbetar för lön, vare sig man, kvinna eller barn, är valbar till medlemskap och tillåtes rösta i sin "union". (Vi skola, då så lämpar sig, använda det engelska ordet "union", alldenstund ordet **"fack**förening" är missledande och ordet "förening" enbart ej fullt motsvarar det engelska "union" i sammanställningen "labor union").

I. W. W. ÄR ETT INDUSTRIELLT VÄRLDSFÖRBUND.

Grundarna av detta nu världsberyktade arbetarförbund gåvo åt detsamma namnet "Industrial Workers OF THE WORLD" — "VÄRLDENS Industriarbetare" — därmed angivande, att organisationens mål skulle vara att förena all världens industriarbetare i ett stort generalförbund. Detta mål har ännu icke förverkligats, men organisationens inflytande sträcker sig över vida världen. I. W. W. administrationer hava funnits eller finnas i England, Australien och Sydafrika; i Mexico, Argentina och Chile. Sporadiska

propagandaförbund hava uppstått i många länder, Sverge inbegripet. Men I. W. W:s förnämsta anspråk på att vara en världsorganisation är baserat på det faktum, att vi hava utövat ett mycket starkt inflytande på andra arbetarorganisationer i alla delar av världen, genomsyrat dem mer eller mindre med våra grundsatser eller till och med fått dem att antaga vårt program i anda eller bokstav. Den grundidé, som I. W. W. upptagit, nämligen att använda "labor unions" som organ för produktion och distribution i ett nytt samhälle har gått segerrik genom världen på tankens område bland de andligt framåtskridna, om också de stora, långsamt tänkande och framryckande arbetarmassorna ännu ej hunnit samlas omkring densamma.

Oaktat det nuvarande kontingentbetalande medlemskapet är mindre än 100,000 i Förenta Staterna, äro vi en världsmakt. Över en miljon medlemskort hava utfärdats sedan 1906, och våra medlemmar äro nu skingrade över alla länder under solen. Man finner dem i kolgruvorna på Spetsbergen nära Nordpolen. Man finner dem vid valfångststationerna i Sydgeorgien, bortemot Sydpolen. Man finner dem på varje fartyg, som seglar på oceanen, förande vårt propagandafrö med sig till varje land och planterande det i fruktbar jord på fjärran stränder.

I närvarande stund, då alla andra sociala teorier och rörelser hava misslyckats samt hålla på att ändra sitt program för att förlänga ett förfelat liv, står I. W. W. ensamt i de tänkande arbetarnas hjärnor i alla delar av världen såsom situationens herre. Dess program accepteras av dem såsom samhällsproblemets lösning. I så måtto har grundarnas ideal förverkligats. Det återstår nu att omplantera idén från ett begränsat antal arbetarhjärnor till de arbetande massorna på det industriella livets jord, och grundarnas idé kommer att bliva fullständig verklighet. Med hjälp av de **närbesläktade syndikaliströrelserna** i andra länder, vilkas slutmål också är att bygga organ för produktion och distribution i ett nytt samhälle, hoppas vi att förverkliga denna plan i den nära liggande framtiden genom bildande av en **Industriell International.**

II. I. W. W:S HISTORIA ÄR SKRIVEN I BLOD.

Ifrån början bestod I. W. W. huvudsakligen av Västerns gruvarbetare, metallarbetare, järnvägsmän och flyttarbetare. (Förslagsvis översätta vi "migratory workers" med "flyttarbetare", i analogi med "flyttfoglar", vilka många av dem likna däruti, att de flytta med årstiden eller, rättare sagt, årsväxten och därpå baserad arbetstillgång. Detta gäller de "lösa" jordbruksarbetarna. Andra flyttarbetare äro sådana hemlösa arbetare, som flytta från arbetsplats till arbetsplats, mer eller mindre oberoende av årstiden, såsom skogs- och anläggningsarbetare. Att helt enkelt använda uttrycken "lösa" arbetare eller "grovarbetare" går ej an, emedan dessa uttryck delvis mena något annat).

Under årens lopp har I. W. W. utsträckt sin verksamhet till ett stort antal industrier och har för närvarande 29 industriförbund (industrial unions), vilkas verksamhetsfält och jurisdiktion omfattar Förenta Staterna eller eventuellt hela Nordamerika, om och när så befinnes praktiskt.

Dessa industriförbund äro ämnade att täcka alla grenar av mänsklig verksamhet, enär vi för enkelhetens och lättfattlighetens skull utsträckt industriförbundsformen till att omfatta verksamhet, som ju icke i egentlig mening är industriell, såsom sjukvård och skolundervisning, etc. De finnas uppräknade i ett följande kapitel.

En stor del av medlemskapet består fortfarande av "lösa" eller flyttarbetare, tillhörande de industrier, som huvudsakligen framskapa hemlösa arbetare. De starkaste förbunden äro därför de som bildats av jordbruks-, skogs-, anläggnings-, gruv-, marintransport-, metall-, järnvägs-, textil-, födoämnes- och oljearbetarna.

Organisationen har utkämpat många stora och små strejker inom olika industrier och med växlande framgång. Särskilt framgångsrikt har I. W. W. varit i förbättrandet av flyttarbetarnas lott i jordbruks-, timmer- och anläggningsindustrierna, men gruv-, marintransport- och textilarbetare hava också vunnit ansenliga förbättringar under I. W. W:s fana.

Före I. W. W:s bildande voro de lösa eller flyttarbetarna, som ströko fram härs och tvärs över landet utan system eller ordning (med sina filtbylten på ryggen, om de voro rika, eljest utan allt) i en rent av förtvivlad ställning. Utan socialt fotfäste drevos de omkring, under förskräcklig manspillan, av den ekonomiska nödvändighetens primitivaste vapen, hungerpiskan, eller jagades från plats till plats av "rättvisans" hantlangare, vilka på somliga orter bedrevo denna jakt systematiskt, eller de arresterades dels för "skottpängarnas" skull, dels för att få arbetskraft för intet för väganläggningar och andra offentliga arbeten. Detta tillstånd existerar för resten ännu på sina platser. Sedan en man en gång sjunkit ned i deras leder, fanns det litet eller intet hopp för honom att resa sig igen socialt. Han var så gott som "under isen". Annorlunda är det i den dag som är på de flesta platser, tack vare

I. W. W. Dessa arbetare ha nu både självrespekt, hopp och makt genom sin organisation. Men vi kunna ej gå i detalj i denna korta redogörelse.

Helt naturligt har organisationens huvudsakliga uppgift hittills varit upplysningsarbete. I utförandet av detta arbete har organisationen vid åtskilliga tillfällen kommit i konflikt med myndigheterna över yttrande-, tryck- och församlingsfrihet.

10,000 INSATTA I FÄNGELSE.

Om vi skulle publicera namnen på alla I. W. W. medlemmar, som inburats i fängelse sedan dess stiftelse, skulle de fylla en bok så stor som telefonkatalogen för en stor stad.

Över 1,000 medlemmar kastades i fängelse under de yttranderättsstrider, som hava påtvungits I. W. W. i olika delar av landet. Omkring 900 I. W. W. medlemmar arresterades under textilstrejken i Lawrence, Mass., år 1912. Cirka 100 medlemmar något senare i Little Falls, N. Y., (1912—1913). 1,800 I. W. W. män och kvinnor sattes i fängelse under textilstrejken i Paterson, N. J., kort därefter. 1,164, mestadels I. W. W., blevo tagna till fånga i Bisbee, Ariz., år 1918, "deporterades" och höllos i fånglager i månadtal utan tillstymmelse till lagliga åtgärder. Tusentals medlemmar av Västerns Gruvarbetarförbund kastades i fängelse, medan denna organisation tillhörde I. W. W. Under år 1920 uppgjordes en partiell lista över medlemmar, som kastats i fängelse sedan världskrigets början. Denna lista innehöll 1,327 namn. Sedan dess har det varit en oavbruten ström av våra medlemmar genom fängelseportarna. För ej så länge sedan (hösten 1922) blevo cirka 450 man arresterade under marintransportarbetarstrejken i Portland, Oreg., utan rimlig anledning. För närvarande (1923) äro fortfarande över ett hundratal bakom murarna, somliga avtjänande livstidsfängelse, andra dömda till 5, 10, 15 eller 20 års straffarbete i tukthusen — allt på grund av deras arbete i I. W. W.

Hela antalet I. W. W. medlemmar, som insatts i fängelse sedan 1905 för sin I. W. W. verksamhet uppgår till cirka 10,000.

UTOM LAG OCH RÄTT.

Ett tjugutal I. W. W. medlemmar eller mera hava direkt mördats av våra fiender eller deras verktyg, mången gång under de gräsligaste omständigheter, såsom Frank Little och Wesley Everest. Men jämte dessa grövre brott mot våra medlemmar hava otaliga andra brott begåtts emot oss, antingen i "lagens och ordningens" namn eller utan officiellt gillande.

I. W. W. medlemmar hava "tjärats och fjädrats", deporterats, kroppsligen misshandlats, förnekats medborgerliga rättigheter, drivits i landsflykt, varit utsatta för hemfridsbrott, blivit olagligen fråntagna sin egendom och sina papper, hava vägrats rätten till försvar inför rätta, hava hållits fängslade under orimligt hög borgen, hava underkastats ofrivilligt slaveri, hava bortrövats, hava underkastats grym och osedvanlig behandling, hava varit offer för sammansvärjning och falska anklagelser, hava fällts till orättmätigt höga böter, hava dött i fängelse under lång väntan på rätte-

gång, hava drivits till vansinne genom förföljelse, hava förvägrats bruket av postverket, hava förvägrats yttrande-, tryck- och församlingsfrihet **och hava förvägrats varje övrigt previlegium, som garanteras i Rättighetsförklaringen.**

I. W. W. medlemmar hava förvägrats de oförytterliga rättigheter, som proklameras i Oavhängighetsförklaringen, — liv, frihet och sökandet efter lyckan.

I. W. W. mötessalar, kontor och huvudkvarter hava belagts med kvarstad utan laga former.

I. W. W. egendom, böcker, broschyrer, kontingentmärken, litteratur och kontorsattiralj hava olagligen beslagtagits eller förstörts massvis utan laga former och utan ersättning.

I. W. W:S GRUNDSTENAR ÄRO DEN EKONOMISKA NÖDVÄNDIGHETENS HÄLLEBERG.

Det är lätt att förstå, att endast män och kvinnor av mod och övertygelse frivilligt ansluta sig till en sådan organisation. Men de flesta ansluta sig icke frivilligt. De drivas in i I. W. W. av hunger, lidande, fattigdom, elände och förtvivlan, alldeles som flodbankarna sopas bort av den strida floden och bäras ned mot havet. Det är den sammanstörtande kapitalismens strida flod, som skaffar I. W. W. nya medlemmar.

Sålunda har den förskräckliga förföljelsen misslyckats i sitt strävande att undertrycka och utplåna I. W. W. Tvärtom spridas våra budskap som en prärieeld, som varken våld eller blod kan släcka. För varje hundratal medlemmar, som sättas i fängelse, stiga tio tusen fram för att ansluta sig och med sin närvaro uppmuntra dem som utkämpa bataljen.

Detta faktum, synes det oss, borde antyda för den yttre världen, att **det finnes en stor naturkraft bakom denna rörelse,** och att det är lika oförnuftigt att förfölja oss, som det var av Xerxes, perserkonungen i antiken, att låta sina soldater piska och söka slå i kedjor Hellespontens oroliga böljor för att få dem att lägga sig och tillåta hans härskaror att passera.

Denna naturkraft —**den ekonomiska nödvändigheten** — ger vår rörelse en intellektuell och moralisk kraft, vilken inga galgar kunna uttömma, inga fängelser underkuva. Även de mest fördomsfulla av våra fiender borde förstå, att vår organisation, för att överleva en så förfärlig prövning, måste hava bakom sig en fundamental sanning, som ej kan ostraffat ignoreras, utan borde utforskas. Breda lager av folket antaga våra principer såsom ett frälsningsbudskap, i trots av all personlig fara de därigenom löpa. Vilka underbara principer kunna dessa vara?

De återfinnas i principförklaringen, som tjänar som inledning till vår konstitution eller grundlag, och lyda som följer:

III. I. W. W:S PRINCIPFÖRKLARING.

INLEDNING TILL I. W. W:S KONSTITUTION.

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen hava ingenting gemensamt. Det kan icke bliva någon fred, så länge miljoner av det arbetande folket leva i nöd och umbäranden, medan det fåtal, som utgöra överklassen hava allt detta livets goda.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå, tills hela världens arbetare organisera sig såsom klass, taga jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffa lönesystemet.

Vi finna, att centraliseringen av ledningen av industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden alstra ett tillstånd, som tillåter en grupp av arbetare att komma i konflikt med en annan grupp inom samma industri, därigenom bidragande till ömsesidigt nederlag i lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarklassen till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa förhållanden kunna ändras, och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet, närhelst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, sålunda görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: ''En god daglön för ett gott dagsverke'', måste vi på vår fana nedskriva det revolutionära mottot: ''Bort med lönesystemet.''

Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras icke endast för de dagliga striderna mot kapitalister, utan även för att bedriva produktionen, när kapitalismen blivit störtad. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhällets struktur inom det gamlas väggar.

IV. I. W. W:S MÅL.

I enlighet med ovanstående principförklaring har I. W. W. till ändamål att organisera industriellt alla produktiva mänskliga krafter i detta land och, eventuellt, i andra länder, d. v. s. alla dem som arbeta med händer eller hjärna, i industriförbund, (industrial unions) med deras industriella avdelningar (branches) i verkstäderna samt i industriråd (industrial councils). Vi skola längre fram uppräkna huvuddelarna av det nya samhälle vi ämna organisera på denna basis.

INDUSTRIELL ORGANISATION OCH YRKESORGANISATION JÄMFÖRDA.

Industriell organisering av arbetarna var en idé, vilken föddes såsom en negering av och en reaktion mot den gamla skrå- och yrkesförbundsformen. Att organisera yrkesförbund betyder att enhetligt sammansluta dem som använda samma verktyg, snickare för sig, målare för sig, maskinister för sig, plåtslagare för sig, o. s. v. På det viset får man lika många olika förbund som det finns olika verktygslådor. Den sortens organisation uppdelar arbetarna i en industri i lika många förbund, som det finnes yrken anställda inom densamma, och **bygger sålunda stängsel mellan arbetare, som äro i daglig beröring med varandra i stället för att förena dem.**

För att åskådliggöra detta låt oss taga **ett amerikanskt skeppsvarv som exempel.**

På ett skeppsvarv, där järnskepp byggas, sysselsättas arbetare av omkring ett fyrtiotal olika yrken. Vi skola uppräkna några av dem: järnarbetarna, som tillskära plåtarna, ångpanneplåtslagarna, maskinarbetarna, maskinisterna, elektrikerna, ångrörsarbetarna (steamfitters) och vattenrörsarbetarna (plumbers), asbestosarbetarna, skeppstimmermän (ship carpenters), skeppssnickare (joiners), diktare (caulkers), målare, riggare, o. s. v. Enligt skråförbundsplanen bliva dessa arbetare uppdelade på de olika existerande "internationella" skrå- eller yrkesförbunden, av vilka det finnes ett för nästan varje yrke, och vilka icke hava något annat gemensamt, än att de betala "per capita"-skatt till samma huvudkvarter. Några av dessa 40 yrken må hava slagit sig tillsammans i samma "internationella" skråförbund, men i regel har ett amerikanskt varv ett stort antal skrå- eller yrkesförbund.

Dessa yrkesförbund på samma varv ligga ofta i fejd med varandra, och när missnöjet kokar över, är det ingenting ovanligt, att de strejka ett i taget, så att det ena förbundet besegras av de andra, som ej gå ut på strejk, — precis som vår principförklaring säger. Var och en som har arbetat på ett amerikanskt varv igenkänner denna beskrivning såsom riktig. Men, vad mera är, den passar också, praktiskt tagit, alla industrier, som äro organiserade av yrkesförbunden. Detta är vad vi kalla "organiserat strejkbryteri." Det ställer arbetarna värnlösa gent emot arbetsgivarnas

godtycke. Dessa yrkesstängsel, vilka dela upp varvet i ett tjog av yrkesmedvetna grupper eller mera, sneglande på varandra med misstänksamma blickar, äro just vad arbetsgivaren behöver för att hålla lönerna låga, arbetsdagen lång och förhållandena dåliga. Vi skola icke här gå i detalj om andra dåliga sidor av yrkesförbunden. Må det vara nog att påminna, att I. W. W. sprang upp och fick liv delvis såsom en reaktion och en protest emot sådana odrägliga och oförnuftiga förhållanden.

Lägg härtill **den fullständiga brist på idealism**, som är utmärkande för yrkesförbundsrörelsen i alla länder, deras accepterande av kapitalismen och löneslaveriet såsom livets mål och ände, deras oförmåga att erbjuda arbetarna såsom klass något hopp för framtiden och deras tendens att organisera s. k. "arbetartruster", mera med avsikt att avstänga utomstående från arbete än för att lösa livets problem för massorna, och vi hava den bakgrund, mot vilken inledningen till I. W. W:s konstitution blev skriven.

Den metod, genom vilken den nya unionrörelsen ville rätta dessa missförhållanden, var, som ovan sagts, industriell organisation.

HURU EN TYPISK INDUSTRIELL ORGANISATION SER UT.

Låt oss återvända till exemplet med skeppsvarvet för att visa, hur en typisk industriell organisation ser ut.

Det första som I. W. W. tar sig till på ett yrkesorganiserat varv, när det får tillfälle därtill, är att riva ned de där stängslen, som skilja yrkena åt. Det tar bort yrkesförbundskortet från ångpanneplåtslagaren, från maskinisten, från rörarbetaren, från snickaren och målaren, etc., och säger till dem: "Ni äro nu icke längre uppdelade i ångpanneplåtslagare, maskinister, rörarbetare, snickare och målare. Ni äro nu sammanslutna i egenskap av skeppsbyggeriarbetare, allesammans, varenda person, som arbetar på detta varv och andra varv. I stället för att hava tjugo eller trettio unions på detta eller andra varv skola vi hädanefter hava endast en enda union, nämligen "Skeppsbyggeriarbetarnas Industriförbund" (Shipbuilding Workers' Industrial Union). Varje varv bildar en avdelning av detta industriförbund, och i den avdelningen skola vi hava de nödvändiga industriråden (councils) och kommittéerna för att möjliggöra samverkan mellan de olika departmenten på varvet."

På detta sätt komma alla arbetarna på varvet att bilda en enhetlig grupp; alla varv i landet och slutligen alla varv i världen, komma att tillsammans utgöra ett enda industriförbund (industrial union), och arbetarna i denna industri komma sålunda att vara förenade för gemensam aktion. I denna plan ingå också **Industriråd** för varje skeppsbyggericentrum. Därefter skola vi slippa se ett sådant oting, som att en grupp av arbetare kvarstår i arbetet, när en annan går på strejk, sålunda nedgörande varandra. När de strejka, **strejka** de alla tillsammans och gå segrande ur striden.

Sålunda räsonera de industrialister, som i industriförbundet se huvudsakligen ett överlägset kamporgan för batalj med arbetsgivarna.

I. W. W:S OMEDELBARA MÅL OCH DESS SLUTLIGA MÅL.

Men ändamålet med industriförbundet (industrial union) är tvåfaldigt.

Det första omedelbara ändamålet med industriförbundet, för närvarande, är att det skall tjäna som kamporgan i den dagliga striden med arbetsgivarklassen för högre löner, kortare arbetstid och bättre förhållanden. Detta behöver ingen annan förklaring än den, att vi vidhålla, att industriförbundet (industrial union), genom att förena alla arbetarna i en organism, är ett mycket bättre kamporgan än yrkesförbundet någonsin kan bliva, eftersom det senare inbegriper endast medlemmarna av ett enstaka yrke.

Vårt andra mål är att låta industriförbundet tjäna som ett medel för övertagande av industrierna av arbetarna själva samt fungera som ett produktivt eller distributivt organ, "när kapilismen skall hava störtats" eller skall hava upphört att fungera, d. v. s. sammanstörtat. Och allt efter som detta sammanstörtande fortskrider överträffas det första ändamålet i vikt och betydelse av det andra.

KAPITALISMENS SAMMANSTÖRTANDE.

Vi hålla före, att **det kapitalistiska produktions- och distributionssystemet är i ett allvarsamt upplösningstillstånd** utöver hela världen, detta land inbegripet, och vi anse det tvivelaktigt, om kapitalistsystemet skall igen vara i stånd att resa sig, såsom det gjort vid föregående kriser. De gamla produktions- och distributionsorganen fungera icke ordentligt längre. Världen är bankrutt. Det synes som om billiontals dollars snart måste avskrivas från världskapitalismens böcker, och vi veta vad en sådan procedur betyder för dem, som ingenting hava att sälja utom sin arbetskraft.

De gamla produktionsorganen, d. v. s. den privata kapitalistens vanligen obetydliga etablissement, aktiebolaget, trusten samt stortrusten eller kombinationen av truster, synas icke längre vara i stånd att fylla mänsklighetens materiella behov. Hundratals miljoner människor i alla delar av världen måste gå förutan det nödvändigaste, emedan de icke hava tillgång till jorden eller andra naturliga resurser eller till det industriella och kommersiella maskineriet. Livets nödtorft håller på att komma utom räckhåll för ständigt växande massor av folket, vilka nu hålla på att bli desperata och hota att blint krossa det gamla systemet, rubb och stubb. Revolter och upplopp, raskrig, lynchningar, krigslag, skräckvälde och jättestrejker hava hört till ordningen för dagen sedan några år tillbaka och särskilt i Amerika. Vidare ha vi att notera periodisk arbetslöshet i hittills okänd utsträckning. Med få och tillfälliga undantag lider folket av en fattigdom och ett elände, som håller på att driva dem till förtviflan, även om det stundom döljer sig i lysande trasor.

Alla dessa samhällsföreteelser äro tecken eller symptom på kapitalismens fortskridande sammanstörtande. Förhållandena i Europa och annorstädes berättiga till det antagandet, att en slutlig krasch är förestående, då kapitalistisk kredit råkar i fullkomlig

oordning, och såsom en följd därav nästan alla industriella anläggningar skola bliva nedstängda eller i stor utsträckning minska sin produktion. Åtminstone äro dessa fasansfulla möjligheter icke uteslutna, såsom även kapitalistpressen oupphörligen medgiver.

Av ekonomisk otrygghet och bekymmer för det närvarande och för framtiden håller sålunda livet på att bliva rent av outhärdligt för miljontals människor, som oupphörligen få sitta emellan för kapitalistsystemets brister. Utan förbarmande lämnar kapitalistklassen dem gång på gång eller permanent strandsatta, så att de massvis förgås av umbäranden eller framleva en pinsam nödexistens vid möjligheternas yttersta gräns, som var man kan se för sig själv i alla industrisamhällen. Kapitalismen drar tystnadens täckelse över detta tidsfenomen, som likväl i sig bär avgörandet om kapitalismens framtida vara eller icke vara. Dessa tillfälligt eller beständigt nödlidande miljoner äro kapitalismens lik i lasten. Intet samhällssystem kan i längden hålla sig uppe, om det ej kan lösa frågan om mänsklighetens försörjande med livets nödtorft.

Dessa utstötta och förskjutna miljoner, som endast tidtals få komma fram till mänsklighetens familjebord, eller som aldrig annat få än smulorna från de rikas bord, eller som rent av misslyckas i att komma åt smulorna, känna att deras mänskliga rättigheter äro kränkta, att de hålla på att förslavas, att de långsamt men oemotståndligt hålla på att dragas ned i en världsverksamhetens malström, som ej har något förnuftigt ändamål, och som ingenting lovar för framtiden.

Den spänning, som uppstår från detta tillstånd, förleder egarna av produktions- och distributionsmedlen att sätta i gång ett olidligt tvångs- och våldssystem för att behålla äganderätt och besittning. Produktionen bedrives numera huvudsakligen under spetsarna av tunnt höljda bajonetter eller under de maskerade mynningarna av kulsprutor, som kunna vara till hands på några minuters notis, medan gasbomber, som kunna söva en hel upprorisk stad eller få hela befolkningen att dö i skrattkonvulsioner, på allvar diskuteras i dagspressen som en icke alltför avlägsen möjlighet. Systemet kan ej längre stå på sina egna meriter. Det kan upprätthålla sitt liv endast med våld eller med hotelse om våld, alldeles såsom en döende person hålles vid liv genom inpumpning av ozon.

Under dessa förhållanden äro miljontals arbetare på väg att uppge hoppet, långsamt men säkert pressade över kanten till eländets avgrund, och återstoden av oss hotas med samma öde, om vi ej företaga oss något mycket snart. Vi kunna icke härda ut under detta berg av misär i det oändliga, och om och när den slutliga kraschen kommer, skola vi alla få pröva på hunger och utblottning och andra lidanden av obeskrivlig art. Våra barn skola förgås eller vansläktas inför våra ögon, såsom skett i Ryssland och Österrike, och utmärglade lik skola ligga gruppvis efter vägkanterna, såsom i Ryssland helt nyligen.

Allmän förvirring och samhällsupplösning, inbördes krig, skräckvälde av kringstrykande band och varje mans hand på den

andres strupe —, sådana medgivas utsikterna vara i många delar av världen.

Och finns det någon som vågar säga, att detta land skall bliva förskonat från ett sådant öde? Vissa offentliga män, som framkastat möjligheten av en "rysk" revolution i Amerika förlöjligas visserligen i kapitalistpressen, som med överlägsen ton påminner om, att var åttonde person har automobil, att byggnadsarbetare förtjäna 10—20 dollars om dagen, att våra städer ha stora massor av arbetare med egna hem, att fabriksflickorna frasa av siden, etc.

Man har redan glömt, att för ett par år sedan de arbetslösas antal uppskattades till från sex till tolv miljoner. Det duger ej för borgardömet att ens för ett ögonblick medgiva sådana dystra möjligheter, ty skulle de så göra, skulle det ögonblickligen uppstå allmän panik; aktier och obligationer skulle störta ned till noll som en vingskjuten flygmaskin störtar till marken, och kraschen skulle sålunda komma fortare än även de värsta olycksprofeter beräknat.

Faktum är, att vi äro intimt sammanlänkade med den döende kapitalismen i många av Europas länder, och tvivelaktigt är, om även en fullständig ekonomisk amputering av Amerika från Europa skall kunna rädda den amerikanska kapitalistklassen från att dela sina europeiska kumpaners öde för någon längre tid.

Vi överlämna till läsaren själv att avgöra, i vad mån vår skräckmålning passar även detta land, och vilja vi i detta sammanhang framhålla vissa synpunkter, som ofta nog förbises av våra optimister.

På grund av våra kapitalisters brutalitet och hänsynslöshet — uppkomlingar och profitörer som de vanligen äro utan samhälleliga instinkter och medborgerliga dygder —; på grund av den stora mångfalden av raser och religioner i Amerika, hätskheten mot utländingar och negrer, tillsammans utgörande nära hälften av befolkningen, om vi medräkna dem, som äro födda här av utländska föräldrar; på grund av yrkes-"patrioters" och hatodlares föraktliga verksamhet, såsom "Ku Klux Klan" och liknande "patriot"-sällskap, hava vi, trots landets omätliga rikedomar och dess bördighet, ingredienserna till den värsta helvetesbrygd, som världen smakat, om det bara en gång brakar löst.

Vissa element synas avsiktligt styra för en sammanstötning.

Det är sålunda hög tid för alla framsynta, ansvariga män och kvinnor ur arbetarklassen — de enda man kan lita på — att taga mått och steg för undvikande av en sådan katastrof.

Det är under dessa omständigheter som I. W. W., härdat och sansat genom åratal av grym förföljelse, **kommer till fronten med sitt program av världsfrälsning,** det enda program tänkbara, som kan lösa samhällsproblemet och leda oss in i den lugna hamnen av ett nytt samhälle med frid och lycka och överflöd.

Medelst våra industriförbund (industrial unions) ha vi för avsikt att plocka upp produktionens och distributionens trådar, där de falla ur kapitalistklassens vanmäktiga händer, samt att fortsätta att producera föda, kläder och husrum, på det mänskligheten icke

må lida. Vi ämna igångsätta ett rationellt produktions- och distributionssystem utan klassförtryck och exploatering av medmänniskor. Vi fastslå, att arbetarnas "union", som omfattar hela det industriella etablissementet i varje särskilt fall är det organ, som är bäst kvalificerat att hålla driften i gång i det etablissementet.

Med andra ord, **vi skulle ersätta privat eganderätt och kontroll med gemensam eganderätt och kontroll — ersätta kapitalismen med INDUSTRIELL KOMMUNISM.**

V. I. W. W:S METODER.

När det kommer till frågan om metoder har I. W. W. blivit mera missförstått och vantolkat än i något annat avseende. Vi själva föredraga att beskriva våra metoder såsom **ekonomisk direkt aktion.**

OLIKA FORMER AV ARBETARAKTION.

Ekonomisk aktion är den sorts aktion, som är förlagd till det ekonomiska området, till skillnad från politisk aktion, som är förlagd till det politiska området.

Den politiska aktionen kan taga många former, fredliga eller våldsamma, såsom politisk röstning, "vidtalning" (lobbying) av folkrepresentanter eller ämbetsmän, med eller utan klingande eller annan valuta, samt i sista hand s. k. massaktion, vilken senare inbegriper demonstrationer och upplopp för politiska syften, kulor och krut och statsvälvning eller revolution. **Ingen av dessa aktionsformer ingår i I. W. W:s program.**

Den politiska aktionens förnämsta kännetecken, är att den vanligen utföres genom mellanhänder eller ledare, förenade till ett politiskt parti eller "maskin", vilken gör anspråk på att dirigera folkets rörelser, d. v. s. denna aktion är indirekt. Stundom uppträda massorna personligen på scenen, såsom vid upplopp och revolutioner, men då är det vanligen bara för att kratsa kastanjerna ur elden för politiker, vilka ej på lagliga vägar kunna ernå sina syften. Då denna sorts aktion är över, träda massorna åter tillbaka, och politikerna komma fram för att skörda vinsten, vilket visar att denna sorts massaktion är endast en avart av den indirekta aktionen.

Direkt aktion, å andra sidan, är sådan aktion, som utföres utan mellanhänder. Detta namn har uppstått som en beteckning för arbetarnas samlade uppträdande mot kapitalistklassen genom sina unions, utan mellanhänder.

Den ekonomiska direkta aktionen, vilken formulerades redan inom den Första Internationalen, ligger till grund i allmänna drag för fackföreningsrörelsen, eller den industriella rörelsen, som vi nu borde säga. Den Första Internationalen var en "enig front", byggd på denna grund intill 1871, då tyskarna, missledda av den nyvunna allmänna rösträtten efter geografiska linjer, sprängde stridslinjen och togo ledarskapet över arbetarnas politiska rörelse.

Då I. W. W. ställer sig på den ekonomiska direkta aktionens ståndpunkt, bygger det sålunda på erfarenhetens fasta grund.

Men även den ekonomiska direkta aktionen kan missbrukas och ledas in på villospår. Genom sammansvärjning mellan de sämre elementen kan skapas en maskin inom unionrörelsen, vilken spelar samma roll på detta område, som partierna på det politiska området. Denna maskin tillvällar sig ofta all makten och inför ett system av facklig parlamentarism, vilken skapar mäktiga mellanhänder mellan arbetarna och deras utsugare. "Den gamla beprövade" fackföreningsrörelsen i Europa och American Federation of

Labor här i Amerika ge oss exempel på sådana maskiner och sådan facklig parlamentarism, vilken faktiskt avstänger de kontingentbetalande arbetarmassorna från möjligheten till direkt och personlig kamp mot deras fiender.

För svenska arbetare är detta faktum välbekant. De hava alla hört om "fackföreningspåvarna", som härska så gott som enväldigt från sin "Vatikan", vilken står i direkt och intim förbindelse med det socialdemokratiska partiets huvudkontor, varigenom fackföreningarna bliva schackpjäser i makthungriga politikers händer. I. W. W. söker skydda sig från ett sådant öde genom att taga avstånd från alla politiska partier och förhindra sådant "samarbete."

Här i Amerika hava vi ett tydligt exempel på sådan snedvridning av den ekonomiska direkta aktionen i den ökända fackföreningsrörelsen i Chicago, vilken dock blott avspeglar A. F. of L:s innersta väsen och natur.

A. F. OF L. SNEDVRIDER DEN DIREKTA AKTIONEN.

Det fackliga skräckväldet i Chicago torde vara så väl bekant, att vi endast behöva i korthet beskriva det. Pressen har ju nu i åratal refererat dess gärningar, såsom de kommit i dagen inför domstol. Tjogtals av ledarna ha överbevisats om utpressning av mutor, skräckvälde medelst blydaggar, revolvrar och bomber, stölder, röverier och ännu värre brott i brokig blandning. Arbetarnas ekonomiska direkta aktion har dragits i smutsen av en ruskig banditliga, som behärskar massorna lika enväldigt som någonsin en bandithövding. Välkänt är det faktum, att en av dessa bandithövdingar, som nu avtjänar 4 års straffarbete för postrån, fortfarande styr enväldigt över vissa unions i Chicago genom sin hustru och sin broder. Dessa fackföreningar äro hans privataffär, och kontingentbetalandet är helt enkelt erläggande av tribut till denna rövarhövding, alldeles som i forna tider. Ibland skjuta dessa banditer i Chicago A. F. of L. ihjäl varandra, och det kommer då ut, att de ofta nog äro vanliga galgfoglar, som "suttit inne" många gånger, och som med daggar och revolvrar trumfat sig fram till kontroll över fackföreningskassorna. Gompersväldet i sin helhet är genomruttet av samma pestböld, även om det ej alltid kommer till ytan så väl som i Chicago, vilken stad synes vara själva hålet på den stora bölden.

I. W. W. tager avstånd från denna sorts aktion med samma bestämdhet som från den politiska aktionen.

I. W. W:s tjänstemän söka beständigt och systematiskt, i enlighet med sitt program och sina instruktioner, att avlasta den makt och det ansvar, vilket har en naturlig tendens att falla på en tjänsteman i arbetarrörelsen, samt driva makten och ansvaret tillbaka till de djupa lederna för att framtvinga deras direkta aktion. Frånginge de denna princip, skulle de ej länge få kvarstå på sin plats för den intelligenta och vakna minoritet, som ständigt är på vakt mot övergrepp mot friheten och medlemmarnas självbestämmanderätt.

Fackföreningsledarna av A. F. of L. i Chicago däremot (såväl som i andra städer) drivá medlemskapet tillbaka vid varje tillfälle och göra i de flesta fall sig själva till tsarer över sina unions, omgivande sig med terroristgäng av slagskämpar och revolverhjältar, vilka hunsa med medlemmarna efter godtycke och praktisera muttagning, utpressning, bedrägeri, samt stöld och försnillningar av fackföreningens medel. De medlemmar, som gå till mötena för att protestera, bli skarpt tillsagda att "hålla käften" och "sitta ned", och göra de ej det, så rusar gänget på dem och slår sönder dem och kastar ut dem. De medlemmar, som ej vilja samarbeta med gänget, lära sig därför snart att stanna borta från mötena, betalande tsarerna och deras råa sällar så mycket i månaden för att "handla" i deras ställe.

All spirande opposition trumfas ned med skräck eller våld, om ej skräcken är nog. Det må finnas en eller annan union, vilken denna beskrivning ej passar i alla detaljer, men var och en vet, att den passar ett stort antal av dem.

Även då dessa fackföreningsmän strejka, är det oftast endast i underdånig lydnad för orders från de terrorister och banditer som regera dem. Vi ha alla hört, hurusom arbetarna "kallas av jobben", och hur de "ordras tillbaka", allteftersom terroristligans hemliga utpressningsoperationer erfordra. Till och med då strejkomröstning förekommer rösta medlemmarna ofta under tryck, liksom negrerna i Södern på valdagen. Strejkarna äro ofta endast viljelösa verktyg i sina tsarers händer.

I. W. W. JOBAKTION OCH SOLIDARITET.

Som en negering av och en reaktion emot sådana metoder predikar I. W. W. sin egen form av ekonomisk direkt aktion.

Vi vilja egga upp arbetarna till personligt deltagande i kampen mot utsugarna och för ett nytt samhälle. Vi vilja, att de skola taga sina angelägenheter i sina egna händer och leda sina egna affärer. Om de detta göra, kunna de ej komma långt på villovägar. Men om de lämna sitt öde i andra mäns händer, hava de all utsikt att bliva förrådda. Deras tjänstemän böra vara deras tjänare i stället för deras härskare.

Vår direkta aktionsmetod kastar organisationens huvudsakliga verksamhet över till arbetsplatsen, där den resulterar i att träna arbetarna för den uppgiften att övertaga och bedriva industrierna. **Fackförbundstaktiken kastar unionverksamheten huvudsakligen över till unionkontoret,** där den snart utvecklar sig till misstänkligt kontorsstolsarbete av ledarna.

För närvarande tager I. W. W:s direkta aktion sig uttryck i **aktion på arbetsplatsen samt i solidaritet.** Varhälst I. W. W. medlemmar äro anställda, tillse de, att de hava en eller flera jobdelegater eller ombud samt en jobkommitté. Sedan de sålunda fått sin jobmaskin i arbetsdugligt skick, börja de att utöva tryck på sina arbetskamrater och på arbetsgivarna och deras slavdrivare på de tusen och ett olika sätt, som stå till buds för mannen på arbetsplatsen, vilken på allvar önskar förbättra sin egen och sina arbetskamraters lott.

Förmedelst samfälld aktion avlyfta de från den tyngande arbetsbördan en liten bit här och en liten bit där, tills livet blir åtminstone något så när drägligt. Innan I. W. W. föddes, var det brukligt att driva en fattig flyttarbetare till döds, så fort det behagade arbetsgivaren och hans slavdrivare. Jobaktion gjorde en ände på detta. I. W. W. har brakt ned arbetstiden i jordbruks-, timmer-, gruv- och marintransportindustrierna, m. fl. Genom denna direkta jobaktion, med vilken uniontjänstemännen hava litet eller intet att skaffa, hava medlemmarna räddat sina liv och fått ett fotfäste på det första steget till den trappa, som leder till ett nytt samhälle. Sålunda ha grovarbetarna vunnit den första stora segern under I. W. W:s fana genom en moralisk pånyttfödelse i sitt eget bröst, omsatt i handling. De lade bort självviskhetens, tallrikslickeriets och svansviftandets fula last, vilken förut fick dem att nedtrampa varandra i kampen för tillvaron, och började praktisera den ömsesidiga hjälpens — solidaritetens — dygd. Och här såsom alltid — dygden var sin egen belöning!

Det är förresten självklart, att fridsamhet, endräkt och sammanhållning skola lyfta arbetarna, medan grälsjuka, split och självisk "tjurskallighet" lika naturligt draga samtliga ned i fattigdomens dy.

I. W. W:S STREJKAKTION.

I. W. W. praktiserar också den form av direkt aktion, som kallas strejk och bojkott, men det är alltid medlemmarna själva, som fatta beslut om strejk och bojkott, och icke deras tjänstemän. **I. W. W. föredrager strejken på arbetsplatsen framför den vanliga formen av strejk,** vilken består i att nedlägga verktygen och lämna arbetsplatsen, tillgripande den senare, endast när alla andra metoder varit resultatlösa. Strejken på arbetsplatsen består i att arbeta med minskad effektivitet, sålunda bringande arbetsgivarens profit i fara, med beräkning att framtvinga medgivanden. En sådan strejk har den fördelen, att den förebygger strejkbryteri och ger oförminskad arbetsinkomst, såvida den ej resulterar i lockout, vilket ju alltid är en möjlig fastän ej nödvändig följd. Men även ett sådant "nederlag" blir en seger, ty det är bara en förpostfäktning för nästa batalj, och I. W. W. ger ej upp förrän segern är vunnen.

I. W. W:s medlemmar veta av erfarenhet, att den strejk, som består i att lämna arbetsplatsen, ofta resulterar i en långdragen fasta, medan arbetsgivaren söker fylla platserna med strejkbrytare, och de lämna därför ogärna arbetsplatsen, d. v. s. krigsskådeplatsen i fiendens händer.

Organisationens grundprinciper leda arbetarna till att försöka hålla sig kvar vid arbetet och utöva den kontroll de kunna över detsamma, hellre än att förlora all kontroll geoom att övergiva arbetsplatsen. Innanför fabriksportarna kunna arbetarna möjligen uträtta något, men utanför grindarna hava de föga makt. Detta står i nära samband med I. W. W:s slutliga mål, vilket är, att joborganisationen, jobavdelningen (branch) av industriförbundet, skall taga fullständig kontroll och tjäna som organ för produktion och

distribution, då den kapitalistiska produktionsprocessen har fastnat för beständigt i den ekonomiska krisens kärr. När den sista jobstrejken utkämpats och vunnits, skola vi stanna i besittning och kontroll av arbetsplatsen för alltid.

"Seger" eller "nederlag" spelar för övrigt ingen roll. Arbetarna stå i en trampkvarn som ständigt hotar att skrapa deras ben. **De måste kämpa** tills de kommit ur trampkvarnen — löneslaveriet.

VI. INDUSTRIELL OCH POLITISK ADMINISTRATION JÄMFÖRDA.

De viktiga förändringar i samhällets ekonomiska struktur, vilka påtvingas oss av den sociala utvecklingen fortare, nästan, än vi kunna krypa fram ur det gamla samhällets ruinhög, föra med sig andra viktiga förändringar i samhällets organsiation.

DEN POLITISKA ADMINISTRATIONENS SAMMANSTÖRTANDE.

Vi hysa den åsikten, att enligt sakernas natur kapitalismens ekonomiska sammanstörtande kommer att åtföljas av ett politiskt sammanstörtande. Detta står i fullständig samklang med den materialistiska historieuppfattningen eller "ekonomismen", såsom den tidigare kallades, enligt vilken alla sociala institutioner kunna spåras till samhällets ekonomiska livsprocesser. Om den ekonomiska strukturen rasar, så komma sannolikt regeringarna och förvaltningen i dess olika grenar att också sönderfalla. Om de politiska administrationerna icke skyndsamligen justera sig efter de ekonomiska förändringarna, kunna de icke hålla sig uppe.

Det politiska sammanstörtandet kommer delvis att härleda sig från brist på inkomster. När produktion och distribution avstanna eller nedstängas, komma regeringarnas inkomster från skatter m. m. att storligen förminskas. Men i ett privateganderättsligt samhälle behöver regeringen pänningetillgångar lika mycket som ett industriellt företag eller varje annat affärsförtag. På grund av det industriella nödläget i Europa, t. ex., äro nästan alla europeiska regeringar tvungna att avspisa sina kreditorer med tomma löften samt söka hålla sig uppe medelst lånta pängar eller, ännu värre, genom obegränsad sedelutgivning och annan rubbning av pänningesystemet. Det politiska raset följer således det ekonomiska raset i hälarna. Den totala bankrutten kommer näst.

Om det ej finnes några medel för att hålla i gång stads-, stats-, provins- eller nationell regering, så bliva ämbetsmän och politiker tvungna att "stänga" i det ena departementet efter det andra. Men även om regeringen hade stora skatter samlade, så skulle en regering baserad på privat eganderätt och på skatter icke länge kunna fortsätta i ett samhälle, där privat kontroll av produktion och distribution har sammanstörtat. En sådan regering skulle bliva lämnad hängande i luften och skulle torka ihop, ur stånd att fungera som en administration.

Eftersom detta är vår filosofi, så kunna vi följaktligen icke syssla med den gagnlösa uppgiften att anfalla en regering, vilken blivit i god tro vald genom allmän omröstning, hur mycket den än må förtrycka oss. Om man slår en hund med en käpp, begraver den sina tänder i käppen. Arbetarna borde hava mera förstånd än så. Regeringen är den käpp eller klubba, som varje lands ekonomiska herrar hålla i sin hand och slå oss med. Strunta i käppen och hugg efter den som håller käppen, såsom I. W. W:s program föreskriver! Arbetarna i Ryssland, Sverge och Tyskland hava

vridit regeringsklubban ur de ekonomiska härskarnas händer och hava överlämnat den politiska makten åt sina egna ledare samt hålla på och avprova socialistiska regeringar. Men de socialistiska käpprappen äro lika hårda på de fattiga arbetarnas ryggar som de kapitalistiska, och deras ställning har knappast förändrats, om ej för det sämre.

Regeringen, administrationen, är enbart en reflex, en skugga, av det rådande ekonomiska systemet, och vi äro för kloka för att jaga skuggor och reflexer. Vi vilja åt den substans, som kastar skuggan. När den substansen krymper ihop och avkortas, då krymper och avkortas skuggan också.

Denna vår filosofi berövar ej I. W. W. medlemmarna rätten till att rösta politiskt. Så länge inga andra organ för offentlig verksamhet finnas än de politiska, står det naturligtvis var och en fritt att välja ämbetsmän eller att själv väljas till sådan. Det råder fullständig politisk frihet i I. W. W., men ingen må under några förhållanden söka ställa vår organisation under öppen eller hemlig kontroll av politiker. Detta skulle slita sönder den som en explosion. Politisk neutralitet måste strängt iakttagas av organisationen, men individerna kunna arbeta för vilket parti de behaga, så länge de ej söka använda organisationen, dess möten, dess hallar, dess press för sina ändamål. I. W. W. önskar icke med ett pennstreck slopa deras medborgerliga rättigheter, som besitta dem, även om det stode i dess makt.

INDUSTRIELL ADMINISTRATION FÖDD AV EKONOMISK NÖDVÄNDIGHET.

Såsom vi förut sagt — när det ekonomiska sammanstörtandet gått så långt, att folkets lidanden blivit outhärdliga, då blir folket tvunget att hava nya organ för producering av föda, kläder och husrum eller duka under. Hela den stora massan av det gagneligt sysselsatta folket blir tvunget att uppställa sig efter industriella rättningslinjer för att med gemensamma ansträngningar söka skapa ordning ur kaos och söka rädda samhället från undergång. Det är ej ens tänkbart, att vi skulle starta om kapitalismen ånyo.

Vid det laget skall folket finna ut, att den gamla administrationen är ur stånd att fungera. Folket kommer att finna, att det blir nödvändigt att kasta om från politisk administration till **Industriell Administration.**

Vi veta alla, huru politiska administrationer byggas upp. Röstning och representation äro efter geografiska linjer, havande ursprungligen uppfunnits för jordegares intressen. Fastän numera högst få äro egare av jord eller fastighet, ha de jordlösa blivit inpassade i jordegarnas valkretsar. Medborgarna rösta således huller om buller i sina kretsar utan någon förnuftig indelningsgrund, de flesta av dem obekanta med varandra och med de till ämbeten föreslagna. Dessa presenteras vanligen åt väljarna av en politisk maskin med många hemligheter, som ej tåla dagens ljus. Ämbetsmän väljas icke så mycket på grund av sin duglighet, som på grund av den makt de hava inom den politiska maskinen eller

på grund av den bärkraft deras namn har till att bära hela valsedeln till seger, så att maskinen må komma fram till de offentliga köttgrytorna att frossa. Till följd härav se vi ett högeligen industrialiserat samhälle som Amerika styrt till stor del av yrkespolitiker, mestadels advokater, vilka sällan hava någon sakkunskap på det område de sättas till att regera.

Politiska administrationer tendera sålunda till att bliva inkompetenta och ofta nog äro de genomruttna i moraliskt avseende. Omedvetet hjälpa de således till att köra kapitalismen i diket. Detta omdöme drabbar icke blott kapitalistiska administrationer, utan också de socialistiska. "Fyll alla viktigare ämbeten med pålitliga bolsheviker utan avseende på deras kompetens!" — så lydde ordern i Ryssland. Resultatet blev Soviet-Rysslands ekonomiska ruin. Det modärna industriella samhället är en alltför komplicerad ekonomisk organism för att lämnas i händerna på partipolitiker och politiska administrationer. För att ett industriellt samhälle skall kunna trivas och frodas måste det hava en administration av experter på alla områden, icke endast de områden, som nu äro offentliga, d. v. s., en **Industriell Administration.**

Vi vilja ej längre hava en metodlös blandning av advokater och andra silvertungade talare att regera oss och handhava praktiska värv, som erfordra en livstid av specialträning för erhållande av gott resultat. **Medborgarna i ett industriellt samhälle vilja välja sin administration från sin verkstad, sin arbetsplats, sin industri, sin sysselsättning, vadhälst den må vara.** De vilja endast sända personer, som de känna, och alla vilja de sända sina bästa och mest erfarna män och kvinnor för att bilda administrationen. Varje gren av mänsklig verksamhet kommer att bliva sakkunnigt representerad i denna administration, medan den politiska partiadministrationen mestadels är hopkommen utan hänsyn till praktisk duglighet. I själva verket kunna de flesta politiker intet nyttigt arbete. Deras sysselsättning är partiintrig och politiskt maskinarbete.

Medelst **Industriell Rösträtt,** vilken giver en röst till alla nyttiga arbetare i deras egenskap av producenter, även till den stora massa som nu saknar politisk rösträtt; medelst **Industriell Representation,** vilken giver oss erfarna offentliga tjänare från varje gren av mänsklig verksamhet, och **medelst den därav resulterande Industriella Administrationen ämna vi för all framtid förankra all makt hos de djupa folklagren, som utföra det nyttiga arbetet med hand och hjärna, så att det ej finnes någon möjlighet för makten att än en gång halka ur deras händer och sålunda giva upphov till ett nytt system av klassvälde.**

Det industriella organisationsmaskineri, som beskrives i nästa kapitel, är det ankare, förmedelst vilket I. W. W. ämnar trygga folkens frihet för kommande tidsåldrar.

Detta är vad vi mena, då vi tala om **Industriell Demokrati** och **Industriell Kommunism.**

VII. I. W. W:S STRUKTUR.

Såsom vi ovan sagt, har I. W. W. för närvarande 29 Industriförbund (Industrial Unions), fördelade på 6 Industridepartement. Några av dessa Industriförbund äro ännu små och äro att anse enbart som en liten början gjord i propaganda- och upplysningssyfte av några föregångsmän inom dessa industrier. Andra industriförbund återigen äro redan stora och mäktiga och hava en ärorik historia bakom sig av väldiga strider och många vunna segrar.

Här följer en lista på dessa Industridepartement och Industriförbund med deras nummer:

I. W. W:s stridslinje — Det nya samhällets stomme.

JORDBRUKSDEPARTEMENTET, No. 100,
(Department of Agriculture).

Jordbruksarbetarnas Industriförbund, No. 110,
(Agricultural Workers Industrial Union).

Timmerarbetarnas Industriförbund, No. 120,
(Lumber Workers Industrial Union).

Fiskeriarbetarnas Industriförbund, No. 130,
(Fishermen's Industrial Union).

Blomster- och Trädgårdsarbetarnas Industriförbund, No. 140,
(Floricultural and Horticultural Workers Industrial Union).

GRUVDRIFTSDEPARTEMENTET, No. 200,
(Department of Mining).

Metallgruvarbetarnas Industriförbund, No. 210,
(Metal Mine Workers Industrial Union).

Kolgruv- och Koksugnsarbetarnas Industriförbund, No. 220,
(Coal Mine and Coke Oven Workers Industrial Union).

Olje-, Gas- och Petroleumarbetarnas Industriförbund, No. 230,
(Oil, Gas and Petroleum Workers Industrial Union).

KONSTRUKTIONSDEPARTEMENTET, No. 300,
(Department of Construction).

Järnvägs-, Landsvägs-, Kanal-, Tunnel- och Brobyggnadsarbetarnas Industriförbund, No. 310, för korthets skull vanligen kallat Allmänna Anläggningsarbetarnas Industriförbund,
(Railroad, Road, Canal, Tunnel and Bridge Construction Workers Industrial Union, eller General Construction Workers Industrial Union).

Skeppsbyggeriarbetarnas Industriförbund, No. 320,
(Shipbuilding Workers Industrial Union).

Hus- och Byggnadskonstruktionsarbetarnas Industriförbund, No. 330,
(House and Building Construction Workers Industrial Union).

MANUFAKTUR- OCH ALLMÄNNA PRODUKTIONS-DEPARTEMENTET, No. 400,
(Department of Manufacture and General Production).

Textil- och Beklädnadsarbetarnas Industriförbund, No. 410,
(Textile and Clothing Workers Industrial Union).

Träarbetarnas Industriförbund, No. 420,
(Woodworkers Industrial Union).

Kemiska Arbetarnas Industriförbund, No. 430,
(Chemical Workers Industrial Union).

Metall- och Maskinarbetarnas Industriförbund, No. 440,
(Metal and Machinery Workers Industrial Union).

Tryckeri- och Förlagsarbetarnas Industriförbund, No. 450,
(Printing and Publishing House Workers Industrial Union).

Födoämnesarbetarnas Industriförbund, No. 460,
(Foodstuff Workers Industrial Union).

Läderarbetarnas Industriförbund, No. 470,
(Leather Workers Industrial Union).

Glas- och Krukmakeriarbetarnas Industriförbund, No. 480,
(Glass and Pottery Workers Industrial Union).

TRANSPORTDEPARTEMENT, No. 500,
(Department of Transportation).

Marintransportarbetarnas Industriförbund, No. 510,
(Marine Transport Workers Industrial Union).

Järnvägsarbetarnas Industriförbund, No. 520,
(Railroad Workers Industrial Union).

Telegraf-, Telefon- och Radioarbetarnas Industriförbund, No. 230,
(Telegraph, Telephone and Wireless Workers Industrial Union).

Kommunaltransportarbetarnas Industriförbund, No. 540,
(Municipal Transportation Workers Industrial Union).

Luftseglingsarbetarnas Industriförbund, No. 550,
(Aerial Navigation Workers Industrial Union).

DEPARTEMENTET FÖR OFFENTLIG TJÄNST, No. 600
(Department of Public Service).

Hälsovårdsarbetarnas Industriförbund, No. 610,
(Health and Sanitation Workers Industrial Union)

Park- och Gatuarbetarnas Industriförbund, No. 620,
(Park and Highway Maintenance Workers Industrial Union).

Undervisningsarbetarnas Industriförbund, No. 630,
(Educational Workers Industrial Union).

Distributionsarbetarnas Allmänna Industriförbund, No. 640,
(General Distribution Workers Industrial Union).

Kommunala Företagsarbetarnas Industriförbund, No. 650,
(Public Utilities Workers Industrial Union).

Nöjesarbetarnas Industriförbund, No. 660,
(Amusement Workers Industrial Union).

Ovanstående decimalsystem för numreringen gör det möjligt att insätta industriförbund i varje department till ett antal av 99, allt efter som behovet påkallar. När dessa gränser bliva för trånga är det lätt gjort att utvidga systemet. Numreringen är en god hjälp i dagligt tal och skrift för att slippa från de nödvändigtvis något tunga namnen.

ORGANISATIONSDETALJER.

Såsom vi ovan sagt äro Industriförbunden sammansatta av jobavdelningar (job branches), omfattande alla arbetare i ett etablissement eller på en anläggning. När behovet av departemental administration, innefattande flera industriförbund, gör sig gällande, vidtagas de erforderliga åtgärderna.

I. W. W:s "lagstiftande församlingar" äro den Allmänna Kongressen (General Convention), Industriförbundens Kongresser, Indutridistriktens Kongresser, o. s. v. Andra lagstiftande församlingar upprättas, allt efter som de visa sig behövliga.

I. W. W:s verkställande organ äro Allmänna Verkställande Utskottet (General Executive Board) och en Generalsekreterare-skattmästare. Industriförbunden hava en sekreterare-skattmästare och en Allmän Organisationskommitté (General Organization Committee).

Den ovannämnda apparaten utgör I. W. W:s kamporgan för närvarande, på samma gång som den är konturerna av skelettet till det nya samhällets produktiva och distributiva maskineri, såsom det uttänkts och håller på att utexperimenteras av I. W. W., och detta maskineri, vederbörligen utbyggt, hoppas vi göra till framtidens industriella administration.

Härjämte äro planerade administrativa organ av geografisk art, behövliga för lokal eller regional förvaltning samt för övertagande av nu existerande lokalförvaltningars (t. ex. councils) funktioner, när dessa lokalförvaltningar skola hava upphört att fungera till folkmajoritetens belåtenhet. De bliva industriella till sin natur i stället för politiska. Dessa Industriella Lokala eller Regionala Råd hava sin motsvarighet i våra nuvarande "Labor Councils", det ryska "Soviet", det franska "Bureau du Travail", det tyska "Arbeiterboerse", det italienska "Camera di Lavoro" och Skandinaviens "Lokala Samorganisation".

Rent principiellt drar sig emellertid I. W. W. för att nedlägga detaljerade regler, styva som gjutjärn, för kommande släkten att följa. Vi föredraga att skapa nya organ allt efter som vi gå, an-

passande oss efter den ekonomiska nödvändighetens tryck snarare än i åtlydnad av vissa dogmer eller någon auktoritär filosofi, såsom socialism, bolshevism eller anarkism. I. W. W. må inbegripa många medlemmar, vilka ännu proklamera sig vara socialister, bolsheviker eller anarkister, men ingendera av dessa grupper kan kalla organisationen sitt barn eller sin tjänare. I. W. W. bryter en ny bana för sig själv.

Vi äro nära besläktade med de europeiska **Syndikalisterna,** så nära som skilda ekonomiska förhållanden ge anledning till, ty båda sträva vi att skapa ekonomiska kamporgan, som senare kunna tjäna till organ för produktionens och distributionens övertagande och bedrivande, men om vi skulle välja ett kort namn, så skulle det vara INDUSTRIELLA KOMMUNISTER. Vi äro en produkt av de ekonomiska förhållandena i det industriellt högst utvecklade landet i världen, hela vårt liv är identifierat med denna industriella verksamhet, vi tänka och tala i industritermer, och vi söka vår räddning genom industriell organisation. Vi äro Industriella Kommunister.

Socialister, bolsheviker och anarkister och alla andra arbetare av olika tankeriktningar hålla på att adoptera vår filosofi, våra principer, vårt mål, våra metoder, vår struktur och till och med vårt namn. På basis av dessa principer utsträcka vi vår hand tvärs över haven, redo att göra gemensam sak med syndikalisterna och andra ekonomiska organisationer i en Industriell International, vilken skall bliva förverkligandet av grundarnas idé, som kom dem att välja namnet "Världens Industriarbetare."

VIII. I. W. W:S UPPLYSNINGSARBETE.

Huru stora bragder I. W. W. än må hava utfört på det industriella området, har dess förnämsta uppgift likväl hittills varit dess **upplysningsarbete.** Det är genom sina ansträngningar på detta område, som I. W. W. blivit en världsrörelse. Ledsamt nog är I. W. W. i stånd att meddela endast den mest elementära industriella undervisning för närvarande, medan det första skriande behovet är av en högeligen förbättrad allmän folkupplysning.

ILLITERATHET OCH NÄR-ILLITERATHET.

Statistiken visar, att illitteratheten i Förenta Staterna uppnår en rent av fruktansvärd siffra. De illiterata påträffas icke blott bland negrer och utländingar, utan också bland infödda vita. Siffran för de senare är i vissa delar av landet större än vad som vanligen tros. På basis av den militära folkräkningen anse sig vissa auktoriteter kunna uppskatta illitteratheten bland de vuxna medborgarna till 25 proc., även om census visar en lägre siffra. Och dessa illitterater äro, praktiskt taget, samtliga till finnandes inom arbetarklassen. Omedelbart ovanför denna grupp i skalan är en annan stor grupp av när-illitterater och mindre begåvade, vilka också misslyckats i att klättra uppför samhällsstegen av brist på upplysning. Endast en jämförelsevis liten procent av arbetarna kan nås med det tryckta ordet för närvarande, kanske endast 10 miljoner av de 40 miljonerna arbetare. Rästen äro likgiltiga eller otillgängliga på grund av sin okunnighet eller illitterathet.

Hur illa det är ställt i fråga om folkupplysning kom i dagen genom den militära folkräkningen i och för världskriget. Psykologerna hava officiellt fastställt, efter undersökning av 1,700,000 armé-rekryter, att **tretton år är den genomsnittliga intelligensåldern hos den del av Amerikas befolkning, som var duglig till militärtjänst.** Mindre än en tredjedel äro över denna genomsnittsiffra och endast 4½ proc. besitta intelligens av högre art, enligt samma statistik.

Sådana siffror äro ett hårt slag för dem som tala om "proletariatets diktatur." Det är också detta sorgliga tillstånd, som är grundorsaken till den relativa långsamhet, med vilken vår organisation bryter mark.

Fackföreningen är ofta endast en sammansvärjning med en "allvetande" tyrann i spetsen, medan medlemskapet icke behöver ha reda på någonting annat än att betala kontingent. Förhållandet är ett annat med I. W. W. Det kräver en någotsånär tränad hjärna, med en intelligens över den statistiskt fastslagna siffran av tretton år, för att fatta dess innebörd och dess världsomfattande program. **Okunnigheten är sålunda det största hinder vi hava att övervinna,** många gånger större än den kapitalistiska förföljelsen. Kapitalisterna veta vad de göra, när de vägra att bygga skolor.

En illitterat arbetare är lika farlig för arbetarnas strävanden i dessa bistra tider, som en smittkopps- eller böldpestpatient skulle vara för vår hälsa. Hans okunniga sladder är rent av odrägligt.

En illitterat man är nästan omöjligt att nå med en sammanhängande framställning i vad ämne det vara må, och hans omdöme är i större ärenden så gott som värdelöst. Han vet litet eller intet utom det som han personligen erfarit. Hans ögon äro förbundna, men han är likväl vår broder och kamrat. Fördenskull söka vi alltid att taktfullt men bestämt förmå våra illitterata arbetskamrater att gå och lära sig läsa och skriva. Tillfällena härtill äro många, om man bara gör sig besvär att söka upp dem.

Vad vi här sagt om analfabeterna gäller också i stor utsträckning om deras halvbröder, när-illitterateraterna, dessa ofta nog välklädda men mestadels av spel, dans, dryckenskap och kapitalist propaganda försoffade skrodörer, som sakna all exakt kunskap. De må kunna stava sig fram i bok och plita sitt namn på papper, men äro ur stånd att andligen smälta något nämnvärt utöver skandalerna i den gula pressen. De äro så mycket farligare, som de vanligen inbilla sig veta allting. Liksom sin helt illitterate broder driver denna typ hjälplöst till social undergång, om han lämnas åt sig själv. Han drar all nytta han kan av vad tänkande och kunniga arbetare vunnit genom hårda strider, och till tack hänger han sig som en kvarnsten om deras hals och drar ned dem i fattigdomens dy.

KAMPEN MOT MÖRKRET.

Allt sedan I. W. W:s begynnelse har det fört i sitt "sköldemärke" högst upp på första sidan av sitt officiella organ de tre orden "upplysning, organisation, emancipation." Dessa ord säga allt. Innan vi kunna befria massorna ur slaveriet, måste vi först upplysa och organisera dem.

Om folket önskar en fredlig övergång, måste det bygga skolhus. Om de vilja hava en katastrof, så låt dem då tillbomma deras dörrar. I stället för att kuva desperata arbetare med fängelser och kulsprutor, hjälp dem att förvärva sig en god skolunderbyggnad, så att de må bättre förstå samhällsproblemet, och så att de må bli i stånd att lösa det. Om ej arbetarna hava en god allmän upplysning att bygga på, faller en stor del av vårt industriella upplysningsarbete i ofruktbar jord, eller också måste det vara av så elementär natur, att det blir av ringa hjälp för lösande av våra dagars jätteproblem, — problem, vilka ofta nog äro alltför komplicerade även för högt tränade hjärnor.

Emellertid finns det ringa utsikt till förbättrade folkupplysningsmöjligheter, om ej **lärarna organisera sig i ett stort förbund (one big union)** och sätta sin förenade styrka bakom det mest vittgående program för allmän folkupplysning, med särskild vikt lagd på historia, ekonomi och evolution i dess otaliga former.

I. W. W:s medlemmar hava under årens lopp hållit tusentals föredrag och utdelat tio-miljontals exemplar av litteratur: böcker, broschyrer, tidningar och flygblad, m. m. Det mesta av denna upplysningsverksamhet har varit av allmän sociologisk art. Såtillvida har organisationen icke varit i stånd att specialisera i större utsträckning på högre industriell upplysning, men planer hava sedan någon tid tillbaka diskuterats beträffande upprättandet av en permanent "Byrå för industriell forskning" eller en "Folkupplys-

ningsbyrå" (Educational Bureau) med avsikt att specialisera på den ena industrien efter den andra för att skapa en serie industriella handböcker, täckande hela det industriella fältet. En sådan serie av handböcker skulle giva arbetarna ett fastare grepp på situationen, när de stå ansikte mot ansikte med frågan att bekämpa en industriellt organiserad fiende, samt då det gäller övertagandet av industrien. Denna plan håller nu på att bli verklighet. En del industriella handböcker äro redan utgivna.

För övrigt rekommendera vi läsaren att rådfråga vår boklista, vilken erhålles på begäran.

I. W. W. publicerar över ett dussin dagliga, vecko- och månadstidningar och magasin, och läsaren uppmanas att sätta sig i förbindelse med General Secretary-Treasurer för att erhålla önskat läsmaterial.

IX. I. W. W:S ETISKA SIDA.

Ytligt sett är I. W. W:s principförklaring ett ekonomiskt dokument, men om läsaren tänker efter, skall det bliva uppenbart, att den är i grund och botten ett dokument av "tro, hopp och kärlek" — tro på mänskligheten, hopp om slutlig rättvisa och kärlek till varandra, förutom det att det tillfredsställer förnuftets krav på en rationell lösning av samhällsproblemet.

"Orätt mot en är orätt mot alla", säger vår principförklaring, och detta är endast "den gyllene regeln" från arbetarklassens synpunkt.

Den magiska kraften av vårt evangelium är icke i de materiella fördelar, som vårt program bjuder. Män och kvinnor skulle icke gå i fängelse i tusental bara för några få dollars och cents. Faktum är, att vår principförklaring, jämte det att den är en trumpetstöt, som förkunnar kapitalismens "yttersta dag", också är ett av alla tiders mäktigaste etiska dokument.

Ja, för många är I. W. W. en religion. I. W. W. har gjort för dem vad ingen annan religion har kunnat göra. Det har "frälst" dem, givit frid till deras sinne och hopp för framtiden. I. W. W:s tankegång har blivit deras fundamentala världs- och livsåskådning, nyckeln till förståelsen av den trassliga samhällsgåtan och rättesnöret för deras gärningar.

Vad som håller oss tillsammans under ett sådant oerhört sprängtryck är icke endast den ekonomiska nödvändigheten av att hava en union för omedelbara förbättringar, utan också det hopp och den inspiration, som vi hämta från de principer av allmänmänsklig solidaritet eller "ömsesidig hjälp" och ett hela världen omfattande broderskap, vilka ytterst ligga till grund för vår verksamhet. De mindre känslosamma se i solidariteten och broderskapet den ekonomiska nödvändigheten uppenbarad i sin djupaste innebörd. Vi helt enkelt tvingas att slutligen bliva "goda" eller vi måste gå under. Dygden leder till allmänt välstånd och lycka, synden till fördärv och undergång.

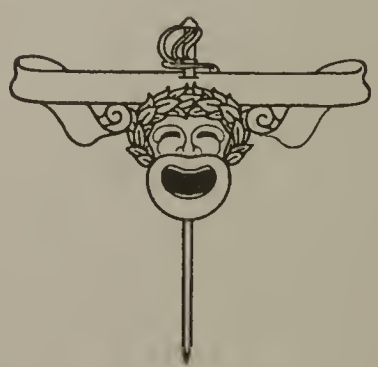
Denna stora tanke har varit den själsliga räddningsbojen för tusen sinom tusen. Människorna hålla på att bli alldeles trötta och uppslitna till förstånd och känsla i nutidens helvetiska samhälle. Ingenstädes en sanning eller en samhällsåskådning, som förklarar forntid, nutid och framtid, och vid vilken tanken kan vila ut! Ingenstädes en rörelse, som tillfredsställer andens krav på ett "himmelrike på jorden!" De blicka väntansfullt efter något bättre för framtiden, om icke för sig själva, så åtminstone för de barn de se växa upp och för kommande generationer av människor. De söka efter spirituell befrielse eller frälsning, som det vanligen kallas, från det usla, syndiga, orena och orättfärdiga livet, som sjuder omkring oss i det kapitalistiska samhället och varje ögonblick hotar att besudla oss och draga oss ned. De längta efter frid, renhet, rättvisa, kärlek och lycka, och de känna, att de ha funnit den rätta

vägen, när de ansluta sig till I. W. W. med dess praktiska ekonomiskt-etiska program.

De känslor, de idéer, de etiska principer, som lätteligen kunna läsas mellan raderna av I. W. W:s principförklaring, hava sålunda blivit de fattigas fria religion, vilken bär upp dem i de största prövningar och bekymmer och skyddar dem från att brytas ned, från att förlora hoppet.

Denna formlösa "religion" hjälper dem i försöket att föra ett rent liv, gör dem modiga mot de starka och hjälpsamma mot de svaga och värnlösa, färdiga att kasta sin personlighet i breschen, varhälst massornas förtvivlade kamp blossar upp.

I. W. W. är den blida stjärna, som leder dem genom livet.



Printed by Printing and Publishing Workers Industrial Union, No. 450, I. W. W.

I. W. W.

Vad den är och vad den icke är

SVENSKA UPPLAGAN
(SWEDISH EDITION)



Utgiven av Stockholms Branch av M. T. A. I. U. n:o 510 av I. W. W.

Pris 50 öre

THE NEWBERRY LIBRARY · CHICAGO

I. W. W.

Vad den är och vad den icke är

SVENSKA UPPLAGAN
(SWEDISH EDITION)



Utgiven av Stockholms Branch av M. T. A. I. U. n:o 510 av I. W. W.

Föreningstryckeriet Stockholm 1931

I KAPITLET.

Vid det här laget har nästan varje vuxen människa läst eller hört talas om Världens Industriarbetare (Industrial Workers of the World), vanligtvis känd som I. W. W. Det stora flertalet har hört eller läst vad I. W. W. icke är, varför de följaktligen ha en förvrängd uppfattning om organisationen, dess principer, funktioner och syften.

Då de givetvis inte känna till denna arbetarorganisation döma de den efter dess rykte. Nu förhåller det sig dock så att I. W. W:s karaktär och dess rykte är två vitt skilda saker. Dess karaktär skapas av dess medlemskap, men dess rykte är ett verk skapat av dess fiender.

Lögnaktig kapitalistpropaganda.

Dess fiender är kapitalistklassen med sina besoldade kreatur av olika slag, ingen nämnd och ingen glömd. De veta att arbetarna skulle flocka sig i hundratusental under I. W. W:s standar om de förstodo organisationen, och det är därför som all den makt som kapitalistklassen har kontroll över är inriktad på att beljuga organisationen, förvanska dess principer, ljuga fräckt om dess metoder och i övrigt svärta ned dess medlemmar. Pressen, talarstolen och predikstolen avfyrar oavbrutet grova lögnsalvor emot I. W. W. Falsk patriotism uppeldas till extas under agitationskampanjer, där alla fakta ignoreras eller göras oigenkännliga i det ondskefulla syftet att nedsvärta en organisation, vilken har en klarare uppfattning och är besjälad av högre syften än vad någon arbetarorganisation hittills har framlagt för arbetarklassen.

Med dess påstådda och utbasunade intresse för mänsklighetens välfärd ha kapitalisterna och deras underhuggare av alla

slag på ett listigt sätt odlat upp en tro att I. W. W. är en organisation som ansvarslöst drives framåt mot ett våldsamt nedrivande av mänskligt samhällsliv.

Kallblodigt togo kapitalisterna, och ta ännu, i beräkning arbetarnas fallenhet för att godtaga färdiggjorda åskådningar och uppfattningar i stället för att forma sina egna.

Pressen, den vita duken, radion och predikstolen har använts för att framställa I. W. W. i en sådan dager att dess mottagande skulle mötas med all den ovilja och bitterhet som fördomar och intolerans kunde mönstra upp emot den. De som således blivit ledda till att taga avstånd från I. W. W. vända sig endast emot det som de tror den vara. I. W. W. är dock alls icke sådan, den är helt annorlunda.

Den "utländska" missuppfattningen.

Det råder en vitt utgrenad uppfattning att I. W. W. är av utländskt ursprung. Den är tvärtom amerikansk. Framfödd av arbetarnas erfarenheter i Amerika och av de där rådande sociala och ekonomiska förhållandena grundades den i Chicago, Illinois, år 1905.

Därav följer att den varit upptagen med, och i huvudsak styrts av Amerikas ekonomiska liv. Den kämpar för arbetarklassens intressen på den amerikanska kontinenten. Samtidigt som den så gör är den också ämnad att tjäna arbetarklassen i alla världens länder, i flera av vilka den har branscher där dessas inflytande är känt. En uppfattning som är vanlig, alldeles för vanlig, är att I. W. W:s medlemskap huvudsakligen består av utlänningar. Denna anklagelse är lika gammal som arbetarrörelsen. Det "utländska" innehållet har använts för att förringa varje arbetarorganisation sedan den organiserade arbetarrörelsens början.

Man är bekväm nog att förbise att "Pilgrimsfäderna" voro "utlänningar" och att de enda verkliga "amerikanarna" äro indianerna.

Majoriteten av I. W. W:s medlemskap i U. S. A. äro infödda arbetare men alla nationers arbetare äro naturligtvis tillfinnandes ibland I. W. W:s medlemskap därför att de allesammans äro anställda inom landets industrier. Så länge som

arbetsköparna ge utländska arbetare anställning kommer I. W. W. att finna det nödvändigt att organisera dem såväl som de infödda. Då vi arbeta tillsammans med utlänningar måste vi förena oss med utlänningar. I. W. W. kommer att organisera alla som arbeta för löner, antingen de äro svarta eller vita, bruna eller gula, män som kvinnor och barn.

Ras, hudfärg, religion, nationalitet, ålder eller kön utgör alls inga hinder varför I. W. W. skulle skilja den åt som arbetsköparklassen har förenat industriellt. Arbetarklassens industriella solidaritet som en kommande företeelse är någonting som arbetsköparklassen fruktar och det är därför som den strävar till att nedsvärta I. W. W:s rykte.

Arbetsköparna komma inte att dra sig för att göra upp listiga planer, ljuga, använda sig av komplotter och alla möjliga provokationer för att förebygga en sådan industriell organisation bland arbetarna, som I. W. W. syftar att åstadkomma. När de säga att I. W. W. är en utländsk organisation vädja de till en patriotism som de själva äro främmande för, vilket deras rekord som finansiella industrialister tydligt och klart bevisar. I. W. W. känner inte till några utlänningar, alla äro arbetare, och vi ha endast en fiende — arbetsköparklassen — som exploaterar vår arbetskraft.

I. W. W. skyr hemligheten.

Det påstås ävenledes att I. W. W. är en hemlig organisation. De som yttra den lögnen veta i sina hjärtan att I. W. W. med framgång bekämpat varje försök att göra den hemlig. Dess medlemmar ha utan fruktan hävdat sina övertygelser och okuvade stått upp emot pöbeln, vansinnig efter blod, hellre än att taga tillbaka sina ärliga övertygelser.

I tusental har I. W. W:s medlemmar strömmat igenom fängelsernas portar men organisationen har aldrig tvingats att retirera till hemligheten. Dess möten ha avhållits öppna, i öppna möteslokaler eller i gathörnen, ganska ofta i fängelsernas närhet.

Organisationen har inga handgrepp eller lösenord, inga hokus pokus av någon sort. I. W. W. är en vidöppen organisation som älskar ljuset och undviker metoder och handlingar,

vilka stå i behov av mörker eller täckmantel. Sanningen är dess doktrin och overallen dess uniform: lönearbetets kamratskap är dess kvalifikation för medlemskap och trohet till arbetarklassens sak är dess religion och examen.

Den utger 8 tidningar på 6 olika språk för att delgiva alla sina ideal.

I. W. W. och våldet.

Medan vi äro i färd med att avliva rykten tvingas vi att göra vårt bästa i den vägen evad det gäller ryktet om att I. W. W. strävar efter att nå sitt mål medelst våld. Våldet har spelat en stor roll i I. W. W:s utveckling men I. W. W. har varit våldets offer, aldrig dess initiativtagare. I sådana fall då arbetsköparna sökt att förbinda I. W. W. med våldshandlingar ha de kapitalt misslyckats. Aldrig har det bevisats i någon domstolshandling att I. W. W. varit inblandad i något brott. I alla dylika fall har I. W. W. rentvåtts. I domstolsfallen under världskriget utrensades anklagelserna om sabotage och våldsdåd av U. S. A:s apelldomstol. Till trots av alla dessa uppenbara fakta fortsätter en propaganda som syftar till att hålla vid liv idén om att I. W. W. är brottsligt sinnad.

Arbetarvåldets källa.

I den amerikanska arbetarrörelsens historia finner man den första påvisbara sammankopplingen av arbetarorganisation med våldsdåd när kapitalisterna placerade en provokatör — James McFarland — ibland Molly Maguires. Sedan dess har "Agent provocateur" blivit en ständig företeelse inom amerikansk arbetarrörelse. Att anställa folk som vilseleder arbetarna och provocera fram våldsdåd för att därigenom slå ner arbetarorganisationerna har faktiskt blivit till en riktig industri. Senator Pettigrew från North Dacota, som har 50 års erfarenhet i det allmännas tjänst att stödja sig på har yttrat följande ifråga om arbetarvåldet: *"De stora sammanslutningarna (arbetsköparna) anställde privatdetektiver och använde sig av våld, om ett kuvande av de strejkande krävde det. För att göra*

våldet berättigat i det allmännas ögon sände de hemliga agenter in bland de strejkande, vilka uppmanade dem till att bruka våld. Dessa agenter framhöllo att det skulle gagna arbetarna och deras sak om de togo till våldet.

Genom upphetsande tal fingo de arbetarna i en upphetsad stämning, *varefter de uppmanade dem till att kasta bomber och till och med att begå mord. De (agenterna) utförde också dylika handlingar.*" I allmänhet begingos dessa våldsdåd emot egendom, varefter militären eller polisen omedelbart utryckte för att "upprätthålla ordningen", naturligtvis.

Den brottsliga kapitalismens högtalare.

Senator Pettigrew kunde ha tillagt att kapitalistpressen kastar sig över dessa beställda och "lavede" upplopp och våldsdåd för att hetsa upp den allmänna opinionen mot arbetarorganisationerna. Näst i tur kommer sedan prästerna och övriga kapitalistsamhällets lovsjungare och tar vid i hetsen, som sedan ger eko i varje cirkel som behöver kapitalismens ynnest. Ingen organisation har blivit så misstolkad i detta hänseende som I. W. W. Försöket att fästa ett dåligt rykte vid denna organisation har kostat kapitalistklassen åtskilliga miljoner dollars och det har kostat I. W. W. många av dess medlemmars liv och friheten för hundratals. På grund av tillagad opinion bekämpas organisationen därjämte hårdast av dem som minst känner till den.

För att sådana bland arbetarna, vilka blivit missledda till att tro att I. W. W. är någonting annat än den i verkligheten är skall ha en möjlighet att bedöma I. W. W. på dess egna meriter har denna broschyr skrivits.

Härnedan skall vi utan att undandraga någonting framlägga I. W. W:s principer, syften och metoder. En fördomsfri och tolerant uppfattning borde ge oss ett tillfälle att bli hörda. Resultatet har vi ingen som hälst fruktan för.

2 KAPITLET.

I. W. W:s medlemsskap.

I. W. W. är en arbetarorganisation, vars medlemskap är begränsat till dem som arbetar inom industrien för lön, var och en som inte arbetar för lön kan icke erhålla medlemskap inom I. W. W.

Nu kan det vara på sin plats att fråga varför icke var och en som är sysselsatt med industriell produktiv verksamhet kan vinna inträde, i all synnerhet då i en organisation, vilken syftar till att omfatta hela arbetarklassen som sitt medlemskap och som hävdar att den verkar och kämpar för hela arbetarklassen? Först, i egenskap av en ekonomisk organisation måste I. W. W. representera ett visst intresse, i annat fall skulle den icke effektivt kunna funktionera. Om icke en klar och tydlig gränslinje utstakas för att tydliggöra ett bestämt intresse så kan ingen organisation ge uttryck för eller försvara ett sådant. Därför organiserar I. W. W. lönearbetarna såsom ett industriellt element, vilkas bestämda intresse ligger i att omedelbart uppmjuka villkoren av deras ställning till industriens ägare, under tiden som de bereda sig på att helt avskaffa denna deras ställning. Förbindelsevillkoren mellan arbetare och arbetsköpare kommer till uttryck i den betalda lönen: arbetstidens längd och förhållandena på arbetsplatsen. För den anställde lönearbetaren äro alla andra utanför dessa stående frågor av mindre betydelse.

I dessa frågor, lönefrågor, äro arbetarna utomordentligt intresserade och omkring dessa hänger deras egentliga liv. För att inga utomstående saker och intressen skall upptaga medlemmarnas tid och energi, eller leda dem bort från den egentliga funktionen har I. W. W. i lönearbetarnas intresse begrän-

sat sitt medlemskap till att omfatta endast dem som har att göra upp med arbetsköparna om löner, arbetstid och arbetsförhållanden.

I. W. W. tjänar endast de lönearbetandes intressen.

En del människor som äro sysselsatta med produktivt arbete har möjlighet att på egen hand reda upp sin arbetstid och arbetsförhållanden.

I deras egenskap av självanställda äro de icke irriterade av den disciplin som ständigt gör sig påmind hos lönearbetarna. De kunna ha samma önskan som lönearbetarna att avskaffa kapitalismen men deras intressen äro icke likartade med lönearbetarnas beträffande den dagliga kampen emot löneinställningen, därför att ingen sådan inställning existerar hos dem.

Såsom en arbetarrörelse är det nödvändigt och ofrånkomligt för I. W. W. att befatta sig med de dagsfrågor som lönearbetarna nödgas ta i tu med på arbetsplatserna, varför det alltså är av största vikt att inte tillåta sådana element i deras led, som icke helt och fullt överensstämma med intressena av dem, vilkas verktyg det är ämnat att bli.

Att införa ett utomstående och främmande element innebär endast kaos och villervalla. Ingen organisation kan på en och samma gång tjäna två intressen.

Proletärsynpunkten.

Tillägga vi att inom arbetarklassens stora sociala division finns vissa grupper som i ekonomiskt hänseende står i en annan grad än proletärerna, vilkas inflytande i organisationen skulle medföra ett farligt experimenterande har I. W. W. funnit det vara rådligt och nödvändigt att utestänga dessa från medlemskap.

Chefer, disponenter, förmän, sådana som ha rätt att anställa och avskeda arbetare, nekas medlemskap. Dessa arbetare, vilka på grund av sin ställning inom industrien, ofrånkomligt måste se alla frågor som stå i samband med arbetet från arbetsköparsynpunkt, skulle inom kort sätta sin synpunkt, i större eller

mindre grad, på organisationen och därigenom göra den mindre effektiv.

Icke endast det, de skulle tillika, på grund av deras kontroll över arbetsplatsen, och därför även deras bestämmanderätt över arbetarnas levnadsstandard, kunna förhindra organisationens verksamhet och även omintetgöra själva syftet av organisationen. Det är därför som I. W. W. till trots av att den inser det gemensamma draget i industriellt hänseende mellan dessa arbetare och de egentliga proletärerna utestänger dem från medlemskap i väntan på den tid då industriproletärerna genom sin organisation och industriella ställning utan vidare risk kan sammansmälta dessa grupper inom sina led.

Detta, sett i breda drag, förklarar varför I. W. W. begränsar sitt medlemskap till de verkliga lönearbetarna, som icke ha någonting som helst gemensamt med arbetsköparna, ägnat att dämpa deras klassmedvetande eller göra dem välvilligt stämda gentemot lönesystemet.

I. W. W. är ingen politisk organisation.

En annan tämligen utspridd missuppfattning som släppts ut och noggrant odlats och uppfostrats av kapitalistklassen, är den att I. W. W. strävar till att bli en stor revolutionär politisk organisation, vilken har till syfte att störta de nuvarande regeringarna och upprätta sin egen byråkratiska tyranni. Detta är säkerligen en av de största osanningar som utspritts och satts tro till om I. W. W.

Den är icke en politisk organisation. Den har inga politiska strävanden eller syften. Det enda den har lärt från politik och politikerna är att den måste undvika bägge som pesten. I. W. W. riktar alls icke sin aktivitet och styrka mot regeringarna. Dess hela uppmärksamhet är riktad mot arbetsplatsen och löneförhållandena där.

I. W. W. är varken politisk eller antipolitisk, den är helt och hållet en ekonomisk organisation.

Löneförhållandenas förbättring.

Varje timme, varje dag, vecka efter vecka, månad efter månad och år efter år befattar sig I. W. W. enbart med de spörs-

mål som hänger samman med löneförhållandena, vilket innebär en ständig strid mellan arbetarna och arbetsköparna. Ständigt och utan avbrott strävar den till att uppamma stämningen bland arbetarna för *en kortare arbetsdag.*

Den sätter in hela sin styrka på att organisera dem så att de kunna kräva och förskaffa sig en kortare arbetstid och på så vis ge dem möjlighet att nå en högre levnadsstandard. Den kommer att organisera lönearbetarna så att de kunna skapa sig bättre och hälsosammare förhållanden. Den söker inte att åstadkomma dessa förbättringar för arbetarklassen medelst politik utan genom direkt ekonomisk aktion.

Direkt aktion.

Vi tro att ingen nu gängse mening, inte en gång uttrycket "radikal", blivit så till den grad missbrukad av kapitalistiska hjälpkällor som meningen "direkt aktion". För dem har alltid denna term varit liktydig med grova våldsdåd mot person och förstörelse av egendom.

Arbetarna ha blivit vilseledda till att tro att I. W. W:s direkta aktionister äro män och kvinnor som reser omkring i landet beväpnade med revolvrar och medförande packningar av bomber och explosiva inflammerande kemikalier, förödande allt i deras väg. Arbetarna ha bibringats en uppfattning om I. W. W. så att själva tanken om organisationen skall sätta dem i fruktan. Det har påstått att det enda I. W. W. har intresse för är förödelse och våldsdåd och att dessa ha företräde framför fredliga handlingar. Arbetarna ha satt tilltro till denna lögnpropaganda och ännu är det, sorgligt nog, många som fortsätter i denna tro till trots av, såsom förut nämnts, att ingenting har kunnat bevisas som ställt organisationen ansvarig för några som hälst brott.

Varför fortsätter folk med att tro dylika lögner, som så ofta och så totalt kunnat tillbakavisats? Helt enkelt därför att de inte brytt sig om eller haft möjlighet att undersöka fakta.

3 KAPITLET.

Den ekonomiska samhällsfaktorn.

Individualismen contra kollektivismen.

För den stora majoriteten bland arbetarna ter sig I. W. W. som någonting som står avsides och icke hör ihop med deras problem.

Inflytandet av den kapitalistiska propagandan, utsänd från olika källor, till vilken folket har ett traditionellt förtroende, har tjänat till att bedöva arbetarmassornas instinkt och gjort dem blinda för sina egna intressen. Arbetarna har fått lärt sig att tänka i individuella termer och ytterst sällan höjt sig över den rent personliga omtanken.

Var och en tänker om sitt arbete som han eller hon har som en personlig kvantitet: om livet som ett individuellt problem och likaledes om den eviga saligheten, där denna tanke utgör det som går under namnet religion, allt i individuella termer och i omtanke om sig själv. Emot denna individuella uppfattning ställer I. W. W. den kollektiva idén av klassintressen och klassaktivitet. Den kastar åt sidan de gamla kapitalistiska idéerna såsom utnötta och farliga för samhället. Den nekar att be om hjälp och avskyr idén att arbetarna behöver eller skulle vara i beroende av utomstående element till hjälp i nuet eller för deras slutliga frigörelse.

Den ser arbetarna alltid såsom arbetare och aldrig i någon annan egenskap, och den kommer heller ej att anställa dem i någon annan egenskap. För I. W. W. är arbetaren som producent en vida viktigare social faktor än arbetaren i egenskap av politisk medborgare, antingen han eller hon är tillerkänd medborgarens alla nya rättigheter.

Ekonomisk bestämmelse.

Vi anse att sättet, på vilket ett folk skaffar sig sitt uppehälle, bestämmer deras samhällsform. De sociala institutionernas förändringar, vilka satt sina märken i den mänskliga rasens historia, har alltid varit en följd av föregående inträffade förändringar i produktionsmetoden.

Genom ett iakttagande av naturlagarna gjorde människan upptäckter, som kristalliserades i verktyg och i deras förbättringar, och, under det sista århundradet i synnerhet, har laboratorieundersökningar gett ytterligare tillskott till förbättringar inom fabrik och verkstad, intill dess att människan omgivit sig själv med en ekonomisk miljö, vilken sträcker sig utöver den nuvarande sociala strukturen och framtvingar en anpassning i linje med det nuvarande produktionssystemet.

Den gamla sociala ordningen och det nya ekonomiska systemet har råkat i tvekamp och hotar nu rasens tillvaro. Nu, liksom under alla föregående tider, är det organiserade mänskliga samhället helt och hållet beroende på det rikedomsproducerande elementet inom det.

I den grad detta element utsättes för lidande, i samma grad tenderar samhället att upplösas. Vår dags moderna och ståtliga sociala struktur kan icke vila säkert på en proletärgrundval, vilken drives till oro av elände och förnedring. Och, om inte ett konstruktivt program framlägges, kommer oundvikligen en katastrof att inträffa.

Vad historien lär.

Parallellt därmed se vi, att när i det förflutna härskarna över jordens tillgångar så inriktade sin kontroll att den ledde till förhindrandet av mänskliga framsteg så framtvingade de mäktiga sociala förändringar, vilka historien nedtecknat som revolutioner. Ett noggrant studium av de under dessa tider rådande förhållandena kommer att förklara vår ståndpunkt, nämligen att dessa revolutioner voro resultaten av sociala anpassningar, nödvändiga för bemötande av de nya förhållandena.

Såsom Benjamin Franklin mycket träffande uttryckte sig: ”människorasens historia kan mera korrekt skrivas i verktygs-

termer (produktionsmedel och sätt) än i någon annan term." Blodsutgjutelse och våld i stor skala kännetecknade uppkomsten av varje föregående social förändring. Våldet har varit den förlossare, genom vilken varje revolution i det förflutna fött det nya. Den svagt logiskt tänkande individen, som går med på att förändringar skett och att de varit socialt nödvändiga och därtill är övertygad om att en dylik förändring är av behovet påkallad även nu, tänker logiskt så långt men icke längre.

Fakta överbevisar honom att förändringar varit nödvändiga och förhållandena av i dag tvingar honom även inse behovet av en social förändring av det nuvarande samhället, men han inser inte att själva sättet för denna förändrings genomförande kan också ha förändrats gentemot de förflutna metoderna. Att själva revolutionsprocessen även är underkastad förändringens lag. För honom framstår det att då I. W. W. är en revolutionär organisation, så måste det innebära att den kommer att använda sig av samma vapen som det förflutnas revolutionära organisationer använt sig utav. Därför, när uttrycket "direkt aktion" myntades, grepo de kapitalistiska underhuggarna det med begäran och använde det till att sätta skräck i folket. De symboliserade uttrycket med lånta scener från borgarrevolutionerna, vilka utmärkte sig för den fruktansvärdaste terror och mest omänskliga våldsdåd.

I. W. W:s direkta aktion.

Direkt aktion, sådan den tillämpas av I. W. W., betyder helt enkelt att arbetarna, i egenskap av arbetare, skall själva gå till aktion på arbetsplatsen, varför det följaktligen blir ekonomisk direkt aktion.

Arbetarna kommer då att tillämpa kontrollen av sin arbetskraft på arbetsplatsen, en frukt av deras organisation, på det sätt de själva anse vara det mest effektiva. De kunna helt och hållet dra sig från arbetsplatserna, förklara en öppen strejk, eller de kunna stanna kvar på arbetsplatsen och minska sin arbetseffektivitet på ett eller annat sätt. Inom varuförsäljningen kunna de omtala för kunden varornas beskaffenhet; inom vissa varuproduktioner kunna arbetarna yppa och göra allmän-

heten bekant med den förfalskning som företagets ägare gör i varornas tillverkning o. s. v. Det finns en mängd sådana sätt för arbetarna att använda sig utav för att öva ekonomiskt tryck på arbetsköparna. När arbetarna överge sina arbetsplatser så mista de, för tillfället, sina egenskaper som producenter. Det är på grund därav som I. W. W. föredrar strejken på arbetsplatsen, inom företagets område, framför strejken utanför detsamma. Vidare, när arbetarna vilseletts till att förstöra egendom ha de övergivit sina rikedomsproducerande egenskaper och antagit rollen av rikedomsförstörare. Till detta både i princip och ifråga om sund praktik är I. W. W. motståndare.

Ej heller är det militära krigförandets instrument den industriella kampens vapen och I. W. W. använder all sin styrka till att dämpa den idén att användandet av fysiskt våld är en effektiv taktik för organiserade arbetare. Vi tro och lära att alla sådana medel komma att brukas av proletariatet till sin egen nackdel. I. W. W. syftar icke till att erövra industrien därför att detta skulle innebära en nödvändig social bekvämlighet men den syftar till att avskaffa arbetsköparen såsom varande en onödig social börda. I. W. W. ämnar taga itu med arbetsköparna direkt och medvetet genom produktionsmaskineriet som arbetarna bruka och genom vilket arbetsköparna drar nyttan.

Den ämnar handla med dem direkt och icke genom några ledare, politiska eller andra. I. W. W. sätter hela sin tillit till den medvetna kontrollen av arbetskraften.

Principens pris.

Om icke I. W. W. helt och fullt vore bunden vid ett revolutionärt program, vilket den envist har nekat att kompromissa med eller uppge, skulle dess fiender funnit det ganska svårt att förhindra dess framsteg genom att mönstra upp de räddhågade och okunniga emot den.

Att köpa sig popularitet på bekostnad av principer är ett alldeles för högt pris för denna verkliga arbetarorganisation.

Att utesluta det slutliga syftemålet på sitt program, kapitalismens avskaffande, skulle ha varit detsamma som att ha avsagt sig rätten att vara en arbetarorganisation, i ordets egentliga mening.

Det samhällsonda, som tvingar lönearbetarna att organisera sig, är inneboende i det kapitalistiska systemet, det är systemets logiska frukt. I. W. W. kan därför icke göra mindre än att uttala sitt revolutionära syfte även då det genom att så göra framskapar möjligheter för dess fiender att smutskasta och missrepresentera den, en möjlighet som de inte glömt att taga vara på och utnyttja till fullo.

De grävde omkring i historiens begravningsplats och skramlade med de historiskt dödas ben för att sätta fruktan i arbetarna, de som I. W. W. syftar att nå med sin upplysning och söker organisera.

Kapitalistrevolutionen.

De förflutna revolutionerna är ett rekord av fysiska strider i vilka kampen om herraväldet avgjordes genom svärdets makt. Sammansvärjning, vilken krävde hemlighetsfullhet såsom ett av de förhållanden som voro behövliga för ett segerrikt genomförande, voro betecknande för alla föregående revolutioner. De män och kvinnor som togo del i sådana revolutionära sammansvärjningar buro sina liv i sina händer.

Ertappades de gjordes det kort process med dem, varför de nödgades behandla förrädare lika hårdhänt. Förräderiet bestraffades vanligtvis med döden. När dessa strider nått den öppna revolutionens stadium flöt blodet ymnigt och hittills har varje tidsbestämd social utveckling fått ett blodigt dop. I de sociala revolutionernas historia var det blodshav, på vilket kapitalistklassen seglade till makten större än alla föregående revolutioners tillsammans. Delvis var detta en följd av krigsvapnens utveckling, i deras effektivitet att sprida död, men därjämte även en följd av den påtagbara tendensen inom borgarklassen för större hänsynslöshet och omoral än vad någon annan klass visat vilken strävat efter, och vann, socialt herravälde.

Historien och upphöjandet av kapitalistklassen till en härskarställning i samhället, såsom framställt av Karl Marx (Kapital, Vol 1, Kapitlen 22—33, eng. uppl.) och andra författare, bevisar att ingen annan härskande klass i människorasens långa historia har varit så totalt i avsaknad av mänskligt ansvar, så

fylld med lustan efter blod eller så fattig på ärliga principer. Ridderlighet är omöjlig i ett kapitalistiskt samhälle och medlidande är en oförlåtlig svaghet. Det beror på makt och respekterar endast makt.

Sätter upp ett åkerspöke.

Förenta Staternas politiskt regerande och industriellt härskande grepo girigt tag i uttrycket "direkt aktion" och satte det i samband med förflutna historiska händelser. Direkt aktion förvrängdes av dem till att mena detsamma som den franska revolutionens terrorregim, varunder även kommunarderna år 1871 föllo offer för den av Thiers på den kapitalistiska regeringens order verkställda masslaktningen på Pere Lachaise kyrkogård och Paris gator. I händerna på de kapitalistiska propagandisterna förvanskades direkt aktion till att mena någonting som I. W. W. aldrig menat uttrycket att stå för. Kapitalistklassens underhuggare förmedlade oavbrutet det intrycket att I. W. W. föresatt sig att bruka kniv, revolver och bomb i närmandet av sitt mål.

Sådana äro kapitalistklassens sätt och meoder, sådana voro dess egna vapen och metoder och sådan är också deras egen idé om uttrycket direkt aktion. Den vill behänga I. W. W. och andra som äro skadliga för dem med sitt eget smutsiga rykte. Den lever på rån och svindel och den visar endast sin sanna färg när den eftersträvar att råna I. W. W. på dess rykte på samma gång den begår en svindel mot den allmänna opinionen när den misstolkar fakta som stå i samband med I. W. W:s uppgift, principer och metoder.

Arbetskraftens kontroll.

Låt oss upprepa att med uttrycket direkt aktion menar I. W. W. arbetarnas direkta aktion på arbetsplatserna. Arbetarna, såsom medlemmar av I. W. W., bibehåller alltid deras egenskap av arbetare och deras direkta aktion utövas alltid i denna egenskap. Den direkta aktionens taktik i denna mening, och i vilken anda I. W. W. alltid använder uttrycket, tar den form som i de

organiserade arbetarnas uppfattning anses vara den mest effektiva. De kunna använda sin organiserade kontroll över arbetskraften: 1) till att stoppa produktionen genom att utrymma arbetsplatsen; 2) genom att stanna kvar på arbetsplatserna men medvetet sänka deras produktiva effektivitet; eller de kunna strejka med korta mellanrum.

Men, på vilket sätt de än utövar deras organiserade kontroll så överge de aldrig helt och hållet deras industriella egenskaper.

Detta hotar allvarligt att göra kapitalisterna förlägna i skötandet av företagen och de låta ingenting stå i vägen för dem när det gäller att förebygga tillväxten av en organisation utrustad med sådana möjligheter. Däri ligger förklaringen till det hat de hysa mot I. W. W., ur vilket de hämta inspirationen till de mångfaldiga lögner de spritt om den.

Maskinspaken är arbetarnas vapen.

Vi tro att lönearbetarnas säregna egenskaper bestå i att vara rikedomsproducenter i vardande och i att vara det. Det vill säga, att vara ett oumbärligt socialt element. Vi syfta till att kultivera detta medvetande bland lönearbetarna och att organisera det för effektivt uttryck. Det är vår avsikt att lära arbetarna att de kunna handla endast till arbetarklassens nackdel genom att försöka uppge sina egenskaper och antaga någon annan. Arbetaren kan endast handla till sin egen fördel genom att satsa in sin styrka inom rikedomsproduktionen och inte på något annat sätt, eller i någon annan riktning. Vi anse verkstadsmaskinens spak vara vida mäktigare och mera att lita på än en röstsedel.

Politik är den härskande klassens vapen och dess användning kommer endast att skydda deras härskareställning och förlänga lönesystemet.

Allt det elände, som nu härjar bland arbetarklassen, kommer att fortfara så länge som lönesystemet, eländets naturliga källa, varar.

Att fly från industriens område i ett försök att främja arbetarklassens sak genom fysiskt våld, antingen i samband med en strejk eller i en militärrevolution, skulle, för de organiserade

arbetarna, innebära att de övergåvo deras skyddsställning och förnekade sig själva det skydd som deras industriella ställning ger dem. Organiserade för att kontrollera deras makt som en klass inta de en ointagbar ställning och skulle vara i stånd att bruka en oemotståndlig makt.

Vad I. W. W. lär.

I. W. W:s filosofi är icke filosofien om frälsning genom beväpnat fysiskt våld utan filosofien om frihet genom organiserad industriell makt. Den sprider icke en lära om blodsutgjutelse och vittomfattande elände utan läran om det mänskliga livets skyddande och eländets avskaffande. Den framför icke enbart en teori utan rör sig tillika med ett bevisbart faktum, att arbetarklassen utgör det alltillräckliga elementet för social omvårdnad och trygghet.

Direkt ekonomisk aktion och självansvar.

När arbetarna använda sig av direkt aktion så förlita de på sig själva i stället för att sätta sin tillit till mellanhänder, såsom de varit vana vid att göra. I denna mening betyder direkt aktion självansvar. Hittills ha arbetarna varit beroende av ledare som trätt i förbindelse med arbetsköparna och köpslagit om priset på deras arbetskraft. Direkt aktion gör dessa ledare överflödiga, enär de nekas anställning. Ävenså, genom att icke göra sällskap i en politisk karriär koncentrerar I. W. W. de organiserade arbetarnas aktivitet till arbetsplatsen. I stället för att söka rättelse för dåliga förhållanden inom industrien i Washington eller i delstaternas lagstiftande församlingar komma de organiserade arbetarna att kräva dem direkt av arbetsköparen och vara i en sådan ställning att de kunna genomdriva dem.

Från det förenämnda inses det att I. W. W. icke förlitar sig på och ej heller logiskt kan propagera för fysiskt våld. Den strävar tvärtom att få till stånd en ännu mer effektiv taktik, i vilken arbetarna förtrösta sig på deras kontroll över rikedomsproduktionen. Det är på grund av att den gör detta som kapi-

talistklassen och dess medhjälpare betrakta I. W. W. som den farligaste av alla arbetarorganisationer och den arbetar träget och hänsynslöst för att ge den ett rykte som skall göra den avskydd av dem som äro i okunnighet om dess verkliga syfte, metoder och mål.

Men sanning krossad mot jorden kommer att uppstå igen och I. W. W. börjar att bli erkänd. Genom den ondskefulla propagandans dimma börja arbetarna skönja att I. W. W. är en arbetarorganisation, på vilken de kunna förlita sig och sätta sin tilltro till.

Ekonomiens skugga, politiken.

Vi veta att de politiska institutionerna icke framskapa de ekonomiska förhållandena, utan tvärtom, genom och utav de ekonomiska förhållandena skapas och utvecklas de politiska institutionerna. Politikerna diktera inte till industrien men de mottaga och lagfästa industriens diktat.

Senator Pettigrew kan hjälpa till och stödja vår inställning till denna sak: I sin bok "Imperial Washington" säger han: "Det är femtio år sedan jag började intressera mig för det politiska livet. Under dessa år har jag, mer och mindre aktivt, deltagit i politiken, först som en regeringens uppsyningsman, sedan som ledamot av staten North Dacotas lagstiftande församling, som medlem av Förenta Staternas kongress och slutligen som medlem av Förenta Staternas senat. Sedan år 1880 har jag varit bekant med framstående män både inom den republikanska och demokratiska kåren. Personligen har jag varit bekant *med de ledande affärsmän som gåvo de politiska partierna sitt stöd och som gjorde, eller gjorde av med, presidenter. För ett halvt århundrade har jag varit bekant med politiker och varit inne i både de politiska kretsarna och affärskretsarna. Under hela denna tidrymd har jag levat och arbetat tillsammans med Amerikas härskare.* När jag år 1870 inträdde i det politiska livets arena begynte Förenta Staterna, med en befolkning av 38 miljoner, att tillfriskna från inbördeskrigets följder. Den gamla slavägande Söderns ekonomiska liv låg i ruiner. Även i de nordliga staterna svepte 1873 års kris över affärslivet tagande sin tribut i handelskonkurser och arbetslöshet samt en ökning av jordbrukande arrendatorer.

Förändringen.

Den förändring som skett från den stunden till i dag är total. Med ett tredubbelt invånarantal, med sektionalismen praktiskt taget avskaffad, med södern ekonomiskt tillfrisknat och nordens ekonomiska makt ofantligt utökad, med större rikedom än några andra av världens fem nationer tillsammans, med världskrediten i sina händer, med stora outvecklade eller endast delvis utvecklade naturtillgångar, med en enad befolkning och en ny idé om världsbetydelse står Förenta Staterna som antagligen den rikaste och mest inflytelserika av alla stora nationer. Jag iakttog dessa tidsviktiga förändringar och deltog i dem. Medan de pågingo såg jag någonting annat som ingav mig fruktan. Jag såg Förenta Staternas regering inleda en kamp mot trusterna, järnvägarna och bankerna och jag åsåg hur affärsintressena avgick med segern. *Jag såg de republikanska (politiska) regeringsformerna avtyna på grund av obrukbarhet och jag såg dem bedragna av samma personer som edsvurit sig att bibehålla och vidmakthålla dem. Jag såg affärsimperiet med dess mångfaldiga utsträckningar växa upp omkring och ovanom regeringsstrukturen. Jag såg hur makten över det politiska livet flyttades från det försvagade republikanska (politiska) maskineriet till det nya energiska affärsimperiet. Starka individer som såg vad som tilldrog sig strävade inte längre för att komma in i det politiska livet. I stället riktade de sina strävanden på att komma in i industrien och med dem förflyttades Förenta Staternas regering från Washington till Wall Street.* Med denna förflyttning försvunno från aktivt politiskt liv de principer av republikansk regering som jag hade lärt att tro voro medlen till frihetens beskyddande.

Sedan det offentliga livets auktoritet överflyttats till affärsmännen såg jag affärsmaskineriet gå ur individernas händer till korporationernas — konstgjorda personer — skapelser av advokaternas inbillningar och ingjutna med makt genom domstolslagar. *Jag upptäckte att allt detta hade pågått sedan vår regerings begynnelse, att det hade växt upp med det och att det utgjorde en viktig del av dess struktur.* Från förvåning och vämjelse övergick jag till att förnuftsenligt analysera denna process och under de senaste tjugu åren har jag iakttagit Förenta Staternas politiska liv med ett vaket öga. Under en längre tid har

jag vetat vad som försiggått i landet, i dag vet jag *varför* det försiggår.

Senatorn blickar tillbaka.

När jag gör en återblick på det halvsekel som förflutit sedan jag första gången inträdde i det politiska livet, kan jag knappast känna igen det Amerika som jag kände och trodde på som ung man i tjuguårsåldern, under denna korta tid har det skett en fullständig förändring.

Även när jag känner till orsaken till denna förändring är det svårt att godtaga den som en verklighet. Många av det offentliga livets män, vilka levt och arbetat i Förenta Staterna under det gångna århundradet, ha publicerat sina intryck från detsamma. Benton, Blaine, Grant och Sherman diskuterade det offentliga livet under nittonhundratalets mitt, sedan dess ha många autobiografier och memoarer utkommit.

Dessa böcker har jag läst noggrant och det synes mig som om icke en enda av dessa författare samtidigt varit en studerande och realist.

För det första ha de skrivit om politik medan de mycket litet eller *icke alls uppmärksammat de ekonomiska krafter som givit politiken form.*

För det andra ha många av nämnda författare skrivit om behagliga saker och lämnat de obehagliga osagda. För det tredje ha de skrivit om det som de *trodde* skulle ske i stället för det som verkligen skedde.

För det fjärde och mest betydelsefulla *har var och en av dem skrivit som en medlem av den regerande klassen, belåten med sig själv och med tanken om att hans klass härskarevälde var till samhällets fromma.*

De framställningar av det offentliga livet dessa författare givit oss liknar utslagen i våra domstolar — byggda på fördomar i stället för verkligheter." (Kursiveringarna våra.)

4 KAPITLET.

Den väsentliga *makten är industriell organisation.* Enär en förändrad produktionsmetod framtvingar en förändring av de av den beroende institutionerna är det bra att komma ihåg att produktionen är samhällets väsentliga grundval. I varje samhälle således är endast det element nödvändigt, vars funktioner äro oskiljbara från det rådande produktionssystemet.

I nuvarande samhälle är detta element sammansatt av varje befolkning som arbetar för löner. Utan lönearbetarna skulle icke vårt nuvarande samhälle kunna uppehållas. En liten tankeansträngning kommer att övertyga även den mest fördomsfulla att om lönearbetarna icke tillverkade och skötte produktionsredskapen skulle detta produktionssystem falla sönder och vår nuvarande civilisation försvinna. Kläderna vi bära, födan vi äta, husen vi bebo, transportmedlen på land, på hav och i luften skulle alla vara utom räckhåll om icke lönearbetarklassens händer voro i verksamhet med produktiv social tjänst. Samhället är icke beroende av kapitalisten eller politikerna. Det beror på arbetarna.

Från de mest primitiva former upp till nuvarande har det mänskliga samhället varit beroende på arbetarklassens element. Arbetarna ha alltid utgjort den sociala garantin och deras mödor som producenter är det pris mänskligheten fått betala för sin tillvaro ända sedan människan levde en osäker existens, upp till i dag, när frågan om tillräckliga medel för rasens fortlevnad har besvarats med överproduktion.

Produktiva skickligheter och förmågor måste vara tillfinnandes före ett organiserat samhällsliv är möjligt, vilket med andra ord innebär att produktionen går före och är viktigare än politiken.

Egentligen är politiken industriens biträde. Allt efter produk-

tionssystemets förändringar iakttaga vi jämförliga sociala och politiska förändringar. Men vilka är det som åstadkommer förändringarna av produktionssättet? Självfallet just de som ensamma ha förmåga att förändra det, de mänskliga produktivkrafterna, i nuvarande tid lönearbetarna.

Om icke detta vårt påstående höll streck skulle hela vår filosofi vara felaktig. Kunde det bevisas att kapitalisterna, som sådana, hade bidragit till produktionssystemets förbättring, då skulle de vara existensberättigade i social mening. Men det ha de alls icke gjort. Varenda förändring som innebär en social och industriell förbättring har varit frukten av dem som varit aktivt sysselsatta med produktivt arbete.

Kapitalisten, som sådan, lade beslag på och gödde sig på varenda uppfinning, mekaniskt och administrativt framsteg. Han har aldrig lämnat ett enda bidrag till det mänskliga framåtskridandet. Han är en parasit, och i likhet med alla andra parasiter har han ingen som helst självständig tillvaro utan lever på den konstruktiva rikedomsproducerande organismen, vilken de förgångna tidernas förslavade arbetarklass byggt upp.

I. W. W. ämnar skingra arbetarnas okunnighet.

Kapitalistklassens makt är en anförtrodd makt som arbetarklassen i sin okunnighet anförtrott den. Den har ingen makt i sig själv.

Arbetskraft är makt, och, ingjuten med medvetandet av sina egna intressen och sitt sociala ansvar är det den enda makten. Det är därför som I. W. W. förlitar sig på upplysning i stället för terror. Dess vapen är fakta, icke bomber. Den är verksam med att sprida upplysning i stället för att sprida skräck. Dess arsenal är kantad med bokhyllor i stället för gevärshängare. Sanningen är dess artilleri och rättvisa är dess mål.

I. W. W. är endast farlig för de giriga och socialt ansvarslösa. Den bringar hopp till de arvlösa och nedtryckta och lovar jorden och all dess härlighet till dem som brukar den förra och framskapar den senare. Endast de som producera skola vara delaktiga, endast de som arbeta skola äta. En för alla, och alla för en. Sådan är I. W. W.

Det är detta som gör den till en fara för dem, vilkas jätte-

rikedomar och härskareställning vilar på de arbetandes elände och nöd.

Industriell organisation.

När producenterna, vilka arbeta för lön, organisera sig så som de äro placerade inom industrierna komma de att ta ett långt steg i riktning mot den industriella friheten. Vi finna att arbetarna äro ordnade så att arbetet med klassifikationen som kräves i fulländningen av den förfärdigade produkten ifrån råmaterialet, äro infogade i varandra.

Varje arbetsklassifikations funktion är sammanhängande och lika med var och en av de andra klassifikationerna. Den moderna arbetsstyrkan representerar en likformigt balanserad industriell organisation.

När hälst arbetarna lära sig att organisera sig så som de äro ordnade inom industrierna komma de att utveckla en styrka som kan användas till att befordra deras intressen: en makt vars kraft blir så stor att ingenting med utsikt till framgång kan motstå den.

Oljeindustrien som exempel.

Låt oss ta oljeindustrien som ett exempel. Arbetsstyrkan innefattar varje nödvändig arbetare från och med tiden då uppmätning av marken göres för att bestämma var borrställningen skall placeras till dess produkten lastas i tankvagnarna. Tag sedan oljeindustrien i sin helhet (det är oförståndigt att inte göra det) och när lantmätarna, borrarna, lastbilsförarna, grovarbetarna, verktygssmederna, kockarna, kökspersonal, rörläggare, arbetarna i reningsverken, tankplåtslagarna och alla olika sorters reparationsarbetare o. s. v., alla som en organiserade i en oljearbetarnas organisation, då skulle de besitta en makt som skulle kunna tvinga den största och mäktigaste av alla arbetsköpare, Standard Oil, på knä.

Detsamma gäller även för kol, skogs, marintransport, textil, agrikultur och faktiskt för alla industrier.

Arbetarklassens interberoende.

Då emellertid arbetarna i var och en av dessa industrier äro beroende på arbetarnas sysselsättning inom alla de andra industrierna är det nödvändigt att alla sammanbindas för ömsesidig hjälp och solidaritet. Transportindustrien utgör sammankopplingslänken, som sammanlänkar dem alla. Den moderna industrien skulle vara en omöjlighet utan den moderna transporten. Men även transportindustrien i sig själv skulle omöjliggöras om inte transportarbetarna försågos med mat, kläder och husrum, fingo bränsle och olja för maskinerna, rullande material och verktyg. Därför, fastän transportindustrien tillsynes verkar såsom den viktigaste, är den, socialt sett, ej viktigare än någon annan industri.

Den enda skillnaden mellan transportindustrien och de andra industrierna är den att den inte kan lagras. Man kan lagra upp olja, kläder och föda men inte transporten.

Utöva kontroll över arbetarna genom yrkessystemet.

Om transporten avstannar bli de sociala följderna omedelbart märkbara medan följderna av inställd drift av de övriga industrierna icke skulle märkas så hastigt. Från en strategisk synpunkt inom den industriella ordningen är transporten därför en nyckelindustri. Det är på grund därav som kapitalistklassen avundsjukt bevakar sin kontroll över transportarbetarna, som den bibehåller genom vad vi känna till som de stora fyra järnvägsbroderskapen (Big Four Railroad Brotherhoods).

Det är värt att lägga märke till att dessa fyra organisationer till helt nyligen icke endast voro strängt skilda från alla andra organisationer utan även skilda från varandra. Det var endast när medlemskapet av dessa organisationer började visa tecken på att det var beslutat att framtvinga en enhetlig aktion, som de järnvägskontrollerade storlogerna beslöto att framställa gemensamma krav. Gång efter annan ha dessa storloger (Grand Lodges), nekat att lyda medlemskapets uttryckta önskningar och beslut och många gånger ignorerat medlemmarnas strejkkrav.

Detta betonar skillnaden mellan indirekt och direkt aktion.

Medlemskapet i dessa järnvägsorganisationer har vänjt sig vid att lyda sina tjänstemäns råd i stället för att handla enligt deras eget omdöme och så som deras intresse kräver. Indirekt aktion betyder kontroll *över* organiserade arbetare, direkt aktion betyder kontroll *av* de organiserade arbetarna. Kapitalistklassen kontrollerar ävenledes arbetsstyrkorna utanför järnvägsindustrien genom att åtskilja de organiserade arbetarna enligt de verktyg de använda. Endast i de fall där arbetarna, organiserade på så vis, hotat med att bryta sig ut ur kontrollen från dessa kapitalisttänkande, om icke kapitalistanställda arbetarledare ha de lyckats framtvinga förändringar till det bättre.

Fackföreningarna äro grundade på förhållanden som för länge sedan ersatts och slopats, den tiden då en arbetare använde en mängd verktyg från råmaterialets första bearbetande tills den färdiga produkten var fullfärdig. Nu har produktionssystemet inom det moderna industriföretaget gjort sig kvitt den yrkesskicklige arbetaren och hundratals maskinskötare arbeta med olika tempon, skötande kraftdrivna maskiner för att tillverka den produkt, som yrkesarbetaren förut brukade tillverka.

Produkten bestämmer arbetsstyrkans uppdelning.

Yrkesarbetaren igenkändes alltid genom sin produkt och den arbetsstyrka som ersatt honom är i dag även igenkänd genom sin produkt.

Skräddaren var aldrig en man som använde nål, sax och tyg, utan en som, genom att använda dessa, tillverkade kläder.

Likaledes, skomakaren var icke en man som använde en syl, becktråd och läster, utan en man som, genom att använda dessa, tillverkade skodon.

Det är alltid produkten som bestämmer yrkesmannen. Så länge som yrket höll sig vid liv och dominerade inom produktionen voro fackföreningarna berättigade, men i vårt nuvarande stadium av industriell utveckling finns det varken plats för en fackförening, ej heller något existensberättigande för en dylik. Kapitalistklassens intressen betjänas bäst med att hålla arbetarna söndrade på så vis.

Fackföreningen är lika opassande inom den moderna industrien som en fritänkare skulle vara i en församling av pingstvänner, eller tvärtom.

Ett annat spöke.

Det har ävenså hojtats en hel del med påståendet att I. W. W. är en antireligiös organisation, fastän det faktiskt är så att I. W. W. inte alls inblandar sig i medlemmarnas och arbetarnas religion.

Den frågar inte arbetaren vad han har för religion utan vad han sysselsätter sig med inom industrien. Vare sig han (eller hon) är katolik, jude, grekisk ortodox eller av någon av de många varianterna inom protestantismen, fäster I. W. W. inget avseende vid.

Muhammedanens eller Buddhistens tro är, i likhet med alla andra religioner, eller ingen religion alls, en sak, som I. W. W. i egenskap av en arbetarorganisation ställer sig totalt likgiltig för. I. W. W. är helt fri och obunden av några religiösa rep, ej heller låter den spänna sig för någon viss antireligiös vagn. Den tar arbetarna så som den finner dem inom industriernas olika grenar, oavsett deras religiösa bekännelser, och strävar till att sammansvetsa dem i arbetarklassens One Big Union.

De arbetare, som I. W. W. kommer i kontakt med inom industrien, ha placerats där av arbetsköparen. Ett otal religioner påträffas, en mängd olika språk talas och det är I. W. W:s uppgift att förena alla dem i en gemensam organisation för industriella syften. Enär arbetsköparna rekryterat juden och den kristne, buddhisten och muhammedanen i en polyglot arbetsstyrka som bemannar industrierna har I. W. W. som en kämpande arbetarorganisation inget annat val än att organisera dessa arbetare såsom arbetare, fästande inget som helst avseende vid deras religiösa uppfattningar. I. W. W. intresserar sig endast för dem i deras egenskap av ekonomiska faktorer. Juden och den kristne påsläpper sin arbetskraft på precis samma sätt: de arbeta tillsammans under samma förhållanden och exploateras i lika grad. Varande intresserad av endast löneförhållandena vädjar I. W. W. till dem på basis av gemensamma handlingar på arbetsplatsen och bryr sig icke om kyrkan, templet eller synagogan.

Den kan inte göras ansvarig för att inte industrien är religiös och den tar industrien och dess personal såsom den finner den.

Utav dem bägge söker den forma en social ordning i linje med den moderna tidens utveckling och krav. Så mycket för missuppfattningarna som spritts om I. W. W.

I. W. W. är ett problem för kapitalisterna.

När I. W. W. grundades blev den ett problem för de amerikanska kapitalisterna att ta i håll med. Här var en organisation grundad på den ekonomiska sanningens berggrund, som med sin vädjan till klassolidaritet kom med ett uppeldande budskap till arbetarna. Den utgör det största hot som någonsin hotat det kapitalistiska väldet.

Kapitalisterna äro medvetna om dess inneboende styrka och latenta möjligheter och de ha därför sökt att taga död på den från dess grundande. Vid organisationens andra kongress utkämpades ett slag, vilket skulle bestämma om den nya organisationen skulle kontrolleras i kapitalistegendomens intresse eller i lönearbetarnas. Arbetarnas representanter dominerade kongressen. Efterverkningarna av denna kongress är en historia om list och bedrägerier, i en västerns plantering, som gjorde mycket till att hindra I. W. W:s framsteg. Ditåt syftade metoden och kapitalisternas önskningar tillfredsställdes.

Bakom de personliga striderna, ledande upp till och följda av de händelser, vilka införde 8-timmarsdagen i Goldfield, Nevada, gömdes en konflikt av idéer och intressen. Den första drabbningen av Västerns kapitalister och deras underhuggare i Western Federation of Miners, (Västra Gruvarbetarefederationen) och i A. F. of L. (Amerikanska Arbetarfederationen) mot I. W. W. lyckades för kapitalisterna lokalt och för en kort tid. De mest framstående figurerna i denna strid ha gått hädan men följderna av deras förräderi har efterlevt dem. W. F. of M. har upphört att vara en arbetarfaktor och förfallit till en organisation, mer och mindre öppet kontrollerad av gruvintressena.

Politiken rensas ut.

Nästa sammandrabbning inom I. W. W. och i verkligheten

den mest betydelsefulla i dess historia, sattes i scen vid dess fjärde årliga kongress (1908), där stridsäpplet utgjordes av frågan om politisk aktion.

Kongressens beslut blev att organisationen kunde inte samtidigt vara en arbetarorganisation och ett politiskt parti. I. W. W. krängde av sig den sjukdomsspridande politiska illusionens paltor, vilka tagit död på varenda föregående arbetarrörelse, och satte sig tillrätta på en proletärbasis och en enkel funktion i vardagsstriden för arbetsförhållandenas ordnande och för den eventuella uppgiften att avskaffa samma ordning, enbart genom ekonomisk metod. Detta beslut uppretade arbetarpolitikerna, som sedan tog värvning hos I. W. W:s fiender, där de gjorde drängtjänst genom att misskreditera den.

För en tid utförde dessa politiker kapitalisternas smutsiga arbete och då de gåvo sin inbillning fullt spelrum utförde de det mycket mera effektivt än de mindre dugliga kapitalistavlönade agenterna, som äro ständigt anställda för detta arbetes bedrivande. Dessa politiker, och de partier de tillhörde, ha vandrat alla illusioners väg men ännu är I. W. W. kvar, växande i styrka och inflytande. Dessa gamla politiska arbetarpartier ha naturligtvis efterföljts av andra politiska former som, trogna sina kapitalistiska uppfattningar, även tro att anfallandet av I. W. W. kommer att rekommendera dem hos reaktionen och ge dem en tillträdesbiljett till köttgrytorna. I varje fall fortsätter I. W. W. på den inslagna vägen utan att oroas av politiska hundrackors skall, vare sig de äro renodlat borgerliga eller helt och fullt proletära.

I. W. W:s principer äro kort och rakt på sak framställda i dess principförklaring, vilket är det viktigaste dokument som någonsin utgivits i arbetarklassens namn till arbetarklassens vägledning.

Principförklaring av Industrial Workers of the World.
(I. W. W.) Världens Industriarbetare.

Se sista sidan.

5 KAPITLET.

En internationell proletärorganisation.

Som vi se är I. W. W:s principer icke uppdragna och ämnade att tillämpas för något visst land utan de äro avsedda att täcka alla länders lönearbetare. Såsom en industris arbetare äro beroende av och nödvändiga för alla andra industriers arbetare så äro ock arbetarna i ett land beroende av och nödvändiga för alla andra länders arbetare.

Den moderna transporten har praktiskt taget avskaffat avstånden och knyter ihop världens länder till en industriell enhet.

Detta arbetarnas ömsesidiga beroende av varandra i världens alla länder är I. W. W. den första organisation att ge uttryck för.

Det är också i sin ordning att världens mest utvecklade kapitalistland skulle skapa fram en arbetarorganisation som lämpar sig bäst för världsproletariatet. I I. W. W. finna vi skapelsen av den första *verkliga* proletärinternationalen.

Det nya samhällets uppbyggande.

"Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla" (den gamla ordningen), uttalar principförklaringen. Här, i denna principförklaring, finna vi det som särskiljer I. W. W. från alla föregående och nuvarande organisationer, som påstå sig vara revolutionära. Denna idé förkunnar att en ny riktning av arbetartankar har uppstått samtidigt som den utgör ett nytt program för arbetarrörelsen. På I. W. W:s möten och kongresser under de första fyra åren möttes och stredo två idéer, vilka behärskat och för-

lamat varenda föregående arbetarrörelse, den politiska aktionens anhängare och de antipolitiskt sinnade. Hittills hade dessa två riktningar delat upp arbetarnas tankeliv och bägge förfogat över ansenlig styrka fastän ingendera uppnått någon bestämmande ställning över Amerikas organiserade arbetare sedan arbetarnas politiska rörelses misslyckande (1828—1832) i Atlantstaterna. Inom den radikala arbetarriktningen ansågs det att om en organisation inte var politisk måste den med nödvändighet vara antipolitisk, eller tvärtom. Marxister och Lassalleaner ha kämpat för sina respektive åskådningar och Bakunins och Proudhons anhängare har bekämpat de förenade kvarlevorna av bägge de förra.

I. W. W. är varken politisk eller antipolitisk.

När det industriella Manifestet utgavs beredde sig båda de ovannämnda riktningarna på att erövra organisationen och böja den till att tjäna deras syften. Stridens utgång blev en missräkning för dem bägge, men detta till trots påstå bägge riktningarna att I. W. W. föll offer för den andras vilja. I. W. W. avvisade faktiskt dessa bägge riktningars övervälde och tog, efter eget bedömande, från båda det som bestod provet av en analys. Den godtog Marx ekonomilära men avvisade hans spekulativa filosofi samtidigt som den plockade till sig principer från andra filosofer, vilka voro i linje med arbetarklassens erfarenhet. För sina grundprinciper har den mest från Marx, Engels och Dietzgen mer än från andra men dess filosofi är icke de traditionsbundna marxisternas, enär den avvisar teorin om arbetarklassens framåtskridande eller frigörelse genom politisk aktion.

Därmed är den dock icke anarkistisk, enär den syftar till och eftersträvar en högt centraliserad organisationsform, vilken ser industrien och dess problem från en högt kollektiv i stället för en individuell synpunkt. Det enda den har gemensamt med anarkisternas idévärld är densammas avståndstagande från den politiska aktionen såsom ett effektivt medel av arbetarklassens aktivitet. Den är en ekonomisk organisation, som funktionerar på ett ekonomiskt område, använder alltid ekonomiska medel för ekonomiska syften och strävar för att nå ett ekonomiskt mål — ett industrialiserat samhälle.

Den ekonomiska åskådningen.

I. W. W:s filosofi är en helt ny åskådning, som utvecklat sig ut ur det förflutnas motstridiga filosofier. I. W. W:s åskådning är ekonomisk i motsats till de politiska och andra åskådningarna, vilka sökt efter något annat medel än den organiserade kontrollen av mänsklig arbetskraft för kapitalismens störtande och dess ersättande av ett industrisamhälle.

Den sociala utvecklingen stöder I. W. W:s teori om "uppbyggandet av det nya samhället inom ramen av det gamla". Det som är ansvarigt för de mäktiga förändringarna som utmärker mänskligheten historia har icke varit de politiska institutionernas utveckling utan de ekonomiska formerna. Vidare, det var endast när dessa former utvecklats till ett stadium, då de orkade bära det sociala ansvarets börda, som revolutionära förändringar inträffade. Det föreligger inga skäl för att anta att kapitalistsamhället kommer att utgöra något undantag till denna historiska regel.

Endast när proletariatet framskapat en form som är tillfyllest för att skydda dess mänskliga intressen kommer den industriella revolutionen att bli ett historiskt faktum.

Ryssland styrker I. W. W:s ställning.

Ryssland utgör ett slående bevis för vad som inträffar när "formandet av den nya samhällsstrukturen inom det gamlas ram" har negligerats.

Icke så att de ryska revolutionärerna äro ansvariga för ett förhållande, vars tillkomst de icke ha någon skuld till, de gjorde så gott de kunde.

Att de misslyckades i att nå det mål de eftersträvade förklaras av att de industriella faktorerna voro avgjort emot dem. De lyckades med att genomföra en politisk revolution men i avsaknad av en sund industriell grundval sammanstörtade Rysslands kommunistiska stat och gled tillbaka till kapitalismen. Att så skett är inte en följd av att de ryska revolutionärerna önskade det eller smidde planer för att förverkliga det, utan helt enkelt därför att den ekonomiska bestämmelselagen är i kraft under en kommunistregim såväl som under varje annan regim.

Den ryska erfarenheten styrker I. W. W:s teori. Genom att arbetarna organisera sig industriellt, icke politiskt eller militärt, uppbygga de den nya samhällsstrukturen inom ramen av den gamla.

Industriell organisation i industrier.

Låtom oss nu ta kolindustrien och betrakta den som om den vore organiserad industriellt som en industri. När kolproduktionens arbetare äro industriellt organiserade så förnekar en sådan organisation inte dem några rättigheter som de önska tillgodogöra sig och komma i åtnjutande av.

De kommer att ha full frihet att deltaga i politiska val, att rösta eller inte, allt efter behag. Likaså ifråga om kyrkan, det kommer att stå dem fritt att antingen gå i kyrkan eller inte. De kommer att ha full rätt att bestämma, var och en för sig, vad de skola använda sin tid till när de äro utanför den inom industrien belägna arbetsplatsens område.

Inom industrien komma de emellertid att allesammans tillhöra en kolgruvearbetarnas union, oavsett vilken deras sysselsättning än må vara i eller omkring kolgruvorna, koksverken o. s. v., maskinister, smörjare, eldare, verkstadsarbetare, smeder, elektriker, hisskötare, gruvarbetare, lastare, vägare, varenda arbetare som har till uppgift att med sitt arbete producera kol, kommer att vara medlemmar av *en* union.

Produktivt ömsesidighetsberoende.

Då emellertid kolgruveindustriens funktion är beroende av alla andra industriers måste denna kolgruvearbetarnas union, för driftens tillfredsställande, sammanlänkas med liknande unioner av arbetare i alla de övriga industrierna. Innan kolgruvearbetarna kunna funktionera industriellt, i social mening, måste transport ställas till deras förfogande.

Om icke de fullastade kolvagnarna transporteras bort kan inga kol brytas, för det som inspirerar själva syftet med kolproduktionen är tillfredsställandet av ett socialt behov. Konsekvensen blir således den att transportarbetarna äro lika nöd-

vändiga för kolproduktionen som kolgruvearbetarna. Därtill kommer att kolgruvearbetarna måste ha maskiner och verktyg för kolbrytningen, gruvvagnar, räls att draga dem på och motorer eller djur för att draga dem med. Vidare måste de ha hus att bo i, bäddar att sova i, föda, och redskap för att bereda den. Beklädnadsarbetarna måste förse dem med kläder, skoarbetarna med skor o. s. v.

Utan alla dessa arbetares samverkan skulle de icke kunna arbeta.

De hjälpa kolarbetarna och kolarbetarna å sin sida hjälpa dem. Var och en är beroende av alla de andra. De bidra till och täcka varandra. Varje förbrukningsartikel, från kol till sötsaker, representerar hela arbetarklassens arbete. Det är därför som fristående unioner icke helt kunna tjäna arbetarnas intressen inom någon industri. Förr eller senare mista de sin styrka och brytas ned under det tryck som den förenade kapitalistklassen sätter på dem. I lyckligaste fall utgöra de motståndspunkter men äro ur stånd att påbörja uppbyggandet av en ny social ordning. De sammanlänkade industriella unionerna däremot, eller en I. W. W.-union, förgrenad enligt den ordning som existerar inom den kapitalistiska industrien, framalstrar makten till motstånd i nuet såväl som till uppförandet av den nya sociala världsordningen. I. W. W. är icke någon federation, association eller någon så kallad international av industriella unioner utan en enhetlig union, bestående av flera underavdelningar.

6 KAPITLET.

Arbetarklassens största fiende.

Industriell okunnighet.

Arbetarna känna till att vissa eländiga och avskyvärda förhållanden existera men de veta inte varför dessa förhållanden äro här.

Följaktligen förstå de heller inte hur de skola få tag i de botemedel de åtrå och för vilka de väsnas. Det är denna kunskap som I. W. W. strävar till att delgiva arbetarklassen. I. W. W. sätter sin största tillit till upplysningen. Den inser att endast den okunnige utgör det offer, som inte bringar några efterräkningar till den som snärjt honom.

Okunnigheten är fiende till arbetarklassens framsteg. De okunniga äro alltid fyllda av fruktan, de veta inte i vilken riktning de böra gå och deras framsteg äro alltid blygsamma. I proportion till den förståelse arbetarna få om deras klasställning i samhället komma de att inse behovet av verklig organisation och vilken makt som vilar i den.

De intelligentaste arbetarna äro alltid tillfinnandes inom arbetarorganisationerna.

Arbetarledare.

Olyckligt nog för arbetarklassen övermannar den individuella uppfattningen alltsomoftast de organiserade arbetarnas sociala medvetande till en grad, där de söka att sko sig själva

personligen på arbetarklassens bekostnad i stället för att låta sig användas av den och tjäna dess intressen. De äro väl sällan medvetet otrogna men de låta sig ledas, utan att märka det, av den gängse fallenheten att framställa sig själva framför andra. Det existerar en sorgligt låg standard av ekonomisk moral bland de organiserade arbetarna, för vilken arbetarledarna, som uppmuntra dåliga och ofulländade organisationer, måste stå till ansvar för, därför att de envist och med vett och vilja kultiverat och fostrat ekonomisk okunnighet bland medlemskapet, vars upplysningskällor de kontrollerade. Så länge denna okunnighet genomsyrar arbetarnas mentalitet kommer arbetarrörelsen att lunka efter och arbetarklassen mistar möjligheterna att tillvarataga sina intressen. Än vidare, så länge som det element som har dominerat arbetarrörelsen hittills bibehåller sin ledande ställning och sitt pampvälde kommer varje försök att upplysa arbetarklassen att möta ett starkt motstånd från det. Gomperismen, vilket betyder kapitalistkontroll över den organiserade arbetskraften genom facksystemet, kommer att bekämpa varje upplysningsrörelse som den inte kan kontrollera i intresse av kapitalistegendom såsom den under de gångna fyrtio åren bekämpat varje riktning som siktat till att hålla klasslinjerna klara inom det kapitalistiska samhället.

Arbetarklassens andliga fattigdom.

Fråga genomsnittsarbetaren, vilket sammanhang maskinproduktionen har med arbetslösheten och du kommer att finna att han står alldeles främmande till det faktum att maskinen ger en förklaring till arbetslösheten. Ändock är detta faktum, som i sig självt är tillräckligt kraftigt som bevismaterial, någonting mystiskt för den genomsnittlige fackföreningsmedlemmen, för att ej nämna genomsnittsarbetaren i övrigt, man eller kvinna. De arbetslösa, även efter ett flertal erfarenheter, förstå i regel endast att "företaget slogs igen" av arbetsköparen.

Det att arbetsköparen har en självskriven rätt att slå igen sitt företag oavsett dess sociala följer godkännes också vanligtvis.

Varför kapitalistsystemet framtvingade driftens inställande och icke gav arbetsköparen något annat val är en förseglad bok

för arbetarklassen i allmänhet, vilket det naturligtvis inte skulle vara.

Arbetarna, i alla fall de organiserade arbetarna, skulle vara i stånd till att förklara denna företeelse och år av erfarenhet borde ha lärt dem att komma till rätta med dessa periodiska industriella hemsökelser, som äro att likna vid sociala pestepidemier.

Men under intryck av idéer som äro lika gamla och förlegade som deras organisationer i jämförelse med tidens krav och modern utveckling, finner man arbetarna vid varje ny hemsökelse lika oförberedda som de voro när det gällde att möta en redan passerad lågkonjunktur.

Arbetarklassen har inget lärt av sin erfarenhet, sitt elände och sina lidanden därför att dess tänkande, i likhet med dess aktion, är huvudsakligen indirekt. Den söker inte själv efter förklaringen till dess ställning, den tar sina råd och sina förklaringar från dem som ingenting förklara och vilkas intressen bottnar i arbetarklassens oförmåga att förstå, och dess godtagande av förhållanden, som endast deras okunnighet tillåter dem att nöja sig med. Detta till trots är en förklaring till arbetslösheten icke svår att få fram om arbetarna söker den. När maskinen monteras in flyttar en del arbetare ut. Om inte inom det företaget så dock inom något företag inom den industrien. En arbetare med en maskin, eller en liten arbetsstyrka med maskiner, kommer att producera mera varor än en större styrka med handverktyg. Maskinen ersätter arbetare. Det är denna maskinens säregenhet som förskaffar den dess inmontering inom industrien.

Men maskinen gör mer än att bara fösa ut arbetarna från arbetsplatsen, den frånrövar även den yrkesutlärde arbetarens yrkesskicklighet eller sätter en ständig bojkott på den. På så vis har maskinerna vunnit sin väg in i varje industri och överallt där de trängde in trängdes arbetarna ut. Denna tendens stegrades år från år tills att slutligen totalantalet av dessa överflödiga arbetare skulle ökas i sådana proportioner att uppkomsten av vad som är känt som arbetslöshetsarmén var ett faktum. Största delen av de arbetslösa utgjordes i början av de yrkesskickliga men alltefter nya uppfinningar gjorts inom maskintekniken och maskinutvecklingen i övrigt har en förminskning ägt rum bland yrkesarbetarnas antal för att i stället om-

fatta en arbetargrupp, i vilken den icke yrkesskicklige dominerar. Förändringen av proportionerna av yrkesskickliga och icke yrkesskickliga arbetare inom de arbetslösas led är i linje med den förändring som försiggått inom industrien, där den yrkesskicklige arbetaren upphört att vara en faktor av betydelse. Såsom en följd av denna maskinernas erövring av arbetsplatsen har den icke yrkesskicklige och tempoarbetaren blivit den, som i antal vida överväga de yrkeskunniga inom industrien av i dag. Endast relativt sett har yrkesarbetaren ersatts av teknikern, varför industriproletariatet är den moderna produktionens betydelsefullaste faktor. Ute på fältet, i gruvarbete, vid järnvägen och ute på havet dominerar i dag den icke yrkeskunnige. Vore dessa arbetare organiserade så som I. W. W. propagerar för kunde de binda varje annat socialt element att följa deras vilja och syfte.

Två konflikter.

Sida vid sida inom det moderna samhället har det pågått två stora konflikter, den ena mellan arbetarklassen och arbetsköparklassen, och den andra mellan de icke yrkeskunniga och de organiserade yrkeskunniga arbetarna. Inom arbetarklassen ha de organiserade yrkesarbetarna strävat för att bibehålla sitt ledarvälde över de icke yrkeskunniga arbetarna. Fackföreningssystemets organiserade arbetarrörelse, i den mån det är en arbetarrörelse, har försökt, och försöker än i dag, att skaffa sig själv företräde till maskinproduktionens skötande.

Dess strid har bestått i att mota bort de icke yrkeskunniga för vilka den tekniska utvecklingen beredde plats. Dessa fackföreningar utvecklade sig dithän att de gjorde skäl för namnet "jobbtrust" eller "monopol", vilka namn de fått under senare tid. Även deras krav på kortare arbetstid, högre löner och bättre arbetsförhållanden hade aldrig till syfte att förbättra deras sämre lottade, icke yrkeskunniga, kamraters ställning och många voro de förmåner som dessa organiserade yrkesarbetare kommo i åtnjutande av på bekostnad av de icke yrkeskunniga.

Alla deras otaliga tvister om rätten till arbete, deras stipulerande av lärlingsantalets storlek, deras slutna böcker för nyrekrytering o. s. v. har helt och hållet framskapats i försök till bibehållande av särskilda privilegier.

Även i de fall då de sökt att organisera de icke yrkesskickliga vid deras sida, när de egentligen organiserade dem så gjordes det uteslutande för att göra deras egen ställning så mycket tryggare.

Denna de yrkeskunnigas taktik gentemot de icke yrkeskunniga gjorde det så mycket svårare för dem att organisera sig själva.

Under tiden arbetade dock maskinen oförtrutet med att både förminska yrkesskicklighetens kvalitet och arbetsstyrkan tills de, genom denna avmagringskur, numera liknar skelett av vad de förut voro.

Arbetslöshetsproblemet kvarstod i kronisk form, envist pockande på arbetarnas uppmärksamhet, tills det alltmera börjat gå upp för dem att detta problems lösning vilar på arbetarna själva och att de måste organisera sig som en klass för att lösa det.

Arbetslösheten ett arbetarklassens problem.

Medan den permanenta och växande arbetslöshetsarmén utgör ett socialt element pågår det ett ständigt, mer och mindre aktivt, ombyte av platser i arméns leder, emellan arbetarklassens anställda och icke anställdas styrkor. Problemet är dock alltid detsamma, och dess lösning blir för varje dag allt mer trängande för arbetarklassen. Inom kapitalistsystemets ram måste arbetarna fatta beslut om att placera ett ständigt ökat antal av lönearbetare på ett ständigt minskat antal arbetstillfällen. Arbetstidens förkortning är ett sätt att använda sig av. Om arbetstiden nu i genomsnitt är åtta timmar (vilket den inte är) skulle vi, genom att förkorta den till sex timmar om dagen kunna bereda arbete åt miljoner som nu äro ständigt arbetslösa. Kapitalistsystemet skulle givetvis i fortsättningen verka dithän att det inom kort skulle framalstra en ny arbetslöshetsarmé, men då kunde arbetarna genom organisation ytterligare förkorta arbetstiden från 6 till 5 eller 4 timmar per dag, eller genom en förminskning av antalet arbetsdagar per vecka, månad eller år.

Arbetslösheten är nödvändig för kapitalismen.

Under det nuvarande äganderättsystemet är arbetslöshets-

armén nödvändig för kapitalismen. Arbetarna kunna icke undvaras men det kan kapitalisterna. Vanligt socialt förstånd säger oss att det som är väsentligt för socialt uppehälle bevaras medan det som är obehövligt och otjänligt avskaffas. När det sedan visar sig att kapitalistisk äganderätt av nödvändiga sociala resurser och medlen för deras brukande utgör en samhällsfara kommer den att avskaffas. Under tiden måste dock arbetarna organisera sig för att bereda plats för sina arbetslösa kamrater inom industrien. Varje arbetare som utökar den anställda arbetsstyrkans antal lättar de andra arbetarnas börda. Tack vare deras äganderätt rider nu arbetsköparna på arbetarnas ryggar och då arbetsköparna bli allt mer och mer ekonomiskt gödda blir arbetarnas börda allt tyngre och tyngre. Produktionen kan reda sig utan arbetsköparna men inte utan arbetarna, och de, i egenskap av arbetare, ha makten att bestämma om, eller hur länge, kapitalisterna komma att berida dem.

Makten över rikedomsproduktionen är makten över samhället. Arbetarna måste organisera sig enligt I. W. W:s framställning för att kunna hävda den makten.

Den största makten är industriell solidaritet.

Att den industriella makten såsom representerad av arbetarnas organiserade kontroll av arbetskraften överflyglar varje annat maktuttryck, har slående bevisats de senaste åren. Under världskriget voro de ekonomiska krafterna lika viktiga som militärstyrkorna.

Då ådagalades det klart och tydligt att militärmakten skulle störta samman om den inte fått ekonomiskt stöd. I så hög grad var detta fallet att de olika regeringarna, som aktivt deltogo i kriget tvangs att ge uttryck åt detta erkännande. Både politiker och militärer måste medge, fastän högst ogärna, att segern i grund och botten berodde på den grad av ekonomiskt stöd som segermakternas militärstyrkor erhöllo.

Industriens maskin var lika viktig och lika oumbärlig som batteriet vid krigsfronten: arbetaren i sin overall var lika oumbärlig som soldaten i uniform för militärsegern.

Arbetaren var till och med mer nödvändig därför att soldaten inte är i stånd till att utrusta sig själv med krigsredskap och allt annat, som sätter honom i stånd till att föra krig. In-

nan en nation kan eller behöver föra krig måste den vara en producent av rikedomsöverskott.

I krig såväl som i fred är arbetarklassen den utslagsgivande klassen. Arbetarklassens karaktärsdrag — producenten — kommer I. W. W. att bevara; fjärma kriget, vari overallen dras utav och uniformen kommer på: där produktionsverktyget utbytes mot det dödande vapnet och människor gå ut för att hänsynslöst och vanvettigt förstöra det som arbetarklassen under svett och möda producerat och som den mänskliga rasen så väl behöver.

Arbetet den stora tryggheten.

Läser man världskrigets annaler med förståelse så ser man att även politiken förlorat sin betydelse för arbetarklassen. Politiska regeringar begynte att industriera sig själva och att organisera nationens industristyrkor såsom en förutsättning för militära och politiska framsteg, vilka, tillsammans, betyder nationellt, industriellt försprång för kapitalisterna, som sitter inne med kontrollen. I Ryssland fann vi att de politiska kommunisterna tvingades till att övergiva en del av deras industriprojekt för att ernå politisk tolerans från och en plats ibland de politiska regeringarna. I proportion som den ändrade på sina ekonomiska principer gjorde Ryssland politiska framsteg till dess att i dag den internationella kapitalistklassens fruktan vikit till den grad att Ryssland är på väg att få tillträde till "Nationernas Familj". Det ekonomiska återtåget, fastän ryssarna ogärna biträdde det, vann vänligt inflytande bland nationernas profithungriga, men det är samma vänskap som vargen har för fårfållan.

Krigets ekonomiska faktor.

I striden mellan Turkiet och de allierade återigen, föredrogs den politiska demokratiens förklädnad för ett ekonomiskt syfte — kontrollen över oljeförråden inom det omstridda området. I det franska besättandet av Rhenlandet, om meningen hade varit att uppnå vissa politiska syften, hade det varit lika

lätt att besätta staden Berlin som Essen och Bochum, men fransmännen ville roffa åt sig det substansiella i Tysklands nationella liv och det var därför de satte sig i besittning av Tysklands industriella hjärta. I denna nödvändighet förlitade sig inte politikerna i Berlin på politiska slagord: de vädjade till det största motstånd som Tyskland som en nation kunde prestera — en generalstrejk av de tyska arbetarna.

Detta är så mycket mera betydelsefullt enär det var de tyska politiska socialisterna som myntade frasen: "Generalstrejk är generalvanvett".

Tiden och förhållanden ha tvingat de tyska socialisterna till att ge världserkännande att den medvetna, organiserade kontrollen av arbetskraft är den mäktigaste makten i samhället. År 1920 voro de tyska politikerna återigen beroende på industriell aktion för att slå ned den kontrarevolutionära Kappkuppen. Även fransmännen erkänna att den enda makten i Tyskland, vilken skulle kunna reducera ockupationsarmén till impotens, är att arbetarna nekade att arbeta.

Fransmännen använda sin militärmakt för att utöva ekonomiskt tryck — deras ockupationsarmé är endast en förlängd, beväpnad strejkvakt, men om arbetarna voro eniga och den franska arbetarrörelsen gjorde sin solidaritetsplikt så kommer de franska kapitalisterna och deras kumpaner i arbetarutsugning att få ett mothugg som kommer att bli en bra läxa i deras karriär.

Industriell makt.

En I. W. W.-organisation i Tyskland, eller i Tyskland och Frankrike, skulle bryta ned politikerna, göra ockupationsarmén hjälplös och tvinga kapitalistklassen, vilken de båda tjäna, på sina knän.

Industriell makt är den oemotståndliga styrka, vilken I. W. W. strävar att sätta i rörelse.

När den nödvändiga arbetskraften för en industri, och för alla industrier, är kontrollerad av en organisation som innesluter arbetarna i varje uppdelning och förgrening, kommer det inte endast att bli möjligt, utan säkert, att en sådan kontroll kommer att utövas i riktning mot uppnåendet av ett högre all-

mänt levnadsstandard såsom trappsteg upp till målet, industriell frihet.

I. W. W. och de arbetslösa.

Enär de arbetslösa, eller arbetare i fruktan för arbetslöshet med dess lidanden och försakelser, ständigt hotar denna arbetarklassens strävan måste en sådan organisations första uppgift bli att sätta en hämsko på denna olycksbringande konkurrens. En av dess första rörelser kommer att bli en kamp för en förkortad arbetsdag för att därigenom minska antalet arbetslösa och förstärka den anställda arbetsstyrkan, vilken insåg fördelarna av organisation och voro i en sådan ställning att den kunde ge uttryck åt sitt industriella inflytande i riktning mot ett framskjutande av arbetarklassens intressen. Det är givet att en arbetarklassens organisation kommer att ha en arbetarklassynpunkt, och att dess primära aktivitet endast rör sig om arbetarklassens intressen, men all dess industriella verksamhet kommer samtidigt att ha en social innebörd på grund av arbetarklassens fundamentala sociala egenskap.

För de arbetslösa arbetarna finns det inget hopp om någon lindring av deras lott eller något hopp om att de skola komma ut ur deras hjälplösa förhållande annat än genom en sådan organisation som I. W. W. och att propagera för dess principer skulle de göra till en helig plikt och en skam att försumma.

Den rörliga, icke bofasta arbetskraften och den sociala revolutionen.

De fackligt och politiskt organiserade arbetarnas självförnöjda intellektuella (andliga) ledare fördömer I. W. W. därför att dess medlemskap består av huvudsakligen icke bofasta arbetare. "Visa" i deras tillgjorda uppfattning om sig själva går det inte upp något ljus för dessa "högtstående" personer att den icke bofasta arbetaren, den mest förnekade och en av de mest väsentliga av arbetarklassens element, är den egentlige värnaren om arbetarklassens äkta principer och om den revolutionära proletärorganisationen och dess program. Den icke

bofaste arbetaren är en äkta produkt av maskinproduktionen och alla arbetarklassens erfarenheter under kapitalismen har detta element fått ärva och förrikats med.

Fundamentalt och ekonomiskt så finns det ingen skillnad mellan de arbetare som flytta från arbete till arbete och från en industri till en annan i en stad eller omnejd och de som flytta från ställe till ställe medan de arbeta än med det ena och än med det andra i fråga om sysselsättning eller arbetsart. Det enda som utmärker, eller rättare särskiljer den ene från den andre, är storleken eller omfånget av den radie, inom vilken han flyttar. Att byta den bostad man har i en stadsdel mot en bostad i en annan del av staden är detsamma som att byta den vistelseort man har i en stad mot vistelsen i en annan stad, stat eller land. Orsaken som ger upphov till flyttningen är gemensam.

Det ena elementets problem är även det andras och bägge måste ena sig för att lösa det. Den icke bofasta, flyttande arbetaren är en arbetslös lönearbetare som söker arbete. Han kanske kan få tag i ett arbete inom räckhåll av sin bostad, i annat fall kanske han måste resa tusentals kilometer för att få tag i ett. Men han är tvungen till att få tag i ett arbete eller gå under, hans livsgestaltning är beroende på detta. Den bofaste, stadigt anställde arbetaren kanske rynkar på näsan när han hör ordet "luffare", men en arbetare utan arbete måste luffa för att få tag i ett arbete. Kapitalismen dömer lönearbetaren till att sälja sin arbetskraft och att få den såld är hans mest trängande behov när han är arbetslös. Hur långt han behöver resa innan han lyckats att så göra beror på förhållandena och individen.

Mellan stadens arbetslösa, som trampa gatorna från arbetsplats till arbetsplats, och de som luffa från plats till plats via godsfinkan, existerar det ingen substantiell skillnad. Skillnaden är endast psykologisk, icke materiell.

Det är samma förhållande, förorsakat av samma orsak, flödande ur samma källa och i behov av samma botemedel. De måste förena sig för att lösa problemet och I. W. W. framlägger det enda medlet till att göra det. Den nuvarande äganderätten, och de klassförhållanden som växa upp ur den, befaller de flyttande arbetarna att skaffa sig permanent tillgång till livets nödvändigheter — jordens resurser och produktionsred-

skapen. Detta element är där det måste vara för sin egen självbevarelse och det enda mål mot vilket dess förhållanden och erfarenheter driver det innebär en revolutionär förändring.

Det nuvarande äganderättssystemet utgör en spärr mellan det och det mål, mot vilket det måste sträva, det måste flytta undan och ersätta detta äganderättsystem innan det kan säkerställa sig självt.

Därutav den seghet, med vilken den icke bofasta, flyttande arbetaren, klänger sig fast vid I. W. W. Än vidare, om arbetarna endast kunna lära genom erfarenhet så ha säkert dessa flyttande arbetare, vilka alla någon gång varit bofasta, eller varit mer eller mindre stadigt anställda, en fond av erfarenheter, vida större än någon annan av arbetarklassens element. Utom det ha de ett förhållandestimulantia, som kvalificerar dem till att leda arbetarklassens förtrupper.

Arbetarklassen och de "intellektuella".

Hade I. W. W. förtrott sitt öde till den obegränsade kontrollen av salongsintellektuella, vilkas erfarenheter icke äro industrialisternas, då hade organisationen för länge sedan varit försvunnen från klasskampens slagfält. I. W. W. är icke oaktsam eller försumlig ifråga om behov av intelligent rådgivande och handling. Den betonar arbetarnas upplysning men den har tagit sitt intellektuella material från och låtit sig ledas av erfarenheterna av de verkliga arbetarna inom industrien och de bygga sakta och smärtsamt upp denna organisation till en makt vilken kommer att ge arbetarklassen det erkännande den är berättigad till och ge samhällskontrollen i händerna på dem som enbart äro dugliga att sköta dess administration i allas intresse och till förmån för alla — arbetarna.

Framtiden tillhör I. W. W.

I. W. W:s principförklaring

Arbetarklassen och arbetsköparklassen ha ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred, så länge som miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden och de få, som utgöra överklassen, ha allt detta livets goda. Mellan dessa två klasser måste en strid pågå, tills hela världens arbetare organisera sig som en klass, tager jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffar lönesystemet. Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att kunna mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd, som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälper yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsköparna.

Dessa förhållanden kunna ändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet när helst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god dagslön för ett gott dagsverke", måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: "Ned med löneslavsystemet!" Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt, uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Rekvirera,

läs och studera följande litteratur, förut utgiven av denna organisation.

Arbetslösheten och maskinen

120 sidor. Av *J. A. MacDonald.* Pris 1 kr.

Den industriella demokratins utveckling

52 sidor. Av *Abner Woodruff.* Pris 60 öre.

Vad menas med I. W. W.?

Pris 40 öre.

One Big Union av alla arbetare

Pris 35 öre.

Kamrat i skansen

För sjöfolket. Pris 30 öre.

I. W. W:s Sångbok

Sjätte Svenska upplagan. Pris 25 öre.

Alla arbetare som studera engelska bör rekvirera våra böcker och broschyrer på det språket och använda dem som textböcker. Vi ha dem ständigt på lager. I priser från 25 öre till 1 kr. pr ex. Rekvireras fler än 5 ex. av ovannämnda litteratur lämnas 30 proc. rabatt.

Insänd alla order och rekvisitioner till

C. G. ANDERSSON, Aspudden.

Stockholms Branch av I. W. W. avhåller möte varje onsdag kl. 7 e. m. i Södra Folkets Hus, 1 tr.

Föreningstryckeriet Stockholm 1931